

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛІ

ВИХРУШКА

ТОМ II

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ
ВИХРУШКА
ТОМ II

Превод: Галина Димитрова, Георги Стойчев, Йосиф Леви

chitanka.info

ТРЕТА ЧАСТ

ЧЕТВЪРТЪК 22 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

42

Северозападно от Табриз: 11,20 преди обяд.

Високо от планинския склон, седнал на стълбичката на кацналия 212, Ерики можеше да вижда далече в Съветска Армения. Далече долу река Арас течеше на изток към Каспийско море, виейки се през проломи и обозначавайки по-голямата част от съветско-иранската граница. Наляво се виждаше Турция до извисяващия се на пет хиляди и двеста метра връх Арарат. Неговият 212 се намираще недалеч от входа на пещерата, където беше американският секретен подслушвателен пост. „Беше“ — помисли си той със злорадство. Когато вчера следобед се беше приземил тук, висотомерът отчиташе две хиляди и шестстотин метра; разнородната група леви федаински бойци, които докара, щурмува пещерата, но американците вече не бяха там. А когато Цимтарга я разгледа, откри, че цялото важно оборудване е унищожено и шифровъчните книги липсват. Много свидетелства за прибързано заминаване, но нищо действително ценно, което да бъде прибрано от остатъците.

— Все пак ще я прочистим — нареди Цимтарга на хората си. — Прочистете я като другите! — И прибави към Ерики: — Можеш ли да се приземиш там? — Той посочи нагоре към мястото, където се издигаха радарните мачти. — Искам да ги демонтирам.

— Не знам — отвърна Ерики.

Гранатата, която му беше дал Рос, все още стоеше прикрепена под лявата му мишница, а ножът му още беше в канията отзад. Цимтарга и похитителите му не го бяха обискирали.

— Ще отида да видя.

— Ние ще отидем да видим, капитане. Заедно ще гледаме — засмя се Цимтарга. — Така няма да се изкушиш да ни напуснеш.

Прелетя до там с него. Мачтите бяха здраво закрепени в дълбоки бетонни легла на северния склон на планината, пред тях имаше малка площадка.

— Ако времето е като днес, ще мине добре, но не и ако излезе вятър. Бих могъл да кръжа и да те спусна долу с въже — усмихна се кръвожадно Ерики.

Цимтарга се разсмя.

— Не, благодаря. Не искам ранна смърт.

— За човек от Съветите, още повече пък от КГБ, не си лош човек.

— Нито пък ти — за финландец.

От неделя, откакто летеше за Цимтарга, Ерики беше започнал да го харесва — не защото, според него, беше възможно да харесваш или да се доверяваш на някой от КГБ. Но Цимтарга беше любезен и честен, беше му дал равен дял от цялата храна. Миналата нощ беше споделил бутилка водка с него и му беше предоставил най-доброто място за сън. Бяха преспали в едно село на двадесет километра на юг, на килими върху мръсния под. Цимтарга беше казал, че макар в по-голямата си част да е в кюрдска територия, селото е тайно федаинско и сигурно.

— Тогава защо продължавате да ме охранявате?

— То е сигурно за нас, капитане, не за теб.

Преди две нощи Цимтарга и охраната му дойдоха за него в двореца на хана тъкмо след като Рос беше тръгнал. Откараха го до авиобазата и в тъмнината, нарушавайки международните правила, той беше летял до планинското село северно от Хвой. Призори събраха пълен хеликоптер въоръжени мъже и отлетяха до първия от двата американски радарни поста. Беше разрушен и обезлюден, също като този.

— Някой сигурно тайно ги е осведомил, че ще дойдем — каза Цимтарга и недоволно изпсува. — Мамка им!

По-късно Цимтарга му събщи, че между местните се шушнело, че американците се евакуирали преди две нощи, откарани от много големи хеликоптери без отличителни знаци.

— Би било добре да ги хванем, докато ни шпионират. Много добре. Според слуховете тия копелета можели да виждат на хиляди мили навътре у нас.

— Имате късмет, че не са тук — можеше да започне сражение и това щеше да предизвика международен инцидент.

Цимтарга се засмя.

— Това няма нищо общо с нас, нищо. Това щяха да са пак кюрдите, пак техните мръсни дела, банда от главорези, нали? Щяха да обвинят тях. Гадни мръсници, нали? Телата евентуално щяха да бъдат намерени на кюрдска територия. Това щеше да е достатъчно доказателство за Картър и неговото ЦРУ.

Ерики се размърда на стълбичката на хеликоптера, задникът му беше измръзнал на метала; беше потиснат и изтощен. И тази нощ беше спал зле, преследваха го кошмари за Азадех. Не беше спал добре, откакто Рос се появи.

„Аз съм глупак — помисли си за хиляден път. — Знам, но каква полза? Май нищо не помага. Изглежда, летенето ми идва много: прекалено много часове при лоши условия, много нощни полети.“ А и Ногър, за когото се тревожеше, мислеше и за Ракоци и убийствата. Ами Рос? Но най-много от всички за Азадех. Дали е в безопасност?

На следващата сутрин се беше опитал да се помирят за нейния Джони Светлите очи.

— Признавам, че бях ревнив. Глупаво е да се ревнува. Заклех се в древните богове на прадедите ми, че мога да живея със спомена ти за него — мога, и ще го направя. — Така беше казал, но произнасянето на думите не го пречисти. — Просто не мислех, че той ще е толкова... такъв мъж и толкова... толкова опасен. Това кукри ще бъде достоен противник на моя нож пуко.

— Никога, скъпи, никога! Толкова се радвам, че ти си ти и аз съм аз и че сме заедно. Как можем да се измъкнем от тук?

— Не всички, не заедно по едно и също време — беше й отговорил честно той. — По-добре ще е войниците да се измъкнат, когато могат. С Ногър и войниците и докато ти си тук — не зная, Азадех. Все още не знам как да избягаме. Ще трябва да почакаме. Може би ще успеем да отидем в Турция...

Погледна на изток към Турция: толкова близка и толкова далечна, докато Азадех беше още в Табриз — тридесет минути по въздуха до нея. Но кога? „Ако бяхме влезли в Турция, ако хеликоптерът ми не беше задържан и ако можех да заредя, можехме да

отлетим за Ал Шаргаз, заобикаляйки границата. Ако, ако, ако! Божове на предците ми, помогнете ми!“

Миналата нощ над водката Цимтарга беше съдържан както винаги, но си пийна добре и те разделиха бутилката чаша по чаша до последната капка.

— Имам друга за утре вечер, капитане.

— Добре. Кога ще свършите с мен?

— Ще ни трябват два или три дни, за да приключим тук. После обратно в Табриз.

— После?

— После ще знам по-добре.

Ако не беше водката, Ерики щеше да го напсува. Стана и се загледа в иранците, които струпваха екипировката за товарене. По-голямата част от нея изглеждаше съвсем обикновена. Докато се шляеше по разбития терен и снегът скърцаше под ботушите му, охраната не се отделяше от него. Никакъв шанс да избяга. За пет дни не му се удаде нито един случай.

— Радваме се на твоята компания — засмя се веднъж Цимтарга, отгатвайки намеренията му и ориенталските му очи се присвиха.

Горе имаше няколко души, които работеха по радарните мачти — демонтираха ги. „Загуба на време — помисли си. — Дори и аз знам, че няма нищо специално по тях.“

— Не това е важно, капитане. Моят шеф се радва на изобилието. Поръча да вземем всичко. По-добре повече, отколкото по-малко. Защо трябва да се тревожиш, плаща ти се на час — отново се засмя Цимтарга, вече без подигравка.

Ерики почувствува мускулите на врата си схванати, протегна се и докосна пръстите на краката си; в това положение остави ръцете и главата си да висят свободно, после завъртя глава във възможно най-голям полукръг, оставяйки тежестта ѝ да разтегне сухожилията и мускулите му и да премахне схващането, без да насилва нищо, просто като използваше тежестта ѝ.

— Какво правиш? — попита Цимтарга, приближавайки се към него.

— Страхотно е за болки във врата. — Ерики отново сложи тъмните си очила — без тях отразяващата се в снега светлина беше

мъчителна. — Ако го правите два пъти дневно, никога няма да имате болки във врата.

— О, и ти ли имаш болки във врата? Аз... аз вечно съм схванат. Трябва да ходя при хиропраксист^[1] поне три пъти годишно. Това помага, а?

— Гарантирано. Каза ми го една сервитьорка — разнасянето на табли по цял ден им докарва много болки по гърба и врата като на пилотите; това е от начина на живот. Опитайте и ще видите.

Цимтарга се наведе, както беше направил Ерики и раздвижи главата си.

— Не, правите го неправилно. Оставете главата, ръцете и раменете да висят свободно, вие сте много стегнат.

Цимтарга направи това, което му казаха и почувствува изпукване във врата и облекчение на ставите. Изправи се и каза:

— Чудесно е, капитане! Много съм ти задължен.

— Отплата за водката.

— Това струва повече от бутилка вод...

Ерики се вторачи в него с празен поглед — кръвта на Цимтарга бликна от гърдите му от пронизалия го отзад куршум, после дойде едно тра-а-ак-к-к-так-так, последвано от други и иззад скалите и дърветата се изсипаха някакви хора, крещяха бойни възгласи и „Аллах-ул акбар“, стреляха в движение. Атаката беше кратка и яростна и Ерики видя бързото смазване на хората на Цимтарга, слизаци по платото. Неговият пазач — един от малкото хора, които носеха оръжие — откри огън още при първия изстрел, но го улучиха веднага и сега някакъв брадясал тип, застанал над него, го довършваше тържествуващо с приклада на оръжието си. Други атакуваха пещерата. Още стрелба, после отново тишина.

Двама мъже тръгнаха към него и той вдигна ръце с бумтящо сърце, чувствуваше се гол и глупав. Единият от мъжете обърна Цимтарга и стреля отново в него. Другият мина покрай Ерики и отиде до кабината на неговия 212, за да се увери, че никой не се крие там. Мъжът, който беше стрелял в Цимтарга, застана пред Ерики, дишаше тежко. Беше дребен, с маслинено мургава кожа, брадясал, с тъмни очи и коси, облечен в груби дрехи. И вонеше.

— Свали си ръцете — заповяда той на английски със силен акцент. — Аз съм шейх Баязид, главният тук. Необходим си ми ти и

хеликоптера.

— Какво искате да правите с мен?

Хората около тях довършваха ранените и смъкваха от мъртвите всичко, което имаше някаква стойност.

— КАЗЕВАК. — Като видя израза на лицето му, Баязид леко се усмихна. — Много от нас работят по петролните кладенци и сондите. Кое е това куче? — Той посочи към Цимтарга.

— Наричаше себе си Цимтарга. Беше от Съветите. Мисля, че беше и от КГБ.

— Естествено, че от Съветите. Естествено, че е от КГБ — всички от СССР в Иран са от КГБ. Документите, моля.

Ерики му подаде картата си. Онзи я прочете и кимна. После за изненада на Ерики му я върна.

— Защо летиш с това съветско куче?

Той слушаше мълчаливо и лицето му потъмня, когато Ерики му разказа как Абдула хан го беше хванал в клопка.

— Никой не бива да дразни Абдула хан. Ръцете на Абдула Жестокия са дълги, дори в земите на кюрдите.

— Вие кюрди ли сте?

— Кюрди — отвърна Баязид. По-добре беше да излъже.

Той коленичи и претърси Цимтарга. Никакви документи, само малко пари, които пъкна в джоба си и нищо друго, освен автоматичния пистолет в кожен кобур и амунициите, които също прибра.

— Зареден ли си напълно с гориво?

— Три четвърти.

— Искам да отида на двадесет километра на юг. Аз ще те насочвам. После вземаме КАЗЕВАК, после отиваме в Резайех, до болницата.

— Защо не в Табриз — по-близо е?

— Резайех е в Кюрдистан. Там кюрдите са сигурни. Понякога Табриз принадлежи на враговете ни — иранците, шаха или Хомейни — без разлика. Отиваме в Резайех.

— Добре. Чуждестранната болница ще е най-добре. Бил съм там преди, а и те имат хеликоптерна площадка. Свикнали са с КАЗЕВАК. Там можем да заредим — те имат хеликоптерно гориво, поне имаха... едно време.

— Добре. Веднага тръгваме.

— А след Резайех?

— Ако ни свършиш работата благополучно, може би ще те освободим да вземеш жена си от Горгон хан. — Шейх Баязид се извърна и извика на хората си да побързат и да се качват на хеликоптера.

— Тръгвайте, моля.

— А какво ще правите с този? — Ерики посочи Цимтарга. — И с другите?

— Зверовете и птиците скоро ще изчистят всичко.

Не им трябваше много време да се качат и да напуснат това място и Ерики се изпълни с надежда. Не беше трудно да намерят малкото селце.

Болната беше стара жена.

— Тя е нашият вожд — поясни Баязид.

— Не знаех, че жените могат да бъдат вождове.

— Защо не, ако са достатъчно мъдри, достатъчно силни, достатъчно умни и от подходящо семейство. Ние, сунитите, не сме леви или еретични говеда шиити, които слагат моллата между човека и Бог. Бог е Бог. Тръгваме веднага.

— Тя говори ли английски?

— Не.

— Изглежда много зле. Може да не издържи пътуването.

— Иншаллах.

Но тя издържа едночасовия полет и Ерики се приземи на хеликоптерната площадка. Болницата беше надстроена, осигурена с персонал и спонсорирана от чуждестранни петролни компании. По целия път той летя ниско, избягвайки Табриз и военновъздушните бази. Баязид стоеше изправен с лице към него до височайшия им вожд, зад гърба му имаше шестима въоръжени мъже. Старицата беше в съзнание, но не помръдваше. Беше вгълбена в силната си болка и не се оплакваше.

Един лекар и няколко санитарии пристигнаха на площадката секунди след кацането. Докторът беше облечен в бяло с червен кръст на ръкава палто върху дебели, топли пуловери; беше на тридесетима години, американец, с тъмни кръгове около зачервените очи. Докато другите чакаха мълчаливо, той коленичи до носилката. Старицата леко простена, когато той докосна корема ѝ, въпреки че ръцете му пипаха

внимателно. След малко той ѝ заговори успокоително на лош турски. Слаба усмивка премина по лицето ѝ, тя кимна и му благодари. Лекарят направи знак на санитарите, те вдигнаха носилката и я отнесоха. По заповед на Баязид двама от хората му отидоха с нея.

Докторът, пак на турски, се обърна към Баязид.

— Ваше превъзходителство, трябва да ми кажете името и възрастта ѝ и... — той потърси думата — историята, историята на болестта.

— Говори на английски.

— Добре, благодаря ви, ага. Аз съм доктор Нюбег. Боя се, че краят ѝ е близо, ага, пулсът ѝ е почти нула. Тя е възрастна, а бих казал, че има кръвоизлив — кръвене — вътрешно. Падала ли е наскоро?

— Говорете по-бавно, моля. Падане? Да, да, преди два дни. Подхлъзна се в снега и падна върху скала, удари си ребрата.

— Мисля, че има вътрешен кръвоизлив. Ще направя каквото мога, но... извинете, не мога да обещаю добър изход.

— Иншаллах!

— Вие кюрди ли сте?

— Кюрди... — Наблизо се чу стрелба. Всички обърнаха поглед натам. — Кой стреля?

— Не знам. Постоянно стрелят — отговори докторът неспокойно. — Зелените ленти срещу левите, левите срещу зелените, срещу кюрдите — има много фракции и всички са въоръжени. — Той разтърка очите си. — Ще направя каквото мога за старата госпожа. Може би е по-добре да дойдете с мен, ага, вие можете да ми разкажете подробностите, докато вървим. И тръгна забързано.

— Докторе, имате ли гориво тук? — извика Ерики. Докторът спря и го погледна безучастно.

— Гориво? А, хеликоптерно гориво? Не знам. Цистерната за бензин е отзад. — Той се качи по стълбите до главния вход, полите на палтото му плющяха от вятъра.

— Капитане — нареди Баязид, — вие ще чакате, докато се върна. Тук!

— Но горивото, аз не мо...

— Чакайте тук! Тук! — Баязид се втурна след лекаря. Двама от хората му тръгнаха с него. Двама останаха с Ерики.

Докато чакаше, Ерики прегледа всичко. Резервоарите бяха почти празни. От време на време пристигаха коли и камиони с ранени, които трябваше да бъдат приети от доктора и медицинския персонал. Мнозина оглеждаха хеликоптера любопитно, но никой не се приближи. За това се погрижи охраната. По време на полета до тук Баязид му беше казал:

— От векове ние, кюрдите, се опитваме да станем независими. Ние сме отделен народ, с отделен език, отделни обичаи. Сега може би има шест милиона кюрди в Азербайджан и Кюрдистан зад съветската граница, и в този край на Ирак, и в Турция — почти изсъска той. — От векове ние се борим срещу всички тях, заедно или поотделно. Ние държим планините. Ние сме добри бойци. Салах-ал-дин е бил кюрд. Знаеш ли за него? Салах-ал-дин — Саладин — е бил най-достоиният противник на Ричард Лъвското сърце по времето на кръстоносните походи, после става султан на Египет и Сирия и завладява царство Йерусалим през 1187 година, след като разбива кръстоносците.

— Да, знам за него.

— Днес между нас има друг Салах-ал-дин. Един ден ние ще завладеем отново всички свещени места — след като изхвърлим Хомейни, предателя на исляма, на боклука.

— Вие нападнахте от засада Цимтарга и другите и ги очистихте само за да дойдем дотук, така ли? — попита Ерики.

— Разбира се. Те са врагове. Ваши и наши. — Баязид се усмихна криво. — Нищо не става в нашите планини без наше знание. Нашият вожд болен — вие сте наблизко. Ние виждаме американците да напускат, виждаме боклукчиите да идват и ви познахме.

— О! Как?

— Червенокосият мъж с ножа. Неверникът, който убива наемни убийци като въшки, а после му дават принцесата на Горгоните като отплата, пилотът на С-Г. — Тъмните, почти бадемиви очи излъчваха учудване. — О, да, капитане, знаем ви много добре. Много от нас обработват дървен материал, други работят на петрола — човек трябва да работи. Въпреки това е добре, че не сте от Съветите или иранец.

— После ще ми помогнете ли, вие и вашите хора, срещу Горгон хан?

Баязид се засмя:

— Вашата кръвна вражда си е ваша, не наша. В момента Абдула хан е с нас. Ние няма да тръгнем против него. Каквото правиш ти, е Божа работа.

В предния двор на болницата беше студено и слабият вятър усилваше студа. Ерики се разхождаше напред-назад, за да поддържа кръвообращението си. „Трябва да се върна в Табриз. Трябва да се върна, а после някак си ще взема Азадех и ще напуснем завинаги.“

Стрелба наблизко стресна и него и охраната му. Зад болничните порти заскърцаха спирачки, чу се дразнещ звук на клаксони, настана някакво объркване. Запритичваха хора. Отново се чу стрелба и онези, които бяха останали в капана на превозните си средства, бързо изскочиха навън и се прикриха или избягаха. Дворът на болницата беше обширен, хеликоптерът заемаше само едната страна. Стрелбата идваше все по-близо. Някои от стъклата на прозорците от последния етаж на болницата се пръснаха. Двамата пазачи се притиснаха към снега зад колесника на вертолета. Ерики кипеше от ярост, че хеликоптерът му е така открит, не знаеше накъде да бяга и какво да прави — нямаше време да излети, а и горивото му беше недостатъчно да отиде, където и да било. След няколко рикошета се сви долу, а схватката отвъд стените се засили.

После тя престана така бързо, както и започна. Хората се измъкнаха от прикритията, клаксоните засвириха и скоро уличното движение се нормализира и стана така досадно, както винаги.

— Иншаллах — каза единият му пазач, после вдигна пушката и пое поста си. Иззад болницата се показва малка подвижна петролна цистерна. Управляваше я млад иранец с широка усмивка. Ерики отиде да го пресрещне.

— Здравсти, капитане — поздрави весело шофьорът със силен нюйоркски акцент, — трябва да ви заредя с гориво. Вашият безстрашен водач шейх Баязид нареди. — Той се обърна към пазачите на турски и те изведнъж се отпуснаха и отвърнаха на поздрава му.

— Капитане, ще напълним догоре. Имате ли допълнителни или специални резервоари?

— Не, само постоянните. Казвам се Ерики Йоконен.

— Разбира се. Рижият с ножа. — Младежът се ухили. — Вие сте един вид легенда в тези краища. Аз ви зареждах веднъж, може би

преди година. — Той протегна ръка. — Аз съм Али Бензинджията — Али Реза.

Стиснаха си ръцете и докато разговаряха, младежът започна да зарежда.

— Посещавали сте американско училище? — попита Ерики.

— По дяволите, не. Бях един вид осиновен от болницата преди години, доста преди да бъде построена тази сграда, още като дете. Тогава болницата беше в гетата на източния край на града — нали знаете, капитане, „Само за американци“, „Екс Текс“ щаб. — Младежът се усмихна, зави внимателно капачката на резервоара и започна да пълни следващия.

— Първият доктор, който ме прибра, беше Ейб Вайс. Голям човек, просто велик. Той ме взе на работа, учеше ме за сапуна и чорапите, и лъжиците, и тоалетната — по дяволите, на всички видове ирански гимназистки познания за улични плъхове като мен, без роднини, без дом, без име и без нищо. Наричаше ме свое хоби. Той дори ми даде и името. После, един ден, просто напусна.

Ерики мярна бързо скритата болка в очите на младежа.

— Прехвърли ме на доктор Темпълтън и той направи същото за мен. Понякога ми е някак си трудно да преценя кой съм. Кюрд, но не съвсем, янки, но не съвсем, иранец, но не съвсем, евреин, но не съвсем, мюсюлманин, но не съвсем мюсюлманин. — Той сви рамене. — Голяма бъркотия, а, капитане. Светът, всичко. А?

— Да. — Ерики хвърли поглед към болницата.

Баязид слизаше по стълбите с двамата си бойци, вървяха край санитарите с носилката. Сега старата жена беше покрита от главата до петите.

— Напускаме, щом заредим — нареди късо Баязид.

— Моите съболезнования — каза Ерики.

— Иншаллах.

Двамата наблюдаваха как санитарите нагласяват носилката в кабината. Баязид им благодари и те си тръгнаха. Скоро свършиха и със зареждането.

— Благодаря, господин Реза. — Ерики протегна ръка. — Благодаря.

Младежът втренчи очи в него.

— Преди никои никога не ме е наричал господин, капитане, никога. — Той удари юмрук в ръката на Ерики. — Благодаря! Когато и да поискате гориво, ще го имате.

Баязид се качи до Ерики, затегна колана и си сложи наушниците. Двигателите постепенно набираха мощност.

— Сега отиваме до селото, откъдето дойдохме.

— После какво? — попита Ерики.

— Ще се посъветвам с новия вожд — каза Баязид. Мислеше си, че този човек и хеликоптерът ще му донесат голям откуп, било от хана, било от Съветите или дори от неговите собствени хора.

„Моите хора се нуждаят от всеки риал, който можем да вземем.“

Близо до Табриз Едно — в село Абу Мард: 6,16 следобед.

Азадех взе купичката с ориз и купичката с хорищ, благодари на съпругата на старейшината и тръгна през мръсния, омърлян като бунище сняг към колибата, която беше малко встрани. Лицето ѝ беше изпито, кашляше лошо. Почука, после влезе през ниската врата.

— Здравей, Джони. Как се чувствуваш? Някакво подобрение?

— Много съм добре — отговори той.

Но не беше. Първата нощ бяха прекарали в една пещера недалеч от тук, сгущени един до друг, треперещи от студ.

— Не можем да останем тук, Азадех — беше ѝ казал той призори. — Ще измръзнем до смърт. Ще трябва да опитаме как е в базата.

Бяха минали през снега и огледаха базата отдалече. Виждаха двамата механици и от време на време Ногър Лейн, но навсякъде из базата имаше въоръжени хора. Даяти, мениджърът на базата, се беше преместил в къщата на Азадех и Ерики — и той, и жена му, и децата му.

— Кучи синове и дъщери — изсъска Азадех, като забеляза, че жената беше обула чифт нейни ботушки. — Може би ще можем да се промъкнем в къщата на механиците. Те ще ни скрият.

— Навсякъде ги придружават конвои. Обзалагам се, че имат охрана дори и през нощта. Но кой ги охранява — Зелените ленти, хората на хана или други?

— Не разпознавам никого, Джони.

— Те ни преследват — каза той.

Чувствуваше се много отпаднал, смъртта на Гуенг го измъчваше. И двамата, Гуенг и Тенцинг, бяха с него от самото начало. Появи се и Розмънт. А сега — Азадех.

— Още една нощ на открито и с теб е свършено, с нас е свършено.

— Това е нашето село, Джони. Абу Мард. Било е наше повече от век. Те са предани, зная го. Можем да бъдем в безопасност ден-два.

— С наградата за главата ми? А ти? Нали ще съобщят на баща ти.

— Мога да ги помоля да не го правят. Мога да кажа, че са се опитвали да ме отвлекат руснаците и ти си ми помагал. Това е вярно. Ще кажа, че е трябвало да се крием, докато съпругът ми се върне — той винаги е бил много популярен, Джони, знаеш ли колко хора е спасил през тези години!

Той я погледна, имаше поне дузина възражения.

— Селото е на пътя, почти точно на пътя и...

— Да, разбира се, напълно си прав и ще направим това, което ти решиш, но то опира в гората. Можем да се крием там — никой не би се сетил.

Той видя умората ѝ.

— Как се чувстваш? Имаш ли достатъчно сили?

— Не, но съм добре.

— Можем да заобиколим, да слезем няколко мили по пътя. Трябва да избегнем бариерата, това е много по-безопасно от селото. Е?

— Аз... по-добре, не. Мога да опитам. — Тя се поколеба, после отговори: — По-добре е да не идвам, не днес. Ти върви. Аз ще чакам. Ерики може да се върне днес.

— А ако не дойде?

— Не знам. Ти върви.

Той погледна назад към базата. Гнездо на змии. Да се отиде там, беше самоубийство. От възвишението, на което бяха, той виждаше чак до главния път. Край бариерата все още имаше хора — както и предполагаше, Зелени ленти и полиция, и редица превозни средства, чакащи да напуснат района. „Никой няма да ни качи сега — помисли си той. — Освен заради наградата.“

— Иди в селото. Аз ще чакам в гората.

— Без теб ще ме върнат при баща ми. Познавам ги, Джони.

— И без това вероятно ще те предадат.

— Както Бог желае. Но можем да получим малко храна и топлина, може би дори почивка за през нощта. Можем да се измъкнем призори. Може дори да успеем да вземем кола или камион от тях — каландарът има стар форд. — Тя сподави една кихавица. Въръжените мъже не бяха далеч. Беше повече от вероятно да има патрули навън, в гората — по пътя насам им се наложи да заобиколят, за да избегнат един от тях.

„Да идем в селото е лудост — помисли си той. — Да заобиколим бариерата ще коства часове на дневна светлина, а през нощта... не можем да останем навън още една нощ.“

— Да вървим в селото — каза той.

Така вчера бяха дошли в селото и Мустафа, каландарът, изслуша историята ѝ, без да поглежда Рос. Новината за пристигането им премина от уста на уста, цялото село веднага я научи и тя беше добавена към другата — за наградата за саботьора и похитителя на дъщерята на хана. Каландарът даде на Рос изоставена колиба с една стая, с мръсен под и плесенявали черги. Беше доста далеч от пътя, в отдалечения край на селото, а той беше забелязал стоманено твърдите очи, сплъстената коса и небръснатата брада, карабината, кукрито и раницата му, натежала от амуниции. Азадех покани в дома си — коптор с две стаи, без електричество и течаща вода. Нужникът беше просто една дупка в земята.

Предната вечер преди мръкване една възрастна жена донесе на Рос топла храна и бутилка вода.

— Благодаря — каза той. Главата го болеше, вече го втрисаше. — Къде е нейно височество?

Жената сви рамене. Беше тромава, сипаничава, с кафяви корени вместо зъби.

— Ако обичате, помолете я да ме приеме.

По-късно изпратиха да го повикат. В стаята на старейшината, наблюдаван от него, съпругата му, част от челядта му и няколко по-възрастни хора, той внимателно поздрави Азадех — така, както един чужденец би трябвало да го направи. Тя, разбира се, беше загърната в чадор и беше коленичила на килима с лице към вратата. Лицето ѝ беше

покрито с жълтеникава, нездрава бледност, но той помисли, че може да е от светлината на мъждукащата газена лампа.

— Салаам, ваше височество, добро ли е вашето здраве?

— Салаам, ага, да, благодаря, а вашето?

— Струва ми се, че имам лека треска. — Той видя как очите ѝ се отделиха за момент от килима. — Имам лекарство. Вие имате ли нужда от лекарства?

— Не, не, благодаря.

Пред толкова много очи и уши му беше невъзможно да говори за това, за което искаше.

— Може би ще мога да ви поднеса почитанията си утре? — рече той.

— Мир вам.

— И вам.

Спа дълго, както и тя. С идването на зората селото се събуди, стопанките стъкмиха огньовете, издоиха козите и сложиха зеленчуците да се задушават с малкото, което можеше да ги подсили, освен някоя мръвка или пиле, а в някои колиби — парче козе или овче месо, старо, жилаво и гранясало. Оризът никога не достигаше. В добри времена се хранеха по два пъти на ден — сутрин и преди да се стъмни. Азадех имаше пари и плати за храната им. Това не остана незабелязано. Тя помоли да сложат цяло пиле в тазвечерната гозба и да я поделят сред цялото домочадие, и плати за нея. И това не остана незабелязано. Преди да падне нощта, тя каза:

— Сега аз ще му занеса храна.

— Но, ваше височество, не е редно вие да го обслужвате — възпротиви се жената на каландара. — Аз ще му занеса. Можем да отидем заедно, ако желаете.

— Не. По-добре ще е да отида сама, защо...

— Бог да ни пази, ваше височество. Сама? При мъж, който не ви е съпруг? О, не, това ще бъде неприлично, много неприлично. Аз ще ги занеса.

— Добре, благодаря ви. Както Бог желае. Благодаря ви. Вчера той спомена за треска. Може да е чума. Зная, че неверниците носят отвратителни болести, към които ние не сме привикнали. Аз просто исках да ви предпазя от възможно страдание. Благодаря ви, че ми го спестихте.

Предишната нощ всички в стаята бяха видели лъскавината от пот по лицето на друговеца. Всички знаеха колко отвратителни са неверниците, повечето поклонници на Сатаната и магьосници. Почти всички тайно вярваха, че Азадех е омагьосана, най-напред от Великана с ножа и сега отново от саботьора. Жената на старейшината мълчливо връчи на Азадех купите и тя отиде през снега до колибата му.

Сега го гледаше в полумрака на стаята с дупка в кирпичената стена вместо прозорец, без стъкло, просто покрита с парче зебло. От нужника навън вонеше — беше точно под прозореца.

— Яж, яж, докато е още топло. Не мога да остана дълго.

— Добре ли си? — Преди тя да дойде, той лежеше с дрехите под едно одеяло и клюмаше, но сега беше седнал с кръстосани крака и буден. С помощта на лекарствата от резервната му аптечка треската беше отслабнала малко, но стомахът му беше неспокоен. — Не изглеждаш много добре.

Тя се усмихна.

— Ти също. Аз съм добре. Яж.

Рос беше много гладен. Супата беше слаба, но той знаеше, че така е по-добре за стомаха му. Усети нов спазъм, но го сподави и той премина.

— Мислиш ли, че можем да се измъкнем? — по пита той между две хапки, опитвайки се да яде бавно.

— Ти би могъл, аз не мога.

Докато дремеше през целия ден, събирайки сили, той се беше опитвал да състави план. Веднъж беше тръгнал да излиза извън селото. Стотици погледи го проследиха, всички го наблюдаваха. Той отиде до края на селото и после се върна обратно. Но беше видял стария камион.

— Какво става с камиона?

— Питам старейшината. Отговори, че не е в ред. Дали излъга или не, не знам.

— Не можем да останем тук още дълго. Сигурно ще дойде патрул. Или пък баща ти ще чуе за нас, или ще му кажат. Единствената ни надежда е да бягаме.

— Или да отвлечем 206 с Ногър.

Той я погледна.

— С всички тези хора там?

— Едно от децата ми каза, че те са се върнали днес в Табриз.

— Сигурна ли си?

— Не съм сигурна, Джони. — Тя потръпна от безпокойство. — Но няма причини детето да лъже. Аз преподавах тук, преди да се омъжа — бях единствената учителка, която някога са имали, и зная, че ме харесваха. Детето мисли, че са останали само един или двама. — Нова тръпка се надигна в нея и тя се почувствува отпаднала.

„Толкова много лъжи, толкова много проблеми през последните две седмици — помисли си Азадех. — Само за две седмици. Толкова много ужаси, откакто Ракоци и моллата нахлуха внезапно при нас с Ерики след сауната ни. Всичко е толкова безнадеждно сега! Ерики, къде си? — искаше да извика тя. — Къде си?“

Рос свърши със супата и ориза и започна да си играе с последното зърно, премервайки шансовете, опитвайки се да състави план. Тя стоеше на колене срещу него и виждаше сплъстената му коса и мръсотията, изтощението и загрижеността му.

— Бедният Джони — промърмори тя и го докосна. — Не ти донесох много късмет, нали?

— Не бъди глупава. Не е твоя вината — за нищо. — Той поклати глава. — За нищо. Слушай какво ще направим: ще останем тук тази нощ, а утре преди разсъмване ще тръгнем. Ще опитаме базата — ако не стане, ще се махнем. Опитай се да накараш старейшината да ни помогне — да си държи устата затворена, жена му също. Всички в селото ще се държат така, както той им разпореди... Поне да ни дадат възможност за старт. Обещай им голяма награда, когато нещата се нормализират, и ето... — Бръкна на тайно място в багажа си, намери златните рупии, десет на брой. — Дай му пет, останалите дръж в случай на нужда.

— Но... а ти? — прошепна тя с широко отворени очи, изпълнена с надежда при толкова голям пишкеш.

— Аз имам още десет — успокои я той и лъжата излезе от устата му съвсем лесно. — За в случай на нужда. Отпуска ги правителството на Нейно Величество.

— О, Джони, мисля, че сега имаме шанс — това са много пари за тях.

Надигна се вятър и зеблото, което покриваше дупката на стената, изшумя. И двамата погледнаха натам. Азадех стана и го нагласи

колкото можеше. Не можеше да се покрие целият отвор.

— Не му обръщай внимание — каза той. — Ела и седни. — Тя се подчини и седна по-близо до него от преди. — Вземи. За всеки случай. — Подаде ѝ гранатата. — Просто дръж ръчката надолу, изтегли предпазителя, брой до три и хвърляй. До три, не до четири.

Тя кимна, свали чадора си и прибра гранатата в един от джобовете на скиорското си яке. Тесните ѝ панталони бяха пъхнати в ботушите.

— Благодаря. Сега се чувствам по-добре. По-сигурно. — Неволно го докосна и пожела да не го беше сторила, защото почувствува, че Рос гори. — По-добре... по-добре да тръгвам. Ще ти донеса храна, щом се зазори. После тръгваме.

Той се изправи и ѝ отвори вратата. Навън беше тъмно. Не видяха фигурата, която изчезна от прозореца, но пък усетиха наблюдаващите ги от всички страни очи.

— А Гуенг, Джони? Мислиш ли, че ще ни намери?

— Ще ни търси, където и да е. — Почувствува, че му се повдига.

— Лека нощ, приятни сънища.

— Приятни сънища.

Винаги си го казваха в добрите стари времена. Очите им се докоснаха, сърцата също. И двамата бяха стоплени и същевременно изпълнени с предчувствия. После тя се обърна и тъмният чадор изведнъж я направи почти невидима. Той видя как вратата на старейшината се отвори, тя влезе и след това вратата се затвори. Чу тежкия шум на минаващ недалеч по пътя камион, после на трещяща преминаваща кола, който скоро след това заглъхна. Обхвана го такъв спазъм, че го накара да приклекне. Болката беше силна, но той повърна съвсем малко. Беше благодарен, че Азадех си отиде. Загреба малко сняг с лявата си ръка и се изми. Очите все още го наблюдаваха от всички посоки.

„Копелета“ — помисли си той, после се върна в колибата и седна върху грубия сламеник. Смаза кукрито си в тъмнината. Нямахше нужда да го точи — беше го направил преди това. Светлините се отразяваха в острието. Той заспа с ножа, изваден от ножницата.

В двореца на хана: 11,19 вечерта.

Докторът държеше китката на хана и отново измерваше пулса му.
— Трябва много да почивате, Ваше височество — разтревожено говореше той, — и да вземате по едно от тези хапчета на всеки три часа.

— На три часа... да — започна Абдула хан.

Гласът му беше слаб, дишането — тежко. Беше се облегнал на възглавници в леглото, направено върху дебели килими. До леглото му бяха Нажуд, най-голямата му дъщеря, на тридесет и пет години, и Айша, третата му жена, на седемнадесет. Лицата и на двете жени бяха бели. На вратата имаше двама пазачи, а Ахмед беше коленичил до доктора.

— Сега... ме оставете.

— Ще дойда пак призори с линейката и...

— Никаква линейка! Ще остана тук! — Лицето на хана почервения, нова болка премина през гърдите му. Те слушаха тежкото му дишане. Когато отново можеше да говори, той каза пресипнало.

— Ще стоя тук.

— Но Ваше височество, вече имахте една сърдечна атака, благодарение на Бога, само лека — гласът доктора трепереше. — Трудно е да се каже кога може пак да получите... Нямам никакви инструменти тук; необходимо ви е незабавно лечение и наблюдение.

— Каквото... каквото ви е необходимо, го донесете тук. Ахмед, погрижи се за това!

— Да, Ваше височество.

Ахмед погледна доктора. Докторът прибра стетоскопа и апарата за измерване на кръвното налягане в старомодната си чанта. На вратата си нахлузи обувките и излезе. Нажуд и Ахмед го последваха. Айша се поколеба. Беше дребна жена, омъжена от две години, имаше син и дъщеря.

Лицето на хана бе нездравно бледно, дишането му приличаше на хриптене. Тя коленичи по-близо до него и хвана ръката му, но той я отблъсна разгневено, заразтрива гърдния си кош и я наруга. Жената се уплаши съвсем.

В хола докторът се спря. Лицето му беше остаряло и набръчкано, по-старо от възрастта му, косите му бяха бели.

— Ваше височество — обърна се той към Нажуд, — по-добре ще бъде да е в болница. Табриз не е достатъчно добро място за него. Техеран ще е по-добре. Той трябва да бъде в Техеран, въпреки че пътуването може... Техеран е по-добре от тук. Кръвното му налягане е прекалено високо, то е високо от години, но, добре, както Бог пожелае.

— Ще донесем тук всичко, което ви е необходимо — каза Ахмед.

— Глупак! — ядосано отвърна докторът. — Не мога да донеса тук операционна зала, амбулатория и антисептични условия!

— Ще умре ли? — попита Нажуд и очите ѝ се разшириха.

— Когато Бог нареди, само когато Бог нареди. Кръвното му налягане е прекалено високо... Не съм вълшебник и не ми достигат толкова много неща. Имате ли представа каква е причината за сърдечната атака — имало ли е кавга или нещо такова?

— Не, не е имало кавга, но сигурно е била Азадех. Отново тя, все тя! — Нажуд закърши ръце. — Избягала е със саботьора вчера сутринта, тя бе...

— Какъв саботьор? — попита докторът изненадан.

— Саботьора, когото всички търсят, врага на Иран. Но аз съм сигурна, че той не я е отвлякъл, сигурна съм, че тя е избягала с него. Та как би могъл да я отвлече от двореца? Само тя е предизвикала гнева на Негово височество — всички сме в ужас от вчера сутринта...

„Глупава вещица! — помисли си Ахмед. — Безумното бурно избухване беше заради хората от Техеран, Хашеми Фазир и говорещия фарси неверни, и заради това, което те искаха от моя господар и това, на което той беше принуден да се съгласи. Толкова дребно нещо — да им предаде един човек от Съветите, престорен приятел, който всъщност е враг — не може да бъде причина да избухне така. Много умно от страна на моя господар да задвижи всичко: вдругиден жертвата се връща през граница в мрежата за жертвоприношението и двамата врагове от Техеран се връщат в мрежата. Скоро моят господар ще решава и тогава аз ще действам. През това време Азадех и саботьорът ще са на сигурно място в селото по волята на господаря — каландарът му прати вест веднага. Малко хора на земята са толкова умни като Абдула хан и само Бог може да реши кога той трябва да умре, а не това куче, докторът.“

— Нека продължим — намеси се той. — Моля да ме извините, ваше височество, но трябва да доведем болногледачка и да докараме

лекарства и някои инструменти. Докторе, трябва да побързаме.

Вратата в далечния край на коридора се отвори. Айша беше побледняла още повече.

— Ахмед, Негово височество иска да те види за момент.

Когато останаха сами, Нажуд хвана доктора за ръкава и прошепна:

— Много ли е зле Негово височество? Трябва да ми кажете истината. Трябва да знам.

Докторът вдигна безпомощно ръце.

— Не знам, не знам. Очаквах и нещо по-лошо от... от година и повече. Атаката беше лека. Следващата може да е масивна или лека, след час или след година, не знам.

Нажуд беше изпаднала в паника от момента, когато преди няколко часа ханът беше припаднал. Ако ханът умреше, тогава Хаким, братът на Азадех, беше негов законен наследник. Двамата братя на Нажуд бяха умрели още като малки. Синът на Айша беше едва на година. Ханът нямаше други живи братя, така че наследникът му щеше да бъде Хаким. Но Хаким беше в немилост и лишен от наследство, така щеше да има регентство. Нейният съпруг Махмуд беше старшият от зетъвете. Той щеше да стане регент, освен ако ханът не наредеше друго.

„Защо ще нарежда друго? — помисли си тя и стомахът ѝ отново се превърна в бездънна яма. — Ханът знае, че мога да ръководя мъжа си и да ни направи силни. Синът на Айша — пфу, болнаво дете, болнаво като майка си. Както Бог пожелае, но децата умират. Той не е заплаха, но Хаким — той е заплахата.“

Тя си спомни как отиде при хана, когато Азадех се върна от училището в Швейцария:

— Татко, нося ти лоши вести, но ти трябва да знаеш истината. Подслушах Хаким и Азадех. Ваше височество, тя му каза, че е била бременна, но с помощта на лекар махнала детето.

— Какво?

— Да... да, чух я да го казва.

— Азадех не може... Азадех не може, не може да е направила такова нещо!

— Разпитайте я. Моля ви да не казвате от кого сте го чули! Накарайте я да се закълне пред Бога, разпитайте я, нека да я прегледа

лекар, но чакайте, това не е всичко. Противно на вашите желания, Хаким още иска да стане пианист и й каза, че ще избяга, като я помоли да отиде с него в Париж. „И тогава ще можеш да се ожениш за твоя любовник“ — така я уговаряше, но тя отвърна: „Татко ще ни върне обратно, ще ни принуди да се върнем. Никога няма да ни позволи да отидем без предварителното му разрешение, никога.“ После Хаким повтори: „Аз ще отида. Няма да остана тук и да погубя живота си. Аз тръгвам.“ Тя отново рече: „Татко никога няма да ти позволи, никога.“ „Тогава е по-добре да е мъртъв“ — каза Хаким, а тя рече: „Съгласна съм.“

— Аз... аз не... не вярвам!

Нажуд си спомни как лицето му почервеня и колко се беше изплашила.

— Кълна се в Бога — говореше тя. — Аз ги чух да го казват, Ваше височество, кълна се в Бога. После те решиха, че трябвало да направят план, че тряб... — Тя се сви от страх, когато той й изкряска да го каже точно.

— Той каза точно, Хаким каза: „Малко отрова в халвата му или в питието му, можем да подкупим някой слуга, може би ще можем да подкупим някой от телохранителите му да го убие или да оставим портите отворени през нощта, за да го убият — съществуват хиляди начини някой от стотиците му врагове да го извърши вместо нас, всички го мразят. Трябва да помислим и да бъдем търпеливи...“

Не й беше трудно да изплете лъжата си брънка по брънка, така че скоро сама повярва в нея, както вярваше и сега. Освен клетвата „Кълна се“, всичко това можеше да бъде вярно. „Бог ще ми прости — си рече уверено тя, както си мислеше винаги. — Бог ще ми прости. Азадех и Хаким винаги са ни мразили, нас, останалите от фамилията, желали са нашата смърт, да ни отритнат и да вземат наследството ни, те и майка им, вещицата, която омагьоса баща ни, за да се отвърне от нас през всичките тези години. Осем години той беше под магията й — Азадех така, Азадех иначе, Хаким така, Хаким иначе. Осем години ни пренебрегваше, както и нашата майка, своята първа жена, не ме забелязваше, лекомислено ме омъжи за този дръвник Махмуд, този гнусен, сега импотентен, противно хъркащ дръвник, и така съсипа живота ми. Надявам се съпругът ми да умре, разяден от червеи, но не и преди да стане хан, така че синът ми да стане хан след него. Баща ми

трябва да се отърве от Хаким, преди да умре. Бог да го пази жив, за да го направи — трябва да го направи, преди да умре! Азадех също трябва да бъде унижена, отритната, съсипана — даже по-добре да я хванат в прелюбодеянието ѝ със саботьора, о, да, тогава отмъщението ми ще бъде пълно.“

[1] Човек, който лекува чрез манипулации по гръбначния стълб и ставите — Б.пр. ↑

ПЕТЪК
23 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

43

Близо до Табриз Едно, в село Абу Мард: 6,17 сутринта.

Лицето на Махмуд, ислямско-марксисткия молла, се разкриви от ярост в бледата светлина на утрото.

— Спа ли с този мъж? — извика той. — За Бога, спа ли с този мъж?

Азадех стоеше на колене пред него, обхваната от паника.

— Нямах право да избухваш в...

— Спала ли си с този мъж?

— Аз... аз съм вярна на моя... моя съпруг — изпъшка тя.

Само допреди малко тя и Рос седяха на чергата в колибата, ядяха бързо храната, която беше донесла, щастливи заедно, готови да напуснат веднага. Каландарът беше приел с благодарност и покорно своя пишкеш — четири златни рупии за него. Петата тя тайно даде на жена му — като ги посъветва да се измъкнат от селото през гората, веднага щом свършат с храната, и я благослови. После вратата се отвори с трясък, чужденците ги нападнаха, преодоляха съпротивата му, измъкнаха и двамата навън, нея блъснаха в краката на Махмуд, а него с удари принудиха да се подчини.

— Вярна съм, кълна се, аз съм вярна.

— Вярна? Защо не носиш чадора си? — извика той срещу нея.

Почти цялото село се беше събрало около тях, всички бяха мълчаливи и уплашени. Половин дузина въоръжени мъже стояха около тях, двама над Рос, обърнат с лице към снега, в безсъзнание, кръв бликаше от челото му.

— Аз бях... с чадора си в колибата, аз... свалих го, докато се хранех.

— Свалила си чадора в колиба със затворена врата, като си се хранила с непознат? Какво още свали?

— Нищо, нищо — отвърна тя, изпадайки все повече в паника и запридърпва незакопчаната си парка. — Аз просто ядях, а той не е непознат, а стар мой... стар приятел на съпруга ми — поправи се тя бързо, но това не остана незабелязано. — Абдула хан е мой баща и вие нямате пра...

— Стар приятел? Ако не си виновна, няма защо да се страхуваш. За Бога, спа ли с него? Закълни се!

— Каландар, изпрати да извикат моя баща, изпрати да го повикат.

Каландарът не се помръдна.

Очите на всички бяха впити в нея. Тя безпомощно гледаше кръвта на снега, нейният Джони стенеше.

— Кълна се в Бога, че съм вярна на съпруга си — извика тя.

Викът ѝ се извиси над всички и проникна в съзнанието на Рос, пробуждайки го.

— Отговори на въпроса, жено! Да или не! В името на Бога, спа ли с него? — Моллата стоеше над нея като болен гарван, селяните чакаха, всички бяха в очакване, дърветата и вятърът, даже Бог.

— Иншаллах!

Страхът я напусна. На негово място дойде омразата. Тя се втренчи в очите на моллата Махмуд и стана.

— В името на Бога, вярна съм и винаги съм била вярна на своя съпруг — произнесе тя. — В името на Бога, да, аз обичах този мъж преди много, много години.

Думите ѝ накараха много от присъстващите да потръпнат, а Рос се ужаси от признанието ѝ.

— Блудница! Развратница! Ти публично се призна за виновна. Ще бъдеш наказана според...

— Не — надвика го Рос и се провлачи на колене, без да обръща внимание на насочените към главата му оръжия на муджахидините. — Вината не е на нейно височество. Аз, аз съм виновен, единствено аз, единствено аз!

— И ти ще бъдеш наказан, невернико, не се бой — увери го Махмуд, после се обърна към селяните. — Вие всички чухте как блудницата призна прелюбодеянието. Вие всички чухте, че неверникът

призна прелюбодеянието. За нея има само едно наказание, но него как да накажем?

Селяните чакаха. Моллата не беше техен молла, нито пък на селото им, нито пък истински молла, а ислямско-марксистки. Беше дошъл неканен. Никой не знаеше защо е дошъл, знаеха само, че беше дошъл внезапно като гнева на Бога с левичарите, които също не бяха от тяхното село. Не истински шиити, а луди хора. Нали имамът каза петдесет пъти, че всички тези хора са луди, че само на думи служат на Бога, тайно прекланяйки се пред Сатаната Маркс-Ленин.

— Е? Ще сподели ли той наказанието й?

Никой не му отговори. Моллата и хората му бяха въоръжени. Азадех чувствуваше впитите в нея погледи, но не можеше повече да се помръдне или да каже нещо. Просто стоеше с треперещи колене.

Гласовете идваха отдалеч, даже виковете на Рос:

— Ние не сме под твоята юрисдикция, нито аз, нито тя. Ти оскверняваш името на Бога...

Един от мъжете до него го блъсна грубо и го просна на земята, настъпи шията му с ботуша си и натисна.

— Кастрирайте го, и то веднага — нареди мъжът, но друг му възрази:

— Не, жената го е подмамила. Не видях ли аз как повдигна чадора си пред него вчера в колибата! Виж я сега как прельстява всички ни. Не е ли наказанието за него сто удара с камшик?

Друг каза:

— Той постави ръцете си върху нея, отрежете му ръцете.

— Добре — съгласи се Махмуд. — Първо ръцете му, след това камшикът. Вържете го!

Азадех понечи да извика срещу това злодеяние, но никакъв звук не излезе от гърлото й. Кръвта бучеше в ушите й, повдигаше й се, умът й беше объркан... Те повлякоха нейния Джони, изправиха го на крака, биеха го и го ритяха, за да го вържат за ръцете и краката между гредите, стърчащи от колибата. Спомни си как, когато тя и Хаким бяха деца, той, обзет от бабайство, взе един камък и го хвърли по една котка, а тя измъчи, претърколи се, после успя да се изправи и вече ранена, се опита да се измъкне, мяучейки през цялото време, докато охраната я застреля, но сега... тя знаеше, че никой няма да я застреля.

Втурна се към Махмуд с вик, вдигна ръце да го издере с нокти, но силите я напуснаха и тя припадна.

Махмуд я погледна.

— Сложете я пред тази стена — заповяда той на един от своите хора. — След това донесете чадора ѝ.

Обърна се и погледна селяните.

— Кой е касапинът тук? Кой е касапинът на селото?

Никой не отговори. Гласът му загрубя.

— Каландар, кой е вашият касапин?

Старецът бързо посочи един мъж в тълпата, дребен мъж, в груби дрехи.

— Абрим, Абрим е нашият касапин.

— Иди и донеси най-острия си нож — му нареди Махмуд. — Останалите съберете камъни.

Абрим тръгна да изпълни нареждането. „Както желае Бог“ — зашепнаха останалите. Една много възрастна жена говореше:

— Веднъж гледах един такъв случай. Беше в Табриз, тогава бях малка. — Гласът ѝ потрепери. — Прелюбодейката беше жена на търговец, да, сега си спомням, беше жена на търговец. Нейният любовник беше също търговец и те му отсякоха главата пред джамията и след това замерваха нея с камъни. Жените също можеха да хвърлят камъни, ако искат, но не го правеха. Не видях нито една жена да го прави. Дълго време продължи и години наред чувах виковете ѝ.

— Прелюбодеянието е голям грях и трябва да бъде наказано, който и да е грешникът, даже и тя. Коранът казва: сто камшика за мъжа... моллата е законодателят, не ние — обясни каландарът.

— Но той не е истински молла, нали имамаът ни предупреди за тяхното злодейство.

— Моллата е молла. Законът — закон — изрече каландарът мрачно. Тайно желяше ханът да бъде унижен, а тази жена, която внушаваше нови, смуцаващи ума мисли на техните деца, да бъде унищожена.

— Вземете камъните.

Махмуд стоеше в снега, без да обръща внимание на студа, на селяните и саботьора, който ругаше и стенеше и обезумял се опитваше да се отскубне от въжетата и на жената, която стоеше безучастна до стената.

Тази сутрин, преди разсъмване, идвайки да завземе базата, той беше чул за саботьора и че тя е в селото. „Тя е онази от сауната — мислеше си той и гневът му нарастваше, — онази, дето се беше изложила на показ, знатната кучка на прокълнатия хан, който претендираше да ни бъде шеф, а ни предаде. Предаде мен и дори подготви опит за покушение срещу мен предишната нощ, нали стреляха с автомати пред джамията след последната молитва и убиха много хора, но не и мен. Ханът се опита да ме убие, мен, дето ме закриля священото слово, което казва, че ислямът заедно с Маркс и Ленин са единствено правият път да се възроди светът.“ Той погледна жената, огледа дългите ѝ крака, обути в скиорски клин, косата ѝ — непокрита и разпусната, гърдите — изпъкнали под скиорското яке в синьо и бяло. „Блудница!“ Ненавиждаше я, че го изкушава. Един от неговите хора хвърли върху нея чадора ѝ. Тя изстена тихо, но не излезе от вцепенението си.

— Готов съм — каза касапинът, показвайки ножа си.

— Най-напред дясната ръка — нареди Махмуд на хората си. — Вържете го над китките.

Вързаха го здраво с парчета от зебло, откъснати от прозореца. Селяните се блъскаха напред, за да виждат по-добре, а Рос използваше цялата си енергия, за да овладее ужаса, който напираше като могъща сила, виждаше само сипаничавото лице над касапския нож, сплъстените мустаци и брада, празните очи и палеца на човека, изпробващ разсеяно острието. След това очите му се концентрираха. Той видя как Азадех излиза от вцепенението и си спомни.

— Гранатата — извика той. — Азадех, гранатата!

Тя го чу ясно и опипа страничния си джоб, а той викаше отново и отново, привличайки вниманието на всички към себе си. Касапинът се стресна, изруга и пристъпи към него, стисна здраво дясната му ръка, хипнотизиран я премести в едната и в другата посока, задържа ножа, докато решаваше къде да отсече... Азадех имаше достатъчно време да се съвземе, да притича малкото разстояние, да го блъсне в гърба и да го запрати заедно с ножа му в снега. След това се обърна към Махмуд, изтегли запалката и застана до Рос разтреперана, стиснала гранатата в малката си ръка.

— Дръпнете се от него! — кресна тя. — Махайте се!

Махмуд не помръдна. Всички останали с викове и ругатни се разпръснаха, настъпваха се един друг, бързаха да се скрият на сигурно място, да се махнат от площада.

— Бързо тук, Азадех! — извика я Рос. — Азадех!

Тя го чу през замъгленото си съзнание и се подчини, заотстъпва назад към него, наблюдавайки Махмуд, в ъглите на устата ѝ изби пяна. Рос видя как Махмуд се обърна и пристъпи към един от хората си и изстена, защото знаеше какво ще се случи.

— Бързо, вземи ножа и ме развържи — заповяда той, за да отвлече вниманието ѝ. — Не пускай предпазителя. Аз ще ги наблюдавам вместо теб.

Зад нея видя как моллата взема пушката на един от хората си, зарежда я и се обръща към тях. Азадех вече беше взела ножа от палача и се протегна да разреже въжетата на дясната му ръка и той знаеше, че куршумът ще я убие или рани, тя ще изпусне гранатата, после четири секунди очакване и след това забрава и за двамата — но бърза и чиста, без гнусотии.

— Винаги съм те обичал, Азадех — прошепна той и се усмихна, а тя го погледна сепнато и му се усмихна в отговор.

Чу се изстрел от пушка и сърцето му спря, после втори, трети, но те не идваха от Махмуд, а от гората, и сега Махмуд викаше и се гърчеше в снега. След изстрелите се чу глас:

— Аллах-ул-акбар! Смърт на всички врагове на Бога! Смърт на всички левичари! Смърт на всички врагове на имама!

С яростен рев един от муджахидините се хвърли към гората и умря.

Изведнъж останалите побягнаха, падаха един върху друг в паническият си напор да се скрият. За секунди площадът на селото опустя и остана само гъгнещият вой на Махмуд, чалмата беше паднала от главата му. В гората четиричленната езекуторска група на Туде, която го преследваше от зори го накара да замлъкне с взрив от автоматичен огън. След това и четиримата се оттеглиха навътре, също толкова тихо, колкото бяха дошли.

Объркани, Рос и Азадех гледаха празния селски площад.

— Не може да бъде... не може да бъде... — промълви тя, все още объркана.

— Не изпускаяй ръчката — заповяда ѝ той пресипнало. — Не изпускаяй ръчката. Бързо, разрежи въжетата... бързо!

Ножът беше много остър. Ръцете ѝ трепереха, движенията им бяха бавни, но тя разряза въжетата с едно движение, без да го нарани. Веднага щом се освободи, Рос грабна гранатата. Ръцете му бяха изтръпнали и го боляха, но държаха предпазителя здраво. Рос си пое дъх. Олюлявайки се, отиде в колибата, намери кукрито си под одеялото, където беше попаднало след първоначалното сбиване, напъха го в ножницата и взе карабината. Спря се на вратата.

— Азадех, бързо, вземи си чадора и багажа и тръгвай след мен.

Тя го погледна втренчено.

— Бързо!

Тя се подчини като автомат и той я изведе от селото в гората, с гранатата в дясната си ръка, а оръжието в лявата. Бягаха, залитаха и се спъваха четвърт час, после той спря и се послуша. Никой не ги преследваше. Азадех дишаше тежко зад него. Видя, че е взела багажа си, но е забравила чадора. Бледосиньото ѝ скиорско облекло се открояваше ясно сред снега и дърветата. Той отново се забърза. Тя залиташе след него. Изминаха още стотина метра, все още без проблеми. Нямахше къде да спрат. Сега той продължи по-бавно, чувствуваше страхотна болка в хълбока, от която почти му се повръщаше, нямаше начин да пусне гранатата. Азадех отпаднаше все повече. Той намери пътя, който водеше до задната част на базата. Все още не ги преследваха. Близо до възвишението зад къщичката на Ерики той спря, за да изчака Азадех. Стомахът му се преобърна, Рос пропълзя на колене надолу и повърна. Отслабнал, се изправи и се изкачи по възвишението, за да се скрие по-добре. Азадех се изкачваше с мъка, дъхът ѝ излизаше на големи, давеници се, конвулсивни издишвания. Тя се просна на снега до него, повръщаше ѝ се.

Долу при хангара Рос виждаше 206 — един от механиците го миеше. „Добре — помисли си той, — сигурно го подготвят за излитане.“ Под навеса на площадката трима въоръжени революционери се бяха струпали на завет от слабия вятър. Пушеха. Никакви признаци на живот в останалата част на базата, въпреки че от комина на къщата на Ерики излизаше пушек, както и от къщата на механиците и от кухнята. Рос виждаше чак до пътя. Барикадата беше все още там, охраняваха я. Имаше няколко задържани коли и камиони.

Очите му се спряха отново върху мъжете на верандата и той си помисли за Гуенг и как тялото му беше захвърлено като чувал със стари кокали в мръсотията на полуремаркетото, в краката може би на тези или пък на други хора. За момент главата му щеше да се пръсне от обхваналата го ярост. Той се обърна към Азадех. Тя беше преодолела спазъма си, но все още бе в шок. Едва ли го виждаше. Бузата ѝ беше на ивици от повръщането. Той избърса лицето ѝ с ръкава си.

— Сега вече сме добре. Почини малко и после ще продължим.

Тя кимна, опря се на ръце в снега и потъна в собствения си, личен свят. Той отново се съсредоточи върху базата. Изминаха десет минути. Почти нищо не се промени. Облаците в небето приличаха на мръсно одеяло, пълно със сняг. Двама от въоръжените мъже влязоха в офиса и той ги виждаше от време на време през прозорците. Третият почти не обръщаше внимание на 206. Никакво друго движение. После от кухнята излезе готвачът, изпика се в снега и влезе отново. Мина още време. Един от пазачите излезе от офиса и тежко отиде до фургона на механиците. На рамото му висеше М-16. Той отвори вратата и влезе вътре. След минута се появи пак. С него излезе висок европейец с летателно облекло и още един мъж. Рос разпозна пилота Ногър Лейн и другия механик. Механикът каза нещо на Лейн, после махна с ръка и се върна във фургона. Пазачът и пилотът тръгнаха към хеликоптера.

„Знам вече къде са всички“ — помисли си Рос и сърцето му се разтуптя. Гранатата в дясната му ръка му пречеше и той несръчно провери карабината, после извади от раницата последните два запасни пълнителя и последната граната и ги постави в страничния си джоб.

Изведнъж го обзе страх, прииска му се да побегне. „О, Господи, помогни ми да избягам, да се скрия, да плача, да съм в безопасност вкъщи, далеч оттук, където и да е!...“

— Азадех, отивам долу — изрече го насила. — Бъди готова да изтичаш до хеликоптера, щом ти махна или извикам. Готова ли си?

Видя, че тя го поглежда, кимва и прошепва „да“, но не беше сигурен, че го е чула. Повтори отново и ѝ се усмихна окуражаващо.

— Не се безпокой.

Тя кимна мълчаливо.

След това разхлаби кукритото си и се изкачи на хълма като диво животно след плячка. Спусна се зад къщата на Ерики, прикрит от сауната. Чу отвътре детски и женски гласове. С пресъхнали уста се

запромъква от прикритие на прикритие зад големите цистерни, купчините тръби и трупи, резервните части за дърворезачките... Приближаваше се до хангара и човека на верандата, който мързеливо наблюдаваше околността. Гранатата пареше ръката му. Вратата на офиса се отвори и оттам излезе човек от охраната, след него друг, по-възрастен, по-едър, гладко избръснат, вероятно европейец. Носеше по-качествено облекло и беше въоръжен с автомат „Стен“. На плътния кожен колан на кръста му висеше ножницата с кукрито на Гуенг.

Рос отпусна предпазителя. Едно, две, три — и той изскочи от прикритието си, хвърли гранатата към мъжете на верандата — на около четиридесет метра от него — и се сви отново зад цистерната, подготвяйки следващата граната.

Те го видяха, за момент застинаха шокирани, а после, преди да успеят да залегнат, за да се прикрият, гранатата избухна, разрушавайки по-голямата част от верандата, уби един от тях, зашемети втория и осакати третия. В същия момент Рос се втурна на открито с вдигната карабина и показалец на спусъка. В другата си ръка стискаше втората граната. На верандата нищо не се помръдваше, но долу, при вратата на хангара, пилотът и механикът се хвърлиха в снега с вдигнати над главата ръце, в паника, а пазачът хукна към хангара и за секунди излезе на открито. Рос стреля, но не улучи, втурна се към хангара, забеляза задната врата и се насочи към нея. Открехна я и бързо се вмъкна вътре. Врагът беше зад машината, насочил оръжието си към другата врата. Рос го простреля в главата, изстрелът отекна в стените от гофрирана ламарина. После побягна към другата врата. През нея можеше да види механика и Ногър Лейн, залегнали в снега близо до 206. Все още зад прикритието си, той им извика:

— Бързо! Колко още врагове има тук? — Не последва отговор. — За Бога, отговорете!

Ногър Лейн погледна нагоре, лицето му беше бяло.

— Не стреляй, ние сме цивилни, англичани! Не стреляй!

— Колко още врагове има тук?

— Бяха... бяха петима... петима... този тук и останалите в... в офиса... мисля, в офиса...

Рос притича до задната врата, хвърли се на пода и погледна оттам. Никакво движение. Офисът беше на петдесет метра — единственото прикритие беше да обиколи около камиона. Скочи на

крака и се хвърли към него. В метала изпищяха куршуми. Той забеляза, че автоматичният огън идва от един счупен прозорец на офиса. Зад камиона имаше малко празно пространство, а в него изкоп, водещ към офиса. „Ако стоя зад прикритието, те са мои. Ако знаят, че съм сам и изляза, шансът е на тяхна страна.“

Той изпъля по корем напред, за да ги убие. Беше тихо. Вятърът, птиците, врагът — всичко чакаше. Сега в изкопа! Напредваше бавно. Приближаваше се. Чу гласове и скърцане на врата. Отново тишина. Още един метър. Още един. Сега! Той се надигна на колене, зарови пръстите на краката си в снега, дръпна запалката на гранатата, преброи до три, скочи, подхлъзна се, едва успя да запази равновесие, запрати гранатата в счупения прозорец покрай човека, който стоеше там с насочено към него оръжие, и се хвърли отново в снега. Експлозията спря автоматичния огън, почти спуска тъпанчетата му и той отново скочи и хукна към ремаркетото, стреляйки в движение. Прескочи един труп и продължи, стреляйки. Изведнъж автоматът му спря и стомахът му се преобърна... С треперещи ръце извади празния и зареди пълния пълнител, уби стрелящия с автомата и спря.

Тишина. После вик. Той внимателно ритна счупената врата. Човекът, който викаше, беше без крака, обезумял, но още жив. На кръста му беше коженият колан и кукрито, принадлежали някога на Гуенг. Ярост заслепи Рос и той изтръгна ножа от ножницата.

— Взел си го на барикадата? — извика той на фарси.

— Милост! Милост! Милост! — После нещо на чужд език и после пак: — Кой си ти, кой... милост, миии... да, аз убих саботьора... милост, мииии...

Със смразяващ кръвта вик Рос замахна и когато очите му се проясниха, се вторачи в отрязаната глава, която държеше в лявата си ръка. Отвратен, той я пусна и се извърна. За момент не знаеше къде е, после съзнанието му се проясни, ноздрите му се изпълниха със смрадта от кръв и барут, той се огледа.

Базата беше застинала, но към нея тичаха хора от барикадата. Близо до хеликоптера Лейн и механикът все още лежаха неподвижно в снега. Той се втурна към тях, търсейки прикритие.

Ногър Лейн и механикът Арбъри го видяха да идва и изпаднаха в паника — брадясал, със сплъстена коса и диви очи. Вманиачен туземец, муджахидин или федаин, който говореше английски

перфектно, а ръцете и ръкавите му бяха опръскани с кръвта от главата, която беше отрязал само преди секунда с окървавения къс меч с един-единствен удар и див рев. Ножът все още беше в ръката му, в ножницата имаше и друг и стискаше карабина. Те се провлачиха на колене с вдигнати ръце.

— Не ни убивай — ние сме приятели, цивилни, не ни уби...

— Млъкнете! Пригответе се за излитане. Бързо!

Ногър Лейн онемя.

— Какво?

— За Бога, бързо — кресна Рос сърдито, вбесен от изражението им, съзнавайки напълно как изглежда. — Ти — той посочи механика с кукрито на Гуенг, — виждаш ли това възвишение там?

— Да... да, господине — задавено отвърна Арбъри.

— Иди горе, колкото можеш по-бързо, там има една жена, доведи я тук... — Той спря. Видя, че Азадех излиза от гората и тича по склона към тях. — Не, иди и доведи другия механик, и побързай, за Бога, копелетата от барикадата ще дойдат всяка минута. Хайде, бързо!

Арбъри побягна вцепенен от ужас — но повече го беше страх от хората, които идваха по пътя. Рос се обърна към Ногър Лейн:

— Казах ти да палиш машината!

— Да... да... господине... тази... тази жена... Азадех ли е, Азадех на Ерики?

— Да. Казах ти да палиш машината!

Никога досега Ногър Лейн не беше подготвял хеликоптер за излитане така бързо, нито пък механикът се беше движил с такава скорост. Азадех все още трябваше да измине стотина метра, а враговете бяха вече прекалено близо. Затова Рос пропълзя под въртящите се витла, застана между нея и тях и изпразни пълнителя си. Те залегнаха. Той хвърли празния пълнител към тях, крещейки ругатни. Няколко глави се надигнаха. Отново огън, този път пестелив. Азадех вече беше близо, но се придвижваше по-бавно. Направи последно усилие и го подмина, залитайки като пияна към задната врата, механиците почти я издърпаха горе. Рос пусна един кратък откос, заотстъпва, пипнешком се качи отпред до пилота и хеликоптерът се издигна и отлетя.

Военновъздушна база Ковис: 5,20 следобед.

Старк взе картата и я погледна. Асо пика. Той изсумтя — беше суеверен като повечето пилоти, но решително я пхна сред другите в ръката си. Петимата бяха в неговото бунгало и играеха покер: Фреди Еър, доктор Нът, Поп Кели и Том Локхарт, който беше пристигнал вчера от Загрос Три с товар от запасни части, но прекалено късно, за да се върне обратно. Евакуацията продължаваше. Поради забраната да се лети днес, на Свещения ден, Локхарт щеше да чака до сутринта. В камината гореше огън, но както всеки следобед беше студено. Пред всички имаше купчини от риали: най-голямата пред Кели, а най-малката пред доктор Нът.

— Колко карти, Поп? — попита Еър.

— Една — отговори Кели без колебание и сложи четирите, които държеше, с лице надолу на масата пред себе си. Той беше висок, слабоват мъж с набръчкано лице, рядка светла коса, бивш летец от Кралските военновъздушни сили, малко над четиридесетте. „Поп“^[1] беше прякорът му, тъй като имаше седем деца и едно на път.

Еър му даде картата тържествуващо. Кели само се втренчи в нея за момент, после, без да я поглежда, я смеси с другите и след това много внимателно си взе картите, втренчи се в тях и ги приплъзна съвсем лекичко, колкото да види само крайчетата им, карта по карта, и въздъхна щастливо.

— Блъфче, а? — каза Еър и всички се разсмяха, освен Локхарт, който гледаше навъсено своите карти.

Старк се намръщи, разтревожен за него, но много доволен, че днес Том е тук. Трябваше да обсъдят секретното писмо на Гавалан, което Джон Хог беше донесъл със 125.

— Хиляда риала за влизане — предложи доктор Нът и всички го погледнаха. Обикновено той залагаше най-много сто.

Локхарт разсеяно разгледа картите си, без интерес към играта. Умът му беше в Загрос и в Шаразад. Миналата нощ Би Би Си беше съобщила за големи сблъсъци по време на Протестния марш на жените

в Техеран, Исфахан и Мешед, а бяха насрочени и други демонстрации за днес и утре.

— Прекалено много е за мен — той хвърли картите си.

— Влизам, докторе, и още две хиляди отгоре — съгласи се Старк и увереността на доктор Нът изчезна. Той беше изтеглил две карти, Старк — една, Еър — три.

Кели погледна към кентата си: 4-5-6-7-8.

— Твоите две хиляди, Дюк, и още три отгоре!

— Отказвам се — веднага добави Еър и хвърли две двойки — попове и десетки.

— Не играя — присъедини се доктор Нът облекчено, шокиран от самия себе си, че е избързал толкова, и хвърли трите дами, които му бяха раздали, сигурен, че Старк е направил кента, флош или фул.

— Твоите три, Поп, и още трийсет. Хиляди — изрече Старк мазно. Беше доволен. Беше разделил двойка шестици, за да запази четири купи, стремейки се към флош. Асото пика беше провалило флоша, но беше печеливша карта, ако успееше да блъфира Кели да се откаже.

Всички очи се насочиха към Кели. В стаята се възцари тишина. Даже Локхарт се заинтригува. Старк чакаше търпеливо, лицето и ръцете му бяха като от камък. Увереността на Кели го притесняваше. Чудеше се какво да направи, ако Кели отново вдигне. Знаеше как ще реагира Мануела, ако разбере, че той се кани да заложи седмичната си заплата за провален флош.

„Ще ме изяде с парцалите“ — помисли си той и се усмихна.

Кели се потеше. Забеляза неочакваната усмивка на Старк. Беше го хванал веднъж да блъфира, но това беше преди седмици, и то не за тридесет хиляди, а само за четири. „Не мога да си позволя да загубя една седмична заплата, но все пак този мръсник може и да блъфира. Нещо ми говори, че блъфира и мога да заложа седмичната си заплата.“ Кели отново провери картите си, за да се увери, че кентата му е наистина кента — разбира се, че е истинска кента, за Бога, и че Дюк блъфира! Почувствува как устата му започва да изрича: „Сега ще се простиш с твоите тридесет хиляди“, но спря и вместо това каза:

— Плащам, Дюк.

Хвърли картите си и всички се засмяха. Освен Старк. Той взе мизите, напъха картите си в тестето и ги разбърка, за да е сигурен, че

няма да ги видят.

— Обзалагам се, че блъфираше, Дюк — засмя се Локхарт.

— Аз? Аз с поредния флош? — отвърна невинно Старк сред общия смях. Погледна часовника си. — Трябва да направя огледа. Да свършваме. Ще продължим след вечеря, а? Том, искаш ли да дойдеш с мен?

— Да. — Локхарт облече парката си и последва Старк навън.

При нормални обстоятелства това беше най-хубавата част от деня — точно преди залез-слънце, след като летенето е приключило и всички хеликоптери са измити и заредени, готови за следващия ден, а всички очакват да пийнат нещо, да си почетат, да напишат някое писмо, да послушат музика, да се нахранят, да позвънят вкъщи... и след това в леглото.

Проверката на базата мина добре.

— Да се поразходим, Том — предложи Старк. — Кога се връщаш в Техеран?

— Какво ще кажеш за тази вечер?

— Лошо, а?

— От лошо по-лошо. Знам, че Шаразад е била на марша на жените, въпреки че не исках да отива и така нататък.

Предишната нощ Локхарт му беше казал за баща ѝ и всичко за загубата на НВС. Старк се ужаси. И все още беше ужасен и за сетен път благослови късмета си, че не знаеше нищо, когато го залови Хусаин със Зелените си ленти.

— Мак сигурно се е видял вече с Шаразад, Том. Той ще се погрижи за нея.

Когато Локхарт пристигна, те се свързаха с Макайвър — радиостанцията, за разлика от друг път, работеше добре, и го помолиха да се погрижи за Шаразад.

След няколко минути отново щяха да получат полагаемата им се за деня радиовръзка с Главната квартира в Техеран. Майор Чангиз, командирът на базата, им беше казал: „Отсега нататък ще има ограничения всеки ден, но само докато нещата се нормализират. Тогава ще можете да се обаждате, на когото искате.“ И въпреки че ги контролираха от главната кула отсреща във въздушната база, връзката ги крепеше и създаваше впечатление, че всичко е нормално.

— След като разчистим Загрос Три в неделя и всички бъдете тук, защо да не вземем още в понеделник 206? Ще го уредя с Мак — каза Старк.

— Благодаря, това ще бъде страхотно. — След като базата му беше закрыта, Локхарт формално беше под командването на Старк.

— Не си ли мислил да се махнем оттук с 212 и ти да пилотираш вместо Скот? Щом излезе от Загрос, той няма да има проблеми. Или още по-добре, да тръгнете и двамата. Ще говоря с Мак.

— Благодаря ти, но не. Шаразад не може да напусне семейството си точно сега.

Повървяха известно време. Нощта се спускаше бързо — студена, но свежа. Въздухът миришеше тежко на петрол от голямата рафинерия. Тя все още беше напълно закрыта и тъмна. Светеха само високите горящи нефтени кули. В базата, в повечето от бунгалата им, хангарите и кухнята вече светеше — те имаха собствен захранващ генератор, в случай че осветлението загасне.

Майор Чангиз беше заявил на Старк, че сега, когато „революцията приключи и имамот е на власт“, няма начин генераторната система на базата да бъде прекъсната.

„А левичарите?“

„Имамот нареди да ги унищожат, освен ако не се подчинят на ислямската държава — беше отговорил майор Чангиз строго, дори заплашително. — Левичари, кюрди, чужденци — всякакви врагове. Имамот знае какво да прави.“

Имамот. Беше същото като при разпита пред комитета на Хусаин. Моллата се правеше на полубог. Беше главен съдия и прокурор, а помещението — част от джамията, беше препълнено с враждебно настроени хора на всякаква възраст, всички от Зелените ленти. Петима съдии — и никакви съдебни заседатели.

— Какво знаете за бягството с хеликоптер на враговете на исляма от Исфахан?

— Нищо.

Изведнъж един от другите четирима съдии, всички млади мъже, груби и неграмотни, извика:

— Той е виновен за престъпления срещу Бога и престъпления срещу Иран като експлоататор за американските поклонници на Сатаната. Виновен.

— Не — противопостави се Хусаин. — Това е законен съд, по законите на Корана. Той е тук, за да отговаря на въпросите, а не за престъпления, още не. Той не е обвинен в престъпление. Капитане, съобщете ни всичко, което сте чули за престъплението в Исфахан.

Въздухът в стаята беше зловонен. Старк не виждаше нито едно приятелско лице, вече всички знаеха кой е той, всички знаеха за сражението срещу федаините при Бандар-е Делама. Страхът му беше тъпа болка. Знаеше, че сега е сам, зависим от тяхната милост. Той пое дъх и внимателно подбра думите си.

— В името на Бога, най-състрадателния, най-милостивия — започна той така, както започват сурите в Корана, и през стаята се понесе удивен шепот. — Аз самият нищо не знам, не съм видял нищо, с което да имам общо или в което да съм участвал. Бях по това време в Бандар-е Делама. Доколкото знам, никой от моите хора няма нищо общо със случая. На мен ми съобщи Затаки от Абадан, когато се върна от Исфахан. Той ми каза така: „Чухме, че във вторник хора, подкрепящи шаха, всички офицери, са отлетели на юг с хеликоптер, пилотиран от американец. Бог да прокълне всички поклонници на Сатаната.“ Това е всичко, което знам.

— Ти си поклонник на Сатаната! — прекъсна го един от съдиите тържествуващо — Ти си американец. Виновен си.

— Аз съм християнин, човек на Книгата^[2], и вече доказах, че не съм поклонник на Сатаната. Ако не бях аз, тук щеше да е мъртвило.

— Ако бяхме умрели в базата, щяхме да сме в рая сега — обади се сърдито един от Зелените ленти от дъното на стаята. — Ние вършим Делото на Бога. То няма нищо общо с теб, невернико.

Чуха се одобрителни викове. Изведнъж Старк изрева ядосано.

— В името на Бога и неговия пророк! Аз съм християнин и пророкът ни е дал специални привилегии и протекции. — Той трепереше от ярост, страхът му изчезна, сменен от омразата към това инсценирано съдебно заседание и тяхната слепота и глупост, и невежество, и фанатизъм. — Коранът казва: „О, хора на Книгата, не престъпвайте границата на истината във вашата религия; нито пък следвайте желанията на онези, които вече са се отклонили от пътя и са направили така, щото много други да се отклонят от верния път.“ Аз не съм — завърши той рязко, свивайки юмруци — и нека Бог да прокълне онзи, който казва обратното.

Изумени, всички се втрениха в него, даже Хусаин. Един от съдиите наруши тишината.

— Вие... вие цитирате Корана? Вие четете арабски, както и говорите фарси?

— Не. Не, но...

— Тогава значи имате учител, молла?

— Не. Не, аз го чета...

— Тогава сте магьосник — извика друг. — Как можете да знаете Корана, ако нямате учител, нито пък четете арабски, свещения език на Корана?

— Чета го на английски, собствения ми език.

Настъпи още по-голямо учудване и невярване.

— Това, което казва, е вярно — обади се Хусаин. — Коранът е преведен на много чужди езици.

Настъпи още по-голямо учудване. Млад мъж с изпито лице го погледна с късогледите си очи през счупените си очила с дебели стъкла.

— Ако е преведен на други езици, ваше преподобие, защо не е преведен на фарси за нас, да го четем — ако можем да четем?

— Езикът на свещения Коран е арабски — отговори Хусаин. — За да знае добре Корана, вярващият трябва да чете арабски. Поради това моллите във всички страни учат арабски. Пророкът, възхвала на Името му, беше арабин. Бог му говореше на този език, за да пишат другите. За да знаеш истински Свещената книга, трябва да я четеш така, както е написана. — Хусаин обърна черните си очи към Старк. — Преводът е винаги по-лош от оригинала. Нали?

Старк видя нещо странно в израза му.

— Да — потвърди той. Интуицията му подсказа да се съгласи. — Да, така е. Бих искал да мога да го чета в оригинал.

Отново тишина. Младият мъж с очилата попита:

— Ако познаваш Корана така добре, че да можеш да ни го цитираш като молла, защо не си мохамеданин, защо не си правоверен?

През стаята лак премина шепот. Старк се поколеба, почти в паника, не знаейки как да отговори, сигурен, че грешният отговор ще го окачи на бесилото. Мълчанието продължи, после той се чу да изрича:

— Понеже Бог още не е махнал пердето пред очите ми, нито пък е открил душата ми... След което неволно добави: — Не се съпротивлявам и чакам. Чакам търпеливо.

Настроението в стаята се промени. Сега мълчанието беше любезно, състрадателно. Хусаин меко каза:

— Иди при имама и чакането ти ще свърши. Имамът ще открие душата ти за тържеството на Бога. Аз знам, аз съм седял в краката на имама. Слушал съм имама да проповядва Словото, да твори Закона, разпростирайки Смирението на Бога.

Въздишка премина през стаята и сега всички насочиха вниманието си към моллата, гледаха го в очите и виждаха светлината в тях, чуваха новото в гласа му и нарастващия екстаз в него — даже Старк, който се чувствуваше едновременно вцепенен и радостно възбуден.

— Не дойде ли имамът да открие духа на света? Не се ли появи имамът сред нас, за да прочисти исляма от злото и да го разпространи по целия свят, да донесе посланието на Бога... както ни беше обещано? Да.

Словото му увисна във въздуха. Всички разбраха. Както и Старк.

„Махди“ — помисли си той, скривайки шока си. Хусаин навеждаше на мисълта, че Хомейни всъщност е Махди, легендарният дванадесети имам, изчезнал преди векове — шиитите вярваха, че е само скрит от хорските очи — Безсмъртният, за когото Бог беше обещал, че ще се появи отново някой ден, за да управлява свършения свят.

Всички гледаха втрещени в моллата. Мнозина кимаха, сълзи течаха по лицата на други, всички бяха унесени и удовлетворени и никой, нямаше никой, който да не повярва.

„Боже Господи! — помисли си той втрещен. — Ако иранците дадат на Хомейни този ореол, властта му няма да има край, ще има двадесет, тридесет милиона мъже, жени и деца, безусловно изпълняващи нарежданията му, които с радост ще се хвърлят към смъртта и при най-малкия му каприз — и защо не? Нали Махди ще им гарантира място в рая, ще им го гарантира!“

— Бог е Велик — обади се някой, другите го повториха, заговориха помежду си и напълно забравиха Старк. После се сетиха за него и го пуснаха да си върви с думите:

— Иди при имама, иди и повярвай...

На връщане в лагера краката му бяха странно леки... и сега той си спомни, че никога дотогава въздухът не му беше мирисал по-добре и никога не се бе чувствал така изпълнен с радостта от живота. „Може би, защото бях толкова близо до смъртта — помисли си той. — Бях мъртъв и по някакъв начин ми върнаха живота. Защо? А Том, защо е избягал от Исфахан и Дез Дам, защо е оставил хеликоптера? Има ли причина? Или е било просто късмет?“

Сега в сумрака той гледаше Локхарт, сериозно загрижен за него. Ужасно беше това за НВС, за бащата на Шаразад, ужасно беше, че Том и Шаразад бяха във водовъртеж, от който не можеха да се измъкнат. Скоро и двамата трябваше да избират: да избягат заедно и вероятно никога да не се върнат тук или да се разделят, вероятно завинаги.

— Том, има нещо важно. Много поверително, само между нас. Джони Хог донесе писмо от Анди Гавалан. — Те бяха на безопасно разстояние от базата, разхождаха се по полосата покрай оградата от осем реда бодлива тел, където не можеха да бъдат подслушани. Но даже и сега той говореше тихо. — Анди е силно обезпокоен за нашето бъдеще тук и казва, че обсъжда евакуацията ни, за да съкрати загубите си.

— Не е необходимо — отговори Локхарт бързо и неочаквано рязко. — Нещата се нормализират — трябва да се нормализират. Анди трябва да изтърпи — ние търпим, той също трябва да го направи.

— Той го прави, Том. Но това е просто въпрос на сметки и ти го знаеш, както и всеки. Не са ни плащали за свършената работа от месеци, нямаме достатъчно работа за хеликоптерите и пилотите тук, а той трябва да плаща от Абърдийн. Иран е касапница и имаме неприятности навсякъде.

— Имаш предвид, че понеже Загрос Три е закрит, ще има големи съкращения? По дяволите, не съм виновен, че...

— Почакай, Том. Анди е разбрал по таен канал, че всички чуждестранни авиокомпании, смесени предприятия и какво ли още не, особено хеликоптерите, ще бъдат национализирани много скоро.

Локхарт внезапно се изпълни с надежда. „Това би ми дало идеално извинение да остана тук! Ако те откраднат — национализират — хеликоптерите ни, все още ще имат нужда от обучени пилоти, а аз говоря фарси, мога да обучавам иранци, което те в крайна сметка ще

искат. Ами НВС? Пак този НВС — помисли си той безпомощно, — винаги този НВС!“

— Откъде знае, Дюк?

— Според Анди от безпогрешен източник. Това, което той ни моли — теб, Скраг, Руди и мен — е, ако той и Мак успеят да направят добър план, ще можем ли ние заедно с необходимите пилоти да изкараме хеликоптерите в откритото небе над залива?

Локхарт зяпна от изненада.

— Господи, искаш да кажеш просто да излетим? Без разрешение, без нищо?

— Разбира се, но говори по-тихо.

— Той е луд! Как ще се координираме с Ленгех, Бандар-е Делама, Ковис и Техеран? Всички ще трябва да тръгнем по едно и също време и разстоянията ще ни объркат.

— Някак си трябва да стане, Том. Анди реши — или така, или закриване.

— Не мога да повярвам. Компанията оперира по целия свят.

— Според него, ако се закрие Иран, свършваме.

— Лесно му е на него — изрече Локхарт горчиво. — Просто пари. Лесно му е да ни извие ръцете, когато му е добре и е на сигурно, и всичко, което губи, са парите му. Твърди, че ако просто изтегли персонала и остави всичко друго, С-Г ще загине, така ли?

— Да. Точно така.

— Не мога да повярвам.

Старк повдигна рамене. До ушите им долетя слаб зловец вой, те се обърнаха и погледнаха оттатък базата, към далечния край на тяхната част от летището. На залязващата светлина видяха само Фреди Еър с гайдата му на мястото, където е общо съгласие му беше позволено да се упражнява.

— По дяволите! — ядоса се Старк. — Този звук ме подлудява.

Локхарт не му обърна внимание.

— Няма да направиш тази идиотска контрабанда, защото това ще бъде точно контрабанда. Аз в никакъв случай няма да го направя. — Той видя как Старк сви рамене. — Какво казват другите?

— Още не знаят и засега няма да ги питаме. Както ти казах, то остава само между нас за момента. — Старк погледна часовника си. — Вече е почти време да позвъня на Мак.

Видя как Локхарт потрепери. Вятърът донесе тъжния вопъл на гайдата.

— Как могат изобщо да твърдят, че това е музика! Да ме вземат дяволите, ако знам — после продължи: — Струва си да се обсъди идеята на Анди, Том. Като краен план.

Локхарт не му отговори, чувствуваше се зле, здрачът го дразнеше, всичко беше лошо. Даже и въздухът миришеше лошо, замърсен от близката рафинерия, и му се искаше да е отново в Загрос, високо, близо до звездите, където въздухът и земята не бяха замърсени, цялото му същество отчаяно желаше да бъде в Техеран, където беше даже по-мръсно — но тя беше там.

— Не разчитай на мен — заяви той.

— Помисли си, Том.

— Така трябва. Аз не участвам, това е лудост, цялата идея. Щом се размислиш и ще видиш, че е смахната история.

— Прав си, стари приятелю — отвърна Старк. Мислеше си кога ли приятелят му ще разбере, че и той, Локхарт, и всички те ще участвуват — по един или друг начин.

[1] Татенцето — Б. пр. ↑

[2] Според Корана „хора на Книгата“, т.е. вярващи в Единния Бог, освен мюсюлманите са и евреите, и християните. — Б. пр. ↑

Хотел „Интернационал“, Ал Шаргаз: 6,42 следобед.

— Би ли могъл да го направиш, Скраг? — попита Гавалан към залез-слънце.

— Ще е лесно да измъкна моите пет хеликоптера и момчетата от Ленгех, Анди — отговори Скрагър. — Денят ще трябва да е подходящ и да минем незабелязано под радара на Киш, но ще можем да го направим, ако момчетата искат да участвуват в лудорията. Но при всичките ни загуби? Няма начин, невъзможно.

— Би ли го направил, ако е възможно? — попита Гавалан.

Беше пристигнал с днешния полет от Лондон с всички лоши новини в бизнеса от Абърдийн — „Импириъл Еър“ упражняваше натиск, подбивайки цените в Северно море, петролните компании ги притискаха, Линбар свикваше специална среща на съвета, за да проучи „възможните“ пропуски в управлението на С-Г.

— Би ли го направил, Скраг?

— Само аз без чужда помощ, а всички други в безопасност и без да участвуват? Как ли пък не.

— Ще го направят ли момчетата ти?

Скрагър се замисли за момент и отпи от бирата си. Седяха на маса на една от безупречно чистите тераси, заобикалящи плувния басейн на този най-нов от хотелите в миниатюрното шейхство, наоколо имаше и други гости, но никой наблизко. Въздухът беше благоуханен и свеж, духаше лек ветрец, точно колкото листата на палмите да потрепват и да обещават идеална вечер.

— Ед Воси ще го свърши — ухили се Скраг. — Той притежава достатъчно австралийска крадливост и хъс на янки. Но Вили Ньорхтрайтер не. Ще му е трудно да направи толкова много нарушения, когато не е за неговия задник и не е застрашен. Какво казва Дюк Старк? А Том Локхарт и Руди?

— Все още не знам. Изпратих писмо на Дюк по Джони Хог в сряда.

— Това е опасно, нали?

— И да, и не. Джони Хог е куриер, на който може да се разчита, но е голям проблем да имаш безопасни комуникации. Том Локхарт скоро ще бъде в Ковис — знаеш ли за Загрос?

— Много добре. Ония в планините всички са щури. А какво става със стария Руди?

— Още не знам как да се свържа с него безопасно. Може би Мак ще знае. Утре сутринта пътувам със 125 до Техеран и ще трябва да поговорим на летището. После се връщам направо тук и имам резервация за нощния полет до Лондон.

— Малко насилваш нещата, а, старче?

— Имам няколко проблема, Скраг. — Гавалан гледеше втренчено чашата си, разсеяно въртеше уискито около ледените кубчета. Покрай тях минаваха други гости на хотела. Три от тях бяха момичета по бански със златист тен, дълги черни коси и небрежно праметнати около раменете им хавлии. Скрагър ги забеляза, въздъхна, после отново насочи вниманието си към Гавалан.

— Анди, може би ще трябва до ден-два да върна Касиги в „Иран-Тода“. Старият Джордж се кланя доземи, откакто Касиги се съгласи да плаща по два долара отгоре. Касиги смята, че към Коледа цената ще достигне двадесет долара на варел.

Гавалан се разтревожи.

— Ако наистина стане, това ще предизвика вълна от сътресения във всички индустриализирани страни. Инфлацията отново силно ще нарасне. Предполагам, че ако въобще някой го разбира, това са те.

В момента, в който Скрагър спомена Касиги и „Тода“, той реагира незабавно. „Струан“ осигуряваше екипажи и бази за много от корабите, построени от „Тода“, а и бяха стари съдружници.

— Преди години познавах шефа на Касиги Хиро Тода. Споменавал ли го е някога?

— Не, не, никога. Откъде го познаваш? От Япония?

— Не, от Хонконг. „Тода“ правеше бизнес със „Струан“ — компанията, в която работех. По онова време беше „Тода Шипинг“, главно корабостроене, а не огромният конгломерат, който са днес. — Лицето на Гавалан доби студен израз. — Моето семейство бяха търговци в Шанхай от време оно, но нашата компания беше повече или по-малко пометена през Първата световна война, после се присъединихме към „Струан“. Моят старец беше в Нанкин през

тридесет и първа, когато японците го завладяха, после го заловиха в Шанхай точно след Пърл Харбър и така и не успя да се измъкне от лагерите. — Гавалан наблюдаваше отблясъците на чашата си с нарастваща меланхолия. — Загубихме доста тлъсти парчета в Шанхай и Нанкин. Никога няма да им простя за това, което направиха в Китай, никога, но в края на краищата ние трябва да продължаваме, нали? Трябва да заровим един ден томаховката, макар че е най-добре да не забравяме белезите от зъби.

— Това се отнася и за мен. — Скрагър вдигна рамене. — Касиги изглежда свестен.

— Къде е той сега?

— В Кувейт. Утре се връща и трябва да го закарам в Ленгех за консултации.

— Ако отидеш до „Иран-Тода“, мислиш ли, че ще можеш да прескочиш да видиш Руди? Може би и да го подпитаеш?

— Точно така, това е добра идея, Анди.

— Когато видиш Касиги, спомени му, че познавам шефа му.

— Разбира се, разбира се, ще го направя. Бих могъл да го питам дали... — Той спря и погледна над рамото на Гавалан. — Виж, Анди, каква прекрасна гледка!

Гавалан се обърна назад, на запад. Залезът беше неземеен — кармин и пурпур, кафе и злато обагряха далечните облаци; слънцето, почти на три четвърти под хоризонта, потопяваше в кръв водите на залива. Полъхът на вятъра трептеше в светлината на свещите върху колосаните покривки, вече постлани за вечеря на терасата.

— Прав си, Скраг — съгласи се той веднага. — Сега не е време да бъдеш сериозен, това може да почака. Няма на света гледка, подобна на залеза.

— А? — Скрагър се взираше в него с отсъстващ поглед. — За Бога, нямах предвид залеза, имах предвид тази мацка.

Гавалан въздъхна. Мацето беше Паула Джанкани, току-що излизаше от басейна под тях, с бикини, които бяха по-скоро намек, с искрящи от залеза като скъпоценни мъниста капчици вода по мургавата кожа. Тя изсуши краката, ръцете и гърба си, после отново краката, уви се в ефирна плажна наметка. Изцяло и щастливо съзнаваше, че наоколо няма мъж, който да не оценява високо нейното представление, или жена, която да не ѝ завижда.

— Голям мръсник си, Скраг.

Скрагър се засмя.

— Една радост си имам в този живот, пръч такъв! Ама тази Паула е неповторима.

Гавалан я изучаваше.

— Е, у италианските момичета изобщо има нещо супер специално, но тази млада дама... тя не е удивително красива като Шаразад и няма екзотичната загадъчност на Азадех... но съм съгласен — Паула е голяма работа.

Заедно с всички те я загледаха как минава покрай масите, следвана от лъст, следвана от завист, докато не изчезна в широкото фойе на хотела. Щяха да вечерят заедно по-късно всички — Паула, Джени, Мануела, Скрагър, Гавалан, Шандор Петрофи и Джон Хог. Самолетът на Паула беше отново в Дубай, няколко мили по-надолу от магистралата, и чакаше разрешение да отлети до Техеран за следващата партида италианци. Джени Макайвър я беше срещнала случайно, докато пазарувала.

Скрагър въздъхна.

— Анди, драги, така ми се ще да я опъна!

— Това няма да ти помогне, Скраг — подсмихна се Гавалан и поръча още едно уиски със сода на идеално огладения, усмихнат сервитьор пакистанец, който дойде незабавно.

Някои от гостите вече бяха елегантно и скъпо облечени за очарователната вечер по последна парижка мода — дълбоки деколтета, колосани бели смокинги — наред със скъпите всекидневни облекла. Гавалан беше в добре скроен светлокафяв тропически костюм, Скрагър — в уставна униформа: бяла риза с къси ръкави, с еполети и ленти, черни панталони и обувки.

— Бира, Скраг?

— Не, благодаря, друже. Ще си допия пиенето и ще се приготвя за вълнуващата Паула.

— Мечтател!

Гавалан се обърна към залеза, чувствайки се сигурен със стария приятел зад гърба си. Слънцето беше вече почти под хоризонта, по-красиво от всякога — напомняше му залезите в Китай едно време, отнасяше го назад към Хонконг, при Кати и Иън, при смеха в Голямата къща на Върха, когато цялото семейство беше здраво и силно, при

къщата им на носа при Шек-о, когато бяха млади и заедно, а Мелинда и Скот бяха още деца и дойката се въртеше тихичко около тях... сампани, джонки и кораби от всички размери далече долу в залеза, над море без опасности.

Последното крайче на слънцето потъна в морето. Гавалан тихо, много сериозно изпляска с ръце.

— Какво правиш, Анди?

— А? О, извинявай Скраг. Едно време имахме обичай да ръкопляскаме на слънцето, Кати и аз, в секундата, в която то изчезваше. За да му благодарим, че е гряло, за уникалното представление и за това, че сме живи, за да можем да изпитаме удоволствието от него и от последния път, когато виждаш тъкмо този залез. Като тази вечер. Никога няма да видиш точно този отново.

Гавалан отпи от уискито си, наблюдавайки последното сияние.

— Първият, който ме посвети в тази идея, беше прекрасен човек, станахме добри приятели и още сме. Голяма личност. И жена му също е забележителен човек. Ще ти разкажа някога за тях.

Той обърна гръб на залеза и се наведе над масата.

— Ленгех. Мислиш ли, че е възможно?

— О, да — ако бяхме само ние в Ленгех. Все пак ще трябва да планираме много внимателно. Радарът в Киш е по-опасен от всякога, но можем да се промъкнем под него в подходящ ден. Големият проблем е, че италианският ни наземен екипаж и персонал заедно с наистина приятелски настроения, но разпален комитет и новият ни, неприятелски настроен тип от „Иран Ойл“ ще научат за минути, че сме избягали — няма как иначе, щом вдигнем всичките хеликоптери и хора във въздуха. Веднага ще се развикат в Международната организация и те ще дадат сигнал за тревога до всички точки — Дубай, Абу Даби, тук — на практика от Оман, през Саудитска Арабия и Кувейт, чак до Багдад — и ще наредят да ни задържат при кацането. Дори ако всички успеем да се доберем дотук... е, старият шейх е голям човек — и либерален, и приятел, но, по дяволите, той не би могъл да тръгне срещу иранците, когато са прави — а даже и ако не са. Той не може да предизвика битка с Иран, между неговите сунити има голям процент шиити, не толкова лоши като тези от Залива, но по-лоши от доста други.

Гавалан стана, отиде бавно до края на терасата и погледна надолу към стария град — някога голямо пристанище за лов на бисери, пиратска крепост и пазар за роби, търговски център и както Сохар в Оман, наричан Китайското пристанище. Още от древни времена Заливът е бил златната морска връзка между Средиземно море — тогава център на света — и Азия. Финикийските мореплаватели-търговци, които първоначално идвали от Оман, господствали над този невероятно богат търговски път, стоварвайки стоките си от Азия и Индия при Шат-ел-Араб, оттам по къси кервански пътища до своите пазари, за да изградят накрая собствената си, родена от морето Средиземноморска империя, основавайки градове-държави като Картаген, застрашавали дори самия Рим.

Старият, ограден с крепостни стени град беше много красив в гаснещата светлина — плоски покриви, съхранени от модерното строителство, крепостта на шейха, доминираща над всички останали сгради. През годините Гавалан беше успял да опознае стария шейх и се възхищаваше от него. Шейхството беше заобиколено от Емирства, но беше независима, суверенна територия, едва двадесет мили широка, със седем мили брегова ивица. Но на сушата и в морето, в продължение на сто мили до иранската граница, леснодостъпно за сондиране, имаше петролно езеро — милиарди варела. Така че Ал Шаргаз се състоеше от стария град и отделен нов град с дузина модерни хотели и небостъргачи и летище, достатъчно съвременно, за да обслужва големи самолети. По богатство беше нищо в сравнение с Емирствата, Саудитска Арабия или Кувейт, но имаше достатъчно за всички, стига да се използва разумно. Шейхът беше също така мъдър, както практичните му предшественици финикийците и също толкова яростно независим и макар че самият той не можеше да чете и да пише, неговите синове бяха завършили най-добрите университети в света. Той и неговото семейство, както и неговото племе притежаваха всичко, неговата дума беше закон, той беше сунит, а не фундаменталист и толерантен към своите гости и чужденците, при условие че се държат добре.

— Той също не харесва нито Хомейни, нито фундаменталистите, Скраг.

— Да, но въпреки това не се решава да предприеме битка с Хомейни — а това няма да ни помогне.

— Но няма и да ни заболи. — Гавалан се чувстваше пречистен от залеза. — Възнамерявам да наема два транспортни самолета, да ги докарам тук и когато нашите хеликоптери пристигнат, смъкваме витлата, натъпкваме им шкембетата и ги изстрелваме. Ключът е в бързината и планирането.

— Наистина ли имаш намерение да го направиш? — подсвирна Скрагър.

— Всъщност възнамерявам да видя дали можем да го направим, Скраг, и какви са шансовете ни за успех. Ужасно ще е, ако загубим всичките си ирански хеликоптери, екипировката и резервите. Свършени сме. Няма да ни дадат никакви застраховки, а ще трябва да плащаме всичко, което дължим. Ти си съдружник, довечера ще можеш да видиш всичките цифри. Донесох ги за теб и за Мак.

Скрагър мислеше за своя дял в компанията — целия капитал, който имаше, за Нел и своите деца, за внуците си в Сидни и за пасището на Балдун, което беше фамилна ферма за овце и говеда цял век. Но го бяха загубили при голямата суша и той от години искаше да си го върнат.

— Няма нужда да гледам цифрите, Анди. Щом ти казваш, че е толкова лошо, значи е толкова лошо. — Той наблюдаваше шарките по небето. — Виж какво, ще се погрижа за Ленгех, ако можеш да направиш план и ако другите участвуват. Дай след вечеря да седнем да помъдруваме час-два, така че да приключим на закуска. Касиги няма да се върне от Кувейт преди девет сутринта. Все ще измислим нещо.

— Благодаря ти, Скраг. — Гавалан го потупа по рамото, надвесвайки се над него. — Дяволски съм доволен, че си тук, дяволски съм доволен, че беше с нас през всичките тези години. Мисля, че за първи път имаме шанс и че не сънувам.

— Едно условие, приятел — добави Скрагър.

Гавалан веднага застана нащрек.

— Не мога да оправя медицинското ти, ако не е подписано. Няма начин да...

— Стига де! — Махна с ръка Скрагър. — Мръсникът Дънкан не може да направи нищо с моето медицинско — ще успее, когато стана на седемдесет и три. Не, условието е на вечеря ти да седнеш до вълнуващата Паула, Джени — от другата ѝ страна, Мануела — до мен,

а този недодялан унгарец Шандор — на другия край на масата заедно с Джони Хог.

— Готово!

— Цар си! Сега не се безпокой, друже. Разкарван съм от достатъчно много генерали в пет войни, така че все съм научил нещо. Време е да се преоблечем за вечеря. Ленгех и без това започва да ми омръзва. — Той се отдалечи — слаб, изправен, стегнат.

Гавалан подаде кредитната си карта на усмихнатия сервитьор.

— Няма нужда, сахиб, само подпишете сметката, моля — каза сервитьорът, после меко добави: — Бих ли могъл да ви посъветвам нещо, ефенди? Когато плащате, не използвайте „Американ Експрес“, тя е най-скъпата за управлението.

Учуден, Гавалан остави бакшиш и си тръгна.

От другата страна на терасата двама мъже наблюдаваха как си отива. И двамата бяха добре облечени, на около четиридесет години, единият беше американец, другият — от Близкия изток. И двамата носеха миниатюрни подслушвателни устройства. Този от Близкия изток въртеше в ръцете си старомодна писалка и когато Гавалан мина покрай добре облечен арабин и много привлекателно европейско момиче, задълбочени в разговор, любопитството му се изостри, насочи писалката към тях и престана да я върти. Двамата мъже веднага чуха гласовете в слушалките си:

— Мила моя, пет хиляди американски долара са много над пазарната цена — говореше мъжът.

— Зависи кои пазарни сили те засягат — отговори тя с приятно средноевропейско произношение и се усмихна спокойно. — Таксата обхваща най-хубавото бельо, което искаш да разкъсаш на парчета, и клизмата, която искаш да ти направим в момента на твоето откровение. Искаш да имаш работа с експерти, а специалните услуги изискват специално третиране... Стига графикът ти да позволява, ще се видим между шест и осем утре вечер...

Гласовете изчезнаха, когато мъжът завъртя капачката с кисела усмивка и сложи писалката на масата. Той беше красив и мургав, вносител и износител на фини килими като поколенията свои прадеди, с американско образование. Казваше се Аарон бен Аарон и беше майор от Израелската специална разузнавателна служба.

— Никога не съм предполагал, че Абду бин Талак е извратен — изрече сухо той.

Другият мъж изсумтя.

— Всички са извратени. Аз пък не мислех момичето за проститутка.

Дългите пръсти на Аарон си играеха с писалката, не искаха да я изпуснат.

— Страхотна джунджурия, Глен, спестява страшно много време. Ех, да имах такава навремето!

— КГБ пуснаха нов модел тази година. Добра за обхват от сто метра. — Глен Уесън отпи от своя бърбън с много лед. Той беше американец, от дълго време търговец на петрол. Истинската му професия бе офицер от ЦРУ. — Не е толкова малка като тази, но е ефективна.

— Можеш ли да вземеш няколко за нас?

— За теб е по-лесно да го направиш, накарай твоите хора да помолят Вашингтон. — Те видяха как Гавалан изчезна във фоайето. — Интересно.

— Какво мислиш? — попита Аарон.

— Че можем да хвърлим британската хеликоптерна компания на вълците на Хомейни, когато поискаме — заедно с всичките им пилоти. Това ще съсипе напълно Толбът, Робърт Армстронг и цялото М-16. Не е лоша идея — Уесън леко се усмихна. — Толбът има нужда от време на време да му се дава урок. Какъв е проблемът на С-Г, мислиш ли, че са прикриваща М-16 операция?

— Не сме сигурни какво се канят да правят, Глен. Подозираме точно обратното, затова мислех, че трябва да ги подслушаш. Прекалено много съвпадения. На пръв поглед те са легитимни, но пък имат френски пилот, Сесон, който спи и издържа тясно свързана с ООП куриерка, Саяда Бертолин, имат и финландец, Ерики Йоконен, тясно свързан с Абдула хан, който сигурно е двоен агент, клонящ повече към КГБ, отколкото към нас и е открит и яростен антисемит; Йоконен е много близък с човек от финландското разузнаване — Кристиан Толонен, който поначало е подозрителен. Семейните връзки на Йоконен го правят идеално законспириран съветски резидент, току-що дочухме слуха, че той е в Сабалан със своя 212 и помага на Съветите да демонтират навсякъде тайните си радарни постове.

— Господи, сигурен ли си?

— Не, казах слух. Но го проверяваме. След това канадецът Локхарт — жената на Локхарт е от известно антиционистко търговско семейство, в момента в апартамента му живеят агенти на ООП...

— Да, но ние чухме, че го изгонили насила, а и не забравяй, че той се опита да помогне на онези поддържащи шаха произраелски офицери да избягат.

— Да, но ги застреляха изневиделица и всички са мъртви, а странно защо, той не е. Валик и генерал Селади щяха сигурно да са в или близо до всяко правителство в изгнание — ние изгубихме още двама много важни резиденти. Локхарт е подозрителен, неговата съпруга и семейството ѝ са за Хомейни, а значи против нас — Аарон се усмихна язвително. — Според теб не сме ли ние големият Сатана? После американецът Старк помага да се потуши атака на федаините при Бандар-е Делам, става голям приятел с друг фанатизиран противник на шаха и израелците, Затаки, който...

— Кой?

— Борец против шаха, интелектуалец, сунит, който организира стачките в нефтените полета на Абадан, взриви три полицейски поста и сега оглавява Абаданския революционен комитет и няма дълго да просъществува. Нещо за пиене?

— Да, благодаря. Същото. Ти спомена Саяда Бертолин — ние също я наблюдаваме. Мислиш ли, че можем да я вербуваме?

— Не бих ѝ се доверил. Най-добре е просто да я наблюдаваме и да видим при кого ще ни заведе. По следите сме на нейния контролор, но още не можем да го засечем.

Аарон поръча бърбън за Уесън и водка за себе си.

— Да се върнем на С-Г. — И така, Затаки е враг. Старк говори фарси, както и Локхарт. И двамата имат лоша компания. После Шандор Петрофи: унгарски дисидент, семейството му е още в Унгария, друг потенциален конспиратор на КГБ или поне инструмент на КГБ. Руди Луц, немец с близки роднини зад Желязната завеса, винаги подозрителен, Ньорхтрайтер в Ленгех — същия. — Той кимна към мястото, където беше Скрагър. — Старецът е просто опитен убиец, убиец, нает за нас, вас, който и да е, все едно. Гавалан? Ще трябва да накараш хората си от Лондон да го проверят — не забравяй,

че той избра всички останали, не забравяй, че е британец — много е възможно цялата му операция да е прикритие за КГБ...

— Няма начин — прекъсна го Уесън внезапно раздразнен. „По дяволите — помисли си той, — защо тези момчета са такива параноици — даже и старият Аарон, който е най-добрият ни тук.“ — Всичко си е на място. Няма начин.

— Защо не? Той може да те прави на глупак. Британците са стари майстори в това отношение — като Филби, Маклейн, Блейк и всички останали.

— Като Крос — устните на Уесън се разтегнаха в тънка ивица. — Тук си прав, стари момко.

— Кой?

— Роджър Крос — точно преди десет години, майстор-шпионин, но отдавна погребан.

— Кой беше Крос?

— Бивш шеф и приятел на Армстронг от Специалния отдел на Хонконг в старите времена. Официално незначителен заместник-директор на М-16, но в действителност главният при най-важните операции на Специалната разузнавателна служба. Предател, който беше убит от КГБ по негова молба точно преди да го пипнем, копелето.

— Доказахте ли го? Че те го убиха?

— Разбира се, отровна стреличка от близко разстояние, техен начин на ликвидиране. Бяхме го притиснали в ъгъла, нямаше начин да се измъкне като другите. Бяхме го пипнали. Троен агент. По това време имахме таен агент в съветското посолство в Лондон — човек на име Броднин. Той ни посочи Крос, после изчезна, бедното копеле, някой сигурно го е издал.

— Проклети от Господа британци, те развъждат шпиони като въшки.

— Не е вярно, те имат и велики разузнавачи. А и всички имаме предатели.

— Ние не.

— Не бъди толкова сигурен, Аарон — отвърна Уесън кисело. — Предатели има навсякъде — при всичките ни загуби в Техеран, преди и откакто шахът напусна, трябва да има и друг високопоставен предател от наша страна.

— Толбът или Армстронг?

Уесън трепна.

— Ако е някой от тях, ние просто трябва се махнем.

— Точно това е, което врагът иска да направите — да се махнете и да вървите по дяволите от Близкия изток. Ние не можем и поради това мислим по различен начин — каза Аарон. Очите му бяха тъмни и студени, лицето — неподвижно. Той наблюдаваше Уесън внимателно. — Като стана дума за това, защо на нашия стар приятел полковник Хашеми Фазир ще му се размине убийството на новия терорист от САВАМА генерал Джанан?

Уесън пребледня.

— Джанан е мъртъв? Сигурен ли си?

— Бомба в колата. Понеделник през нощта. — Аарон сви очи. — Защо толкова съжаляваш? От вашите ли беше?

— Можеше да бъде. Ние, тъ-тъ, ние преговаряхме. — Уесън се поколеба, после въздъхна. — Но Хашеми още ли е жив? Мислех, че е в списъка на неотложно осъдените от революционния комитет.

— Беше. Сега не е. Тази сутрин чух, че името му е отстранено, рангът му е потвърден, вътрешното разузнаване е възстановено в предишното си състояние — вероятно всичко е с височайше одобрение. — Аарон отпи от питието си. — Ако отново се радва на благоразположение след всичко, което направи за шаха и за нас, той трябва да има протекции от много високо.

— От кого? — Уесън видя, че другият свива рамене, преброждайки с очи терасите. Усмивката му изчезна. — Това би могло да означава, че той е работил за аятолаха през цялото време.

— Може би. — Аарон отново се заигра с писалката. — Друга любопитна подробност. Във вторник са видели Хашеми да се качва в 125 на С-Г на техранското летище с Армстронг; отишли до Табриз и се върнали точно след три часа.

— Проклет да съм!

— Какво излиза от всичко това?

— Господи, не знам, но мисля, че ще е добре да разберем — Уесън снижи гласа си още повече. — Едно е сигурно: за да си върне благоразположението, Хашеми трябва да знае къде са погребани някои много важни тела, а? Такава информация може да се оцени много високо... много високо, да кажем от шаха.

— Шаха? — Аарон започна да се усмихва, но спря, като видя израза на Уесън. — Да не мислиш сериозно, че шахът има шанс да се върне?

— Странни неща се случват, приятелю — заяви Уесън уверено и довърши питието си. „Защо тези хора не разбират какво става по света? — мислеше си той. — Време е да поумнеят и да престанат да мислят толкова едностранчиво за Израел, ООП и целия Близък изток и да ни дадат пространство за маневриране.“ — Разбира се, че има шанс, въпреки че е по-добре да се заложи на сина му — щом Хомейни умре и го погребат, ще стане гражданска война, армията ще поеме управлението и те ще имат нужда от фигурант. Реза би бил чудесен конституционен монарх.

Аарон бен Аарон едва скриваше недоумението си, поразен от това, че Уесън все още може да бъде такъв наивник. „След всички години, прекарани в Иран и Залива! — помисли си той. — Как е възможно все още да бъркаш експлозивните сили, разкъсващи Иран?“

Ако беше друг човек, той би го наругал за демонстрираната му глупост, за стотиците пренебрегнати тревожни сигнали, за куповете секретни разузнавателни доклади, събрани с толкова много кръв и захвърлени непочетени, за годините на молби и увещания на политици, генерали и разузнавателни служби — американски и ирански — предупреждаващи за надигания се огромен пожар.

Всичко нахалост. Години наред. „Воля божия — помисли си той, — Бог не иска да ни е лесно. Лесно? През цялата ни история, никога не ни е било лесно. Никога, никога, никога.“

Забеляза, че Уесън го наблюдава.

— Какво?

— Почакай и ще видиш. Хомейни е стар човек, няма да доживее годината. Той е стар, а времето е с нас — почакай и ще видиш.

— Ще чакам. — Аарон не искаше да спорят. — Междувременно сегашният проблем: С-Г може да служи за параван на вражески групи. Ако се размислиш, пилотите на хеликоптери, специализирани в петролни съоръжения, могат да бъдат ценни агенти за всички видове саботажи, ако нещата се влошат още повече.

— Сигурно. Но Гавалан иска да е въвн от Иран. Нали го чу.

— Може би знае, че го подслушваме, или пък прави някаква маневра.

— Хайде, Аарон. Аз мисля, че всичко е наред при него, а всичко останало е съвпадение — Уесън въздъхна. — Окей, ще го сложа под наблюдение и той дори няма да сере без твое знание, но, по дяволите, ти, старче, и приятелчетата ти виждате врагове под леглото, на тавана, под килима — навсякъде.

— Защо не? Имаме ги много наоколо — познати или непознати, активни или пасивни.

Аарон методично наблюдаваше около себе си, щателно оглеждайки новодошлите, очаквайки врагове, съзнавайки колко много са вражеските агенти в Ал Шаргаз и Залива. „Знаем за враговете ни тук, и в стария град, и в новия, нагоре по пътя за Оман и надолу по пътя за Дубай, Багдад и Дамаск, в Москва, Париж и Лондон, през морето до Ню Йорк, на юг до двата носа и на север до Арктическия пояс — навсякъде, където има хора, които не са евреи. Само евреите не се заподозират автоматично, но дори и тогава трябва да си много внимателен.

Мнозина между избраните не искат Сион, не искат да отиват на война или да плащат за войната, не искат да разберат, че Израел балансира с шаха, единствения ни съюзник в Близкия изток и единствен доставчик на петрол от ОПЕК за нашите танкове и самолети, сега прогонен; не искат да знаят, че сме притиснати до Стената на плача и трябва да се сражаваме и умираме, за да защитим дадената ни от Бога земя на Израел, която си възвърнахме с Божията помощ на такава цена!“

Погледна към Уесън със симпатия, прощавайки му грешките, възхищавайки му се като професионалист, но съжалявайки го: той не беше евреин и поради това беше сред заподозрените.

— Радвам се, че съм се родил евреин, Глен. Това прави живота толкова по-лесен.

— Как?

— Знаеш къде ти е мястото.

В дискотеката, хотел „Шаргаз“: 11,52 вечерта.

В залата имаше предимно американци, англичани и французи, както и няколко японци и други азиатци. Повечето бяха европейци,

многократно повече мъже от жените, на възраст, варираща между двадесет и пет и четиридесет и пет години — чуждестранната работна сила в Залива трябваше да бъде млада, силна и за предпочитане неженена, за да оцелее при тежкия безбрачен живот. Неколцина бяха пияни, някои — шумни. Грозни и не толкова грозни, дебели и не толкова дебели, повечето много слаби, разочаровани и избухливи. Малцина шаргазци и други от Залива, но само богатите, поевропейчените, изтънчените и само мъже. Повечето от тях седяха в горната част, пиеха безалкохолни напитки и хвърляха многозначителни погледи, а малкото, които танцуваха на дансинга, бяха с европейки: секретарки, персонал от посолствата, служителки на авиокомпаниите, сестри или друг хотелски персонал — партньори на хонорар.

Паула танцуваше с Шандор Петрофи, Джени — със Скрагър, а Джони Хог беше буза до буза с момичето, с което се бе запознал тази вечер. Полюшваха се бавно.

— Колко време ще останете, Александра? — промърмори той.

— До следващата седмица, само до края на следващата седмица. После трябва да придружа съпруга си в Рио.

— О, но вие сте твърде млада, за да сте омъжена! Съвсем сама ли сте дотогава?

— Да, сама, Джони. Тежко е, нали?

Той не отговори, само я притисна по-силно и благослови късмета си, че е вдигнал книгата, която тя беше изпуснала във фоайето. Мигащите светлини го заслепиха за момент, после забеляза Гавалан в горната част, стоящ до парапета, мрачен и вгълбен в мислите си, и отново почувствува жалост към него. Следобед неохотно беше уредил утрешния нощен полет до Лондон, опитвайки се да убеди Гавалан да си отдъхнат един ден.

— Зная как ви се отразяват непрекъснатите полети, сър.

— Няма проблеми, Джони, благодаря ти. Излитането ни за Техеран остава в десет сутринта.

— О, да, господине. Разрешението ни за излитане е още с предимство — както и чартърът ни по-нататък до Табриз.

— Да се надяваме, че всичко ще мине гладко, само дотам и направо обратно.

Джон Хог почувствува слабините на момичето до своите.

— Ще вечеряш ли утре? Ще се върна около шест.

— Може би, но не преди девет.

— Идеално.

Гавалан гледаше надолу към танцуващите, но едва ли ги виждаше, после се обърна, слезе по стълбите и излезе на приземната тераса. Нощта беше нежна, луната огромна, нямаше облаци. Наоколо се простираха огромни дискретно осветени, грижливо поддържани градини, заобиколени със зидове. По моравите работеха пръскачки.

„Шаргаз“ беше най-големият хотел в шейхството. От едната му страна беше морето, от другата — пустинята, основната сграда беше осемнадесет етажна, с пет ресторанта, три бара, салон за коктейли, кафе, дискотека, два плувни басейна, сауни, парна баня, тенискортове, здравен център, търговски център с дузина бутици и антикварни магазинчета, магазин на „Аарон“ за килими, фризьорски салони, видеотека, сладкарски магазин, електроника, телекс-офис, машинописно бюро. Стаите и апартаментите, както в повечето модерни европейски хотели, бяха с климатична инсталация, бани и бидета, имаше двадесет и четиричасово обслужване по стаите — главно усмихнати пакистанки, химическо чистене същия ден, моментално гладене, цветен телевизор във всяка стая, филмотека, канал с информация за фондовата борса и сателитна телефонна връзка с всички столици в света.

„Вярно — помисли си Гавалан, — но все пак гето. И въпреки че управниците на Ал Шаргаз, Дубай и Шаржа са либерални и толерантни, така че чужденците си пият в хотелите и дори си купуват спиртни напитки — макар че Бог да ти е на помощ, ако ги препродадеш на мюсюлманин, че нашите жени могат да карат коли, да пазаруват и да се разхождат, няма гаранция, че това ще продължи. На неколкостотин метра оттатък зидовете шаргазците си живеят така, както са живели векове наред, на няколко мили зад границата спиртните напитки са забранени, жените не могат да карат кола и трябва да покриват косата, ръцете и раменете си и да носят шалвари, а там отвъд, в истинската пустиня, хората съществуват в безмилостни условия на живот.“

Преди няколко години беше взел един рейнджроувър и водач и заедно с Макайвър, Джени и новата си съпруга Морийн излязоха в пустинята, за да прекарат деня в един от оазисите оттатък Руб-ал-Хали — Празния квартал. Беше прекрасен пролетен ден. Минути, след като

отминаха летището, пътят се превърна в пътека, която бързо изчезна и те се бяхтеха през каменистата пустош под купола на небето. Обяд на открито, после пак нататък — на места песъчливо, на места скалисто, обикаляха пустошта, където никога не валеше и не растеше нищо. Нищо. Пак нататък. Когато спряха и изключиха двигателя, тишината надвисна над тях като физическо присъствие, слънцето ги притисна, пространството ги обгърна.

Нощта беше синьо-черна, звездите — огромни, палатките — хубави и килимите — меки, а тишината стана дори по-голяма, пространството също — толкова много пространство, че беше невъобразимо.

— Мразя я, Анди — беше прошепнала Морийн. — Тя ме плаши до смърт.

— Мен също. Не знам защо, но ме плаши — около палмите на оазиса във всички посоки пустинята достигаше до хоризонта, неземна и надсмиваща се. — Необятността сякаш изсмуква живота от теб. Представи си какво е през лятото!

Тя потрепери.

— Кара ме да се чувствам по-малка от песъчинка. Смачква ме — някак ми е отнела равновесието. Ох, мили, един път ми е достатъчно. Аз съм за Шотландия, Лондон в краен случай, но и никога вече тук.

И тя никога не се върна. „Както и Нел на Скраг — помисли си той. — Не ги осъждай. Достатъчно трудно е за мъже в Залива, а пък за жени...“ Той хвърли поглед наоколо. Джени излизаше на терасата, за да подиша чист въздух. Изглеждаше много по-млада, отколкото в Техеран.

— Здравей, Анди. Умник си ти, вътре е толкова натъпкано и задимено, ух!

— Никога не съм бил голям танцьор.

— И аз танцувам единствено когато Дънкан не е с мен. Той е толкова консервативен. — Тя се поколеба: — Мислиш ли, че бих могла с утрешния полет...

— Не — любезно отказа той. — Не още. След около седмица — нека да улегне прахът.

Тя кимна, без да крие разочарованието си.

— Какво отговори Скраг?

— Да, ако участвуват и другите и ако е осъществимо. Добре си поговорихме. И ще закусваме заедно. — Гавалан я обгърна с ръка и я притисна към себе си. Не се тревожи за Мак, ще проверя дали е добре.

— Имам още една бутилка уиски за него, нямаш нищо против, нали?

— Ще я сложа в куфара си — предупредиха ни да не държим никакъв алкохол в багажниците на самолетите. — Няма проблем, ще я занеса.

— В такъв случай май ще е по-добре да не я вземаш сега. — Сериозността му, така необичайна за него, я объркваше. Горкият Анди, на всички беше ясно, че не е на себе си от безпокойство.

— Анди, мога ли да ти дам една идея?

— Разбира се, Джени.

— Използвай този полковник и Робърт, не Армстронг, а виповете, които трябва да превозите до Табриз. Защо не ги помолиш да те изпратят обратно през Ковис, кажи, че трябва да вземеш няколко двигателя за поправка, а? Тогава ще можеш да говориш направо с Дюк.

— Много добра идея. Заслужаваш шестица.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна сестрински.

— И ти заслужаваш шестица. Добре, ще се връщам в навалищата — не съм била толкова популярна от войната насам. — Тя се засмя, той също. — Лека, Анди.

Гавалан се върна в хотела си, който беше малко по-надолу по пътя. Не забеляза хората, които го следяха, нито че стаята му е била претърсвана, а книгата му преглеждани, нито пък че сега стаята му се наблюдаваше, а телефонът се подслушваше.

Международното летище в Техеран: 11,58 по обяд.

Вратата на кабината на 125 се затвори след Робърт Армстронг и полковник Хашеми Фазир. От пилотската кабина Джон Хог вдигна палец на Гавалан и Макайвър, които стояха на пътната настилка до колата, и започна да рулира към пистата, за да излети за Табриз. Гавалан току-що беше пристигнал от Ал Шаргаз и това беше първият момент, когато той и Макайвър бяха сами.

— Какво става, Мак? — попита той.

Зимният вятър вееше дрехите им и развихряше снега около тях.

— Беда, Анди.

— Знам. Кажу бързо.

Макайвър се наведе още по-близо.

— Току-що чух, че има забрана да се лети в очакване на национализацията.

— Какво? — Гавалан изведнъж онемя. — Толбът ли ти каза?

— Не, Армстронг преди малко, когато полковникът беше в тоалетната и бяхме сами. — Лицето на Макайвър се изкриви, той така се притесни, че започна да заеква. — Кучият син ми го каза с мазната си, превзета учтивост: „На твоето място не бих разчитал на повече от десет дни — за по-сигурно на седмица — и не забравяй, господин Макайвър, затворената уста не лови мухи.“

— Господи, той знае ли, че кроим нещо?

Порив на вятъра ги засипа със снежен прах.

— Не знам. Просто не знам, Анди.

— А НВС? Спомена ли нещо за него?

— Не. Когато го попитах за документите, той само каза: „Те са на сигурно място.“

— Каза ли кога ще се срещнем днес?

Макайвър поклати глава.

— Ако се върна навреме, ще бъда във връзка. Кучи син! — Той отвори вратата на колата, изтърси снега от дрехите си и се мушна на топло. Стъклата бяха замъглени и Макайвър включи размразяващата

система и вентилатора на максимум, отоплението също вече беше на максимум. Пъхна касетката в касетофона, засили музиката, после отново я намали и изруга.

— Какво друго има, Мак?

— Това е почти всичко — измънка Макайвър. — Ерики е бил отвлечен от руснаци или от КГБ и сега е някъде горе, близо до турската граница с 212 и Бог знае какво прави... Ногър мисли, че са го принудили да им помага да прочистват секретните американски радарни постове. Ногър, Азадех, двама от нашите механици и един британски капитан едва са успели да се спасят, като са избягали от Табриз. Върнаха се вчера и сега са при мен — поне бяха, когато тръгнах тази сутрин. Господи, Анди, трябваше да видиш в какво състояние бяха като пристигнаха. Капитанът е същият, който спасил Чарли в Дошан Тапе и когото Чарли зарязал в Бандар-е Пахлави...

— Кой пък е този?

— Секретна операция. Той е капитан в полка на гурките — казва се Рос, Джон Рос, той и Азадех бяха доста объркани. Ногър също беше много развълнуван. Но сега поне са в безопасност вкъщи. — Гласът на Макайвър секна. — Съжалявам, но трябва да ти кажа, че загубихме един механик в Загрос, Ефър Джордан, застреляли го...

— Боже Господи! Ефър е мъртъв?

— Да... да, страхувам се, че е така, и синът ти беше ранен... не тежко. — Гавалан пребледня и Макайвър побърза да прибави: — Скот е добре, добре е и...

— Колко тежко?

— Куршум през месестата част на дясното рамо, костите не са засегнати, просто мускулна рана. Жан-Люк каза, че имали пеницилин и други лекарства и че раната била чиста. Скот няма да може да прекара 212 утре до Ал Шаргаз, така че помолих Жан-Люк да го направи и да вземе Скот със себе си, после да се върне в Техеран със следващия полет на 125 и ще го върнем обратно в Ковис.

— Сигурен ли си? Че Скот е само ранен?

— Да, Анди. Сигурен съм.

— По дяволите, какво се е случило?

— Не знам точно. Получих съобщение по предавателя от Старк тази сутрин, той току-що го беше взел от Жан-Люк. Изглежда, в Загрос действат терористи, предполагам същата банда, която нападна

„Белисима“ и „Роза“, сигурно са се криели из гъсталаците в гората около нашата база. Ефър Джордан Горгон и Скот товарели резервните части в 212 днес призори и били обсипани от куршуми. Бедният Ефър е получил по-голямата част от тях, а Скот само един... — Макайвър видя лицето на Гавалан и отново побърза да прибави: — Жан-Люк ме увери, че Скот е добре, Анди, честно, кълна се в Бога.

— Не си мислех само за Скот — тежко произнесе Гавалан. — Ефър беше с нас почти от самото начало — има три деца, нали?

— Да... Ужасно. — Макайвър натисна педала и подкара колата по снега обратно към офиса. — И всичките май са още ученици.

— Ще направя нещо за тях, веднага щом се върна. Продължавай за Загрос.

— Няма кой знае какво друго. Том не е бил там. Наложило се да пренощува в петък в Ковис. Жан-Люк каза, че не били видели никого от нападателите, никой не ги е видял, изстрелите дошли просто откъм гората — базата и без това е в хаос... Не знам какво ще стане с хеликоптерите — работят извънредно, викат всички отдалечени екипажи и ги прехвърлят на партиди в Шираз, всички са запретнали ръкави, за да могат да се евакуират преди крайния срок, утре при залез-слънце.

— Ще успеят ли?

— Горедолу. Ще измъкнем всичките си танкери и момчетата, повечето от ценните резервни части и всичките хеликоптери в Ковис. Петролните съоръжения ще трябва да останат, но това не е наша отговорност. Бог знае какво ще се случи с базата и петролните кладенци без поддръжката.

— Всичко отново ще подивее.

— Съгласен съм, толкова глупава загуба! Толкова глупава! Питам полковник Фазир, дали не може да направи нещо, а това копеле само се засмя с гадната си усмивка и каза, че му било трудно да разбере дори какво, по дяволите, става в съседния офис в Техеран, а камо ли толкова далеч на юг. Попитах за комитета на летището — дали могат да помогнат. Той каза „не“ и че комитетът нямал връзка с почти никой от останалите, даже с Техеран. Каза точно така: „Горе, в Загрос, сред полуцивилизованите чергари, ще е по-добре да правиш каквото ти кажат, освен ако нямаш оръжие или не си иранец, за предпочитане

аятолах.“ — Макайвър се изкашля и раздражено издуха носа си. — Копелето не злорадстваше, Анди. Но пък и не беше отчаян.

Гавалан беше поразен — възникваха толкова много въпроси, на които трябваше да се отговори, всичко беше в опасност — и тук, и у дома. Само седмица до второто пришествие? „Благодаря ти, Боже, че Скот... бедният Ефър... Господи Всемогъщи, Скот е прострелян!“ Той погледна мрачно през стъклото и видя, че приближават товарната зона.

— Спри колата за момент, Мак, по-добре да говорим насаме, а?

— Да, извинявай, нещо не съм с всичкия си.

— Добре ли си? Имам предвид със здравето?

— О, добре съм, само да можех да се отърва от тази кашлица. Просто... просто ме е страх. — Макайвър го изрече небрежно, но признанието прободеше съзнанието на Гавалан. — Не мога да се контролирам, загубих вече един човек и НВС още виси, Ерики е в опасност, всички сме в опасност, С-Г и всичко, за което работихме. — Той стисна кормилото. — Добре ли е Джен?

— Да, да, добре е — отговори Гавалан търпеливо. За втори път отговаряше на този въпрос. Макайвър го беше попитал веднага щом слезе по стълбичката на 125. — Джен е добре, Мак — повтори той това, което беше казал преди. — Говорила е и с Хеймиш, и със Сара, и двете семейства са добре, малкият Ангъс има вече едно зъбче. Всички са добре, всички твои хора, и ти нося една бутилка в куфарчето си, тя ти я праща. Опитала се да убеди Джони Хог да я качи на 125 — скришом в тоалетната — въпреки че казах „не“! Колко жалко! — За първи път той видя проблясък на усмивка по лицето на Макайвър.

— Джен е щура глава, без съмнение. Радвам се, че е там, а не тук, много се радвам, въпреки че е странно. Колко много ни липсват. — Макайвър се загледа напред. — Благодаря ти, Анди.

— Няма защо. — Гавалан се замисли за момент. — Защо да вземаме Жан-Люк за 212? Защо не Том Локхарт? Не е ли по-добре да го измъкнем?

— Разбира се, но той няма да напусне Иран без Шаразад... А има и друг проблем... — Музиката от касетофона спря, той превъртя касетата и я пусна отново. — Не мога да я намеря. Том се тревожеше за нея, помоли ме да отида до дома ѝ, близо до пазара, и аз отидох. Никой не ми отвори, сякаш нямаше никого. Том е сигурен, че е била на протестната демонстрация на жените.

— Господи! Чухме за бунтове и арести по Би Би Си и за нападения на побъркани върху някои жени. Мислиш ли, че е в затвора?

— Моля се на Бога да не е. Чу ли за баща й? О, да, разбира се, нали ти казах последния път, когато бяхме тук. — Макайвър разсеяно изтри прозореца. — Какво би искал да направиш — да изчакаме тук, докато хеликоптерът се върне?

— Не, хайде да отидем до Техеран. Имаме ли време? — Гавалан погледна часовника си. Беше дванадесет и двадесет и пет.

— О, да, имаме да товарим „излишните“ запаси. Ако тръгнем веднага, ще имаме време.

— Добре, бих искал да видя Азадех и Ногър... и онзи Рос... и особено Толбът. Можем да минем през къщата на Бакраван, ако имаме късмет, а?

— Добра идея. Радвам се, че си тук, Анди, много се радвам. — Той отпусна педала, колелата поднесоха.

— Аз също, Мак. В действителност и аз никога досега не съм бил толкова сломен.

Макайвър се изкашля насила.

— Лоши ли са новините от къщи?

— Да. — Гавалан бавно изтри влагата от страничното стъкло с опакото на ръкавицата си. — В понеделник има специално съвещание на Съвета на директорите на „Струан“. Аз ще трябва да отговарям на въпросите за Иран. Голяма досада!

— Линбар ще присъства ли?

— Да. Този мръсник ще провали „Ноубъл Хаус“, преди да се махне. Глупаво е да разширява дейността в Южна Америка, когато Китай е на прага на откриването си.

Макайвър се намръщи — остротата в гласа на Гавалан го подразни, но не каза нищо. От години знаеше за тяхната вражда и омраза, за обстоятелствата около смъртта на Дейвид Макструан и за това, колко изненадани бяха всички в Хонконг, когато Линбар зае върховия пост. Все още имаше много приятели в Колонията, които му изпращаха изрезки или последните клюки, или слухове — душата на Хонконг — за „Ноубъл Хаус“ и техните врагове, но никога не ги обсъждаше със стария си приятел.

— Извинявай, Мак — каза Гавалан кисело. — Не искам да обсъждаме тези неща или това, което става с Иън, Куилан, Линбар или

който и да е друг, свързан със „Струан“. Официално аз вече не съм в „Ноубъл Хаус“. Нека да спрем дотук.

„Добре“ — беше си помислил Макайвър тогава и си беше замълчал. Сега погледна Гавалан и си каза: „Годините са пощадили Анди, изглежда също така внушително, както винаги — въпреки всичките му тревоги.“

— Не се тревожи, Анди. Няма нищо, което ти да не можеш да направиш.

— Бих искал да ти повярвам точно сега, Мак. Седемте дни предизвикаха огромен проблем, нали?

— Подценяваш... — Изведнъж Макайвър забеляза, че датчикът за горивото е почти на нула, и избухна: — Някой ми е източил резервоара, докато колата е била паркирана. — Спря и излезе за малко, върна се и затръшна вратата. — Гадните копелета са счупили ключалката. Ще трябва да заредя — за щастие все още са останали няколко петгалонови бидона и подземните резервоари са наполовина пълни с хеликоптерно гориво за спешни случаи. — Той млъкна, съзнанието му беше завладяно от Джордан, Загрос, НВС и седемте дни. Кой ли ще е следващата им загуба? Той изруга наум, после чу гласа на Джени да казва: „Ще го направим, ако поискаме, зная, че можем, зная, че можем...“

Гавалан мислеше за сина си: „Няма да мога да спя спокойно, докато не го видя със собствените си очи. Утре, ако имам късмет. Ако Скот не се върне преди самолета ми за Лондон, ще отложам пътуването и ще замина в неделя, трябва някак да видя Толбът — може би ще може да ми помогне. Господи, само седем дни...“

Макайвър зареди бързо, после излезе от летището и се включи в движението. Ниско над тях прелетя голям реактивен транспортен самолет на военновъздушните сили на САЩ. Кацаше.

— Те обслужват по пет самолета на ден, все още с военни ръководители на полетите... наблюдават Зелените ленти. Всички дават заповеди, после ги отменят, но и без това никой не слуша.

— Британските авиолинии ми обещаха по три места във всеки полет за наши граждани — с багажа. Очакват самолет всеки ден — каза Макайвър.

— Какво искат в замяна?

— Перлите на короната — засмя се Макайвър, опитвайки се да разведри потиснатото им настроение, но шегата прозвуча глупаво. — Нищо не искат, Анди. Мениджърът на Британските авиолинии Бил Шусмит е голям човек и прави големи работи.

Той заобиколи един катастрофирал автобус, застанал напречно на пътя като прилежно паркиран.

— Жените днес отново протестират — говори се, че ще продължават, докато Хомейни не отстъпи.

— Ако се държат заедно, ще бъде принуден да го направи.

— Не знам вече какво да мисля. — Макайвър посочи с палец през прозореца към пешеходците, щъкащи насам-натам.

— Изглежда, мислят, че всичко по света е наред. Джамииите са претъпкани, навсякъде масови демонстрации в подкрепа на Хомейни, Зелените ленти се борят безстрашно с левичарите, които се бият също толкова безстрашно. — Той се изкашля, гърдите му изхриптяха. — Нашите работодатели... е, те просто ми подхвърлят обикновените персийски ласкателства и любезности и никога не знаеш какво мислят в действителност. Сигурно е само, че искат да ни изгонят. — Той се отклони към тротоара, за да избегне челен удар с идващата отсреща кола, влязла в тяхното платно. Беше надула клаксона и караше прекомерно бързо по заснежената улица.

— Гадове! — изруга Макайвър. — Ако не обичах толкова тази стара бричка, щях да я заменя с някой скапан камион и да ги науча аз тях! — Погледна към Гавалан и се усмихна. — Анди, толкова се радвам, че си тук. Благодаря ти. Сега се чувствам по-добре. Извинявай.

— Няма проблеми — успокои го Гавалан, но вътрешно кипеше. — Какво ще кажеш за „Вихрушката“? — попита той, неспособен вече да се сдържа.

— Е, дали ще са седем дни или седемдесет... — Макайвър отново отби от пътя, за да избегне друга катастрофа, отвърна на мръсния жест и продължи: — Ще се правим, че се съгласяваме на всичко и можем да натиснем копчето, ако поискаме, в деня Хикс, след седем дни — не, според Армстронг е по-добре да не разчитаме на повече от седмица, така че нека да бъдат шест, шест дни от днес нататък, следващия петък — петък ще е при всички случаи най-добре, нали?

— Понеже е техният Свещен ден, да, и аз така мисля.

— После прилагаме това, за което се споразумяхме — аз и Чарли. Първи етап: от днес нататък ще изпращаме всички чужденци и резервите, които успеем, по всички възможни начини — със 125, с камион до Ирак или Турция или като багаж и свръхбагаж с Британските авиолинии. Ще се опитам по някакъв начин да накарам Шусмит да увеличи резервациите ни и да получи предимство за багажа ни. Вече успяхме да прекараме два от нашите 212 „за ремонт“, а този от Загрос Едно трябва да отлети утре. Останали са още пет хеликоптера тук, в Техеран: един 212, два 206 и два „Алует“. Изпратихме 212 и алуетите в Ковис уж да обслужат искането на новия шеф за хеликоптери, въпреки че за какво са му, само един Господ знае — Дюк твърди, че не всичките му хеликоптери са заети. Както и да е, ние оставяме нашите 206 тук за камуфлаж.

— Оставяме ги?

— Няма начин да измъкнем всичките си хеликоптери, Анди, независимо кога ще започнем. Два дни преди деня Хикс, следващата сряда, последните от Главната квартира — Чарли, Ногър, останалите пилоти и механици и аз — се качваме на 125 и излитаме от клетката в Ал Шаргаз, освен, разбира се, ако не успеем да измъкнем някои от тях предварително с Британските авиолинии. Не забравяй, че се очаква да сме достатъчно силни — един вътре за един вън. След това...

— Ами документите, разрешенията за излитане?

— Ще се опитам да намеря празни бланки от Киа — ще са ми необходими няколко празни швейцарски чека, той разбира от пишкеш, но същевременно е член на съвета, много е умен, напорист и алчен, но не гори от желание да рискува кожата си. Ако не можем, просто ще си купим достъпа до 125. Извинете ни пред партньорите, Киа или който и да е, когато открият, че сме си отишли, и им кажете, че сме свикали извънредна конференция в Ал Шаргаз — неубедително извинение, но няма значение. С това завършва първият етап. Ако ни попречат, това ще сложи край на „Вихрушка“, тъй като ще бъдем използвани като заложници в замяна на всички хеликоптери, и аз съм сигурен, че ти няма да се съгласиш да ни жертваш. Втори етап: откриваме от...

— А какво ще стане с покъщнината ви? И с всички онези, които имат апартаменти и къщи в Техеран?

— Компанията ще трябва да им изплати справедливи обезщетения. Това ще бъде част от печалбите и загубите на

„Вихрушка“. Съгласен ли си?

— Какво ще промени това, Мак?

— Не много. Нямаме друг избор, освен да платим обезщетения.

— Да, да, съгласен съм.

— Втори етап: откриваме отдел в Ал Шаргаз, през което време ще са станали няколко неща. Ти ще си уредил товарен 747 да пристигне в Ал Шаргаз следобеда преди деня Хикс. По това време Старк все някак ще е складираше достатъчно количество четиридесетгалонови варели на брега и ще може да прелети през Залива. Някой друг ще е складираше още гориво на някой забравен от Господа остров на Саудитска Арабия или на Емирствата за Старк, ако му потрябва, и за Руди и неговите момчета от Бандар-е Делама — на тях наистина ще им потрябва. Скраг няма проблеми с горивото. Междувременно ти ще си уредил британска регистрация за всички хеликоптери, които планираме „да експортираме“, и ще си получил разрешение да летиш през въздушните пространства на Кувейт, Саудитска Арабия и Емирствата. Аз отговарям за действителните операции на „Вихрушка“. На разсъмване в деня Хикс ти ще ми кажеш „давай“ или „недей“. Ако е „недей“, тогава край. Ако е „давай“, аз мога да не изпълня нареждането, ако преценя, че не е разумно. Тогава това също ще бъде краят. Съгласен ли си?

— С две уговорки, Мак. Ще се посъветваш с мен, преди да спреш изпълнението, така както и аз ще се консултирам с теб, преди да кажа „давай“ или „недей“, и второ, ако не успеем в деня Хикс, ще опитаме отново на Хикс плюс един и Хикс плюс два.

— Добре. — Макайвър поема дълбоко въздух. — Трети етап: на разсъмване в деня Хикс, или Хикс плюс един, или Хикс плюс два — три дни е максимумът, до който можем да се измъкнем — ще изпратим кодирано съобщение по радиото, което ще гласи: „давай“. Трите бази ще потвърдят и изведнъж всички бягащи хеликоптери ще излетят и ще се насочат към Ал Шаргаз. Вероятно ще има четиричасова разлика във времето на пристигане между Скраг и последния — най-вероятно Дюк — ако всичко върви добре. В момента, в който хеликоптерите се приземят, където и да е извън Иран, ще сменим иранските регистрационни номера с британски и това ще ни направи отчасти легитимни. В момента, в който кацнат в Ал Шаргаз, 747 ще са

натоварени и ще излетят с всички на борда. — Макайвър въздъхна. — Просто, а?

Гавалан не отговори веднага, пресяваше плана, виждаше празнините и огромните опасности.

— Добре е, Мак.

— Не е, Анди. Изобщо не е добре.

— Видях вчера Скраг и дълго разговаряхме. Според него „Вихрушка“ е възможен и ще участвува, ако е „давай“. Обеща да съобщи на останалите в края на седмицата и ще ме уведоми, но беше сигурен, че ако денят е подходящ, ще може да изведе хеликоптерите и хората си.

Макайвър кимна, но не каза нищо повече, просто продължи да кара. Пътищата бяха заледени и опасни, обикаляше по тесните улици, за да избегне главните пътища — знаеше, че са задръстени.

— Вече сме близо до пазара.

— Скраг каза, че може би ще успее да дойде в Бандар-е Делама през следващите няколко дни, да се види с Руди и да се разберат — писмата са прекалено рисковани. Между другото, той ми даде бележка за теб.

— Какво пише, Анди?

Гавалан се пресегна към задната седалка за куфарчето си. Намери плика и си сложи очилата за четене.

— Адресирана е до М.Д. капитан Макайвър.

— Един ден ще му го върна тъпкано за това гадно „мръсника Дънкан“ — закани се Макайвър. — Прочети я.

Гавалан отвори плика, извади писмото заедно с друга бележка, прикрепена към него, и изсумтя:

— Пише само: „Да ти го начукам.“ Прибавил е и медицинско. — Той го погледна. — Подписано е от доктор Г. Гернин от австралийското консулство в Ал Шаргаз. Старото копеле има нормален холестерол, кръвно налягане 130/85, нормална захар... Всичко е съвсем нормално, има и послепис: „Ще ти звънна, когато отпразнувам седемдесет и третия си рожден ден, пуяк такъв!“

— Надявам се да го направи, мръсникът му с мръсник, но едва ли, времето не работи за него. Той... — Макайвър натисна внимателно спирачката. Улицата водеше до площада пред джамията на пазара, но изходът беше блокиран от крещящи мъже, много от които размахваха

оръжие. Нямахте начин да завие нанякъде или да обърне, така че намали скоростта и спря.

— Пак тия жени — изпъшка той, забелязвайки бушуващата демонстрация. Чу ожесточените кръсъци и викове. Задръстването от двете страни на улицата нарастваше, клаксоните виеха сърдито. Нямахте паваж, само пълни с кал и натрупан сняг канавки, няколко улични сергии и минувачи.

Бяха запушени от всички страни. Зяпачите се присъединиха към онези отпред, натискайки се по пътя около колите и камионите. Сред тях имаше хлапаци и младежи, един от тях показва среден пръст на Гавалан през страничния прозорец, друг ритна калника, после още един, после всички се разбягаха сред смях и подигравки.

— Гадни малки копелета! — Макайвър ги виждаше в огледалото. Други младежи се събираха около тях. Прииждаха още хора, блъскаха се... пак враждебни погледи, двама небрежно халосаха колата отстрани с пушките си. Отпред основната част от демонстрацията на жените преминаваше кръстовището, във въздуха се носеше познатото: „Аллах-ул акбаррр...“.

Внезапен трясък ги стресна — един камък удари колата и за малко не улучи прозореца, после цялото купе се залюля — хлапачите и младежите ги наобиколиха и започнаха да скачат по бронята, правеха мръсни жестове. Макайвър кипна, блъсна вратата, просвайки двама от младежите на земята, изскочи навън и се нахвърли върху групата, която се разпръсна моментално. Гавалан също излезе бързо и се втурна към онези, които се опитваха да обърнат колата отзад. Цапардоса един от тях и го просна на земята. Повечето отстъпиха с викове и ругатни сред тълпата, но двама от по-големите се нахвърлиха върху него отзад. Той ги видя, блъсна единия в гърдите, със силен удар зашемети другия и го запрати към един камион, а шофьорът на камиона се засмя и плесна с ръка по таблото. Макайвър дишаше тежко. Младежите от неговата страна бяха избягали по-далеч и крещяха мръсотии.

— Внимавай, Мак!

Макайвър се наведе, камъкът за малко не го улучи по главата и се удари в страничната част на камиона, а младежите, десетина-дванадесет, напиха напред. Макайвър нямаше къде да отстъпи, така че си остана на мястото. Гавалан също притисна гръб към колата. Един от младежите замахна към него с тояга, други трима се приближаваха

отстрани. Той се отмести, но дървото успя да го засегне по рамото и той изстена, спусна се към младежа и го цапардоса по лицето, олюля се, подхлъзна се и падна в снега. Останалите се нахвърлиха да го бият... Изведнъж той усети, че вече не бе в снега сред ритащите го крака — някой му помагаше да стане. Беше въоръжен мъж от Зелените ленти. Младежите бяха изправени до стената под дулото на оръжието на друг мъж, а един възрастен молла им крещеше яростно. Отвсякъде прииждаха любопитни. Гавалан се огледа за приятеля си и видя, че и Макайвър е наред, изправен до предницата на колата. После моллата се върна при него и му заговори на фарси.

— Nam zaban-e shoma ra khoob namu daran, agha.

— Съжалявам, но не говоря вашия език, ваше преподобие — изграчи Гавалан. Гърдите го боляха.

Моллата, възрастен белобрад мъж, с бяла чалма и черна роба, се обърна и се провикна над глъчката към зяпачите и хората от другите коли.

Един шофьор неохотно слезе от колата си, приближи се, поздрави почтително моллата и после обясни на Гавалан на добър, макар и малко книжен английски:

— Моллата ви информира, че младежите неправилно са ви нападнали, ага, и са нарушили закона и че е ясно, че вие не сте нарушили закона и не сте ги провокирали.

Той отново изслуша моллата за момент, после пак се обърна към Гавалан и Макайвър.

— Той иска да знаете, че Ислямската република се подчинява на неотменните закони на Бога. Младежите са нарушили закона, който забранява да се нападат невъоръжени чужденци, които мирно извършват дейността си.

Шофьорът беше брадат, на средна възраст, с окъсани дрехи. Обърна се към моллата, който сега говореше на висок глас на тълпата и младежите. Одобрението и съгласието бяха всеобщи.

— Вие сте свидетели, че законът е спазен, виновните — наказани и правосъдието — раздадено веднага. Наказанието е петдесет камшика, но най-напред младежите ще молят за вашата прошка и за прошката на всички останали тук.

Насред грохота от близката демонстрация ужасените младежи бяха изतिकани и изритани пред Макайвър и Гавалан, коленичиха и

унизително замолиха за прошка. После отново ги изблъскаха към стената и започнаха да ги налагат с бичове, с готовност предложени от заинтригуваната, присмиваща им се тълпа. Моллата, двамата мъже от Зелените ленти и избраните от моллата хора изпълниха закона. Безмилостно.

— Господи! — промълви Гавалан отвратен. Шофьорът преводач реагира остро:

— Това е ислямът. Ислямът има един закон за всички хора, едно наказание за всяко престъпление и незабавно правораздаване. Законът е закон на Бога, Недосегаемия и Вечния, а не като във вашия корумпиран Запад, където законите могат да бъдат изкривени и правосъдието да се изопачи и забави в полза на адвокатите, които богатеят за сметка на изопачаването и корупцията и от низостта или нещастията на другите... — Виковете на момчетата го прекъснаха. — Тези кучи синове нямат капка достойнство — рече шофьорът презрително и тръгна към колата си.

Когато наказанието свърши, моллата назидателно поучи онези от момчетата, които бяха все още в съзнание, след това ги освободи и си тръгна със Зелените ленти. Тълпата се разпръсна, оставяйки Макайвър и Гавалан до колата им.

Нападателяте им сега представляваха жалка гледка — пребити, окървавени, те стенеха и се мъчеха да се изправят на крака. Гавалан се приближи, за да помогне на един от тях да стане, но младежът се отдръпна ужасен и той се отказа и се върна обратно. Бронята на колата беше огъната, по боята имаше дълбоки драскотини от камъните, които ги бяха улучили. Макайвър изглеждаше състарен.

— Тия копелета си получиха заслуженото — обади се Гавалан.

— Щяха да ни смелят на кайма и да ни видят сметката, ако не се беше намесил моллата — отвърна Макайвър дрезгаво, доволен, че Джени не беше с тях. Не би понесла ударите с камшик по гърбовете на момчетата. Гърдите и гърбът го наболяваха. Той откъсна очи от колата, безсилно отпусна рамене, после забеляза човека, който им беше превеждал — автомобилът му бе наблизил, все още в уличното задръстване. Замъкна се с усилие през снега до него:

— Благодаря ви, благодаря, че ни помогнахте, ага — викна той през прозореца, мъчейки се да надвика шума. Колата беше стара и раздрънкана, вътре се бяха натъпкали още четирима души.

Мъжът свали стъклото.

— Моллата попита има ли някой, който да знае английски, аз помагах на него, не на вас — каза той и устата му се разкриви. — Ако не бяхте дошли в Иран да се перчите с материалното си положение, тези глупави младежи нямаше да се изкушат и да ви нападнат.

— Съжалявам, аз просто исках да ви благо...

— И ако не бяха също толкова отвратителните ви филми и телевизия, които превъзнасят безбожните ви улични гангстери и бунтовните ви училища, които шахът внесе по повеля на господарите си, за да корумпира нашата младеж, включително и моя син, и моите ученици — тези бедни глупаци щяха да се подчиняват на закона. По-добре се махайте, преди да са ви хванали и вас в нарушение на закона. — Той вдигна прозореца и сърдито наду клаксона.

В апартамента на Локхарт: 2,37 следобед.

Саяда почука леко на външната врата. Носеше фередже и изпоцапан чадор. Отвътре ѝ отговориха със серия от почуквания. Тя почука пак — четири пъти бързо и още веднъж. Вратата рязко се откряна, Тимур се показа с насочен към нея пистолет и тя се засмя.

— Не се ли доверяваш вече на никого, мили? — попита тя на арабски с палестински диалект.

— Не, Саяда, даже и на теб — отговори той и едва когато се увери, че забулената жена наистина е Саяда Бертолин и че е сама, отвори вратата по-широко, а тя смъкна фереджето и кърпата и се хвърли в обятията му. Той затвори вратата с ритник и отново я заключи.

— Даже и на теб! — повтори той и я целуна жадно. — Закъсня.

— Дойдох навреме. Ти си подранил. — Тя отново се засмя, отскубна се от прегръдките му и му подаде чантата. — Тук са около половината, утре ще донеса останалите.

— Къде са другите?

— В гардероба на Френския клуб. — Саяда Бертолин свали чадора си и се преобрази. Отдолу носеше подплатено скиорско яке и топло кашмирено поло, карирана пола, дебели чорапи и високи кожени ботуши.

— Къде са останалите? — попита тя. Очите му се усмихнаха.

— Отпратих ги.

— Искат ли да се любим, а? Кога ще се върнат?

— Към залез-слънце.

— Чудесно. Първо ще си взема един душ — топла ли е още водата?

— О, да, и парното е включено, и електрическото одеяло. Какъв лукс! Локхарт и жена му са знаели как да живеят. Това е истинска — как е думата на френски? — а, да, *garçonnière* на паша.

Смехът ѝ го стопли.

— Нямах представа какво удоволствие е горещият душ, мили, много по-хубаво нещо от ваната — да не говорим за останалото. — Тя седна на един стол, за да изуе ботушите ри. — Само че не Локхарт, а старият развратник Яред Бакраван знаеше как да живее — първоначално този апартамент беше предназначен за любовницата му.

— За теб ли? — попита той без злоба.

— Не, мили, той си падаше по млади, много млади. Аз не съм любовница на никого, даже и на съпруга ми. Шаразад ми го каза. Старият Яред умееше да се наслаждава на живота, жалко, че нямаше късмет и умря.

— Той служеше на целта си.

— Това не е изход за такъв мъж. Глупаво беше!

— Той беше прочут лихвар и поддръжник на шаха, въпреки че бе много щедър към Хомейни. Беше престъпил законите на Бога и...

— Законите на фанатиците, мили, на фанатиците — както ние сега нарушаваме всякакви закони, а?

Тя стана и леко го целуна, мина по мекия килим в коридора, пресече спалнята на Шаразад и Локхарт и влезе в луксозната, покрита с огледала баня, пусна душа и постоя, докато чакаше водата да се стопли.

— Винаги съм обичала този апартамент.

Той се облегна на вратата.

— Моите шефове ти благодарят, че им го предложи. Как мина демонстрацията?

— Ужасно. Мъжете са такива животни, сипеха ругатни и мръсотии, размахваха срещу нас разголените си членове и всичко това само защото искаме да сме поне малко равни, да се обличаме, както ни

харесва, да се опитаме да бъдем красиви за краткото време, през което сме млади.

Тя отново опита с ръка водата, дали е достатъчно топла.

— Вашият Хомейни ще трябва да отстъпи.

Той се разсмя.

— Никога. И само някои от тях са животни, Саяда, другите просто не знаят нищо по-добро. Къде е твоята цивилизована палестинска търпимост?

— Вашите мъже тук я набутаха в клозетната яма, Тимур. Ако беше жена, щеше да разбереш.

Тя отново опита водата и почувствува, че се затопля.

— Време е да се връщам в Бейрут — не мога да се почувствувам чиста тук. Не съм се чувствала чиста от месеци.

— И аз ще се радвам да се върна. Войната тук свърши, но не и в Палестина, Ливан и Йордания — там са им необходими обучени бойци. Има достатъчно евреи за убиване, трябва да отхвърлим проклятието на ционизма и да завладеем отново Свещените места.

— Радвам се, че ще се върнеш в Бейрут — каза тя. Очите ѝ го приканваха. — На мен също ми наредиха да се прибирам вкъщи. След около две седмици, което идеално ме устройва, защото ще мога да взема участие в още демонстрации. Планираният за четвъртък протестен митинг ще бъде най-големият досега.

— Не мога да разбера защо се вълнуваш толкова. Иран не е твой проблем и всичките ти протести и демонстрации няма да постигнат нищо.

— Грещиш. Хомейни не е глупав. Аз участвам в тях по същите причини, поради които работя за ООП — за дома ни, за равенство на палестинската жена, както и... да, за жените навсякъде. — Кафявите ѝ очи изведнъж пламнаха — никога досега не му беше изглеждала толкова красива. — Жените протестират, мили мой... и в името на Бога на коптите, Единствения Бог, и на твоя Маркс-Ленин, който ти тайно почиташ. Дните на мъжкото господство свършиха!

— Съгласен съм — той се усмихваше. Тя също се засмя с него.

— Ти си шовинист — ти, който уж мислиш различно.

Температурата на водата беше идеална. Тя свали скиорското си яке.

— Хайде да се изкъпем заедно.

— Добре. Кажи ми за документите.

— После.

Тя се съблече без стеснение, както и той, и двамата бяха възбудени, но търпеливи. Отдавна бяха любовници — от три години, още в Ливан и Палестина, и тук, в Техеран. Той я насапуниса, тя него също и започнаха да си играят един с друг, играта им постепенно ставаше все по-интимна и по-чувствена, и по-еротична, докато накрая тя изстена и извика, а после, в момента, когато той проникна в нея, се сляха напълно, сега вече още по-неудържими, достигайки заедно върховния миг... По-късно лежаха един до друг спокойно в леглото, електрическото одеяло ги топлеше.

— Колко е часът? — попита тя сънено с дълбока въздишка.

— Време е за любов.

Тя посегна и го докосна, и той се сви неподготвен. Отдръпна се, после хвана ръката ѝ и я притисна.

— Още не, даже и с теб, моя любов! — прошепна тя, притихнала доволно в прегръдките му.

— Пет минути.

— Не в следващите пет часа, Тимур.

— Един час...

— Два — каза тя с усмивка. — След два часа ти ще си готов отново, но тогава аз вече няма да съм тук — ще трябва да легнеш с някоя от твоите войнишки курви. — Тя потисна една прозявка, след това се протегна като котка.

— О, Тимур, ти си чудесен любовник, чудесен... — Ушите ѝ доловиха шум. — Това душът ли е?

— Да, оставих го да тече. Какъв лукс, а?

— Да, да, така е, но и разточителство.

Тя се измъкна от леглото и затвори вратата на банята, използва бидето, после влезе под душа и запя, мийки косата си, после обви една кърпа около себе си, изсуши си косата с електрическия сешоар и когато се върна, очакваше да го намери заспал след преживяното удоволствие.

Но той не спеше. Лежеше с прерязано гърло, одеялото, което го покриваше наполовина, беше просмукано от кръв, а отрязаните му гениталии бяха прилежно поставени на възглавницата до него. Имаше и двама мъже — стояха и я наблюдаваха. И двамата бяха въоръжени, а

пистолетите им имаха заглушители. През отворената врата на спалнята тя видя още един, на пост до външната врата.

— Къде са останалите документи? — попита единият от мъжете на английски с особен акцент. Пистолетът му беше насочен към нея.

— Във... във Френския клуб.

— Къде във Френския клуб?

— В един гардероб. — Тя беше работила прекалено дълго в нелегалност в ООП, беше прекалено опитна в живота, за да се паникьосва. Пулсът ѝ беше спокоен и тя се опитваше да прецени какво да направи, преди да умре. Имаше нож в дамската си чанта. Когато дойде, я беше оставила на нощното шкафче, а сега чантата лежеше захвърлена на леглото, съдържанието ѝ беше изсипано и ножът го нямаше. Никакво оръжие близо до нея, за да ѝ помогне. Нищо, освен време — на залез-слънце щяха да се върнат останалите. Но залез-слънце беше още далеч.

— В женското отделение — добави тя.

— В кой гардероб?

— Не знам — няма номера, обикновено всичко ценно се предава на служителката, името се вписва в една книга, която тя после парафира, и се получава обратно при поискване, но само лично.

Мъжът погледна въпросително към другия, който му кимна. И двамата бяха с тъмна кожа и очи, с мустаци и тя не можеше да определи акцента. Биха могли да бъдат иранци, араби или евреи, и от много други места, от Египет до Сирия или на юг до Йемен.

— Облечи се. Ако се опиташ да правиш номера, няма да идеш в ада безболезнено като този мъж — той дори не се събуди. Ясно ли е?

— Да. — Саяда започна да се облича. Нарочно не се опита да се прикрие. Мъжът стоеше до вратата и внимателно я наблюдаваше — не тялото ѝ, а ръцете.

„Професионалисти са“ — помисли си тя отчаяно.

— Откъде взе документите?

— От един човек. Не съм го виждала преди...

— Стига! — Думата я преряза като острие, въпреки че беше изречена меко. — Ако се опиташ пак да ни излъжеш, ще отрежа това красиво зърно и ще те накарам да го изядеш, Саяда Бертолин. Една лъжа за опит се прощава, но не и повече. Продължавай.

Страхът ѝ се надигна.

— Казва се Абдула бин Сиба и тази сутрин дойде с мен до старото жилище близо до университета. Заведе ме до апартамента и търсихме там, където ни бяха наредили, и...

— Кой ти нареди?

— Гласът. Гласът по телефона — познавам го само като глас. От... от време на време той ми звъни и ми дава специални инструкции.

— Как го познаваш?

— По гласа, разбира се, и винаги има код. — Тя нахлузи пуловера през главата си и вече бе напълно облечена, оставаха ѝ само ботушите. Автоматичният пистолет със заглушителя не трепна. — Кодът е, че той винаги споменава по някакъв начин предишния ден през първите пет минути, без значение, кой е денят.

— Продължавай.

— Търсихме под дъските на пода и намерихме материалите. Писма, папки, разни книги. Аз ги сложих в чантата си, отидох във Френския клуб и... и после, понеже закопчалката на чантата се счупи, оставих половината там и дойдох тук.

— Къде се срещна с Димитрий Язернов?

— Не съм се срещала с него. Казаха ми само да отида там с Абдула и да се уверя, че никой не ме наблюдава, да намеря документите и да ги дам на Тимур.

— Защо на Тимур?

— Не съм питала. Никога не питам.

— Разумно. Какво ще кажеш за Тимур?

— Не знам точно, освен че... той беше иранец, обучен от ООП за борец за освобождение.

— От кой отдел?

— Не знам. — Зад мъжа се виждаше спалнята, но тя се стареше да не гледа към леглото и към този мъж, който знаеше прекалено много. От разпита ѝ стана ясно, че може да са агенти на САВАМА, КГБ, ЦРУ, М-16, Израел, Йордания, Сирия, Ирак, даже и на екстремистките групи от ООП, които не признаваха Арафат за водач — всички те биха желали да притежават съдържанието на сейфа на американския посланик.

— Кога се връща французинът, твоят любовник?

— Не знам — отвърна тя веднага, давайки израз на изненадата си.

— Къде е той сега?

— В базата в Загрос. Казва се Загрос Три.

— Къде е пилотът Локхарт?

— Мисля, че е също в Загрос.

— Кога ще се върне тук?

— Имате предвид тук, в този апартамент? Не мисля, че някога ще се върне.

— А в Техеран?

Очите ѝ се насочиха към спалнята, колкото и да се стараяше да я отбягва, и тя видя Тимур. Стомахът ѝ се разбунтува, тя се хвърли към тоалетната и повърна. Мъжът я наблюдаваше безчувствено, доволен, че е пречупил една от бариерите ѝ. Той беше свикнал с тела, реагиращи от само себе си на ужаса. Но дори и сега пистолетът му не я изпускаше и той я наблюдаваше внимателно да не направи някой номер.

Когато спазъмът ѝ премина, тя изплакна устата си, опитвайки се да преодолее повдигането, ругаейки Тимур за глупостта му да изпрати другите навън. „Глупак! — ѝ се искаше да извика, глупаво беше, че ги отпрати, когато си заобиколен от врагове и от дясно, и от ляво, и в центъра! Да не би някога да съм се притеснявала да се любя, когато има хора наоколо, стига вратата да е затворена.“

Тя се опря на тоалетната чиния и загледа враговете си.

— Първо ще отидем във Френския клуб — нареди мъжът. — Ще вземеш останалите материали и ще ми ги дадеш. Ясно ли е?

— Да.

— Отсега нататък ще работиш за нас. Тайно. Ще работиш за нас. Съгласна ли си?

— Имам ли избор?

— Да. Можеш да умреш. Мъчително. — Устните на мъжа се присвиха още повече, очите му станаха като на влечуго. — А след като умреш, ще се погрижим за едно дете на име Ясар Биалик.

Лицето ѝ побеля.

— А, добре! Значи си спомни за малкия си син, който живее в семейството на чичо ти, на улицата на търговците на цветя в Бейрут? — Мъжът се втренчи в нея, после попита: — Е, какво, съгласна ли си?

— Да, да, разбира се — отвърна тя отпаднало. „Невъзможно е да знаят за скъпия ми Ясар, даже мъжът ми не зн...“

— Какво се случи с бащата на детето?
— Той... той беше убит...
— Къде?
— На... на Голанските възвишения.
— Тъжно е да загубиш съпруг само няколко месеца след сватбата
— рече мъжът. — На колко години беше тогава?
— Седем... седемнадесет.
— Паметта не ти изневерява. Добре. Ако избереш да работиш за нас, ти, твоят син, чичо ти и семейството му ще бъдете в безопасност. Ако не ни се подчиняваш напълно или се опиташ да ни предадеш, или да се самоубиеш, момчето Ясар ще престане да бъде мъж и да вижда. Ясно ли е?
Тя кимна безпомощно. Лицето ѝ беше посивяло.
— Ако ние умрем, други ще се погрижат да отмъстят за нас. Не се съмнявай в това. Е, сега какво избираш?
— Ще ви служа — и ще се постарая да спася сина си и да отмъстя, но как, как, как?
— Добре, ще ни служиш в името на очите, топките и члена на сина ти!
— Да, мо... моля ви, на кого... на кого служа?
И двамата мъже се усмигнаха. После мъжът с пистолета каза сериозно:
— Никога повече не питай и не се опитвай да разбереш. Ще ти кажем, когато е необходимо и ако е необходимо. Ясно ли е?
— Да.
Мъжът с пистолета развъртя заглушителя и го прибра заедно с оръжието в джоба си.
— Искаме веднага да научим кога се връщат — или французинът, или Локхарт. Твоята задача е да го разбереш. Както и колко хеликоптера имат тук, в Техеран и къде. Ясно ли е?
— Да. Как да се свържа с вас?
— Ще ти дадем телефонен номер. — Очите му помътняха още повече. — Само на теб. Разбра ли?
— Да.
— Къде живее Армстронг? Робърт Армстронг.
— Не знам. — През ума ѝ премина предупредителен сигнал. Говореше се, че Армстронг е обучен убиец, нает от М-16.

— Кой е Толбът?

— Толбът? Служител в британското посолство.

— Какъв служител? Какво работи?

— Не знам. Просто служител.

— Някой от тях любовник ли ти е?

— Не. Те... те ходят понякога във Френския клуб. Просто сме познати.

— Ще станеш любовница на Армстронг. Ясно ли е?

— Аз... ще опитам.

— Имаш две седмици. Къде е жената на Локхарт?

— Мисля... мисля, че е в семейната къща на Бакраван, близо до пазара.

— Ще разбереш със сигурност. И вземи ключ от входната врата.

Мъжът видя, че очите ѝ просветват, и скри учудването си. „Ако това противоречи на скрупулите ти, не обръщай внимание“ — помисли си той. — Вземи си палтото, тръгваме веднага.

Докато преминаваше през спалнята към външната врата, коленете ѝ трепереха.

— Чакай. — Мъжът напъха съдържанието обратно в чантата ѝ и после, като че ли се сети в последния момент, небрежно уви онова, което беше на възглавницата, в една от книжните ѝ кърпички и също го сложи вътре.

— Да ти напомня да се подчиняваш.

— Не, моля ви! — Сълзите ѝ потекоха. — Не мога, само това не...

Мъжът тикна чантата в ръцете ѝ.

— Тогава го хвърли.

Нещастна тя се дотътри до банята и го изхвърли в клозета, и отново ѝ се повдигна, повече отпреди.

— Побързай.

Когато отново дойде на себе си, тя го погледна.

— Когато... когато се върнат останалите и открият... ако не съм тук, те... те ще разберат, че... че съм част от онези, които... които са направили това, и...

— Разбира се. За глупаци ли ни мислиш? Мислиш ли, че сме сами? В момента, в който се върнат, те ще са мъртви. И това място прочистено.

В апартамента на Макайвър: 4,20 следобед.

— Не знам, господин Гавалан, не си спомням много, след като оставих Азадех на хълма и влязох в базата, горе-долу до момента, когато пристигнахме тук — разказваше Рос. Той носеше една от униформените ризи на Петикин и черен пуловер, черни панталони и обувки, беше обръснат и спретнат, но лицето му издаваше пълното му изтощение. — Но преди това всичко се случи както... както ви казах.

— Ужасно — въздъхна Гавалан. — Но благодаря на Господа за вас, капитане. Ако не сте били вие, другите щяха да са мъртви. Без вас щяхме да загубим всички. Да пийнем по нещо, дяволски студено е. Имаме малко уиски — той направи знак на Петикин. — Чарли?

Петикин отиде до бюфета.

— Разбира се, Анди.

— Аз няма да пия, благодаря, господин Макайвър — каза Рос.

— А аз ще си пийна, макар че е малко раничко — каза Макайвър.

— И аз — присъедини се към него Гавалан.

Двамата бяха пристигнали съвсем скоро, все още потресени от преживяното и обезпокоени от това, че бяха чукали дълго на вратата на Шаразад, но никой не им отвори. После дойдоха тук. Рос, който спеше на канапето, скочи и стисна огромния си нож. Когато ги видя, прибра оръжието и промълви:

— Извинявайте.

— Няма нищо — небрежно отвърна Гавалан, преглъщайки страха си. — Аз съм Андрю Гавалан. Здравей, Чарли! Къде е Азадех?

— Още спи в другата стая — отвърна Петикин.

— Извинявай, че те стреснах — обърна се Гавалан към Рос. — Какво се случи в Табриз, капитане?

Рос им разказа всичко доста несвързано. Внезапното му събуждане го беше объркало. Главата и цялото тяло го боляха, но се радваше, че може да разкаже какво се беше случило, възстановявайки всичко, запълвайки постепенно празнотите, поставяйки частите на местата им. Освен Азадех. „Не, все още не мога да й намеря мястото.“

Тази сутрин, когато се стресна от кошмарния си полусън, всичко му се беше объркало в главата — реактивни двигатели, оръжия,

камъни, експлозии, студ. Вторачи се в ръцете си, за да се увери кое е сън и кое — реалност. После видя някакъв човек, който го гледаше любопитно, и му извика:

— Къде е Азадех?

— Още спи, капитан Рос, тя е в свободната стая отатък — успокой го Петикин. — Помните ли ме? Чарли Петикин — Дошан Тапе?

Рос претърсваше паметта си. Спомените му се връщаха бавно. Ужасни неща. Огромни бели петна, много големи. Дошан Тапе? Какво за Дошан Тапе? Отиде там да хване хеликоптер и...

— А, да, капитане, как сте? Радвам се... да ви видя. Тя спи ли?

— Да, като бебе.

— Това, че спи, е добре — каза той. Умът му все още не работеше съвсем добре.

— Първо ще пийнем по чашка. После ще вземете един душ и ще се обръснете — ще ви намеря някакви дрехи и бръснарски принадлежности. Вие сте горе-долу моя ръст. Гладен ли сте? Имаме яйца и малко хляб, не е много пресен, но...

— О, не, благодаря, не съм гладен... много сте любезен.

— Дълга ви едно черпене — не, поне десет! Дяволски се радвам, че ви виждам. Слушайте, много ми се иска да разбера какво се случи... добре де, Макайвър отиде на летището да вземе нашия шеф Анди Гавалан. Скоро ще се върнат и ще трябва да им разкажете всичко, а дотогава — никакви въпроси, сигурно сте изтощен.

— Благодаря, да, още ми е... още ми е малко... Спомням си, че оставих Азадех на хълма, после почти нищо не помня, само проблясъци, подобно на сън, докато не се събудих преди малко. Колко съм спал?

— Спите вече около шестнадесет часа. Ногър и двамата ни механици почти ви внесоха на ръце и после и двамата заспахте. Аз и Мак ви съблякохме, поизмихме част от калта и ви занесохме в леглото — страхувам се, че не пипаме особено нежно, но вие така и не се събудихте.

— Азадех добре ли е?

— О, да. Проверих няколко пъти, спи като пеленаче. Какво ста... о, извинете, никакви въпроси! Първо бръснене и баня. Страхувам се,

че водата не е много топла, но включих електрическата печка в банята, вече трябва да се е постоплило...

Сега Рос наблюдаваше Петикин, който поднасяше уискито на Макайвър и Гавалан.

— Сигурен ли сте, че няма да пиете, капитане?

— Не, не, благодаря. — Рос несъзнателно хвана дясната си китка и я разтри. Енергията му бързо се изчерпваше, чувствуваше се много уморен.

Гавалан забеляза това и разбра, че няма много време.

— Можете ли да си спомните нещо, което да ни даде представа, къде може да е Ерики?

— Нищо повече от това, което ви казах. Може би Азадех ще може да помогне — името на човека от Съветите беше нещо като Цертага — онзи, с когото Ерики беше принуден да работи на границата. Както ви казах, те я използваша като заплаха и имаше някакви усложнения с баща ѝ и с пътуването, което щяха да предприемат заедно — съжалявам, не мога да си спомня точно. Другият човек, който беше приятел на Абдула хан, се казваше Мжитрик, Пьотър Олег Мжитрик. — Това напомни на Рос за кодираното съобщение на Виен Розмънт за хана, но той реши, че не е работа на Гавалан, нито пък всичките убийства, нито пък бутането на човека под камиона на пътя, нито че един ден ще се върне обратно в селото и ще отсече главите на касапина и каландара, които, ако не беше милостта на Бога и планинските духове, щяха да я пребият с камъни и да го осакатят. Ще го направи, след като докладва, след като види Армстронг или Толбът, или американския полковник, но преди това ще ги попита кой е предал операцията при Мека. Някой го е направил. За момент мисълта за Розмънт, Тенцинг и Гуенг го заслепи. Когато мъглата се разсея, той погледна часовника на камината.

— Трябва да отида до едно място близо до британското посолство. Далеч ли е оттук?

— Не, можем да ви закараме, ако искате. — Гавалан погледна Макайвър. — Мак, хайде да тръгваме... може би ще успее да хвана Толбът. Ще имаме време да се върнем, за да видим Азадех и Ногър, ако е тук.

— Добра идея.

— Може ли това да стане сега? Съжалявам, но се страхувам, че ще заспя отново, ако не го направя.

Гавалан стана и облече тежкото си палто.

— Ще ви дам на заем едно палто и някакви ръкавици — каза на Рос Петикин. Видя как очите му се стрелнаха към коридора. — Да събудя ли Азадех?

— Не, благодаря. Ще... просто ще надникна.

— Втората врата вляво.

Те го проследиха с поглед как върви по коридора, стъпките му бяха безшумни като на котка, как тихо отвори вратата, застана за миг на прага, после затвори отново. Рос взе пушката си и двете кукрита, своето и на Гуенг. Помисли за момент, после постави своя нож на камината.

— В случай, че не се върна — каза той, — кажете й, че това е подарък, подарък за Ерики. За Ерики и за нея.

В двореца на хана: 5,19 следобед.

Вцепененият каландар на Абу Мард стоеше на колене.

— Не, не, Ваше височество, молла Махмуд ни заповяда, кълна се...

— Той не е истински молла, кучи сине, всички знаят това! За Бога, вие... вие сте се гласели да замервате с камъни дъщеря ми! — крещеше ханът. Дишаше тежко, конвулсивно, лицето му беше станало на петна. — Вие сте се осмелили! Вие сте се осмелили да пребиете моята дъщеря с камъни?!

— Той беше, Ваше височество — прошепна каландарът, — моллата го реши, след като я разпита и тя призна изневярата със саботьора.

— Ти, кучи сине! Ти подстрекаваше и активно подпомагаше този лъжемолла... Лъжец! Ахмед ми разказа какво се е случило! — Ханът се подпря на възглавниците на леглото си. Зад него стоеше телохранителят му. Ахмед и другите стражи бяха обградили плътно каландара. Нажуд, най-голямата му дъщеря, и Айша, младата му съпруга, седяха отстрани, опитващи се да скрият ужаса си пред неговата ярост и вцепенени от страх, че той може да я прехвърли върху тях. На колене до прага, все още в изпоцапаните от пътуването дрехи и разтреперан от страх стоеше Хаким, братът на Азадех, който току-що беше пристигнал; по нареждане на хана беше натикан тук под стража и слушаше с тиха ярост Ахмед, който обясняваше какво се беше случило в селото.

— Ти, кучи сине — развика се отново ханът, пръскайки слюнка. — Ти си позволил... ти си позволил на онова куче, саботьора, да избяга... ти си позволил да я повлече със себе си... ти си подслонил саботьора, а после... после се осмеляваш да съдиш един от моето... моето семейство и си щял да я пребиеш с камъни... без да поискаш моето одобрение?

— Моллата беше! — завика каландарът. — Моллата!...

— Затвори му устата.

Ахмед го удари силно по едното ухо и за момент го зашемети. После грубо го блъсна пак на колене и изсъска:

— Кажи само още една дума и ще ти отрежа езика.

Ханът се опитваше да си поеме дъх.

— Айша, дай ми... дай ми едно от онези... онези хапчета...

Тя се засуети, все още на колене, отвори флакона, сложи ханче в устата му и я избърса вместо него. Ханът задържа хапчето под езика си, както му беше казал докторът, и в следващия момент спазъмът премина, кървенежът в ушите му отслабна и стаята престана да се люлее. Кървясалите му очи се върнаха отново върху стареца, който скимтеше и се тресеше неудържимо.

— Ти, кучи сине, значи ти се осмеляваш да хапеш ръката на стопанина си — ти, твоят главорез и твоето гнило село? Ибрим — нареди ханът на един от стражите си, — върни го в Абу Мард и го пребийте с камъни, накарайте селяните да го пребият с камъни, да го пребият с камъни, после отрежете ръцете на касапина.

Ибрим и още един пазач изправиха виещия каландар на крака, накараха го с удари да млъкне и отвориха вратата, но спряха, защото Хаким рязко каза:

— После изгорете селото!

Ханът го погледна, очите му се свиха.

— Да, после изгорете селото — откликна той и задържа погледа си върху Хаким, който отново гледаше към него, опитвайки се да бъде храбър. Вратата се затвори и сега тишината натежа, нарушавана само от дишането на Абдула.

— Нажуд, Айша, вървете си — нареди той.

Нажуд се поколеба, искаше ѝ се да остане и да чуе присъдата, произнесена над Хаким, злорадствайки, че Азадех е била хваната в изневяра и затова ще бъде наказана, щом я заловят. Добре, много добре. Заедно с Азадех ще загинат и двамата — и Хаким, и Червенокосия с ножа.

— Ще дойда веднага, щом ме повикате, Ваше височество — каза тя.

— Можеш да се върнеш в покоите си. Айша, ти чакай в края на коридора.

Двете жени напуснаха. Ахмед затвори вратата със задоволство. Всичко вървеше по плана. Другите двама пазачи мълчаливо чакаха.

Ханът се помести мъчително, посочвайки към тях:

— Чакайте отвън. Ахмед, ти остани.

Когато те излязоха и в голямата студена стая останаха само тримата, той извърна втренчения си поглед отново към Хаким.

— Да се изгори селото, казваш. Добра идея. Но това не извинява твоята измяна, нито тази на сестра ти.

— Нищо не извинява предателството срещу бащата, Ваше височество. Но нито аз, нито Азадех сме ви предали или заговорничели срещу вас.

— Лъжец. Ти чу Ахмед. Тя е признала, че развратничи със саботьора, тя е признала!

— Тя е признала, че го „обича“, Ваше височество, от много, много години. Заклела се е пред Бога, че никога не е извършвала прелюбодеяние или предателство спрямо съпруга си. Никога! Пред тези кучета, кучи синове, и още по-лошо, пред този молла разбойник, какво може да каже една ханска дъщеря? И нали се е опитала да защити твоего име пред тази безбожна сган от лайна?

— Отново тези засукани думи, пак в защита на блудницата, в която тя се е превърнала?

Лицето на Хаким стана пепеляво.

— Азадех се е влюбила, така както и майка ни някога се е влюбила. Ако тя е развратница, тогава ти си развратил моята майка!

Кръвта нахлу отново в лицето на хана.

— Как се осмеляваш да кажеш такова нещо!

— Това е вярно. Ти си спал с нея, преди да се ожените. Защото те е обичала, тя те е пускала тайно в спалнята си, рискувайки по този начин да умре. Рискувала е живота си, защото те е обичала и ти си молил. Не е ли придумала нашата майка своя баща да те приеме и не убеди ли ти твоя баща да разреши да се ожениш за нея ти, вместо поголемия ти брат, който я е искал за своя втора жена? — Гласът на Хаким се пречупи, той си спомни как майка му умираше; тогава беше на седем, а Азадех на шест, не разбираха много, само, че тя изпитва ужасна болка от нещо, наречено „тумор“, а навън, в двора, стоеше техният баща Абдула, потънал в скръб. — Не се ли застъпваше винаги за теб пред баща ти и по-възрастния ти брат и после, когато брат ти бе убит и ти стана наследник, не те ли помири тя с баща ти?

— Ти не можеш... не можеш да знаеш такива неща, ти беше... ти беше много малък!

— Разказа ни ги старата бавачка Фатме, каза ни го, преди да умре, разказа ни всичко, което можа да си спомни.

Ханът едва го слушаше, потънал също в спомени, припомняйки си злополуката с брат си по време на лов. Така умело беше нагласил всичко — възможно е старата бавачка да е знаела и това и тогава сигурно и Хаким, и Азадех знаят, а това е още едно основание да ги накара да замлъкнат. Спомни си също всички вълшебни мигове, които бе имал с Наптала Красавицата, преди и след женитбата и през дните, преди да започне болката. Не беше изминала и година, откакто се ожениха, когато се роди Хаким, две, когато се появи Азадех, тогава Наптала беше точно на шестнадесет, дребничка, в тялото също като Айша, но хиляди пъти по-красива, с дълга коса като златна паяжина. Още пет божествени години, без повече деца, но това нямаше значение, тъй като имаше вече най-послед син — силен, здрав и прав, след като тримата му синове от първата му жена се бяха родили хилави и умряха скоро след раждането, а четирите му дъщери бяха грозни и заядливи. Нали съпругата му беше все още на двадесет и две, в добро здраве, силна и възхитителна като двете деца, които вече беше родила? Имаше още много време за още синове.

После дойде болката. И агонията. И никой лекар в Техеран не можеше да помогне.

— Иншаллах — казаха те.

Никакво облекчение, освен успокоителните, толкова по-силни, колкото повече тя линееше. Бог да ѝ даде мир. Той наблюдаваше Хаким, виждайки структурата на Азадех, която беше копие на майка си, и го слушаше да говори неспирно.

— Азадех само се е влюбила, Ваше височество. Ако тя обича този мъж, не можете ли да ѝ простите? Не беше ли тя само на шестнадесет, когато беше прокудена на училище в Швейцария, както по-късно и аз бях пропъден в Хвой?

— Защото и двамата бяхте вероломни, неблагодарни и злостни! — извика ханът и ушите му отново започваха да кънтят. — Махай се! Ти трябва да... ще стоиш далеч от другите, под стража, докато пратя да те доведат. Ахмед, погрижи се за това, после се върни тук.

Хаким стана, доведен почти до сълзи, съзнавайки какво ще стане и безсилен да го предотврати. Запрепъва се навън. Ахмед даде необходимите нареждания на пазачите и се върна в стаята. Сега очите на хана бяха затворени, лицето му бе съвсем посивяло, дишането му — още по-затруднено отпреди. „Моля ти се, Господи, не го оставяй още да умре“ — помоли се Ахмед наум.

Ханът отвори очи и се съсредоточи.

— Трябва да реша нещо за него, Ахмед. Бързо.

— Да, Ваше височество — започна неговият съветник, подбирайки внимателно думите си. — Вие имате обаче двама синове, Хаким и бебето. Ако е било писано Хаким да умре или — той се усмихна странно — да ослепее или осакатее, тогава Махмуд, съпругът на нейно височество Нажуд, ще стане регент, докато...

— Този глупак? Нашите земи и мощ ще бъдат загубени най-много до една година! — Червени петна лумнаха по лицето на хана и той усети, че му е все по-трудно да мисли ясно. — Дай ми още едно хапче.

Ахмед се подчини и му даде да пие вода, като го успокояваше.

— Вие сте в Божиите ръце, ще се оправите, не се тревожете.

— Не се тревожете! — промърмори ханът с болка в гърдите. — Божията воля беше моллата да умре навреме... странно. Пъотър Олег спази своята част от сделката... въпреки че... моллата умря твърде бързо... твърде бързо.

— Да, Ваше височество.

След малко спазъмът отново премина.

— Ка... какво ще ме посъветваш... за Хаким?

За момент Ахмед се престори, че мисли.

— Синът ви Хаким е добър мюсюлманин, би могъл да бъде обучен, той се справи добре с делата ви в Хвой и не избяга, а можеше да го направи. Той не е буен човек — освен за да защити сестра си, нали така? Но това е много важно, защото тук се крие ключът. — Той се доближи и каза меко: — Издайте му декрет за наследник, Ваше висо...

— Никога!

— ... поставяйки като първо условие, че той ще пази малкия си брат, както би пазил сестра си, и, второ, сестра му да се върне по своя воля веднага в Табриз. Наистина, Ваше височество, вие нямате

действителни доказателства срещу тях, само хорски приказки. Възложете ми да открия истината за него и за нея — и тайно да ви докладвам.

Ханът го слушаше внимателно и се опитваше да се концентрира, въпреки че усилието го преуморяваше.

— А братът е стръвта, за да хванем в капана сестрата — както тя беше стръвта, за да хванем в капана съпруга?

— Както и те двамата са стръв един за друг. Да, Ваше височество, разбира се. Вие се сетихте за това преди мен. В замяна на благосклонността към брата тя трябва да се закълне пред Бога, че ще стои тук и ще му помага.

— Тя ще го направи, о, да, ще го направи.

— Тогава те и двамата ще ви бъдат подръка и вие можете да си играете с тях за собствено удоволствие, давайки или не, според каприза ви, да разберат дали са виновни или не.

— Виновни са.

— Ако са виновни, а аз ще го науча бързо, ако ми дадете всички пълномощия, тогава, по Божията воля, те ще умрат бавно. Вие ще постановите хан след вас да бъде съпругът на Фацула, той не е много по-добър от Махмуд. Ако не са виновни, нека Хаким да остане наследник, което ще гарантира, че тя ще остане. И ако това стане, пак по Божията воля, тя ще бъде вдовица и дори може да се сгоди за този, когото изберете, Ваше височество, за да запази Хаким като ваш наследник — дори за някой от Съветите, ако той избегне клопката, нали?

За първи път днес ханът се усмихна.

Тази сутрин, когато Армстронг и полковник Хашеми Фазир пристигнаха, за да приберат Пьотър Олег Мжитрик, те се престориха на загрижени за здравето на хана, както и той се беше престорил на болен, отколкото се чувствуваше в момента. Гласът му беше едва доловим, колеблив и много слаб, така че те и двамата трябваше да се навеждат, за да го чуват.

„Пьотър Олег днес идва тук. Възнамерявах да го посрещна, но го помолих да дойде тук, поради... защото съм болен. Изпратих му съобщение да дойде и той трябва да бъде на границата на залез-слънце. При Джулфа. Ако тръгнете веднага, ще имате предостатъчно време... той ще се промъкне през границата с малък съветски

въоръжен хеликоптер и ще се приземи близо до една отбивка по пътя от Джулфа за Табриз, където ще го чака колата му... няма начин да се изпусне завоят, той е единствен... няколко километра северно от града... това е единственото отклонение, местността е безлюдна, по-скоро нещо като пътека. Как... как ще го хванете, си е ваша работа и... понеже аз не мога да присъствам, вие ще ми дадете запис на... на разследването, нали?“.

— Да, Ваше височество — бе обещал Хашеми. — Как бихте ни посъветвали да го хванем?

— Запушете пътя от двете страни на отклонението с два стари, тежко натоварени селски камиона — с дърва или кошове за риба... — пътят е тесен, целият в дупки, и движението е натоварено, така че една засада е лесна работа. Но... но бъдете внимателни, винаги ще се намерят коли на Туде, които да се намесят в негова полза, той е умен и безстрашен мъж... и има капсула с отрова в ревера си.

— В кой от двата?

— Не знам... не знам. Ще кацне към залез-слънце. Няма начин да пропуснете отклонението, то е само едно.

Абдула хан въздъхна, унесен в мислите си. Много пъти го бяха взимали със същия хеликоптер, за да отиде във вилата до Тбилиси. Много приятни посещения, изобилна храна, млади жени, услужливи, с пухкави устни, жадни да му харесат — после, ако му провървеше, Вертинска, тази дива котка — и забавата продължаваше.

Забеляза, че Ахмед го наблюдава.

— Надявам се, че Пьотър ще избегне засадата. Да, би било добре за него да... да я има. — Умората го погълна. — Сега ще поспя. Изпрати стражата и привечер, след като хапна, събери „преданото“ ми семейство тук и ще осъществим предложението ти. — Той се усмихна цинично. — Мъдрост е да нямаш илюзии.

— Да, Ваше височество. — Ахмед се изправи. Ханът му завидя за гъвкавото мощно тяло.

— Чакай, имаше още... още нещо. — Ханът се замисли за момент и това му се стори странно уморително. — А, да, къде е Рижия мъж на ножа?

— С Цимтарга, горе, близо до границата, Ваше височество. Цимтарга каза, че може би ще отсъства няколко дни. Заминаха във вторник през нощта.

— Вторник? Какъв ден е днес?

— Събота, Ваше височество — отвърна Ахмед, криейки загрижеността си.

— А, да, събота. — Отново го заля вълна от умора. Почувствува лицето си някак особено и вдигна ръка да го изтрие, но усилието беше твърде голямо — Ахмед, открий къде е. Ако се случи нещо, ако получа пак пристъп и съм... тъй де, погрижи се да... да бъда закаран в Техеран, в Международната болница, веднага. Веднага, разбра ли?

— Да, Ваше височество.

— Открий къде е той и... и през следващите няколко дни го дръж наблизо... отмени нареждането на Цимтарга. Дръж този Мъж на ножа наблизо.

— Да, Ваше височество.

Когато стражата се върна в стаята, ханът затвори очи и почувствува как потъва в някакви неизвестни дълбини.

— Няма друг Бог, освен Бог... — промърмори той, силно уплашен.

Близо до северната граница, източно от Джулфа: 6,05 привечер.

Беше към залез-слънце. Хеликоптерът на Ерики стоеше под примитивен, набързо сглобен навес, чийто покрив вече беше хлътнал под тежестта на снега, натрупан от виелицата през последната нощ. Ерики знаеше, че машината ще се повреди, ако я оставят дълго при ниски температури.

— Не можете ли да ми дадете одеяла или слама, или нещо, с което да го топля? — беше помолил той шейх Баязид веднага щом се върна от Резайех с тялото на старицата-вожд преди два дни. — Хеликоптерът се нуждае от топлина.

— Нямаме достатъчно дори за нас.

— Ако замръзне, няма да работи — обясни той, ядосан, че шейхът не му позволи да тръгне веднага за Табриз, само на шестдесет мили оттук, и болен от тревога за Азадех; чудеше се и какво се е случило на Рос и Гуенг. — Ако не работи, как ще се измъкнем от тези планини?

Шейхът неохотно беше наредил на хората си да построят този навес и му беше дал няколко кози и овчи кожи, които пилотът беше сложил там, където мислеше, че ще свършат най-добра работа. Едва вчера, рано сутринта, той се опита да тръгне. За негов пълен ужас Баязид му съобщи, че той и неговият 212 ще бъдат освободени срещу откуп.

— Можеш да избираш, капитане. Да бъдеш търпелив и да се разхождаш свободен из селото с охрана, да човъркаш аероплана си — каза Баязид рязко, — или да си нетърпелив и ядосан и тогава ще те вържем като див звяр за кол. Не искам неприятности, капитане, не искам никакви неприятности и кавги. Ще искаме откуп от Абдула хан.

— Но нали ви казах, че той ме мрази и няма да плати откупа.

— Ако той каже „не“, ще търсим откуп другаде. От твоята компания в Техеран, от вашето правителство, може би от съветските ви работодатели. Междувременно ти ще стоиш тук като гост, ще те храним, както се храним ние, ще спиш, както ние спим — ще делим по равно. Или ще си овързан за кол и гладен. При всяко положение ще стоиш тук, докато откупът бъде платен.

— Но това може да продължи с месеци и...

— Иншаллах!

Целият вчерашен ден и половината нощ Ерики се беше опитвал да измисли начин да излезе от капана. Бяха му взели гранатата, но му оставиха ножа. Но пазачите го наблюдаваха постоянно. В тези дълбоки снегове, с пилотски обувки и без зимни приспособления, щеше да е почти невъзможно да слезе в долината, а дори и тогава щеше да бъде в неприятелска страна. Табриз беше едва на тридесет минути път с 212, но пеша?...

— Пак ще вали довечера, капитане.

Ерики се огледа. Баязид беше на крачка от него и той не беше го чул да се приближава.

— Да, още няколко дни такова време и моята птица, моят аероплан няма да може да лети — акумулаторът ще е изтощен и повечето от уредите повредени. Трябва да пусна машината, за да се зареди акумулаторът и да се стоплят двигателите. Кой ще даде откуп, за да измъкна от тези планини развален хеликоптер?

Баязид помисли малко.

— Колко дълго трябва да работят двигателите?

— Минимум десет минути на ден.

— Добре. Точно след мръкване ще можеш да го правиш всеки ден, но първо ще ме питаш. Ще ти помогнем да го измъкнеш на открито и ще пуснеш двигателите, но докато работят, ще има пет пушки на пет крачки, в случай че се изкушиш да се измъкнеш.

Ерики се засмя.

— Тогава няма да се изкушавам.

— Добре. — Баязид се усмихна. Беше хубав мъж, въпреки че зъбите му бяха лоши.

— Кога ще изпратите съобщение на хана?

— Вече е на път. В тези снегове е необходим цял ден, за да се слезе до пътя, дори с кон, но до Табриз не е далеч. Ако ханът отговори благосклонно и веднага, може би ще разберем утре, може би — след ден, зависи от снеговете.

— А може би никога. Колко време ще чакате?

— Всички ли хора от Далечния Север са толкова нетърпеливи?

Брадичката на Ерики щръкна.

— Древните богове са били много нетърпеливи, когато са били задържани против волята им, предали са го и на нас. Лошо е да бъдеш задържан против волята си, много лошо.

— Ние сме беден народ и сме във война. Трябва да вземем това, което Единният Бог ни дава. Да бъдеш откупен е древен обичай. — Той леко се усмихна. — Научихме се от Саладин да бъдем рицари с нашите пленници, за разлика от много християни. Християните не са известни с рицарство. Ние... — Слухът му беше по-остър от този на Ерики, а също и очите му. — Там долу, в долината.

Сега Ерики също чу двигателя. Трябваше му само минута, за да разпознае нисколетящия, замаскиран хеликоптер, приближаващ се от север.

— К-16. Въоръжен военен съветски хеликоптер за близки разстояния... Какво прави тук?

— Отива към Джулфа. — Шейхът плю на земята. — Тези кучи синове идват и отиват, където си искат.

— Много ли се промъкват тук?

— Не много, но и един е твърде много.

Близо до отклонението за Джулфа: 6,15 вечерта.

Лъкатушещият през гората страничен път беше затрупан със сняг и не беше разчистен. Имаше само няколко следи от талиги и камиони и тези, направени от стария шевролет, паркиран под боровете на няколко метра от главния път. През биноклите си Армстронг и Хашеми виждаха ясно двамата мъже с топли палта и ръкавици на предната седалка, до отворените прозорци, които напрегнато се заслушваха.

— Не му остава много време — промърмори Армстронг.

— Може би няма да дойде, в края на краищата. — Наблюдаваха от половин час от едно възвишение между дърветата, издигащо се над площадката за приземяване. Колата им и останалите хора на Хашеми бяха разположени на главния път под и зад тях. Беше много тихо, духаше слаб вятър. Няколко птици прелетяха над тях, грачейки жаловито.

— Най-последно! — прошепна Армстронг развълнувано. Единият мъж отвори страничната врата и излезе. Сега гледаше в небето на север. Шофьорът включи двигателя. После чуха приближаващия се хеликоптер, видяха как се плъзна по възвишението и се скри в долината, бръснейки върховете на дърветата. Двигателят бавно заглъхна. Направи идеално приземяване сред издигания се на талази облак сняг. Видяха пилота и човека до него. Пасажерът, дребен мъж, изскочи и отиде да пресрещне другия. Армстронг изпсува.

— Разпознаваш ли го, Робърт?

— Не, това не е Суслов. Не е Пьотър Олег Мжитрик. Сигурен съм. — Армстронг беше горчиво разочарован.

— Да не си е направил пластична операция?

— Не, нищо подобно, той беше едър негодник, як, висок колкото мен. — Наблюдаваха как двамата се срещат и пристигналият предаде нещо на човека от колата.

— Писмо ли беше? Какво му даде той, Робърт?

— Приличаше на пакет, би могло да е писмо. — Армстронг тихо изруга и се съсредоточи върху устните им.

— Какво казват? — Хашеми знаеше, че Армстронг може да разбира говора по движението на устните.

— Не знам, не е фарси или английски.

Хашеми изпсува и настрои и без това идеално фокусирания си бинокъл.

— Прилича ми на писмо.

Мъжът каза още няколко думи и се върна при хеликоптера. Пилотът тутакси включи двигателите и излетя с вихрен завой. Другият мъж се затътри обратно към шевролета.

— Сега какво? — попита вбесеният Хашеми. Армстронг наблюдаваше мъжа, който вървеше към колата.

— Имаме две възможности: да преградим пътя на колата, както бе планирано, и да разберем какво е „това“, като се постареем да обезвредим тези две копелета, преди да го унищожат, но така ще се издадем, че знаем пункта на пристигането на нашия човек — или просто да им се „закачим“, приемайки, че това е известие за хана за определяне на нова дата. — Вече беше превъзмогнал разочарованието си, че Мжитрик не беше паднал в капана.

„В нашата игра трябва да имаш и късмет — напomini си той. — Няма значение, следващия път ще го хванем и той ще ни заведе до предателя, до четвъртия човек, и петия, и шестия, и аз ще пикая на гробовете им, както и на гроба на Суслов, или както там се нарича Пьотър Олег Мжитрик — ако имам късмет.“

— Няма нужда дори да го следим — той ще отиде право при хана.

— Защо?

— Защото той е жизненоважен в Азербайджан, или за Съветите, или срещу тях, така че те ще искат да научат от първа ръка точно колко зле е със сърцето и кого е избрал за регент, докато бебето стане пълнолетно. Нали властта върви с титлата, заедно със земите и богатствата?

— И с тайните шифровани сметки в швейцарските банки — още една причина да дойдат веднага.

— Да, но не забравяй, че в Тбилиси може да се е случило нещо сериозно, и закъснението да се дължи на това — тези от Съюза са също толкова уплашени и разтревожени за Иран, колкото и ние. — Те видяха как мъжът се качва в шевролета и започва да говори на другия. Шофьорът натисна педала и зави към главния път. — Да се върнем при колата.

Обратният път по склона беше лек. Движението по шосето Джулфа — Табриз беше претоварено, много коли пътуваха с включени фарове и нямаше начин жертвата им да се измъкне от засадата, ако бяха решили да я направят.

— Хашеми, съществува и друга възможност — Мжитрик да е разбрал, че е предаден от сина си, и да е изпратил предупреждение до хана, чието прикритие също би отишло на вятъра. Не забравяй, че още не сме разбрали какво се е случило с Ракоци от момента, в който твоят скоропостижно починал приятел генерал Джанан го освободи.

— Това куче никога не би го направило на своя глава — каза Хашеми с крива усмивка, спомняйки си огромната си радост, когато натисна бутона и видя бомбената експлозия, заличила завинаги от света този враг заедно с дома му, неговото бъдеще и минало. — Сигурно го е наредил Абрим Пахмуди.

— Защо?

Хашеми премрежи очи и погледна Армстронг, но не прочете в погледа му скрито коварство.

„Знаеш твърде много тайни, Робърт, знаеш за записите на Ракоци, но най-лошото е, че знаеш всичко за моята «Група Четири» и че помогнах на Джанан да отиде в ада, където скоро ще го придружи ханът, което се полага и на Толбът след някой друг ден, и на теб, стари приятелю, в удобен момент. Трябва ли да ти казвам, че Пахмуди нареди да се накаже Толбът за престъпленията му срещу Иран? Трябва ли да ти казвам, че съм щастлив да направя тази услуга? От години желая отстраняването на Толбът, но така и не се осмелих да тръгна срещу него сам. Сега вината е на Пахмуди, Господ да го изгори дано, и така още един досадник ще се махне от пътя ми. А, да, и самият Пахмуди през идущата седмица — но ти, Робърт, ти си избраният за това убиец, вероятно за да изчезнеш. Не си струва да използвам някои от моите истински убийци за Пахмуди.“ Той ликуваше вътрешно, докато се тътреха надолу по склона, без да чувства студа, без да се тревожи, че Мжитрик не пристигна. „Имам по-важни грижи — мислеше си той. — На всяка цена трябва да запазя моите убийци от «Група Четири» — моята гаранция за земен рай и власт дори над самия Хомейни.“

— Пахмуди е единственият, който може да е наредил освобождаването на Ракоци — продължи Хашеми. — Скоро ще

разбера защо и къде е той. Или е в съветското посолство, което е тяхната защитна крепост, или в следствения затвор на САВАМА.

— Или на безопасно място извън страната.

— Тогава сигурно е мъртъв вече — КГБ не търпи предателите.
— Хашеми се усмихна язвително. — На какво се обзалагаш?

Армстронг замълча за момент, объркан от необичайния за Хашеми въпрос. Фазир не одобряваше хазарта, както и той самият. Така. Последният път, когато беше заложил, беше в Хонконг през шестдесет и трета, с пари от подкуп, които бяха сложили в чекмеджето на бюрото му. Четиридесет хиляди хонконгски долара — около седем хиляди американски по това време. Против всичките си принципи беше взел подкупа, наричан там „благоуханно ласкателство“, от чекмеджето и го беше заложил същия следобед на конните надбягвания — безумен опит да си възвърне загубите от хазарта на коне и борсата.

Това бяха единствените пари от подкуп, които бе взимал през всичките осемнадесет години служба, въпреки че такива винаги му се предоставяха, предлагани с готовност и в изобилие. Онзи следобед беше спечелил огромна сума и беше върнал парите още преди дарителят — един полицейски сержант, да е забелязал, че са докосвани, и му останаха повече от достатъчно, за да изплати дълговете си. Въпреки това беше отвратен от себе си и ужасен от глупостта си. Никога повече не заложи, нито пък докосна пари от подкуп отново, въпреки че често имаше възможност.

„Ти си страхотен глупак, Робърт — биха казали някои от колегите му. — Малко лесни парици за пенсия няма да ти навредят.“

„Пенсиониране? Какво пенсиониране? Господи, двадесет години полицаи в Хонконг, честно и стриктно, единадесет години тук, по същия начин, да помагам на тези кръвожадни глупаци, и всичко е толкова гадно и безнадеждно! Благодаря на Бога, че няма за кого да се безпокоя, освен за себе си, вече нямам жена, нито деца, нито близки, сам съм. Ако хвана проклетия Суслов, който ще ме отведе до един от нашите високопоставени долни предатели, всичко това ще си е струвало усилията.“

— И аз като теб не обичам да се обзалагам, Хашеми, но ако обичах... — Той спря и предложи пакета си с цигари, запалиха. Димът се смеси със студения въздух и се очерта ясно в гаснещата светлина. —

... ако обичах, бих заложил на това, че Ракоци е бил пишкешът на вашия Пахмуди за някой съветски шеф, просто за по-сигурно.

Хашеми се засмя.

— С всеки изминат ден все повече заприличваш на иранец. Ще трябва да съм по-предпазлив. — Вече бяха почти до колата и помощникът му излезе да му отвори задната врата. — Отиваме право при хана, Робърт.

— А шевролета?

— Ще оставим други да го проследят, искам първо да стигна до хана. — Лицето на полковника потъмня. — Просто за да се уверя, че предателят е по-скоро от наша страна, а не от тяхна.

Въздушната база Ковис: 6,45 вечерта.

Старк изумено се втренчи в Гавалан.

— „Вихрушка“ след шест дни?

— Боя се, че е така, Дюк. — Гавалан дръпна ципа на парката си и окачи шапката си на закачалката в коридора. — Искях да ти го кажа лично, съжалявам, това е.

Двамата бяха в бунгалото на Старк. Фреди Еър пазеше отвън, за да са сигурни, че никой не ги подслушва.

— Чух сутринта, че на всичките ни хеликоптери ще бъде забранено да летят в очакване на национализацията. Имаме шест дни да планираме и изпълним „Вихрушка“ — ако я направим. Това ще рече, до следващия петък. Събота вече ще бъде време назаем.

— Господи! — Старк разсеяно дръпна ципа на пилотското си яке и затрополи към бюфета, ботушите му оставяха диря от сняг и водни капчици по килима. В дъното на най-долното чекмедже беше последната му бутилка бира. Той я отвори, отля половината в чаша и я подаде на Гавалан.

— Наздраве! — Отпи от бутилката и седна на канапето.

— Наздраве.

— Кой участва, Анди?

— Скраг. Все още не знам за останалите му момчета, но утре ще науча. Мак трябва да дойде с графика и цялостен план от три фази, пълен с пропуски, но възможен. Да речем, че е възможен. А какво става с теб и твоите момчета?

— Какъв е планът на Мак?

Гавалан му разказа.

— Прав си, Анди. Пълен е с пропуски.

— Ако ти трябваше да организираш бягството, как би го направил оттук — при най-дългите разстояния и най-големите трудности?

Старк отиде до летателната карта на стената и посочи линията, която вървеше от Ковис до едно кръстче на няколко мили в Залива,

обозначаващо петролна сонда.

— Тази сонда се казва Флотсам, една от редовните ни — каза той и Гавалан забеляза колко суров бе станал гласът му. Ще са ни необходими около двадесет минути, за да стигнем брега, и още десет до клизмата. Аз ще съм складирал гориво на брега, близо до тази точка. Мисля, ме може да се направи, без да предизвика прекалено много подозрения — там са само пясъчни дюни, на цели километри няма никакви жилища, често ходехме там на пикник. Едно „аварийно“ приземяване за проверка на оборудването преди излитане над морето няма да заинтригува тези от радара толкова много, макар че стават все по-подозрителни с всеки изминат ден. Ще трябва да складираме по два четиридесетгалонови бидона на хеликоптер, които ще стигнат да прелетим Залива, и ще трябва да зареждаме във въздуха.

Беше почти мръкнало. Прозорците гледаха към пистата и отвъд нея — към военновъздушната база. 125 беше паркиран на стоянката в очакване да пристигне цистерната. Беше заобиколен от досадни, нервни Зелени ленти. При положение, че имаха разрешение за излитане за Ал Шаргаз с предимство, зареждането не беше действително необходимо, но Гавалан беше поръчал на Джон Хог да го поиска, което да му даде повече време със Старк. Другите двама пасажери, Арбъри и Дибъл, изпратени в отпуск след бягството им от Табриз, бяха натъпкани между кафезите с резервни части, набързо пакетирани и надписани на английски и фарси: „За незабавна поправка и връщане в Техеран“, и не получиха разрешение да слязат на земята дори да се разтъпчат. Както и пилотите, освен за наземна проверка и за да контролират зареждането, когато пристигне цистерната.

— За Кувейт ли мислиш? — попита Гавалан, нарушавайки мълчанието.

— Да. Кувейт ще е най-добре, Анди. Ще трябва да заредим там и след това да продължим по брега до Ал Шаргаз. Ако питаш мен, бих складирал повече гориво за спешни случаи. — Старк посочи мъничкото петънце на един остров край Саудитска Арабия. — Тук би било добре — по-добре ще е да сме извън територията на Саудитска Арабия, без да казваме какво ще правим. — Той внимателно се взираше в разстоянията. — Островът се казва Джелет, Крастава жаба, и името му пасва идеално. Няма къщи и въобще нищо, но пък има

голям риболов. Ние с Мануела ходихме там веднъж-дваж, когато бях базиран в Бахрейн. Аз бих складираше горивото там.

Той свали пилотското си кепе, изтри капчиците от челото си и после пак си го сложи. Лицето му беше по-набръчкано и уморено от обикновено — всички полети бяха по-трудни от обикновено, анулирани и отново разрешавани и после пак анулирани, Есвандиари беше по-противен от обикновено, всички бяха изнервени и раздразнителни, нямаше поща, нито връзка с дома цели седмици. Повечето от хората му, в това число и той, бяха без отпуска и смяна. После допълнителните усложнения с пристигащия персонал и самолетите от Загрос Три... и какво да прави с тялото на Ефър Джордан, когато пристигне утре?

Това беше първият въпрос на Старк, когато се срещнаха с Гавалан на стълбичката на 125.

— Заел съм се с това, Дюк — каза Гавалан с усилие. Вятърът беше десет възела и беше мразовито. — Получих разрешение за 125 да се върне утре и да вземе ковчега. Ще го изпратя обратно в Англия с първия възможен полет. Ужасно. Ще се срещна с жена му веднага щом се върна и ще направя каквото мога.

— Отвратителен късмет! Но слава Богу, че младият Скот е добре, а?

— Да, но е отвратително, че изобщо някой пострада, отвратително. „Какво ли щеше да е, ако това беше трупът на Скот или ковчегът на Скот? — Гавалан се замисли, тези въпроси нямаха край. — Какво, ако беше Скот, можеш ли пак така лесно да разделиш убийствата на категории? Не, разбира се, че не. Най-доброто, което можеш да направиш, е да запалиш една свещ.“

— Чудно, и техеранската контролна служба, и комитетът бяха също толкова шокирани, колкото и ние, и много услужливи. Да вървим да поговорим — нямам, много време. Ето ти пощата за някои от момчетата и писмо от Мануела, тя е много добре, Дюк. Каза да не се тревожиш. Дечурлигата са добре и искат да останат в Тексас. Роднините ти са също много добре — тя ме помоли да ти кажа първо, щом те видя, че... — И тогава Гавалан хвърли бомбата за шестте дни и сега съзнанието на Старк беше замъглено.

— С хеликоптерите от Загрос ще имам три 212, един „Алует“ и три 206 и товар от резервни части. Девет пилоти, в това число Том

Локхарт и Жан-Люк, и дванадесет механици. Това е доста много за лудория като „Вихрушка“, Анди.

— Зная. — Гавалан погледна през прозореца. Цистерната се влачеше трмаво около 125 и той видя, че Джони Хог слиза по стъпалата. — Колко време трае зареждането?

— Ако Джони не им дава зор, около три четвърти час. Спокойно.

— Не е много време, за да направим план — въздъхна Гавалан. Погледна отново картата. — Но то никога не стига. Има ли съоръжение близо до тази точка, което да е празно и все още затворено?

— С дузини. Съществуват много такива, които са в същото състояние, в което ги оставиха стачниците преди месеци — вратите са заварени... лудост, нали? Защо?

— Скраг каза, че някое от тях може да послужи идеално за складиране на керосин и за зареждане.

Старк се намръщи.

— Не на наша територия, Анди. Той има няколко големи платформи — нашите са предимно малки. Няма нито една, която да приеме повече от един хеликоптер наведнъж, а на нас със сигурност не ни се чака там. Какво каза Скраг?

Гавалан му разказа.

— Мислиш, че ще иде да види Руди?

— Каза, че щял да отиде. Тия дни. Сега не мога да чакам толкова дълго. Можеш ли да намериш някаква причина да слезеш до Бандар-е Делама?

Старк присви очи.

— Разбира се. Може би ще можем да изпратим два от нашите хеликоптери там. Ще кажем, че ги прехвърляме в друг сектор, даже по-добре кажи на новия шеф, че ги даваме под наем за една седмица. Все още можем да получим извънредни разрешителни — докато този кучи син се махне от пътя ни.

— Не можем да летим вече в Иран. Не трябваше да става това нещастие с Джордан и аз дяволски съжалявам, че не наредих да се евакуират седмици преди това. Ужасно съжалявам.

— Не беше твоя грешката, Анди.

— До известна степен е моя. При всяко събитие трябва да се оттегляме. Със или без хеликоптерите. Трябва да се опитваме да спасяваме имуществото, което можем, но без да рискуваме хората.

— Тази лудория ще бъде много рискована, Анди — каза Старк меко.

— Знам. Бих искал да попиташ твоите момчета, дали ще участвуват във „Вихрушка“.

— Няма начин да измъкнем всички хеликоптери. Няма начин.

— Знам, така че предлагам да се концентрираме само върху 212-ките. — Гавалан забеляза, че Старк го гледа с по-голям интерес. — Мак се съгласи. Можеш ли да откараш твоите три?

Старк помисли за момент.

— Два е максимумът, с който мога да се справя — ще имаме нужда от двама пилоти, и, да кажем, един механик на хеликоптер за спешни случаи, и няколко ръце за резервните бидони и зареждането във въздуха — това е минимумът. Ще бъде рисковано, но ако имаме късмет... — той подсвирна беззвучно. — Може би ще можем да изпратим другия 212 на Руди в Бандар-е Делама? Разбира се, защо не, по дяволите? Ще кажа на новия шеф, че съм го дал под наем за десет дни. Ти би могъл да ми изпратиш телекс за потвърждение с молба да ти го прехвърля. Но, по дяволите, Анди, ние все още ще имаме трима пилоти тук и...

Вътрешният телефон на базата иззвъня.

— Проклятие — изръмжа той раздразнено, надигна се и отиде до него. — Така съм свикнал да държа телефоните изключени, че всеки път, когато някой звъни, скачам като попарен, очаквайки Армагедон... Ало, Старк на телефона. Да?

Гавалан го наблюдаваше — висок, сух, силен. „Бих искал и аз да съм толкова силен“ — помисли си той.

— А, благодаря — казваше Старк. — Окей... разбира се, благодаря, сержант. Кой?... Разбира се, свържете го. — Гавалан забеляза промяната в гласа му и наостри уши. — Вечерта... Не, не можем, не сега... НЕ! Не можем! Не сега, заети сме. — Той постави слушалката и промърмори: — Кучи син!

— Новоизпеченият шеф иска да се срещне с нас. Задник! „Искам ви двамата горе в моя офис веднага!“ — Той отпи малко от бирата си и се почувствува по-добре. — В кулата беше и Вазари, докладваше, че последните ни хеликоптери току-що са кацнали.

— Кой?

— Поп Кели, той беше в района на Флотсам, превозваше няколко души от петролния бранш от сонда на сонда — те са намалели, освен в дебелогъзните комитети, които се интересуват повече от молитвени събрания и инсценирани съдилища, отколкото от добиване на петрол. — Старк потрепери — Казвам ти, Анди, комитетите се подпомагат от Сатаната. — Гавалан отбеляза думата наум, но не каза нищо. Старк продължи. — Те са адът.

— Да, едва не пребиха Азадех. С камъни.

— Какво?

Гавалан му разказа за селото и за нейното бягство оттам.

— Все още не знаем къде, по дяволите, е Ерики. Видях я, преди да тръгна, и тя беше съвсем... „безжизнена“ май е единствената подходяща дума, още не беше излязла от шока.

Лицето на Старк стана още по-мрачно. Той с усилие преодоля гнева си.

— Да приемем, че ще можем да измъкнем всичките 212. А хората? Имаме още трима пилоти и, може би, десет механици, които трябва да измъкнем преди лудорията. Какво ще кажеш за тях? А как стои въпросът с резервните части? Ще оставим три 206 и алуетите... а какво ще правим с покъщнината ни, с банковите ни сметки, апартаментите в Техеран и с детските неща — по дяволите, не само нашите, но и на другите момчета, онези, които се преселват? Ако си тръгнем, всичко ще бъде загубено. Всичко!

— Компанията ще обезщети всички. Не мога да изчисля всичко, но ще изплатим банковите сметки и ще компенсирате останалите загуби. Повечето са минимални, тъй като много от вас си държат парите в Англия и ги теглят, когато им потрябват. През последните няколко месеца — поне откакто банките стачкуват — ние кредитираме всички плащания и допълнителни възнаграждения в Абърдийн. Ще платим за мебелите и личните вещи. Струва ми се, че няма да можем да изнесем по-голямата част от тях по никакъв начин — пристанищата са все още задръстени, на практика няма камиони, железниците не работят, въздушният транспорт почти не съществува. Всички ще бъдат обезщетени.

Старк бавно кимна и довърши бирата до последната капка.

— Дори ако успеем да измъкнем всички 212, ти ще се накиснеш.

— Не. Сметни ги сам — търпеливо обясни Гавалан. — Всеки 212 струва един милион щатски долара, всеки 206 — сто и петдесет хиляди, алуетите са по петстотин хиляди. Имаме дванадесет 212 в Иран. Ако успеем да ги измъкнем, ще бъдем добре, все още в бизнеса и аз ще мога да поема иранските загуби. Много е просто. Бизнесът просперира и дванадесет 212 ще ни помогнат да продължим. Всички резервни части, които успеем да измъкнем, ще са ни допълнителна печалба — и пак трябва да се съсредоточим само върху резервните части за 212. С 212 сме в бизнеса.

Той се опита да запази увереността си, но тя помръкваше. Толкова много прегради трябваше да прескочат, толкова планини да изкачат, толкова клисури да прекосят. „Да, но не забравяй, че и пътешествието от десет хиляди левги започва с една стъпка. Бъди малко китаец“ — си каза той. — Спомни си детството в Шанхай и старата дойка А Сун, и какво те учеше за китайските идоли — наполовина късмет, наполовина съдба. „Идолът е идол, млади господарю, добър или лош. Понякога можеш да се молиш за добро и да го получиш, понякога не. Но не се доверявай на боговете твърде много — боговете са като хората. Те спят, излизат на обед, напиват се, забравят какво се изисква от тях, лъжат и обещават, и отново лъжат. Моли се за всичко, което желаш, но недей да зависиш от боговете — разчитай само на себе си и запомни, че боговете не обичат хората, млади господарю, защото хората им напомнят за самите тях.“

— Естествено ще измъкнем момчетата, до последния човек. Междувременно, би ли попитал за доброволци, които да отлетят с твоите два хеликоптера, ако... ако аз натисна бутона на „Вихрушка“? Старк отново погледна към картата.

— Разбира се. Това ще бъдем аз и — или Фреди, или Поп Кели. Другият може да закара 212 при Руди и да се присъедини към неговия план — те не са далече. — Той се усмихна кисело. — Окей?

— Благодаря — отвърна Гавалан със задоволство. — Благодаря. Спомена ли за „Вихрушка“ на Том Локхарт, когато беше тук?

— Разбира се. Каза да го изключим, Анди.

— О! — приятното усещане изчезна. — Туйто. Ако той остане, ние не можем да продължим.

— Той тръгва, Анди, независимо дали му харесва, или не — каза Старк. — Той е осъден — със или без Шаразад. В това е трудността,

със или без. Той не може да избегне НВС, Валик и Исфахан.

— Предполагам, че си прав. Нечестно е, нали?

— Да. С Том всичко е наред, в края на краищата той ще разбере. Не съм така сигурен за Шаразад.

— Опитвахме с Мак да се видим с нея в Техеран. Отидохме до дома ѝ и чукахме поне десет минути. Никой не отвори. Вчера Мак пак ходи. Може би просто не отварят вратата.

— Не е присъщо на иранците. — Старк свали пилотското си яке и го закачи в малкия коридор. — Щом Том се върне утре, ще го изпратя в Техеран, ако е още светло — най-късно в понеделник сутринта. Щях да изясня това с Мак довчера при редовния ни разговор.

— Добра идея. — Гавалан премина на следващия проблем. — Проклет да съм, ако знам какво всъщност да направя за Ерики. Срегнах се с Толбът и той обеща да види какво може да направи, после отидох във финландското посолство и се срещнах с първия секретар Толонен, и му разказах и на него. Той изглеждаше много загрижен — и точно толкова безпомощен. „Това е твърде дива страна и границата е толкова непостоянна, колкото и размириците, метежите и сраженията, които продължават там. Ако КГБ е замесено...“ — и млъкна, Дюк, просто ей така, „ако КГБ е замесено...“

— А Азадех? Не може ли нейният баща, ханът, да помогне?

— Изглежда, е имало голям скандал. Тя беше потресена. Помолих я да забрави иранските си документи, да се качи на 125 и да чака Ерики в Ал Шаргаз, но тя сякаш не ме чу. Азадех няма да мръдне, докато Ерики не се появи. Изтъкнах ѝ, че ханът е самият закон — той може да стигне до Иран и да я отвлече отново много лесно, ако поиска. А тя отговори: „Иншаллах.“

— С Ерики всичко ще бъде наред. Бас държа — уверено каза Старк. — Неговите древни богове ще го пазят.

— Да се надяваме. — Гавалан беше останал с парката си. Въпреки това му беше студено. През прозореца успя да види, че зареждането още продължава. — Какво ще кажеш за чаша чай, преди да тръгна?

— Разбира се. — Старк отиде в кухнята. Над мивката имаше огледало, а над газовата печка насреща — стар, овехтял гоблен, поставен в рамка, който един техен приятел беше дал на Мануела като

сватбен подарък в църквата. „И да го зачукате хубаво“ — така им беше казал... Той се усмихна, спомняйки си как се смяха тогава, после забеляза в огледалото отражението на Гавалан, който седеше умислен пред картата.

„Сигурно съм полудял — помисли си той. — Съсредоточи се върху шестте дни и двата хеликоптера. Как, по дяволите, да очистим базата и при това да се запазим като цяло, защото Анди е прав, че по един или друг начин тук с нас е свършено. Трябва да съм луд да стана доброволец. Но какво, по дяволите? Не можеш да поискаш някой от хората ти да се отзове доброволно, ако ти самият не го направиш. Да, но...“

Входната врата се отвори и Фреди Еър докладва тихо:

— Новият шеф идва насам с един от Зелените ленти.

— Влез, Фреди, и затвори вратата — нареди Старк. Зачакаха мълчаливо. Чу се заповедническо чукане. Той отвори вратата, видя арогантната, подигравателна усмивка на Есвандиари и разпозна веднага младия иранец от хората на молла Хусаин — един от членовете на комитета при разпита му.

— Салаам — поздрави той любезно.

— Салаам, ага — отвърна младежът с плаха усмивка. Беше с мътни напукани очила, износени дрехи и М-16 в ръце.

Внезапно съзнанието на Старк се задръсти и той се чу да казва:

— Мистър Гавалан, мисля, че познавате новоизпечения шеф.

— Името ми е Есвандиари — господин Есвандиари! — натърти иранецът гневно. — Колко пъти трябва да ви се казва? Гавалан, ще подпомогнеш страшно много дейността ви, ако се отървеш от този човек, преди да сме го изхвърлили като нежелан.

При тази грубост Гавалан пламна.

— Е, чакайте малко, капитан Старк е най-добрият капи...

— Ти си перко, а също си и кучи син — избухна Старк, свивайки юмруци. Внезапно стана толкова опасен, че Еър и Гавалан се втрещиха, Есвандиари отстъпи крачка назад, а младежът с очилата зина. — Винаги си бил перко и щях да те нарека Есвандиари или с каквото искаш друго проклето име, ако не беше това, което направи с капитан Еър. Ти си кучи син без акъл и трябва да те махнат, защото вече не вършиш работа, и много скоро ще си изкараш боя!

— Ще те извикам пред комитета ут...

— Ти си жълтошкест плюскач на камилски тор, така че върви си я изпърди от задника си! — Старк се обърна презрително към младежа с очилата, който все още го гледаше изумено, и без да изпуска такта, превключи на фарси, сега вече с любезен и почтителен глас. — Ваше благородие, казах на това куче — той разклати грубо палеца си към Есвандиари, — че е плюскач на камилски изпражнения, без смелост, който се нуждае от мъже с пушки, за да го защитават, докато нарежда на други мъже да бият и заплашват невъоръжени миролюбиви членове на моята група, противно на закона, и че няма да...

Задушавайки се от ярост, Есвандиари се опита да го прекъсне, но Старк го надвика:

— ... и че няма да ми устои като мъж — с нож или сабя, пушка или юмрук — според обичая на бедуините, за да избегне семейна кръвна вражда, както е и според моя обичай.

— Кръвна вражда? Ти си полудял! В името на Бога, каква кръвна вражда? Кръвните вражди са противозаконни... — изкрещя Есвандиари и продължи тирадата си. Гавалан и Еър наблюдаваха безпомощно — не разбираха фарси и бяха напълно объркани от избухването на Старк. Но младият иранец пренебрегна възраженията на Есвандиари, вдигна ръка, все още завладян от Старк и неговите познания, без ни най-малка завист.

— Спрете, ваше превъзходителство — каза той. Очите му зад дебелите стари напукани лещи бяха огромни. Когато настъпи тишина, той се обърна към Старк. — Вие претендирате за древното право на кръвна вражда с този мъж?

Старк усети как сърцето му се пълни с кръв и се чу да казва твърдо:

— Да. — Знаеше, че това е опасна игра на комар, но трябваше да я приеме. — Да.

— Как може един неверник да претендира за такова право? — викна разярен Есвандиари. — Това не е саудитската пустиня, нашите закони забраняват кръв...

— Искам това право!

— Иншаллах — каза младежът и погледна Есвандиари. — Може би този човек не е неверник, не истински. Той може да претендира за каквото желае, ваше превъзходителство.

— Луд ли си? Разбира се, че е неверник и не знаеш ли, че кръвните вражди са противозаконни? Ти, глупако, това е против закона, това е про...

— Ти не си молла — ядоса се младежът. — Ти не си молла, че да казваш кое е закон и кое не е! Затвори си устата! Аз не съм невеж селянин, аз мога да чета и да пиша и съм член на комитета, за да пазя мира тук и сега ти заплашваш този мир. — Той погледна кръвнишки Есвандиари, който отстъпи още една крачка. — Ще попитам комитета и молла Хусаин — обърна се той към Старк. — Шансът да се съгласят е малък, но... както Бог пожелае. Съгласен съм, че законът си е закон и че човек не се нуждае от въоръжени хора, за да бие невъоръжени невинни хора против закона — или дори да наказва злото, колкото и да е лошо. Това е право само на Божията сила. Оставям ви на Божията милост. Той се обърна да си върви.

— Един момент, ага — спря го Старк. Пресегна се и взе една резервна парка, закачена на куката зад все още отворената врата. — Моля ви, приемете този малък дар. Заповядайте.

— Просто не мога да направя това — каза младежът с разширени, изпълнени с копнеж очи.

— Моля ви, ваше превъзходителство, то е толкова незначително, че едва ли си струва да се говори.

Есвандиари отвори уста, но спря, когато младежът погледна към него, а после отново прехвърли вниманието си към Старк.

— Просто не бих могъл да приема — това е толкова скъпо, че ми е невъзможно да го приема от ваше превъзходителство.

— Моля ви — повтори Старк търпеливо, продължавайки формалностите, докато най-накрая не му я подаде, за да я облече.

— Добре, щом настоявате... — измънка младежът, преструвайки се, че не иска, и даде на Еър оръжието си, докато се намъкваше в парката. Другите не разбираха какво става, с изключение на Есвандиари, който наблюдаваше и чакаше, кълнейки се да си отмъсти.

— Чудесна е — каза младежът, вдигайки ципа и чувствайки топлина за първи път от много месеци насам. Никога през целия си живот не беше имал такова палто. — Благодаря ви, ага.

Той забеляза изражението на Есвандиари и отвращението му към него се засили — та не вземаше ли той просто пишкеш, както му се полагаше?

— Ще се опитам да убедя комитета да предостави на ваше височество правото, за което молите — каза той, после доволен излезе във вечерния здрач.

Старк веднага се нахвърли върху Есвандиари.

— Казвай сега какво, по дяволите, искаше?

— Много от бреветите на пилотите и разрешителните за престой са с изтекъл срок и...

— Няма американски или британски бревети с изтекъл срок — само ирански, и те се подновяват автоматично, ако другите са окей! Разбира се, че са с изтекъл срок! Нали вашите офиси са затворени от месеци — извади си главата от задника!

Есвандиари стана червен като цвекло и в момента, в който започна да отговаря, Старк му обърна гръб и за първи път погледна право към Гавалан.

— Очевидно тук е невъзможно да се работи повече, мистър Гавалан. Вече видяхте сам — не ни оставят на мира, пребиха Фреди, отменят решенията ни и въобще не може да се работи с такива лайна. Мисля, че ще трябва да затворите базата за два месеца. Веднага! — добави той.

Изведнъж Гавалан разбра.

— Съгласен съм — отвърна той и поде инициативата.

Старк въздъхна с облекчение, мина край тях и седна. Правеше се на вбесен, а сърцето му препускаше в гърдите.

— Веднага затварям базата. Ще изпратим всички наши хеликоптери и целия персонал някъде другаде. Фреди, вземи няколко души с просрочени отпуски и ги качи на борда на 125 още сега, с багажа им, още сега и...

— Не можете да затворите базата — озъби се Есвандиари. — Нито пък можете...

— Тя вече е затворена, за Бога! — Гавалан се самонавиваше, яростта му нарастваше. — Това са мои хеликоптери и мой персонал, и ние няма да търпим повече целия този тормоз и побоища. Фреди, кой не е вземал отпуск?

Еър безучастно започна да изрежда имена. Есвандиари се стресна. Никак не му беше изгодно да се затваря базата. Нали министър Киа щеше да дойде на посещение в четвъртък и той

трябваше да му предложи допълнителен пишкеш? Ако базата се затвореше, всичките му планове рухваха.

— Не можете да изведете нашите хеликоптери от тази зона без моето съгласие — изкрещя той. — Те са иранска собственост!

— Те са собственост на смесеното предприятие, когато е платено за тях — викна в отговор Гавалан, преструвайки се на ядосан. — Възнамерявам да се оплача пред по-висшите власти, че се противопоставяте на прякото нареждане на имама да се нормализира производството. Пречите! Вие...

— Забранявам ви да закривате базата! Ще накарам комитета да вкара Старк в затвора за метеж, ако вие...

— Глупости! Старк, заповядвам ти да затвориш базата! Ей, перко, ти, изглежда, забравяш, че имаме връзки. Ще се оплача направо на министър Киа. Той е наш съветник сега и ще се занимае с вас и с „Иран Ойл“.

Есвандиари пребледня.

— Министър Киа е в... в... в съвета?

— Да, да, в съвета. — За части от секундата Гавалан се слича. Беше използвал името на Киа, защото беше единственото, което знаеше от сегашното правителство, и се учуди от въздействието, което то имаше върху Есвандиари. Но без да пропуска момента, той енергично използва създаденото преимущество.

— Моят близък приятел Али Киа ще се занимае с всичко това! И с теб. Ти си предател на Иран. Фреди, вземи петима души на борда на 125 веднага. А ти, Старк, изпрати всичките хеликоптери, които имаме, в Бандар-е Делам, щом изгрее слънцето — ама щом изгрее!

— Слушам, сър!

— Чакайте — омекна Есвандиари. Всичките му планове рухваха. — Няма нужда да затваряте базата, мистър Гавалан. Може да е имало недоразумение, дължащо се главно на Петрофи и онзи Затаки. Не съм виновен за този побой, не бях аз! — Той насила запазваше спокойствие, макар че му се искаше да крещи яростно и да ги види всичките в затвора — бичувани, молещи за милост, която никога няма да получат. — Няма причина да се закрива базата, мистър Гавалан. Полетите могат да продължат нормално.

— Затваря се — рече властно Гавалан и хвърли поглед към Старк за потвърждение. — Колкото и да съм против това.

— Да, сър. Прав сте. — Старк беше невероятно почиттелен. — Разбира се, вие можете да закриете базата. Можете да прехвърлите хеликоптерите или да ги спрете. Бандар-е Делама се нуждае спешно от един 212 за... за договора с „Иран-Тода“. Може би ще можем да им изпратим един от нашите и да спрем останалите от полети.

— Мистър Гавалан — намеси се бързо Есвандиари, — с всеки изминал ден работата се нормализира. Революцията е успешна и завърши. Имамът е на власт. Комитетите... комитетите скоро ще изчезнат. Ще трябва да обслужваме договорите с „Гърни“, ще са ни необходими двойно повече 212. Колкото до подновяването на изтеклите бревети — иншаллах! Ще изчакаме тридесет дни. Няма нужда да преустановяваме полетите. Няма нужда да бързате, мистър Гавалан, в тази база сте вече дълго време, имате големи инвестиции тук и...

— Аз зная какви са инвестициите ни — отсече Гавалан истински ядосан. Ненавиждаше притворните скрити намерения. — Много добре, капитан Старк, ще приема съвета ви и, за Бога, дано да сте прав. Качете двама души довечера на 125, смяната им ще се върне следващата седмица. Утре изпратете един 212 в Бандар-е Делама — за колко време ще го дадем под наем?

— Шест дни, сър, връщат го следващата неделя.

— Ще се върне в зависимост от положението тук — каза Гавалан на Есвандиари.

— 212 е наш... той е част от оборудването на тази база, мистър Гавалан — поправи се бързо Есвандиари. — Ние го водим в нашите регистри. Той ще трябва да се върне. Колкото до персонала, правилото е, че първо трябва да пристигнат заместващите пилоти и механици, за да сменят тези, които отиват в отпуска, и...

— Тогава ще направим правилата по-гъвкави, мистър Есвандиари, или затварям базата още сега — отсече Гавалан рязко. Надяваше се, че номерът ще мине. — Старк, качи двама души на самолета довечера, а всички други, с изключение на минимално необходимия състав, изпращаш в четвъртък. Ще върнем машината в петък с пълната смяна, ако положението тук се е нормализирало.

Старк забеляза, че яростта на Есвандиари се възвръща, и побърза да се намеси:

— Не е позволено да се лети през Свещения ден, сър. Първо, смяната ще трябва да дойде в събота сутринта. — Той хвърли поглед към Есвандиари. — Не си ли съгласен?

За момент на Есвандиари му се струваше, че ще експлодира, потисканата му ярост почти надделяваше над волята му.

— Ако вие... ако се извините за противните имена и гадните си маниери.

Настъпи дълбока тишина. Вратата все още беше отворена, стаята — студена, но Старк чувствуваше потта по гърба си, докато претегляше отговора си. Бяха постигнали толкова много — ако „Вихрушка“ трябваше да започне, но Есвандиари не беше глупак и едно бързо съгласие щеше да го направи подозрителен, докато отказът можеше да подложи на опасност по-нататъшните им действия.

— Не се извинявам за нищо, но за в бъдеще ще ви наричам мистър Есвандиари — заяви той.

Без дума да каже, Есвандиари се завъртя на пети и демонстративно напусна. Старк затвори вратата, ризата под пуловера му беше залепнала от пот.

— По дяволите, за какво беше всичко това, Дюк? — попита сърдито Еър. — Луди ли сте?

— Един момент, Фреди — каза Гавалан. — Дюк, ще се съгласи ли той перко с това?

— Аз... не знам. — Старк седна. Коленете му трепереха. — Господи!

— Ако се съгласи... ако се съгласи... Дюк, ти беше чудесен! Това беше великолепна идея, великолепна!

— Ти хвана топката, Анди. Ти вкара гола.

— Ако е гол. — Гавалан изтри потта от челото си. Започна да обяснява на Еър и спря, защото телефонът иззвъня.

— Ало? Старк е на телефона... Разбира се, затвори... Анди, кулата е. Макайвър. Вазари пита дали искаш да отидеш там веднага, или ще му позвъниш. Макайвър каза да ти предам, че е получил съобщение от някакъв Ейвисярд.

В контролната зала Гавалан натисна предавателния ключ под изпитателния поглед на Вазари. Почти му прилошаваше от тревога.

— Да, капитан Макайвър?

— Добър вечер, мистър Гавалан, радвам се, че ви хванах. — Гласът на Макайвър се долавяше трудно през смущенията и звучеше уклончиво. — Как ме чувате?

— Горедолу, капитан Макайвър, продължавайте.

— Току-що получих телекс от Лиз Чен. В него се казва: „Моля, предайте на мистър Гавалан следния телекс от 25 февруари, който пристигна току-що:“ „Вашата молба е удовлетворена. Подпис: Масон Ейвисярд.“ Изпратено е копие в Ал Шаргаз. Край на съобщението.

За момент Гавалан не повярва на ушите си.

— Удовлетворена?

— Да. Повтарям: „Вашата молба е удовлетворена.“ Телексът е подписан от Масон Ейвисярд. Какво да отговоря?

Гавалан не успя да скрие избилата по лицето му радостна руменина. Масон беше негов приятел в Авиационната регистрационна служба в Лондон, а молбата беше временно да се впишат обратно в Британските регистри всичките им базирани в Иран хеликоптери.

— Просто потвърдете, капитан Макайвър.

— Можем да продължим с плана.

— Да, съгласен съм. Излитам след няколко минути. Има ли нещо друго?

— Засега не — само обичайното. Ще осведомя капитан Старк довечера в редовното ни време. Радвам се за Масон, успешно кацане!

— Благодаря, Мак, и на теб. — Гавалан щракна ключа и връчи микрофона обратно на младия Вазари. Той беше забелязал лошата контузия, счупения нос и липсващите му няколко зъба. Но не каза нищо. Освен това, което трябваше да каже на това място:

— Благодаря ви, сержант.

Вазари направи знак през прозореца към групата на стоянката, която беше свършила зареждането и вече навиваше дългите маркучи.

— Зареден е напълно, съ... — Той едва възпря автоматичното „сър“. — Светлините, ъ... светлините на пистата не работят, така че е най-добре да тръгнете колкото може по-скоро.

— Благодаря ти. — Гавалан се чувствуваше съвсем замаян, докато вървеше към стълбите. Вътрешният телефон на базата се съживи с пукот.

— Командирът на базата е на телефона. Свържете ме с мистър Гавалан.

Вазари веднага натисна предавателния ключ.

— Да, сър. — Той нервно подаде микрофона на Гавалан, чието безпокойство нарасна. — Май е... извинете, сега е полковник Чангиз.

— Да, полковник? Андрю Гавалан.

— На чужденците е забранено да използват радиовръзката за кодирани съобщения — кой е Масон Ейвисярд?

— Инженер-проектант — отвърна Гавалан. Това беше първата мисъл, която му мина през главата. „Внимавай, това копеле е умно.“ — Аз, разбира се, не...

— Каква беше молбата ви и кой е... — кратка пауза и приглушен глас — ... Лиз Чен?

— Лиз Чен е моята секретарка, полковник. Молбата ми беше да... — „Да какво?“ — искаше му се да извика и после съвсем внезапно отговорът се появи в съзнанието му. — ... да запазят конфигурацията на седалките шест реда по две места от всяка страна на пътеката на новия хеликоптер, ъ... Х-63. Производителите искат друга конфигурация, но нашите инженери са убедени, че тази ще подобри сигурността и ще спомага за бързото напускане на хеликоптера в случай на авария... Ще спести също и пари и мно...

— Да, добре — прекъсна го полковникът сухо. — Повтарям да не се използва радиовръзката, освен с предварително разрешение, докато извънредното положение не се отмени и естествено не за кодирани съобщения. Зареждането ви е завършено, разрешено ви е незабавно излитане. Утрешното кацане за вдигане на тялото на пострадалия при нещастния случай в Загрос не е разрешено. Еко Танго Лима Лима може да се приземи в понеделник между 11,00 и 12,00 ч., подлежащо на потвърждение от Главната квартира, което ще се изпрати на радара в Киш. Лека нощ.

— Но ние вече имаме формалното одобрение на Техеран, сър. Моят пилот го предаде на шефа на ръководството ви на полетите веднага щом пристигна.

Гласът на полковника стана още по-строг.

— Разрешителното ви за понеделник подлежи на потвърждение от Главната квартира на Иранските въздушни сили. От Главната квартира на Иранските въздушни сили. Това е иранска въздушна база и вие се подчинявате на правилата и дисциплината на Иранските въздушни сили. Разбрахте ли ме?

След кратка пауза Гавалан каза:

— Да, сър. Разбирам, но ние сме цивилни пило...

— Вие сте в Иран, в база на Иранските въздушни сили и следователно се подчинявате на правилата и дисциплината на Иранските въздушни сили.

Каналът замря. Вазари нервно подреди своето и без това педантично подредено бюро.

НЕДЕЛЯ
25 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

49

Загрос — сонда „Белисима“: 11,05 преди обед.

В щипещия студ Том Локхарт наблюдаваше как Джеспер Алмквист, специалистът от „Шлумбергер“, управлява голямата тапа, закачена с метално въже над открития сондаж. Останките на сондата и контейнерите след бомбената атака на терористите бяха разпръснати наоколо, вече наполовина покрити от новия сняг.

— Спусни я — извика младият швед. Помощникът му от малката, отделена кабина веднага задейства повдигача. Непохватно борейки се с вятъра, Джеспер насочи тапата надолу към металната обшивка на кладенеца. Тапата се състоеше от експлозивен заряд над два метални полукапака, закрепени около изолиран с гума пръстен. Локхарт виждаше колко са уморени и двамата. Това беше четиринадесетият кладенец, който покриха през последните три дни, а оставаха още пет. До крайния срок на залез-слънце имаше само седем часа, а за всеки кладенец им бе необходимо поне два или три при добри условия, плюс времето за придвижване до площадките.

— Идиотски условия — промърмори Локхарт, изтощен също като тях. Прекалено много летателни часове, откакто Зелената лента от комитета беше постановила крайния срок, прекалено много проблеми: блъскане, за да се закрие цялото поле с единадесетте му площадки, бързана до Шираз да вземе Джеспер, превозване на екипажи до Шираз от зори до мрак, на резервни части до Ковис — и трябваше да решава какво да вземе и какво да остави, невъзможно беше да свърши всичко за толкова кратко време. А отгоре на всичко и ударът със смъртта на Джордан и раняването на Скот.

— Точно така. Дръж я там! — извика Джеспер и забърза обратно през снега към кабината. Локхарт го видя как проверява дълбочината и

после натисна едно копче. Последва глуха експлозия. От дупката излезе облак дим. Помощникът му веднага нави останалото въже, натисна клиновете на тръбите да се затворят над изкопната дупка и работата беше свършена. „Експлозивният заряд затваря двата капака един към друг — беше му обяснил Джеспер. — Това натиска гумената изолация към металната обшивка и кладенецът е покрит — добра изолация за една-две години. Когато поискате да го отворим, ще дойдем отново с друг специален инструмент, с който ще пробием тапата, и кладенецът ще бъде като нов. Може би.“

Той изтри лицето си с ръкава.

— Да се измитаме оттук, Том!

Той се дотътри до кабината, изключи шалтера, натъпка всичките кабели на компютъра в куфарчето си, затвори и заключи вратата.

— А какво ще стане с всичките съоръжения?

— Те остават. Кабината е добре. Да се качваме. Замръзнал съм като куче. — Джеспер тръгна към 206, паркиран на хеликоптерната площадка.

— Веднага щом се върна в Шираз, ще отида в „Иран Ойл“ и ще ги накарам да вземат разрешение да се върнем и да приберем кабината заедно с другите. Единадесет кабинни са огромно капиталовложение, за да ги оставим да си стоят тук, без да работят. В зависимост от времето те могат да издържат около година заключени. Конструирани са така, че да издържат на лошо време, но не и на вандализъм. — Той кимна към руините около тях. — Глупаво е!

— Да.

— Глупаво е! Том, трябваше да видиш директорите от „Иран Ойл“, като им казаха, че са ти наредили да напуснеш и че мистър Сера закрива полето. — Светлокосият синеок Джеспер се ухили. — Те заквичаха като заклани прасета и се заклеха, че никакви нареждания на комитета не могат да спрат производството.

— Още не мога да разбера защо те не се върнаха с теб и не отмениха решението на тия копелета.

— Аз ги поканих, а те казаха — следващата седмица. Това е Иран, те никога няма да дойдат. — Той погледна към площадката. — Само този кладенец струва шестнадесет хиляди варела на ден.

Той се настани на лявата седалка до Локхарт, помощникът му, мълчалив бретонец, се качи на задната седалка и затвори вратата.

Локхарт пусна отоплението на максимум.

— Следващата сонда е „Мария“, окей?

Джеспер се замисли за момент.

— По-добре да я оставим за накрая. „Роза“ е по-важна. — Той потисна още една прозявка. — Имаме да покрием два кладенеца там и един още работещ. Бедните копелета не са имали достатъчно време да измъкнат около два километра тръби, така че ще трябва да го закрием вътре с тях. Идиотска загуба. — Той закопча предпазния колан и се сгуши по-близо до вентилатора.

— Какво ще стане по-нататък?

— Както обикновено — засмя се младият мъж. — Като поискаш да го отвориш, пробиваме тапата и започваме да ловим тръбите една по една. Бавно, досадно и скъпо. — Още една голяма прозявка. Той затвори очи и почти веднага заспа.

Мимо Сера посрещна 206 на сонда „Роза“. Един 212 също беше кацнал на площадката, двигателят му работеше на малък газ. Пилотираше Жан-Люк. Няколко души товареха багаж и се качваха на борда.

— Buongiorno, Том.

— Здравсти, Mimo. Как е? — Локхарт махна за поздрав на Жан-Люк.

— Това са последните от моите хора, освен разпръснатите, които помагат на Джеспер. — Mimo Сера беше капнал от умора. — Нямаше време да измъкнем тръбите от Трета.

— Няма проблеми — ще я затворим както е.

— Sì. — Изморена усмивка. — Помисли колко много пари можеш да изкараш, ако ги измъкнеш.

— Две хиляди триста и шестдесет метра! Може би ще ти дадем специална награда. — Засмя се Джеспер.

— Ще ви оставя да се оправяте. Кога да се върна? — попита Локхарт.

Джеспер погледна часовника си. Беше почти пладне.

— Ела в четири и половина. Окей?

— В четири и тридесет съм тук. Слънцето залязва в шест и тридесет и седем. — Локхарт отиде при 212.

Жан-Люк беше доста навлечен, за да се предпази от студа, но все пак успяваше да изглежда елегантен.

— Ще закарам тази група директно до Шираз — те са последните. Освен Мимо и твоя екипаж.

— Добре. Как е долу?

— Пълен хаос. — Жан-Люк гневно изруга. — Предчувствам катастрофа, още по-голяма катастрофа.

— Ти очакваш катастрофа през цялото време, освен когато спиш. Няма за какво да се притесняваш, Жан-Люк.

— Разбира се, че има. — Жан-Люк се загледа за момент в товаренето. Вече беше почти приключило — куфари, войнишки торби, две кучета, две котки и пълен товар от хора, чакащи нетърпеливо. После се обърна, снижи гласа си и каза сериозно: — Том, колкото по-бързо се махнем от Иран, толкова по-добре.

— Не. Загрос е просто изолиран случай. Но както и да е, аз все пак се надявам, че положението с Иран ще се уреди. — Ескадрилата изплува в центъра на съзнанието на Локхарт, също и Шаразад, и „Вихрушка“. „Оставям това на теб, Дюк — бе казал той малко преди да тръгне. — Можеш да уредиш случая по-добре от мен. Аз съм абсолютно против.“ — „Да. Това е твоя привилегия. Мак одобри пътуването ти до Техеран в понеделник.“ — „Благодаря. Видял ли се е вече с Шаразад?“ — „Не, Том, не още.“

„Къде, по дяволите, е тя?“ — помисли си той и нова тръпка премина по тялото му.

— Ще се видим в базата, Жан-Люк. Успешно пътуване.

— Напомни на Скот и Родригес да са готови, когато дойда. Трябва да се връщам бързо, ако ще летя до Ал Шаргаз тази вечер.

Вратата на кабината се затръшна, Жан-Люк се огледа наоколо и вдигна палец. Том потвърди, после отново се обърна.

— Излитам. Гледай Скот да се вмъкне на борда тихо, а? Не искам да ме застрелят в небето. Все още твърдя, че Скот беше целта им, никой друг.

Локхарт кимна мрачно и тръгна за 206. Той беше на път от Ковис, когато призори предишния ден се беше случило нещастieto. По това време Жан-Люк ставал от сън и по една случайност погледнал през прозореца.

— Дватамата бяха един до друг, носеха резервни части и товареха — му беше разказал той веднага щом кацна. — Само чух изстрелите и видях как Джордан се олюля и извика, улучен в главата, а Скот

погледна към дърветата зад хангара. После Скот се наведе и се опита да помогне на Джордан — виждал съм достатъчно ранени и знаех, че бедният Ефър беше мъртъв, още преди да докосне снега. Последваха и други изстрели, три или четири, но не бяха от автоматично оръжие, по-скоро наподобяваха М-16 на автоматичен огън. Този път улучиха Скот в рамото, куршумът го завъртя, той падна в снега до Джордан и почти го скри от мен, а Джордан остана между него и дърветата. После стрелбата започна отново — целеха се в Скот, уверен съм.

— Как може да си сигурен, Жан-Люк?

— Сигурен съм. Ефър беше пряко в обсега на обстрела, съвсем точно, и пое всички куршуми — атакуващите не обстрелваха цялата база, просто се целеха в Скот. Грабнах моя пистолет и изскочих навън, не видях никого, но въпреки всичко стрелях към дърветата. Като стигнах до Скот, той се тресеше, а Джордан беше надупчен целият — улучен беше поне на осем места. Закарахме Скот на лекар — той е добре, Том, има рана в рамото, видях я с очите си, но е чиста, куршумът е излязъл.

Локхарт веднага отиде да види Скот във фургона, който служеше за лазарет. Кевин Суини, докторът, каза:

— Той е добре, капитане.

— Да — повтори като ехо Скот. Лицето му беше бяло, май все още беше в шок. — Наистина съм добре, Том.

— Нека да поговоря за момент със Скот, Кевин — помоли Локхарт. Когато останаха сами, той попита тихо:

— Какво се случи, докато ме нямаше, Скот? Видя ли Ничак хан? А някой от селото?

— Не, никой.

— И на никого не си казвал за това, какво се случи на площада?

— Не, не, изобщо не съм. Защо ме питаш всичко това, Том?

— Жан-Люк мисли, че са се целили в теб, а не в Джордан или в базата, само в теб.

— О, Господи! Старият Ефър го е отнесъл заради мен?

Локхарт си спомни колко смутен беше Скот. Настроението в базата беше мрачно, всички още работеха като луди, опаковаха резервните части в сандъци, товареха двата 212, един 206 и „Алуета“ за днес, последния ден в Загрос. Единствената светла точка вчера беше

вечерята — печен бут от прясно заклан див козел, който Жан-Люк беше приготвил с голямо количество вкусен ирански ориз и хорищ.

— Скарата е страхотна, Жан-Люк — беше го похвалил той.

— Без френския чесън и моето майсторство щеше да има вкус на стара английска овца!

— От селото ли го купи готвачът?

— Не, беше подарък. От младия Дариус — онзи, който говори английски. Той ни донесе цялото животно, заклано в петък, като подарък от жената на Ничак.

Изведнъж месото в устата му се вгорчи.

— От жена му?

— Oui. Младият Дариус каза, че го убил тази сутрин. Mon Dieu, не знаех, че е ловджийка, ти знаеше ли? Какво ти е, Том?

— Подарък за кого?

Жан-Люк се захили.

— За мен и за базата... всъщност Дариус каза: „Това е от каландарката за базата и в благодарност на Франция за помощта ѝ за имама, нека Бог да го пази.“ Защо?

— Нищо — беше казал той, но по-късно го беше дръпнал настрана.

— Беше ли там, когато Дариус донесе козела?

— Да, да. Точно бях в офиса и просто му благодарих и... — Лицето на Скот побеля. — Сега, като се замисля, Дариус на излизане каза: „Щастие е, че каландарката е добър ловец, нали?“ — Мисля, мисля, че казах: „Да, идеално стреля.“ Голяма издънка, нали?

— Да — ако го прибавим към моята. Да ти кажа, сигурно е било организиран капан. И аз също паднах в него — сега Ничак сто на сто знае, че вече двама души могат да свидетелстват срещу селото.

Миналата нощ и целия днешен ден Локхарт мислеше какво да направи, как да измъкне себе си и Скот, но все още не беше намерил решението.

Разсеяно се качи на 206, изчака, докато Жан-Люк отлети и после излетя. Сега летеше над Пролома на грохналите камили. Пътят, който водеше към селото, все още беше затрупан под тонове сняг, довлечен от лавината. „Никога няма да го разкопаят“ — помисли той. Върху хълмистото плато пасяха стада кози и овце, пазени от овчари. Под него беше село Яздек. Той го заобиколи. Сградата на училището приличаше

на рана в земята, черна сред белотата. На площада имаше селяни. Някои погледнаха нагоре за момент, после се върнаха към работата си. „Няма да ми е жал да напусна — помисли си той. — Не и след като Джордан беше убит тук. Загрос Три никога няма да бъде същата.“

Базата беше в хаос, пълна с хора — последните от превозените от други сонди, които трябваше да заминат за Шираз, а после извън Иран. Ругаещите, изтощени механици събираха резервните части, струпваха сандъците и багажа, който да бъде превозен до Ковис. Преди да успее да излезе от пилотската кабина, цистерната за зареждане вече беше пристигнала с Фреди Еър, наперено седнал на капака. Вчера, по предложение на Старк, Локхарт беше докарал Еър и още един пилот, Клаус Швартенегер, който да замести Скот.

— Сега аз ще го поема, Том — каза Еър. — Ти иди и хапни.

— Благодаря ти, Фреди. Как върви?

— Кофти. Клаус откара още един товар резервни части в Ковис и ще успее да се върне навреме за последния. На залез-слънце ще взема „Алуета“, той е пълен догоре и даже малко повече. Какво искаш да вземеш?

— 212. Ще кача Джордан. Клаус може да вземе 206. За Шираз ли тръгваш?

— Да. Имаме още време да стигнем дотам. Мислех си да взема петима пасажери вместо четирима за двата полета, а?

— Стига да са достатъчно дребни — и без багаж, и стига аз да не те видя. Окей?

Еър се засмя, от студа синините му изглеждаха почти морави.

— Те са толкова нетърпеливи, не мисля, че ги е много грижа за багажа им — едно от момчетата от сонда „Мария“ каза, че чул изстрели наблизо.

— Сигурно някой от селяните е ходил на лов. — Призракът на жената ловец с нейната мощна пушка, да не говорим за всички кашкаи — до един отлични стрелци, го изпълни с ужас. „Толкова сме безпомощни“ — помисли си той, но не даде израз на безпокойството си. — Успешно пътуване, Фреди. — Той отиде в кухнята и си взе малко горещ хорищ.

— Ага — рече готвачът нервно, останалите четирима помощници се бяха струпали около него. — Не сме получавали вече два месеца заплати — какво ще стане със заплатите ни и с нас?

— Вече ти казах, Али. Ще те върнем в Шираз, откъдето си. Днес следобед. Ще се разплатим там и възможно най-скоро ще ти изпратя дължимата ти компенсация за месеца. Ще поддържаш връзка с „Иран Ойл“, както обикновено. Когато се върнем, ще получиш отново работата си.

— Благодаря ви, ага. — Готвачът беше работил за тях около година. Беше слаб, бледен човек, имаше язва на стомаха. — Не искам да остана сред тези варвари — продължи той нервно. — Кога следобед?

— Преди залез-слънце. В четири часа започваш да чистиш и ще подредиш всичко добре.

— Но, ага, защо? Веднага щом напуснем, вышливите яздеки ще дойдат и ще разграбят всичко.

— Зная — каза Локхарт уморено, — но ти ще оставиш всичко чисто и подредено и аз ще заключа вратата, и може би те няма да го направят.

— Както Бог пожелае, ага. Но те ще го направят.

Локхарт се нахрани и отиде в офиса. Скот Гавалан беше там — с източено лице, с болезнено отпуснати ръце. Вратата се отвори. Влезе Род Родригес. Около очите му имаше тъмни кръгове, лицето му беше сиво.

— Здравей, Том, не си забравил, а? — запита той нетърпеливо. — Няма ме в декларацията.

— Няма проблеми, Скот. Род отива с НЈХ^[1]. Заедно с него и Жан-Люк отиват в Ал Шаргаз.

— Страхотно, но аз... окей, Том. Мисля, че е по-добре да отида в Ковис. Доктор Нът ще...

— За Бога, ти отиваш в Ал Шаргаз и точка по въпроса!

Скот почервеня от гняв.

— Да, добре, Том. — И излезе.

Родригес наруши мълчанието.

— Том, с НЈХ ли искаш да го откараме?

— Откъде да знам, по дя... — Локхарт спря. — Извинявай, вече не съм на себе си. Извинявай.

— Няма нищо, Том, всички сме така. Може би е по-добре да го изпратим празен, а?

Локхарт с усилие прогони умората си.

— Не, качи резервния двигател — и всички други резервни части за 212, за да попълним товара.

— Да, така ще е най-добре. Може би ти... — Вратата се отвори и Скот нахълта вътре.

— Ничак хан! Погледнете през прозореца!

По пътя се задаваха поне двадесет души. Всички бяха въоръжени. Други вече се разпръскваха из базата. Ничак хан идваше към ремаркетото на офиса. Локхарт отиде до задния прозорец и го отвори.

— Скот, иди в моето бунгало, не стой до прозорците, внимавай да не те видят и не мърдай, докато не дойда да те взема. Бързо!

Скот непохватно прескочи през прозореца и затича. Локхарт затвори прозореца.

Вратата се отвори. Локхарт стана.

— Салаам, каландар.

— Салаам. Видяхме непознати в гората наблизо. Терористите сигурно ще се върнат и затова дойдох да ви пазя. — Очите на Ничак хан бяха сурови. — Както Бог пожелае, но ще съжалявам много, ако умрат и други, преди да напуснете. Ще бъдем тук до залез-слънце. — Ничак хан се обърна и излезе.

— Какво каза? — попита Родригес, който не разбираше фарси.

Локхарт му обясни и видя, че Род потрепери.

— Няма проблеми, Род — добави той, прикривайки собствения си страх. Нямаше начин да излетят или да кацнат, без да минат над гората — ниско, бавно и в обсега им. Терористи? Глупости! „Ничак знае за Скот, знае за мен и се обзалагам, че е разположил стрелци навсякъде и ако остане до залез-слънце, няма начин да се измъкнем, ще разбере на кой хеликоптер сме. Иншаллах, Иншаллах, но какво, по дяволите, да направя?“

— Ничак хан познава околностите — рече той спокойно. Не искаше да паникьосва Род — страхът и без това витаеше над базата, така че нямаше защо да прибавя още към него. — Той ще ни защитава, Род — ако има врагове. Опакован ли е резервният двигател?

— А? Да, Том, опакован е.

— Погрижи се за товаренето. Ще се видим по-късно. Няма нищо.

Локхарт дълго се взираше в стената. Когато дойде време да се връща в сонда „Роза“, той отиде да намери Ничак хан.

— Може би ще искате да видите, че сонда „Роза“ е закрыта както трябва, каландар, нали тя е на ваша територия — покани го и макар че възрастният човек не искаше, за огромно негово облекчение той успя да го убеди с ласкателства да го придружи. С каландара на борда той знаеше, че е в безопасност, поне засега.

„Дотук добре — помисли си той. — Трябва да напусна последен. Докато не се измъкнем и аз, и Скот, трябва да действам много умно. Иначе ще изгубим прекалено много: Скот, момчетата, Шаразад — всичко.“

На сонда „Роза“: 5,00 следобед.

Джеспер караше бързо между боровете по пътя към последния кладенец, който трябваше да се покрие. До него седеше Мимо Сера, заварчикът и неговият помощник бяха отзад. Той си тананикаше, най-вече за да не заспи. Платото беше голямо, разстоянието между двата кладенеца — почти километър, природата — девствена и красива.

— Закъсняваме — отбеляза Мимо уморено, гледайки залязващото слънце.

— Ще успеем — отвърна Джеспер. В страничния му джоб беше последният шоколад. Разделиха си го. — Тук много прилича на Швеция — каза той, вземайки завоя. Скоростта го ободряваше.

— Никога не съм бил в Швеция — каза Мимо. — Стигнахме!

Кладенецът беше в открита местност, вече в действие, добивайки около дванадесет хиляди варела на ден — петролното поле беше изключително богато. Над кладенеца имаше огромна колона от тръби и клапи, която го свързваше с основния петролопровод. На шега й казваха Коледното дърво.

— Той е първият, който изкопахме тук — рече Мимо разсеяно. — Преди ти да дойдеш.

Джеспер изключи двигателя. Тишината беше свръхестествена — тук не бяха необходими помпи, за да се извлече нефтът на повърхността, огромното налягане на газа, потиснато от нефтения купол на стотици метри под земята, го правеше вместо тях и щеше да го прави години наред.

— Нямаме време да го запушим както трябва, господин Сера — освен ако не искате да пропуснем посрещането ни.

Италианецът поклати глава и придърпа вълнената си шапка над ушите.

— Колко време ще издържат клапите?

Джеспер повдигна рамене.

— Би трябвало да издържат години — но само ако се наблюдават и проверяват от време на време, не знам. Безкрайно — освен ако газът не се надигне или някой от клапаните или пломбите не са повредени.

— Stronzo!

— Stronzo! — съгласи се Джеспер, направи знак на помощника си и заварчика и тръгна напред.

— Само ще го затворим, няма да го покриваме.

Снегът скърцаше под краката им. Вятърът си играеше с върховете на дърветата. Чуха шума от двигателя на завръщащ се от базата хеликоптер.

— Да свършваме.

Не виждаха хеликоптерната площадка и главната сграда на „Роза“, бяха на шест-седемстотин метра от нея. Мимо раздражено запали цигара, облегна се на капака на колата и загледа тримата мъже, които работеха прилежно, борейки се с клапите — някои залепнали от студа. Напънаха големия гаечен ключ, за да ги разлепят, после дойде рикошетът на куршум в Коледното дърво и ехото от последвалото „траак“... отекна в гората. Всички замръзнаха и зачакаха. Нищо.

— Видяхте ли откъде дойде? — пошепна Джеспер.

Никой не му отговори. Пак зачакаха. Нищо.

— Да свършваме — подкани ги той и отново напъна с цялата си тежест върху ключа.

Другите пристъпиха да му помогнат. Изведнъж дойде нов изстрел и куршумът премина през предното стъкло на камиона, проби вратата на кабината, счупи екрана на компютъра и няколко електроуредата и излетя през другата врата. После пак настана тишина.

Наоколо нищо не помръдваше. Чуваше се само воят на вятъра и шума от двигателите на хеликоптера, който кацаше.

Мимо Сера извика на фарси:

— Ние просто затваряме кладенеца, ваши превъзходителства, за по-голяма сигурност. Закриваме го и напускаме.

Отново зачакаха. Никакъв отговор. И отново:

— Просто обезопасяваме кладенеца! За Иран — не за нас! За Иран и имама — това е ваш нефт, не е наш!

Отново очакване и никакъв звук, само този на гората. Клоните пращяха. Някъде далеч се обади птица.

— Матта тиа — въздъхна Мимо. Гласът му бе прегракнал от викането. После посегна към ключа, но куршумът профуча покрай лицето му — толкова близо, че той се отдръпна. Ключът се изплъзна от ръкавицата му.

— Всички в камиона! Да изчезваме! — Той отстъпи заднишком и се качи на предната седалка. Другите го последваха. Освен Джеспер. Той вдигна ключа, погледна разрушенията, които нарочно изстреляният куршум беше причинил на неговата кабина и на оборудването му, съзнанието му се замъгли, гневът му избухна, той запрати безсилно ключа към гората и се изправи за момент в цял ръст, знаейки, че е лесна мишена — но изведнъж всичко му беше станало безразлично.

— Лайнари проклети!

— Качвай се в колата — изкрещя Мимо.

— Лайнари проклети! — повтори Джеспер.

Ругатнята го успокои и той се метна на шофьорската седалка. Камионът потегли и когато се изгуби по пътя, по който беше дошъл, стрелба от двете страни на гората обсипа с куршуми Коледното дърво, огъвайки и пробивайки метала, пицейки в снега или небето. После настъпи тишина. След това някой се изсмя и извика:

— Аллаах-ул акбар...

Викът отекна. И после заглъхна.

Загрос Три: 6,38 вечерта.

Слънцето докосна хоризонта. Последните резервни части и багажът вече бяха натоварени. Всичките четири хеликоптера бяха готови — два 212, един 206 и „Алуетът“. Пилотите бяха готови. Жан-Люк се разхождаше нагоре-надолу — излитането бе отложено от Ничак хан, който своеволно се беше разпоредил всички машини да напуснат едновременно, с което направи невъзможно Жан-Люк да

стигне до Ал Шаргаз тази вечер. Можеше да стигне до Шираз и да пренощува там, тъй като нощните полети в иранското въздушно пространство бяха забранени.

— Обясни му пак, Том — каза Жан-Люк сърдито.

— Той вече ти каза „не“, на мен също, така че отговорът е „не“, а и без това вече е дяволски късно! Всички ли сте готови, Фреди?

— Да! — извика Еър раздразнено. — Чакаме цял час, че и отгоре!

Локхарт се запъти мрачно към Ничак хан, който беше чул сърдития разговор и наблюдаваше със скрито задоволство объркването на чужденците. До Ничак хан стоеше човек от Зелените ленти — Локхарт предполагаше, че е от комитета — и няколко селяни. Останалите се бяха оттеглили следобед. „В гората“ — помисли си той, устата му пресъхна.

— Каландар, ние сме почти готови.

— Както Бог пожелае.

— Фреди, последния товар, веднага! — извика Локхарт. После свали шапката си и всички направиха същото, докато Еър, Родригес и двамата механици изнасяха импровизирания ковчег през снега от хангара и внимателно го натовариха на 212 на Жан-Люк. Когато всичко свърши, Локхарт отстъпи встрани.

— Хората за Шираз на борда.

Той се сбогува с Мимо, Джеспер, заварчика и помощника на Джеспер, докато те се качваха на хеликоптера и се настаниха сред багажа, резервните части и ковчега. Мимо Сера и италианският му заварчик се прекръстиха нервно, после затегнаха предпазните си колани.

Жан-Люк се качи на пилотската седалка, Родригес седна зад него. Локхарт се обърна към останалите.

— Всички на борда!

Внимателно наблюдавани от Ничак хан и Зелените ленти, останалите също се качиха на хеликоптерите. Еър пилотираше „Алуета“, Клаус Швартенегер — 206, всички места бяха заети, резервоарите бяха пълни, багажниците също бяха пълни до горе с карго, външните плъзгащи се транспортери бяха наблъскани с резервни лопатки за машините. 212 на Локхарт беше натъпкан над допустимия максимум.

„Докато стигнем до Ковис, ще сме изразходвали много гориво — но както и да е, целият път е по надолнище“ — беше казал Том на всички пилоти на инструктажа.

Сега стоеше сам на снега на Загрос Три, всички бяха в машините със затегнати колани, вратите бяха затворени.

— Запусни! — нареди той. Напрежението му нарастваше. Беше казал на Ничак хан, че сега той е ръководител на полетите.

Ничак хан и Зелените ленти се приближиха до него.

— Младият пилот, онзи, който беше ранен, къде е той?

— Кой? А, Скот? Ако не е тук, сигурно е в Шираз, каландар — каза той и видя как ярост нахлува в лицето на въззрастния мъж, а човекът от Зелените ленти зяпна. — Защо?

— Не е възможно! — каза младежът от Зелените ленти.

— Не го видях да се качва, така че трябва да е с някой от предишните полети...

Локхарт трябваше да надвиква нарастващия шум на двигателите, всичките вече на максимална мощност.

— ... на предишен полет, когато бяхме на сонда „Роза“ и „Мария“, каландар. Защо?

— Не е възможно, каландар — повтори младежът от Зелените ленти изплашено. — Наблюдавах внимателно!

Локхарт пропълзя под въртящите се лопати, отиде до прозореца на пилотската кабина на 212 на Жан-Люк и извади дебел бял плик.

— Вземи, Жан-Люк! Bonne chance — извика той и му го подаде. — Излитай!

За секунди видя проблясък от усмивка и побягна встрани от машината. Жан-Люк включи на максимална мощност, за да излети бързо и хеликоптерът се издигна и отлетя. Вълната от сняг, повдигната от витлата, заля дрехите му и тези на селяните, шумът от двигателите заглуши виковете на каландара.

В същия момент — пак както се бяха уговорили — Еър и Швартенегер запуснаха двигателите си, раздалечавайки се един от друг за безопасност, преди да започнат бавно изкачване към дърветата. Локхарт стискаше палци. После разяреният младеж от Зелените ленти го хвана за ръкава и го завъртя към себе си.

— Вие излъгахте — кресна той. — Излъгахте каландара! Младият пилот не е напуснал! Щях да го видя, наблюдавах

внимателно! Кажете на каландара, че сте го излъгали!

Локхарт рязко се отскубна от младежа. Знаеше, че всяка спечелена секунда означава безопасност за приятелите му.

— Защо да лъжа? Ако младият пилот не е в Шираз, значи е още тук! Претърсете лагера, претърсете хеликоптера — хайде, нека първо да претърсим моя хеликоптер! — Той тръгна към 212 и застана при отворената врата. С крайчеца на очите си виждаше 212 на Жан-Люк, вече над върховете на дърветата и машината на Еър — така претоварена, че едва смогваше да лети, а 206 — все още ниско. — Кълна се във всички имена на Бога, нека да го претърсим — викна той. Искаше да отвлече вниманието им от бягащите хеликоптери към себе си и тайно се надяваше, че ще претърсват не неговия хеликоптер, а лагера. — Как може да се крие човек тук? Невъзможно е. А какво ще кажете за офиса и ремаркетата? Може би той се крие в...

Младежът от Зелените ленти свали автомата от рамото си и го насочи към него.

— Кажи на каландара, че си го излъгал, или ще умреш!

Почти без никакво усилие Ничак хан издърпа автомата от ръцете на младежа и го хвърли в снега.

— Аз съм законът в Загрос — не ти! Връщай се в селото!

Уплашен, младежът моментално се подчини. Селяните чакаха и наблюдаваха. Лицето на Ничак хан беше сериозно, малките му очички обхождаха хеликоптер след хеликоптер. Те бяха вече отлетели, но все още в обсега на онези, които той беше поставил на пост около базата — за да стрелят само по негов сигнал, само по негов. Един от помалките хеликоптери завиваше, изкачвайки се колкото е възможно побързо, обикаляйки в голям кръг. „За да ни наблюдава — помисли си Ничак хан, — да види какво ще се случи. Както Бог пожелае.“

„Опасно е да се стреля по машините в небето — беше казала жена му. — Това ще ни навлече гнева долу. Терористите ще го направят — не ние. Младият пилот ни видя, а и говорещият фарси главен пилот знае. Те няма да избягат. Терористите нямат милост, не ги е грижа за законите и реда и кой може да докаже, че не съществуват? Не са ли тези планини свърталище на разбойници от стари времена? Не сме ли преследвали ние тези терористи, доколкото ни позволяват силите? Какво можем да направим, за да предотвратим трагедията?“

И сега пред него беше последният неверник, неговият главен враг, онзи, който го измами и го излъга, и измъкна другия дявол. „Поне този няма да избяга“ — помисли си той. Последните лъчи на слънцето изчезваха зад хоризонта. Докато го наблюдаваше, то се скри.

— Мир на душата ти, пилоте.

— И в твоята, каландар, Бог да те пази — рече Локхарт. — Дадох един плик на френския пилот. Видя ли ме?

— Да, да видях те.

— Това беше писмо, адресирано до Революционния комитет в Шираз, с копие до Иранския каландар в Дубай през Голямото море, подписано от младия пилот в мое присъствие. Вътре пише какво точно се е случило на площада в селото, кой какво е направил, на кого, кой е бил застрелян, броя на хората, скочили в камиона на Зелените ленти, преди да отиде в Дефилето на грохналите камили, за това как е бил убит Назири, за вашите...

— Лъжи, всичко е лъжа! В името на Пророка, каква е тази дума убийство? Убийство? Да не сме бандити? Човекът умря — така пожела Бог — каза намусено Ничак хан, съзнавайки, че селяните са зяпнали Локхарт. — Той беше известен поддръжник на сатанинския шах и със сигурност скоро ще се срещнете в ада...

— Може би да, може би не. Може би верният ми слуга, който беше убит тук от страхливия кучи син от засада, вече е казал на Единния Бог и той знае кой казва истината!

— Той не беше мюсюлманин, той не служеше на Исляма и...

— Но той беше християнин, а християните служат на Единния Бог, моят човек от племето беше убит от страхливци от засада — със сигурност лайнари и престъпници, и прокълнати! Истина е, че той беше убит като другия християнин на сондата. В името на Бога и Неговия пророк, тяхната смърт ще бъде възмездена!

Ничак хан повдигна рамене.

— Терористите — изрева той изплашено. — Терористите са го извършили, разбира се, че са били те! Колкото до писмото, всичко е лъжа, лъжа, пилотът беше лъжец, всички знаем какво се случи в селото. Всичко, което казва, е лъжа.

— Още една причина писмото да не се достави на място. — Локхарт внимателно подбираше думите си. — Затова, моля, пазете ме от терористите, докато летя. Само аз мога да спра получаването на

писмото. — Сърцето му биеше силно, докато гледаше как старият каландар вади цигара, претегляйки шансовете за и против, и я пали със запалката на Джордан. Чудеше се как може да отмъсти за смъртта на Джордан, тази все още нерешена част от плана, който дотук беше сработил идеално: отвлякоха вниманието на прекалено бдителния Ничак хан, Скот Гавалан се вмъкна в импровизирания ковчег, за да го качат на борда на 212 на Жан-Люк, а увитото тяло на Джордан успяха да сложат в дълъг сандък, в който някога бяха опасните витла, и го натовариха на неговия 212; после беше номерът с писмото и трите хеликоптера излетяха заедно, всичко беше идеално, точно както беше планирано. А сега бе време да приключва. Еър кръжеше над главите им, далеч извън обсега на пушките им.

— Салаам, каландар, нека справедливостта на Бога да бъде с вас — каза той и се насочи към кабината си.

— Нямам контрол върху терористите! — И понеже Локхарт не спря, Ничак хан извика по-силно: — Защо ви трябва да спирате писмото?

Локхарт се метна в кабината. Искеше да избяга, мразеше това място, мразеше каландара.

— Понеже мразя лъжата.

— В името на Бога, няма ли да спрете писмото?

— В името на Бога, ще се погрижа това писмо да бъде изгорено. Справедливостта на Бога да е с вас, каландар, и с яздеките. — Той натисна стартера. Първият двигател се включи, витлата се завъртяха. Пак натисна. Сега се включи вторият двигател. Не откъсваше очи от Ничак хан. „Изгний в ада, старче — помисли си той. — Кръвта на Джордан тежи върху твоята съвест, и тази на Джани, сигурен съм в това, макар че никога не ще го докажа. А може би и моята.“

Изчака. Сега всички стрелки бяха на зелено. „Издигай се!“

Ничак хан гледаше как хеликоптерът се издига във въздуха, поколеба се, после бавно му обърна гръб. „Толкова е лесно да вдигна ръка — мислеше си той, — и толкова скоро неверникът и гърмящото му чудовище ще се превърнат в погребален огън, сипец се от небето, а колкото до писмото — лъжи, само лъжи... Двама убити? Всички знаят, че сами са виновни за смъртта си. Да не би да сме ги канили? Не, те дойдоха да експлоатират земята ни. Ако не бяха дошли тук, щяха да са още живи в очакване да идат в ада, където им е мястото.“

Очите му не се откъсваха от машината. Имаше още много време. Той пушеше бавно, наслаждавайки се на цигарата, наслаждавайки се на съзнанието, че може да унищожи такава голяма машина само с едно повдигане на ръката. Но не го направи. Спомни си за съвета на каландарката, запали нова цигара от угарката и я изпуши. Чакаше. Скоро омразният шум на двигателите се отдалечи, заглъхна и той видя как малката машина в небето престава да кръжи и се насочва на югозапад.

Когато всички шумове от неверниците затихнаха, Ничак хан реши, че в неговия Загрос отново се е възцарил мир, и каза:

— Изгорете базата.

Скоро пламъците се издигнаха високо. Без съжаление той хвърли запалката в огъня и доволен тръгна към дома си.

[1] Позивна на хеликоптера. — Б.пр. ↑

Околностите на въздушната база в Бандар-е Делама: 9,16 преди обед.

Фургонът от Субару с отличителните знаци на „Иран-Тода“ на вратите летеше в проливния дъжд по пътя. Чистачките на стъклата подскачаха като луди. Пътят беше осеян с огромни дупки, наводнен на места, шофьорът беше иранец. Скрагър седеше неспокойно зад него, със затегнат предпазен колан, а в дъното радиомеханикът японец се държеше, доколкото можеше. През плискащия проливен дъжд Скрагър виждаше някакъв стар автобус, който се тръскаше пред тях, и покрай него — насрещните коли.

— Минору, кажи му да намали — обади се той. Младият японец се наведе напред и рязко заговори на шофьора на фарси. Онзи кимна безразлично, без да му обръща внимание, натисна с длани клаксона и продължи да го натиска, докато се отклоняваше, изпреварвайки автобуса, даде газ, когато трябваше да намали, удари спирачка, пак ускори и едва успя да мине през стесняващото се разстояние между автобуса и идващата отсреща кола. Клаксоните и на трите превозни средства виеха.

Скрагър отново тихо изруга. Сияейки, шофьорът, млад мъж с брада, отклони вниманието си от пътя и каза нещо на фарси, минавайки през огромна дупка. Водата оплиска стъклото. Минору преведе:

— Казва, че с помощта на Бога след няколко минути ще бъдем на летището, капитан Скрагър.

— С помощта на Бога дано стигнем цели, а не на петдесет парчета.

Скрагър би предпочел да кара сам, но не му беше разрешено, както и на никого от персонала на „Иран-Тода“.

„Считаме, че е правилно, капитан Скрагър, при състоянието на пътищата и правилата, и иранците — беше му обяснил Уотанабе, дежурният инженер. — Но Мохамед е един от нашите най-добри шофьори и е много надежден. До довечера.“

Скрагър с облекчение видя, че приближават летището. Зелените ленти охраняваха входа. Шофьорът не им обърна внимание, просто прелетя покрай тях и заля с потоци вода цокъла на двуетажната сграда на офиса.

— Аллах-ул акбар — рече той гордо.

Скрагър въздъхна облекчено.

— Да, Аллах-ул акбар — повтори той, разкопча предпазния колан, пригответи си чадъра и се огледа наоколо.

За първи път беше тук. Голяма площадка, малка кула, някои от прозорците счупени, други заковани с дъски, двуетажната сграда на офиса още по-запусната, с безброй счупени прозорци, ремаркета на компанията С-Г, хубави хангари, сега затворени заради бурята, дупки от куршуми в стените на ремаркетата. Скраг подсвирна, спомни си, че му разказаха за битката тук между Зелените ленти и муджахидините. „Трябва да е било доста по-лошо, отколкото ми го представи Дюк“ — помисли си той.

Два двумоторни пътнически самолета на Кралските ирански авиолинии бяха паркирани как да е — надписът „Кралски“ беше грубо замазан с черна боя. Гумите им бяха спаднали, прозорците на пилотските кабинни бяха изпочупени...

— Безобразие — измърмори той, като видя как дъждът се излива в пилотската кабина. — Минору, сине, кажи на Мохамед да не мърда оттук, докато не се подготвим да тръгваме, окей?

Минору изпълни нареждането, след което последва Скрагър навън в дъжда. Скрагър застана до колата, без да знае къде да отиде. После вратите на ремаркетото се отвориха.

— Mein Gott^[1], Скраг! Знаех си, че си ти! Какво, по дяволите, правиш тук? — Беше Руди Луц. Сияеше. След това той видя и Старк да се приближава до Руди и сърцето му подскочи от радост.

— Здравейте, момчета! — Здрависа се топло и с двамата и за момент и тримата заговориха едновременно.

— Е, добре, Дюк, това беше приятна изненада!

— Какво, по дяволите, правиш тук, Скраг?

— Карай по ред, сине. Това е Минору Фуяма, радиомеханик от „Иран-Тода“. Моето УКВ работеше по пътя насам — аз изпълнявам прекрасния чартър от Ленгех. Минору извади кутията, в колата е, можеш ли да я замениш?

— Няма проблеми. Елате с мен, мистър Фуяма — Руди отиде до съседната врата и извика Фоулър Джойнс, за да се разпореди.

— Страшно се радвам да те видя, Скраг. Имаме да обсъдим много неща — каза Старк.

— Проблемите на времето например и разни вихрушки, а?

— Да, да, бих казал, че времето много ме занимава в последно време. — Старк изглеждаше остарял, очите му оглеждаха базата. Проливният дъжд се засилваше още повече, денят беше топъл и лепкав.

— Видях Мануела в Ал Шаргаз, същата е като преди, красива като картинка — малко е изнервена, но е добре.

Руди отново се присъедини към тях, цапайки в дъжда, и пое обратно към офиса си в ремаркетото.

— Няма да летите в такова време, Скраг. Ще пийнеш ли бира?

— Не, благодаря, приятелю, но бих пийнал чаша кафе. — Скрагър го каза автоматично, въпреки че умираше за студена бира. Но още от първия преглед при Нът, скоро след като беше продал „Шейк Ейвиейшън“ на Гавалан, докторът го беше предупредил: „Скраг, ако не махнеш пушенето и не намалиш бирата, ще те спрем от полети след една-две години“, и той вече много внимаваше. „Съвсем прав си е докторът — помисли си той. — Никакви цигари, никакъв алкохол, здрава храна и много мацки.“

— Още ли те снабдяват, Руди? В Ленгех става трудно, само дьо Плеси има вино.

— Открих малко на един танкер, на котва в пристанището — извика Руди от кухнята, като сложи чайника на печката. — Спешен случай, моряк с разбита глава и лице. Капитанът каза, че бил паднал, но приличаше повече на тежък побой. Наистина не е за учудване — корабът е на котва от три месеца. Mein Gott, Скраг, видя ли струпването на пристанището на идване? Трябва да има поне стотина кораба — и всички чакат да ги разтоварят или да натоварят нефт.

— Същото е в Харг и по цялото крайбрежие, Руди, навсякъде е задръстено. Пристанищното пространство е затрупано от кошове, бали и... Господ знае с какво, всичко оставено да гние на слънцето или в дъжда. Но стига за това. Какво правиш тук, Дюк?

— Прекарах един 212 от Ковис вчера. Ако не беше времето, щях да тръгна призори — радвам се, че не го направих.

Скрагър усети напрежението в гласа му и се огледа. Не забеляза никой да ги подслушва.

— Проблеми? — Видя, че Старк поклаща глава. Руди включи касетофона. Вагнер. Скрагър мразеше Вагнер.

— Какво става?

— Просто съм предпазлив — тези проклети стени са прекалено тънки. Вече хванах един от персонала да слухти наоколо. Мисля, че повечето от тях са шпиони. После, имаме нов управител на базата — Нумир, казваме му Гадния Нумир. Днес отсъства, иначе трябваше да му обясняваш защо сте трима тук. — Руди снижи гласа си. — Имаме да говорим за вихрушки, Скраг. Но какво правиш тук, защо не ни се обади?

— Дойдох с чартър в „Иран-Тода“ заради едно приятелче на име Касиги, голям изкупвач на суров нефт на Сири и важна клечка от „Иран-Тода“ — Жорж дьо Плеси го уреди. Тук съм само днес, тръгвам утре рано. Анди ме помоли да мина да те видя и чуя и едва сега успях да дойда. Не можах да се свържа с теб по УКВ — може би заради бурята... Просто исках да се вменя във времето. Не можах да взема разрешение да дойда тук, така че за всеки случай изтеглих една жица от двигателя и поисках „спешен ремонт“. Дюк, каза ли ти Анди какво говорихме в Ал Шаргаз?

— Да, да, каза ми. И сега ти по-добре знаеш, че положението е още по-сериозно. Казали са на Анди, че са ни забранили да летим в очакване на национализацията и имаме само пет дни — само пет сигурни дни. Ако ще го правим, то трябва да стане най-късно до петък.

— Боже Господи! — Скрагър почувствува, че сърцето му се стяга. — Дюк, няма начин да се подготвя до петък.

— Анди каза, че ще изтеглим само 212-ките.

— А?

Старк му обясни какво се беше случило в Ковис и какво се надяват да се случи в петък, ако Анди каже „Давай“.

— Остави „ако“ — то. „Когато“. Анди трябва да го направи. Въпросът е ще си заложим ли кожата?

Старк се засмя.

— Ти вече си го направил. Аз казах, че ще участвам само ако всички останали участвуват — с два 212 за мен ще е възможно и при положение, че... е, при положение, че хеликоптерите ни получат

британска регистрация, веднага щом се измъкнем, всичко става законно.

— Става, по дяволите — потвърди Руди. — Просто не е законно. Казах ти миналата нощ и Поп Кели се съгласи. Скраг, как са...

— Поп тук ли е?

— Да — отвърна Старк. — Пристигна с мен. — Той обясни защо и после добави: — Хотшот одобри „заема“, двама от нашите се измъкнаха със 125, а останалите са планирани за четвъртък, но не съм толкова сигурен за тях. Полковник Чангиз каза, че за в бъдеще всяко движение на персонала трябва да е предварително одобрено от него, не само от Хотшот.

— Как ще се върнеш?

— Ще взема 206. — Старк погледна навън към дъжда. — Проклет фронт!

— Ще премине до довечера, Дюк — рече уверено Скрагър.

— Как ще измъкнеш хората си, Скраг? — попита Руди.

— Ако трябва да измъкна само моите два 212, това прави задачата много по-проста. Много по-проста. — Скрагър наблюдаваше как Руди пие на големи глътки леденостудената си бира, мехурчетата по кутията блестяха. Жаждата му нарасна. — Петък ще е подходящ ден за лудорията, защото иранците ще са на молитвени събрания или нещо подобно.

— Не съм толкова сигурен, Скраг — отвърна Руди. — В петък те ще имат дежурни на радара — ще разберат, че се подготвя нещо, като видят моите четири хеликоптера да прелитат над залива, да не говорим за твоите три и двата на Дюк. Абадан е много подозрителен, когато става въпрос за хеликоптери — особено след НВС.

— Имаше ли други запитвания за него, Руди?

— Да. Миналата седмица Абаси мина насам — той е пилотът, който го гръмна. Същите въпроси, нищо повече.

— Той знае ли, че брат му е пилотирал НВС?

— Не още, Скраг.

— Том Локхарт е извадил голям късмет! Голям късмет!

— Всички извадихме голям късмет. Досега. Освен Ерики. — Той разказа на Скрагър малкото неща, които знаеха за него.

— Господи, какво ще правим сега? Как ще изпълним „Вихрушка“, щом той ще е още в Иран?

— Не можем, Скраг, така мисля аз — каза Руди. — Не можем да го изоставим.

— Така е, но може би... — Старк отпи от кафето. Знаеше, че е изнервен и може да стане заядлив. — Може би Анди няма да натисне копчето. Междувременно ще се молим на Бога Ерики да се измъкне или да го пуснат до петък. След това Анди ще може. Гадост! Ако зависеше само от мен, да ме вземат дяволите, ако рискувам „Вихрушка“.

— Аз също. — Руди също беше нервен.

— Ако това бяха твоите хеликоптери, твоята компания и твоето бъдеще, обзалагам се, че щеше да го направиш. Зная, че аз бих го направил — Скрагър се ухили. — Аз съм за „Вихрушка“. Трябва да съм за нея, просто заради риска, никоя компания не би ме наела на моята възраст, така че аз трябва да поддържам Мръсния Дънк и Анди Гав, ако искам да продължа да летя. — Чайникът засвири. Той стана. — Аз ще го направя, Руди. А ти?

— Аз ли? Да, разбира се, ако вие и двамата участвате и ако е възможно — но тази работа хич не ми харесва. Направо ти казвам, че ще изведа моите четири хеликоптера само ако наистина преценя, че имаме шанс. Говорихме с другите пилоти нощес, Скраг. Марк Дюбоа и Поп Кели са „за“, Блок и Форсайт отговориха: „Благодаря, не“, така че имаме трима пилоти за четири 212. Казах на Анди да ми изпрати доброволец. — Руди почувствува безпокойството му. — Но, дяволите да го вземат! Трябват ми четирима, за да излетя някак си, всички в едно и също време. Пък и как ще ни дадат разрешение за излитане — Зелените са навсякъде из базата, нашият радиооператор Джухан не е идиот, а пък и това копеле Нумир... — Веждите му се повдигнаха.

— Нямах проблеми, братче — засмя се Скрагър безгрижно. — Кажи им, че ще направиш парадно прелитане за победоносен салют на Хомейни над Абадан!

— Глупости, Скраг! — Музиката свърши и Руди превъртя касетката. После лицето му стана сериозно. — Но съм съгласен с теб, че Анди ще натисне копчето и че това ще бъде в петък. Що се отнася до мен, бих казал, че ако един от нас напусне, всички ще напуснем — съгласен ли си?

— Ако Анди каже „давай“, аз тръгвам. Трябва да го направя — отговори Скрагър.

Пристанището на Бандар-е Делама: 3,17 следобед.

Фургонът на Скрагър отби от булеварда на огромния шумен град в някаква улица, после зави към площад с джамия. Мохамед шофираше както обикновено, натискаше клаксона почти постоянно. Дъждът беше поотслабнал, но денят все още беше мрачен. На задната седалка Минору дремеше под звуците на радиото. Скрагър гледеше разсеяно напред, имаше да мисли за толкова много неща — планове, кодове, ами Ерики? Бедният стар приятел! Но ако някой можеше да го направи, това беше той. „Заклевам ти се, стари приятелю, ще го направя някак си. Но какво ще стане с работа ти, ако ти или Анди не натиснете копчето? За това ще мисля утре.“ Не забеляза полицейската кола, която изскочи от една странична улица, занесе се по хлъзгавата повърхност и се блъсна в тях отзад. Мохамед не можеше да избегне инцидента, а скоростта на полицейската кола, прибавена към тяхната, ги запрата напречно на пътя срещу уличните сергии и тълпата — прегазиха една възрастна жена, главата на друга отхвъркна, имаше много ранени. После колелата попаднаха в канавката и от инерцията колата се преобърна и се блъсна в някаква висока стена. Чу се страхотен трясък на метал.

Скрагър инстинктивно закри лицето си с ръце, но последният удар блъсна главата му в страничната стена и го зашемети за момент. За щастие предпазният колан го защити от истинско нараняване. Шофьорът проби предното стъкло и сега беше наполовина вътре, наполовина вън от колата, тежко ранен. В задната част седалката беше предпазила Минору и той се окопоти пръв, радиото все още беше в скута му. Сред виковете и общата бъркотия той успя да отвори вратата и изпълзя навън, прикриван от мелето от пешеходци и ранени. Не му обърнаха внимание — японецът от „Иран-Тода“ изглеждаше съвсем нормално на градската улица.

В този момент хората от полицейската кола, която се беше извъртяла полунапречно на пътя със смачкана предница, се втурнаха към тях. Проправиха си път през тълпата до фургона, хвърлиха поглед на шофьора, после отвориха другата врата и измъкнаха Скрагър.

Яростни крясъци „американец“, викове и шум. Скрагър все още беше полузашеметен.

— Бла... благодаря, аз съм... аз съм добре... Но те го държаха здраво и му викаха.

— За Бога... — изпъшка той. — Аз не карах... Какво стана, по дяволите...

Около него беше врява от фарси, паника, гняв. Един от полицаите му сложи белезници, после грубо го избутаха в другата кола, блъснаха го с ругатни на задната седалка и влязоха. Шофьорът потегли.

На другата страна на платното Минору напразно се опитваше да се промъкне през тълпата, за да помогне на Скрагър, но колата изфуча по улицата и той се спря обезсърчен.

[1] Боже мой! (немски). — Б.пр. ↑

Край Дошан Тапе: 15,30 следобед.

Макайвър шофираше покрай бодливата телена мрежа по празния околоръстен път на военното летище. Амортизьорите бяха разхлабени, а имаше много повече дупки от преди. Единият фар беше напукан и грубо подлепен, червеното стъкло на единия заден стоп липсваше, но двигателят все още издаваше приятен звук и гумите го носеха стабилно по повърхността. Насипи от сняг ограждаха пътното платно. Дори слънчев лъч не проникваше през облачната пелена, която едва ли беше на повече от четиристотин метра и закриваше всичко, освен полите на северните планини. Беше студено и беше закъснял.

От вътрешната страна на предното му стъкло имаше зелен пропуск и забелязвайки го, пъстрата група от Зелени ленти и постът на въздушните сили, разположени около портала, му помахаха и отново се скупчиха около огъня, за да се топят. Той се отправи към хангара на С-Г. Преди да успее да стигне до него, Том Локхарт излезе през страничната врата, за да го пресрещне.

— Здравей, Мак — поздрави той и бързо се вмъкна в колата. Беше облечен в летателните си дрехи и носеше пилотската си чанта — току-що се беше приземил от Ковис. — Как е Шаразад?

— Съжалявам, че се забавих толкова много, движението беше ужасно.

— Виждал ли си я?

— Не, още не. Съжалявам. — Той забеляза, че Локхарт веднага се напрегна. — Минах отново рано тази сутрин. Някакъв слуга се обади на вратата, но, изглежда, не ме разбра. Ще те закарам там веднага щом мога. — Той отпусна съединителя и зави към портала. — Как беше Загрос?

— Отвратителен, ще ти разкажа след секунда — отговори Локхарт забързано. — Преди да тръгнем, ще трябва да докладваме на командира на базата.

— О, защо? — Макайвър натисна спирачката.

— Не казаха. Оставили са съобщение при секретаря да докладваш на командира, щом пристигнеш. Някакви проблеми?

— Не, доколкото знам. — Макайвър отпусна съединителя и зави обратно. „Сега пък какво ли има?“ — помисли си той, потискайки нетърпението си.

— Би ли могло да е НВС?

— Да се надяваме, че не.

— Какво ти е на колата? Катастрофирал ли си?

— Не, просто няколко улични вандали. — Умът му беше в НВС.

— Всеки ден става по-тежко. Някакви новини от Ерики?

— Нищо. Просто е изчезнал. Азадех е много разстроена — седи по цял ден до телефона в офиса.

— Все още ли е при теб?

— Върна се в апартамента си в събота. Моето жилище... малко е тясно. — Макайвър се отправи към сградите в другия край на пистата, карайки внимателно през отломките от неотдашната битка, все още разпръснати наоколо: изгорели камиони, преобърнатата цистерна, обезобразени от куршумите хангари и сгради.

— Разкажи ми за Загрос. — Той слушаше, без да коментира, докато Локхарт свърши. — Ах, какво копеле!

— Да, но Ничак хан не даде знак да стрелят по мен.

— Или по нас. По дяволите, нищо не можехме да направим. Ако го беше сторил, щеше да мине безнаказано. Дяволски трудно е да опровергаеш номера с „терористите“. Мак, когато се добрахме до Ковис, Дюк и Анди имаха свата с Перкото. — Локхарт му разказа за случая. — Но, изглежда, че тази хитрост свърши работа, защото вчера Дюк и Поп закараха 212 на Руди, а тази сутрин Еко Танго Лима Лима пристигна за тялото на Джордан.

— Ужасно. Чувствам се много отговорен за Ефър.

— Считай, че важи за всички. — Отпред вече се, виждаха сградата на главната квартира и външните ѝ постове. — Всички излязохме и качихме ковчега на борда, младият Фреди изсвири на гайдата си погребална песен, но не можехме да направим кой знае колко повече. Странно, но полковник Чангиз изпрати почетен караул от въздушните сили и ни даде приличен ковчег. Иранците са странни, много невероятно. Изглеждаше, че искрено съжаляват. — Локхарт говореше автоматично, почти болен от напрежение при това

разтакаване: трябваше да чака в Ковис, после полет дотук и тормозът от иранския въздушен контрол, после липсата на транспорт и безконечното очакване да пристигне Макайвър, а сега и ново забавяне. Какво се е случило с Шаразад?

Бяха съвсем близо до служебната сграда, която беше подслонила командирската свита и офицерския стол, където в миналото двамата много пъти бяха прекарвали приятно времето си.

Преди Дошан Тапе беше елитна база — шахът държеше тук няколко от частните си реактивни самолети. Сега стените на двуетажната сграда бяха надраскани от куршуми и разрушени тук-там от артилерийски огън. Повечето от прозорците бяха изхвъркнали, някои бяха обковани с дъски. Отвън пазеха няколко Зелени ленти и мърляви войници от въздушните сили.

— Мир вам! Негово превъзходителство Макайвър и капитан Локхарт за среща с коменданта на лагера — каза Локхарт на фарси. Един от Зелените ленти им махна да влязат в сградата. — Къде е канцеларията, моля?

— Вътре.

Те се качиха по стъпалата към главния вход. Въздухът бе натежал от миризмата на огън, кордит и канализация. Тъкмо когато стигнаха до последното стъпало, главната врата се отвори с трясък и един молла с няколко Зелени ленти забърза навън, влачейки двама млади офицери от въздушните сили с вързани ръце и разкъсани, много мръсни униформи. Локхарт ахна, разпознавайки единия от тях.

— Карим! — възкликна той и Макайвър също позна младежа — Карим Пешади, братовчеда, боготворен от Шаразад, човека, когото бе помолил да се опита да получи отново разрешение за НВС от кулата.

— В името на Бога, кажи им, че не съм шпионин — викаше Карим на английски. — Том, кажи им!

— Ваше преподобие — обърна се Локхарт към моллата на фарси. — Сигурно има някаква грешка. Този човек е капитан — пилот Пешади, лоялен помощник на аятолаха, поддръжник...

— Кой сте вие? — попита моллата. Беше черноок, нисък и набит. — Американец?

— Казвам се Локхарт, ваше преподобие, канадец съм, пилот на „Иран Ойл“, а това е ръководителят на нашата компания, която е от другата страна на летището. Капитан Макайвър е...

— Откъде познавате този предател?

— Ваше преподобие, сигурен съм, че има грешка, той просто не би могъл да бъде предател. Познавам го, защото той е братовчед на моята съпруга и...

— Вашата съпруга е иранка?

— Да, ваше...

— Вие сте мюсюлманин?

— Не, ваше...

— По-добре е тогава тя да се разведе и така да спаси душата си от оскверняване. Иншаллах! Няма грешка, що се отнася до тези предатели. Не се месете.

Моллата махна към Зелените ленти. Те веднага продължиха надолу по стълбата, влачейки двамата млади офицери, които викаха и твърдяха, че са невинни. Моллата се обърна и тръгна към главния вход.

— Ваше преподобие! — повика го Локхарт настоятелно. — Моля ви, в името на Единния Бог, аз знам, че този мъж е лоялен към имама, добър мюсюлманин, патриот на Иран. Знам, защото той беше един от тези, които тръгнаха срещу Безсмъртните тук, при Дошан Тапе, и помогна на рево...

— Спрете! — Очите на моллата станаха още по-твърди. — Това не е твоя работа, чужденце. Повече няма да управляват чужденци, чужди закони или контролиран отвън шах. Ти не си иранец, нито съдия, нито законодател. Тези хора бяха дадени под съд и осъдени.

— Моля ви изчакайте, ваше преподобие. Сигурно има някаква грешка, сигурно... — Локхарт се завъртя, тъй като наблизко гръмна залп от пушечни изстрели. Охраната пред входа се взираше към някакви бараки и постройки. От своето място на най-горното стъпало, той не можеше да види това, което виждаха те. После Зелените ленти се появиха отново иззад една от бараките, слагайки оръжията си на рамо, и минаха под строй обратно по стъпалата. Моллата им махна да влязат.

— Законът си е закон — започна той, наблюдавайки Локхарт. — Ереста трябва да се премахне. След като познаваш семейството му, можеш да им предадеш да се молят Бог да им прости, че са приютили такъв син.

— За какво предполагате, че е бил виновен?

— Не „предполагах“, твоє превъзходителство — в гласа на моллата се прокраднаха гневни нотки. — Карим Пешади призна открадването на камион и напускането на базата без разрешение, призна, че е участвал в забранени демонстрации, открито се обяви против бъдещата ни изцяло ислямска държава, открито възразяваше срещу отменянето на антиислямския брачен декрет, открито пропагандираше укази, противоречащи на ислямския закон, беше хванат при подозрителни за саботаж действия, открито осъждаше безусловността на Корана, открито въстана срещу правото на имама да бъде главният съдия — той, който е над закона и е решаващ арбитър на закона. — Моллата придърпа дрехите около тялото си, за да се предпази от студа. — Мир вам. — И тръгна по коридора.

За момент Локхарт замълча, после обясни на Макайвър какво бяха говорили.

— „Заподозрян в саботажни действия“, Том. В кулата ли са го хванали?

— Какво значение има? — отвърна Локхарт горчиво. — Карим е мъртъв — за престъпления против Бога.

— Не, момче — развълнува се Макайвър. — Не против Бог, а против тяхната версия на истината, изричана в името на Бога, когото те никога няма да познаят.

Той изправи рамене и тръгна към вътрешността на сградата. Намериха канцеларията на командира на базата и бяха въведени в нея.

Зад бюрото седеше майор, а до него — моллата. Зад тях имаше голяма фотография на Хомейни — единствената украса на малката, разхвърляна стая.

— Аз съм майор Детами, Макайвър — отривисто изрече майорът на английски. — Това е молла Техрани. — После хвърли поглед на Локхарт и превключи на фарси. — Тъй като негово превъзходителство не говори английски, вие ще ни превеждате. Вашето име, моля.

— Локхарт, капитан Локхарт.

— Моля, седнете и двамата. Негово превъзходителство ме информира, че сте женен за иранка. Как е моминското ѝ име?

Очите на Локхарт се ожесточиха.

— Моят личен живот си е мой личен живот, ваше превъзходителство.

— Един пилот на хеликоптер чужденец в центъра на нашата ислямска революция против властта на чужденците няма личен живот — разгневи се майорът. — Нито пък, който познава предател на държавата. Имате ли нещо, което да криете, капитане?

— Не, не, разбира се, че не.

— Тогава, моля, отговорете на въпроса.

— Вие полиция ли сте? С какво право...

— Аз съм член на комитета на Дошан Тапе — заяви моллата. — Предпочитате ли да бъдете призован официално? Сега? В тази минута?

— Предпочитам да не бъда разпитван за личния ми живот.

— Ако нямате нищо да криете, можете да отговорите на въпроса. Моля, избирайте.

— Бакраван. — Локхарт забеляза, че името оказва въздействие и върху двамата мъже. Започна да му се гади още повече.

— Яред Бакраван — лихварят от пазара? Една от дъщерите му?

— Да.

— Името й, моля.

Локхарт удържа на заслепяващата го ярост, засилила се от убийството на Карим. Искаше му се да изкрещи: „Това е убийство, каквото и да казвате!“ — Нейно превъзходителство госпожа Шаразад.

Макайвър наблюдаваше напрегнато.

— За какво е всичко това, Том?

— Нищо. Нищо, ще ти разкажа по-късно.

Майорът отбеляза нещо на лист хартия.

— Какви взаимоотношения имате с предателя Карим Пешади?

— Познавам го от около две години, той беше един от моите ученици пилоти. Пръв братовчед е на съпругата ми — беше пръв братовчед на съпругата ми — и мога само да повторя, че е немислимо той да бъде предател на Иран и исляма.

Майорът направи още една бележка на листа. Писалката силно скърцаше.

— Къде пребивавате, капитане?

— Аз... как да ви кажа. Бях отседнал в дома на Бакраван, близо до пазара. Нашият... нашият апартамент беше реквизиран.

Тишината изпълни стаята, притисна ги. Майорът приключи с писането, после вдигна страницата с бележките и погледна право към

Макайвър.

— Първо: никакви чужди хеликоптери не могат да влизат или излизат от въздушното пространство на Техеран без разрешение на главната квартира на въздушните сили.

Локхарт преведе и Макайвър кимна уклончиво. Това не беше нещо ново, освен че комитетът при международното летище в Техеран току-що бе издал официални писмени инструкции от името на Всемогъщия революционен комитет, че единствен той може да одобрява и да дава такива разрешения. Макайвър бе получил разрешение да изпрати останалия 212 и един от своите „Алуети“ в Ковис „временно под наем“. „Тъкмо навреме“ — помисли си той мрачно, загледан в майора. Питаше се каква бе цялата тази кавга на фарси с Локхарт.

— Второ: изискваме пълен списък на всички хеликоптери, които понастоящем са под контрола ви, къде в Иран са те, номерата на двигателите им и количеството и вида на резервните части на хеликоптерите, които държите на склад.

Локхарт видя как очите на Макайвър се разшириха, но съзнанието му беше заето с Шаразад и с въпроса защо те искаха да знаят къде живее и каква е роднинската ѝ връзка с Карим, така че едва чуваше думите, които превеждаше.

— Много добре — отговори Макайвър. — Това ще ми отнеме малко време заради комуникациите, но ще ви го набавя колкото е възможно по-скоро.

— Ще го искам за утре.

— Не мога да го получа дотогава, ваше превъзходителство, но можете да бъдете сигурен, че ще го имате веднага щом е възможно.

— Трето: всички ваши хеликоптери на територията на Техеран ще бъдат събрани тук, започвайки от утре, и отсега нататък ще оперират само оттук.

— Непременно ще информирам моите шефове в „Иран Ойл“ за вашето искане, майоре. Незабавно.

Лицето на майора придоби студен израз.

— Контролът за това е от Военновъздушните сили.

— Разбира се. Ще информирам шефовете си веднага. Това ли е всичко, майоре?

— Относно хеликоптера... — започна моллата и погледна за справка една бележка на бюрото пред себе си — ... НВС. Ние ис...

— НВС! — Макайвър остави паниката си да избухне в справедлив гняв, така че Локхарт едва смогваше да превежда всичко. — Сигурността е задължение на Въздушните сили в базата и не знам как са могли да бъдат толкова немарливи, че да позволят НВС да бъде отвлечен. Неведнъж съм се оплаквал от разпуснатостта, от никога невяващия се патрул и липсата на нощна охрана. Кражба за един милион долара! Незаменим! Аз ще подам иск срещу Въздушните сили за небрежност и...

— Не беше по наша вина — прекъсна го гневно майорът, но Макайвър не му обърна внимание и продължи офанзивата, без да му остави пролука, нито пък Локхарт, който обръщаше тирадата на Макайвър в ирански думи и изрази, подходящи за още по-безпощадна атака срещу измяната на Въздушните сили.

— ... невероятна небрежност — бих могъл дори да го нарека обмислено предателство и тайно споразумение с други офицери — да позволят на някакъв непознат американец да влезе в нашия хангар под носа на нашите мними пазачи, да му се даде разрешение да отлети от нашите мними защитници и после да му бъде позволено да ощети великата иранска държава! Непростимо! Това, разбира се, е било предателство, и то предварително планирано от „личности, за които не се знае да имат офицерски ранг“, и аз трябва да по...

— Как си позволявате да подмятате, че...

— Разбира се, това сигурно е било в споразумение с офицер от Въздушните сили — кой контролира базата? Кой контролира ефира, кой седи в кулата? Ние държим отговорни Въздушните сили и аз ще подам тутакси оплакване на най-високо равнище в „Иран Ойл“, настоявайки за възстановяване и... и следващата седмица, следващата седмица ще се обърна за обезщетение към прославения Революционен комитет и към самия имам, да го пази Господ. Сега, ваше превъзходителство, ако ни извините, ние ще вървим по нашите си работи. Мир вам!

Макайвър тръгна към вратата, Локхарт го последва. Макайвър се чувствуваше ужасно, а и го боляха дробовете.

— Чакайте! — нареди моллата.

— Да, ваше преподобие?

— Как ще обясните, че предателят Валик, който „случайно“ е партньор на вашата компания и роднина на лихваря и поддръжника на шаха Бакраван, е пристигнал в Исфахан с този хеликоптер, за да вземе и други предатели, един от които е бил генерал Селади, друг роднина на Яред Бакраван — тъст на един от вашите старши пилоти?

Устата на Локхарт пресъхна при тези предвещаващи зла съдба думи, но Макайвър не се поколеба и се върна към атаката:

— Не аз съм назначавал генерал Валик в нашия съвет, той беше назначен от високопоставени иранци съгласно вашия закон, валиден тогава — ние не търсехме ирански партньори, иранският закон беше този, който ни задължаваше да ги вземем, те ни бяха натрапени. Това няма нищо общо с мен. Колкото до останалото — Божа воля!

С бумтящо сърце той отвори вратата и излезе с горда походка, а Локхарт довърши превода, после изрече:

— Салаам! — И го последва.

— Още не сте чули последната ми дума — извика след него майорът.

Близо до университета: 6,07 вечерта.

Те лежаха един до друг на меките килими пред огъня, който весело пламтеше в уютната стая. Шаразад и Ибрахим Киаби не се докосваха, но всеки силно чувствуваше другия. Гледаха огъня и слушаха хубавата модерна музика, идваща от касетофона, потънали в мисли.

— Ти, дар на Вселената — промърмори той, — ти, с рубинени устни и дъх като вино, ти, език на Небесата...

— О, Ибрахим — засмя се тя. — Какво е това „език на Небесата“?

Той се надигна на лакът и я погледна, благославяйки съдбата, която му бе дала възможност да я спаси от умопобъркания фанатик при похода на жените — същата съдба, която скоро щеше да го отведе в Ковис, за да отмъсти за убийството на своя баща.

— Цитирах Омар Хаям — той й се усмихна.

— Не вярвам на нито една дума! Мисля, че ти си го съчинил. — Тя отвърна на усмивката му, после затули очи от блясъка на

втрещения му поглед и отново се загледа в жаравата.

Вечерта след първия протестен поход преди шест дни те дълго бяха разговаряли, обсъждайки революцията и намирайки общото в убийствата на бащите си. И двамата бяха самотни, с нищо неразбиращи майки, които само ридяха и повтаряха „иншаллах“, без да изпитват нужда от отмъщение. Животът им се бе обърнал с главата надолу, подобно на тяхната родина. Ибрахим не беше вече вярващ — освен в целта и силата на народа, а нейната вяра беше разклатена и тя за първи път си задаваше въпроси, недоумявайки как Бог може да позволи такива злини, които бяха довели до такова критично положение, до покварата на страната и нейния дух.

— Съгласна съм, Ибрахим, ние не сме се отървали от един деспот, за да се сдобием с друг. Ти си прав. Деспотизмът на моллите всеки ден става все по-очевиден — говореше тя. — Но защо Хомейни се противопоставя на правата, които ни даде шахът, на тези съвсем умерени права?

— Те са твои неотменни права като човешко същество и не се дават от шаха или от когото и да било — както тялото ти е твое собствено, а не поле за разораване.

— Но защо се противопоставя имамът?

— Той не е имам, Шаразад, само аятолах, мъж и фанатик. Той прави това, което свещенослужителите са правили винаги през цялата история: използва своята версия на религията, за да упоява хората до безчувственост, да ги държи в зависимост и невежество, за да осигури властта на моллите. Нима той не иска само моллите да отговарят за образованието? Нима не претендираме единствено моллите разбират „закона“? Сякаш единствено те имат цялото познание!

— Никога не съм мислила за това така, аз се примирявах толкова много, прекалено много. Но ти си прав, Ибрахим, ти правиш всичко толкова ясно. Ти си прав, моллите вярват само на това, което е в Корана — като че ли това, което е било подходящо за времето на Пророка, мир на душата му, трябва да се прилага днес. Отказвам да съм крепостник без право да избирам и без право да гласувам.

Намираха толкова много общи области на мислене, той — съвременен университетски възпитаник, тя — с желание да бъде съвременна, но несигурна за своя път. Споделяха тайни и копнежи, разбираха се един друг мигновено, използващи едни и същи нюанси,

свързани с едно и също наследство — той толкова приличаше на Карим, сякаш бяха братя.

Тази нощ тя беше спала блажено и на следващата сутрин се беше измъкнала рано, за да се срещнат отново и да пият кафе в едно малко кафене. Сложи си чадора за безопасност и секретност. Смяха се много, с причина и без причина, бяха и сериозни. И двамата чувстваха взаимно привличане и нямаха нужда да говорят за това. Последва вторият протестен поход, по-голям от първия, по-добър и с по-малък отпор.

— Кога трябва да се върнеш, Шаразад?

— Аз... казах на майка, че ще закъснея, че ще отида на гости на една приятелка в другия край на града.

— Сега ще те закарам там, а ти можеш да си тръгнеш бързо и тогава, ако искаш, можем да си поговорим още, или още по-добре — един мой приятел има апартамент и няколко чудесни записа.

Това беше преди пет дни. Понякога приятелят му — друг лидер на студентите от Туде, беше с тях, понякога други студенти, млади мъже и жени, не всички комунисти, но с нови идеи, обменяни свободно, опияняващи идеи за живота, любовта и свободното съществуване. От време на време бяха сами. Божествени дни — дни на походи и на разговори, на смях и слушане на записи, и изпълнени с мир нощи у дома близо до пазара.

Вчера — победа. Хомейни беше омекнал, заяви публично, че жените не са принудени да носят чадори, стига да покриват косите си и да се обличат скромно. Последна нощ на празнуване, танцуване от радост в апартамента, всички бяха млади, прегръщаха се... След това отново прибиране у дома. Но миналата нощ сънищата ѝ бяха само за него и нея заедно. Еротични. Докато лежеше полузаспала тази сутрин, тя хем се страхуваше, хем беше възбудена.

Касетата свърши. Беше една от касетите на „Карпентърс“ — бавна и романтична. Той я обърна и сега слушаха другата страна, дори по-хубава. „Ще се осмеля ли?“ — запита се тя мечтателно, чувствайки погледа му върху себе си. През една пролука в пердетата успя да види, че небето потъмнява.

— Почти е време да вървим — без да мръдне, с трепет в гласа каза тя.

— Джари може да почака — отговори той нежно. Джари, нейната прислужница, беше съучастничка в тайните им срещи.

— По-добре е никой да не знае — беше предупредил той на втория ден. — Дори тя.

— Тя трябва да знае, Ибрахим, иначе аз никога няма да мога да се измъкна сама, никога няма да те видя. Нямам нищо за криене, но аз съм омъжена и това е... — Нямаше нужда да произнася „опасно“. Всеки момент, в който бяха сами, бяха в опасност.

Така че бе вдигнал рамене и се бе помолил на съдбата да я закриля, както правеше той сега.

— Джари може да почака.

— Да, да, тя може, но ние трябва да изпълним няколко поръчки, а моят скъп брат Мешанг няма да чака. — Довечера трябва да вечерям с него и Зара.

Ибрахим се сепна.

— Какво иска той? Да не те подозира?

— О, не, това е просто семейството, само това. — Тя го погледна премаляла. — А твоята работа в Ковис? Ще чакаш ли още един ден, или ще тръгнеш утре?

— Не е спешно — безгрижно отговори той. Беше отлагал и отлагал въпреки предупреждението на контрольора му от Туде, че оставането му в Техеран става опасно.

— Забрави ли какво се случи с другаря Язернов? Чуваме, че е било замесено вътрешното разузнаване. Сигурно са те забелязали около сградата.

— Обръснал съм си брадата, не съм си ходил вкъщи и избягвам Университета. Между впрочем, другарю, по-добре е да не се срещаме за ден-два — мисля, че ме следят. — Той се усмихна, спомняйки си пъргавината, с която другият, поддръжник на Туде от много време, беше изчезнал зад ъгъла.

— Защо се усмихваше, мили мой?

— Нищо. Обичам те, Шаразад — изрече той просто, обхвана гърдите ѝ и я целуна.

Тя отвърна на целувката му, но не напълно. Неговата страст се засили, нейната — също и въпреки че се опитваше да се владее, тя почувствува, че преминава над ръба на пропастта от ласката на ръцете му, от огъня им.

— Обичам те, Шаразад... обичай ме!

Не ѝ се искаше да се дръпне от неговата жар или от ръцете му, нито от притискането на устните му, нито от бумтенето на собственото си сърце. Но го направи, без да знае защо.

— Не сега, мили мой — прошепна тя и спечели време, за да си поеме дъх, а после, когато бумтенето намаля, погледна към него, търсейки очите му. Видя разочарование, но не и гняв.

— Аз не... не съм готова, не за любов, не сега...

— Любовта просто се случва. Ти си в безопасност, Шаразад, твоята любов ще бъде в безопасност с мен.

— Знам, о, да, знам това. Аз... — Тя се намръщи, не разбираше себе си, а само това, че сега не беше моментът. — Трябва да съм сигурна в това, което правя. Сега не съм.

Той поспори със себе си, после се наведе и я целуна, без да ѝ натрапва целувката, съвсем сигурен, че скоро ще бъдат любовници — утре или вдругиден.

— Разумна си както винаги — каза той. — Утре апартаментът ще е на наше разположение. Обещавам. Нека се срещнем както обикновено — кафе на обичайното място.

Стана и ѝ помогна да се изправи. Тя се задържа за него, целуна го и му благодари и той отключи входната врата. Тя мълчаливо се загърна с чадора, целуна го още веднъж и си тръгна, обвита в благоухание. После и това изчезна. Той заключи вратата, върна се в стаята и се обу. Вдигна замислено своята М-16, която стоеше в ъгъла на стаята, и провери затвора и пълнителя. Въпреки очарованието на Шаразад той не си правеше никакви илюзии за реалността и опасностите на своя живот — чакаше го ранна смърт. Вълнението му се разгоря.

„Смърт — помисли си той, — мъченичество. Да дам живота си за справедлива кауза, свободно прегръщайки смъртта, приветствайки я. О, ще го направя, ще го направя! Аз не мога да водя армия, както Повелителя на мъчениците, но мога да въстана срещу сатаните, наричащи себе си молли, и да отмъстя на моллата Хусаин от Ковис за убийството на моя баща в името на фалшиви богове и за оскверняването на революцията на Народа!“

Почувствува нарастващ екстаз, подобно на другия, но по-силен от него.

„Обичам я с цялата си душа, но трябва да тръгна утре. Нямам нужда от бригада с мен, сам ще бъде по-безопасно. Мога лесно да хвана автобус. Трябва да тръгна утре. Трябва, но не мога, все още не. Чак след като се любим...“

Летището на Ал Шаргаз: 6,17 вечерта.

Почти на осемстотин мили на югоизток, от другата страна на залива, Гавалан стоеше на хеликоптерното летище, наблюдавайки захода за кацане на 212. Вечерта беше мека. Слънцето се скриваше зад хоризонта. Виждаше се Жан-Люк в пилотската кабина и един от другите пилоти до него, но не и Скот, както бе мислил и очаквал. Нетърпението му нарасна. Той помахаше и щом спирачките задействуваха, нетърпеливо тръгна към вратата на кабината. Тя се отвори и той видя Скот — откопчаваше колана си с една ръка, другата му беше превързана. Лицето му беше бледо и издължено, но, за щастие, невредимо.

— Сине — каза Гавалан. Сърцето му блъскаше от облекчение. Искаше му се да се втурне и да го прегърне, но стоеше на мястото си и чакаше, докато Скот слезе по стъпалата и се озова на пистата до него.

— О, момчето ми, бях толкова разтревожен...

— Не се тревожи, татко. Аз съм много добре, просто много добре. — Скот обгърна, раменете на баща си със здравата си ръка. Успокоителният контакт беше толкова необходим и на двамата, че те забравиха другите.

— Господи, толкова съм щастлив да те видя! Мислех, че днес трябва да си в Лондон.

— Трябваше. Закъснявам с един час. — „Сега мога да се върна, сега, когато ти си в безопасност.“ — Заминавам веднага. — Той избърса една сълза, преструвайки се, че е прах, и посочи спрялата наблизо кола. На волана беше Джени. — Не искам да прекалявам с грижите си, но Джени ще те закара направо в болницата — само рентгенова снимка, Скот, всичко е уредено. Никакво оставане там, обещавам ти. Имаш запазена стая в хотела, непосредствено до моята. Става ли?

— Да, татко. Аз, такава... ще глътна един аспириин. Признавам, че се чувствам зле — адски друсаше по пътя... Ти отлиташ ли? Кога ще се върнеш?

— Веднага щом мога. Утре или вдругиден. Ще ти се обадя утре, става ли?

Скот се поколеба, лицето му се разкриви.

— Би ли могъл... може би... може би, би могъл да дойдеш с мен. Ще ти разкажа за Загрос. Ще имаш ли време?

— Разбира се. Лошо ли беше?

— И да, и не. Всички се измъкнахме, с изключение на Джордан, но той беше застрелян заради мен, татко, той беше... — Сълзи напълниха очите на Скот, въпреки че гласът му остана стегнат и овладян. — Не мога да се справя с това... не мога. — Той избърса сълзите си, измърмори една ругатня и го стисна със здравата си ръка. — Не мога да направя нищо, не... не знам как да...

— Не е твоя вината, Скот — успокои го Гавалан, разкъсван от отчаянието на сина си и уплашен за него. — Хайде, ела. Ние ще... нека да тръгваме.

Обърна се към Жан-Люк и извика:

— Ще заведе Скот за рентгенова снимка и се връщам веднага.

Техеран, в апартамента на Макайвър: 6,35 вечерта.

Чарли Петикин и Паула седяха на сложената за вечеря маса на светлината на свещите, вдигайки тостове с пълни чаши вино. Срещу тях седеше Саяда Бертолин. На масата имаше отворена голяма бутилка „Кианти“ и чинии с италиански салам, едната беше почти изядена. Имаше и огромен резен сирене „dolce latte“, все още недокоснат, и две пресни франзели, които Саяда беше донесла от Френския клуб. Едната също беше почти изядена.

— Може да има и война — бе предупредила тя с пресилена веселост, когато неочаквано пристигна преди половин час, — но каквото и да се случи, французите имат истински хляб.

— *Vive la France* и *viva l'Italia*, — беше извикал Петикин. Покани я неохотно, не искаше да дели Паула с никого. Откакто Паула бе приключила с интереса си към Ногър Лейн, той се бе втурнал в

пробива на отчуждението им, надявайки се на чудо. — Паула пристигна с полета днес следобед, с контрабанда във всичките си бохчи и с риск за живота си. Не е ли великолепна?

Паула се засмя.

— Казва го заради „dolce latte“, Саяда. Било любимото му сирене.

— А не е ли най-доброто сирене на земята? Не е ли всичко италианско най-доброто на света?

Паула му връчи тирбушона. От погледа на зелено-кафявите ѝ очи го побиха тръпки.

— Наздраве, caro!

— Magnifico! Всички ли млади дами от „Алitalia“ са така внимателни, храбри, красиви, способни, нежни, благоухаещи, обичливи и, ъ-ъ фотогенични?

— Разбира се!

— Присъедини се към празника, Саяда — покани я той. Когато тя се приближи и свещите я осветиха, той я видя по-добре и забеляза, че нещо не е наред. — Добре ли си?

— О, да, нищо, нищо ми няма. — Саяда беше доволна, че може да се прикрие зад светлината на свещите. — Аз... аз няма да остана, аз... просто ми липсва Жан-Люк, исках да разбера кога ще се върне, помислих, че франзелите може да са ви от полза.

— Очаровани сме, че дойде. Не сме имали приличен хляб от няколко седмици, благодаря, но защо не останеш? Мак отиде до Дошан Тапе да вземе Том. Том все ще знае нещо за Жан-Люк. Ще дойдат всеки момент.

— Как е Загрос?

— Трябваше да я затворим.

Докато прибираше чашите и слагаше масата с помощта на Паула, която всъщност вършеше повечето работа, той им разказа за атентата на терористите срещу сонда „Белисима“, за смъртта на Джани и малко по-късно на Джордан, и за раняването на Скот Гавалан.

— Кървава работа, но това е!

— Ужасно! — обади се Паула. — Това обяснява защо обратният ни маршрут е през Шираз и имаше инструкция да пазим петдесет свободни места. Сигурно са за нашите сънародници в Загрос.

— Какъв лош късмет — Саяда се чудеше дали трябва да предаде тази информация. На тях и на него. Гласът се беше обадил по телефона рано вчера и попита в колко часа си е тръгнала от Тимур в петък.

— Около пет, пет и петнадесет. Защо?

— Проклетата сграда се запали веднага след мръкване — някъде на третия етаж, хващайки в капан двата горни. Изгоряла е до основи. Има много убити и никаква следа от Тимур или от другите. Разбира се, пожарната дойде твърде късно...

Не беше проблем да намери истински сълзи и да остави силното си страдание да се излее. По-късно през деня гласът се беше обадил отново.

— Даде ли на Тимур книгата?

— Да, да..., дадох ги.

Последва приглушена псувня.

— Бъди във Френския клуб утре следобед. Ще ти оставя инструкции в твоята кутия.

Но съобщение нямаше, така че тя измоли франзелите от кухнята и дойде тук. Нямаше къде другаде да отиде, а беше все още много изплашена.

— Много тъжно — произнесе Паула.

— Да, но стига за това — Петикин съжаляваше, че им каза. „Не е техен проблем“ — помисли си той. — Нека да хапнем, да пийнем и ще се развеселим.

— Защото утре ще умрем! — изрече Саяда.

— Не. — Петикин вдигна чашата си и се усмихна на Паула. — Защото утре ще живеем. Наздраве!

Чукна чашата си с нея, после със Саяда и си помисли каква несравнима двойка са те. Но Паула беше далеч по-...

Саяда мислеше: „Чарли е влюбен в тази прелъстителна харпия, която ще го изяде от прищявка и ще избълва останките, без дори да се оригне, но защо те — моите нови господари, които и да са те — защо те искат да знаят за Жан-Люк и Том и защо искат да бъда любовница на Армстронг, и как са научили за моя син, Господ да ги убие!“

Паула мислеше: „Мразя този отвратителен град, където всички са толкова навъсени, измъчени от съдбата и отчаяни, като тази бедна жена, която очевидно е обхваната от обичайната тревога за мъжа си. Прекрасно е, че съществува Рим и слънчевата светлина и сладкият

живот да бъдеш пиян от вино и смях, да бъдеш забавляван с любов, да отглеждаш деца, да се грижиш нежно за съпруг, но само дотогава, докато дяволът се държи прилично — защото всички мъже са противни и защото харесвам този Чарли, който е твърде стар и все пак не е, твърде беден и все пак не, твърде мъжествен и все пак...“

— Alora!^[1] — извика тя.

Виното правеше устните ѝ по-сочни.

— Чарли, amore^[2], трябва да се срещнем в Рим. Техеран е толкова... толкова стиска, не, scusa^[3], потискащ.

— Не и когато ти си тук — отговори той.

Саяда ги видя как се усмихват един на друг и им завидя.

— Мисля, че трябва да тръгнавам — каза тя и се надигна.

Преди Петикин да успее да възрази, в бравата се превъртя ключ и влезе Макайвър.

— О, здравейте — той се опитваше гласът му да прозвучи весело. — Здравей, Паула, здравей, Саяда. Каква приятна изненада. — После забеляза масата. — Какво е това? Коледа? — Той свали дебелилото си палто и ръкавиците.

— Паула го донесе, а Саяда — хляба. Къде е Том? — попита Петикин, усетил, че нещо не е наред.

— Оставих го у Бакраван, близо до пазара.

— Как е той? — попита Саяда. — Не съм го виждала от... от деня на похода, първия поход.

— Не знам, момиче, само го оставих и продължих насам. — Макайвър взе чаша вино и отвърна равнодушно на погледа на Петикин. — Движението беше гадно. Отне ми цял час да се добера дотук. Паула, ти си направо радост за очите. Ще останеш ли довечера?

— Ако не преча. Излизам рано сутринта, нямам нужда от транспорт, саго, един от екипажа ме остави и ще дойде да ме вземе. Джени ми предложи да използвам свободната стая. Тя мисли, че стаята се нуждае от пролетно чистене, но според мен изглежда чудесно. — Паула стана и двамата мъже неволно бяха привлечени от чувствеността на движенията ѝ. Саяда я прокле, завиждайки ѝ, чудейки се какво беше това — безспорно не униформата, която беше доста строга, макар и добре скроена. Знаеше, че самата тя е много по-красива, далеч по-добре облечена, но не може да се сравнява с нея. Крава!

Паула се пресегна за ръчната си чанта, извади две писма и ги даде на Макайвър.

— Едно от Джени и едно от Анди.

— Благодаря, благодаря много.

— Аз тъкмо си тръгнах, Мак — обади се Саяда, — исках само да питам кога ще се върне Жан-Люк.

— Навярно в сряда. Той оставя един 212 в Ал Шаргаз. Трябва днес да бъде там и да се върне в сряда. — Макайвър хвърли поглед на писмата. — Не е необходимо да тръгваш, Саяда... извини ме за секунда...

Той седна в креслото до електрическата печка, която беше на половината си мощност, и запали лампата до нея. Светлината отне много от романтичността на стаята. Гавалан пишеше: „Здрасти, Мак, пиша ти набързо. Сега чакам Скот. После нощен полет до Лондон довечера, ако той е добре, но ще се върна до два, най-много три дни. Дюк се измъкна от Ковис с хитрост надолу при Руди. В случай че Скраг се забави, ще се върне във вторник. Ковис е много опасен — имахме голямо сблъскване с Перкото, така е и в Загрос. Току-що говорих с Масон отгук и това е факт. Така че натискам копчето за плана. Вече е натиснато. Ще се видим в сряда. Прегърни от мене Паула, Джени казва, да не си посмял!“

Той се взря в писмото, после се облегна назад за момент, слушайки с половин ухо историята, която разказваше Паула за техния полет при пристигането им в Техеран. И тъй, копчето е натиснато. „Не се заблуждавай, Анди, знае още от първия момент, че ще го натиснеш — ето защо се съгласих, при условие, че мога да се откажа от «Вихрушка», ако реша, че е прекалено рисковано, и моето решение е окончателно. Мисля, че ти трябва да натиснеш копчето при всички положения — нямаш друг избор, ако искаш С-Г да оцелее.“

Виното беше чудесно. Той довърши чашата си, после отвори писмото на Джени. Бяха само новини от къщи и децата, всички бяха здрави и на място, но той я познаваше твърде добре, за да не почувствува загрижеността между редовете: „Не се тревожи, Дънкан, не се трепи от работа на вятъра, на никакъв вятър. И не мисли, че планирам покрити с рози къщичка в Англия. Ние сме си за ирански коптор, а аз — за яшмака и вече упражнявам ключека, така че е по-добре да побързаш. С любов, Джен.“

Макайвър се усмихна на себе си, стана и си наля още вино. Вече беше по-спокоен.

— За жените, да бъдат благословени! Той се чукна с Петикин.

— Чудесно вино, Паула. Анди ти изпраща прегръдка...

Изведнъж тя се усмихна, протегна се и го докосна и той почувствува как по ръката му премина ток. „Какво, по дяволите, има в нея?“ — запита се той объркан и бързо се обърна към Саяда:

— Би изпратил и една на теб, ако знаеше, че си тук. — Свещта на полицата над камината угасваше. — Ще я оправя. Някакви съобщения?

— Едно от Толбът. Прави всичко, каквото може, да намери Ерики. Дюк е закъснял при Бандар-е Делама поради буря, но трябва да се върне в Ковис утре.

— А Азадех?

— Днес е по-добре. Ние с Паула се разходихме с нея до вкъщи. Тя е много добре, Мак. По-добре хапни, виж колко ядене има.

— Какво ще кажете да вечеряме във Френския клуб? — предложи Саяда. — Храната все още е сносна.

— Чудесна идея! — извика Паула весело, а Петикин изруга наум. — Каква чудесна идея, Саяда! Чарли?

— Чудесно. Мак?

— Разбира се, ако аз черпя и нямате нищо против ранен гуляй. — Макайвър вдигна чашата си и я задържа срещу светлината, възхищавайки се от цвета на виното. — Чарли, искам да закараш 212 в Ковис рано-рано, Ногър ще закара „Алуета“, а ти можеш да помогнеш на Дюк за два дни. Ще изпратя Шусмит с 206 да те вземе в събота. Става ли?

— Разбира се — отговори Петикин, чудейки се на промяната в плана, според който Макайвър, Ногър и той щяха да летят в сряда, а утре други двама пилоти щяха да отидат в Ковис. „Защо? Трябва да е от писмото на Анди. «Вихрушка» ли почва?“

Бордеите на Джалех: 6,50 вечерта.

Старата кола спря в тясната уличка. Един мъж слезе и се огледа. Уличката беше пуста, с високи стени и канавка от едната страна,

отдавна затрупана от сняг и смет. Срещу спрялата кола, слабо осветен от фаровете, се виждаше разбит площад. Мъжът почука по покрива. Фаровете изгаснаха. Шофьорът слезе и отиде при другия, който беше отворил багажника: двамата заедно понесоха тялото, увито и овързано в тъмно одеяло, през площада.

— Почакай за момент — каза шофьорът на руски, извади джобното си фенерче и го включи за секунда. Снопът светлина намери отвора в отсрещната стена, който търсеха.

— Добре — отговори другият и минаха през него, после спряха още веднъж, за да се ориентират. Сега бяха в гробище, старо и почти изоставено. Светлината минаваше от надгробен камък към надгробен камък. Някои от надписите бяха на руски, други — с латински букви. Спряха до един прясно изкопан гроб. В купчината пръст стърчеше лопата. По-високият мъж, шофьорът, попита:

— Готов ли си?

— Да.

Пуснаха тялото в дупката. Шофьорът насочи светлината към него.

— Изправи го.

— За него е без значение — другият взе лопатата. Беше широкоплещест и силен и започна бързо да запълва гроба. Шофьорът запали цигара и раздражено хвърли клечката в гроба.

— Защо не кажеш една молитва? Другият се засмя.

— Маркс и Ленин няма да одобрят, нито пък другарят Сталин.

— Този развратник! Дано да изгние, дано.

— Виж какво направи за Майка Русия! Направи я империя, най-голямата в света, притисна британците, надхитри американците, изгради най-голямата и най-добрата армия, флот и въздушни сили, направи КГБ всесилно.

— Почти срещу всяка проклета рубла, която вземаме, двадесет милиона живота. Руски живота!

— Излишните! Измета, глупците, утайката, предостатъчно ги има още там, откъдето идват. — Мъжът се беше изпотил и подаде лопатата на другия. — Какво, по дяволите, ти става? Цял ден си вкиснат.

— Просто съм уморен. Извинявай.

— Всеки е уморен. Нуждаеш се от няколко свободни дни. Подай молба за Ал Шаргаз. Прекарах там три прекрасни дни. Не ми се връщаше. Бях подал молба за преместване там — сега имаме доста операции, броят им нараства всеки ден, израелците също са напреднали с операциите си, също и ЦРУ. Какво се е случило в мое отсъствие?

— Азербайджан добре се оживи. Има слух, че Абдула хан умира или е умрял.

— По параграф 16а?

— Не, сърдечна атака. Всичко друго е нормално. Наистина ли прекара хубаво?

Другият се засмя.

— Има една секретарка на „Интурист“, много е услужлива. — Той се почеса по чатала. — Кой е този беден тип все пак?

— Името му не беше регистрирано — отговори шофьорът.

— Никога не е, така че — кой беше?

— Агент. Язернов, Дмитрий Язернов.

— Нищо не ми говори. А на теб?

— Беше агент от дезинформацията със задача в университета. Работих с него известно време преди година. Интелигентно магаре, университетски тип, пълен с идеологически глупости. Изглежда, че е бил хванат от Вътрешното разузнаване и е бил разпитван сериозно.

— Копелета! Те са го убили, а?

— Не. — По-високият мъж спря да зарива и се огледа.

Не съществуваше риск да бъдат подслушани. Той не вярваше в духове, Бог и каквото и да било, освен в Партията и КГБ — член отряд на Партията, но това място не му харесваше. Той понижи глас.

— Когато беше освободен от ареста преди една седмица, беше в лоша форма, в безсъзнание и не трябваше в никакъв случай да се мести, поне в тогавашното му състояние. САВАМА го измъкна от Вътрешното разузнаване. Директорът смята, че САВАМА също го е обработвала, преди да го върне. — Той се наведе за момент над лопатата. — САВАМА ни го даде с доклад, че според тях бил промит до трето ниво. Директорът каза да открием бързо кой е бил той, в случай че има и други тайни, или ако е бил вътрешен шпионин, или подставено лице от по-високо, и какво, по дяволите, им е издал. И кой, по дяволите, е бил! Не се води в нашите архиви като нещо повече от

агент със задача в университета. — Той обърса потта от челото си и отново започна да зарива. — Чух, че екипът чакал, чакал да дойде в съзнание и накрая се отказал от чакането и се опитал да го събуди.

— Грешка? Някой му е дал прекалено много?

— Кой знае — бедният негодник е мъртъв.

— Това е едното от нещата, които ме плашат — другият потрепери. — Да те натъпчат така. Нищо не можеш да направиш. Той въобще ли не се събуди? Нищо ли не каза?

— Не, нищо. Дори една проклетата дума. Лайняното е, че въобще е бил хванат. Вината си е негова — това копеле работеше за своя сметка.

Другият изпсува.

— Как е мислел да се измъкне?

— Да ми го начукат, ако знам. Спомням си го като един от тези, които мислят, че всичко знаят и презират правилника. Хитър? Глупости! Тези копелета причиняват повече грижи, отколкото заслужават.

Високият мъж работеше енергично. Когато се измори, другият го смени.

Скоро гробът беше запълнен. Мъжът го изравни с крак, дишането му беше тежко.

— Ако тази утайка се е оставила да я хванат, защо толкова се стараем?

— Ако тялото не може да бъде репатрирано, другарят има право да бъде погребан прилично, така е записано. Това е руско гробище, нали?

— Разбира се, че е руско, но проклет да съм, ако искам да ме погребат тук. — Мъжът избърса мръсотията от ръцете си, после се обърна и се изпика върху най-близкия гроб.

По-високият пък се мъчеше да бутне един надгробен камък.

— Помогни ми.

Двамата заедно вдигнаха камъка и го забиха в горния край на гроба, който току-що бяха запълнили.

„Проклето да е това младо копеле, че умря — помисли си той. — Не е моя вината, че умря. Той трябваше да издържи дозата. Мръсни доктори! Предполага се, че знаят! Ние нямахме избор, копелето и без това свършваше, а имаше толкова много въпроси, на които трябваше да се даде отговор, като например какво е било толкова важно в него,

че това печено копеле Хашеми Фазир е провело разпита лично заедно с този кучи син Армстронг. Тези двама хвърчащи нависоко професионалисти не си губят времето с дребни риби. И защо Язернов каза «Фьодор» точно преди да хвърли топа? Какво значи това?»

— Хайде да се прибираме — бързаше другият. — Това място е противно, смърди ужасно. — Той взе лопатата и се затътри в нощта.

Точно тогава мъжът зърна надписа на камъка, но беше прекалено тъмно, за да го прочете. Той го освети с фенерчето. Надписът гласеше: „Граф Алексей Покенов, пълномощен посланик при шах Назиру’д Дин, 1830–1862.“

„Това би се харесало на Язернов“ — помисли си той с крива усмивка.

В къщата на Бакраван, близо до пазара: 7,15 вечерта.

Външната врата се отвори.

— Салаам, ваше височество. — Слугата наблюдаваше Шаразад, докато тя премина бързо, следвана от Джари, в предния двор, дръпна чадора си, разтърси косите си и ги разреса с пръстите си.

— Той... вашият съпруг се върна, ваше височество, дойде си точно след залез-слънце.

Шаразад замръзна за момент в светлината на газовите лампи, които мъждукаха в покрития със сняг преден двор.

„Значи всичко свърши — мислеше си тя. — Свърши, преди да е започнало. То почти започна днес. Бях готова и все още не бях... а сега, сега съм спасена от... от моята страст или любов беше ли това, което се опитвах да реша? Не знам, не знам, но... но утре ще го видя за последен път, трябва да го видя още веднъж, трябва само... само още веднъж... само за да му кажа довиждане...“

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя влезе тичешком в къщата, втурна се през стаите и салоните, и нагоре по стълбите, и в техния апартамент, и в неговите ръце.

— О, Томи-и-и-и-и, толкова дълго те нямаше!

— О, липсваше ми, къде си... не плачи, скъпа моя, няма защо да плачеш...

Ръцете му я бяха обгърнали и тя долови слабия, познат мирис на масло и бензин, който идваше от летателното му облекло, сложено вече на закачалката. Без да му остави дори секунда, тя се повдигна на пръсти, целуна го и изрече на един дъх:

— Имам чудесна новина! Ще имаме дете, о, да, истина е! Вече бях на доктор и утре ще взема резултата от теста, но аз знам! — Усмивката ѝ беше широка и искрена. — О, Томи — продължи тя в същия изблик, чувствайки как ръцете му я притискат още повече. — Ще се ожениш ли за мен, моля те, моля те, моля те!

— Но ние сме жене...

— Кажи го, о, моля те, кажи го! — Тя вдигна поглед и забеляза, че той все още е блед и само леко се усмихва, но това беше достатъчно за момента, а и чу думите му:

— Разбира се, че ще се ожения за теб.

— Не, кажи го както трябва — „Аз ще се ожения за вас, Шаразад Бакраван, ще се ожения за вас, ще се ожения за вас, ще се ожения за вас.“

После го изслуша да го казва и това оправи всичко.

— Идеално — възкликна тя и го прегърна на свой ред, после го отблъсна и изтича към огледалото, за да оправи грима си. В огледалото тя зърна лицето му — беше сурово и несигурно.

— Какъв е проблемът?

— Ти си сигурна, сигурна за детето?

— О, аз съм сигурна, но докторът се нуждае от потвърждение, съпрузите също се нуждаят от потвърждение. Не е ли чудесно?

— Да... да. — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Обичам те!

В главата ѝ отекна другото „обичам те“, казано с огромна страст и копнеж, и тя се замисли колко е странно: въпреки че любовта на съпруга ѝ е толкова надеждна и доказана, а тази на Ибрахим — не, все пак тя вярва, че неговата е безрезервна, докато, от друга страна, дори след нейната чудесна новина Том се мръщеше.

— Годианата и един ден минаха, Томи, годианата и един ден, които искаше — изрече тя меко, стана от тоалетката, сложи ръце на врата му и му се усмихна. Знаеше, че от нея зависи да му помогне. „Чужденците не са като нас, принцесо — беше ѝ казала Джари, — техните реакции са различни, обучението им е различно, но не се тревожи, просто следвай своето прелестно аз и той ще бъде глина в твоите ръце...“

„Томи ще бъде винаги най-добрият баща“ — обеща си тя, неудържимо щастлива, че не бе се размекнала този следобед, че бе направила своето съобщение и сега ще живеят щастливо завинаги.

— Ще бъдем, Томи, нали?

— Какво?

— Ще живеем винаги щастливо?

За момент радостта ѝ заличи мъката му по Карим Пешади и грижата какво да прави и как да го направи. Той я вдигна на ръце, прегърна я и седна в дълбокия стол.

— О, да. О, да, ще бъдем щастливи. Имаме толкова много да говорим за... — почукването на Джари по вратата го прекъсна.

— Влез, Джари.

— Моля да ме извините, ваше превъзходителство, но негово превъзходителство Мешанг и нейно превъзходителство очакват да имат удоволствието да ви видят и двамата, когато е удобно.

— Кажи на негово превъзходителство, че ще бъдем при него веднага щом се преоблечем. — Локхарт не забеляза облекчението на Джари, когато Шаразад кимна и ѝ се усмихна радостно.

— Ще ви приготвя ваната, ваше височество. — Джари влезе в банята. — Не е ли чудесно за нейно височество, ваше превъзходителство? О, най-добри благопожелания, ваше превъзходителство, най-добри благопожелания...

— Благодаря, Джари — промърмори Локхарт, без да я слуша, мислейки за бъдещото дете и Шаразад, изцяло отдадена на тревогата и щастието. Толкова сложно стана, толкова трудно!

— Не е трудно — каза Мешанг след вечеря. Разговорът беше скучен и Мешанг го направляваше, както винаги напоследък, тъй като беше глава на семейството. Шаразад и Зара едва продумваха, Локхарт говори малко — нямаше смисъл да споменава Загрос, тъй като Мешанг никога не се беше интересувал от неговото мнение или от това, което правеше. На два пъти той едва се сдържа да не им съобщи за Карим — но все още нямаше смисъл. Криеше отчаянието си. Защо трябваше да носи лоши вести?

— Значи не намирате живота в Техеран труден сега? — попита той. Мешанг се вайкаше за всичките нови наредби, внедрени на пазара.

— Животът е винаги труден — отговори Мешанг, — но ако си иранец, добре обучен търговец, с грижа и разбиране, с усилена работа и логика, дори Революционният комитет може да бъде обуздан. Винаги сме обуздавали събирачите на такси и властниците — шаховете, комисарите, янките или британските паши.

— Радвам се да го чуя, много се радвам.

— А аз съм много доволен, че се върна, исках да ти говоря — продължи Мешанг. — Сестра ми ти е казала за бъдещото дете, нали?

— Да, да, каза ми. Не е ли чудесно?

— Да, да, чудесно е. Хвала на Бога. Какви са плановете ти?

— Какво имаш предвид?

— Къде имате намерение да живеете? Как ще плащате сега за всичко?

Тишината беше необятна.

— Ще се справим — отговори Локхарт. — Аз имам наме...

— Не виждам как ще можеш. Аз прегледах миналогодишните сметки и... — Мешанг спря, тъй като Зара стана.

— Не намирам, че това е подходящо време за разговори за сметки — прекъсна го тя с внезапно побеляло лице. Шаразад също пребледня.

— Е, аз говоря — заяви Мешанг грубо. — Как ще преживява моята сестра? Сядай, Зара, и слушай! Сядай! И когато аз наредя, ти няма да ходиш на протестни маршове или каквото и да било друго. Отсега нататък ще се подчиняваш или ще те бия с камшик! Сядай долу!

Зара се подчини, шокирана от лошите му обноски и яростта му. Шаразад беше зашеметена, нейният свят се сгромолясваше. Брат ѝ се обърна към Локхарт.

— Сега, капитане, твоите сметки за последната година, сметките, платени от моя баща, без да смятаме тези, които все още дължиш и трябва да платиш, а те са значително по-големи от твоята заплата. Вярно ли е?

Лицето на Шаразад гореше от срам и гняв и преди Локхарт да успее да отговори, тя заприказва бързо със своя най-меден глас:

— Скъпи Мешанг, ти си съвсем прав да се безпокоиш за нас, но апарта...

— Бъди любезна да мълчиш. Аз трябва да попитам твоя съпруг, не теб, това е негов проблем, не твой. Е, капи...

— Но, скъпи Ме...

— Мълчи! Е, капитане, вярно ли е или не.

— Да, вярно е — потвърди Локхарт, отчаяно търсейки изход от пропастта. — Но ти би трябвало да си спомниш, че негово превъзходителство ми даде апартамента, всъщност сградата, и с другите наеми сметките са изплатени, а останалото беше за издръжка на Шаразад, за което бях безкрайно благодарен. Колкото до бъдещето, аз ще се погрижа за Шаразад, разбира се, че ще се грижа.

— С какво? Прочетох решението за развода ти и ми е ясно, че с издръжката на предишната ти съпруга и детето вероятността да успееш да опазиш сестра ми от мизерия е малка.

Локхарт се задушаваше от ярост. Шаразад се въртеше на стола си. Локхарт забеляза страха ѝ и овладя порива си да смачка Мешанг в масата.

— Всичко е наред, Шаразад. Твоят брат има право да пита. — Той прочете самодоволството в изваяното, хубаво лице и разбра, че битката се е завързала.

— Ще се справим, Мешанг, аз ще се справя. Нашият апартамент няма да бъде реквизиран завинаги, пък и можем да вземем друг. Ще се спра...

— Няма никакъв апартамент или сграда. Изгоря в събота. Цялата е изгубена, всичко.

Те го зяпнаха. Шаразад беше потресена.

— О, Мешанг, сигурен ли си? Защо не ми каза? За...

— Толкова ли е голяма твоята собственост, че да не я проверяваш от време на време? Изгубена е, цялата!

— О, Господи! — промърмори Локхарт.

— По-добре да не богохулстваш — сряза го Мешанг, съжбявайки, че не може да злорадства открито. — И така, няма никакъв апартамент, никаква сграда, нищо. Иншаллах. Сега, сега как възнамеряваш да платиш сметките?

— Застраховката! — възкликна Локхарт. — Трябва да има застра...

Избухналият смях удави гласа му. Шаразад събори чашата с вода, но никой не забеляза.

— Ти мислиш, че ще бъде платена застраховка? — подигра му се Мешанг. — Сега? Дори и ако имаше? Държиш се като луд! Няма застраховка, никога не е имало. И така, капитане: много дългове, никакви пари, никакъв капитал, никаква сграда — не че това беше твое по закон, просто запазваш репутацията. Начин, уреден от баща ми, за да ти осигури средства да се грижиш за Шаразад. — Той взе парче халва и го пхна в устата си. — И така, какво предлагаш?

— Ще се оправя.

— Как, моля, кажи ми! И на Шаразад, разбира се, тя има право, законното право да знае. Как?

— Аз имам бижута. Мога да ги продам — възнегодува Шаразад.

Мешанг остави думите мъчително да висят във въздуха, очарован, че Локхарт е притиснат до стената, унижен, гол като пушка. Мръсен неверник! „Ако не бяха Локхартовците в нашия свят, тези хищни чужденци, експлоататори на Иран, ние щяхме да бъдем свободни, без Хомейни и неговите молли, баща ми щеше все още да е жив, а Шаразад — подходящо омъжена.“

— Е?

— Какво предлагаш? — попита Локхарт. Не виждаше изход от капана.

— Какво предлагаш ти?

— Не знам.

— Междувременно ти нямаш къща, имаш значителни дългове и скоро ще си безработен — съмнявам се, че на вашата компания ще ѝ бъде разрешено да оперира тук много дълго. Съвсем правилно — чуждестранните компании са обявени за персона нон грата. — Мешанг изпитваше удоволствие, че си бе спомнил латинската фраза.

— Ако стане това, ще подам оставка и ще кандидатствам да летя с хеликоптери на ирански компании. Те ще имат нужда от пилоти веднага. Говоря фарси, експерт-пилот съм и съм инструктор. Хомейни... Имамът иска веднага да се нормализира производството на петрол, така че те ще се нуждаят от обучени пилоти, естествено.

Мешанг се изсмия наум. Вчера министър Киа беше идвал на пазара — скромен, както подобава, и с желание да се хареса, беше донесъл изтънчен пишкеш — нали договорът за неговия „консултантски хонорар“ се подновяваше всяка година! — и му беше разказал за своите планове да придобие всички хеликоптери на

съдружниците и да замрази всички банкови сметки. „Няма да имаме проблеми да вземем всички наемници, от които имаме нужда да карат нашите хеликоптери, ваше превъзходителство Мешанг — бе заявил Киа. — Те ще се тълпят при нас за половината от нормалната си заплата.“

„Да, те, но не и ти, временни съпруге на моята сестра, не и ти, та дори и за десета от заплатата...“

— Предлагам да бъдеш по-практичен. — Мешанг изследваше ноктите си с красиво направен маникюр, които бяха галили четиринадесетгодишното, което Киа му бе дал. „Първото от много, ваше превъзходителство!“ Възхитително бяла черкезка кожа и така лесно уредена женитба за този следобед, който той с удоволствие разтегли до цяла седмица.

— Сегашните управници са ксенофоби, особено за американци.

— Аз съм канадец.

— Съмнявам се, че това има значение. Логично е да се предположи, че няма да ти разрешат да останеш — той погледна остро към Шаразад — или да се върнеш.

— Догадки — изрече Локхарт през зъби, като забеляза израза на лицето ѝ.

— Капитане, доскорошната благотворителност на моя баща не може повече да бъде поддържана — времената са трудни, аз искам да знам как смяташ да издържаш моята сестра и детето ѝ, което предстои да се роди, къде имате намерение да живеете и как.

Внезапно Локхарт скочи, стряскайки останалите.

— Вие изложихте позицията си съвсем ясно, ваше превъзходителство Мешанг. Ще ви отговоря утре.

— Искам отговор сега.

Лицето на Локхарт помрачня.

— Първо ще говоря с моята съпруга, а после ще говоря с вас. Хайде, Шаразад.

Той излезе гордо. Потънала в сълзи, тя се запрепъва след него и затвори вратата.

Мешанг се усмихна язвително, взе си още един сладкиш и започна да го яде.

Зара извика разярена;

— Какво, в името на Бо...

Той се протегна, удари я с все сила през лицето и кресна:

— Млъкни! — Не му беше за пръв път да я удря, но никога с такава сила. — Млъкни или ще се разведе с теб, чуваш ли? Така или иначе съм на път да си взема друга жена — някоя млада, а не суха, стара и заядлива вещица като теб. Не разбираш ли, че Шаразад е в опасност, всички ние сме в опасност заради този човек? Върви да помолиш Бог да ти прости за твоите лоши обноски. Напусни!

Тя побягна. Той запрати след нея една купичка.

В северните предградия: 9,14 вечерта.

Азадех караше бързо малката, доста очукана кола по улицата, застроена със скъпи къщи и жилищни блокове, повечето тъмни, а някои и вандалски разрушени. Лекомислено беше включила на дълги фарове, заслепявайки идващите насреща, и свиреше силно с клаксона. Натисна спирачките, колата занесе, опасно пресече насрещното платно, едва-едва избягвайки катастрофата, и със свистящи гуми се насочи към гаража на една от сградите.

Гаражът беше тъмен. Във вътрешния джоб тя имаше фенерче. Включи го, излезе и заключи вратата. Палтото ѝ беше топло и добре скроено, беше с пола, ботуши, кожени ръкавици и шапка, косата ѝ се спускаше свободно. От другата страна на гаража имаше стълбище и ключ за осветлението. Когато го изпробва, най-близката крушка даде искра и угасна. Тя тръгна нагоре по стълбите. Четири апартамента на етаж. Апартаментът, който баща ѝ беше наел за нея и за Ерики, беше на третия етаж, с изглед към улицата. Днес беше понеделник. Тя беше тук от събота. „Не е рисковано, Мак — беше казала тя, когато съобщи, че си отива, и той се опита да я придума да остане в апартамента му. — Но ако баща ми ме иска обратно в Табриз, оставането ми тук с теб няма никак да ми помогне. В апартамента имам телефон, само на половин миля съм отгук и мога лесно да идвам пеш, имам там дрехи и слуга. Ще проверявам всеки ден, ще идвам в офиса и ще чакам, това е всичко, което мога да направя.“

Не му беше казала, че предпочита да е далеч от него и Чарли Петикин. „Привързана съм и към двамата нежно — мислеше си тя, — но те са доста възрастни, педантични и никак не приличат на Ерики. О,

Джони! Ах, Джони, какво да правя с теб, ще се осмеля ли да те видя пак?“

Площадката на третия етаж беше тъмна, но тя използва фенерчето, намери ключа си и го пъкна в бравата. Изведнъж почувствува нечий поглед и се обърна уплашено. Смуглият, небръснат простак си беше разкопчал панталона и размахваше коравия си пенис срещу нея.

— Чаках те, принцесо на всички курви, и проклет да съм, ако той не е готов за теб отпред, отзад или отстрани...

Той тръгна към нея, предъвквайки сквернословия, и тя притисна гръб към вратата ужасена, сграбчи ключа, превъртя го и рязко отвори.

Доберманът-пазач беше там. Мъжът замръзна. Зловещо ръмжене, после кучето нападна. В паниката мъжът изкрещя и се опита да отблъсне кучето, после си плю на петите надолу по стълбите пред песа, който ръмжеше, зъбеше се, хапеше по краката и разкъсваше дрехите му, а Азадех викаше след него:

— Сега ми го покажи!

— О, ваше височество, не ви чух да чукате, какво става? — извика старият слуга, изхвърквайки откъм кухнята.

Тя гневно избърса потта от челото си.

— Бог да те накаже, Али, сто пъти съм ти казвала да ме посрещаш долу с кучето. Дойдох навреме, винаги идвам навреме. Нямах ли мозък?

Старецът се заизвинява, но някакъв груб глас зад нея го прекъсна:

— Върви и вземи кучето!

Тя се огледа. Стомахът и се обърна.

— Добър вечер, ваше височество.

Беше Ахмед Дурсак — висок, брадат, смразяващо резервиран, изправил се на входа на дневната. „Иншаллах — помисли си тя. — Очакването свърши, започва се отново.“

— Добър вечер, Ахмед.

— Моля да ме извините, ваше височество, не знаех какви са хората в Техеран, иначе лично аз щях да ви чакам долу. Али, хвани кучето!

Уплашен, все още мъккайки извинения, слугата се измъкна надолу по стълбите. Ахмед затвори вратата и загледа Азадех, докато тя

си събу ботушите и плъзна малките си крачета в извити турски чехли. Мина покрай него на път за комфортната дневна в западен стил и седна с туптящо сърце. Огънят в камината трептеше. Безценни килими, някои накачени по стените. До нея имаше малка масичка. Върху масичката беше поставено кукрито, което ѝ бе оставил Рос.

— Имате новини от баща ми и съпруга ми?

— Негово височество ханът е болен, много болен...

— Каква болест? — попита Азадех искрено загрижена.

— Сърдечна атака.

— Господ да го пази! Кога се случи това?

— Този четвъртък. — Той прочете мисълта ѝ. — Денят, в който вие и... и саботьорът сте били в село Абу Мард. Нали?

— Предполагам. Последните няколко дни бяха доста объркани — отговори студено тя. — Как е баща ми?

— Благодарение на Бога, атаката в четвъртък беше лека. В събота, точно преди полунощ, той получи друга, много по-лоша. — Ахмед я наблюдаваше.

— Колко много по-лоша? Моля ви, не си играйте с мен! Кажете ми всичко наведнъж!

— А-а, толкова съжалявам, ваше височество, нямах намерение да си играя с вас. — Гласът му продължаваше да бъде любезен, а очите му отбягваха краката ѝ. Той се възхищаваше на нейната жар и гордост и му се искаше да си поиграе с нея. — Докторът нарече това удар и сега лявата страна на Негово височество е парализирана частично. Той все още може да говори, с известно затруднение, но умът му е силен, както винаги. Докторът каза, че ще се оправи много по-бързо в Техеран, но пътуването все още е невъзможно.

— Той ще се оправи ли? — попита тя.

— Не знам, ваше височество, воля Божия. На мен ми се струва много болен. Докторът, а аз нямам много добро мнение за него, каза всичко на всичко, че шансовете на Негово височество щели да бъдат много по-добри, ако бил тук, в Техеран.

— Тогава докарайте го тук колкото е възможно по-скоро!

— Ще го направя, ваше височество, бъдете спокойна. Между другото, имам съобщение за вас. Ханът, вашият баща, каза: „Искам да те видя. Веднага. Не знам колко дълго ще живея, но трябва да се

направят и потвърдят известни споразумения. Твоят брат Хаким сега е при мен и...“

— Бог да го пази! — възкликна Азадех. — Помириха ли се баща ми и Хаким?

— Негово височество го направи свой наследник, но моля...

— О, това е чудесно, чудесно, хвала на Бога, но как...

— Моля ви, бъдете търпелива и ме оставете да довърша съобщението: „Твоят брат Хаким сега е при мен и аз го направих свой наследник само при определени условия за теб и за него.“ — Ахмед се поколеба и на Азадех ѝ се прииска да извика от радост. Преливаше от щастие, но беше преизпълнена и с предпазливост. Спря я гордостта ѝ.

— „За това е необходимо ти да се върнеш незабавно с Ахмед.“ Това е краят на съобщението, ваше височество.

Външната врата се отвори. Али я заключи отново и пусна кучето. С няколко големи скока то се озова в дневната и сложи глава в скута на Азадех.

— Добре свършено, Реза — каза тя. Зарадва се на възможността да подреди мислите си. — Куш, хайде, куш! Куш!

Кучето се подчини щастливо, после легна в краката ѝ, наблюдавайки вратата и Ахмед, който седеше близо до другия диван. Ръката ѝ разсеяно си играеше с ефеса на кукрито — допирът до ножа ѝ даваше увереност. Ахмед много добре разбираше това.

— В името на Бога, истината ли казахте?

— Да, ваше височество, Бог ми е свидетел!

— Тогава тръгваме незабавно. — Тя стана. — С кола ли дойдохте?

— Да, ваше височество, докарах лимузина и шофьор. Но има и други новини — добри и лоши. В неделя до Негово височество пристигна писмо за откуп. Негово превъзходителство, вашият съпруг е в ръцете на бандити, някакво разбойническо племе... — Тя се опита да запази присъствие на духа, коленете ѝ внезапно омекнаха. — ... някъде близо до съветската граница. Заедно с хеликоптера си. Изглежда, че тези... тези бандити претендират, че са кюрди, но ханът се съмнява. Те са изненадали Цимтарга, който е от Съветите, и са избили всички, взимайки в плен негово превъзходителство и хеликоптера му рано сутринта в четвъртък, както твърдят. После са

отлетели за Резайех, там са го видели, не е изглеждал наранен, после са отлетели отново.

— Хвала на Бога! — Това беше всичко, което нейната гордост ѝ позволи да каже. — Откупен ли е съпругът ми?

— Писмото за откупа пристигна в събота късно през нощта чрез посредници. Щом Негово височество дойде в съзнание вчера, той ми даде съобщението за вас и ме прати тук да ви взема.

Тя чу това „взема“ и разбра неговата сериозност, но Ахмед с нищо не показа, че му е ясна, а бръкна в джоба си.

— Негово височество Хаким ми даде това за Вас. — Той ѝ връчи запечатан илик. Тя го разкъса, стряскайки кучето. Бележката беше с почерка на Хаким:

„Скъпа, Негово височество ме направи свой наследник и възстанови и на двама ни предишните права, само при някои условия, чудесни условия, на които лесно ще се съгласиш. Побързай да се върнеш, той е много болен и няма да се заеме с откупа, докато не те види. Салаам!“

Погълната от радост, тя забърза, стегна една чанта набързо, надраска бележка на Макайвър и поръча на Али да я предаде на другия ден. Замисли се за миг, взе кукритото и излезе, притискайки го към себе си. Ахмед не каза нищо, просто я последва.

[1] Хайде, наздраве (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Любими, скъпи (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Извинете (ит.). — Б.пр. ↑

ВТОРНИК
27 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

52

Бандар-е Делам: 8,15 сутринта.

Касиги бързаше след намръщения полицай през препълнените коридори на болницата — радиомеханикът Минору вървеше на няколко крачки зад тях. Болни и ранени мъже, жени и деца в носилки, на столове или прави, или просто лежащи на пода, чакащи някой да им помогне, тежко болните, смесени с по-леко болните, някои се облекчаваха, други ядяха и пиеха донесеното от надошлите безброй роднини — и всички, които можеха, се оплакваха на висок глас. Непрекъснато обсажданите сестри и лекари влизаха и излизаха от стаите, всички жени бяха с чадори, с изключение на няколко англичанки, сестри от „Кралица Александра“, чиито строги прически и касинки бяха почти същото или приемливото.

Накрая полицаят намери вратата, която търсеше, и си проби път през претъпканото отделение. Леглата бяха разположени от двете страни, а в средата имаше още един ред легла, всички заети от пациенти мъже — дошлите при тях на посещение семейства говореха или се оплакваха, децата играеха, а отсреща, в един ъгъл, възрастна жена готвеше на преносима печка.

Едната китка и единият глезен на Скрагър бяха закачени с белезници за стар железен креват. Той лежеше на сламен дюшек, с дрехите и обувките, с бинтована глава, небръснат и мръсен. Когато видя Касиги и Минору зад полицаия, очите му светнаха.

— Здравейте, приятели. — Гласът му беше суров.

— Как сте, капитане? — попита Касиги, отвратен от белезниците.

— Ако мога да се освободя, ще съм добре.

Раздразнен, полицаят шумно ги прекъсна на фарси, за удоволствие на зрителите.

— Това ли е човекът, когото искахте да видите?

— Да, ваше превъзходителство — отговори Минору вместо Касиги.

— Е, видяхте го. Можете да докладвате на вашето правителство или на който искате, че както се вижда, му е оказана медицинска помощ. Той ще бъде съден от Комитета по транспорта. — Надутият полицаи се обърна да си върви.

— Но капитан-пилотът не е бил на волана — търпеливо поясни Касиги на английски. Минору преведе — беше го повтарял почти цяла нощ и от зори тази сутрин на различни полицаи с различни рангове, получавайки неизменно един и същ отговор по различен начин:

— Ако чужденецът не беше дошъл в Иран, инцидентът никога не би се случил. Разбира се, че е виновен.

— Няма значение, че не е шофирал, той е виновен — разяри се полицаят, гласът му отекуваше в стените. — Колко пъти трябва да ви се повтаря? Той е бил по служба в колата. Той е нареждал. Ако не беше наредил, инцидентът нямаше да се случи. Има убити и ранени. Разбира се, че е виновен.

— Но аз повтарям, моят помощник тук е видял инцидента и ще свидетелства, че той е предизвикан от другата кола.

— Към лъжите пред комитета ще се отнесем сериозно — заяви мрачно полицаят. Той се беше возил в полицейската кола.

— Не е лъжа, ага. Има и други свидетели — твърдеше Касиги. Не че имаше такива. Гласът му се изостри. — Настоявам да освободите този човек. Той е служител на моето правителство, което е инвестирало милиарди долари в нашия нефтохимически завод „Иран-Тода“ в полза на Иран и особено на хората в Бандар-е Делам. Ако не го освободите веднага, веднага, ще се разпоредя всички японци да си отидат и да прекъснат работа. — Раздразнителността му нарастваше, тъй като нямаше власт, нито пък щеше да издаде подобни нареждания. — Всичко ще спре.

— В името на Пророка, чужденците вече няма да ни изнудват! — изрева полицаят и му обърна гръб. — Ще трябва да обсъдите това с комитета!

— Ако не го освободите веднага, работата спира и няма да има вече работни места. Никакви!

Докато Минору превеждаше, той усети как мълчанието и настроението на стоящите наоколо се променят. Даже и на полицая. Беше му неприятно, но съзнаваше, че всички очи са вперени в него, и усещаше внезапната враждебност. Наблизо един младеж със зелена лента, вързана вместо колан върху мръсната му пижама, каза хрипливо:

— Искате да жертвате работата ни, а? Кой сте вие? Как можем да знаем, че не сте човек на шаха? Проверен ли сте от комитета?

— Разбира се, че съм! В името на Единния Бог, аз съм на страната на имама от години — отговори човекът от колата сърдито, но явно уплашено. — Аз помогнах на революцията, всички го знаят. Вие! — Той посочи Касиги и го напсува наум, че е предизвикал всички тези неприятности. — Последвайте ме! — И си проби път през събралите се около тях болни.

— Ще се върна, капитан Скрагър, не се безпокойте — увери го Касиги и заедно с Минору се втурна към вратата.

Полицаят ги поведе по стълбите, после по някакъв коридор и други стълби, всички претъпкани с народ. Нервността на Касиги нарастваше. Слизаха все по-надолу. Отвориха някаква врата. Над нея имаше надпис на фарси. Изби го студена пот. Бяха в моргата. Мраморни плочи с тела, покрити с мръсни чаршафи. Множество. Мирис на химикали, на съсирена кръв, на мърша и на изпражнения.

— Вижте — полицаят повдигна един от чаршафите. Под него лежеше обезглавеното тяло на жена. Главата ѝ беше неприлично близо до трупа, очите отворени.

— Вашата кола причини смъртта ѝ, какво ще кажете за нея и семейството ѝ? — При думата „вашата“ по тялото на Касиги премина студена вълна. — Ето и още! — Той дръпна друг чаршаф. Тежко смазана жена, непознаваема. — Е?

— Дълбоко... дълбоко съжаляваме, разбира се..., разбира се, че дълбоко съжаляваме за това, че има убити и ранени, много съжаляваме, но това е Карма. Иншаллах, не е наша вината, както и на пилота горе. — Касиги едва се сдържаше да не повърне. — Дълбоко съжаляваме.

Минору преведе. Полицаят високомерно се беше облегал на мраморния плот. После отвори уста и очите на младия японец се разшириха.

— Той казва... казва, че откупът, таксата за освобождаването на мистър Скрагър е един милион риала. Веднага. Решението на комитета нямамо нищо общо с това.

Един милион риала бяха около дванадесет хиляди долара.

— Това е невъзможно, но ние можем да платим сто хиляди риала след час.

— Един милион — извика полицаят. Хвана главата на жената за косата и я тикна пред Касиги, който насмалко не се свлече на земята. — Какво ще кажеш за децата й, които сега са обречени да бъдат без майка? Не заслужават ли те обезщетение? А?

— Нямаме... нямаме толкова много налични пари в... в целия завод. Съжалявам много.

Полицаят изруга и продължи да се пазари, но изведнъж вратата се отвори. Влязоха няколко санитарии с количка и труп на нея, загледаха ги любопитно. Внезапно полицаят каза:

— Много добре. Ще отидем веднага в офиса ви.

Отидоха и той получи последната сума, която беше предложил Касиги — двеста и петдесет хиляди риала. Около три хиляди долара — но без разписка, само с устното споразумение, че Скрагър може да напусне. Понеже не му вярваше, Касиги му даде половината в офиса, а другата половина сложи в плик, който пхна в джоба си. Върнаха се в болницата. Там той остана да чака в колата, докато Минору и полицаят влязоха вътре. Очакването му се стори безкрайно, но накрая Минору и Скрагър слязоха по стълбите заедно с полицая. Касиги излезе от колата и му даде плика. Онзи напсува всички чужденци и си тръгна свирепо.

— Готово — Касиги се усмихна на Скрагър.

Стиснаха си ръцете, Скрагър щедро му благодареше, извинявайки се за неприятностите. И двамата ругаеха съдбата и я благославяха, качвайки се бързо в колата. Иранският шофьор зави и се включи в движението, високо напсува една изпреварваща кола, заела дясното платно, и едва не се сблъска с нея, надувайки клаксона.

— Кажи му да намали, Минору — нареди Касиги. Минору преведе и шофьорът кимна, усмихна се и се подчини, но намаляването на скоростта продължи само няколко секунди.

— Добре ли сте, капитане?

— О, да. Имам малко главоболие, но съм добре. Най-лошото беше, че не можех да пикая.

— Какво?

— Кучите синове ме държаха завързан за кревата и не ми позволяваха да отида до тоалетната. Не можех да го направя в гащите или в леглото и едва днес рано сутринта една сестра ми донесе подлога. Господи, мислех, че ще ми се спуска мехурът! — Скрагър разтри очи, за да премахне умората. — Няма проблеми, справих се. Много съм ви задължен. Плюс откупа! Колко беше той?

— Николко, николко за теб. Имам специално заделени средства за такива цели.

— Не е проблем. Анди Гавалан ще плати — о, добре, че се сетих! Той каза, че познавал твоя бос преди години. Тода, Хиро Тода.

— Ah so desu ka? — Касиги беше искрено учуден. — Гавалан има хеликоптери в Япония?

— О, не! Това е било, когато е бил китайски търговец в Хонконг, когато е работил за „Струан“. — Името стресна Касиги, но той не се издаде. — Чувал ли си за „Струан“?

— Да, добра компания, „Тода“ има или поне навремето имаше делови отношения с тях. — Това беше факт, но той запази информацията, за да я обмисли в бъдеще — нали тъкмо Линбар Струан едностранно анулира пет лизингови договора за превоз преди две години, което едва не ги разори? „Може би ще успеем да използваме Гавалан, за да компенсирате загубите си по един или друг начин.“ — Съжалявам, било ти е много тежко.

— Не е твоя вината, приятел. Но Анди ще иска да плати откупа. Колко измъкнаха от вас?

— Много скромна сума. Моля те, нека това бъде подарък — нали ти спаси кораба ми.

След кратка пауза Скрагър продължи:

— Тогава съм ти задължен за две неща, приятел.

— Ние избрахме шофьора — наша беше грешката.

— Къде е той? Къде е Мохамед?

— Съжалявам, но той е мъртъв.

Скрагър изруга.

— Не беше негова вината, в никакъв случай.

— Да, да, зная. Дадох на семейството му обезщетение и ще направим същото за жертвите. — Касиги се опитваше да разбере колко потресен е Скрагър, искаше да знае колко скоро ще бъде готов да лети и беше много раздразнен от закъснението по пътищата. Трябваше непременно да се върне в Ал Шаргаз, колкото е възможно по-бързо, и оттам у дома, в Япония. Работата му тук беше приключила. Главният инженер Уотанабе сега вече беше напълно на негова страна, копията от частните му доклади щяха да затвърдят собствените му позиции в корпорацията и да му помогнат извънредно много, а на „Хиро Тода“ — да открият отново възможността да убедят правителството да обяви „Иран Тода“ за национален проект.

„Не възможно, а сигурно! — помисли си той, по-уверен от всякога. — Ще бъдем спасени от банкрут, ще погребем враговете си «Мицувари» и «Гуокотомо» и ще спечелим престиж — и печалби, огромни печалби! О, да! И като добавим към това щастливата случайност — Касиги си позволи цинична усмивка, — онова невероятно важно копие на частния доклад на убития главен инженер Касусака до «Гуокотомо», с дата и подпис, което Уотанабе беше «намерил» като по чудо в забравена папка, докато бях в Ал Шаргаз! Трябва много да внимавам как ще го използвам, о, наистина трябва да съм много внимателен, и затова е още по-важно да стигна колкото е възможно по-бързо у дома.“

Улиците и булевардите бяха задръстени от коли. Небето беше все още облачно, но бурята беше отминала и той знаеше, че времето е подходящо за полети. „Ах, как бих искал да имам собствен самолет — помисли си той. — Да кажем «Лиър Джет». Наградата за целия ми труд тук трябва да е голяма.“

Той се унесе щастливо, наслаждавайки се на усещането за постигнатото и за власт.

— Изглежда, че сега много скоро ще можем да започнем строителството, капитане.

— О!

— Да. Председателят на комитета, казва се Затаки, ни увери, че ще ни сътрудничат. Изглежда, че познава един от вашите пилоти, капитан Старк.

Скрагър остро го погледна.

— Това е Дюк, Дюк Старк, спасен от левичарите и отлетял за Ковис. Ако бях на твое място, приятелю, бих, ъ, бих го следил внимателно. — И му съобщи колко неустойчив е Старк. — Направо е луд.

— Изобщо не изглежда такъв. Странно... Иранците са много, много странни. Но по-важно е как се чувстваш ти?

— Вече съм екстра — излъга Скрагър весело.

Вчера и през цялата нощ беше много зле, ругаеха го и му викаха, а той лежеше с белезници и никой не го разбираше, беше заобиколен от враждебност, следен отвсякъде. Загубен. И изплашен. Болката нарастваше. Времето бавно течеше в агония, в угасваща надежда, беше сигурен, че Минору е ранен или мъртъв, също като шофьора, и никой не ще разбере къде е той или какво се е случило.

— Една чашка хубав чай ще ме излекува. Ако искаш, тръгваме веднага, аз съм добре. Само една бърза баня, бръснене, чашка чай и малко храна — и можем щастливо да отпътуваме.

— Отлично. Тогава тръгваме веднага щом се приготвиш. — Минору беше инсталирал и изпробвал радиото.

През целия път до рафинерията и по време на полета до Ленгех Касиги беше в много добро настроение. Близко до Харг те мислеха, че са видели огромната акула-чук, за която Скрагър беше споменал веднъж. Летяха ниско, близо до брега, облачността беше все още ниска и гъста, тук и там проблясваха светкавици, но не бяха опасни, само малко ги раздрусваше. Радарното ръководство действаше ефективно и засилваше лошите му предчувствия. Два дни до „Вихрушка“, без да се смята днешният, го потискаха. Загубата на един ден щеше да направи всичко още по-объркано. Какво ли се бе случило, откакто беше заминал?

След Харг той се приземи, за да зареди и да починат. Стомахът още го болеше ужасно и той забеляза малко кръв в урината си. Нямаше за какво да се безпокои. Нормално беше да има малко кръвотечение след такъв инцидент. Гадна работа, но беше извадил късмет!

Бяха на пясъчния бряг, приключвайки с пакетирания обяд — студен ориз, риба и туршия. Скрагър нагъваше и комат ирански хляб, пиле и соев сос, който беше отмъкнал от кухнята. Касиги пиеше японска бира. Скрагър отказа.

— Благодаря, но пиенето и карането не вървят заедно.

Касиги яде малко, Скрагър ядеше лакомо и бързо.

— Яденето беше добро — каза той. — По-добре ще е да тръгваме, веднага щом приключиш.

— Готов съм.

Скоро те отново излетяха.

— Ще има ли време да ме закараш до Ал Шаргаз или Дубай днес? — попита Касиги.

— Не, ако ще ходим до Ленгех. — Скрагър нагласи слушалките си. — Знаеш ли какво, когато стигнем до въздушния контрол на Киш, ще ги попитам мога ли да се отклоня за Бахрейн. Там можеш да вземеш международен или местен полет. Трябва да заредим в Лаван и мисля, че те ще ни позволят. Както вече ти казах, аз съм ти задължен за две неща.

— Нищо не ми дължиш — усмихна се Касиги. — На събранието на комитета вчера онзи Затаки попита колко скоро нашите хеликоптери ще полетят с пълна сила. Аз му обещах незабавни действия. Както знаеш, „Гърни“ вече не ни обслужват. Това, което искам, са три 212 и два 206 за следващите три месеца, един едногодишен договор, за който ще преговаряме тогава в зависимост от нуждите ни и който ще се преразглежда всяка година — и ти ще го изпълняваш. Ще бъде ли възможно?

Скрагър се колебаеше, не знаеше как да отговори. При нормални обстоятелства такова предложение щеше да бъде добра новина по телефона чак до Абърдийн, Гавалан лично щеше да бъде на телефона и всички щяха да участвуват срещу добра премия. Но при планираната „Вихрушка“, без „Гърни“ и без хората си, нямаше начин да помогне на Касиги.

— Кога, ь-ь-ь... кога ще искате да започнат полетите? — попита той, за да спечели малко време за размисъл.

— Веднага. — продължи Касиги живо, наблюдавайки танкера долу. — Дадох гаранции на Затаки и комитета, че ако те ни сътрудничат, ще започнем веднага. Утре или най-късно вдругиден. Може би ще можеш да помолиш временния ви изпълняващ да пренасочи няколко 212, базирани в Бандар-е Делама и неизползувани в пълния им капацитет.

— Да, разбира се, че ще го помоля. Веднага щом кацнем.

— За около седмица ще ни е необходима временна въздушна връзка с Кувейт за вземане и смяна на екипажите от Япония. Затаки съобщи, че техният комитет днес е уредил въпроса с комитета на летището в Абадан. Щели да го открият за нас най-късно към края на седмицата...

Скрагър слушаше само с половин ухо поверителните планове на този човек, с когото се бяха сприятелили, без когото той още щеше да бъде прикован с белезници към леглото. Изборът му беше прост: или му казваш за „Вихрушка“, или го зарязваш. „Но да му кажа, означава да изменя на друго, по-голямо доверие, дългосрочно доверие. Касиги може да провали «Вихрушка». Той е длъжен да каже на дъо Плеси. Въпросът е, доколко мога да му се доверя — и на дъо Плеси?“

Той обезпокоено погледна през прозореца и отново провери местоположението си.

— Извинявай, че те прекъсвам, но трябва да докладвам. — И той натисна копчето за предаване.

— Радар „Киш“, тук Хотел Сиера Танго, чувате ли ме?

— HST, тук радар „Киш“, чуваме ви не много ясно, но силно, продължавайте.

— HST по чартър от „Иран-Тода“, връщащ се в базата ни в Ленгех, подхождам към Лаван на 300 метра, един пасажер на борда. Искам зареждане в Лаван и отклонение за Бахрейн, за да оставя пасажера си, който има спешни дела по поръчение на Иран.

— Искането отказано, поддържайте триста и дайте курса.

— Пасажерът ми е японец, началник на „Иран-Тода“, и срочно се нуждае от консултации със своето правителство по поръчка на иранското правителство да се възобновят веднага полетите. Искане за специално внимание в този случай.

— Искането отказано. Не се разрешават полети над залива без предварителна двадесет и четири часова заявка. Завийте на нула деветдесет и пет градуса за директен полет до Ленгех, докладвайте на траверс Киш, не над Киш. Разбрахте ли?

Скрагър погледна Касиги, който също можеше да чува разговора.

— Съжалявам, приятелю. — Той зави в новия курс. — HST, разбрано. Искаме разрешение за Ал Шаргаз утре призори с един пасажер.

— Изчакайте малко. — Слушалките им изпращаха. Отдясно долу се нижеше върволицата танкери — едни завръщащи се, други тръгващи от и към терминалите на Саудитска Арабия, Емирствата, Абу Даби, Бахрейн, Кувейт и Ирак. Никой не товареше в Харг или Абадан, където обикновено се обслужваха поне дузина, а друга дузина чакаха. Сега имаше само опашки от чакащи, някои повече от два месеца. Небето още беше облачно и противно.

— HST, искането ви да отидете от Ленгех в Ал Шаргаз е потвърдено: утре, сряда, двадесет и осми, излитане по обяд. До по-нататъшно нареждане всички, повтарям, всички полети над залива ще изискват предварителна двадесет и четири часова заявка и за всяко, повтарям, за всяко запускане на двигателите ще се иска разрешение. Разбрахте ли?

Скрагър изруга, после потвърди.

— Какво става? — попита Касиги.

— Никога не е трябвало да искаме разрешение за запускането на двигателите преди. Тези кучи синове наистина стават заядливи. — Скрагър си мислеше за петък и как ще тръгнат двата му 212. Киш беше прекалено подозрителен и ефективен в контрола си. — Ега ти късмета!

— Прав си. Ще можеш ли да ръководиш полетите?

— Има много по-добри от мен.

— Съжالياвам, но това е много важно за мен. Ще бъда сигурен, че полетите ще бъдат в добри ръце.

Скрагър отново се поколеба.

— Благодаря. Ако можех, сигурно... сигурно щях да го направя.

— Значи решено. Аз ще се обърна с официална молба до вашия мистър Гавалан. — Касиги го погледна. „Нещо се е променило — помисли си той. — Какво? Сега всъщност пилотът не реагира с ентузиазма, който бях предвиждал, когато обявих сделката — той сигурно разбира стойността на договора, който му предлагам. Какво крие?“ — Можеш ли да се свържеш с Бандар-е Далам през вашата база в Ковис, за да ги попиташ дали ще ни дадат поне един 212 утре? — попита той. Започваше да го изпитва.

— Да, да, разбира се... веднага щом пристигнем. „А — помисли си Касиги. Наблюдаваше и слушаше много внимателно. — Бях прав, нещо много се е променило. Приятелското настроение изчезна. Защо? Със сигурност не съм казал нищо, което да го обиди. Това не може да

бъде сделката — прекалено добра е за всяка хеликоптерна компания. Здравето му?“

— Добре ли се чувстваш?

— О, добре съм, приятелю, добре съм.

„А, усмивката беше истинска този път и гласът му както обикновено. Тогава трябва да е нещо, свързано с хеликоптерите.“

— Ако не ми помогнеш, ще бъде много трудно за мен.

— Да. Зная. Бих искал да ти помогна, колкото мога.

„А, усмивката изчезна и гласът му стана отново сериозен. Защо? И защо това «бих искал да ти помогна», сякаш той би помогнал, но му е забранено да помага от някого. Гавалан? Може ли той да знае, че Гавалан не би ни помогнал заради «Струан»?“

Касиги дълго размисляше върху промяната, но не можеше да намери задоволителен отговор. После реши да използва един почти безпогрешен — да използва пътуването с чужденец, като този:

— Приятелю мой — започна той възможно най-искрено. — Зная, че има нещо, моля те, кажи ми какво е! — Видя, че лицето на Скрагър стана още по-сериозно, и го довърши с *coup de grace*. — Можеш да ми кажеш, можеш да ми се довериш. Аз наистина съм твой приятел.

— Да... да, зная това, приятелю.

Касиги наблюдаваше лицето му и чакаше, гледаше как рибата се върти около стръвта, закачена на нишка, толкова тънка и толкова здрава, простираща се назад до счупената лопатка на витлото, стискането на ръце, споделената опасност на борда на „Рикумару“, войната и общите спомени за загинали другари. „Толкова много от нас са мъртви, толкова млади... Да! — помисли си той с внезапна ярост. — Но ако имахме и една десета от техните хеликоптери, от тяхното въоръжение и техните кораби и една двадесета част от техния петрол и суровини, ние бихме били непобедими и императорът нямаше да бъде принуден да прекратява войната, както направи. Щяхме да бъдем непобедими — ако не беше бомбата, двете бомби. Господ да накаже завинаги тези, които изобретиха бомбата, която пречупи неговата воля.“

— Какво има?

— Аз, ъ-ъ... не мога да ти кажа, просто още не — съжалявам.

Касиги усети някаква опасност.

— Защо, приятелю? Уверявам те, че можеш да ми се довериш — опитваше се да го предразположи.

— Да... да, но не зависи само от мен. В Ал Шаргаз, утре, бъди търпелив, можеш ли?

— Ако е толкова важно, трябва да разбере сега, нали? — Касиги отново зачака. Знаеше цената на чакането и на мълчанието в моменти като този. Нямахше нужда да напомня на другия за „Задължен съм ти за две неща“. Засега.

Скрагър си спомняше. „В Бандар-е Делама Касиги ми спаси живота и няма съмнение в това. На борда на кораба му в Сири той доказва, че е умен, а днес доказва, че е добър приятел, пък и не му трябваше да си навлича всички тези неприятности — веднага, утре или в другиден не биха имали значение за него.“

Очите му гледаха приборите и навън и той не видя опасност нито вътре, нито вън. Киш бързо се приближаваше отдясно. Той погледна към Касиги. Касиги се беше загледал напред, силното му, приятно лице бе замръзнало, леко начумерено. „По дяволите, приятелю, ако ти не изпълниш заръката, Затаки ще подивее! Но не можеш да го направиш. Не можеш, приятелю, и ми е толкова мъчно да те гледам да седиш така, без да ми напомняш, че ти дължа нещо.“

— Киш, тук HST на траверс Киш, поддържам триста.

— Киш. Поддържай триста. Има трафик на изток на три хиляди.

— Да, виждам ги. — Бяха два изстребителя. Той ги показва на Касиги, който не ги виждаше. — F-14, може би излитат от Бандар-е Абас.

Касиги не отговори, само кимна и това накара Скрагър да се почувствува още по-зле. Минутите минаваха. Перките бръмчаха.

После Скрагър се реши, въпреки че му беше неприятно.

— Съжалявам — започна той навъсено, — но ще трябва да изчакаш до Ал Шаргаз. Анди Гавалан може да помогне, аз не мога.

— Той може да помогне? По какъв начин? Какво има?

След кратка пауза Скрагър поясни:

— Ако някой може да помогне, това е той. Нека приключим дотук, друже.

Касиги чу окончателния отговор, но го пропусна покрай ушите си и остави въпросът да почака за момент, обезпокоен от появилите се нови сигнали за опасност. Това, че Скрагър не влезе в капана му и не

му каза тайната, го накара още повече да го уважава. „Но това не го извинява — мислеше си той и яростта му нарастваше. — Той ми каза достатъчно, за да ме предупреди, сега зависи от мен да открия останалото. И така, Гавалан е ключът. За какво?“

Чувствуваше, че главата му ще се пръсне. „Не обещах ли аз на този луд Затаки, че ще сме в бизнеса веднага? Как смеят тези хора да провалят целия ни проект — нашия национален проект. Без хеликоптери не можем да започнем! Това е равносилно на предателство срещу Япония! Какво планират те?“

Той с усилие сдържаше яда си.

— Сигурно ще се видя с Анди Гавалан колкото е възможно по-скоро и да се надяваме, че ти ще оглавиш нашите операции, а?

— Каквото каже Гавалан, зависи от него.

„Не бъди толкова сигурен — мислеше си Касиги, — защото каквото и да се случи, аз ще имам тези хеликоптери веднага — вашите, на «Гърни», не ме интересува чии. Но в името на предците ми самураи, «Иран-Тода» няма повече да рискува! Нито пък аз!“

Табриз, в двореца на хана: 10,50 преди обед.

Азадех последва Ахмед в стаята в западен стил и после до балдахиненото легло и сега, когато вече беше вътре, почувствува, че кожата ѝ настръхва от страх. До леглото седеше сестра в колосана бяла униформа, с отворена книга в скута. Наблюдаваше ги любопитно през очилата. Дебели брокатени завеси покриваха прозорците, за да не става течение. Светлините едва горяха. Смрадта от възрастния човек се носеше навсякъде.

Очите на хана бяха затворени, лицето му беше бледо, дишането задавено, към ръката му беше закачена система с физиологичен разтвор, поставена до леглото. Полузаспала в един стол наблизо беше Айша, свита и дребна, косата ѝ разчорлена, лицето ѝ обляно в сълзи. Азадех ѝ се усмихна колебливо, съжаляваше я, после с чужд за нея глас каза на сестрата:

— Как е Негово височество, моля?

— Добре. Но не трябва да се вълнува или да бъде обезпокояван — отговори меко сестрата на турски. Азадех я погледна и видя, че е европейка, на около петдесет години, с боядисана кестенява коса, с червен кръст на ръкава.

— О, вие сте англичанка или французойка?

— Шотландка — поясни жената на английски с очевидно облекчение и лек акцент. Говореше тихо, наблюдавайки хана. — Аз съм сестра Бейн от болницата в Табриз, а пациентът се оправя, както можеше да се очаква — при положение, че се вслушва в съветите. Мога ли да попитам кои сте вие?

— Аз съм дъщеря му Азадех. Току-що пристигнах от Техеран — той е изпратил хора да ме повикат. Ние... ние пътувахме цяла нощ.

— А, да — каза сестрата, учудена, че толкова красиво същество може да е било създадено от толкова грозен човек. — Бих предложила, девойче, да го оставите да поспи. Веднага щом се събуди, ще му кажа, че сте пристигнали, и ще ви повикам. По-добре е да спи.

— Моля, къде е охраната на Негово височество? — раздразнено попита Ахмед.

— Няма нужда от въоръжена охрана в болнична стая. Отпратих го навън.

— Тук трябва винаги да има пазач, освен ако ханът или аз не му заповядаме да се махне. — Ахмед се обърна сърдито и излезе.

— Това е просто обичай, сестро — поясни Азадех.

— А, много добре. Но е още един обичай, без който можем да минем.

Азадех пак погледна към баща си и едва го позна. Помъчи се да спре ужаса, който я обземаше. „Даже и в това състояние, даже и така, той може да ни погуби, мен и Хаким — той все още има своето зло куче Ахмед.“

— Моля ви, как е той, наистина?

Бръчките по лицето на сестрата се вдълбаха още повече.

— Правим всичко, което можем.

— Няма ли да е по-добре да бъде в Техеран?

— Да, ако получи нов удар, ще е по-добре. — Сестра Бейн измери пулса му, докато говореше. — Но не бих препоръчала да го местите, в никакъв случай, поне не сега. — Тя си отбеляза нещо в картоната и после погледна Айша. — Можете да кажете на госпожата, че не е необходимо да стои тук, тя също трябва добре да си почине, бедното дете.

— Съжалявам, но не мога да се намесвам. Съжалявам, но и това е обичай. Възможно... възможно ли е да получи нов удар?

— Не се знае, девойче, зависи от Бога. Надяваме се на най-доброто.

Вратата се отвори и те се обърнаха. На прага стоеше сияещият Хаким. Очите на Азадех светнаха и тя поръча на сестрата:

— Моля, повикайте ме веднага, щом Негово височество се събуди! — После се втурна през стаята, излезе в коридора, затвори вратата и прегърна брат си.

— О, Хаким, мили, толкова отдавна не сме се виждали — говореше тя задъхано. — О, истина ли е това?

— Да, да, истина е, но как... — Хаким спря, чувайки стъпки. Ахмед и един пазач завиха по коридора и се приближиха към тях.

— Радвам се, че се върна, Ахмед — каза той учтиво. — Негово височество също ще се радва.

— Благодаря, ваше височество. Случило ли се е нещо в мое отсъствие?

— Не, освен че полковник Фазир дойде да види баща ни тази сутрин.

Ахмед замръзна.

— Пуснаха ли го да влезе?

— Не. Оставил си разпореждане никой да не се допуска вътре без личното разрешение на Негово височество. Той спеше по това време и спа почти през целия ден. Проверях през час, но сестрата твърди, че няма промени.

— Добре. Благодаря. Остави ли полковникът някакво съобщение?

— Само, че днес отивал в Джулфа, както било договорено със „съдружниците“. Това говори ли ти нещо?

— Не, ваше височество — излъга мазно Ахмед. Поглеждаше ту към брата, ту към сестрата, но преди да успее да каже нещо, Хаким продължи:

— Ще бъдем в Синия салон. Моля, извикай ни веднага щом баща ми се събуди.

Ахмед ги гледаше как се отдалечават ръка в ръка по коридора — младежът висок и красив, сестрата грациозна и желана. Предатели? Нямаше много време да получи доказателства. Върна се в стаята на болния и видя бледия като платно хан. Ноздрите му се присвиваха от миризмата. Той коленичи, пренебрегвайки протестите на сестрата и започна бдението си.

„Какво ли е искал този кучи син Фазир?“ — питаше се той. Събота вечерта, когато Хашеми Фазир и Армстронг се бяха върнали от Джулфа без Мжитрик, Фазир сърдито беше поискал да види хана. Ахмед присъстваше, когато ханът ги прие и заяви, че за него е също така загадка, както и за тях това, че Мжитрик не е бил в хеликоптера.

„Елате пак утре — ако човекът ми донесе писмо, ще го видите“ — беше отговорил ханът.

„Благодаря, но ще почакаме. Шевролетът едва ли е далеч зад нас.“

Така че бяха останали да чакат, ханът кипеше, но не можеше да направи нищо, хората на Хашеми се бяха разпръснали в храстите около двореца. Час по-късно беше пристигнал шевролетът. Той лично прие шофьора, докато Хашеми и говорещият фарси неверник се криеха в съседната стая.

„Имам лично писмо за Негово височество“ — беше казал човекът от Съветите.

А в стаята на болния беше заявил:

„Ваше височество, трябва да ви предам писмото насаме.“

„Дайте ми го сега. Ахмед е моят най-доверен съветник. Дайте ми го!“ — Мъжът неохотно се беше подчинил и сега Ахмед си спомни внезапната искра, преминала по лицето на хана, веднага щом започна да го чете.

„Ще има ли отговор?“ — грубо беше попитал човекът от Съветите.

Задавен от ярост, ханът беше поклатил отрицателно глава, освободи пратеника и даде писмото на Ахмед. То гласеше:

„Приятелю мой, бях шокиран като чух за вашата болест и сега бих бил до Вас, ако спешни дела не ме задържаха тук. Имам лоши новини за Вас: възможно е Вие и Вашият шпионин да сте предадени на Вътрешното разузнаване или на САВАМА — знаете ли, че ренегатът Абрим Пахмуди сега възглавява тази нова версия на САВАК? Ако са ви предали на Пахмуди, трябва да сте готов веднага да напуснете страната или много скоро ще се озовете в килията за мъчения. Предупредих моите хора да ви помогнат, ако е необходимо. Ако е безопасно, ще пристигна във вторник на смрачаване. Късмет.“

Ханът нямаше друг избор, освен да покаже съобщението на Хашеми и Армстронг.

„Истина ли е това? За Пахмуди?“

„Да, той е стар ваш приятел, нали?“ — беше попитал Фазир насмешливо.

„Не... не е. Напуснете!“

„Разбира се, Ваше височество. Междувременно този дворец е под контрол. Няма нужда да напускате страната. Моля, не правете нищо, което да осуети пристигането на Мжитрик във вторник, не правете нищо да подклаждате повече недоволството в Азербайджан. Колкото до Пахмуди и САВАМА, те не могат да направят нищо тук без

моего одобрение. Аз съм законът в Табриз сега. Подчинете се и аз ще ви защитавам. Ако не се подчините, ще станете неговото изкупление.“

После двамата мъже бяха напуснали и ханът беше избухнал от ярост, по-ядосан, отколкото Ахмед го бе виждал, когато и да било. Пристъпът ставаше все по-лош и по-лош и изведнъж спря — ханът лежеше на пода, а той го гледаше отгоре, очаквайки да го види мъртъв. Но той не беше. Само восъчна бледност, спазми и забавено дишане.

— Иншаллах! — промърмори Ахмед. Не искаше да преживее отново такава нощ.

В Синия салон: 11,15 преди обед.

Когато останаха насаме, Хаким завъртя Азадех във въздуха.

— О, чудесно, чудесно, чудесно е, че те виждам отново... — започна тя, но той прошепна:

— Говори тихо, Азадех, тук навсякъде има уши и все някой ще изтълкува погрешно всичко и отново ще излъже.

— Нажуд? Да бъде проклета завинаги и...

— Шшт, скъпа, тя вече не може да ни навреди. Аз съм наследникът, официално.

— О, кажи ми какво се случи, разкажи ми всичко!

Те седяха на дългия мек диван и Хаким едва смогваше да изкаже всичко.

— Най-напред за Ерики: откупът е десет милиона риала, за него и 212 и...

— Татко може да се споразумее за по-малко и да го плати, той със сигурност може да го плати, после да ги намери и да ги унищожи.

— Да, да, разбира се, че може и той ми каза пред Ахмед, че веднага щом се върнеш, ще започне и е вярно, че ме направи свой наследник, при условие че се закълна в Бога, че ще обичам малкия Хасан, така както обичам теб — разбира се, аз с радост го направих веднага — и каза, че ти също трябва да се закълнеш в Бога да направиш същото, че и двамата трябва да се закълнем, че ще останем в Табриз, аз, за да се уча за негов наследник, а ти — за да ми помагаш, и, о, ще бъдем толкова щастливи!

— Това ли е всичко, което трябва да направим? — попита тя невярващо.

— Да, да, това е всичко! Той ме направи свой наследник пред цялото семейство — те гледаха, като че ли всеки момент ще се пръснат от яд, но това няма значение, татко назова условията пред тях, аз веднага се съгласих, разбира се, както ще направиш и ти — защо не?

— Разбира се, разбира се — всичко! Бог ни гледа!

Тя отново го прегърна, заравяйки лице в рамото му, за да изсуши радостните си сълзи. По целия път от Техеран — пътуването беше ужасно, а Ахмед мълчеше, тя се страхуваше какви ще бъдат „условията“. Но сега!

— Не мога да повярвам, Хаким, това е някаква магия! Разбира се, че ще обичаме малкия Хасан и ти ще му предадеш ханството, или на неговите наследници, ако това е волята на баща ни. Бог да ни пази, да пази и него, и Ерики, а Ерики ще може да лети колкото си иска — защо не? О, ще бъде чудесно! — Тя изтри очите си. — О, сигурно изглеждам ужасно.

— Изглеждаш чудесно. Сега ми разкажи какво се случи с теб — знам само, че си била заловена в селото с... с английския саботьор и после по някакъв начин си избягала.

— Това беше друго чудо, само с помощта на Бога, Хаким, но тогава беше ужасно, този отвратителен молла — не мога да си спомня как избягахме, само това, което Джони... което Джони ми разказа. Моят Джони Светлите очи, Хаким.

Очите му се разшириха.

— Джони от Швейцария?

— Да, да, той беше! Той беше британският офицер!

— Но как... Изглежда невероятно.

— Той спаси живота ми, Хаким, и, о, имам толкова неща да ти разказвам.

— Когато баща ни чу за селото, той изпрати Ахмед да докара каландара тук, разпита го и после го отпрати, заповяда да го убият с камъни, да отрежат ръцете на касапина и после да изгорят селото. Подпалването на селото беше моя идея — тези кучета!

Азадех беше страшно шокирана. Цялото село! Това беше прекалено ужасно отмъщение.

Но Хаким не позволи нищо да наруши еуфорията му.

— Азадех, татко освободи стражата и мога да отида, където поискам — даже взех кола и ходих днес сам до Табриз. Всички се отнасят с мен като с наследник, цялата фамилия, даже Нажуд, макар да зная, че скърца със зъби и трябва да се пазя от нея. Не... не очаквах толкова нещо. — Той ѝ разказа как едва ли не е бил довлечен от Хвой, очаквайки да бъде убит или осакатен.

— Не помниш ли как ме наказаха, как той ме прокле и заяви, че шах Абас знаел как да се разправя с предателите си синове?

Тя потрепери, спомняйки си кошмара, проклятията и яростта и колко несправедливо беше всичко — и двамата бяха невинни.

— Какво го накара да се промени? Защо промени отношението си към теб? Към нас?

— Воля Божия. Бог е отворил очите му. Той сигурно знае, че е близо до смъртта и трябва да вземе решения... той е... той е ханът. Може би е изплашен и иска да се поправи. Ние не бяхме виновни в нищо пред него. Какво значение има причината? Не ме е грижа. Най-сетне сме свободни от робството, свободни!

В стаята на болния: 11,16 през нощта.

Очите на хана се отвориха. Без да обръща главата си, той се огледа. Ахмед, Айша и стражата. Сестрата я нямаше. После се съсредоточи върху Ахмед, който седеше на пода.

— Доведе ли я? — Изговаряше думите с усилие.

— Да, Ваше височество. Преди няколко минути.

Сестрата попадна в полезрението му.

— Как се чувствате, Ваше превъзходителство? — попита тя на английски, както ѝ беше наредил. Беше ѝ казал, че турският ѝ е отвратителен.

— Все така.

— Нека да ви настаня по-удобно. — С голяма нежност и загриженост — и сила — тя го повдигна и оправи възглавниците и леглото. — Имате ли нужда от подлога, Ваше превъзходителство?

Ханът се замисли.

— Да.

Тя му помогна и той се почувства осквернен, че го прави пред жена неверница, но откакто тя беше пристигнала, той откри, че е изключително полезна, много умна и много добра, най-добрата в Табриз. Ахмед се беше погрижил да я доведе. Много по-добра от Айша, която се оказа абсолютно безполезна. Той видя, че Айша му се усмихва — големи очи, изплашени очи. „Чудя се дали някога ще мога да ѝ го вкарам отново, целия, твърд като кокал, като първия път, сълзите и риданията ѝ ме възбуждаха мигновено...“

— Ваше превъзходителство...

Той прие хапчето и глътка вода и се наслади на приятната хладина на ръцете ѝ, подаващи му чашата. После отново видя Ахмед и му се усмихна, доволен, че довереникът му се е върнал.

— Добре ли беше пътуването?

— Да, Ваше височество.

— Доброволно? Или насила?

Ахмед се усмихна.

— Беше така, както планирахте, Ваше височество. Доброволно. Точно, както очаквахте.

— Не трябва да говорите толкова много, Ваше превъзходителство — предупреди го сестрата.

— Махни се.

Тя нежно го потупа по рамото.

— Искате ли да хапнете? Може би малко хорищ?

— Халва.

— Докторът каза, че не бива да ядете сладко.

— Халва!

Сестра Бейн въздъхна. Докторът им беше забранил, но после добави: „Е, ако настоява, можете да му дадете колкото иска, какво значение има това сега? Иншаллах!“ — Тя я намери, пъкна му едно парче в устата и изтри слюнката, а той я сдъвка с наслада. Беше с много орехи, но гладка и — о! — толкова сладка.

— Дъщеря ви пристигна от Техеран, Ваше превъзходителство — съобщи сестрата. — Помоли ме да ѝ кажа веднага щом се събудите.

Беше му странно да говори. Опитваше се да каже изречение, но устата му не се отваряше, когато трябваше да се отвори, и думите оставаха в съзнанието му задълго, а след това излизаше само част от това, което искаше да каже, думите не бяха добре оформени, макар че

трябваше да бъдат. „Но защо? Не правя нищо по-различно от преди. Преди какво? Не си спомням, само тъмнината и бученето на кръвта, и бодежа от нажежени до червено иглички, и че не можех да дишам.

Мога да дишам сега и да чувам идеално, и да виждам идеално, и умът ми работи идеално, и съм изпълнен с планове, добри както винаги. Само как да ги изкажа?“

— Как?

— Какво, Ваше превъзходителство? Отново пауза.

— Как говоря — по-добре?

— А — тя разбра веднага. Опитът ѝ в сърдечните удари беше голям. — Не се тревожете, ще ви е малко трудно в началото. Като се оправите, отново ще можете да контролирате говора си. Трябва да почивате колкото може повече, това е много важно. Почивка и лекарства, и търпение, и ще се оправите такъв, какъвто сте били винаги. Нали?

— Да.

— Искате ли да повикам дъщеря ви? Тя нямаше търпение да ви види. Много красива девойка.

Пауза.

— По-късно. Видя по-късно. Вървете си, всички... без хмед.

Сестра Бейн се поколеба, после пак любезно го потупа по ръката.

— Ще ви дам десет минути, ако обещаете, че ще почивате след това. Така добре ли е?

— Да.

Когато останаха насаме, Ахмед се приближи до леглото.

— Да, Ваше височество?

— Колко часа?

Ахмед погледна часовника си. Беше от злато, богато украсен и той много му се възхищаваше.

— Вече е почти един и половина, вторник.

— Пьотър?

— Не знам, Ваше височество. — Ахмед му предаде думите на Хаким. — Ако Пьотър дойде днес в Джулфа, Фазир ще го чака.

— Иншаллах. Азадех?

— Тя беше искрено разтревожена за вашето здраве и веднага се съгласи да дойде. Преди малко я видях заедно със сина ви. Сигурен съм, че ще се съгласи на всичко, за да го защити — както и той ще

направи за нея. — Ахмед се стараеше да произнася всичко ясно и отчетливо, за да не го уморява. — Какво искате да направя?

— Всичко. „Всичко, за което говорихме и нещо повече — мислеше си ханът с наслада, възбудата му нарастваше: сега, когато Азадех се беше върнала, да отреже главата на куриера, което да накара главатарят в яростта си да направи същото с пилота, да открие дали тези хъшлаци са предатели, по какъвто и да е начин, и ако са, да извади очите на Хаким и да изпрати нея на север при Пьотър. Ако не са, да нареже бавно Нажуд на парчета и да ги държи здраво тук, докато пилотът не умре, по какъвто и да е начин, после да я изпрати на север. — А Пахмуди! Сега ще определя цена за главата му, която ще изкуши дори и сатаната. Ахмед, предложи я първо на Фазир и му кажи, че искам отмъщение, искам Пахмуди разкъсан, отровен, нарязан на парчета, осакатен, кастриран...

Гърдите му започнаха да хъркат, издуха се и той понечи да вдигне ръка, за да ги разтрие, но тя не се помръдна. Даже сега, когато я гледаше да лежи на завивката и искаше да я помръдне, тя не се раздвижи. Нищо. Никакво усещане. Нито в ръката, нито в китката. Обзе го страх.

«Не се страхувайте — беше казала сестрата. Той си спомни думите на сестрата с отчаяние, кръвта бучеше в ушите му. — Получихте удар, това е всичко, докторът каза, че не е фатален, каза също, че много хора получават удар.» Нали старият Комарги получи удар преди около година, а пък е още жив и деен и твърди, че може още да спи с младата си жена. При модерното медицинско обслужване... ти си добър мюсюлманин и ще отидеш в рая, така че няма от какво да се плашиш, няма от какво да се страхуваш, няма от какво да се страхуваш... няма от какво да се страхуваш, ако умреш, ще отидеш в рая...“

— Не искам да умра — изкряска той. — Не искам да умра! — изкряска отново, но всичко беше само в главата му и никакъв звук не излезе навън.

— Какво има, Ваше височество?

Той видя безпокойството на Ахмед и това малко го успокои. „Благодаря на Бога за Ахмед, мога да му се доверя — мислеше си той, облян в пот. — И така, какво искам да направи той?“

— Фамилията, всички тук, по-късно. Първо Азадех, Хаким, Нажуд — разбра ли?

— Да, Ваше височество. Да повтора ли последователността?

— Да.

— Разрешавате ли ми да разпитам нейно височество?

Той кимна, клепачите му бяха като от олово, чакаше да намалее болката в гърдите му. Докато чакаше, размърда краката си, усещайки иглички по стъпалата. Но нищо не се помръдваше, не и първия път, а едва на втория и тогава с усилие. Обзе го ужас. В паниката си промени решението си.

— Бързо плати откупа, доведи пилота тук, Ерики тук, мен в Техеран. Разбра ли? — Видя, че Ахмед кимна. — Бързо! — Той правеше гримаси и понечи да му махне, за да го отпрати, но лявата му ръка все още не се помръдваше. Ужасен се опита да раздвижи дясната си ръка и успя, макар и трудно. Паниката му попремина. — Плати откупа веднага — пази тайна. Извикай сестрата.

На завоя при Джулфа: 6,25 вечерта.

Хашеми Фазир и Армстронг бяха отново зад храстите под натрупаните със сняг дървета. Долу чакаше шевролетът, светлините му бяха загасени, прозорците отворени, на предната седалка имаше двама — точно както преди. Зад склона и двете страни на пътя Джулфа — Табриз бяха завардени за залавянето. Слънцето изчезна зад планините, небето бързо потъмняваше.

— Трябваше вече да пристигне — за кой ли път промърмори Хашеми.

— Последния път пристигна на смрачаване. Още не се е стъмнило.

— Пикая на него и на наследниците му. Измръзнах до кости.

— Още малко, Хашеми, стари приятелю! — Ако зависеше от него, Армстронг знаеше, че би чакал завинаги, за да хване Мжитрик, същия Суслов, същия Броднин. Точно както беше казал, че ще чака в Табриз след провала в събота и конфронтацията им с хана: „Остави ми го на мен, Хашеми, аз ще вода засадата във вторник. Ти се връщай в Техеран, знам, че имаш милион неща, аз ще чакам тук, ще го хвана и

ще ти го доведе.“ — „Не, тръгвам веднага и ще се върна рано във вторник. Ти можеш да останеш тук.“

„Тук“ беше секретната им квартира, апартамент с изглед към Синята джамия, топъл, раздвижен и зареден с уиски.

— Истина ли беше това, което каза на Абдула хан, Хашеми? Че ти си законът тук и САВАМА и Пахмуди са безсилни без твоята подкрепа?

— Да. О, да!

— Пахмуди май наистина е полазил по нервите на Абдула — това сигурно го е разстроило. Какво е станало?

— Пахмуди е забранил на Абдула да идва в Техеран.

— Господи! Защо?

— Стара вражда, датира от години, преди нас. Откакто Абдула стана хан през петдесет и трета, той упорито съветва различни премиери и дворцови служители да внимават с политическите реформи и с така наречената модернизация. Пахмуди, добре възпитан, образован в Европа интелектуалец, го презира, винаги е бил против него и не го допускаше лично до шаха. За свое нещастие шахът се вслушваше в Пахмуди.

— И той в крайна сметка го предаде.

— О, да, Робърт, може би още от началото. Първият път, когато Абдула хан и Пахмуди се сблъскаха открито, беше през шестдесет и трета по предложената от шаха реформа, даваща на жените право на глас, даваща изборната бюлетина на немюсюлмани и позволяваща на немюсюлманите да бъдат избирани в межлиса. Разбира се, Абдула заедно с всички мислеци иранци считаше, че това ще предизвика веднага недоволството на всички религиозни водачи, особено на Хомейни, който тъкмо тогава навлизаше в силата си.

— Почти невероятно е, че никой не е могъл да се добере до шаха — подхвърли Армстронг, за да го накара да продължи.

— Много хора го направиха, но никой от тях нямаше достатъчно влияние. Повечето от нас се съгласиха с Хомейни, открито или тайно. Аз бях съгласен. Абдула губеше рунд след рунд с Пахмуди. Въпреки всичките ни съвети шахът промени календара от ислямски, който е свещен за мюсюлманите, както старата и новата ера за християните, и се опита да въведе някакво смешно летоброене от епохата на Кир Велики... разбира се, това разбуни умовете на всички мюсюлмани и

след нещо като революция проектът беше оттеглен. — Хашеми изпитието си и си сипа друго. — После публично Пахмуди казана Абдула да се такова, буквално — имам всичко документирано — и му се подигра, че е глупав, че е от времето преди средновековието, „не е чудно, щом сте от Азербайджан“, и му каза да не стъпва в Техеран, докато не го повикат, или ще бъде арестуван. Още по-лошо, той му се присмя на голяма церемония и показваше карикатурите, публикувани в пресата.

— Никога не съм мислил Пахмуди за такъв глупак — пак се обади Армстронг, за да го подтикне да продължи. Чудеше се дали си губи времето, или ще разкрие нещо важно.

— Слава на Бога, той е глупак — и затова дните му са преброени.

Армстронг си спомни обхваналата го странна увереност и колко несигурен беше. Това чувство не го напускаше през цялото време, докато чакаше Хашеми да се върне в Табриз — неразумно беше да се скита по улиците, които още бяха пълни с враждебни тълпи, опитващи се да ограбят всеки срещнат. През деня полицията и армията поддържаха мира в името на аятолаха — през нощта беше много по-трудно, ако не невъзможно, да се спрат малките групички фанатици, склонни към насилие, да не тероризират части от града.

— Ние все още можем да се справим с тях лесно, ако старият дявол Абдула ни помогне — беше казал Хашеми сърдито.

— Абдула хан все още има толкова много власт, даже в това състояние, полумъртъв?

— О, да. Той все още е наследствен глава на огромно племе — богатството му е скрито и реално, може да съперничи на това на шаха, не на шах Мохамад Реза Пахлави, но с положителност на неговия баща.

— Той скоро ще умре. Какво ще стане по-нататък?

— Наследникът му ще има същата власт — при положение че бедният кучи син остане жив, за да я използва. Казах ли ти, че той го е направил свой наследник?

— Не. Какво странно има в това?

— Хаким е най-големият му син, който беше прогонен в Хвой години наред, в немилост. Довели са го обратно и са възстановили правата му.

— Защо? Защо е бил прогонен?

— Както обикновено — хванали са го да заговорничи да изпрати баща си на оня свят. Както Абдула направи с баща си.

— Сигурен ли си?

— Не, но бащата на Абдула умря при странни обстоятелства в дачата на твоя Мжитрик в Тбилиси. — Хашеми се усмихна саркастично на ефекта, който предизвика неговата информация. — От апоплексия.

— Откога знаеш?

— Доста отдавна. Ще попитаме твоя Мжитрик, дали е вярно, когато го хванем. Ще го хванем, макар че ще е по-лесно, ако Абдула е жив. — Хашеми стана по-суров. — Надявам се да остане достатъчно дълго жив и да ни осигури подкрепа, за да избегнем войната. После може да изгние. Мразя този противен старец заради двойната му игра и изменничеството му, за това, че използва всички ни за собствените си цели и затова го заплаших с Пахмуди. Страшно го мразя, но въпреки това няма да го предам на Пахмуди, той е голям патриот, макар и по свой собствен противен начин. Е добре, аз тръгвам за Техеран. Робърт, знаеш къде да ме намериш. Искаш ли компания в леглото?

— Само топла и студена течаща вода.

— Трябва да експериментираш малко, опитай с момче за разнообразие. О, за Бога, не се смуцавай де. Толкова пъти си ме разочаровал, не знам защо съм толкова търпелив с теб.

— Благодаря.

— Твоите англичани са толкова покварени и лицемерни в секса, толкова много от вас са явни или прикрити хомосексуалисти, които останалите намират за отвратителни, грешни и противни до крайност, против законите на Бога — каквито те не са. И все пак в Арабия, където връзките между мъжете са нещо исторически нормално и обикновено, тъй като по закон не можеш да докосваш жена, освен ако не се ожениш за нея — хомосексуализмът, така както ти го разбираш, е непознат. Е, човекът предпочитал содомията — и какво от това? Това не пречи на неговата мъжественост тук. Придобий нов опит — животът е кратък, Робърт! Междувременно, тя ще е тук, за да я използваш, ако искаш. Не ме обиждай да й плащаш.

„Тя“ беше кавказка, християнка, привлекателна, и той се възползува от нея без нужда и страст, просто от учтивост, благодари и ѝ позволи да спи в леглото му, да остане на следващия ден, за да чисти, готви и да го забавлява, а после, преди да се събуди тази сутрин, тя беше изчезнала.

Сега Армстронг гледаше западното небе. Беше много по-тъмно отпреди, светлината бързо гаснеше. Изчакаха още половин час.

— Пилотът вече няма да може да вижда земята, Робърт. Да тръгваме.

— Шевролетът още не се е размърдал. — Армстронг извади автоматика си и изпробва как действа. — Ще тръгна, когато тръгне той. Окей?

Набитият иранец го зяпна, лицето му беше сурово.

— Ще има кола долу, паркирана с предницата към Табриз. Тя ще те закара в секретната ни квартира. Чакай ме там — сега се връщам в Техеран, имам някои важни неща, които не могат да се отложат, по-важни са от този кучи син. Мисля, че той знае, че сме по следите му.

— Кога ще се върнеш?

— Утре. Все още има проблем с хана. — Той изруга и потъна в тъмнината.

Армстронг гледаше как си отива, доволен, че е сам. Хашеми ставаше все по-труден, поопасен от обикновено, готов да избухне, нервите му бяха прекалено напрегнати, прекалено напрегнати за началник на Вътрешното разузнаване с толкова много власт и тайна лична група от обучени убийци. „Робърт, време е да се спасяваш! Не мога, не мога, още не. Хайде, Мжитрик, имаш достатъчно лунна светлина, за да кацнеш, за Бога.“

Точно след десет часа шевролетът включи светлините си. Двамата мъже изчистиха стъклата и се изгубиха в нощта. Армстронг внимателно запали цигара. Облечената му в ръкавица ръка закриваше малкото огънче от вятъра. Димът му достави огромно удоволствие. Когато свърши, той хвърли угарката в снега и я стъпка с крак, после също тръгна.

Близо до ирано-съветската граница: 11,05 през нощта.

Ерики се преструваше на заспал в малката, схлупена колиба, брадичката му трепереше. Фитилът плуваше в олиото, наляно в стара глинена паничка, припукваше и хвърляше странни сенки. Жаравата в грубото каменно огнище тлееше. Той отвори очи и се огледа. В колибата нямаше никой. Той се измъкна безшумно изпод одеялата и животинските кожи. Беше напълно облечен. Обу ботушите си, увери се, че ножът му е на колана, отиде до вратата и тихо я отвори.

За момент остана така, послуша се, обърна полека глава настрани. Пластове от високи облаци забулваха луната, вятърът поклащаше найгорните клони на дърветата. Селото беше утихнало под навалелия сняг. Не виждаше никакви стражи. Нямаше движение близо до навеса, където беше паркиран 212. Прокрадвайки се като ловец, той заобиколи колибите и тръгна към навеса.

212 беше настанен като в легло, с кожи и одеяла на найнеобходимите места, всичките му врати бяха затворени. През страничното стъкло на салона се виждаха двама души, увити в одеяла, проснали се в цял ръст на седалките. Хъркаха. Пушките им бяха до тях. Той леко се приближи напред. Часовият в пилотската кабина беше прегърнал оръжието си, беше буден. Още не беше забелязал Ерики. Чуха се приближаващи се тихи стъпки, предшествани от мирис на говеда, овце и на изветрял тютюн.

— Какво има, пилоте? — тихо попита младият шейх Баязид.

— Не знам.

Сега стражата ги чу и погледна през прозореца на кабината, поздрави водача си и попита какво става.

— Нищо — отговори Баязид, направи му знак да се върне на поста си и се вгледа замислено в нощта. През малкото дни, през които чужденецът беше в селото, той беше започнал да го харесва и да го уважава — като мъж и като ловец. Днес го беше завел в гората, за да го изпита, а после, за да го изпита отново и за собствено удоволствие, му беше дал пушка. С първия изстрел Ерики беше убил планинска коза в далечината — така чисто, както би го направил той. Даването на пушката беше вълнуващо, той чакаше какво ще направи чужденецът, дали ще сглупи и ще се опита да я насочи към него, или, което е още по-глупаво, ще побегне през дърветата, където щяха да го преследват с огромно удоволствие. Червенокосият мъж на ножа просто ловуваше и

пазеше мислите си за себе си, въпреки че всички чувстваха как яростта му напират.

— Усетил си нещо. Опасност? — попита той.

— Не знам. — Ерики се огледа в нощта. Никакви звуци, освен вятъра, няколко нощни животни на лов, нищо особено. Но въпреки това той се чувствуваше неспокоен.

— Никакви новини още?

— Не, нищо повече. — Един от пратениците се беше върнал следобед.

— Ханът е тежко болен, скоро ще умре — беше съобщил той. — Но обеща скоро да отговори.

Баязид беше разказал на Ерики всичко и точно.

— Пилоте, бъди търпелив — беше предупредил Баязид. Не искаше неприятности.

— От какво е болен ханът?

— Болен е. Това ни съобщи пратеникът, казали им, че е болен, много болен. Болен!

— Ако умре, какво ще стане?

— Наследникът му ще плати — или няма да плати. Иншаллах. Шейхът премести леко пушката на рамото си. — Ела на завет, студено е. Излязоха през близката къща и се загледаха в долината. Тишина и спокойствие, няколко проблясъка от фарове от време на време на пътя, далеч, далеч долу.

„Едва на тридесет минути от двореца и Азадех — мислеше си Ерики — и няма начин да избягам.“

Всеки път, когато запалваше двигателите, за да зареди акумулаторите и да раздвижи горивото, пет пушки се насочваха към него. Понякога се разхождаше до края на селото или като тази вечер ставаше, готов да бяга и да върви пеша, но така и не му се удаде възможност, охраната беше прекалено бдителна. По време на лова днес той сериозно се изкушаваше да опита да се измъкне — но знаеше, че те просто си играят с него.

— Няма нищо, пилоте, връщай се в леглото — успокой го Баязид. — Може би утре ще има добри новини. Както Бог пожелае.

Ерики не каза нищо. Очите му пронизваха нощта, не можеше да се освободи от лошите предчувствия. „Може би Азадех е в опасност или може би... може би няма нищо и аз просто полудявам от чакането

и тревогите? Дали Рос и войникът са избягали и какво става с онзи педераст Пьотър Мжитрик и Абдула?“

— Да, както Бог пожелае, съгласен съм, но аз искам да тръгвам. Дойде време.

Младият мъж се засмя, показвайки счупения си зъб.

— Тогава ще трябва да те завържа.

Ерики му се усмихна в отговор, също така безрадостно.

— Ще чакам утре и утре вечер, после в зори на другия ден напускам.

— Не.

— Ще бъде по-добре и за теб, и за мен. Можем да отидем в двореца с твоите хора, мога да се призе...

— Не. Ще чакаме.

— Мога да се приземя в двора, ще говоря с него и вие ще получите откупа и...

— Не. Ще чакаме. Ще чакаме тук. Там е опасно.

— Или ще тръгнем заедно, или тръгвам сам. Шейхът повдигна рамене.

— Предупредих те, пилоте.

Дворецът на хана: 11,38 през нощта.

Ахмед подкара пред себе си Нажуд и съпруга ѝ Махмуд като говеда. И двамата бяха разчорлени и все още по нощници, и двамата вцепенени, Нажуд обляна в сълзи. Двама телохранители крачеха зад тях. Ахмед все още държеше ножа си изваден. Преди половин час беше нахлул със стража в покоите им, измъкна ги от леглото им от килими и им каза, че ханът най-сетне е разбрал, че са го лъгали за Хаким и Азадех, че са заговорничели срещу него, защото тази вечер един от слугите признал, че е подслушал същия разговор и не е било казано нищо лошо.

— Лъжа! — изпъшка Нажуд, притисната към леглото, полузаслепена от фенерчето, което един от стражите беше насочил срещу лицето ѝ, а другият беше опрял оръжието си в главата на Махмуд. — Всичко е лъжа...

Ахмед извади ножа си, остър като игла, и го опря под лявото ѝ око.

— Не е лъжа, твое височество! Вие лъжесвидетелствахте пред хана и пред Бога и сега аз съм тук по негова заповед, за да избода очите ви. — Той докосна кожата ѝ с острието и тя изпищя:

— Не, моля ви, умолявам ви, моля недейте... чакайте, чакайте...

— Признавате ли, че сте излъгали?

— Не. Никога не съм лъгала. Нека да видя баща си, той никога не би заповядал такова нещо, без да ме види преди...

— Никога вече няма да го видите! Защо ще ви вижда? Вие излъгахте преди, ще излъжете отново!

— Аз... аз никога не съм лъгала.

Устните му се изкривиха в усмивка. През всичките тези години той знаеше, че тя лъже. Но това не го интересуваше. Сега обаче — да.

— Излъгахте пред Бога. — Острието прободе кожата. Изпадналата в паника жена се опита да извика, но той сложи другата си ръка върху устата ѝ и се изкуши да натисне острието още малко, после да го извади и отново да го забие, и отново, и отново, докато всичко свърши, завинаги. — Лъжкия!

— Милост! — изграчи тя. — Милост, в името на Бога...

Той я отпусна малко, но не и острието на ножа.

— Няма милост за вас. Молете се на Бога за милост, Ханът ви осъди!

— Чакайте... чакайте — говореше тя обезумяло, усещайки как мускулите му се напрягат. — Моля... пуснете ме да ида при хана... да го помоля за милост, аз съм му дъще...

— Признавате ли, че сте лъгали?

Тя се поколеба, очите ѝ трескаво шареха, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите от ужас. Изведнъж острието на ножа проби кожата и тя изпъшка:

— Признавам... признавам, че преуве...

— В името на Бога, излъгахте ли или не? — изръмжа Ахмед.

— Да... да... да, излъгах... моля ви, нека да видя баща си... моля ви. — Сълзите бликнаха от очите ѝ и той се поколеба, преструвайки се, че не е сигурен в себе си, после погледна към съпруга ѝ, който лежеше на килима, треперейки от ужас. — Вие също сте виновен!

— Не знаех нищо за това, нищо — измънка Махмуд. — Абсолютно нищо, никога не съм лъгал хана, никога, никога, не знаех нищо...

Ахмед ги избута пред себе си. Стражата отвори вратата на болничната стая. Азадех, Хаким и Айша бяха там, извикани да дойдат незабавно, по нощници, всички изплашени, сестрата също. Ханът беше буден и умислен, очите му бяха почервенели. Нажуд коленичи и измърмори, че е преувеличила за Хаким и Азадех, а когато Ахмед се приближи, тя изведнъж избухна:

— Излъгах, излъгах, моля простете ми... простете ми... милост... милост — продължаваше безсмислено да мънка тя. Махмуд виеше и плачеше, повтаряше, че не е знаел нищо, иначе щял да каже, разбира се, че щял да го направи, за Бога, разбира се, че щял, и двамата просеха милост — и всички знаеха, че милост няма да има.

Ханът шумно прочисти гърлото си. Тишина. Всички очи се насочиха към него. Устните му се движеха, но не излизаше никакъв звук. Сестрата и Ахмед се приближиха до него.

— Ахмед остава, и Хаким, Азадех... останалите вървят — тия под стража.

— Ваше височество — каза сестрата нежно. — Не може ли да почакате до утре? Изморихте се страшно много. Моля ви, моля ви, направете го утре.

Ханът само поклати глава.

— Сега.

Сестрата беше много уморена.

— Не поемам никаква отговорност, господин Ахмед. Моля ви бъдете колкото можете по-кратки. — Изтощена, тя напусна стаята. Двамата телохранители вдигнаха Нажуд и Махмуд и ги изблъскаха. Айша ги последва, олюлявайки се. Ханът затвори за миг очи, събирайки силите си. Сега само тежкото му, хъркащо дишане нарушаваше тишината. Ахмед, Хаким и Азадех чакаха. Минаха двадесет минути. Ханът отвори очи. За него бяха минали само няколко секунди.

— Сине мой, довери се на Ахмед като на свой първи довереник.

— Да, татко.

— Закълнете се в Бога и двамата.

Той слушаше внимателно, докато те се кълняха в хор:

— Кълна се в Бога, че ще се доверявам на Ахмед като на свой пръв довереник. — Преди това се бяха заклели в същото пред цялото семейство — и във всичко друго, което поиска той: да обичат и да пазят малкия Хасан, Хаким да направи Хасан свой наследник, и двамата да останат в Табриз, Азадех да остане поне две години в Иран, без да напуска. „По този начин, Ваше височество — беше му обяснил Ахмед, — никакво чуждо влияние, като това на мъжа й, не ще й въздейства, преди да бъде изпратена на север, независимо дали е виновна или не.“

„Разумно е — помисли си ханът, отвратен от Хаким и Азадех, че бяха позволили от лъжесвидетелствата на Нажуд да бъдат погребани толкова много години и да останат ненаказани толкова дълго време, ненавиждайки Нажуд и Махмуд за тяхната слабост. Никаква смелост, никаква сила. — Е, добре, Хаким ще се научи, и тя ще се научи. Само да имах повече време...“

— Азадех.

— Да, татко?

— Нажуд? Какво наказание?

Тя се поколеба, отново изплашена. Знаеше накъде бие баща й, чувствуваше капана съвсем близо.

— Изгнание. За нея, съпруга и децата й. „Глупачка, ти никога няма да отгледаш хан на Горгоните“ — помисли си той, но беше прекалено изморен, за да го произнесе, така че само кимна и й даде знак да напусне. Преди да излезе, Азадех отиде до леглото му, наведе се и целуна ръката на баща си.

— Бъдете милостив, моля ви, бъдете милостив, татко — тя се усмихна насила, докосна го отново и после излезе.

Той я гледаше как затваря вратата.

— Хаким?

Хаким също бе предусетил клопката и беше скован от ужас, че няма да угоди на баща си в търсенето на отмъщение, но не искаше да произнесе най-ужасната присъда.

— Изгнание в страната, завинаги, без пукната пара — каза той. — Нека сами да се изхранват в бъдеще и ги отлъчете от племето.

„Малко по-добре помисли си Абдула. — По принцип това би било ужасно наказание. Но не и ако си хан, а те представляват

постоянна заплаха.“ Той отново вдигна ръка, за да отпрати сина си. Също като Азадех той целуна ръка на баща си и му пожела лека нощ.

Когато останаха сами, Абдула произнесе:

— Ахмед?

— Да, Ваше височество?

— Утре ги прогонете в пустинните земи, северно от Мешед, без пукната пара, под охрана. След година и един ден, когато ще са сигурни, че са спасили живота си, когато ще са започнали някаква дейност или ще имат къща или колиба, изгорете ги и ги убийте — заедно с трите им деца. — Той се усмихна. — Да. Направи го.

— Да, Ваше височество. — Ахмед му се усмихна в отговор, много доволен.

— Сега сън.

— Спете спокойно, Ваше височество. — Ахмед видя как клепачите му се затвориха и лицето му се отпусна. След няколко секунди болният тежко захърка.

Ахмед знаеше, че сега трябва да е много внимателен. Тихо отвори вратата. Хаким и Азадех чакаха в коридора заедно със сестрата. Разтревожена, сестрата мина покрай него, премери пулса на хана и го разгледа отблизо.

— Добре ли е? — попита Азадех от прага.

— Кой може да каже, девойче? Той много се преумори, страшно много. Сега е по-добре всички да си вървите.

Хаким нервно се обърна към Ахмед.

— Какво реши той?

— Изгнание в земите северно от Мешед, при първата дневна светлина утре, без пари и отлъчени от племето. Той сам ще ви го каже утре, ваше височество.

— Велик е Бог! — Азадех се почувствува много облекчена, че баща ѝ не беше заповядал най-лошото. Хаким тържествуваше, че съветът му е бил приет.

— Аз и сестра ми, ние, въъ... не знаем как да ви се отблагодарим, че ни помогнахте, Ахмед, и че най-сетне разкрихте истината.

— Благодаря ви, ваше височество, но аз само се подчиних на хана. Когато дойде времето, аз ще ви служа така, както служих на

Негово височество, той ме накара да се закълна. Лека нощ. — Ахмед се усмихна, затвори вратата и се върна при леглото.

— Как е той?

— Не много добре, ага — отговори сестрата. Гърбът я болеше и ѝ се повдигаше от умора. — Трябва да ме смените утре. Трябват ни две гледачки и дежурна сестра. Съжалявам, но не мога да продължа сама.

— Каквото и да поискате, ще го имате, при условие че останете. Негово височество високо цепи грижите ви за него. Ако желаете, ще го наблюдавам за час-два. В съседната стая има диван и мога да ви извикам, ако се наложи.

— О, много любезно от ваша страна, разбира се. Благодаря ви. Мога да почина малко, но ме повикайте, ако той се събуди, а иначе — след два часа.

Той я изпрати до съседната стая, нареди на телохранителя да го смени след три часа и го освободи, после започна бдението си. Половин час по-късно надникна в стаята при сестрата. Тя спеше дълбоко. Той се върна обратно в стаята на болния и заключи вратата, пое дълбоко въздух, разроши косата си и се хвърли към леглото, грубо разтърсвайки хана.

— Ваше височество — изсъска той сякаш в паника, — събудете се, събудете се!

Ханът се мъчеше да се пробуди от тежкия си сън, не съзнаваше къде се намира и какво се е случило или дали отново не сънува кошмари.

— Какво... какво... — После очите му се концентрираха и той видя Ахмед, очевидно уплашен, което беше неவிжданo. Уплаши се и той. — Какво има...

— Бързо, трябва бързо да станете! Пахмуди е долу, Абрим Пахмуди с мъчителите от САВАМА дойдоха да ви отведат! — Ахмед дишаше тежко. — Някой им е отворил вратата, предаден сте, някой ви е предал. Хашеми Фазир ви е предал на Пахмуди и на САВАМА като откуп, бързо, ставайте, те нападнаха всички стражи и идват, за да ви отведат... — Той виждаше надигация се у хана ужас, издуващите се очи и бързо продължи. — Много са, за да ги спрем. Бързо, трябва да бягате...

Ловко откачи физиологичния разтвор и дръпна завивките, започна да помага на парализирания, обезумял човек да стане, после

внезапно го бутна назад и погледна към вратата.

— Много късно! — прошепна той. — Чуйте, те идват, ето, идват! Пахмуди е начело, те идват!

Ханът дишаше тежко. Струваше му се, че чува стъпки в коридора отвън, че вижда Пахмуди, вижда слабото му тържествуващо лице и инструментите за мъчения, знаейки, че няма да има милост и че ще го държат жив, докато не извадят душата му. Обезумял, той извика на Ахмед: „Бързо, помогни ми. Мога да стигна до прозореца и да се прехвърлим през него, ако ми помогнеш! В името на Бога, Ахмееедд...“ — но думите не излизаха от устата му. Той отново опита, но устата му отново не се подчини на мозъка, мускулите на врата му се разтягаха с усилие, вените му се претоварваха.

Виковете и кръсците към Ахмед му изглеждаха безкрайни, довереникът му стоеше и гледаше вратата, без да му помага, а стъпките се чуваха все по-близо.

— Помощ! — успя да промълви той, опитвайки се да стане от леглото, но чаршафите и одеялата му тежаха, пречеха му, изтощаваха го, болките в гърдите му нарастваха, вече бяха чудовищни като шума.

— Не можем да избягаме, те са тук. Трябва да ги пусна!

На границата на ужаса си той видя как Ахмед тръгва към вратата. С остатъка от силите си му извика да спре, но всичко, което се получи, беше един задушаващ се грак. После почувствува, че нещо в мозъка му се изкривява и нещо се скъсва. По жиците на съзнанието му прехвъркна искра и се предаде по веригата на мозъчната му кора. Болката спря и звуците замряха. Той видя усмивката на Ахмед. Ушите му чува тишината на коридора и покоя на двореца и ханът разбра, че е наистина предаден. С последно, върховно усилие той се протегна към Ахмед, огньовете в главата му осветяваха неговия път в тунела, червени и топли, и светли, и там, в края му, той избълва целия огън и потъна в тъмнината.

Ахмед се увери, че ханът е мъртъв, доволен, че не му се наложи да го удуши с възглавницата. Бързо закачи отново банката с физиологичния разтвор, провери дали няма предателски течове, пооправи леглото, а после много грижливо огледа стаята. Не видя нищо, което можеше да го издаде. Дишаше тежко, главата му се тресеше, беше изтощен. Още секунда за оглед, после отиде до вратата, тихо я отключи и безшумно се върна до леглото. Ханът лежеше

безжизнен върху възглавниците, кръв се процеждаше от носа и устата му.

— Ваше височество! — извика силно той. — Ваше височество!... — После се наведе и го повдигна за момент, пусна го, хукна към вратата и рязко я отвори.

— Сестро! — извика той и се втурна в съседната стая, разтърси жената от дълбокия ѝ сън и я завлече до леглото на хана.

— О, Господи — измърмори тя хем ужасена, хем облекчена, че не се беше случило, докато е сама, защото може би щеше да бъде обвинена от този размахващ нож, жесток стражар или от онези беснеещи, ревящи хора. Все още замаяна от съня, тя разтърка клепачи и прибра косата си в кок, без строгата си прическа се чувствуваше гола. После бързо изпълни задълженията и затвори очите на хана. Чуваше стенанията на Ахмед, обхванат от дълбока печал.

— Не можеше да се направи нищо, ага — утеши го тя. — Можеше да се случи по всяко време. Изпитваше жестока болка, времето му дойде — по-добре така, отколкото да живее като труп.

— Да... да, разбирам. — Сълзите на Ахмед бяха истински — сълзи на облекчение. — Иншаллах, иншаллах.

— Какво стана?

— Аз... аз бях задрямал и той просто... просто въздъхна, и от носа и устата му потече кръв. — Ахмед изтри една сълза, за да скрие очите си. — Аз го хванах, докато падаше от леглото, и после... после не знам, просто... просто изтичах при вас.

— Не се тревожете, ага, нищо не можеше да се направи. Понякога всичко става внезапно и бързо, друг път продължава дълго и мъчително. По-добре е да е бързо, това е благословия. — Тя въздъхна и оправи униформата си, доволна, че всичко свърши и сега може да напусне това място. — Трябва, въъ... да го измием, преди да се съберат останалите.

— Да. Моля да ми позволите да ви помогна, бих искал да ви помогна.

Ахмед ѝ помогна да изчистят кръвта и да придадат на хана представителен вид, като през цялото време кроеше планове: Нажуд и Ахмед да бъдат прогонени преди пладне, останалата част от наказанието им да се изпълни след година и един ден от днес нататък; да разбере дали Фазир е хванал Пьотър Олег; да се погрижи да

прережат гърлото на пратеника за откупа този следобед, както се беше разпоредил от името на хана.

„Глупак — помисли си той, загледан в трупа, — глупак, как можа да си помислиш, че ще платя откупа, за да се върне пилотът, който да те откара в Техеран, за да ти спасят живота! Защо да ти спасяват живота за няколко дни или за месец? Опасно е да си болен и безпомощен, умът ти се помрачава, о, да, докторът ми каза какво мога да очаквам, докато постепенно загубваш ума си и ставаш потъмнителен от всякога, по-опасен от когато и да било, достатъчно опасен, за да се обърнеш може би и срещу мен! Но сега, сега Хаким със сигурност ще наследи престола и аз ще властвам над лъвчето, и с помощта на Аллаха ще се ожения за Азадех. Или ще я изпратя на север — оная работа ѝ е като на всяка друга.“

Сестрата поглеждаше от време на време Ахмед, неговите изящни и в същото време силни и нежни ръце, за първи път доволна от неговото присъствие, без да се страхува. Наблюдаваше го как реши брадата си. „Хората са толкова странни — помисли тя. — Той сигурно много е обичал този зъл старец.“

СРЯДА
28 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

54

Техеран: 6,55 сутринта.

Макайвър продължи да сортира папките и книгата, които беше взел от големия сейф на офиса. Слагаше в куфара си само онези, които бяха жизненоважни. Занимаваше се с това от пет и половина сутринта и сега го болеше главата, наболяваше го и гърбът, а куфарът беше почти пълен. „Още толкова много трябва да взема“ — мислеше си той, като се стараяше да работи колкото може по-бързо. До един час, може би дори по-малко, щяха да дойдат иранците от персонала и той трябваше да прекъсне.

„Проклет народ“ — мислеше си той раздражено, — „все ги няма, когато ни трябват, но сега, през последните дни, не можем да се отървем от тях. Като лепки са:“ „О, не, ваше превъзходителство, позволете ми, моля, да заключа вместо вас, умолявам ви за това изключително право...“ или „О, не, ваше преподобие, аз ще отворя офиса вместо вас, настоявам, това не е работа на ваше превъзходителство!“ Може би ставам параноик, но действат точно като че ли са шпиони, на които им е наредено да ни наблюдават. Партньорите ни са по-любопитни от всякога. Сякаш някой ни следи.

И все пак досега, да чукнем на дърво, всичко върви като добре регулиран реактивен самолет: ние ще бъдем извън страната по обед или малко по-късно. Руди вече е готов за петък с всички допълнителни хора и цял товар резервни части и е вече извън Бандар-е Делама, на път за Абадан, където се беше промъкнал един „Трайдънт“ на Британските авиолинии — приятелят на Дюк Затаки му беше уредил разрешение да евакуира британските петролни работници. Дюк вече сигурно е складира до допълнително гориво при Ковис, а момчетата му имат разрешение да тръгнат утре със 125, и да чукнем пак на дърво, вече

три камиона товари резервни части са изпратени към Бушир, за да бъдат превозени с кораб до Ал Шаргаз. Перкото, полковник Чангиз и този проклет молла, Хусаин, все още се държат добре, слава на Бога. В Ленгех Скраг няма да има проблеми — крайбрежни кораби, подходящи за неговите части, колкото щеш — и няма нищо друго за вършене, освен да чака деня X — не, не деня X, а деня X плюс едно.

„Единственото черно петно е Азадех. И Ерики. Защо, по дяволите, тази глупава жена не ми каза, че е решила да търси бедния Ерики? Боже мой, едва се спаси от Табриз, а сега отново отива и пъха малката си красива главица там. Жени! До една са луди. Откуп? Глупости. Обзалагам се, че това е пак капан, заложен от нейния баща, оня мръсник хана. Същевременно става точно така, както беше казал Том Локхарт:“ „Тя и без това щеше да си отиде, Мак, а ти щеше ли да й кажеш за «Вихрушка»?“

Стомахът му се сви. Даже и ако другите успееш да се измъкнат, проблемът с Ерики и Азадех оставаше. „После, и бедният Том и Шаразад. Как, по дяволите, да ги отведем на безопасно място? Трябва да измислим нещо. Имаме още два дни, може би дотога...“

Той се стресна и се обърна — не беше чул да се отваря вратата. Главният му секретар Горани стоеше на входа — висок и плешив, благочестив шиит, добър човек, който дълги години работеше при тях.

— Салаам, ага.

— Салаам. Подранил си. — Макайвър забеляза нескритата изненада на човека от цялата тази бъркотия — обикновено той беше прибран до педантичност — и се почувствува като в небрано лозе.

— Имамът заповяда да се въдвори ред и всеки да работи усилено за успеха на революцията. Мога ли да помогна с нещо, ага?

— Добре, въъ... не, не, благодаря. Аз, въъ... просто много бързам. Имам много неща за днес и излизам до посолството. — Макайвър почувствува, че гласът му потреперва, но не можеше да спре. — Имам, въъ... имам уговорени срещи през целия ден и по обед трябва да бъда на летището. Трябва да се подготвя малко за комитета на Дошан Тапе. Няма да се връщам в офиса от летището, така че можеш да затвориш рано — всъщност можеш да си вземеш почивка следобед.

— О, благодаря ви, ага, но офисът трябва да е отворен целия ден, докато...

— Не, ще затворим, когато тръгна. Ще се прибера направо вкъщи и ще бъда там, в случай че има нужда от мен. Моля те, излез и се върни след десет минути, искам да изпратя няколко телекса.

— Да, ага, разбира се, ага. — Горани излезе.

Макайвър мразеше лъжата. „Какво ще стане с Горани — запита се той отново, — с него и с всички останали наши хора в цял Иран, някои от които са толкова добри и мили, с тях и с техните семейства?“

Разстроен, той привърши колкото е възможно по-бързо. В касата имаше около сто хиляди риала. Той заключи отново сейфа и изпрати няколко незначителни телекса. Най-важния беше изпратил в пет и половина тази сутрин в Ал Шаргаз с копие до Абърдийн, в случай че Гавалан закъснее. „Въздушно карго на пет сандъка с части за поправка, както беше планирано.“ Съобщението беше кодирано и означаваше, че Ногър, Петикин, той и последните двама механици, които не бе успял да измъкне от Техеран, се готвят да се качат на борда на 125 днес, както се предвиждаше по плана, и това щеше да стане, ако цялата организация вървеше добре.

— Кои са тези сандъци, ага? — По някакъв начин Горани бе намерил копията от телекса.

— От Ковис, ще ги качим на 125 следващата седмица.

— О, много добре. Ще ги проверя вместо вас. Преди да тръгнете, бихте ли ми казали кога ще се върне нашият 212, моля? Този, който дадохме под наем в Ковис?

— Следващата седмица. Защо?

— Негово превъзходителство членът на Съвета на директорите министър Али Киа искаше да знае.

Макайвър моментално изстина.

— Така ли? Защо?

— Вероятно е приготвил чартър за него, ага. Помощникът му дойде тук снощи, след като бяхте тръгнали, и ме попита. Министър Киа иска също още днес отчет за хода на работата по трите ни 212, изпратени на ремонт. Аз, във... казах му, че ще го имам още днес — той ще дойде тази сутрин, така че не мога да затворя офиса.

Никога не бяха обсъждали трите хеликоптера или необичайно големия брой резервни части, изпращани с камиони, коли или като личен багаж — в багажниците на самолетите нямаше място. Беше

напълно възможно Горани да знае, че 212-ките не се нуждаят от ремонт. Макайвър вдигна рамене, надявайки се на най-доброто.

— Ще бъдат готови навреме. Остави бележка на вратата.

— О, но това би било много неучтиво. Ще предам съобщението. Той каза, че ще се върне преди обедната молитва и специално помоли за среща с вас. Има много поверително съобщение от министър Киа.

— Добре, отивам до посолството. — Макайвър се замисли за момент. — Ще се върна веднага щом мога. — Той раздражено взе куфарчето си и забърза надолу по стълбите, като ругаеше Али Киа и накрая прибави и една псувня за Али Баба.

Али Баба — наричан така, защото напомняше на Макайвър за четиридесетте разбойници — беше тъмната половина на семейния им живот в Техеран. Работеше при тях от две години и беше изчезнал, когато започнаха неприятностите. Вчера призори Али Баба се беше върнал сияещ и се беше държал така, сякаш е заминал само за уикенда, а не за почти пет месеца и беше настоявал щастливо да заеме старата си стая. „О, ага, къщата трябва да бъде идеално почистена и подготвена за завръщането на нейно височество — следващата седмица жена ми ще дойде да свърши тази работа, а междувремето ще ви донеса веднага препечен хляб с чай, както винаги сте обичали. Макар и с големи жертви, днес се пазарих извънредно дълго за пресен хляб и мляко — исках да направят специално за мен отстъпка от цената, но разбойниците са я повишили пет пъти от миналата година, толкова неприятно, но моля да ми дадете парите сега и веднага щом отворят банката, да ми изплатите нищожната ми заплата...“

„Този мръсник Али Баба, революцията изобщо не го е променила. Нищожна заплата? Все още си е един самун за нас и пет за него, но както и да е, хубаво е да ти носят препечен хляб с чай в леглото — но не и в деня преди заминаването. Как, по дяволите, ние с Чарли ще си изнесем багажа, без той да надуши, че плъховете се измъкват?“ В гаража Макайвър отключи колата си.

— Съжалявам, таратайке, но нищо не мога да направя, дойде време за Голямата раздяла. Не знам точно как ще стане, но няма да те напусна, като те принеса в жертва на огъня, нито пък ще оставя някой гаден иранец да те похити.

Толбът го чакаше в просторния, елегантен офис.

— Скъпи Макайвър, подранил сте и изглеждате блестящо. Чух за всички приключения на младия Рос — ей Богу, всички имахме голям късмет, не мислите ли?

— Да, да, имахме късмет. Как е той?

— Съвзема се. Силен човек, свърши дяволски добра работа. Ще го видя за обед и ще го качим на днешния полет на „Бритиш Еървейз“ — просто за всеки случай, ако са го набелязали, невъзможно е да се опазиш напълно. Някакви новини от Ерики? Получихме няколко запитвания от финландското посолство с молба за помощ.

Макайвър му разказа за бележката от Азадех.

— Невероятно нелепо. — Толбът щракна с пръсти.

— Откуп! Не звучи никак добре. Носи се, въъ... носи се слух, че ханът наистина е много зле. Получил е удар.

Макайвър се намръщи.

— Това ще помогне ли или ще навреди на Ерики и Азадех?

— Не знам. Ако пукне, е, това сигурно ще наруши баланса на силите в Азербайджан за известно време и ще окуражи заблудените ни приятели на север от границата да засилят агитацията, което ще накара Картър и неговите силни на деня да бълват огън и жупел.

— Какво, по дяволите, прави той сега?

— Нищо, стари приятелю, курварствува — там е бедата. Разпиля парите си и тръгна по наклонената плоскост.

— Нещо повече за национализирането ни? Армстронг твърди, че било неизбежно.

— Напълно е възможно да загубите контрола над хеликоптерите си в най-близко бъдеще — каза Толбът със заучена загриженост и Макайвър загуби интерес. — Това, въъ... може би ще бъде по-скоро лично облагодетелстване на заинтересовани страни.

— Имате предвид Али Киа и партньорите ни?

Толбът вдигна рамене.

— Нашите нямат причина да го правят, нали?

— Това официално ли е?

— Мили Боже, приятелю, не! — Толбът беше напълно шокиран. — Само лично наблюдение, не официално. Какво мога да направя за вас?

— Неофициално, по указание на Анди Гавалан, а?

— Нека да го документираме.

Макайвър се вгледа в леко порозовялото, без чувство за хумор лице и облекчен се изправи.

— Няма начин, мистър Толбът. Идеята да ви държим в течение беше на Анди, не моя.

Толбът въздъхна престорено:

— Добре, неофициално. Макайвър седна.

— Ние, ъ-ъ-ъ... днес прехвърляме главната си квартира в Ал Шаргаз.

— Много мъдро. И какво?

— Днес заминаваме. Целият останал чуждестранен персонал. Със 125.

— Много мъдро. И?

— Ние... ние закриваме всичките си полети в Иран. В петък.

Толбът въздъхна отегчено.

— Бих казал, че без персонал това се разбира от само себе си.

На Макайвър му беше трудно да каже това, което искаше.

— Ние... ние изтегляме всичките си хеликоптери в петък — този петък.

— Бога ми! — рече Толбът с нескрито възхищение. — Поздравявам ви! Как, по дяволите, накарахте този негодник Киа да вземе разрешителни? Сигурно сте му обещали доживотно членство в Кралската ложа в Аскот!

— Е, не, не сме. Решихме да не искаме разрешение, това е само загуба на време. — Макайвър стана. — Добре, до скоро виж...

Усмивката на Толбът изчезна.

— Без разрешителни?

— Да, вие сам знаете, че ще откраднат, национализират, присвоят хеликоптерите ни. Както и да го наречете, няма начин да получим разрешителни. Така че просто тръгваме — добави Макайвър надутото. — В петък тихомълком излитаме от кокошарника.

— О, Боже! — Толбът енергично заклати глава, пръстите му си играеха с една папка на бюрото. — Бога ми, страшно неблагоприятно.

— Няма друга възможност. Е, мистър Толбът, това е всичко, приятен ден. Анди искаше да ви предупреди, така че можете да правите каквото поискате.

— Какво, по дяволите, да правя? — избухна Толбът.

— Откъде да знам, по дяволите? — Макайвър беше не по-малко вбесен. — От вас се очаква да закриляте нашите съотечественици.

— Но вие...

— Аз просто нямам намерение да бъда изтласкан от бизнеса и точка по въпроса!

Толбът нервно барабанеше с пръсти.

— Струва ми се, че имам нужда от чаша чай — каза той и натисна интеркома. — Силия, две чаши от най-хубавия и мисля, че няма да ни навреди и малко „Нелсънс блад“ в запарката.

— Да, мистър Толбът — отвърна пресипнало секретарката и кихна.

— Наздраве — каза Толбът автоматично. Пръстите му престанаха да барабанят и той се усмихна приветливо на Макайвър.

— Много се радвам, че не сте ми казвали никога нищо, стари приятелю.

— И аз.

— Бъдете сигурен, ако чуя някога, че се занимавате с пандизчийски работи — как беше изразът? — а, да, да „забърквате каша“ — ще бъда щастлив да ви посетя от името на правителството на Нейно Величество и да се опитам да оправя бакиите ви. — Толбът смръщи вежди. — Едра кражба, Бога ми! Но ви желая успех, стари приятелю.

В апартамента на Азадех: 8,10 сутринта.

Старата домашна прислужница едва крепеше по коридора тежкия сребърен поднос със закуската — четири варени яйца, препечен хляб с масло, мармалад, две изящни чаши, изпускаща пара каничка кафе и фини египетски памучни салфетки. Тя остави подноса и почука.

— Влез.

— Добро утро, ваше височество. Салаам.

— Салаам — отвърна Шаразад глухо. Беше се подпряла на множеството възглавници на миндера, лицето ѝ бе подпухнало от сълзи. През открянатата врата на банята се чуваше шум от течаща вода. — Можеш да го оставиш тук, на миндера.

— Да, ваше височество. — Старата жена се подчини, погледна към банята и излезе.

— Закуската, Томи — извика Шаразад, като се опитваше гласът ѝ да звучи ведро. Никакъв отговор. Тя сви рамене и подсмръкна леко с напирасци в очите сълзи, после вдигна поглед към Локхарт, който се бе върнал в спалнята. Беше се избърснал и облякъл в зимната си униформа — ботуши, панталон, риза и дебел, топъл пуловер.

— Кафе? — попита тя с колеблива усмивка. Мразеше упорития израз на лицето му и маската на неодобрение, която бе надянал.

— Ей сега — отвърна той без ентузиазъм. — Благодаря.

— Аз... аз поръчах да приготвят всичко така, както го обичаш.

— Изглежда вкусно. Ти започвай. — Той отиде до бюрото и започна да връзва вратовръзката си.

— Наистина беше чудесно от страна на Азадех да ни заеме апартамента си, докато я няма, нали? По-приятно е, отколкото вкъщи.

Локхарт я погледна в огледалото.

— Навремето не говореше така.

— О, Томи, разбира се, че си прав, но нека не се караме.

— Нямам намерение да се карам. Казах, каквото имах за казване, ти също. — „Казах ѝ го“ — помисли си той, терзан от мисълта, че и тя е нещастна като него, но не беше в състояние да направи нищо повече. Този кошмар бе започнал преди два дни, когато Мешанг го беше предизвикал пред нея и Зара, и продължаваше и досега, като късаше нервите им и ги довеждаше до ръба на лудостта. Два дни и две ноци сълзи на отчаяние и повтаряне отново и отново: „Не се тревожи, ще се справим някак си, Шаразад“ — и после отново обсъждаха бъдещето. „Какво бъдеще?“ — запита той отражението си, искаше му се да избухне отново.

— Ето ти кафето, скъпи.

Той го пое мрачно и седна на стола с лице към нея, без да я поглежда. Кафето беше превъзходно и горещо, но не можа да премахне противния вкус в устата му и Том го остави почти недокоснато, стана и отиде да си вземе пилотското яке. „Слава Богу, че днес трябва да превоза хеликоптера до Ковис — каза си той. — По дяволите всичко!“

— Кога ще те видя, мили, кога се връщаш?

Той се видя как повдига рамене, мразеше се, искаше да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже колко дълбоко я обича, но беше изживял

тази агония вече четири пъти през последните два дни, а Шаразад беше все така неумолима и непреклонна, също като брат си.

— Да напусна Иран? Да напусна дома си завинаги? О, не мога, не мога!

— Но то няма да е завинаги, Шаразад. Ще прекараме известно време в Ал Шаргаз и после ще отидем в Англия, ти ще обикнеш Англия и Шотландия, а и Абър...

— Но Мешанг казва, че...

— Да пукне тоя Мешанг! — изкрещя той, видя страха ѝ и това превърна гнева му във влудяваща ярост. — В името на Христа, Мешанг не е Всемогъщият Бог! Какво, да го вземат дяволите, знае той? — И тя се беше разхълцала като ужасено дете, свивайки се по-далеч от него. — О, Шаразад, съжалявам... — Прегръщаше я и монотонно ѝ напяваше за любовта си към нея и че няма от какво да се страхува в неговите прегръдки.

— Томи, чуй ме, скъпи, ти беше прав и аз сбърках, грешката беше моя, но аз знам какво да правя: утре ще ида и ще се срещна с Мешанг, ще го убедя да ни даде позволение и... Какво има?

— Не си чула и дума от това, което казах.

— О, чух, да, наистина слушах много внимателно, моля те, не се вбесявай отново, ти си прав, разбира се, да се ядосваш, но аз слу...

Той отново кипна.

— Не чу ли какво каза Мешанг? Ние нямаме никакви пари — парите свършиха, със сградата е свършено, той има пълен контрол над средствата на семейството, пълен, и докато ти не му се подчиниш, на него, а не на мен, няма да получиш нищо повече. Но това няма значение, аз мога да печеля достатъчно и за двама ни! Мога! Работата е там, че трябва да напуснем Техеран. Да заминем за... за съвсем малко.

— Но аз нямам никакви документи, нямам, Томи, и още не мога да получа, и Мешанг е прав, като казва, че ако напусна страната без документи, те никога няма да ме пуснат обратно, никога, никога.

Отново сълзи и отново спорове, без да може да проникне в съзнанието ѝ, още сълзи, после в леглото напразно се опитваха да заспят — сънят бягаше и от двамата.

— Можеш да останеш тук, Томи. Защо да не можеш да останеш тук, Томи?

— О, Господи, Шаразад! Мешанг беше съвсем ясен. Аз не съм желан и чужденците ще бъдат изгонени. Ще отидем някъде другаде. В Нигерия или Абърдийн, някъде другаде. Пригответи един куфар. Ще се качиш на 125 и ще се срещнем в Ал Шаргаз — ти имаш канадски паспорт. Ти си канадска гражданка!

— Но аз не мога да напусна без документи — зариди и захълца тя, повтаряйки отново и отново същите аргументи и пак сълзи.

После, вчера сутринта, мразейки се, изостави гордостта си и отиде на пазара да увещава и да умилюва Мешанг — беше обмислил внимателно всичко, което щеше да му каже, но се изправи пред стена, висока до небето. И още по-лошо.

— Баща ми държеше контролния пакет в компанията, който аз, естествено, наследявам.

— О, но това е чудесно, Мешанг, това променя нещата.

— Изобщо нищо не променя. Същественото е как ти възнамеряваш да платиш дълговете си, да плащаш на бившата си жена и да издържаш сестра ми и детето ѝ, без голямо преливане на милостиня.

— Работата ми не е милостиня, Мешанг, не е милостиня. Тя може да бъде извънредно доходна и за двама ни. Не ти предлагам съдружие или нещо подобно, аз ще работя за теб. Ти нямаш понятие от хеликоптерния бизнес, а аз го познавам идеално. Мога да движа новата компания вместо теб, да я направя печеливша веднага. Познавам пилотите и знам какво да правя, познавам целия Иран и повечето от нефтените полета. Това би решило всичко и за двама ни. Бих работил като дявол, за да защитя семейните интереси, ще останем в Техеран, Шаразад ще може да роди бебето тук и...

— Иранската държава ще иска само ирански пилоти, имам уверението на министър Киа. Сто процента.

Внезапно му стана ясно — неговата вселена се разпаднаше.

— А, сега разбирам. Никакви изключения и по-специално, за мен.

Мешанг пренебрежително вдигна рамене.

— Зает съм. И за да бъда откровен, ще ти кажа: ти не можеш да останеш в Иран. В Иран ти нямаш бъдеще. Извън Иран пък Шаразад няма бъдеще, заради което да си струва да остане с теб, а тя никога няма да замине за постоянно в изгнание, което ще стане, ако тя тръгне

с теб без моето съгласие и без редовни документи. Ето защо трябва да се разведеш.

— Не.

— Шаразад да си дойде вкъщи от апартамента на хана следобед — между другото, още една милостиня, — а ти напусни Иран незабавно. Твоят брак не беше ислямски, така че не е от значение — канадският брак ще се анулира.

— Шаразад никога няма да се съгласи.

— Така ли? Елате у нас точно в шест и ще решим окончателно този въпрос. След като напуснеш, аз ще уредя иранските ти дългове — не мога да си позволя да оставя големи дългове да тежат на доброто ни име. Точно в шест. Приятен ден.

Не си спомняше как се върна в апартамента, нито как ѝ каза. После пак имаше сълзи и посещение у Бакраван същата вечер. Мешанг отново повтори това, което му беше казал, разярен от унизителните молби на Шаразад.

— Не ставай смешна, Шаразад! Престани да виеш, това е за собственото ти добро, за доброто на твоя син и за доброто на семейството. Ако заминеш с канадски паспорт, без редовни легални документи, никога няма да ти разрешат да се върнеш. Да живееш в Абърдийн? Бог да те пази, ще умреш от студ до един месец, а с теб и синът ти... Дойката Джари няма да дойде с теб дори ако той може да ѝ плати — да не е луда, да напусне Иран и семейството си завинаги. Никога няма да ни видиш отново, помисли за това... помисли за сина си... — И отново и отново, докато Шаразад загуби способността си да говори свързано, а Локхарт бе смазан.

— Томи.

Това го извади от унеса.

— Да? — попита той, долавяйки стария тон в гласа ѝ.

— Любими, ти завинаги ли ме напускаш? — попита тя на фарси.

— Не мога да остана в Иран — каза той, сега вече спокоен — нейното „любими“ му беше помогнало извънредно много. — Като ни закрият, за мен няма да има работа тук, нямам пари и дори ако сградата не беше изгоряла... е, никога не съм бил от тези, които живеят от подаяния. — В очите му нямаше измама. — Мешанг е прав за много неща: няма да видиш кой знае какъв живот с мен и си права да останеш. Разбира се, без документи ще бъде опасно да напуснеш, а

трябва да мислиш и за детето, знам. Освен това... не, остави ме да довърша — спря я той меко. — Освен това още съществува НВС. — Това му напомни за братовчед й Карим. Още един ужас, който тепърва й предстоеше. Бедната Шаразад...

— Завинаги ли ме напускаш, любими?

— Днес заминавам за Ковис. Ще остана там няколко дни, а после отивам в Ал Шаргаз. Ще те чакам там, ще чакам един месец. Това ще ти даде време да премислиш всичко и да постъпиш така, както решиш. Можеш да се свържеш с мен с писмо или телекс чрез летището на Ал Шаргаз. Ако пожелаеш да дойдеш с мен, канадското посолство веднага ще го уреди, с предимство, това вече съм го уговорил... и, разбира се, ще поддържам връзка.

— Чрез Мак?

— Чрез него или по друг начин.

— Ти, ти развеждаш ли се с мен?

— Не, никога. Или ако искаш... нека го кажа по друг начин — ако мислиш, че това е необходимо за детето ни или по някаква друга причина, тогава ще направя, както ти пожелаеш.

Настана тишина. Тя го гледеше особено с огромните си тъмни очи, толкова млади и нежни, полупрозрачната й нощница подчертаваше сиянието на златистата й кожа, косите й се спускаха по раменете и гърдите.

Локхарт беше погълнат от своята безпомощност, умираше в душата си, с цялото си сърце искаше да остане, но съзнаваше, че вече няма смисъл. Всичко вече беше казано и сега всичко зависеше от нея. „Ако бях на нейно място, нямаше да се колебая, щях да се разведа, и преди всичко нямаше изобщо да се женя.“

— Сбогом... — каза той на фарси. — Сбогом, любима.

— Сбогом, любими.

Той взе якето си и тръгна. В следващия момент тя чу затварянето на входната врата. Дълго се вира след него, после замислено си наля кафе и отпи — горещо, силно, сладко и живително.

„Да бъде волята на Аллаха — каза си тя, сега вече успокоена. — Или ще се върне, или не. Или Мешанг ще се умилостиви, или няма. И в двата случая трябва да бъда силна, да ям за двама и да мисля за приятни неща, докато нося сина си.“

Счупи първото яйце. Беше идеално сварено и много вкусно.

В апартамента на Макайвър: 11,50 по обед.

Петикин влезе в хола с куфара си и се изненада, когато видя слугата Али Баба мързеливо да лъска бюфета.

— Не те чух да се връщаш. Струва ми се, че ти дадох свободен ден — рече той раздражено и остави куфара на пода.

— О, да, ага, но има страшно много неща да се правят, апартаментът е потънал в мръсотия, а кухнята... — Буйните му вежди се повдигнаха.

— Да, да, вярно е, но можеш да започнеш утре. — Петикин забеляза, че слугата гледа куфара и изпсува наум. Веднага след закуска беше отпратил Али Баба за целия ден с указание да се върне в полунощ, което обикновено значеше, че той няма да се върне до следващата сутрин. — Сега се махай.

— Да, ага. Вие в отпуск ли отивате, или за празниците?

— Не, аз, тъх... ще остана с един от пилотите за няколко дни, така че се погрижи стаята ми утре да е изчистена. О, да, и по-добре ми дай твоя ключ, че не знам къде съм сложил моя. — Петикин протегна ръка, ругаейки, че не се бе сетил за това преди. Али Баба му го даде със странна неохота. — Капитан Макайвър иска апартаментът да е на негово разположение, той има работа и не желае да го безпокоят. До скоро виждане. Чао.

— Но, ага...

— Чао! — Той се увери, че Али Баба си е взел палтото, отвори вратата, почти го избута навън и отново я затвори. Погледна нервно часовника си. Беше почти пладне и все още нито следа от Макайвър, а трябваше вече да са на летището. Влезе в спалнята и се пресегна за другия куфар, също подреден, после се върна и го остави до първия, близо до входната врата.

„Два малки куфара и един сак — помисли си той. — Нямам кой знае какво след всичките тези години в Иран. Няма значение. Предпочитам да пътувам с малко багаж. Този път може би ще имам повече късмет и ще спечеля повече пари или ще започна друг бизнес, освен това съществува и Паула. Как, по дяволите, мога да си позволя отново да се ожения! Женен? Ти луд ли си? Всичко, което можеш да си

позволиш, е да изкараш една любовна история. Да, но да ме вземат мътните, страшно ми се иска да се ожения за нея...“

Телефонът иззвъня и той подскочи кажи-речи до тавана — не можеше да свикне с пронизителното му звънене. Вдигна слушалката с разтуптяно сърце.

— Ало?

— Чарли, това съм аз — Мак. Слава Богу, че проклетият телефон работи, пробвах го наслуки. Забавиха ме.

— Имаш ли проблеми?

— Не знам, Чарли, но трябва да отида да се срещна с Али Киа — този мръсник е изпратил гадния си помощник и един от Зелените ленти да ме вземат.

— Какво иска Киа, по дяволите? — Вън из целия град се разнасяха пронизителните гласове на мюезините, които призоваваха правоверните на обедна молитва, и Чарли почти не чуваше.

— Не знам. Срещата ще стане след половин час. По-добре ще е ти да продължиш за летището, а аз ще се добера до него веднага, щом мога. Гледай да накараш Джони Хог да се забави.

— Окей, Мак. Какво става с твоите неща, в офиса ли са?

— Измъкнах ги рано тази сутрин, докато Али Баба хъркаше, и са в багажника на колата. Чарли, там в кухнята има един гоблен на Джени — „Долу царевичния говежди пай“. Бутни го в куфара си заради мен, моля те. Тя ще ми направи червата на жартиери, ако го забравя. Ако имам време, ще се върна, за да видя всичко ли е наред.

— Да изключи ли газта и електричеството?

— Господи, не знам. Остави ги, става ли?

— Добре. Сигурен ли си, че не искаш да те изчакам? — попита Чарли. Металните гласове на мюезините по високоговорителите увеличаваха безпокойството му. — Нямам нищо против да почакам. Може би ще е по-добре, а, Мак?

— Не, ти тръгвай. Ще дойда направо там. Чао.

— Чао. — Петикин се намръщи, после чу сигнала „свободно“ и набра офиса на летището. За негово учудване се свърза.

— „Иран Хеликопърс“, ало?

Той разпозна гласа на отговорника по каргото.

— Добро утро, Адвани, на телефона е капитан Петикин. Пристигна ли вече 125?

— А, капитан Петикин, да, в зоната за изчакване е и ще кацне всеки момент.

— Там ли е капитан Лейн?

— Да, един момент, моля.

Петикин чакаше, чудейки се какво иска Киа.

— Ало, Чарли, тук е Ногър. Да нямаш приятели по върховете?

— Не, телефонът току-що проработи. Можеш ли да говориш насаме?

— Не, невъзможно е. Какво се мъти?

— Все още съм в апартамента. Мак ще се задържи, трябвало да се срещне с Али Киа. Аз съм вече на път за летището, а той ще дойде направо от офиса на Киа. Готов ли си да товариш?

— Да, Чарли, изпращаме двигателите за ремонт, както нареди капитан Макайвър. Всичко е според нарежданията.

— Добре, там ли са двамата механици?

— Да, и онези части са също готови за превоз.

— Добре. Доколкото виждам, няма проблеми.

— Все още не, стари приятелю.

— Довиждане. — Петикин затвори. Огледа апартамента за последен път и изпита известна тъга. Имаше хубави и лоши моменти, но най-хубаво беше, когато Паула му гостуваше. През прозореца забеляза далечен дим над Джалех и сега, след като гласовете на мюезините бяха заглъхнали, чу обичайната накъсана стрелба.

— Дявол да ги вземе всичките! — промърмори той. Стана и излезе с багажа си, после грижливо заключи вратата. Когато изкара колата от гаража, видя Али Баба да се шмугва бързо заднишком в един вход на отсрещната страна на улицата. С него имаше още двама мъже, които не беше виждал никога преди. „Какво, по дяволите, е намислил този негодник?“ — помисли си Чарли тревожно.

В Министерството на транспорта: 1,04 по обед.

В огромната зала беше студено въпреки горящите в камината дърва и министър Киа беше облечен в дебело, скъпо астраганено палто и подходяща за него шапка. Беше ядосан.

— Повтарям, имам нужда от транспорт до Ковис и настоявам вие да ме придружите.

— Утре не мога, съжалявам — отвърна Макайвър. С усилие се въздържах да не покаже нервността си. — Ще бъда щастлив да ви придружа следващата седмица. Да речем, в понеделник и...

— Учуден съм, че след всичките ни съвместни операции, които съм ви осигурявал, се налага изобщо да спорим. Утре, капитане, или... или ще отменя всичките ви разрешителни за 125 — на практика днес ще го задържа на земята, заземен в очакване на разследването!

Макайвър стоеше пред широкото бюро, а Киа седеше зад него в голям резбован стол, който го правеше още по-малък.

— Не можете ли да го направите днес, ваше преподобие? Имаме един „Алует“, с който можем да ви закараме до Ковис. Капитан Локхарт тръг...

— Утре, не днес. — Киа се зачерви още повече. — В качеството ми на член на Съвета на директорите ти нареждам: ти ще дойдеш с мен, ще тръгнем заедно в десет часа. Ясно ли е?

Макайвър мрачно кимна, опитвайки се да намери изход от капана. Постепенно идеята изникна в съзнанието му.

— Къде желаете да се срещнем?

— Къде е хеликоптерът?

— В Дошан Тапе. Ще ни е нужно разрешение. За нещастие там има един майор Делами и един молла, и двамата са доста трудни, така че не виждам как ще го направим.

Лицето на Киа потъмня още повече.

— Министър-председателят е издал нови нареждания относно моллите и намесата им в гражданското управление и имахте се е съгласил на драго сърце. За тях двамата е по-добре да се държат прилично. Ще се срещнем с вас в десет сутринта и...

В този момент навън се чу силна експлозия. Те се втурнаха към прозореца, но успяха да видят само облак дим, който се издигаше на талози в студеното небе зад завоя на пътя.

— Май е поредната бомбена експлозия на кола — каза Макайвър отвратен. През последните няколко дни имаше няколко политически убийства и бомбени атентати, организирани от леви екстремисти, най-вече срещу аятоласи от висшето държавно управление.

— Мръсни терористи, дано Аллах изгори и тях, и бащите им! — Киа беше очевидно изплашен, което достави удоволствие на Макайвър.

— Цената на славата, господин министре — рече той със загриженост в гласа си. — Явно целта им са хората от високите места, важните люде като вас. Да... да... знаем, знаем. Мръсни терористи...

Макайвър се усмихваше през цялото време, докато се връщаше към колата си. „И така, Киа иска да отиде в Ковис. Ще се погрижа той непременно да стигне дотам, а «Вихрушка» да продължи по плана.“

Зад ъгъла главният път беше почти задръстен от отломки, една кола още гореше, други тлееха на пътното платно, там, където беше избухнала бомбата, в една от паркираните коли имаше дупка, предната част на близкия ресторант беше отнесена; някаква чуждестранна банка бе пунала кепенците, навсякъде се бяха посипали разтрошени стъкла от витрините на съседните магазини. Имаше много ранени, убити или умиращи. Царяха агония и паника, носеше се зловоние от горящи гуми.

Движението и в двете посоки беше задръстено. Нищо не можеше да се направи, освен да се чака. След половин час пристигна линейка, а няколко Зелени ленти и един молла започнаха да регулират движението. След известно време махнаха на Макайвър да мине — за жалост напред. Като забави скоростта край руините сред хаоса и рева на движението, той не забеляза обезглавеното тяло на Толбът, полузаровено под развалините на ресторанта, нито пък разпозна Рос, облечен в цивилни дрехи. Рос лежеше наблизко в безсъзнание, опрян на стената, с разкъсано палто. От носа и ушите му течеше кръв.

Във фоайето на летището в Ал Шаргаз — отвъд Залива: 2,05 следобед.

Скот Гавалан беше сред тълпата, чакаща до митницата и имигрантската зона. Дясната му ръка висеше на превръзка през врата. По високоговорителя се чу съобщение на арабски и английски, а голямото табло за пристигащи и заминаващи затрака и започна да изписва разписанията и изходите за качване в самолетите, оживявайки

цялата аерогара. Скот видя баща си да излиза през зелената врата, лицето му светна и той тръгна напред, за да го посрещне.

— Здравей, татко.

— О, Скот, момчето ми! — извика Гавалан, щастлив от срещата, и го прегърна внимателно, за да не засегне рамото му. — Как си?

— Много добре, татко, не те лъжа. Казах ти вече, че съм добре.

— Да, виждам. — Откакто Гавалан замина в понеделник, беше говорил със сина си по телефона много пъти. „Но да говориш по телефона не е същото“ — помисли си той. — Толкова... толкова се тревожех.

На Гавалан изобщо не му се искаше да заминава, но английският доктор в болницата го беше уверил, че Скот е добре, а, от друга страна имаше неотложни делови проблеми в Англия, както и отсрочената среща на Съвета, където трябваше да присъства.

— Рентгеновата снимка показва, че няма увреждания на костта, мистър Гавалан. Куршумът е минал през мускула, раната е лоша, но ще заздравее напълно — беше го информирал лекарят.

На Скот беше казал:

— Ще боли много и няма да можеш да летиш повече от два месеца. Колкото до секретите... Всъщност, не трябва да се притесняваш. Това е съвсем нормална реакция за огнестрелна рана. Полетът от Загрос не ти се е отразил добре — избягал си в ковчег, казваш? Това е достатъчно да ти причини силна нервна възбуда, да не говорим, че са стреляли по теб. И на мен щеше да ми се отрази зле. Ще те задържим за тази нощ.

— Необходимо ли е, докторе? Аз... чувствам се много по-добре.

— Скот скочи, но коленете му омекнаха и той щеше да падне, ако Гавалан не го беше подхванал.

— Първо трябва да те закрепим. Един здрав сън и той ще бъде в отлично състояние, мистър Гавалан, обещавам ви. — Докторът даде на Скот успокоително и Гавалан остана с него, като се опита да го утеши за смъртта на Джордан.

— Ако някой е виновен, това съм само аз, Скот. Ако бях наредил евакуация, преди шахът да избяга, Джордан още щеше да е жив.

— Не, не е така, татко... Куршумите бяха предназначени за мен...

Гавалан го изчака да заспи. Междувременно пропусна връзката си, но в последния момент хвана полета в полунощ и пристигна в Лондон тъкмо навреме.

— Какво, по дяволите, ще стане в Иран? — запита Линбар без увод.

— А къде са другите? — попита Гавалан притеснено. В стаята беше само още един от директорите, Пол Чой, с прякор Доходоносния, долетял от Хонконг. Гавалан го уважаваше изключително много заради неговата проникателност в бизнеса — единственият облак в отношенията им беше непосредственото участие на Чой при злополучната смърт на Дейвид Макструан и заемането на мястото му от Линбар впоследствие. — Трябва да ги почакаме, не мислиш ли?

— Няма да дойде никой друг — отсече Линбар. — Казах им да не идват, нямам нужда от тях. Аз съм тайпанът и мога да правя каквото си искам. За...

— Не и с хеликоптерите на С-Г — Гавалан изглежда сурово Чой. — Предлагам да отложим съвещанието.

— Разбира се — рече меко Доходоносния Чой, — но, по дяволите, Анди, дойдох специално за това, а ние тримата правим кворум, ако трябва да гласуваме.

— Аз ще гласувам — каза Линбар. — От какво се страхуваш, по дяволите?

— От нищо. Но...

— Добре. Тогава имаме кворум. А сега, какво става в Иран?

Гавалан запази спокойствие.

— Петък е денят Хикс, времето го позволява. „Вихрушка“ е организирана по най-добрия възможен начин.

— Сигурен съм в това, Анди — усмивката на Доходоносния Чой беше приятелска. — Линбар казва, че планираш да измъкнеш само 212-ките? — Той беше красив, неизмеримо богат мъж към четиридесетте. Вече много години беше член на Съвета на директорите на „Струан“ и на много от нейните филиали, чиито главни интереси бяха извън тези на фирмата: в корабоплаването и фармацевтиката в Хонконг и Япония и на Китайската фондова борса. — А какво ще правим с 206 и „Алуетите“?

— Ще трябва да ги оставим. Просто не можем да ги измъкнем. Няма начин.

Обяснението му беше последвано от мълчание. Накрая Доходоносния Чой каза:

— Какъв е окончателният план на „Вихрушка“?

— В петък в седем часа сутринта, ако времето позволява, аз излъчвам по радиото кода, с който се дава старт на „Вихрушка“. Всички хеликоптери излитат. Ще имаме четири 212, базирани в Бандар-е Делама под ръководството на Руди, те ще се отправят към Бахрейн, ще заредят, след което ще продължат към Ал Шаргаз. Нашите два 212 в Ковис трябва да заредят на брега, после да се насочат към Кувейт за още гориво, после до Джелет — това е малък остров до Саудитска Арабия, където сме складирали гориво, а после да продължат за Бахрейн и Ал Шаргаз. Трите в Ленгех, под ръководството на Скрагър, не би трябвало да имат проблеми, те просто се отправят директно към Ал Шаргаз. Ерики се измъкна през Турция. Веднага щом пристигнат, почваме да ги демонтираме, за да ги натоварим на 747, които вече съм чартирал, и ги измъкваме колкото може по-бързо.

— Какви са шансовете да не загубим нито един човек или хеликоптер? — попита Доходоносния Чой. Погледът му внезапно стана суров. Той беше известен комарджия, притежател на състезателни коне и управител на хонконгския жокееен клуб. Носеше се слух, че е и член на синдиката на комарджиите в Макао.

— Не мога да се обзаложа. Но шансовете са добри, иначе не бих помислил за това. Макайвър вече успя да измъкне три 212, с това са спасени повече от три милиона. Ако успеем да измъкнем всичките 212 и повечето от резервните части, С-Г ще бъде в добра форма.

— В ужасна форма — каза грубо Линбар.

— В по-добра от „Струан“ тази година.

Линбар пламна.

— Трябваше да сте подготвени за тази катастрофа, ти и проклетият Макайвър. За всеки глупак беше ясно, че шахът е взел-дал.

— Достатъчно, Линбар — сопна се Гавалан. — Не съм дошъл да се караме, а да докладвам, така че нека да приключваме, за да мога да хвана обратния полет. Има ли нещо друго, Чой?

— Анди, дори и да успееш да ги измъкнеш, какво ще стане с подбиването на цените в Северно море от „Импириъл“, който вече ти отне двадесетина контракта, освен това имаш ангажимент с шестте Х-63.

— Ужасно глупаво и ненавременно решение — допълни Линбар. Гавалан откъсна очи от него и се съсредоточи. Чой имаше право да пита, а той нямаше какво да крие.

— Докато разполагам с 212-ките, мога да оправя нещата, има страшно много работа за тях. С „Империъл“ ще се занимава следващата седмица — мога да си върна някои от контрактите. Останалата част от света е луда за петрол, така че „Екс Текс“ ще се съвземе с новите договори в Саудитска Арабия, Нигерия и Малайзия, а когато получат доклада ни за X-63, ще удвоят бизнеса си с нас — а така ще постъпят и останалите ни основни контрагенти. Ще можем да ги обслужваме по-добре от всякога, с по-голяма безопасност при всякакви метеорологични условия, при по-ниски разходи на пътничокилометър. Пазарът е огромен, скоро Китай ще се отвори и...

— Въздушни кули — обади се Линбар. — Ти и проклетият Дънрос витае в облаците.

— Китай никога няма да ни е от полза — рече Доходоносния Чой с особен поглед. — Съгласен съм с Линбар.

— Аз не съм. — Гавалан забеляза нещо странно в Чой, но яростта му го погълна. — Ще изчакаме и ще видим. Китай трябва да има някъде петрол в изобилие. И за да завърша: аз съм в добра форма, в прекрасна форма, печалбите ми миналата година възлязоха на над петдесет процента, а и тази година е така, ако не и по-добре. Следващата седмица ще...

— Следващата седмица ще си вълн от бизнеса — прекъсна го Линбар.

— Краят на тази седмица ще покаже дали ще бъде едното или другото. — Гавалан вирна брадичка. — Предлагам да се съберем отново следващия понеделник. Тогава ще успея да се върна.

— Аз и Пол се връщаме в Хонконг в събота. Ще се съберем отново там.

— За мен това е невъзможно и...

— Тогава ще трябва да минем без теб. — Самообладанието на Линбар му изневери. — Ако „Вихрушка“ се провали, с теб е свършено, „С-Г Хеликопърс“ ще бъде ликвидирана, нова компания, „Норд си Хеликопърс“, която, между другото, вече е формирана, ще придобие активите ѝ и се съмнявам, че ще платим и половин цент за долар. Гавалан пламна.

— Това е пладнешки обир!

— Просто цената на фалита! За Бога, ако С-Г пропадне, с теб е свършено, а според мен това ще стане много скоро. И ако не можеш да си позволиш да си купиш билет за самолета, за да дойдеш на заседанието на Съвета, няма да ни липсваш.

Гавалан беше извън себе си, но се въздържа и потисна яда си. Внезапна мисъл го накара да погледне към Доходоносния Чой.

— Ако „Вихрушка“ успее, ще ми помогнеш ли да финансираме изкупуването на „Струан“?

Още преди Чой да успее да отговори, Линбар изрева:

— Не продаваме контролните си пакети.

— А може би трябва, Линбар — каза Доходоносния Чой замислено. — Това може би ще ти помогне да излезеш от дупката, в която си. И защо по дяволите, се карате вече цял ден, а?

— Ще финансираш ли изкупуването? — сурово попита Линбар.

— Да, може би, но само ако ти си съгласен, Линбар, само тогава. Това е семеен въпрос.

— Никога няма да се съглася, Чой. — Лицето на Линбар се разкриви и той погледна свирепо Гавалан. — Искам да ви видя съсипани и теб, и проклетия Дънрос.

Гавалан стана.

— Ще се срещнем на следващото заседание на Вътрешния съвет. Ще видим какво ще кажат те.

— Ще направят каквото им кажа. Аз съм тайпанът. Между другото, ще направя Доходоносния член на Съвета.

— Не можеш, това противоречи на правилата на Дърк. — Основателят на компанията Дърк беше постановил, че членове на Вътрешния съвет могат да бъдат само хора от фамилията, колкото и далечна връзка да имат с нея, и да са християни. — Ти се закле да ги спазваш.

— По дяволите правилата на Дърк! — върна му удара Линбар. — Ти не си част от тях, нито пък наследник на Дърк, само тайпанът е такъв, за Бога, и какво съм се клел да спазвам, си е моя работа. Мислиш се за дяволски умен, но не си! Доходоносният стана член на Епископалната църква, миналата година се разведе и скоро ще се ожени в семейството — за една от моите племеннички с моята

благословия — и ще бъде по-близък до рода, отколкото си ти. — Линбар се разсмя гръмогласно.

Гавалан не се усмихна. Нито пък Доходоносния Чой. Наблюдаваха се един друг, камъчето вече беше изплюто.

— Не знаех, че си се развел — изръмжа Гавалан, — щях да ти поднеса поздравленията си за... за твоя нов живот и назначение.

Врагът му каза само:

— Благодаря.

Сред общата суетня Скот се наведе да вдигне куфара на баща си, но Гавалан го спря.

— Не, благодаря, Скот, мога и сам. Иска ми се да взема един душ и да поспя два часа. Мразя да летя нощем.

— Джени е отвън с колата. — Скот беше забелязал умората на баща си още в първия момент. — Май си имал неприятности у дома?

— Не, не, никакви. Толкова съм щастлив, че си добре. Какви са новините тук?

— Всичко е окей, татко, върви според плана. Като по часовник.

В северните предградия на Техеран: 2,35 следобед.

Жан-Люк, елегантен както винаги в ушитата си по поръчка униформа и направените специално за него ботуши, слезе от таксито. Както беше обещал, той извади една стодоларова банкнота и внимателно я скъса на две половини.

— Voila!

Шофьорът разгледа отблизо своята половина от банкнотата.

— Само един час, ага! Моля ви, ага, само един час, не повече.

— Час и половина, както се уговорихме, а после ще ме закараш обратно на летището. Ще имам малко багаж.

— Иншаллах! — Шофьорът се огледа нервно. — Не мога да чакам тук — прекалено много очи. Един час и половин час. Аз съм зад ъгъла, там! — Той посочи напред и подкара колата.

Жан-Люк се качи по стълбите и отключи вратата на апартамент 4а. Жилището беше с южно изложение и гледаше към път с три платна. Беше негова собственост, макар че го откри и уреди Мари-Кристин, жена му, която отсядаше тук при редките си посещения. То се

състоеше от спалня с голямо, ниско двойно легло, добре обзаведена кухня, хол с мек диван, имаше и хубава хай-фи уредба и магнетофон.

— За да им минава приятно времето на твоите приятелки, *cheri*, поне докато не внесеш някоя във Франция.

— Аз ли, *cheri*? Аз съм любовник, не вносител.

Той се усмихна доволен, че си е у дома, и мъничко ядосан, че трябваше да изостави толкова много вещи — уредбата беше една от най-добрите, записите — прекрасни, диванът — съблазнителен, леглото толкова издръжливо, виното, така ловко внесено контрабанда, и накрая — кухненските принадлежности.

— *Espere de son* — произнесе той на глас, влезе в спалнята и пробва телефона. Не работеше.

Извади един куфар от добре подредения вграден гардероб и започна бързо и експедитивно да опакова багажа си, тъй като вече беше обмислил всичко добре. Първо, неговите любими ножове и тигана за омлети, после шест бутилки от най-хубавите вина — останалите четиридесетина бутилки щяха да останат за новия наемател, временен наемател, в случай че някога се върне тук, който щеше да наеме от него целия апартамент от утре — плащане в надеждни френски франкове, авансово всеки месец и в Швейцария, както и една добра сума в наличност за повреди, също в предплата.

Подготвяше сделката постепенно още преди да замине в коледна ваканция. „Докато другите бяха като коне с капаци — засмя се ликуващо той, — аз изпреварих в играта. Е, разбира се, имам огромно предимство над останалите. Нали съм французин.“

Продължи щастливо да подрежда багажа си. Новият собственик беше също французин, стар негов приятел от посолството, който от седмици срочно и отчаяно се нуждаеше от добре обзаведена гарсонiera за своята непълнолетна грузинско-черкезка любовница, която се кълнеше, че ще го напусне, ако не ѝ намери отделна квартира, докато накрая той отстъпи. „Жан-Люк, мой най-скъпи приятелю, нека да я наема за една година, за шест месеца, за три — казвам ти със сигурност, че скоро единствените европейци, които ще живеят тук постоянно, ще бъдат дипломатите. Не казвай на никого, но го знам от най-високопоставен, достоверен източник от поверителните ни контакти с Хомейни и министерството! Честно казано, знаем всичко, което става — нали много от най-близките ми сътрудници са френско

говорящи или възпитаници на френски университети! Моля те, умолявам те, аз просто съм длъжен да удовлетвори желанията на светлината на моя живот.“

„Бедният ми стар приятел — помисли си тъжно Жан-Люк. — Слава Богу, че никога няма да ми се наложи да правя метани на жена — какъв късмет имаше Мари-Кристин, че се омъжи за мен, човека, който може мъдро да пази нейното щастие и богатство.“

Последните предмети, които прибра, бяха самолетните му прибори и половин дузина слънчеви очила. Всичките си дрехи бе подредил в един заключен шкаф. „Естествено компанията ще ме обезщети и ще си купя нови. Кому са нужни стари дрехи?“

Вече беше приключил, всичко беше чисто и подредено. Погледна часовника — цялата операция му беше отнела само двадесет и две минути. Чудесно. „Ла Дусе“-то в хладилника беше изстудено, тъй като фризерът все още работеше въпреки спиранията на тока. Той отвори бутилката и го опита. Прекрасно. Три минути по-късно се чу чукчето на външната врата. Идеално.

— Саяда, cheri, колко си красива! — каза той топло и я целуна, но си мислеше: „Никак не изглежда добре, уморена е и е изтощена“. — Как си, cheri?

— Простудих се, нищо особено — отвърна тя. Тази сутрин беше забелязала в огледалото тревожните бръчки и тъмните кръгове под очите си, а знаеше, че и Жан-Люк ще ги забележи. — Нищо особено и вече се оправям. А ти, cheri?

— Днес съм много добре, но утре? — Той вдигна рамене, помогна ѝ да си съблече палтото, вдигна я на ръце с лекота и потъна в прегръдките ѝ на дивана. Тя беше много красива и му беше мъчно, че я напуска. И Иран. „Като Алжир“ — помисли си той.

— За какво си мислиш, Жан-Люк?

— За шестдесет и трета година, когато ни изхвърлиха от Алжир. В известен смисъл точно както от Иран. Гонят ни по същия начин. — Той усети, че тя се размърда в ръцете му. — Какво има?

— Светът е толкова ужасен понякога. — Саяда никога не му беше разказвала за истинския си живот. — Толкова несправедлив — продължи тя, отвратена от спомена си за войната в Газа през шестдесет и седма и за смъртта на родителите си, после бягството — нейната история много приличаше на неговата — и най-вече катастрофата с

убийството на Тимур и онези. Започна да ѝ се повдига, като си представи малкия Ясар и това, което щяха да направят с него, ако тя не се държеше както трябва. „Само ако можех да разбера кои са те...“

Жан-Люк наливаше от виното, което беше поставил на масичката пред тях.

— Не е хубаво да сме толкова сериозни, cheri. Нямаме много време. Sante!^[1]

Виното беше студено, имаше изтънчения вкус на марковите вина.

— Защо? Няма ли да постоиш?

— Трябва да тръгна до един час.

— За Загрос ли?

— Не, cheri, за летището, а после към Ковис.

— Кога ще се върнеш?

— Няма да се върна — каза той и почувствува как тя настръхна.

Но той я държеше здраво и след минута тя отново се отпусна, а той продължи — никога не бе имал причина да не ѝ се доверява безусловно. — Между нас казано, Ковис е временна спирка. Ние се изтегляме от Иран, цялата компания — очевидно е, че сме нежелани, не можем вече да работим свободно, не ни се плаща. Бяхме изхвърлени от Загрос... един от механиците ни беше убит от терористи преди няколко дни, а на младия Скот Гавалан му се размина на милиметри. Така че се оттегляме. C'est fin^[2].

— Кога?

— Скоро. Не знам точно.

— Ще... ще ми липсваш... ще ми липсваш, Жан-Люк — прошепна тя и се притисна още по-силно към него.

— И ти ще ми липсваш, cheri — каза той нежно, забелязвайки мълчаливите сълзи, рукнали по бузите ѝ. — Докога ще останеш в Техеран?

— Не знам. — Тя се опита да прикрие мъката в гласа си. — Ще ти дам един адрес в Бейрут, те знаят къде да ме намерят.

— Ти пък можеш да ме намериш чрез Абърдийн.

Седяха на дивана, тя се бе отпуснала в ръцете му, часовникът на камината тиктакаше (обикновено толкова меко, а сега толкова шумно!), и двамата усещаха отлитащото време и приближаващия не по тяхно желание край.

— Хайде да се любим — прошепна тя, въпреки че не ѝ се искаше, но знаеше, че той го очаква от нея.

— Не — каза той галантно, правейки се на силен за двама, убеден, че тъкмо легло очаква тя от него; а после щяха да се облекат и да бъдат разумни като французи, приключили любовната си история. Той погледна часовника — оставаха четиридесет и три минути.

— Не ме ли желаеш?

— Повече от всякога! — Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а устните му се плъзнаха леко по врата ѝ. Той усети лекия ѝ приятен парфюм. Беше готов да започне.

— Радвам се — прошепна тя със същия сладък глас. — Радвам се, че и ти каза „не“. Желая те за часове, любими, не за минути, не сега. Бързането ще развали всичко.

За момент той се смути — не беше очаквал този гамбит в играта, която играеха. Но сега, когато вече беше казано, той също беше доволен. „Колко смело от нейна страна — да се откаже от такова удоволствие — помисли си той с дълбока любов. — Много по-добре е да си спомним славните стари времена, отколкото да се премятаме забързано в леглото. Това несъмнено ми спестява много пот и усилия, а аз не проверих има ли изобщо топла вода. Сега можем да си седим, да си бърборим и да се наслаждаваме на виното, да си поплачем и да бъдем щастливи.“

— Да, съгласен съм, аз също се чувствам така. — Устните му отново докоснаха врата ѝ. Почувствува, че тя трепна, и за момент се изкуши да я възбуди, но реши да не го прави. „Бедничката ми, защо да я измъчвам!“

— Как така заминавате всички, мили?

— Ще отлетим всички заедно. Искаш ли вино?

— Да, да, моля те, толкова е хубаво! — Тя отпи от виното, изтри сълзите по бузите си и се разбъбри. Саяда се опитваше да разбере как ще стане това извънредно „изтегляне“. „Ще бъде много интересно и за тях, и за гласа, може би дори ще ми се удаде възможност да разбере кои са те. Докато не узная, не мога да предпазя сина си. О, Боже, помогни ми да ги притисна в ъгъла.“

— Толкова те обичам, cheri — прошепна тя.

На летището в Техеран: 6,05 сутринта.

Джони Хог, Петикин и Ногър се бяха вторачили с безизразни погледи в Макайвър.

— Значи оставаш. И няма да тръгнеш с нас? — заекна Петикин.

— Да. Казах ви вече — отсеке Макайвър. — Утре трябва да придружа Киа до Ковис. — Те стояха до колата му на паркинга, далеч от чужди уши, 125 беше на перона, работниците товареха последните сандъци, неизбежната група Зелени ленти ги наблюдаваше. И някакъв молла.

— Никога досега не сме виждали този молла — отбеляза Ногър нервно, макар че също като другите се опитваше да скрие безпокойството си.

— Добре. Готови ли са всички останали да се качат на борда?

— Да, Мак, с изключение на Жан-Люк. — Петикин не беше много сигурен. — Не мислиш ли, че е по-добре да рискуваш и да зарежеш Киа?

— Това наистина ще бъде лудост, Чарли. Няма защо да се тревожите. Ще уредите всички сметки на летището в Ал Шаргаз с Анди. Аз ще бъда там утре. Утре ще се кача на 125 в Ковис заедно с останалите момчета.

— Но, за Бога, те всички имат разрешения, а ти нямаш — каза Ногър.

— За Бога, Ногър, никой няма разрешение! — засмя се Макайвър. — Как, по дяволите, можем да сме сигурни за момчетата от Ковис, докато не излетят и не напуснат въздушното пространство на Иран? Не се тревожете. Преди всичко трябва да изпълним тази част от шоуто в небето. — Той погледна към таксито, което спираше. Жан-Люк слезе от него, даде на шофьора другата половина от банкнотата и тръгна бавно, носейки куфара си.

— Alors, mes amis — каза той с доволна усмивка. — Sa marche?

[3]

Макайвър въздъхна.

— Много умно от твоя страна, да обявиш навсякъде, че излизаш в отпуск, Жан-Люк.

— Какво?

— Няма значение. — Макайвър харесваше Жан-Люк заради способностите му, умението му да готви и неговата всеотдайност и праволинейност. Когато Гавалан му съобщи за „Вихрушка“, той веднага отговори: „Аз ли? Разбира се, че ще откарам един от 212 от Ковис, при условие че мога да хвана полета до Техеран в сряда и да остана там за няколко часа.“

— За какво?

— Mon Dieu, Anglais^[4] Може би, за да кажа adieu на Имама.

Макайвър му се ухили.

— Как беше в Техеран?

— Magnifique!^[5] — Жан-Люк също му се ухили и си помисли: „Не съм виждал Мак толкова подмладен от години. Коя ли е дамата?“

— Et toi, mon vieux?^[6]

— Добре. — Макайвър видя зад него Джонс, втория пилот, да слиза по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж и да се приближава към тях. Сега вече на земята не бяха останали никакви сандъци и иранският наземен персонал се мъknеше бавно към офиса. — Всички ли сте на борда?

— Всички, капитане, освен пътниците — каза Джонс и така си беше. — Контролът стана много подозрителен и казват, че сме закъснели. Хайде, колкото може по-бързо.

— Имаш ли вече разрешение да спреш в Ковис?

— Да, няма проблеми.

Макайвър пое дълбоко дъх.

— Добре, започваме точно според плана, освен че аз ще взема документите, Джони.

Джони Хог му ги връчи и тримата — Макайвър, Хог и Джонс, се отправиха към моллата, надявайки се, че ще отвлекат вниманието му. По предварителна уговорка двамата механици вече се бяха качили на борда, уж като товарачи.

— Добър ден, ага — поздрави Макайвър и връчи декларацията на моллата, за да привлече вниманието му. Застанаха така, че да закриват стълбичката от погледа му. Ногър, Петикин и Жан-Люк бързо притичаха по нея и изчезнаха вътре.

Моллата прелисти декларацията, очевидно непривикнал към такива неща.

— Добре, сега проверка — каза той със силен акцент.

— Не е нужно, ага, всич... — Макайвър спря. Моллата и двамата пазачи вече бяха тръгнали към стълбичката. — Веднага щом се качиш на борда, Джони, включи двигателите — нареди той спокойно и ги последва.

Пътническият салон беше затрупан със сандъци, пътниците вече бяха заели местата си и бяха затегнали коланите. Очите им старателно отбягваха моллата. Той ги изгледа внимателно.

— Кой тези мъже?

— Екипажи за смяна, ага — бодро отвърна Макайвър. Вълнението му се засили, когато двигателите зареваха. Той махна напосоки към Жан-Люк. — За смяна на екипажи в Ковис, ага. — После забързано добави: — Комитетът от кулата иска веднага да тръгнем. Побързайте, моля.

— Какво има в сандъци? — Моллата отклони поглед към пилотската кабина, защото в този момент Джони Хог извика оттам на перфектен фарси:

— Извинете, че ви прекъсвам, ваше преподобие, по волята на Аллаха, но кулата ни нарежда да излетим веднага. С ваше позволение, ако обичате!

— Да, да, разбира се, пилот ага. — Моллата се усмихна. — Говорите много добре фарси, ваше преподобие.

— Благодаря, ваше преподобие, Аллах да ви пази и да благослови имама.

— Благодаря, пилот ага, Аллах да бди над вас. — Моллата излезе.

Макайвър се наведе към пилотската кабина.

— Какъв беше този номер, Джони? Не знаех, че говориш фарси.

— Не говоря — информира го Хог сухо и му предаде какво беше казал на моллата. — Просто назубрих тази фраза, мислех си, че може да ни бъде от полза.

— Шест плюс! — засмя се Макайвър. После снижи глас. — Като стигнеш в Ковис, накарай Дюк да уреди с Перкото да изтегли превозването на момчетата рано сутринта, ако е възможно. Не искам Киа да е там, когато излитат — измъкнете ги рано, колкото може по-рано, окей?

— Да, разбира се, бях го забравил. Много разумно.

— Желая ти безопасен полет — ще се видим в Ал Шаргаз. — Сияещ, той слезе и вдигна палец, докато те рулираха.

Щом излетяха, Ногър избухна в радостни възклицания.

— Успяхме! — и всички го повториха като ехо, с изключение на Жан-Люк, който се прекръсти суеверно, и Петикин, който чукна на дърво.

— Merde! — извика Жан-Люк. — Спести си поздравленията, Ногър, могат да те задържат на земята в Ковис. Запази радостните си възгласи за петък.

— Прав си, Жан-Люк — съгласи се Петикин, който бе седнал до прозореца и наблюдаваше отдалечаващото се летище. — Мак беше в добро настроение. Не съм го виждал толкова щастлив от месеци, а пък днес сутринта беше много ядосан. Странно колко бързо се променя настроението на хората.

— Да, така е. Ако бях на негово място, сигурно щях да побеснея от яд при такава промяна в плана. — Жан-Люк се намести удобно и се облегна назад. Мислите му се въртяха около Саяда и раздялата им, която се оказа мъчително сладостна. Той погледна Петикин и видя, че е много намръщен. — Какво има?

— Изведнъж се зачудих как Мак ще стигне до Ковис.

— С хеликоптер естествено. Останаха два 206 и един „Алует“.

— Том откара „Алуета“ в Ковис днес, а и не останаха никакви пилоти.

— Тогава ще пътува с кола. Защо?

— Не мислиш, че е толкова луд да подкара сам хеликоптера на Киа, нали?

— Ти имаш ли ум? Разбира се, че не, не е толкова... — Веждите на Жан-Люк се повдигнаха. — Merde, всъщност май наистина е доста луд.

В Главната квартира на Вътрешното разузнаване: 6,30 следобед.

Хашеми Фазир стоеше до прозореца на просторния си кабинет и гледаше към градските покриви и минаретата, към огромните куполи на джамиите сред модерните, стройни, многоетажни, хотели и сгради,

заслушан в замиращите викове на мюезините преди залез. Уличните светлини бяха малко повече от обикновено. Чуваше се далечна стрелба.

— Кучи синове — промърмори той, а после, без да се обръща, добави остро: — Това ли е всичко, което каза тя?

— Да, ваше превъзходителство. „След няколко дни“. Тя каза, че е „напълно сигурна“, че французинът не знаел точно кога напускат.

— Трябваше да разбере. Каква небрежност. Небрежните агенти са опасни. Само 212, а?

— Да, за това беше сигурна. Съгласен съм, че е небрежна и трябва да бъде наказана.

Хашеми долови злобното задоволство в гласа му, но не допусна това да смути доброто му настроение, просто остави съзнанието си да блуждае в търсене на решение какво да прави със Саяда Бертолини и нейната информация. Беше много доволен от себе си.

Днешният ден беше превъзходен. Един от неговите тайни сътрудници бе назначен за номер втори след Абрим Пахмуди в САВАМА. По обед един телекс от Табриз потвърди смъртта на Абдула хан. Той изпрати веднага обратен телекс, за да си уреди частно посещение при новия хан, Хаким хан, утре, като си запази един от леките двумоторни самолети на САВАМА. Изпращането на Толбът в ада беше минало идеално и той не намери никакви следи от извършителите — хората от „Група Четири“, — когато го извикаха веднага да инспектира мястото на експлозията. Хората наблизо не бяха видели кой е паркирал колата. „В един момент цареше Божи мир, а в следващия — Сатанински бяс“ — разказваха те.

Преди час се беше обадил лично Абрим Пахмуди, очевидно за да го поздрави. Но той избягна клопката, като предпазливо отрече да има нещо общо с експлозията — по-добре е да не се обръща внимание на приликата с първата бомбена експлозия, която разкъса генерал Джанан в колата му; по-добре е Пахмуди да не знае, да се приспи вниманието му, да бъде под напрежение. Хашеми прикри задоволството си и каза с печален тон:

— Иншаллах, ваше превъзходителство, но очевидно отново е нападение на проклетите леви терористи. Толбът не е бил мишената, въпреки че със смъртта му проблемът отпада. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но нападението според мен отново е било насочено срещу

привилегированите от имама. — Стоварването на вината върху терористите и твърдението, че атаката е била насочена срещу аятоласите и моллите, които често посещаваха пострадалия от експлозията ресторант, щеше да ги изплаши и услужливо да отклони съдебното дирене от Толбът, като по този начин се избягваха евентуални репресивни мерки от страна на Англия и сигурното отмъщение на Робърт Армстронг, ако той разбереше някога — и така щяха да убият с един куршум два заека.

Хашеми се обърна и погледна Сюлейман ал Виали, мъж с остри черти на лицето, водач на екип от „Група Четири“, човека, който днес беше поставил бомбата в колата — същия, който беше хванал Саяда Бертолини в спалнята на Тимур.

— След малко тръгвам за Табриз. Ще се върна утре или вдругиден. С мен ще бъде един висок англичанин, Робърт Армстронг. Изпрати някой от твоите хора да го проследи, увери се, че човекът знае къде живее Армстронг и после му нареди да го ликвидира някъде на улицата, на тъмно.

— Да, ваше превъзходителство. Кога?

Хашеми отново премисли плана си и не можа да намери никакъв пропуск в него.

— На светия ден.

— Това същият мъж ли е, с когото искахте да развратничи Саяда?

— Да, но сега промених решението си. — „Робърт вече не ни е от полза — помисли си той. — Даже нещо повече, дошло му е времето.“

— Имате ли друга работа за нея, ваше превъзходителство?

— Не. Вече разбихме кръга на Тимур.

— Иншаллах. Мога ли да предложа нещо?

Хашеми внимателно го изучаваше. Сюлейман беше неговият най-ефективен, заслужаващ доверие и смъртоносен водач на „Група Четири“, под прикритието на младши агент във Вътрешното разузнаване. Докладваше му пряко. Твърдеше, че произхожда от планините Шрифт, северно от Бейрут, където живял преди семейството му да бъде избито, а самият той откаран от християнски милиционери. Хашеми го въведе официално в длъжност, след като го измъкна с подкуп от един сирийски затвор, където беше осъден на смърт за

убийство и бандитизъм от двете страни на границата, а единствената му защита беше: „Аз убивах само евреи и неверници, както Аллах е заповядал, така че върших богоугодни дела. Аз съм отмъстител.“

— Какво предлагаш? — попита той.

— Тя е обикновен куриер на ООП, не е от най-добрите и в сегашното си положение е опасна, а при евентуална обработка може лесно да бъде пречупена от евреите или ЦРУ и използвана против нас. Като добри земеделци ние трябва да сеем семена там, където можем да жънем реколта в бъдеще. — Сюлейман се усмихна. — Вие сте мъдър земеделец, ваше превъзходителство. Предложението ми е да ѝ кажем, че е време да се връща в Бейрут и че ние двамата, които я хванахме в блудство, искаме сега тя да работи за нас там. Ще я оставим да ни подслуша, уж докато си говорим насаме, и ще се представим като част от бойна група на християни милиционери от Южен Ливан, действащи по заповед на израелци за техните господари от ЦРУ. — Сюлейман се изсмя тихичко при вида на изненадания си шеф.

— И после?

— Какво би превърнало една хладна антисемитка от палестинските копти във фанатизирана вещица, обзета от желание за мъст?

Хашеми го погледна по-внимателно.

— Какво?

— Да речем, че някои от същите тези „християни милиционери“, действащи по заповед на израелци за техните господари от ЦРУ, злонамерено и открито наранят детето ѝ, осакатят го в деня преди завръщането ѝ и после изчезнат — нима това няма да я направи пъклен враг на враговете ни?

Хашеми запали цигара, за да скрие отвращението си.

— Съгласен съм, че от нея вече няма полза — каза той и улови проблясъка на раздразнение в очите на ал-Виали.

— Колко струва това дете и какво е бъдещето му! — каза Сюлейман презрително. — С такава майка и живеейки при роднини християни, то ще стане християнин и ще отиде в ада.

— Израел е наш съюзник. Не се пъхай в блискоизточните дела или ще те изядат. Забранено е!

— Щом казвате, че е забранено, значи е забранено, господарю. — Сюлейман се поклонил и кимнал в знак на съгласие. — В името на

децата ми.

— Добре. Днес се справи много добре. Благодаря ти. — Хашеми отиде до сейфа и извади пачка с употребявани доларови банкноти. Забеляза, че очите на Сюлейман светнаха. — Ето ти възнаграждението, за теб и твоите хора.

— Благодаря, благодаря, ваше превъзходителство, Аллах да ви благослови! Този Армстронг го считайте вече за мъртъв! — Изпълнен с огромна благодарност, той се поклони отново и излезе.

Когато остана сам, Хашеми отключи едно чекмедже и си наля уиски. „Хиляда долара за Сюлейман и хората му са цяло състояние, но са разумна инвестиция — помисли си той със задоволство. — О, да, радвам се, че взех решение за Робърт Армстронг. Робърт знае прекалено много, подозира прекалено много неща — та нали точно той спомена за моите екипи. Екипите от «Група Четири» трябва да се използват само за добро, а не за зло, Хашеми — беше казал той с всезнаещия си тон. — Аз само те предупреждавам. Мощта им може да стане неудържима и да се обърне срещу теб. Спомни си Стареца от планините. А?“

Хашеми се беше засмял, за да прикрие шока си от това, че Армстронг беше прочел най-съкровената му тайна.

— Какво общо имат с мен ал-Сабах и наемните му убийци? Живеем в двадесети век и аз не съм религиозен фанатик. И което е по-важно, Робърт, нямам дворец в Аламут!

— Остава все пак хашишът, а той е още по-добро нещо.

— Не искам наркомани или убийци, само хора, на които мога да се доверя.

— Една от английските думи за убиец идва от вашия език и значи „човек, който взема хашиш“. Легендата разказва, че през единадесети век в Аламут — непревземаемата крепост в планините край Казвин — Хасан-ибн-ал-Сабах имал тайни градини, направени по подобие на Райските градини, описани в Корана, където от фонтаните се леели мед и вино и наоколо се излежавали красиви и любвеобилни девиси. Там тайно въвеждали упоени с хашиш мъже, за да предвкусят от обещаното вечно и сладострастно блаженство, което ги очаквало в рая след смъртта. После, след ден, два или три, „благословеният“ се връщал отново на земята и му било гарантирано бързо връщане в „рая“ в замяна на пълното му подчинение.

От Аламут фанатизираните банди от наивни наркомани, ревностни последователи на Хасан-ибн-ал-Сабах, тероризирали Персия и скоро проникнали в по-голямата част от Близкия изток. Това продължило почти два века — до хиляда двеста петдесет и шеста година. Тогава един от внуците на Чингис хан, Хулагу хан, дошъл в Персия с ордите си и завладял Аламут, разрушил го камък по камък от планинските му върхове и унищожил убийците до крак.

Хашеми беше стиснал устни. „Ах, Робърт, как можа да проникнеш през булото и да прозреш тайния ми план: да осъвременя идеята на ал-Сабах, толкова лесна за осъществяване сега, когато шахът избяга и страната е размирна. Толкова лесна с всички тези наркотици и халюциногени и огромния запас от наивни фанатици, вече обладани от желанието да станат мъченици, които трябва само да бъдат водени и насочвани в правилната посока — да ликвидират всеки, когото посоча. Както Джанан и Толбът. Както теб!

Но с какви мърши трябва да си имам работа, за да разширя сферата си на влияние! Как могат хората да бъдат толкова жестоки? Как могат така открито да се наслаждават на необуздани жестокости като отрязването на мъжки полови органи или осакатяването на дете? Дали е от това, че са от Близкия изток, че живеят в Близкия изток и не са приобщени никъде другаде? Колко страшно е, че не могат да се учат от нас, не могат да извлекат полза от нашата древна цивилизация! Империята на Кир и Дарий трябва да се възроди отново. Ей Богу — в това шахът беше прав. Моите убийци ще проправят пътя, дори обратно в Йерусалим.“

Той отпи от уискито, доволен от работата си през деня. Имаше много приятен вкус. Предпочиташе го без лед.

[1] Наздраве (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Свършено с (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Хайде, приятели. Тръгваме ли? (фр.) — Б.пр. ↑

[4] О, боже! Тези англичани (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Чудесно (фр.). — Б.пр. ↑

[6] А ти, старче? (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК 1 МАРТ 1979 Г.

55

В селището близо до северната граница: 5,30 сутринта.

В сумрака на утрото Ерики нахлузи ботушите си. Беше вече облечен в пилотското си яке, чиято добре омекнала кожа приятно шумолеше, ножът му беше изваден от ножницата и напъхан в ръкава. Внимателно отвори вратата. Селото спеше под снежното си покривало. Не видя никакви пазачи. Изпод навеса, където бе скрит хеликоптерът, не достигаше нито звук, но Ерики знаеше, че го охраняват добре, така че нямаше смисъл да опитва. Беше опитвал по различно време на деня и нощта. Всеки път стражите от салона и пилотската кабина просто му се усмихваха, нащрек и учтиво. Нямаше начин да се пребори и с тримата и да излети. Единственият му шанс беше да избяга пеша и той кроеше планове още от мига, когато завчера се скараха с шейх Баязид.

Сетивата му се насочиха към тъмнината. Звездите бяха скрити от тънки облаци. Сега! Със сигурна стъпка той се промъкна през вратата и покрай редицата колиби, насочи се към дърветата и изведнъж се оплете в някаква мрежа, която като че ли падна от небето, и започна борба за живота си.

Четирима държаха краищата на мрежата, предназначена за залавяне и укротяване на диви кози. Те ловко я затягах около него все по-здраво и въпреки че той крещеше от ярост и с огромната си сила разкъса някои от въжетата, скоро лежеше безпомощен в снега. За секунди остана така задъхан, после отново се опита да разкъса мрежата, а чувството на безсилие го караше да вие. Но колкото повече се напъваше да се пребори с въжетата, те като че ли още повече се затягаха. Накрая престана да се бори и легна на земята, опита се да си поеме въздух и се огледа. Беше обграден. Цялото село беше будно,

всички — облечени и въоръжени. Очевидно го бяха чакали. Никога не бе виждал или чувствал толкова омраза.

Петима души едва го повдигнаха и го завлякоха до колибата, в която се бяха събрали всички. Хвърлиха го грубо на мръсния под пред шейх Баязид, който седеше с кръстосани крака върху кожа на подобаващото му се място до огъня. Колибата беше голяма, задимена и претъпкана.

— И така — започна шейхът, — ти се осмели да не ми се подчиняваш.

Ерики лежеше, без да мърда, и събираше сили. Какво можеше да отговори?

— През нощта се върна един от моите хора от хана. — Баязид трепереше от ярост. — Вчера следобед по заповед на хана са прерязали гърлото на моя пратеник против всички правила на рицарството! Какво ще кажеш за това? Прерязали са му гърлото като на куче! Като на куче!

— Аз... не мога да повярвам, че ханът ще направи такова нещо — рече Ерики безпомощно. — Не мога да го повярвам.

— В името на Аллаха, гърлото му е било прерязано. Той е мъртъв и ние сме опозорени. Всички! Аз! Опозорени заради теб!

— Ханът е чудовище. Съжалявам, но аз не съм...

— Ние преговаряхме с хана почтено, и с теб, вие бяхте причината за войната, която спечелиха враговете на хана и нашите врагове, ти се ожени за дъщеря му, а той е богат и има толкова торби със злато, колкото са космите на козата. Какво са десет милиона риала за него? Козе лайно. Още по-лошо, той ни опозори. Господ да го накаже!

Сред присъстващите се разнесе шепот. Те чакаха, без да разбират какво се казва на английски, но долавяха истеричните нотки в гласа му. И съскащата злоба.

— Иншаллах! Сега ще те освободим, както искаше, пеша и ще те преследваме като животно. Няма да те убием с куршуми, нито пък ще успееш да видиш залеза на слънцето, когато ханът ще получи главата ти като подарък. — Шейхът повтори наказанието на собствения си език и махна с ръка. Няколко души пристъпиха напред.

— Чакайте, чакайте! — извика Ерики. Страхът му подсказа една идея.

— Искаш да просиш милост? — рече Баязид презрително. — Мислех, че си мъж, и затова не заповядах да ти прережат гърлото, докато спеше.

— Не милост, отмъщение! — изрева Ерики. — Отмъщение!

Последва учудено мълчание.

— За теб и за мен! Не заслужаваш ли отмъщение за такъв позор?

Младият шейх се поколеба.

— Що за трик е това?

— Мога да ви помогна да си възвърнете честта — и аз моята. Нека да плякосаме двореца, така и двамата ще бъдем отмъстени. — Ерики се молеше на боговете на своите предци да го направят красноречив.

— Луд ли си?

— Ханът ми е по-голям враг, отколкото е на теб, защо иначе ще позори и двама ни, освен ако не иска да насочи яростта ти към мен? Аз познавам двореца. Мога да вкарам теб и петнадесет въоръжени мъже в предния двор за частица от секундата и...

— Лудост! — присмя му се шейхът. — Трябва ли да рискуваме живота си като упоени от хашиш глупаци? Ханът има прекалено много охрана.

— Петдесет и трима на повикване вътре в двореца, не повече от четирима или петима дежурни по всяко време. Толкова ли са слаби твоите бойци, че да не могат да се справят с петдесет и трима? На наша страна е изненадата. Внезапна атака от небесата, неудържима атака, за да отмъстиш за безчестието — мога да те вкарам вътре и да те измъкна по същия начин за минута. Абдула хан е болен, много болен, охраната няма да е подготвена, нито пък домочадието. Знам как да влезем, знам къде спи той, знам всичко...

Ерики усещаше как възбудата в гласа му нараства, знаеше, че планът е възможен: стихият огън над стените и внезапно нахлуване, изневиделица, после бегом към стълбите и вътре, по стълбището до площадката, по коридора, поваляйки Ахмед и всеки, който се изпречи на пътя им и в стаята на хана Баязид и неговите хора да правят, каквото искат, а той ще проникне по някакъв начин в северното крило и ще спаси Азадех, а ако я няма там или е ранена, тогава ще убива и убива — хана, стражите му, тези тук, всички.

Сега планът го беше завладял напълно.

— Няма ли да пребъде името ти за хиляди години, ако се осмелиш да го направиш? Шейх Баязид, който дръзна да унижи и да предизвика хана на всички Горгони в собствената му бърлога в името на честта си? Няма ли поетите да възхваляват вечно името ти в песните си край лагерните огънове на всички кюрди? Нямаше ли Саладин кюрдът да направи точно това?

Видя на светлината на огъня как очите им заблестяха, видя, че Баязид се колебае. Мълчанието нарастваше. Чу шейхът да говори меко на хората си — после един човек се разсмя и извика нещо, другите го повториха, а после, в един глас, всички изреваха в знак на одобрение.

Изгарящи от желание ръце го освободиха. Мъжете ожесточено се биеха за привилегията да участвуват в нападението.

Пръстите на Ерики трепереха, когато натисна бутона за запуск на двигателите. Първият двигател оживя и изрева.

В двореца на хана: 6,35 сутринта.

Хаким се събуди внезапно. Стражата до вратата се стресна.

— Какво има, Ваше височество?

— Нищо, нищо, Ицар, просто... просто сънувах. — Вече съвсем буден, той се протегна доволно, очаквайки с нетърпение новия ден.

— Донеси ми кафе. След като се изкъпя, искам закуската тук — и помоли сестра ми да дойде при мен.

— Да, Ваше височество, веднага.

Телохранителят Ицар излезе. Хаким отново изпъна стегнатото си тяло. Утрото беше навъсено. Стаята беше богато украсена и огромна, проветрива и студена — но все пак спалня на хан. Огънят ярко светеше в огромната камина — телохранителите го поддържаха през нощта. Никой друг не можеше да влиза тук, Хаким лично бе избрал пазача от петдесет и тримата в двореца, които очаквали да се реши тяхното бъдеще. „Къде да намеря тези, на които да се доверя“ — попита се той, после стана от леглото, загърна се в топлия брокатен халат — един от петдесетте, които бе намерил в гардероба, — обърна се към Мека и отворения Коран в богато облицованата с керамични плочки ниша, коленичи и произнесе първата молитва за деня. Очите му се спряха на древния Коран, огромен и украсен със скъпоценни

камъни, написан ръчно от калиграф, безценен — Коранът на Горгон хан, неговият Коран. — „За толкова много неща трябва да благодаря на Бога — помисли си той, — имам толкова неща да науча, толкова неща да направя — но началото беше чудесно.“

Снощи, малко след полунощ, пред събралото се семейство той свали гравирания със смарагди златен пръстен — символ на древното ханство — от показалеца на дясната ръка на баща си и го сложи на своя. Трябваше силно да дърпа пръстена от затлъстелия пръст и да притиска ноздри, за да не вдишва от смрадта на мърша, изпълнила стаята. Въодушевлението му надделя над отвращението и сега той наистина беше хан. После всички присъстващи от семейството коленичиха и целунаха ръката му с пръстена, кълнейки се във вярност — Азадех горда, че е първа, след нея Айша, трепереща и уплашена, после Нажуд и Махмуд, които външно се каеха, тайно в себе си благославяха Аллаха за помилването.

После долу, в Голямата зала — Азадех стоеше зад гърба му, — Ахмед и стражите също се заклеха във вярност. По-далечните роднини щяха да дойдат по-късно, заедно с вождовете на други родове, с личния и домакинския персонал и слугите. Хаким веднага се разпореди за погребението и едва тогава си позволи да погледне Нажуд.

— Е?

— Ваше височество — каза Нажуд мазно, — пред Аллаха ви поздравяваме с цялото си сърце и се кълнем да ви служим с всичките си сили.

— Благодаря ти, Нажуд — отговори той. — Благодаря ти, Ахмед! Каква беше произнесената от хана присъда за сестра ми и нейното семейство, преди да умре? — Внезапно в Голямата зала настъпи напрежение.

— Изгнание, без пари в пустеещите земи на север от Мешед, Ваше височество, под охрана. Веднага.

— Съжалявам, Нажуд, ти и цялото ти семейство заминавате на разсъмване, както е отсъдено.

Той си спомни как лицето ѝ посивя, лицето на Махмуд също, и тя заекна:

— Но, Ваше височество, сега вие сте хан, вашата дума е закон за нас. Не очаквах... сега вие сте хан.

— Но ханът, нашият баща, издаде заповед, когато той беше законът, Нажуд. Не е правилно да отменям решението му.

— Но сега вие сте законът — каза Нажуд с подкупваща усмивка. — Вие ще отсъдите правилно.

— С помощта на Аллаха, аз, разбира се, ще опитам, Нажуд. Но не мога да отменя заповедта на баща ми на смъртния му одър.

— Но, Ваше височество... — пристъпи към него Нажуд. — Моля ви, много ви моля, можем ли да обсъдим този въпрос насаме?

— По-добре тук, пред семейството. Какво искаше да кажеш, Нажуд?

Тя се поколеба, приближи се още и той почувствува, че Ахмед се напрегна, и го видя да посяга към ножа си. Кожата на врата му настръхна.

— Ахмед е този, който твърди, че ханът е издал такава заповед, не, това не означава, че... нали? — Нажуд шепнеше, но думите й отекваха в стените.

От устните на Ахмед се откъсна въздишка.

— Вечно да горя в ада, ако съм излъгал.

— Знам, че не си, Ахмед — каза Хаким тъжно. — Нали аз бях там, когато ханът взе решение? Бях там, Нажуд, както и нейно височество сестра ми, съжалявам...

— Но вие може да се смилите! — извика Нажуд. — Моля ви, моля ви! Бъдете милостив!

— Аз съм милостив, Нажуд. Аз ти прощавам. Но наказанието беше за това, че си лъгала в името на Аллаха — каза той тъжно, — а не, че си лъгала за сестра ми и за мен, като ни причини години скръб и ни отне любовта на баща ни. Ние, разбира се, ти прощаваме. Нали, Азадех?

— Да, да, прощаваме й.

— Прощаваме ти пред всички. Но да излъжеш, като се кълнеш в името на Аллаха? Ханът издаде нареждане. Аз не мога да тръгна срещу него.

— Аз не знаех нищо, Ваше височество — развика се Махмуд. — Нищо, заклевам се в Бога, аз повярвах на лъжите й. Аз официално се развеждам с нея заради предателството й към вас. Никога не съм знаел нищо за лъжите й!

Всички в Голямата зала наблюдаваха как двамата пълзят унизени — едни се отвращаваха, други ги ненавиждаха, че се бяха провалили тогава, когато имаха власт.

— На зазоряване, Махмуд, ти ще бъдеш прокуден в изгнание, ти и твоето семейство — каза Хаким много тъжно, — без пари, под охрана — в очакване на моите нареждания. Що се отнася до развода, той е забранен в моя дом. Ако искаш да го направиш на север от Мешед... Иншаллах. Но пак ще си прокуден там, в очакване на моите желания...

„О, беше чудесен, Хаким — каза си той доволно. — Нали това е първото ти изпитание. Беше чудесен! Нито веднъж не показва открито злорадството си, нито пък разкри истинската си цел; не повиши гласа си, а остана спокоен, кротък и опечален, сякаш наистина си тъжен, че баща ти е издал такава присъда, но наистина нищо не можеш да направиш срещу нея. А измамното, сладко обещание «в очакване на моите желания»? Моето желание е да бъдете прогонени завинаги и ако чуя и за най-малка заплаха от заговор, ще ви светя веднага маслото на всички. Кълна се в Аллаха и пророка, да пребъде името му, ще направя така, че духът на баща ми да се гордее с новия хан на Горгоните — старият дано да гори в ада, че повярва на долните лъжи на тази дърта зла вещица.

За толкова неща трябва да ти благодаря, Боже — помисли си той, хипнотизиран от пречупващата се от скъпоценните камъни светлина от огнището. — Не ме ли научиха всичките тези години на изгнание на потайност, измамност и търпение? Сега трябва да затвърдя властта си, да защитя Азербайджан, да завладее света, да си намеря жени, да отгледам синове и да дам началото на нов славен род. Дано Нажуд и нейните хъшлаци да изгният!“

На разсъмване бе отишъл „със съжаление“ да види заминаването им. Тъжно бе настоявал никой от семейството да не ги изпраща. „Защо да засилваме тяхната и моята мъка?“ По негово разпореждане Ахмед и стражата разпердушиниха планините от чанти, като им отнеха всичко ценно, докато накрая им оставиха по един куфар за тях и трите им деца, които гледаха, вкаменени и безмълвни.

— Дай си скъпоценностите, жено — нареди Ахмед.

— Ти ни взе всичко, всичко... моля ви, Хаким... Ваше височество, моля ви... — хълцаше Нажуд. Специалната ѝ чантичка за

скъпоценни камъни, скрита в джоба на куфара ѝ, беше вече прибавена към купчината скъпоценности. Ахмед рязко се протегна, скъса обещата ѝ и разкъса дрехата на гърдите ѝ. Дузина колиета висяха на врата ѝ — диаманти, рубини, смарагди и сапфири.

— Откъде си ги взела? — попита учуден Хаким.

— Те са... те са си мои... на майка ми и мои, купувала съм ги годи... — Нажуд млъкна, когато Ахмед извади ножа си. — Добре... добре... добре... — Тя трескаво свали колиетата през главата си, разкопча останалите и му ги даде. — Сега имате всич...

— Пръстените ти!

— Но, Ваше височество, оставете ми поне нещо. — Нажуд изпищя, когато Ахмед хвана ръката ѝ, готов да отреже пръстите ѝ заедно с пръстените, дръпна я и ги измъкна, както и гривните, скрити в ръкава ѝ. Тя зави от мъка и ги хвърли на земята. — Сега вече имате всичко...

— Сега ги вдигни и ги дай на Негово височество, на колене! — изсъска Ахмед и тъй като тя не помръдна, хвана я за косата и зари лицето ѝ в земята. Тя се подчини и запълзя по пода.

„О, какво удоволствие! — помисли си Хаким, като преживяваше отново всяка секунда от тяхното унижение. — А след като умрат, Аллах ще ги изгори.“

Той се поклони отново, остави Аллах настрана до следващата молитва на обед и скочи на крака, пълен с енергия. Една прислужничка, застанала на колене, наливаше кафе и той видя страха в очите ѝ и беше много доволен. Беше хан и знаеше, че е жизненоважно да действаш бързо, за да хванеш юздите на властта. Вчера сутринта беше инспектирал двореца. Кухнята не бе достатъчно чиста според неговите изисквания. Той заповяда да набият началника до безсъзнание и да го изгонят от двореца, после назначи заместника му на негово място, като го предупреди най-строго. Четирима стражи бяха прокудени за това, че са се успали, а две слугини — бити с камшик за немарливост.

— Но, Хаким, мили мой — каза Азадех, когато останаха сами, — нямаше нужда да ги бият.

— След ден-два няма да има нужда — отговори ѝ той. — Но дотогава дворецът ще се промени така, както аз желая.

— Разбира се, ти знаеш по-добре, скъпи. А какво ще правим с откупа?

— А, да, веднага ще се разпоредя. — Той изпрати да повикат Ахмед.

— Съжалявам, Ваше височество, ханът, вашият баща, заповяда да прережем гърлото на пратеника вчера следобед.

Хахим и Азадех се стъписаха.

— Но това е ужасно! Какво можем да направим сега? — извика тя.

— Ще се опитам да се свържа с племето — обеща Ахмед. — Може би сега, когато ханът, вашият баща, умря, те, ще... те ще преговарят с вас отново. Ще се опитам.

Седнал на ханския трон, Хахим видя мазната увереност на Ахмед и разбра клопката, в която беше попаднал. В душата му се надигна страх. Пръстите му си играеха със смарагдовия пръстен на пръста му.

— Азадех, моля те, ела след половин час.

— Разбира се — каза тя покорно и когато остана сам с Ахмед, той попита:

— Какво оръжие имаш?

— Нож и автомат, Ваше височество.

— Дай ми ги! — Сърцето му подскочи и устата му пресъхна, но трябваше да го направи, и то сам. Ахмед се поколеба, после се подчини, явно недоволен, че му вземат оръжието. Но Хахим се направи, че не забелязва, просто погледна как действува автоматът и го потупа замислено.

— Сега ме слушай добре, съветнико: ти няма само да се опитваш, а ще се свържеш с племето веднага и ще се погрижиш да доведеш невредим съпруга на моята сестра. Отговаряш с главата си, в името на Аллаха и неговия пророк!

— Аз... разбира се, Ваше височество. — Ахмед се опитваше да скрие гнева си.

Хахим небрежно насочи оръжието към главата му.

— Заклех се пред Аллаха да се отнасям с теб като с пръв съветник и ще го направя — докато си жив. — Устата му се изкриви в усмивка. — Даже ако се случи да те осакатят, може би кастрират, даже ако враговете ти те ослепят. Имаш ли врагове, Ахмед Дурсак?

Ахмед се разсмя и се отпусна. Беше доволен от мъжа, който бе станал хан — това не беше хъшлакът, когото познаваше. „Голкова е лесно да си имаш работа с мъж“ — помисли си той и увереността му се възвърна.

— Много, Ваше височество, много. Нали казват, че качествата на един мъж се измерват по броя на враговете му? Иншаллах! Не знаех, че можете да боравите с оръжие.

— Много неща не знаеш за мен, Ахмед — рече Хаким с мрачно задоволство. Беше спечелил важна битка. Върна му ножа, но не и автомата.

— Ще го задържа като дар. През следващата една година и един ден не идвай при мен въоръжен.

— Тогава как ще ви защитавам, Ваше височество?

— С мъдрост! — Хаким си позволи да покаже малка част от яростта, която беше събирал през всичките години на изгнанието си. — Трябва да докажеш, че си ми верен. На мен. Само на мен. Това, което е задоволявало баща ми, няма непременно да задоволява и мен. Настана нова ера, с нови възможности, нови опасности. Запомни, за Бога, че във вените ми тече кръвта на моя баща.

Остатъкът от деня, чак до късно вечерта, той прекара, като приемаше важни личности от Табриз и Азербайджан, разпитваше ги за бунтовете и левичарите, за муджахидините и федаините и за другите фракции. Пристигнаха богаташи и молли, двама аятоласи, командващи от местната армия, също и братовчед му, началникът на полицията, и той потвърди поста му. Всички му донесоха подходящи дарове.

„Така трябва и да бъде“ — помисли си той много доволен, като си припомни презрението им в миналото, когато нямаше никакво богатство и всички знаеха за прокуждането му в Хвой. Тяхното презрение щеше да им струва скъпо.

— Банята ви е готова, Ваше височество и Ахмед ви чака отвън.

— Кажи му да влезе. Ти остани. — Вратата се отвори. Ахмед беше уморен и грохнал.

— Салаам, Ваше височество.

— Какво става с откупа?

— Късно снощи говорих с хората от племето. И с двамата. Обясних им, че ханът е мъртъв, а новият хан ми е наредил да им дам половината от искания откуп веднага като мярка за сигурност, а

останалата — когато пилотът се върне невредим. Изпратих ги на север с една от нашите коли, кара я доверен наш шофьор, и друга кола, която да ги проследи тайно.

— Разбра ли кои са и къде е селото им?

— Казаха ми, че са кюрди, единият е Ишмуд, а другият — Алилах, главатарят им е Ал-Дра, а селото им се казвало Счупеното дърво, било в планините, северно от Хвой. Сигурен съм, че лъжат, Ваше височество, и че не са кюрди въпреки твърденията им. Според мен са просто бандити.

— Добре. Откъде взе пари да им платиш?

— Ханът, вашият баща, ми даде двадесет милиона риала да ги сложа в сейфа си в случай на нужда.

— Донеси ми остатъка до залез-слънце.

— Да, Ваше височество.

— Въоръжен ли си?

Ахмед се изненада.

— Само с нож, Ваше височество.

— Дай ми го — заповяда Хаким, като скри задоволството си от това, че Ахмед беше попаднал в клопката, която му беше поставил. Съветникът му подаде ножа с дръжката напред.

— Нали ти ли казах да не идваш при мен въоръжен година и един ден?

— Но като... като ми върнахте ножа, аз си помислих... помислих си, че ножът... — Ахмед млъкна. Ханът се беше изправил пред него с ножа в ръка, очите му бяха тъмни и строги и също като на баща му. Ищар ги гледаше зяпнал. Косата на Ахмед настръхна. — Моля да ме извините, Ваше височество, мислех, че мога да го задържа — каза той, истински изплашен.

За момент Хаким хан само го изгледа, ножът в ръката му не трепваше, после замахна. Много ловко, само с върха на острието прониза дрехата на Ахмед, докосна кожата му, но само колкото да я одраска, после извади ножа в идеална позиция за фаталния удар. Но не го направи, въпреки че му се искаше да види да се лее кръв, а и моментът беше подходящ. Но не съвсем. Той все още имаше нужда от Ахмед.

— Връщам ти... тялото. — Той подбра думата и значението й много внимателно. — Непокътнато, само този път.

— Да, Ваше височество, благодаря ви, Ваше височество — измърмори Ахмед, изненадан, че е още жив, и коленичи. — Аз... никога повече няма да се повтори.

— Да, няма. Стой тук. Чакай отвън, Ищар — Хаким хан седна отново на мекия стол и се заигра с ножа. Чакаше да се успокои, знаеше, че отмъщението е ястие, което се яде най-добре студено.

— Кажи ми всичко, което знаеш за онзи човек от Съветите, Мжитрик. С какво той държеше баща ми и с какво баща ми него?

Ахмед се подчини. Разказа му каквото беше чул от Хашеми Фазир в хеликоптера, и това, което ханът му беше казвал под секрет през годините — за дачата до Тбилиси, която той също беше посещавал, как ханът се свързваше с Мжитрик, паролата им, какво беше казал Хашеми Фазир и как го бе заплашил, какво пишеше в писмото на Мжитрик, какво беше подслушал и какво беше видял преди няколко дни.

— Баща ми е имал намерение да закара сестра ми в... в онази дача и да я даде на Мжитрик? — изсъска Хаким.

— Да, Ваше височество, той дори ми нареди да я изпратя на север, ако... ако трябваше да я остави, за да отиде в болница в Техеран.

— Извикай Мжитрик. Спешно. Веднага, Ахмед. Незабавно.

— Да, Ваше височество — каза Ахмед и потрепери от едва сдържана ярост. — Най-добре ще е по същото време, най-добре да му напомним за обещанията му към Абдула хан и че очаквате да ги изпълни.

— Добре. Много добре. Всичко ли ми каза?

— Всичко, което можах да си спомня. — Ахмед се постара гласът му да звучи искрено. — Сигурно има и други неща — с времето ще ви кажа всички тайни, Хане на всички Горгони и се заклевам отново пред Аллаха, че ще ви служа вярно. — „Ще ти разкажа всичко — помисли си той ядно — освен това, как умря ханът и това, че сега повече от всякога искам Азадех за жена. Все някак ще те накарам да се согласиш — тя ще е единствената ми истинска защита срещу теб, изчадие на Сатаната!“

Край Табриз: 7,20 сутринта.

Ерики прелетя над гората на път за вкъщи с максимални обороти. През цялото време летеше на височината на дърветата, като избягваше пътищата и летищата, градовете и селата. Мислите му бяха насочени към Азадех и отмъщението — беше забравил всичко друго. Неочаквано градът се появи пред тях и започна бързо да се приближава. Внезапно го обзе огромно безпокойство.

— Къде е дворецът, пилоте? — извика шейх Баязид весело. — Къде е?

— Зад хълма, ага — каза той в микрофона. Част от него искаше да добави: по-добре ще е да помислим отново, да обсъдим разумна ли е атаката, а друга част викаше: това е единственият ти шанс, Ерики, не можеш да промениш плана, но как, по дяволите, ще избягаш с Азадех от двореца и от тази банда маниаци? — Кажи на хората си да затегнат коланите, да изчакат, докато кацнем на земята, да не свалят предпазните колани, докато не се приземим. После веднага да се разпръснат. Кажи на двама от тях да охраняват хеликоптера и да го защитават с живота си. Ще броя обратно от десет до едно до приземяването и... и ще вода.

— Къде е дворецът, не го виждам?

— Зад хълма, на около една минута — кажи им! — Очертанията на дърветата се губеха от скоростта, очите му бяха приковани в седловината на планинския хълм, хоризонтът се люлееше. — Искам пушка — рече той. Трепереше от напрежение.

Баязид оголи зъби.

— Никакво оръжие, докато не завладеем двореца.

— Тогава вече няма да ми трябва — викна Ерики ядосано. — Нужно ми е сега...

— Можеш да ми се довериш. Трябва. Къде е този дворец на Горгоните?

— Там! — Ерики посочи хълма точно над тях и започна да брои: — Десет... девет... осем...

Беше решил да подходи от изток, частично прикритан от гората. Градът им се падеше отдясно, седловината ги защитаваше. Оставаха още петдесет метра. Стомахът му се сви.

Билото се надигна срещу тях. Той по-скоро усети, отколкото чу, как Баязид извика и вдигна ръце, за да се защити от неизбежния сблъсък, после плъзна хеликоптера по седловината и се насочи право

към стените. В последния момент отне цялата мощност, изтегли хеликоптера над стените на милиметри, изравнявайки за аварийно кацане, зави леко към предния двор и се спусна направо от небето. Омекоти идеално кацането и хеликоптерът докосна плочите, с пищене занесе напред няколко метра, после спря. С дясната ръка Ерики изключи двигателите, с лявата разкопча предпазния колан, блъсна вратата и пръв скочи на земята, втурвайки се към входното стълбище. Баязид вече го следваше. Вратата на салона се отвори и през нея се изсипваха останалите, падайки един върху друг във възбудата си, витлото още се въртеше, но двигателите спираха.

Стигна до входната врата и я отвори с трясък. Няколко слуги и един изненадан пазач тъкмо гледаха каква е тази суматоха. Ерики грабна пушката на пазача от ръцете му и го просна в безсъзнание. Слугите се разпръснаха и избягаха, някои го разпознаха. За секунди коридорът отпред се опразни.

— Хайде! — извика той.

Баязид и няколко от неговите хора се присъединиха към него и всички се втурнаха през коридора и по стълбите нагоре към площадката. Един страж си показва главата над перилата, прицели се, но нападателите го застреляха. Ерики прескочи трупа и се втурна по коридора.

От една врата изскочи друг от охраната с автомат. Ерики почувствува как куршумите се плъзнаха по парката му, но никой не го засегна. Баязид просна човека с автомата до касата на вратата и двамата продължиха атаката към покоите на хана. Щом стигнаха, Ерики отвори вратата с ритник. Отвътре изригна стрелба, куршумите не засегнаха нито него, нито Баязид, но улучиха човека до тях и го завъртяха. Останалите се разпръснаха, търсейки прикритие, а тежко раненият продължи да върви напред към завесата, а куршумите се забиваха в тялото му. Продължи да стреля даже и няколко секунди след като умря.

За миг или два последва затишие, после за ужас на Ерики Баязид изтегли предпазителя на една граната и я хвърли през вратата. Експлозията беше ужасна. Пушекът се разнесе по коридора. Изведнъж Баязид скочи през прага с насочен автомат, Ерики се втурна след него.

Стаята беше разрушена, прозорците изпочупени, завесите разкъсани, леглото разбито, телохранилелят беше размазан по стената.

Масата в алкова в другия край на огромната стая, полузакрит от основната част на спалнята, беше обърната, една прислужничка виеше, а под покривката и счупената посуда лежах полузатрупани две безжизнени тела. Сърцето на Ерики спря — той разпозна Азадех. Обхванат от паника, той се втурна натам и разчисти отломките от нея — бегло забеляза, че другият човек е Хаким, — вдигна я на ръце и я занесе на светло. Пое си дъх чак когато се увери, че е още жива — в безсъзнание и само един Господ знаеше колко тежко бе ранена, но жива. Беше облечена в дълъг син кашмирен пеньоар, който я скриваше напълно, но обещаваеше всичко. Косата ѝ бе разпусната. Хората на Баязид, които нахлуха в стаята, бяха поразени от красотата ѝ. Ерики свали пилотското си яке и я покри с него, напълно забравил за тях.

— Азадех... Азадех...

— Кой е това, пилоте?

През замъгленото си съзнание Ерики видя Баязид, застанал над преобърнатата маса.

— Това е Хаким, братът на жена ми. Мъртъв ли е?

— Не.

Баязид се огледа разярен. Ханът не се виждаше никъде. Хората му се тълпяха на входа. Той с ругатни им заповяда да заемат отбранителни позиции в двата края на коридора, а на други — да излязат навън, на двора, и също да го охраняват. После отиде до Ерики и Азадех и погледна безкръвното ѝ лице, гърдите и краката, открояващи се под кашмира.

— Това жена ти ли е?

— Да.

— Не е мъртва, това е добре.

— Да, но не знам дали е ранена. Трябва да извикам лекар...

— По-късно. Първо трябва...

— Веднага! Тя може да умре.

— Както Аллах пожелае, пилоте — каза Баязид, после сърдито извика: — Ти каза, че знаеш всичко. Къде може да се е скрил ханът? В името на Аллаха, къде е той?

— Това... това са личните му покои, ага, личните. Никога не съм виждал други хора тук, не съм чувал друг да влиза тук, даже и жена му можеше да идва само по покана и... — Взрив от стрелба навън го прекъсна. — Трябва да е някъде тук, щом Хаким и Азадех са тук!

— Къде? Къде може да се е скрил?

Зашеметен, Ерики се огледа, зави Азадех колкото можа по-добре и после се втурна към прозорците — те бяха с решетки, ханът не би могъл да избяга през тях. Оттук, от този защитен опорен ъгъл от двореца, той не виждаше предния двор или хеликоптера, само най-хубавия изглед към градините и овощните дървета на юг и над стените към града — на около миля по-надолу. Все още никой не ги заплашваше. Ерики се обърна, периферното му зрение улови движение откъм алкова, той видя автомата, блъсна Баязид от пътя на куршума, който щеше да го убие, и се хвърли към Хаким, който лежеше сред развалините. Преди някой друг да успее да реагира, той изви ръцете на Хаким зад гърба му, захвърли автомата настрани и закрепя:

— Няма страшно, Хаким, това съм аз, Ерики, ние сме приятели, дойдохме да спасим теб и Азадех от хана... дойдохме да ви спасим!

— Да ме спасите... да ме спасите от какво? — Хаким зяпна в него с невиждащи очи, все още вцепенен, озадачен, кръв струеше от една малка рана на главата му. — Спасение?

— От хана и... — Ерики видя ужаса в очите му, изви се и хвана дулото на карабината на Баязид точно навреме.

— Чакай, ага, чакай, не е негова вината, той не е на себе си... чакай, той се... целеше се по мен, не по теб, той ще ни помогне. Чакай!

— Къде е Абдула хан? — извика Баязид. Сега хората му бяха зад него, с насочени автомати, готови да убиват. — Бързо казвай, иначе и двамата сте мъртви!

И когато Хаким не отговори веднага, Ерики изръмжа:

— За Бога, Хаким, кажи му къде е ханът или ще ни избият.

— Абдула хан е мъртъв, мъртъв е... умря миналата нощ, не... по-предишната. Умря по-миналата нощ, около полунощ... — рече Хаким отпаднало и всички се втрещиха в него, не вярвайки на ушите си. Съзнанието му постепенно се възвръщаше и той още не можеше да разбере защо лежи тук. Главата му бумтеше, краката не го слушаха. И как така Ерики беше тук и го държеше, нали беше отвлечен... Спомни си закуската с Азадех, после гръмнаха оръжия и те се хвърлиха под масата, телохранителят стреля... и после експлозията... А половината от откупа вече беше платена!

Изведнъж умът му се проясни.

— Господи — въздъхна той. — Опита се да стане, но не успя. — Ерики, защо нахлу тук, когато половината от откупа ти е вече платен... защо?

Ерики сърдито се изправи.

— Нямаше откуп, прерязаха гърлото на пратеника, Абдула хан заповяда да му отрежат главата!

— Но откупът — половината беше платен. Ахмед го направи вчера!

— Платен? Платен на кого? — изръмжа Баязид. — Що за лъжи са това?

— Не са лъжи. Половината беше платен вчера, половината, платена от новия хан като... като акт на извинение, за... за грешката, станала с пратеника. Кълна се в Аллаха — половината е платена.

— Лъжа! — присмя му се Баязид и насочи карабината към него. — Къде е ханът?

— Не е лъжа! Защо ще се кълна в Аллаха? Кълна се! Кълна се!! Извикайте Ахмед, той го плати.

Един от хората на Баязид извика нещо. Хаким преbledня и повтори на турски:

— В името на Аллаха, половината от откупа е вече платена! Абдула хан е мъртъв! Той е мъртъв и половината от откупа е платена. — Шепот на почуда премина през стаята. — Извикайте Ахмед, той ще ви каже истината. Защо нахлухте тук? Няма причина да се биете.

— Ако Абдула хан е мъртъв и половината от откупа е платена, а за другата обещават да платят — намеси се Ерики, — тогава честта ви е възвърната. Ага, моля те, направи така, както ти казва Хаким, извикай Ахмед — той ще ти каже на кого е платил и как.

Страхът в стаята се долавяше почти физически. Баязид и хората му не се чувстваха сигурни на закрито, искаха да излязат на открито, в планините, далеч от тези зли хора и това място, чувстваха се предадени. Но ако Абдула хан е мъртъв и половината е платена...

— Пилоте, иди и намери този Ахмед — нареди Баязид. — И запомни, че ако ме измамиш, ще намериш жена си с отрязан нос. — Той издърпа автомата от ръцете му. — Иди и го доведи!

— Да, да, разбира се.

— Ерики... първо ми помогни да се изправя — помоли Хаким, гласът му бе гърлен и слаб. Докато го вдигаше и избутваше през

насъбралите се наоколо мъже и го слагаше да седне на дивана до Азадех, Ерики безпомощно се мъчеше да разбере смисъла на всичко това. И двамата забелязаха бледното ѝ лице, но също така и ритмичното ѝ дишане. — Слава на Аллаха! — измърмори Хаким.

После Ерики отново попадна в кошмар — излезе от стаята невъоръжен, тръгна към стълбището и завика на Ахмед да не стреля.

— Ахмед, Ахмед, трябва да говоря с теб. Сам съм...

Слезе надолу, все още сам, все още никой не стреляше. Отново извика Ахмед, но само думите му отекнаха в стените. Продължи да обикаля стаите. Нямаше никого, всички бяха изчезнали... а после някой опря автомат в лицето му, друг в гърба му. Бяха Ахмед и един от стражите, и двамата изнервени.

— Ахмед, бързо! — избухна той. — Вярно ли е, че Абдула хан е мъртъв и има нов хан, и че половината от откупа е вече платена?

Ахмед само го погледна.

— За Бога, вярно ли е? — изрева той.

— Да, да, вярно е. Но...

— Бързо, трябва да им кажеш! — Обзе го облекчение. — Хаким беше казал истината. — Бързо, иначе ще го убият, ще убият и Азадех — хайде!

— Тогава те... те не са мъртви?

— Не, разбира се, че не. Хайде!

— Чакай! Какво точно казаха... Какво каза Негово височество?

— Какво значение има това, по дяво...

Автоматът се заби в главата на Ерики.

— Какво точно казаха те?

Ерики се опита да си спомни и му разказа, доколкото можа, после добави:

— А сега, побързай, хайде!

Времето за Ахмед спря. Ако тръгне с неверника, вероятно ще умре, Хаким хан ще умре, сестра му също, а неверникът, виновен за цялата тази бъркотия, сигурно ще се измъкне с тези мръсни разбойници. „Но ако успея да ги убедя да не убиват хана и сестра му, ако ги убедя да напуснат двореца, ще съм доказал верността си без съмнение както на хана, така и на нея, а пилота мога да убия и покъсно. Или пък мога да го убия сега и лесно да избягам и да живея —

но само като беглец, ненавиждан от всички, като човек, предал хана. Иншаллах!“

Лицето му се изкриви в усмивка.

— Нека бъде волята на Аллаха! — Той извади ножа си, подаде го заедно с автомата на побелелия от страх телохранител и мина покрай Ерики.

— Чакай — каза Ерики. — Кажете на стражата да извика лекар. Спешно. Хаким и жена ми... може да са ранени лошо.

Ахмед даде нареждания на телохранителя тръгна по коридора към фойето и после нагоре по стълбите. На площадката хората на шейха грубо го претърсиха за оръжие, после го придружиха в покоите на хана, струпаха се зад него, заблъскаха го. Задържаха Ерики в коридора, като опряха нож до гърлото му. Ахмед видя, че неговият хан наистина е жив и седи отпаднал на възглавниците до Азадех, която беше още в безсъзнание, и промърмори:

— Хвала на Аллаха — и му се усмихна. — Ваше височество — каза той спокойно, — изпратих да извикат лекар. — После гордо се обърна към Баязид.

— Аз съм Ахмед Дурсак. — Говореше на турски. — В името на Аллаха: вярно е, че Абдула хан е мъртъв, вярно е, че платих половината от откупа — пет милиона риала — миналата нощ по поръчение на новия хан на двамата пратеници на главатаря ал-Дра от селището Счупеното дърво, като акт на добра воля и извинение за стореното зло на другия пратеник по заповед на Абдула хан, който е вече мъртъв. Имената им бяха Ишмуд и Алилах и аз ти изпратих бързо на север с хубава кола. — През стаята премина учуден шепот. Не можеше да има грешка, тъй като всички знаеха тези фалшиви имена, измислени, за да защитят селото и племето. — Казах им по поръчение на новия хан, че втората половина ще бъде платена веднага щом пилотът и въздушната му машина се върнат невредими.

— Къде е този нов хан, ако изобщо съществува? — изрева Баязид. — Нека сам да говори.

— Аз съм Ханът на всички Горгони — гордо рече Хаким и внезапно настъпи тишина. — Хаким хан, най-големият от синовете на Абдула хан.

Всички очи се насочиха към Баязид, който забеляза искреното учудване по лицето на Ерики и се намръщи. Не беше сигурен вече в

нищо.

— Това, че ти го казваш, не значи, че...

— Наричаш ме лъжец в собствения ми дом?

— Само казвам, че този човек — той посочи с палец към Ахмед — може да не е платил половината от откупа, както разправя, а да е убил от засада двамата ми пратеници, както стори ханът с първия куриер.

— Заклех се в Аллаха, че ви казвам истината и отново се заклевам, че ги изпратих на север невредими, с парите — злобно каза Ахмед. — Дай ми нож и ти вземи един и ще ти покажа какво прави един тюрк с човек, който го нарича лъжец! — Хората на Баязид се ужасиха, че главатарят им е изпаднал в толкова тежко положение. — Ти ме нарече лъжец, мен и моя хан?

В тишината Азадех се размърда и простена. Всички се обърнаха натам. Ерики понечи да тръгне към нея, но ножът го спря, пазачът тиха изруга и той замръзна на място. Още един стон, който почти го влуди, и после видя, че Хаким се приближава сковано към сестра си и хваща ръката ѝ. Това го успокои малко.

Хаким се страхуваше, всичко го болеше; съзнаваше, че е беззащитен, както и тя, и че спешно се нуждаят от лекар, че Ахмед е обграден, Ерики безсилен, собственият му живот застрашен, а ханството му загива. Въпреки това събра кураж. „Не надхитрих Абдула хан и Нажуд, и Ахмед, за да допусна тези кучета да ме победят!“ Той неумолимо се взря в Баязид.

— Е, твърдиш ли, че Ахмед е лъжец — да или не? — рече той сурово на турски, така че всички да го разберат и Ахмед хареса смелостта му. Всички очи сега бяха насочени към Баязид. — Един мъж трябва да може да отговори на този въпрос. Наричаш ли го лъжец?

— Не — промърмори Баязид. — Той говори истината, приемам го за истина.

Някой каза „Иншаллах“, пръстите върху спусъците се отпуснаха, но нервността не напусна стаята.

— Да бъде волята на Аллаха — каза Хаким със скрито облекчение и бързо продължи, с всяка минута печелеха надмощие. — Ако продължите битката, няма да постигнете нищо. И така, половината от откупа вече е платена, а другата половина обещахме да платим, ако пилотът и хеликоптерът се върнат невредими. Пи... — той

млъкна, защото изведнъж така му се повдигна, че имаше опасност да повърне, но преодоля спазъма, този път по-лесно отпреди. — Пилотът е тук и е невредим, както и машината. Поради това аз ще платя остатъка веднага!

Видя алчността в очите на всички и си обеща да им отмъсти.

— Ахмед, там до масата е чантичката на Нажуд, намери я. — Той гледеше как Ахмед наперено си пробива път през нападателите и започва да търси чантичката от мека кожа, която бе показал на Азадех тъкмо преди нападението, разказвайки ѝ радостно, че скъпоценните камъни са семейни реликви и че Нажуд си е признала, че ги е откраднала и разкайна му ги върнала, преди да замине.

— Радвам се, че не се размекна, Хаким, много се радвам — беше казала Азадех. — Ти никога нямаше да бъдеш в безопасност, ако тя и съпругът ѝ бяха останали тук.

„Никога повече няма да бъда в безопасност — мислеше си той без страх, взрян в Ахмед. — Радвам се, че го оставих жив и че бяхме благоразумни с Азадех да останем в алкова, под прикритието на стената, при първия изстрел. Ако бяхме тук, в стаята... Иншаллах.“ Пръстите му стиснаха китката ѝ и нейната топлина го успокои. Дишането ѝ беше все така равномерно.

— Бъди благословен, Боже — промърмори той, после забеляза мъжете, които държаха Ерики. — Вие там! — Той посочи властно към тях. — Освободете пилота!

Стъписани, грубите, брадати мъже погледнаха Баязид, който им кимна. За миг Ерики мина покрай тях и отиде при Азадех, издърпа дебелия си пуловер по такъв начин, че да стига по-лесно ножа си на кръста, после коленичи, хвана ръката ѝ и погледна към Баязид, чието тяло прикриваше нея и Хаким.

— Заповядайте, Ваше височество! — Ахмед подаде чантичката на Хаким.

Той бавно я отвори и изсипа скъпоценностите в шепата си. Смарагди и диаманти, сапфири, колиета, инкрустирани златни гривни, обици. През стаята премина дълбока въздишка. Хаким благоразумно избра едно рубинено колие на стойност десет до петнадесет милиона риала, като се преструваше, че не забелязва вперените в него очи и почти физическото присъствие на алчността. Внезапно остави

рубините и избра една обица на двойно, дори тройно по-голяма стойност.

— Ето — каза той. Говореше все още на турски. — Това е остатъкът от откупа. — Той вдигна диамантената обица и я предложи на Баязид, който, хипнотизиран от излъчваната от единствения камък светлина, пристъпи напред с протегнатата ръка. Но преди да успее да я вземе, Хаким затвори юмука си. — Нека Аллах да ни бъде свидетел, приемаш ли я като пълно плащане?

— Да... да, като пълно плащане — прошепна Баязид. Не вярваше, че Аллах може да му даде толкова голямо богатство — достатъчно да купи стада и оръжие, и гранати, и коприни, и топли дрехи. Той вдигна ръка. — Заклевам се в името на Аллага!

— И ще си идеш веднага в мир, нали?

Баязид с мъка откъсна мислите си от богатството.

— Първо трябва да се доберем до селото ни, ага, нуждаем се от пилота и хеликоптера му.

— Не, за Бога! Откупът се дава, за да се върнат пилотът и хеликоптерът невредими, нищо повече. — Хаким отвори ръката си, без да сваля очи от Баязид, който сега виждаше само камъка. — Заклевах ли се?

Баязид и хората му бяха зяпнали играещите светлини в нетрепващата ръка.

— Какво... какво може да ме спре да взема всички ви и всичко — каза шейхът намусено. — Какво може да ми попречи да ви убия — да ви убия, да подпаля двореца и да взема жената за заложница, за да принудя пилота, а?

— Нищо. Освен честта. Няма ли кюрдите чест? — повиши глас Хаким. Мислеше си колко вълнуващо е всичко това — живот за награда и смърт за провала. — Това е повече, отколкото е откупът.

— Аз... приемам го, заклевам се в Аллага, като пълно плащане, за пилота и... и за хеликоптера. — Баязид откъсна очи от камъка. — За пилота и хеликоптера. Но за вас и за жената... — пот течеше по лицето му. „Толкова много богатства — крещеше умът му, — толкова много и е толкова лесно да се вземат, но нали има и чест, о, да, така е.“ — Трябва да има справедлив откуп и за вас и жената.

Навън изгърмя двигателят на кола. Мъжете се хвърлиха към счупения прозорец. Колата бързо се насочи към главната порта и

докато я наблюдаваха, тя мина през нея, и продължи надолу към града.

— Бързо! — каза Баязид на Хаким. — Решавайте.

— Жената няма стойност — рече Хаким, като хем се страхуваше от лъжата, хем съзнаваше, че трябва да се пазари или са загубени. Пръстите му избраха една гривна с рубини и той я предложи на шейха. — Съгласен ли си?

— За вас жената може да няма стойност. Но не и за пилота. Гривната и колието, ето това, заедно с гривната със зелените камъни.

— За бога, прекалено много е — избухна Хаким. — Тази гривна е повече от достатъчно — тя струва повече от пилота и хеликоптера!

— Прокълнат син! Тази, колието и другата гривна, със зелените камъни!

Пазаряха се все по-сърдито и всички ги слушаха внимателно, с изключение на Ерики, който все още беше погълнат от собствения си личен ад, загрижен само за Азадех и за това, къде се губи докторът и как да ѝ помогне — на нея и на Хаким. Ръцете му галеха косите ѝ, нервите му бяха изопнати до крайност от гневните гласове на двамата мъже — те викаха все по-силно, обидите ставаха все по-тежки. После Хаким, преценявайки добре момента, извика отчаяна — което също беше част от играта.

— Ти си прекалено добър в пазаренето, за Бога! Надхитри ме! Ето, това е последното ми предложение! — Той постави диамантената гривна, по-малкото от смарагдовите колиета и тежката златна гривна на килима. — Споразумяхме ли се?

Сега цената беше справедлива. Не толкова, колкото му се искаше на Баязид, но много повече от това, което бе очаквал.

— Да — отвърна той и загреба печалбата са. Стаята се изпълни със задоволство.

— Заклевате ли се в името на Аллаха да не ни преследвате? Да не ни нападате?

— Да, да. Но пилотът ни трябва да ни закара у дома... — Баязид видя, че яростта отново се надига у Хаким, и бързо добави: — Аз моля, не заповядвам, ага. Ето! — Той предложи на Ерики златната гривна. — Искам да те наема, да ти пла... — Той спря, защото един от хората му на двора извика неспокойно:

— Откъм града се задава кола.

Баязид се изпоти още повече.

— Пилоте, заклевам се, че няма да ти навредя.

— Няма достатъчно гориво.

— Тогава ни вземи и ни остави в планините — по-далеч оттук.

Аз те моля, не ти заповядвам — повтори Баязид, после добави с променен глас: — В името на пророка, отнесох се с теб справедливо, както и с него и... не я закачих. Аз те моля.

Всички усетиха заплахата в гласа му — може би истинска, може би не, но Ерики разбираше, че крехкото споразумение можеше да се провали при първия куршум, че сега от него зависи да се опита да поправи злото, в което се бе превърнало нападението. Бяха преследвали един вече мъртъв хан, откупът беше наполовина платен, Азадех лежеше ранена и Хаким насмалко не бе убит. Той се реши, докосна я за последен път, погледна хана, кимна му, после стана и рязко издърпа автомата от ръцете на най-близкия човек.

— Ще повярвам на думата ти, но ще те убия, ако ме измамиш. Ще ви оставя северно от града, в планините. Всички на хеликоптера. Кажете на останалите!

На Баязид хич не му хареса оръжието в ръцете на това разярено, търсещо възмездие чудовище. „Всички знаем, че аз хвърлих гранатата, която едва не уби неговата хурия — помисли си той. — Но иншаллах.“ — Той бързо заповяда на хората си да се оттеглят. Те взеха тялото на убития си другар и излязоха.

— Пилоте, ще тръгнем заедно. Благодаря ви, ага Хаким хан. Аллах да е с вас — каза той и се оттегли към вратата, отпуснал оръжието, но все пак нащрек. — Хайде!

Ерики вдигна ръка за сбогом на Хаким, погълнат от мъката си.

— Съжалявам...

— Аллах да е с теб, Ерики, и се върни невредим — извика Хаким и Ерики се почувствува по-добре. — Ахмед, иди с него, той не може едновременно да кара и да използва оръжието. Погрижи се да се върне жив и здрав.

„Да — помисли си той, — аз имам да уреждам още сметки с него за нападението на моя дворец!“

— Да, Ваше височество. Благодаря ви, пилоте. — Ахмед взе оръжието от Ерики, провери пълнителя, после се усмихна хитро на Баязид.

— В името на Аллаха и неговия пророк, да бъде благословено името му, нека никой да не мами. — Той учтиво направи знак на Ерики да тръгва, после го последва. Баязид излезе последен.

В двореца: 11,05 преди обед.

Полицейската кола летеше по извиващия се път към портите, следваха я други коли и военен камион, пълен с войска. Хашеми Фазир и Армстронг седяха на задната седалка на водещата кола, която спря в предния двор, където вече беше паркирана линейка. Слязоха и последваха стражата в Голямата зала. Хаким хан ги чакаше, седнал на почетното си място, блед и изтощен, но царствен. Около него се бяха струпали стражи. Тази част от двореца не беше пострадала.

— Слава на Аллаха, че не сте ранен, Ваше височество! Току-що чухме за нападението. Позволете да ви се представя. Аз съм полковник Хашеми Фазир от Вътрешното разузнаване, а това е старши полицейският офицер Армстронг, който ни сътрудничи от години и е експерт в определени области, които може би ви интересуват — между другото, говори фарси. Бихте ли ни казали, моля, какво се случи? — Двамата слушаха внимателно, докато Хаким хан разказваше своята версия за нападението — вече бяха чули част от подробностите. И двамата бяха впечатлени от самообладанието му.

Хашеми беше дошъл подготвен. Преди да тръгне от Техеран вчера вечерта, беше проучил подробно досието на Хаким. Както той, така и САВАК го наблюдаваха от години в Хвой.

— Зная колко, на кого и какво дължи, Робърт, какви услуги и на кого, какво обича да яде и да чете, колко неумело се справя с пушка, пиано или с нож, с всички жени, с които е спал и с всички момчета.

Армстронг се беше разсмял.

— А какви са политическите му прояви?

— Няма такива. Невероятно — но истина. Той има и иранци, и азербайджанци, но досега не се е присъединил към никоя група, не е взел страна, ничия, не е казвал нищо, дори и малко антидържавно — даже и срещу Абдула хан, — а Хвой винаги е бил гнило гнездо на недоволници.

— Каква религия изповядват тук?

— Шиити са, но спокойни, добросъвестни, ортодоксални, нито десни, нито леви. Още от времето, когато беше прогонен, не, това не е съвсем точно, от седемгодишна възраст, когато майка му умря и той и сестра му отидоха да живеят в двореца, Хаким беше перце, подухвано и от най-слабия дъх на баща си, което очакваше със страх неизбежната беда. По волята на Аллаха, чудо е, че стана хан, чудо е, че онзи проклет кучи син — баща му, умря, преди да навреди на него и на сестра му. Странно! В един момент главата му висеше на косъм, а сега контролира нечувано богатство, огромна власт и аз трябва да се занимавам с него.

— Няма да ти бъде трудно — ако това, което казваш, е истина.

— Подозрителен си, както винаги — това ли е силата на англичаните?

— Не, просто с годините един стар полицаи си взема поука.

Хашеми се беше усмихнал на себе си. Сега го направи отново и се съсредоточи върху младия мъж, хана на всички Горгони. Наблюдаваше го отблизо, изучаваше го, опитваше се да разгадае мислите му. „Какви са тайните ти — не можеш да нямаш тайни!“

— Ваше височество, преди колко време потегли пилотът? — попита Армстронг.

Хаким погледна часовника си.

— Преди около два часа и половина.

— Каза ли колко гориво има?

— Не, каза само, че ще ги закара малко по-надалеч и ще ги остави там.

Хашеми и Робърт Армстронг стояха пред издигнатия подиум, отрупан с богати килими и възглавници. Хаким хан беше облечен официално в топли брокати, с верижка от перли на врата и диамантена обица, четири пъти по-голяма от тази, с която бе откупил живота си.

— Може би — каза Хашеми деликатно, — може би, Ваше височество, пилотът действително е в съюз с кюрдските разбойници и няма да се върне.

— Не, а и те не бяха кюрди въпреки твърдението им, че са, просто бандити, които го отвлякоха и са го принудили да ги поведе срещу хана, моя баща. — Младият хан се намръщи и продължи твърдо: — Ханът, моят баща, не трябваше да убива техния пратеник.

Трябваше да се спазари за откупа и да го плати — а после да заповяда да ги убият за нахалството им.

Хашеми схвана намека.

— Значи ще ги преследвате и ще ги хванете?

— И цялата ми собственост ще бъде възстановена.

— Разбира се. Мога ли, можем ли аз или моят отдел да ви помогнем с нещо? — Той наблюдаваше внимателно младия мъж и видя — или си мислеше, че видя, проблясък на ехидно учудване и това го озадачи. В този момент вратата се отвори и влезе Азадех. Той никога не я беше виждал отблизо. „Тя трябва да бъде притежавана от иранец, а не от гаден чужденец. Как може да търпи това чудовище?“ Не забеляза, че Хаким също го изучава внимателно. Но Армстронг забеляза всичко — гледаше хана, без той да го вижда.

Азадех беше облечена в западни дрехи, сиво-зелени, които подхождаха на пъстрите ѝ зелени очи, с чорапи и фини обувки — лицето ѝ беше леко гримирано, но много бледо. Походката ѝ беше бавна, малко болезнена, но тя се поклони на брат си с нежна усмивка:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, Ваше височество, но докторът ме помоли да ви напомня, че трябва да почивате. Той ще си тръгва, бихте ли искали да го видите?

— Не, не, благодаря. Добре ли си?

— О, да — отвърна тя и се усмихна насила. — Той казва, че съм добре.

— Позволи ми да ти представя полковник Хашеми Фазир и мистър Армстронг, старши полицейски офицер Армстронг — нейно височество сестра ми Азадех.

Те я поздравиха и тя отвърна на поздрава им.

— Старши офицер Армстронг? — попита тя на английски, леко намръщена. — Не си спомням точно, старши офицер, но май сме се срещали преди, нали?

— Да, ваше височество, веднъж във Френския клуб, миналата година. Бях с мистър Толбът от британското посолство и с един приятел на вашия съпруг от финландското посолство, Кристиан Толонен — мисля, че беше на рождения ден на съпруга ви.

— Имате добра памет.

Хаким хан се усмихна странно.

— Това е характерно за МИ-6, Азадех.

— Аз съм пенсионер, Ваше височество — каза внимателно Армстронг. — Просто консултант на Вътрешното разузнаване. — После се обърна към Азадех: — Толкова се зарадвахме с полковник Фазир, че нито вие, нито ханът сте пострадали.

— Благодаря — отвърна тя. Ушите и главата още я боляха много, гърбът ѝ беше схванат.

„Ще трябва да изчакаме няколко дни, ваше височество, — беше казал докторът, — и ще направим и на двама ви рентгенова снимка колкото е възможно по-скоро. Най-добре е да отидете в Техеран, и двамата, там имат по-добра апаратура. При експлозия като тази... не се знае, ваше височество, най-добре ще е да отидете, не бих искал да ме държат отговорен...“

— Моля, извинете, че ви прекъс... — въздъхна Азадех и рязко спря, вдигна глава и се послуша. Те също се послушаха. Чуха само надигация се вятър и шум от далечна кола.

— Рано е още — каза Хаким любезно. Тя се опита да се усмихне и промърмори:

— Да бъде волята на Аллаха. — И излезе.

— Ние също трябва да ви оставим, Ваше височество — наруши Хашеми кратката тишина. После продължи безразлично на фарси. — Много любезно от ваша страна, че ни приехте днес. Може би ще можем да дойдем отново утре? — Видя как младият хан откъсна погледа си от вратата и го погледна под тъмните си вежди, красивото му лице беше спокойно, пръстите му си играеха с украсената със скъпоценни камъни кама в пояса му. „Сякаш е направен от лед“ — помисли си той, като чакаше учтиво да бъде освободен.

Но вместо това Хаким хан освободи всичките стражи, освен един, когото постави на вратата, за да не може да ги чува, и каза на двамата мъже да се приближат.

— Сега ще говорим на английски. Какво искахте да ме попитате в действителност? — рече той меко.

Хашеми въздъхна, сигурен, че Хаким хан вече знае, и още по-сигурен, че тук има истински врагове — или приятели.

— Молим за помощта ви по два въпроса, Ваше височество. Влиянието ви в Азербайджан може да ни помогне изключително много, за да премажем вражеските елементи, въстанали срещу държавата.

— Какъв е вторият?

Усети нетърпението на хана и това го учуди.

— Вторият е малко деликатен. Отнася се до човек от Съветите на име Пьотър Мжитрик, познат на баща ви, който от няколко години, от време на време, идва тук — както и Абдула хан е посещавал дачата му в Тбилиси. Мжитрик се правеше на приятел на Абдула хан и на Азербайджан, в действителност се оказа много високопоставен офицер от КГБ и много враждебен.

— Деветдесет и осем от всеки сто руснаци, които идват в Иран, са от КГБ и следователно врагове, а другите двама са от ГРУ и следователно също врагове. Като хан моят баща трябваше да се занимава с всякакви врагове. — Хаким отново пусна саркастичната усмивчица, която беше забелязал Хашеми. — С всякакви. Включително и с тези. Е и?

— Много бихме искали да го разпитаме. — Хашеми изчака за някаква реакция, но реакция нямаше и възхищението му към младия хан нарасна. — Преди да умре, Абдула хан се съгласи да ни помогне. От него научихме, че човекът е възнамерявал да дойде тук тайно през границата миналата събота и после във вторник, но и двата пъти не се появи.

— Как влизаше той?

Хашеми му каза. Не беше сигурен колко знае ханът и опипваше пътя много внимателно.

— Ние мислим, че човекът ще се опита да се свърже с вас — и ако е така, бихте ли ни информирали за това, моля? Лично.

Хаким хан реши, че е дошло време да постави на мястото му този тежерански враг и британското му лакейско куче. „Проклетник, да не мислиш, че съм толкова наивен, че да не разбирам какво става?“

— В замяна на какво? — попита той невинно. Хашеми отвърна също така невинно:

— Какво искате?

— Първо: всички висши офицери от САВАК и полицията да подадат веднага временно оставка в очакване на ревизия — от мен, и всички бъдещи назначения да подлежат на предварителното ми одобрение.

Хашеми почервения. Даже Абдула хан никога не беше искал такова нещо.

— Какво е второто? — попита той сухо. Хаким хан се засмя.

— Добре, много добре, ага. Второто ще почака до утре или другиден, както и третото, а може би и четвъртото. Но що се отнася до вашата първа точка, в десет часа утре ми донесете точните си искания за това, как бих могъл да ви помогна да спрете боевете в Азербайджан — и как вие лично, ако имате тази власт, как вие бихте... — Той се замисли за момент, после добави: — ... как бихте ни защитили от враговете отвън и от враговете отвътре. — После насочи вниманието си към Армстронг.

Армстронг се надяваше, че разговорът ще продължи дълго, екзалтиран от възможността да види този нов хан лично да се противопоставя на такъв закоравял противник като Хашеми. „Голяма работа ще се окаже този малък педераст, щом може да действа така уверено на втория ден от сядането си на престола, след като само преди два часа за малко не са го вдигнали във въздуха! Няма да е лошо правителството на Нейно Величество да го сложи в списъка на опасните. По-полека, по-полека, котенце!“ — Видя впитите в него очи, с усилие запази лицето си безизразно и изръмжа наум: „Кротко, идва твоят ред!“

— В кои определени области сте експерт, които може да ме интересуват?

— Ами, Ваше височество, аз, тъй... аз бях в Специалния отдел и разбирам малко от разузнаване и, тъй... контраразузнаване. Разбира се, добрата информация, личната информация е много важна за човек във вашето положение. Ако желаете, може би в сътрудничество с полковник Фазир бих могъл да ви предложа пътища за подобряването ѝ.

— Добра идея, мистър Армстронг. Моля, дайте ми предложенията си в писмен вид — колкото е възможно по-скоро.

— Ще се радвам да го направя. — Армстронг реши да рискува. — Мжитрик може много бързо да ви даде интересуващите ви отговори за „отвътре и отвън“, които споменахте, особено ако полковник Фазир, тъй... поговори малко с него насаме. — Думите му увиснаха във въздуха. Усети как Хашеми нервно пристъпва от крак на крак. „Залагам живота си, че знаеш повече от това, което казваш, приятелче, и се обзалагам, че не си прекарал всичките тези години само надупен! Господи, как ми се пуши!“

Очите на хана го пронизваха и му се искаше да запали цигара и да каже весело: „За бога, стига с всички тези заобикалки и глупости, кажи си всичко...“ После си представи хана на всички Горгони да седи на тоалетната чиния с безпомощно провиснал член и трябваше да се закашля, за да спре внезапното желание да се разсмее на глас.

— Извинете — каза той, опитвайки се да изглежда смирен.

Хаким хан се намръщи.

— Как ще имам достъп до информацията? — попита той и двамата разбраха, че се е хванал.

— Както пожелаете, Ваше височество — отвърна Хашеми, — както пожелаете.

Отново кратко мълчание.

— Ще помисля по това, което... — Хаким хан спря и се вслуша. Сега вече всички чува приближаващото се бръмчене на витлата и реактивните двигатели. Армстронг и Фазир се втурнаха към високите прозорци.

— Чакайте — спря ги Хаким. — Един от вас да ми подаде ръка, моля.

Учудени, те му помогнаха да стане.

— Благодаря — каза той, намръщен от болка. — Така е по-добре. От гърба ми е. Сигурно съм си притиснал някой нерв при експлозията. — Хашеми го прихвана и ханът закуца към прозореца, който гледаше към предния двор.

212 се приближаваше бавно, снижаваше се, за да кацне. Разпознаха Ерики и Ахмед на предните седалки, Ахмед се беше отпуснал назад, очевидно бе ранен. В корпуса на хеликоптера имаше няколко дупки от куршуми, от страничния прозорец висеше огромно парче пластмаса. Безпокойството им нарасна. Хеликоптерът се приземи отлично. Двигателите веднага спряха. Тримата видяха, че бялата яка и ръкавите на Ерики са изцапани с кръв.

— Господи! — промълви Армстронг.

— Ага — настойчиво каза Хаким хан на Хашеми. — Вижте дали можете да спрете доктора.

Хашеми хукна навън.

От прозореца се виждаше стълбището на двореца. Огромната врата се отвори, Азадех изтича навън, после замръзна като статуя. Около нея се събраха хора — стражи и слуги, някои от семейството.

Ерики отвори страничната врата на хеликоптера, слезе непохватно и тръгна към нея. Беше уморен, но походката му беше твърда и изправена.

Азадех се хвърли в прегръдките му.

Ковис: 12,10 по обед.

Ибрахим Киаби нетърпеливо чакаше в засада моллата Хусаин, който трябваше да излезе от джамията на многолюдния площад. Беше се облегнал на фонтана срещу огромната врата, а ръцете му люлееха брезентовата чанта, прикриваща заредената М-16. Очите му бяха зачервени от умора, цялото тяло го болеше от почти шестстотинкилометровото пътуване.

Сред тълпата забеляза висок европейец. Вървеше след един от Зелените ленти, беше облечен в тъмни дрехи, парка и фуражка. Ибрахим ги проследи с поглед, докато двамата подминаха джамията и изчезнаха в пасажа до нея. Наблизо беше входът на пазара. Неговата тъмнина, топлина и сигурност го изкушаваха да се махне от студа.

— Иншаллах — промърмори си той автоматично, а после лениво си напомни да спре да използва този израз, придърпа старото си палто по-плътено и се намести по-удобно до чешмата, която щом снегът се стопеше, щеше отново да заструи, за да могат минувачите да пият вода или да измият според ритуала лицата и ръцете си, преди да отидат на молитва.

— Що за човек е този молла Хусаин? — беше попитал той уличния продавач, който му гребна порция димящ пилаф от казана, окачен над дървените въглища. Това се случи сутринта и той току-що бе пристигнал след безкрайните разтакавания. Беше закъснял с петнадесет часа. — Как изглежда?

Мъжът, стар и беззъб, вдигна рамене.

— Ами молла.

Друг един продавач обаче го наруга:

— Аллах да те накаже дано! Не го слушай, чужденецо, молла Хусаин е истинският водач на народа, божи човек, който не притежава нищо, освен пушка и куршуми, за да убива враговете на Аллаха! — Други клиенти откликнаха като ехо на голобрадия младеж и му разказаха за завладяването на въздушната база. — Нашият молла е верен последовател на имама, той ще ни отведе в рая, ей Богу!

Ибрахим едва не изкрещя от ярост: „Хусаин и всички молли заслужават смърт затова, че тъпчат главите на вас, бедните селяни, с такива глупости! Рай? Красиви одежди, прекрасни вина и четиридесет вечни девственици на копринени кушетки?“

„Няма да мисля за любов. Няма да мисля за Шаразад, още не.“

Ръцете му погалиха оръжието и усетиха скритата му сила. Това притъпи донякъде умората и глада му, но не и пълната му самота.

Шаразад. Сега тя бе част от сънищата му. Така стана по-добре, много по-добре; той я чакаше в кафетерията, когато Джари се приближи до него и му прошепна: „За Бога, съпругът се върна. Това, което така и не започна, свърши завинаги!“ После изчезна в тълпата. Той грабна оръжието си и тръгна веднага, вървя пеша по целия път до автобусната спирка. Сега чакаше да стане скоро мъченик, за да отмъсти в името на масите за сляпата тирания. „Съвсем скоро. Скоро щеше да бъде в тъмнина или светлина, в забвение или разбиране, сам или с други: пророци, имами, дяволи, кои?“

Той притвори очи в екстаз.

„Скоро ще знам какво става и къде отиваме, когато умрем. Дали в крайна сметка откриваме отговора на безкрайната загадка: бил ли е Мохамед последният пророк на Аллаха, или просто е бил луд? Верен ли е Коранът? Има ли Бог?“

В пасажа зад джамията човекът, който водеше Старк, спря и махна с ръка към някакъв бордей. Старк прескочи мръсната канавка и почука. Вратата се отвори.

— Мир вам, ваше превъзходителство Хусаин! — каза той предпазливо на фарси. — Викали сте ме?

— Салаам, капитане, да, така е — отговори молла Хусаин на английски и му направи знак да влезе.

Старк трябваше да се наведе, за да влезе в коптора. Имаше само една стая. Две бебета спяха неспокойно върху сламеници, поставени направо върху мръсния под. Младо момче, стиснало в ръце стара карабина, се втренчи в него и той разпозна същото онова дете, което видя при схватката между хората на Хусаин и тези на Затаки. Добре поддържан АК-47 беше подпрян на стената. До мивката, на разнебитен стол, седеше нервна стара жена с черен лекъосан чадор.

— Това са моите синове, а това е жена ми — представи ги Хусаин.

— Салаам. — Старк скри учудването си, че тя е толкова възрастна. После я погледна по-отблизо и разбра, че старческият ѝ вид не е от годините.

— Извиках те по три причини: първо, за да видиш как живее един молла. Бедността е едно от най-важните морални задължения на моллата. Както и познанието, водачеството и правораздаването. Но да оставим това настрана, ага, знам, че сте напълно искрен в своите вярвания. — ... „и скован от тях — искаше да добави Старк, отвратен от тази стая с ужасната, вечна нищета, която тя олицетворяваше, с нейното зловоние и безпомощност. Знаеше, че са ненужни, но че ще съществуват през всичките дни на земния им живот тук, както и в безброй други домове на други хора от всички религии, из целия свят. — Но не и за моето семейство, благодаря ти, Боже! Благодаря ти, Боже, че съм тексасец, благодаря ти десет милиарда трилиона пъти, че съм по-добре, че моите деца никога, никога няма да живеят в мръсотията като тези малки, бедни създания.“ Той с усилие се сдържа да не разгони мухите, накацали по бебетата. Изпитваше желание да напсува Хусаин, че понася всичко това, без да е необходимо да го прави.

— Казахте три причини, ага?

— Втората е: защо сте планирали за днес да тръгнат всички с изключение само на няколко души?

— Те отдавна не са взимали отпуск, ага. Сега работата в базата е малко и е най-удобното време за това. — Опасенията на Старк се засилиха. Тази сутрин, още преди да го извикат тук, се получиха три телекса и две обаждания по радиото от главната им квартира в Техеран — последното от Сиамаки, сега с ранг на член на Съвета, който искаше да знае къде са Петикин, Ногър Лейн и другите. Той му замаза очите — каза му, че Макайвър ще му се обади веднага, щом пристигне с министър Киа. Любопитството на Вазари му беше съвсем разбираемо.

Едва вчера беше научил за визитата на Киа. По време на краткия си престой на път за Ал Шаргаз Чарли Петикин му беше разказал какво се бе случило с Макайвър и колко са се страхували за него.

— Господи — само смънка Старк.

Но вчерашният ден не беше изцяло лош. Джон Хог донесе предварителния график на Гавалан за „Вихрушка“ с кодове, часове и

координати на запасните площадки за зарядка от другата страна на Залива.

— Анди поръча да ти кажа, че всичко е предадено на Скраг в Ленгех и на Руди в Бандар-е Делама и да имаш предвид проблемите на всичките три бази — каза му Хог. — Резервирани сме два 747 за Ал Шаргаз, за петък сутринта. Анди твърди, че ще имаме достатъчно време. Ще ти донеса най-новия график, когато дойда за момчетата, Дюк. Акцията не трябва да започва преди седем сутринта в петък или по същото време в събота или неделя. Преди това не става.

Нямаше никой от шпионите на Есвандиари наоколо и Старк успя да откъдне още един сандък с много ценни прибори за 212 и да ги качи на 125. Освен това им провървя и в друго: разрешителните на всички бяха валидни, бяха складирали благополучно достатъчно четиригалонови бидони на брега и Том Локхарт беше пристигнал от Загрос навреме — вече като участник във „Вихрушка“.

— Каква е тази промяна, Том? Мислех, че си категорично против — попита Старк, обезпокоен от държането на Локхарт. Но приятелят му вдигна рамене и той престана да пита.

Въпреки това мисълта, че 212-ките им ще участват, го тревожеше твърде много. Те нямаха истински план, а просто няколко възможности. Концентрира се с усилие — тази стая го потискаше.

— Извинете, какво казахте?

— Кога ще пристигне смяната им?

— В събота, по график.

— Есвандиари казва, че изпращате много резервни части. Защо?

— Резервните части трябва да бъдат подменяни и проверявани от време на време, ага.

Хусаин го погледна внимателно, после замислено кимна.

— Каква беше причината за инцидента, който едва не е убил Есвандиари?

— Товарът се измести, това е сложна операция.

Отново късо мълчание.

— Кой е този Киа, Али Киа?

Старк не беше очаквал нито един от тези въпроси и се зачуди дали отново го изпитват и какво точно знае моллата.

— Казахта ми, че е министър от правителството на премиера Базарган и е на инспекционна обиколка... Също и че е бил или е

консултант на смесеното ни предприятие, а даже и директор, но не знам нищо повече от това.

— Кога пристига?

— Не съм сигурен. Нашият директор, капитан Макайвър, е получил нареждане да го ескортира.

— Нареждане?

— Нареждане, поне така разбрах.

— Защо един министър ще бъде консултант на частна компания?

— Струва ми се, че трябва да попитате него, ага.

— Да, така е. — Лицето на Хусаин придоби студен израз. — Имамът се закле, че ще спре корупцията. Ще отидем до базата заедно. — Той вдигна своя АК-47, метна го на рамо и каза довиждане на семейството си.

Старк и човекът от Зелените ленти го последваха по уличката до една странична врата на джамията. Моллата си събу обувките, вдигна ги и влезе. Старк и другият направиха същото, Старк свали и фуражката си. Минаха по някаква галерия, после през още една врата и се озоваха във вътрешността на джамията — едно-единствено помещение под купола, покрито с килими и без никаква украса. Само тук-там декоративни керамични плочки с изящно инкрустирани цитати от Корана на фарси. Поставка за книги с отворен Коран, до него — модерен касетофон и високоговорител с небрежно опънати жици, оскъдни мъждукащи електрически лампи. Откъм високоговорителя идваше приглушено песнопение на мъж, четящ от Корана.

Някои мъже се молеха, други клюкарстваха, неколцина спяха. Тези, които забелязаха Хусаин, му се усмигнаха и той им се усмигна в отговор и продължи към колонадата на алкова. Там спря, остави обувките и оръжието си и махна на мъжа от Зелените ленти да се отдалечи.

— Капитане, помислихте ли пак върху това, за което говорихме при разпита?

— В какъв смисъл, ага? — Мрачните предчувствия на Старк отново се надигнаха. Призля му.

— За исляма, за имама, Аллах мир да му дава, за посещение при него?

— За мен е невъзможно да го посетя, дори и да искам.

— Може би аз ще мога да го уредя. Ако беше видял имама, ако го беше наблюдавал как говори, ако го беше слушал, ти щеше да намериш Божия мир, който търсиш. И истината.

Старк се трогна от очевидната искреност на моллата.

— Ако имах възможност, сигурно бих... сигурно бих приел. Вие казахте три неща, ага?

— Това беше третото. Ислямът. Стани мюсюлманин. Няма нито миг за губене. Подчини се на Аллах, приеми, че Аллах е един и Мохамед е неговият пророк, приеми го и ще се сдобиеш с вечен живот в рая.

Очите му бяха тъмни и проницателни. Старк беше изпитвал въздействието им и преди и ги намираще почти хипнотични.

— Аз... аз ви казах вече, ага, може би ще го направя, когато... Аллах пожелае. — Той отклони поглед и почувствува, че хипнотизиращата го сила намалява. — Ако ще се връщаме, по-добре е да тръгнем сега. Не искам да пропусна заминаването на моите момчета.

Все едно че не беше казал нищо.

— Нима имама не е най-светият измежду хората, най-непоколебимият, най-безмилостният към потисничеството? Така е, капитане. Отвори, очите и душата си за него.

Старк долови скритата заплаха в пламенността му и отново се разтревожи, да не би да извърши светотатство.

— Чакам търпеливо.

Взря се отново в очите, които сякаш гледаха през него и през стените в безкрайността.

— Ако ще вървим, по-добре да тръгваме сега — повтори той, колкото можеше по-спокойно.

Хусаин въздъхна. Светлината изчезна от очите му. Той нарами автомата си и ги поведе навън. При главната врата обу обувките си и изчака Старк да направи същото. Към тях се присъединиха още четиримата Зелените ленти.

— Отиваме в базата — рече Хусаин.

— Паркирал съм точно от другата страна на площада — каза Старк, страхотно облекчен, че отново е на открито и извън магията на този човек. — Колата е служебна и ако искате, можем да отидем с нея.

— Добре. Къде е?

Старк посочи и тръгна бавно, като се провираше между сергиите. Беше почти с цяла глава по-висок от тълпата. Умът му бръмчеше от мисли и контра мисли, пресяваше казаното от моллата, опитваше се да състави план за операциите на „Вихрушка“.

„Проклятие — каза си той, погълнат от опасността. — Надявам се Руди да се откаже, а после и аз, каквото и да прави Скраг.“ Очите му по навик изследваха пространството, сякаш беше в пилотската кабина, и той забеляза суматохата пред чешмата. Поради височината си беше първият, който зърна младежа с пушката и разпръскващата се тълпа. Спря замръзнал, не вярваше на очите си. Но грешка нямаше: крещящият, изпаднал в дива ярост младеж насочваше оръжието си право към него през хората.

— Убиец! — ахна той. Мъжете и жените пред тях бягаха ужасени, блъскаха се, спъваха се и падаха. Той забеляза безучастно как младежът насочва карабината си право в него.

— Внимавай! — Но преди да успее да се хвърли на земята под прикритието на някаква сергия, ударът на първия куршум го завъртя и го блъсна в един от Зелените ленти. Изсипаха се още куршуми, някой наблизо извика, после друг, до ухото му затрещя автомат.

Беше Хусаин. Рефлексите му се оказаха много добри. Веднага беше разбрал, че атаката на убиеца е насочена към него и моментната отсрочка, която му даде Старк, му беше достатъчна. С едно-единствено плавно движение той свали автомата от рамото си, прицели се и дръпна спусъка, а цялото му съзнание крещеше: „Няма друг Бог, освен...“ Стрелбата му беше неумолимо точна и Ибрахим Киаби стана на решето — животът му изтече от раните, карабината отхвъркна от мъртвите му ръце и той се свлече в мръсотията. Вцепенен от преживяното, моллата престана да стреля и откри, че все още е жив и здрав. Трудно му беше да повярва, че остана незасегнат от куршумите: беше невероятно, че убиецът не го улучи, че не стана мъченик и не е на път за рая. Разтреперан, той огледа хаоса наоколо — някои помагаха на ранените, други ридаеха или псуваха, един от неговите Зелени ленти беше убит, много минувачи бяха ранени. Старк лежеше сгърчен на земята, наполовина под сергиите.

— Хвала на Аллаха, ваше превъзходителство, че сте невредим — извика един от Зелените ленти.

— По волята на Аллаха... велик е Аллах... — Хусаин пристъпи към Старк и коленичи. Видя, че през левия му ръкав капе кръв и лицето му е побеляло. — Къде си ранен?

— Не... не съм сигурен. Мисля... мисля, че е в рамото или гърдите. — За първи път стреляха по Старк. Когато куршумът го просна на земята, не усети болка, но цялото му съзнание изкрещя: „Мъртъв съм, копелето ме уби, никога вече няма да видя Мануела, никога няма да си ида у дома, нито да видя децата си. Аз съм мъртъв...“ После го връхлетя заслепяващият порив да побегне — да избяга от собствената си смърт. Прииска му се да скочи на крака, но болката бе изтръгнала силите му и сега Хусаин беше коленичил до него.

— Дай да ти помогна — каза Хусаин, а после се обърна към човека до себе си. — Хвани го за другата ръка.

Старк извика, когато го обърнаха и се опитаха да го изправят.

— Чакайте... за Бога... — Болката отмина и той откри, че не може да мръдне лявата си ръка, но дясната се движеше. Със здравата се опита да раздвижи краката си. Нямаше болки, само се чувствуваше зашеметен. Изглежда всичко беше наред, с изключение на лявата ръка и рамото. Като скърцаше със зъби, той разкопча якето си и издърпа ризата навън. Кръвта се стичаше от малка дупка в средата на рамото, но не бликаше силно, а и той не чувствуваше особени затруднения в дишането — само пробождаща болка при по-рязко движение.

— Не... не е в гърдите.

— Имаше късмет, невернико! — изхили се човекът от Зелените ленти. — Виж, на гърба на якето ти има още една дупка, тя също кърви — куршумът е излязъл оттам. — Той започна да човърка отвора с мръсния си пръст и Старк яростно го напсува.

— Псувай себе си, невернико — изръмжа мъжът. — Псувай себе си, не мен. Може би Аллах в своето милосърдие ти запази живота, макар че защо ли трябваше да го прави... — Той вдигна рамене и се изправи, погледна към мъртвия си другар и другите ранени, вдигна отново рамене и тръгна бавно към Ибрахим Киаби, който лежеше в мръсотията като чувал стари дрипи. Започна да претърсва джобовете му.

Тълпата на площада напираше и се приближаваше към тях. Хусаин се изправи и им даде знак да се отдръпнат.

— Велик е Аллах, велик е Аллах — извика той. — Отдръпнете се. Помогнете на пострадалите. — Когато мястото около тях отново се освободи, той коленичи до Старк. — Не те ли предупредих, че имаш малко време? Този път Аллах те спаси, за да ти даде още един шанс.

Но Старк едва го чуваше. Беше извадил носната си кърпичка и се опитваше да запуши с нея дупката, за да спре кръвотечението. Усецайки на гърба си топлата струйка кръв, той мърмореше и проклинаше, преодолял вече ужаса си, но не и страха, че все още може да се посрами и да побегне.

— Защо, по дяволите, това копеле се опитваше да ме убие? — измърмори той. — Кучи син, смахнат перко!

— Той се опитваше да убие мен, не теб.

Старк се втренчи в него.

— Федаин, муджахидин?

— Или от Туде. Какво значение има? Той беше враг на Аллаха и той го уби.

Болката отново прониза гърдите на Старк. Той преглътна една псувня. Ненавиждаше всички тези приказки за Аллаха, не искаше да мисли за него, а само за децата, Мануела, нормалния живот и измъкването от ада.

„Писна ми от цялата тази лудост и убийства в името на тяхната собствена тесногръда религиозна кауза!“

— Мръсник! — възнегодува той, но думите му бяха погълнати от шума. Рамото му туптеше, болката се разпространяваше. Най-доброто, което успя да направи, беше да свие носната си кърпичка на топка, да я използва като тампон и да закопчае якето си. Изруга пак.

„Какво, по дяволите, ще правя сега? Проклето копеле. Как ще летя?“ — Той леко промени положението си. Болката отново изтръгна неволен стон от него и той отново изруга, отвратен от себе си. Не му се искаше да проявява слабост.

Хусаин излезе от унеса си, изтерзан от мисълта, че Аллах отново бе решил да го остави жив, когато трябваше да се превърне в мъченик. „Защо, защо съм прокълнат? И този американец — цяло чудо е, че толкова много куршуми не го убиха — защо той също остана жив?“

— Ще отидем до базата ви. Можеш ли да станеш?

— Още не... да. Един момент. — Старк се приготви. — Окей, внимателно... о, Господи!... — Едва се задържа на крака, олюляваше

се. Дори само от стоенето му призляваше от болка. — Може ли някой от твоите хора да кара?

— Да. — Хусаин извика човека, коленичил до Киаби. — Ела тук! — Мъжът покорно се върна.

— Само тези монети намерих в джобовете му, ваше превъзходителство. И това. Какво пише на него?

Хусаин внимателно го разгледа.

— Това е лична карта от Техеранския университет. От снимката се усмихваше красив младеж.

— Ибрахим Киаби, трета година, инженерна секция. Дата на раждане: 12 март 1955 година. — Хусаин отново погледна картата. — Има и техерански адрес.

— Вонящи университети! — обади се друг от Зелените ленти. — Разсадници на Сатаната и западното зло.

— Когато имамът ги отвори отново, Аллах да го благослови, те ще бъдат поверени на моллите. Ще затрием завинаги всичко западно и антиислямско. Дайте картата на комитета, Фивуз. Те ще я препратят в Техеран. Комитетът там може да разпита семейството и приятелите му и да се занимае с тях. — Хусаин забеляза, че Старк го гледа... — Да, капитане?

Старк беше видял снимката.

— Просто си помислих, че само след няколко дни щеше да стане на двадесет и четири. В известен смисъл е жалко, нали?

— Аллах наказва злото в него. Сега той гори в ада.

Северно от Ковис: 4,10 следобед.

206 летеше спокойно над възвишенията на Загрос. Макайвър управляваше, а Али Киа дремеше до него. Макайвър се чувствуваше много добре. Откакто бе решил лично да прекара Али Киа, беше като замаян. «Това беше идеално решение, единственото решение. Медицинското ми е невалидно и какво от това? Ние сме в бойна операция и трябва да поемем рисковете, а аз все още съм най-добрият пилот в компанията.»

Хвърли поглед към Киа. «Ако не беше такъв конски гъз, щях да те прегърна от радост, че ми даде повод.» Той се ухили и натисна

предавателя.

— Ковис, обажда се Хотел Танго Иксрей на триста, насочваме се на 185 градуса на връщане от Техеран с министър Али Киа на борда.

— НТХ. Поддържай курса, докладвай на Далечния маркер.

Полетът и зареждането на международното летище в Исфахан минаха благополучно, като се изключи инцидентът след приземяването, когато възбудени Зелени ленти заобиколиха заплашително хеликоптера, въпреки че Макайвър имаше разрешение за кацане и зареждане.

— Свържи се и настоявай веднага да дойде контролорът на летището — нареди вбесеният Киа на Макайвър. — Аз представлявам правителството!

Макайвър се подчини.

— От кулата казаха, въъ... че ако не заредим и не отлетим до един час, комитетът ще ни задържи. — После добави доволен, че предава такова съобщение. — Те... те казаха, че чуждите пилоти и чуждите самолети не са добре дошли в Исфахан, нито пък пълзящите кучета от подвластното на чужденци правителство на Базарган.

— Варвари, неграмотни селяндури — възмути се Киа, но чак когато отново излетяха невредими.

Макайвър чувстваше огромно облекчение, че му разрешиха да кацне на гражданско летище и не му се наложи да използва въздушната база, където зареждаше Локхарт.

Сега виждаше цялата въздушна база на Ковис. В далечния край на полето, близо до комплекса на компанията, видя 125 и сърцето му трепна. «Нали наредих на Старк» да измъкне момчетата рано!“ — помисли си той раздражено.

— Тук контролната кула. НТХ, приземяване на хеликоптерна площадка 2. Вятърът от 135 градуса е 30 — 35 възела.

Макайвър виждаше Зелените ленти до главния портал и няколко близо до хеликоптерната площадка, там беше и Есвандиари с иранския персонал. Недалеч от тях се събираха и група пилоти и механици. „Делегацията за посрещането ми — помисли си той, като разпозна Джон Хог, Локхарт, Жан-Люк и Еър. — А Старк още го няма. И така, документите ми са нередовни. Какво могат да направят те? Аз съм с по-висок ранг, но ако от Иранската въздухоплователна агенция

разберат, могат да се разбеснеят!“ Вече беше приготвил тирадата си за този случай.

„Моите извинения, но поради неотложността на нарежданията на министър Киа трябваше да взема бързо решение. Разбира се, това вече няма да се повтори.“ И въобще нямаше да се случи, ако не беше „Вихрушка“. Той се наведе и разтърси Киа, за да го събуди.

— След две минути ще кацнем, ага.

Киа изтри умората от лицето си, погледна си часовника, стегна си вратовръзката, среса се и внимателно нагласи астраганената си шапка. Разгледа хората долу, почистените хангари и хеликоптерите, подредени в стройна редица — два 212, три 206 и два „Алуета“. „Моите хеликоптери“ — помисли си той доволно.

— Защо толкова закъсня полетът?

— Навреме сме, господин министре. Имаше малко насрещен вятър.

Макайвър се концентрираше върху кацането — то трябваше да бъде изпълнено добре. Както и стана. Есвандиари отвори вратата на Киа.

— Господин министре, аз съм Курам Есвандиари, шеф на „Иран Ойл“ в този район. Добре дошли в Ковис. Господин директорът Сиамаки се обади, за да се увери, че сме готови да ви посрещнем. Добре дошли.

— Благодаря. — Киа нарочно се обърна към Макайвър. — Пилоте, бъдете готов за излитане утре в десет нула нула. Може би ще пожелае да обиколя няколко петролни полета с негово превъзходителство Есвандиари, преди да се върнем обратно. Не забравяйте, че трябва да бъда в Техеран за срещата си с премиер-министъра в деветнадесет часа.

Той слезе и тръгна да обикаля хеликоптерите. Еър, Локхарт и другите минаха под витлото и бързо дотичаха до прозореца на Макайвър. Той не забеляза израза на лицата им и се усмихна радостно.

— Здравейте, как върви?

— Нека да направя останалото вместо теб, Мак — предложи Еър. — Имаме да...

— Благодаря, но аз се справям чудесно — отвърна Макайвър сухо, после каза в микрофона: — НТХ, изключвам двигателите. —

Вгледа се в лицето на Локхарт и отново въздъхна. — Значи не съм в ред, така ли, Том? А?

— Не е това, Мак — бързо рече Локхарт. — Стреляли са по Дюк. — Макайвър ужасен изслуша разказа на Локхарт. — Сега е в болницата. Доктор Нът казва, че е възможно да е пробит белият му дроб.

— Всемогъщи Боже! Тогава го качете на 125, бързо, Джони, вземи...

— Не може, Мак — възрази Локхарт със същата настойчивост. — Перкото отмени заминаването на 125 до инспекцията на Киа — вчера Дюк опита какво ли не, за да го измъкне, преди да пристигнете, но Перкото е голям мръсник. Но това не е всичко. Мисля, че в Техеран са усетили нещо.

— Какво?

Локхарт му разказа за телексите и обажданията по радиостанцията.

— Сиамаки издърпал ушите на Перкото, като разбрал, че са го изработили. Аз хванах последното му обаждане — Дюк беше отишъл при моллата — и той се беше разбеснял. Казах му същото като Дюк и го пратих за зелен хайвер — обещах му, че ще му се обадиш, щом пристигнеш, но той е научил, че ти и Чарли сте освободили апартамента!

— Това е работа на онова копеле Али Баба! Сто на сто е техен агент — изпъшка Макайвър. В главата му забуча. Изведнъж забеляза мъничкия златен Свети Кристофър, който по навик закачаше за магнитния компас, когато летеше. Беше му подарък от Джени, първият ѝ подарък, по време на войната, тъкмо след като се бяха срещнали — той във военновъздушните сили, тя в Женския корпус. „Само така няма да се загубиш — беше казала тя. — Не си много наред с ориентацията.“

Той се усмихна и я благослови.

— Първо ще се видя с Дюк. — Гледаше Есвандиари и Киа, които обхождаха редицата хеликоптери. — Том, вижте с Жан-Люк дали не можете да влезете под кожата на този педераст Киа, обсипете го с ласкателства, превъзнасяйте го с глупости — аз ще се върна при вас веднага щом мога.

Те тръгнаха веднага.

— Фреди, кажи на всички да се качат бързо и без много шум на борда, щом получим „окей“ за 125. Натоварен ли е всичкият багаж?

— Да, но какво ще правим със Сиамаки?

— Аз ще се погрижа за този педераст, ти тръгвай. — Макайвър забързано се отдалечи.

Джони Хог извика след него:

— Мак, само една дума насаме, колкото може по-скоро.

Безпокойството в гласа му го спря.

— Какво има, Джони?

— Спешно и поверително съобщение от Анди: ако времето се влоши, той може да отложи „Вихрушка“ от утре за събота. Вятърът се е променил. Ще има насрещен вятър вместо попътен...

— Да не искаш да кажеш, че не мога да различа югоизток от северозапад?

— Извинявай. Анди каза също, че понеже си тук, не може да ти даде право за решаващото „да“ или „не“, както ти е обещал.

— Правилно. Помоли го да даде това право на Чарли. Какво друго?

— Останалото може да почака. Не съм казал на другите.

Доктор Нът беше в болницата при Старк. Раненият лежеше на леглото с ръка в превръзка през врата и плътно бинтовано рамо:

— Здравсти, Мак, добре ли мина полетът? — попита той саркастично.

— Недей да започваш! Здравейте, докторе. Дюк, ще те измъкнем със 125.

— Не, и утре е ден.

— Утре си е за утре, а междувременно ти ще отлетиш на 125, за Бога! — каза Макайвър раздражено. Облекчението от успешния полет и от това, че видя Старк жив, му пречеше да се контролира. — И не ми се прави на разбойник от Аламо.

— Какво знаеш ти за Аламо! — тросна се Старк. — И кой, по дяволите, си ти, че да ми се правиш на шериф?

— Ако не престанете, ще наредя да направят клизми и на двама ви — кротко се намеси докторът.

И двамата внезапно се разсмяха, но Старк изпъшка от внезапната болка.

— За Бога, докторе, не ме карайте да се смея...

А Макайвър каза:

— Дюк, Киа настоя да го придружа. Не можех да му кажа да се разкара.

— Сигурно — изсумтя Старк. — Как беше?

— О, супер.

— А вятърът?

— Никак няма да ни помогне утре, ако се задържи така — каза внимателно Макайвър. — Но може отново да се обърне също така бързо.

— Ако запази посоката си, а е тридесет и повече възела, няма да можем да прелетим Залива. Няма начин да вземем достатъчно гори...

— Да. Докторе, каква е хавата?

— Трябва да се направи рентгенова снимка на Дюк колкото може по-скоро. Раменната лопатка е раздробена, има и някои увреждания на мускула и сухожилието, иначе раните са чисти. Възможно е да има и едно-две шрапнелчета в лявата половина на белия дроб, загубил е половин литър кръв, но като цяло е имал дяволски голям късмет.

— Чувствам се добре, докторе, мога да се движа — каза Старк. — Един ден няма да промени много нещата. Все пак ще мога да продължа утре.

— Съжالياвам, но имаш температура, това е от куршумите. Може би не го чувстваш сега, но до един-два часа ще го усетиш, гарантирам ти. — Доктор Нът беше много доволен, че заминава днес със 125. „Не мога повече — каза си той. — Не искам вече да гледам красиви тела, разкъсани и осакатени от куршуми. Нагледах се. Да, но ще трябва да изтърпя още няколко дни, сигурно ще има и други за закърпване, защото «Вихрушка» вероятно няма да успее. Няма, просто го усещам.“

— Съжالياвам, но рискът при всяка възможност е огромен, даже и при най-добрата.

— Дюк — каза Макайвър. — Най-добре ще е да тръгнеш веднага. Том може да вземе теб, Фреди — доктора, няма нужда Жан-Люк да остава.

— А ти, какво смяташ да правиш, по дяволите?

Макайвър засия в усмивка.

— Аз? Аз ще бъда пасажер. Междувременно ще съм просто частният пилот на оня проклетник Киа.

В кулата: 4,50 следобед.

— Повтарям, господин Сиамаки — каза напрегнато Макайвър в микрофона. — Има специално съвещание в Ал Шаргаз.

— И аз повтарям: защо не бях информиран навреме? — Гласът в слушалките беше креслив и раздразнен.

Кокалчетата на пръстите на Макайвър бяха побелели от стискането на микрофона, а и го наблюдаваха един от Зелените ленти и Вазари, чието лице беше все още подутото от боя, който му бе хвърлил Затаки.

— Повтарям ви, ага Сиамаки — каза той твърдо. — Капитаните Петикин и Лейн трябваше спешно да отидат за съвещанието в Ал Шаргаз и нямаше време да ви информираме.

— Защо? Аз бях тук, в Техеран. Защо не беше информирана службата, къде са изходните им разрешения? Къде?

Макайвър се престори на леко разгневен.

— Вече ви казах, ага, нямаше време. Телефоните в Техеран не работят — и аз уредих разрешенията с комитета на аерогарата, лично с негово превъзходителство завеждащия отдела молла.

Мъжът от Зелените ленти се прозя отегчено — не разбираше английски, и шумно прочисти гърлото си.

— Сега, ако ме изви...

— Но вие и капитан Петикин сте пренесли вещите си от апартамента. Така ли е?

— Просто предпазна мярка. Да не изкушаваме долните муджахидински и федаински крадци и бандити, докато ни няма — каза надутото Макайвър, болезнено усещайки насоченото към него внимание на Вазари и сигурен, че от кулата също слушат разговора.

— Сега, ако ме извините, министър Киа се нуждае от присъствието ми!

— О, министър Киа, да-да! — Раздразнението на Сиамаки леко отслабна. — По кое време, тъъ... по кое време пристигате утре обратно в Техеран?

— Зависи от вятъра... — Макайвър внезапно усети почти смазващо желание да изтърси за „Вихрушка“. „Сигурно започвам да

полудявам“ — помисли си той. Концентрира се с усилие. — Зависи от министър Киа, от вятъра и зареждането — някъде следобед.

— Ще ви чакам, мога дори да ви посрещна на летището, ако ми кажете точно в колко ще пристигнете. Трябва да се подпишат няколко чека и да се обсъдят някои нови положения. Моля, предайте на министър Киа моите най-добри благопожелания и му желая приятно прекарване в Ковис. Салаам.

Предавателят щракна. Макайвър въздъхна и остави микрофона.

— Сержант, докато съм още тук, бих искал да се обадя в Бандар-е Делама и в Ленгех.

— Ще трябва да се допитам до базата — отвърна Вазари.

— Действайте. — Макайвър погледна през прозореца. Времето се влошаваше, югоизточният вятър се блъскаше във ветрения ръкав и в стълба на радиомачтата. Тридесет взела, а при порив и до тридесет и пет, насрещен, прекалено силен. Преобърнатият кален резервоар, който се беше сгромолясал от покрива, беше само на няколко метра. Той виждаше Хог, който търпеливо чакаше в кабината на 125, и вратата на пътническия салон, приканващо отворена. През другия прозорец видя, че Киа и Есвандиари са завършили инспекцията и се отправят насам, към канцелариите на първия етаж. Случайно забеляза, че едно от съединителните звена на главната покривна антена е разхлабено, а жицата е почти откачена.

— Сержант, добре ще е бързо да оправите това, може да загубите всички предавания.

— О, благодаря. — Вазари стана, но се спря. Откъм високоговорителя се чу:

— Тук е кулата на Ковис. Искането за връзка с Бандар-е Делама — разрешено. — Вазари потвърди и превключи честотите.

— Тук Бандар-е Делама, говоря с Ковис.

Сърцето на Макайвър подскочи от радост, когато разпозна гласа на Руди Луца.

Вазари му връчи микрофона. Очите му бяха приковани в неизправната връзка навън. Той изруга, взе няколко инструмента, отвори капандурата към покрива и излезе. Но все още можеше да ги чува. Зелената лента се прозя, наблюдавайки без интерес.

— Здравей, капитан Луца, Макайвър е. Аз съм тук и ще остана и през нощта — каза Макайвър, както си беше, като подбираше думите

си много внимателно. — Трябваше да придружа министър Киа от Техеран. Как вървят нещата в Бандар-е Делам?

— Всичко е точно, но ако... — Гласът заглъхна. Макайвър бе усетил задъхването и загрижеността, макар и бързо потиснати. Той хвърли поглед към Вазари, застанал на колене до жицата. — Колко... колко време ще останеш, Мак? — чу се пак гласът на Руди.

— Утре тръгвам, според плана. При условие че времето се задържи — добави той предпазливо.

— Разбирам. Не се притеснявай.

— Не се притеснявам. Всички системи са абсолютно изправни. А вие как сте?

Нова пауза.

— Всичко е наред. Всички системи са изправни. Да живее имамът!

— Правилно. Причината за обаждането ми е, че Главната квартира в Абърдийн спешно иска информация за „осъвременената ви картотека“. — Това беше кодовото наименование на подготовката на „Вихрушка“. — Готова ли е?

— Да, да, готова е. Къде да я изпратя? — Кодът за: „Все още ли отиваме в Ал Шаргаз?“

— Гавалан е в Ал Шаргаз на инспекционна обиколка, тъй че я изпрати там — много е важно и трябва да се постараете да я изпратите бързо. В Техеран чух, че има полет на Британските авиолинии за Абадан утре. Изпратете я с този полет до Ал Шаргаз. Утре. Става ли?

— Разбрано. Цял ден работя по детайлите.

— Отлично. Как е положението със смяната на екипажите ти?

— Страхотно. Заминаващите екипажи са на път. Смяната трябва да е тук в събота, най-късно неделя. Всичко е готово за пристигането им. Аз съм планиран за следващата смяна.

— Добре, аз съм тук, ако ти потрябвам. Как е времето при вас?

Пауза.

— Бурно. Сега вали. Духа от югоизток.

— И при нас е същото. Не се притеснявай.

— Между другото, Сиамаки се обади няколко пъти на Нумир, нашия мениджър от „Иран Ойл“.

— За какво? — попита Макайвър.

— Просто проверка на базата, така каза Нумир.

— Добре — рече предпазливо Макайвър. — Радвам се, че се интересува от полетите ни. Ще се обадя утре, всичко е както обикновено. Щастливи кацания.

— Подобно. Благодаря, че се обади.

Макайвър въздъхна, проклинайки Сиамаки. Слухтящо гадно копеле! Погледна навън. Вазари все още беше с гръб към него, коленичил край основата на антената, близо до капандурата, напълно погълнат от работата си, и той го остави да я върши и се обади в Ленгех.

Скрагър отговори веднага.

— Здравей, приятелю. Да, чухме, че си на обичайна обиколка из страната, придружаваш някаква голяма клечка, а? — обади се Анди от Ал Шаргаз. — Как е?

— Както обикновено. Всичко е според плана. Главната квартира иска информация за „осъвременената ви картотека“. Готова ли е?

— Готова е, както винаги. Къде да я изпратя?

— В Ал Шаргаз, там ще ти е най-лесно. Можеш ли да я изпратиш утре?

— Ще трябва да мога, приятелю. Ще се погрижа. Как е вятърът при теб?

— Югоизточен, тридесет-тридесет и пет възела. Джони казва, че до утре може да отслабне. А при вас?

— Кажы-речи, същото. Да се надяваме, че ще утихне. За нас не е проблем.

— Добре. Ще се обадя утре. Щастливи кацания.

— И на теб. Между другото, как е таратайката?

Макайвър се наруга сам — покрай вълненията около промяната на плана, наложени от придружаването на Киа, съвсем беше забравил обещанието си да се погрижи за колата си. Просто я беше оставил в един хангар като още едно свидетелство за персонала там, че ще се върне утре.

— Добре е — отвърна той. — Как е медицинското ти?

— Идеално. А твоето, старче?

— До скоро виждане, Скраг. — Макайвър щракна предавателя с кисела физиономия. Беше много уморен. Протегна се и стана. Забеляза, че Зелената лента си е отишъл. Но Вазари стоеше под капандурата със странно изражение.

— Какво има?

— Ами... нищо, капитане. — Младежът затвори капандурата. Беше учуден, че в базата няма никого, освен тях двамата. — Къде е другият?

— Не знам.

Вазари бързо провери стълбището, после се обърна към него и сниши глас.

— Какво става, капитане?

Умората на Макайвър се изпари.

— Не те разбирам.

— Всички тези обаждания на Сиамаки, телексите, момчетата напускат Техеран без разрешения, измъкват и изнасят резервни части. — Той вдигна палец към капандурата. — И министерски ругатни като гръм от ясно небе.

— Екипажите трябва да се сменят, резервните части са прекалено много. Благодаря ви за помощта. — Макайвър тръгна да го заобиколи, но Вазари застана на пътя му.

— Има нещо дяволски ненормално тук! Не ми казвайте, че... — Той млъкна, защото чу приближаващите се по стълбите стъпки. — Чуйте, капитане — прошепна той бързо, — аз съм на ваша страна, споразумели сме се с вашия капитан Еър, той ще ми помогне...

Зелената лента се качи в стаята и каза нещо на Вазари на фарси. Очите на младежа се разшириха.

— Какво каза той? — попита Макайвър.

— Есвандиари иска да слезете долу. — Вазари се усмихна ехидно, после отново излезе на покрива и клекна край антената.

В офиса на Есвандиари: 5,40 следобед.

Том Локхарт беше бесен, Макайвър също.

— Но изходните ни визи са валидни и имахме разрешение да изпратим персонала днес, сега, веднага.

— Със съгласието на министър Киа разрешителните ви се отменят, докато не пристигне персоналят за смяна — каза грубо Есвандиари. Той седеше зад бюрото, Киа беше до него, а Локхарт и

Макайвър стояха изправени пред тях. Върху бюрото лежаха на купчина разрешителни и паспорти. Наближаваше залез-слънце.

— Ага Сиамаки също е съгласен.

— Съвсем правилно. — Киа се забавляваше и изпитваше удоволствие от осуетяването на плановете им. Проклети чужденци! — Няма нужда от цялото това бързане, капитане. Много по-добре е нещата да се правят поред, много по-добре.

— Полетът е редовен, министър Киа — процеди Макайвър през зъби. — Имаме разрешителните. Настоявам хеликоптерът да замине по график.

— Тук е Иран, не Англия — усмихна се презрително Есвандиари. — Съмнявам се, че дори и там можете да бъдете толкова настоятелен. — Той беше много доволен от себе си. Министър Киа беше очарован от подаръка му — доходи от бъдещ петролен кладенец — и веднага му бе предложил място в Съвета на компанията. После, за негово огромно удоволствие, му бе обяснил, че за изходните визи трябва да се платят такси. „Нека чужденците да се поизпотят малко — беше добавил министърът. — До събота сами ще ти се натискат да ти бутнат, да кажем, по триста щатски долара на глава.“

— Както казва министърът — важно заяви той, — трябва да сме изправни. А сега простете, но съм зает и...

Вратата се отвори и в малкия офис влезе Старк. Лицето му беше на петна, лявата му ръка висеше на превръзката, а здравата беше стисната в юмрук.

— По дяволите, какво ти става, Есвандиари? Не можеш да отмениш разрешителните.

— За Бога, Дюк, какво правиш тук? — избухна Макайвър.

— Разрешителните са отложени, не отменени. Отложени! — Лицето на Есвандиари се изкриви. — И колко пъти трябва да ви казвам, че трябва да чукате, невъзпитани типове такива! Да чукате! Това не е вашият офис, а моят, аз управлявам тази база, не вие, и ние с министър Киа имахме съвещание, което вие прекъснахте! Сега си вървете, всички се махайте! — Той се обърна към Киа, сякаш двамата бяха сами, и каза на фарси със съвсем друг глас. — Господин министре, искрено се извинявам за всичко това — виждате с какво трябва да се занимавам. Аз енергично препоръчвам да се

национализират всички чуждестранни въздухоплавателни средства и да се използват наши пилоти...

Старк се озъби. Юмрукът му отново се сви.

— Слушай ти, кучи сине...

— Махай се! — Есвандиари посегна към чекмеджето си, където държеше пистолет. Но така и не го извади. През вратата влезе молла Хусаин. Зад гърба му се трупаха Зелени ленти. Внезапно настъпи тишина.

— В името на Аллаха, какво става тук? — попита Хусаин на английски и закова студените си, сурови очи в Есвандиари и Киа. Есвандиари веднага скочи на крака и започна да обяснява на фарси, Старк се намеси и скоро двамата започнаха да се надвикват. Хусаин нетърпеливо вдигна ръка.

— Първо вие, ага Есвандиари. Моля, говорете на фарси, така че комитетът да ви разбира.

Изслуша безстрастно дългата объркана реч на фарси, а четиримата му Зелени ленти се тълпяха на вратата. После направи знак на Старк.

— Капитане?

Старк беше пестеливо кратък и безцеремонен. Хусаин кимна на Киа.

— Сега вие, господин министре. Мога ли да видя пълномощното ви да отменяте разрешенията на властите в Ковис и изходните визи?

— Да отменям ли, ваше преподобие? Да отлагам? Не и аз — възрази Киа непринудено. — Аз съм само слуга на имама, Аллах да му даде мир, и на лично назначения от него премиер и неговото правителство.

— Негово превъзходителство Есвандиари каза, че сте одобрили отлагането.

— Аз само изразих съгласието си с неговото желание прехвърлянето на екипажите да става поред.

Хусаин погледна към бюрото.

— Това ли са визите и паспортите?

Устните на Есвандиари пресъхнаха.

— Да, ваше превъзходителство.

Хусаин ги взе и ги връчи на Старк.

— Хората и хеликоптерите ще тръгнат веднага.

— Благодаря, ваше превъзходителство — каза Старк. Стоенето на крака го беше уморило много.

— Нека да ти помогна. — Макайвър взе паспортите и визите. — Благодаря ви, ага — обърна се той любезно към Хусаин, въодушевен от победата им.

Очите на Хусаин бяха студени и сурови както винаги.

— Имамът каза: ако чужденците искат да си отидат, нека си вървят, ние нямаме нужда от тях.

— Тъъ... да, благодаря — повтори Макайвър. Близостта на този човек не му харесваше. Той побърза да се измъкне. Локхарт го последва.

— Боя се, че и аз също трябва да се кача на хеликоптера, ваше превъзходителство — каза Старк на фарси и обясни какво му бе казал докторът, добавяйки на английски: — Не ми се тръгва, но това е положението. Иншаллах.

— Ти нямаш нужда от изходна виза — кимна разсеяно Хусаин. — Качвай се, аз ще обясня на комитета. Ще изпратя хеликоптера. — Той бавно излезе и се качи на кулата, за да информира полковник Чангиз за решението си.

Не им трябваше много време, за да заредят 125. Старк се качи последен по стълбичката на хеликоптера. Краката му вече трепереха. Доктор Нът му беше дал достатъчно болкоуспокояващи хапове, за да го качи на борда.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство — извика той на Хусаин през рева на двигателите. Все още се страхуваше от него и все пак го харесваше. — Божият мир да бъде с вас.

Хусаин го изгледа странно.

— Корупцията, лъжите и мошеничеството са противни на Божиите закони, нали?

— Да, да, така е. — Старк забеляза нерешителността му. После мигът отмина.

— Божият мир да бъде с теб, капитане. — Хусаин се обърна и закричи гордо назад. Вятърът малко го ободри.

Старк болезнено изкачи стъпалата, използвайки здравата си ръка, искаше му се да върви изправен. На върха се хвана за перилата и се обърна за момент: главата му се маеше и силна болка пронизваше гърдите му. „Толкова много неща оставихме тук, толкова много,

прекалено много, не само хеликоптери, резервни части и материални неща — нещо много повече. Проклятие, трябваше да остана, а не да заминавам.“

Той безрадостно махна за сбогом на тези, които оставаха, и вдигна палец, осъзнавайки с болка, че е благодарен, че не е между тях.

В офиса Есвандиари и Киа гледаха как 125 бавно рулираше за излитане. „Проклети да са от Аллах, дано изгорят всички затова, че се намесиха“ — мислеше си Есвандиари. После преглътна яростта си и се съсредоточи върху голямото празненство, което уреждаха избрани негови приятели, отчаяно желаещи да се срещнат с министър Киа, и което щеше да бъде последвано от представление на танцьорки, а после и от временни женитби.

Вратата се отвори. За негово удивление влезе Хусаин, сиво-синкав от ярост. Зелените ленти също нахълтаха вътре. Есвандиари стана.

— Да, Ваше превъзходителство. Какво мога да напра... — Той млъкна, защото един от влезлите го блъсна грубо, та Хусаин да седне зад бюрото. Киа остана на мястото си, озадачен.

— Имамът, дано Аллах му даде мир, е наредил на комитетите да прогонват корупцията, където я открият — почна Хусаин. — Ние сме комитетът на летището в Ковис. И двамата сте обвинени в корупция.

Киа и Есвандиари пребледняха и заговориха едновременно, твърдяха, че обвинението е нелепо и има някаква грешка. Хусаин се пресегна и рязко издърпа златната верижка на златния часовник от пояса на Есвандиари.

— Кога и с какво купихте това?

— С моите... със спестяванията ми и...

— Лъжец! Подкупи за две длъжности. Комитетът знае. А сега какво ще кажете за плановете ви да измамите държавата, като тайно предлагате на корумпираните държавни служители бъдещите приходи от петрол срещу бъдещи услуги?

— Но това е смешно, ваше превъзходителство, лъжа, всичко е лъжа — изпадна в паника Есвандиари.

Хусаин погледна Киа, който също бе станал пепелявосив.

— Какви държавни служители, ваше превъзходителство? — запита Киа. Мъчеше се да запази спокойствие, сигурен, че враговете

му се опитват да го хванат в капан далеч от мястото, където има влияние. Сиамаки? Трябва да е той!

Хусаин направи знак на един от хората си, той излезе и доведе радиооператора Вазари.

— Повтори пред тях това, което ми разказа — заповяда моллата.

— Както вече ви казах, бях на покрива, ваше превъзходителство — нервно почна Вазари. — Проверях една от линиите ни и ги подслушах през капандурата. Чух го да му предлага... — той недвусмислено посочи с пръст Есвандиари, очарован от възможността да си отмъсти. „Ако не беше Есвандиари, лудият Затаки нямаше да ме тормози така, никога нямаше да ме пребият почти до смърт!“ — ... говореха на английски и той каза: „Мога да уредя да се отклоняват приходи от новите кладенци, мога да направя така, че да не ги включат в списъците и да пренасочвам средства към вас...“

Есвандиари се ужаси. Нали беше отпратил предвидливо от сградата на офиса целия ирански персонал, а освен това, за сигурно, бе говорил на английски! Сега с него беше свършено. Чу, че Вазари свърши, и започна да говори Киа — тихо, спокойно, като отрече съучастничеството си, той започна да твърди, че само е изпитвал този нечестив и корумпиран човек.

— Помолиха ме да направя това посещение тъкмо с тази цел. Изпратен съм от правителството на имама, Аллах да го пази, ваше превъзходителство, точно с тази цел: да изкоренявам корупцията там, където тя съществува. Поздравявам ви, че сте толкова непримирим. Ако ми позволите, веднага щом се върна в Техеран, ще ви препоръчам на самия Революционен комитет — и разбира се, лично на премиер-министъра.

Хусаин погледна Зелените ленти.

— Виновен ли е, или не Есвандиари?

— Виновен е, ваше превъзходителство.

— Виновен ли е, или не този човек — Киа?

— Виновен е! — изкрещя Есвандиари, преди те да успеят да отговорят.

Един от Зелените ленти вдигна рамене.

— Всички техеранци са лъжци. Виновен е. — И другите кимнаха и повториха думите му като ехо.

— Техеранските молли и аятоласи не са лъжци, ваше превъзходителство, членовете на Революционния комитет не са лъжци, нито пък имамаът, Аллах да го пази, а той, може би, също може да се нарече техеранец, защото сега живее там. Така се случи, че и аз също живея там. Роден съм в свещения град Кум, ваши превъзходителства — добави той, благославяйки за първи път в живота си този факт.

Един от Зелените ленти наруши мълчанието.

— Това, което казва той, е вярно, нали, ваше превъзходителство?
— Той се почеса по главата. — За техеранците...

— Че не всички техеранци са лъжци ли? Да, вярно е. — Хусаин погледна Киа със съмнение.

— Пред Аллаха! Кажете виновен ли сте, или не?

— Разбира се, че не съм виновен. Кълна се в Аллаха!

Киа гледеше невинно. „Глупак! Мислиш си, че можеш да ме хванеш с това. Законът ми дава право да се защитавам, ако сметна, че животът ми е застрашен от фалшиви молли!“

— Как ще обясните факта, че сте едновременно министър в правителството и директор на тази хеликоптерна компания?

— Пълномощният министър... — Киа спря, тъй като Есвандиари се разкрещя и с изкривено от гняв лице занарежда обвинения. — Извинете ме, ваше превъзходителство, но при този шум е невъзможно да се говори.

— Изведете го! — Есвандиари беше избутан навън. — Е?

— Пълномощният министър за Комитета по гражданска авиация ме помоли да участвам в Съвета на „Иран Хеликоптьрс“ като представител на правителството — рече Киа, изопачавайки истината, сякаш споделяше държавна тайна, и добави също толкова важно и други преувеличения. — Не сме сигурни в лоялността на директорите. Ако ми позволите, ще добавя също, съвсем поверително, ваше превъзходителство, че до няколко дни всички чуждестранни авиокомпаниии ще бъдат национализирани...

Той им говореше доверително, модулирайки гласа си по такъв начин, че да им въздейства най-добре, и когато реши, че е дошъл най-подходящият момент, спря и въздъхна.

— Кълна се пред лицето на Аллаха, че не съм корумпиран, както и вие, ваше превъзходителство, и въпреки че нямам вашето велико призвание, аз също съм посветил живота си в служба на народа.

— Аллах да ви пази, ваше превъзходителство — възкликна един от Зелените ленти. Другите бяха съгласни с него и дори част от съмненията на Хусаин се разсеяха. Той имаше намерение да го поразпита още малко, но се чу далечният глас на мюезина от въздушната база, който ги приканваше за вечерна молитва, и той се укори, че се е отвлъкъл от Бога.

— Свободен сте, ваше превъзходителство — рече Хусаин, приключвайки трибунала и стана.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство. Нека Аллах да пази вас и всички молли, за да ни спасят — нас и нашата велика ислямска нация — от делата на Сатаната.

Хусаин ги поведе навън. Там, следвайки примера му, всички ритуално се пречистиха, обърнаха се към Мека и започнаха да се молят — Киа, Зелените ленти, персоналът от офиса, работниците, кухненският персонал — всички доволни и щастливи, че още веднъж всеки от тях може да засвидетелства открито смирението си пред Аллах и неговия пророк. Единствено Есвандиари плачеше през унижителните си молитви.

После Киа отново влезе в офиса. Сред тишината той седна зад бюрото и си позволи една тайна въздишка и множество тайни поздравления. „Как се осмелява този кучи син, Есвандиари, да отправя обвинения срещу мен! Срещу мен, министър Киа! Аллах да го изгори дано — него и всички врагове на държавата. — Навън се чува гърмежи. Той спокойно извади цигара и я запали. — Колкото по-скоро напусна този куп оборски тор, толкова по-добре!“ — помисли си той. Внезапен вихър разлюля кулата. По прозорците запръска ситен дъжд.

Ленгех: 6,50 вечерта.

Залезът беше зловещ, оловните, траурни по края облаци закриваха почти цялото небе.

— До сутринта съвсем ще се сгъстят, Скраг — каза американският пилот Ед Воси; тъмните му къдрави коси се развяваха от вятъра, който духаше откъм Ормузкия проток към Абадан. — Проклет вятър.

— Ние ще се оправим, приятел. Но Руди, Дюк и другите? Ако се задържи така или пък се влоши още повече, ще са като срещу поток без гребло.

— Дяволите да го вземат този вятър! Защо избра тъкмо днес да смени посоката? Сякаш боговете ни се присмиват.

Двамата стояха под флагщока на носа, обърнат към Залива; вълните се надигаха оловносиви, а далеч в пролива гребените им се белееха. Зад тях бяха базата и летището, все още влажни от преминалата тази сутрин внезапна дъждовна буря. По-надолу и надясно се намираха плажът и платформата, от която отплаваха. От деня, в който се появи акулата, никой не бе дръзнал да отиде там, а стояха в плитчините, в случай че някоя друга ги причаква наоколо.

— Ще бъда дяволски доволен, когато всичко свърши — изпуфтя Воси.

Скрагър кимна разсеяно. Мислите му продължаваха да са заети с изгледите за времето, мъчеше се да отгатне какво ще стане през следващите дванадесет часа — нещо, което винаги беше трудно през този сезон, когато обикновено ведрият залив избухваше във внезапна и чудовищна ярост. Триста шестдесет и три дни в годината преобладаващият вятър беше от североизток. Сега не беше. Базата беше утихнала. Бяха останали само Воси, Вили Ньорхтрайтер и двама механици. Всички други пилоти и механици заедно с британския им офисмениджър бяха тръгнали преди два дни, във вторник, когато той беше на път, завръщайки се от Бандар-е Делама с Касиги.

Вили ги беше измъкнал всичките от Ал Шаргаз по море.

— Слава Богу, нямахме никакви неприятности — му каза той с възторг, когато се приземи. — Твоят план свърши работа. Изпращането им с кораб беше умно — много по-добре, отколкото с хеликоптер, а и по-евтино. Комитетът само сви рамене и си присвои един от фургоните.

— Сега в базата ли спят?

— Някои от тях — трима или четирима. Погрижих се да ги нахраним добре с ориз и хорищ. Не са лоша група. Масуд се опитва да поддържа добри отношения с тях — Масуд беше техният мениджър от „Иран Ойл“.

— Защо остана, Вили? Знам какво изпитваш към това бягство, казах ти да останеш на кораба, няма нужда от теб.

— Разбира се, че има, Скраг! За Бога, ще имаш нужда от истински пилот до себе си — може да се загубиш.

„Добрият стар Вили — помисли си Скрагър. — Радвам се, че остана. И заедно с това съжалявам.“

Откакто се върна от Бандар-е Делама във вторник, Скрагър се чувствуваше много несигурен. Нямаше конкретна причина — само чувството, че природните стихии, над които нямаше контрол, дебнеха, за да се стоварят върху тях. Болката в корема му бе намаляла, но все още от време на време в урината му се появяваше кръв. Това, че не предупреди Касиги за „Вихрушка“, също допринасяше за безпокойството му. „По дяволите — помисли си той, — не можех да рискувам и да се раздрънкам за «Вихрушка». Направих най-доброто, което можах, като отпратих Касиги при Гавалан.“

Вчера, в сряда, Воси беше превозил Касиги отвъд Залива. Той беше дал на Воси поверително писмо до Гавалан, в което обясняваше какво се бе случило в Бандар-е Делама и своята дилема относно Касиги, оставяйки Гавалан да вземе решение. Освен това разказваше подробности от срещата си с Жорж дьо Плеси, който беше сериозно обезпокоен, че над комплекса Сири отново ще се изсипят неприятности:

„Щетите на Сири от добива и преноса по тръбопроводите са по-големи от първоначално очакваните и не мисля, че този месец комплексът изобщо ще добие

нещо. Касиги е бесен и е изпратил вече три танкера в Сири да товарят през следващите три седмици съгласно споразумението, което имат с Жорж. Станалото станало, Анди. Много са малко шансовете ни да избегнем саботажите, ако терористите наистина прибегнат до тях. Разбира се, не съм казал нищо на Жорж. Направи каквото можеш за Касиги и до скоро виждане.“

Скраг

В разговора им по радиото тази сутрин, по време на полета от Ал Шаргаз, Гавалан бе съобщил само, че е получил доклада му и го преглежда. Иначе беше уклончив.

Скрагър не беше споменал за Макайвър, Гавалан също. Той се усмихна радостно. „Залагам си живота, че мръсникът Дънк е карал 206! Никога не бих предположил, че старият книжен плъх Макайвър ще го направи. Обзалагам се, че се е чувствал като прасе в кочина при този шанс и не бих се учудил. Аз бих направил същото...“

— Скраг!

Той се огледа. Един поглед към лицето на Вили Ньорхтрайтер му беше достатъчен.

— Какво става?

— Току-що разбрах, че Масуд е дал всичките ни паспорти на жандармите — всички до един!

Воси и Скрагър го зяпнаха.

— Защо го е направил, по дяволите? — изруга Воси. Скрагър се изрази по-вулгарно.

— Беше във вторник, Скраг, когато другите заминаха с кораба. Естествено имаше и един жандарм, който ги изпращаше, преброи ги и точно тогава поиска от Масуд паспортите ни. Тъй че Масуд му ги даде. Ако бях аз, щях да направя същото.

— За какво ги искаше, по дяволите?

— За да преподпише разрешителните ни за престой от името на Хомейни, Скраг, искаше да сме редовни. Нали и ти ги моли сто пъти!
— Скрагър псува цяла минута и нито веднъж не използва една и съща дума два пъти.

— За Бога, Скраг, все ще си ги вземем — рече Воси неуверено.
— Трябва да си ги вземем или „Вихрушка“ ще се провали.

— Знам бе, братче! — Скрагър мълчаливо пресяваше всички възможности.

— Може би ще можем да вземем нови в Ал Шаргаз или в Дубай — ще кажем, че сме ги загубили — обади се Вили.

— За Бога, Вили! — избухна Воси. — За Бога, така бързо ще ни набутат в пандиза, че няма да успеем да разберем кое е горе, кое е долу. Спомняш ли си Мастерсън?

Преди две години един от механиците им беше забравил да поднови алшаргазкото си разрешително и се беше опитал да измами имиграционните власти. А след това, въпреки че разрешителното му бе просрочено само с четири дни, а паспортът му — редовен във всяко отношение, имиграционните власти веднага го вкараха в затвора, където той гни сред ужасни несгоди шест седмици, а когато го пуснаха, беше изгонен завинаги. „По дяволите — беше казал служителят от британското консулство, — вие сте невероятен късметлия, че се отървахте така леко. Знаете закона. Втълпяваме ви го до посиняване...“

— Да пукна, ако замина без паспорта си — заяви Воси. — Не мога. Моят е зареден с проклетите визи за всички държави от Залива, Нигерия, Обединеното Кралство и всичко ще иде по дяволите — ще ми отнеме месеци, за да получа нови, месеци, ако изобщо някога... а какво ще кажете за Ал Шаргаз, а? Чудесно място, но без шибания паспорт и валидна виза директно ни прибират в пандиза!

— Прав си, Ед. Дяволски противно е, а утре е празник и всичко ще бъде затворено по-яко от гъз на комар.

— Вили, спомняш ли си кой беше жандармът? От редовните ли беше, или от Зелените ленти?

След минутен размисъл Вили каза:

— Не беше от Зелените ленти, Скраг, беше редовен. Онзи старият, със сивата коса.

— Кешеми? Сержантът?

— Да, Скраг. Точно той.

Скрагър отново изруга.

— Ако дъртият Кешеми каже, че трябва да чакаме до събота или до следващата събота, свърши тя! — В този район жандармите

действаха все още както и преди, като военни, с изключение на това, че сега бяха свалили символите на шаха и си бяха сложили на ръцете ленти с надрасканото на тях име на Хомейни.

— Не ми поръчвайте вечеря — каза Скрагър и се изгуби в здрача.

В полицейския участък в Ленгех: 7,32 вечерта.

Жандармерийският ефрейтор се прозя и закима любезно, докато говореше на фарси на радиста на базата Али Паш, когото Скрагър беше довел със себе си, за да превежда. Скрагър чакаше търпеливо, свикнал прекалено добре с иранските нрави, за да ги прекъсва. Приказваха си вече половин час.

— О, вие питаете за паспортите на чужденците! Те са в сейфа, там, където трябва да бъдат — казваше жандармът. — Паспортите са ценни и ние ги държим под ключ.

— Съвършено правилно, ваше преподобие, но капитанът на чужденците би искал да си ги получи обратно, моля. Той казва, че са му необходими за смяната на екипажите.

— Разбира се, че може да си ги получи обратно. Нали са негова собственост! Нима той и неговите хора дълги години не са изпълнявали много милосърдни мисии в полза на нашия народ? Разбира се, ваше преподобие, веднага щом бъде отворен сейфът.

— А може ли да бъде отворен сега? Чужденецът би оценил много високо вашата любезност. — Али Паш беше също така учтив и бавен, чакаше жандармът да даде доброволно исканата информация. Той беше техранец с приятна външност, към тридесетте, обучен в американското радиоучилище в Исфахан и работеше в „Иран Хеликоптерс“ в Ленгех от три години. — Без съмнение това ще бъде много учтиво.

— Разбира се, но той не може да ги получи, докато го няма ключът.

— А мога ли да се осмеля да попитам къде е ключът, ваше преподобие?

Жандармерийският ефрейтор махна с ръка към големия старомоден сейф, съвсем не на място в занемарената канцелария.

— Вижте, ваше преподобие, сам можете да се уверите, че ключът не е в ключалката. Най-вероятно сержантът го е взел да го съхранява.

— Изключително мъдро и правилно, ваше преподобие. Вероятно негово превъзходителство сержантът сега си е вкъщи?

— Негово превъзходителство ще бъде тук сутринта.

— В Свещения ден? Мога ли да изкажа радостта ни, че нашата жандармерия има толкова високо чувство за дълг, щом работи така усърдно? Предполагам, че няма да дойде много рано?

— Сержантът си е сержант, а канцеларията се отваря в седем и тридесет сутринта, въпреки че, разбира се, полицейският участък работи денонощно. — Жандармът изгаси цигарата си в пепелника. — Елате утре сутринта.

— О, благодаря, ваше преподобие. Ще имате ли нещо против още една цигара, докато обясня на капитана?

— Благодаря, ваше преподобие. Рядкост е да получиш чуждестранна цигара, благодаря ви. — Цигарите бяха американски и бяха високо оценени, но никой не го отбеляза.

— Мога ли да ви предложа огънче, ваше преподобие? — Али Паш запали и своята цигара и предаде на Скрагър това, което бяха говорили.

— Попитай го дали сержантът си е вкъщи сега, Али.

— Питам го, капитане. Той каза, че негово превъзходителство ще бъде тук сутринта.

Али Паш скри досадата си. Беше твърде учтив, за да каже на Скрагър, че още в първите няколко секунди беше разбрал, че този човек не знае нищо, няма да направи нищо и че целият този разговор и посещение са пълна загуба на време. И, разбира се, че жандармите биха предпочели да не бъдат обезпокоявани през нощта по такъв незначителен въпрос. Какво значение има? Губили ли са те някога паспорт? Разбира се, че не и какво ги интересува някаква си смяна на екипажи?

— Ако ми разрешите, ще ви дам един съвет, ага. Елате сутринта.

Скрагър въздъхна. „Сутринта“ можеше да означава и утре, и вдругиден. Нямахше смисъл да опитва отново.

— Благодаря му от мое име и му кажи, че ще бъда тук рано-рано сутринта.

Али Паш се подчини. „Божа воля“ — помисли си жандармът. Беше уморен, гладен и притеснен, че беше изминала още една седмица, без да получат заплати, от месеци не получаваха заплати — а лихварите от пазара го притискаха да си плати дълговете и любимото му семейство беше на границата на гладуването.

— Shab bekhaug, ага — каза той на Скрагър. — Лека нощ.

— Shab be khaug, ага. — Скрагър чакаше. Знаеше, че сбогуването им ще бъде също толкова любезно и дълго усуквано, колкото и разговорът им.

Навън, по тесния път, който всъщност беше главният път на пристанищния град, той се почувствува по-добре. Любопитни зяпачи, всичките мъже, бяха заобиколили очуканото му комби с крилатата емблема на С-Г на вратата.

— Салаам — каза той живо и неколцина отговориха на поздрава му. Пилотите от базата бяха популярни, базата и петролните платформи бяха главният източник на много доходна работа, милосърдните им мисии бяха добре известни, а и Скрагър беше познат на мюезина.

— Това е шефът на пилотите — прошепна един добре осведомен старец на съседа си. — Онзи, който помогна на младия Абдула Турик да влезе в болницата в Бандар-е Аббас, където обикновено влизат само хора с благороден произход. Той дори отиде да посети селото му, точно край Ленгех, и даже отиде на погребението му.

— Турик?

— Абдула Турик, внукът на моята сестра. Младежът, който падна от петролната платформа и го изядоха акулите.

— А, да, спомням си. Младежът, за когото се говори, че е бил убит от леви терористи.

— Не толкова високо, не толкова високо, не се знае кой ни слуша. Мир на теб, пилоте, моите поздравления, пилоте!

Скрагър им махна сърдечно и подкара колата.

— Но базата е в другата посока, капитане. Къде отиваме? — попита Али Паш.

— Да посетим сержанта, разбира се. — Скрагър си подсвиркваше през зъби, без да обръща внимание на очевидното неодобрение на Али Паш.

Къщата на сержанта се намираше на мрачна, мръсна улица, все още разкаляна от сутрешната внезапна буря и на пръв поглед изглеждаше просто като поредната врата във високите зидове зад канавката. Вече притъмняваше, тъй че Скрагър остави фаровете да светят и слезе. Никакви признаци на живот по цялата улица. Само няколко от високите прозорци мъждиво светеха. Усещайки нервността на Али Паш, той каза:

— Ти остани в колата. Няма проблеми, вече съм бил тук и преди.
— Той енергично затропа по вратата с железното чукче, усещайки върху себе си многобройни очи.

Първия път, когато дойде тук, преди около година, беше донесъл огромна кошница с храна и две заклани овце, няколко торби ориз и консерви с плодове като подарък от базата за празника на „техния“ сержант по случай получаването на Бронзовия медал на шаха за проявена храброст в акция срещу пиратите и контрабандистите, които се бяха превърнали в напаст из тези води. Последния път, съвсем наскоро, той бе придружил разтревожен жандарм, който искаше от него веднага да докладва за трагедията на Сири Едно, когато бяха извадили Абдула Турик от гъмжащата от акули вода. Нито веднъж не го бяха поканили в къщата — стоеше в малкия двор, зад високата дървена врата. И двата пъти беше през деня.

Вратата се отвори със скърцане. Скрагър не беше подготвен за внезапно лумналата светлина, която го заслепи за момент. Светлинният кръг се поколеба и се насочи към колата, концентрирайки се върху Али Паш, който пъргаво изскочи навън, поклони се и извика:

— Поздрав, ваше преподобие главен офицер, мир вам. Извинете ме, че чужденецът нарушава вашето уединение и се осмелява да...

— Поздрав — прекъсна го грубо Кешеми, изключи светлината и насочи отново вниманието си към Скрагър.

— Салаам, ага Кешеми — поздрави Скрагър. Очите му свикнаха с тъмнината и той видя наблюдаващия го мъж — остри черти на лицето, разкопчана униформа и револвер в разхлабения кобур.

— Салаам, капитане.

— Съжалявам, че идвам тук, ага, и то нощем — каза Скрагър бавно и внимателно, тъй като знаеше, че английският на Кешеми е толкова ограничен, колкото и неговият фарси, тоест почти несъществуващ.

— Loftan, gozar nameh. Loftan. — Моля, нуждая паспорти. Моля. Жандармерийският сержант изгрухтя от изненада, а после махна с яката си, жилава ръка към града.

— Паспортите в участък, капитане.

— Да, но извинете, няма ключ. — Скрагър показа с жестове отварянето на врата с ключ. — Няма ключ — повтори той.

— А, да. Разбирам. Да, няма ключ. Утре. Утре ти вземеш.

— Възможно ли е тази вечер? Моля. Сега? — Скрагър почувствува изпитателния, критичен поглед върху себе си.

— Защо тази вечер?

— Е-е, за смяна на екипажите. Хора до Шираз, смяна на екипажите.

— Кога?

Скрагър знаеше, че трябва да рискува.

— Събота. Ако имам ключ, отивам в станция и връщам веднага.

Кешеми поклати глава.

— Утре. — После заговори остро на Али Паш, който тутакси се поклони и отново му благодари разточително, извинявайки се за безпокойството.

— Негово превъзходителство казва, че можете да ги вземете утре. По-добре, ъ-ъ, по-добре ще е да тръгваме, капитане.

Скрагър се усмихна насила.

— Мампоон ам, ага — Благодаря ви. — Мампоон ам, ага Кешеми.

Искаше му се да помоли Али Паш да попита сержанта дали може да получи паспортите веднага щом отворят участъка, но не се осмели да безпокои повече ненужно жандарма.

— Ще дойда след първата молитва. Мампоон ам, ага. — Скрагър подаде ръка и Кешеми я стисна. И двамата почувстваха силата на другия. После Скраг се качи в колата и я подкара.

Кешеми замислен затвори вратата и я залости.

През лятото вътрешното дворче с високите си стени, асми и малко фонтанче беше прохладно и привлекателно, но сега беше скучно. Той го пресече и отвори отсрещната врата, която водеше към главната всекидневна, и отново я залости. Някъде отгоре се чу кашлица на дете. Горящите дърва намаляваха студа, но къщата като

цяло беше студена, никоя от вратите и никой от прозорците не прилягаше плътно.

— Кой беше? — извика от стълбището жена му.

— Нищо, нищо важно. Чужденецът от въздушната база. Възрастният. Искаше паспортите.

— По това време на нощта? Аллах да ни пази! Всеки път, когато се чука на вратата, очаквам по-големи неприятности — ония проклетници Зелени ленти или подлите леви терористи! — Кешеми кимна разсеяно, но не каза нищо, просто топлеше ръцете си на огъня и едва ли чуваше нейното дрънкане. — Защо му е притрябвало да идва тук? Чужденците са толкова невъзпитани! За какво са му притрябвали паспортите по това време на нощта? Даде ли му ги?

— Те са заключени в сейфа ни. Обикновено нося ключа със себе си, но сега е загубен. — Детето отново се закашля. — Как е малката?

— Още има температура. Донеси ми гореща вода, това ще помогне. Сложи и малко мед.

Той сложи чайника на огъня и въздъхна, заслушан в мърморенето ѝ.

— Паспорти по това време на нощта! Защо да не могат да чакат до събота? Толкова са невъзпитани и нетактични! Ключът е загубен, така ли каза?

— Да.

— Мохамед, за какво са му притрябвали паспортите на чужденеца по това време? През нощта?

— Не знам. Странно, много странно.

Летището в Бандар-е Делама: 7,49 вечерта.

Руди Луц стоеше под стрехата на площадката на своя фургон и наблюдаваше поройния дъжд.

— Scheiss — промърмори той.

Вратата зад него беше отворена и сноп светлина искреше в едрите дъждовни капки. От магнетофона се лееше нежната музика на Моцарт. Вратата на съседния фургон, който им служеше за офис, се отвори и той видя Поп Кели да излиза с отворен чадър и да шляпа през локвите към него. Но не забеляза иранците, скрити в сенките. Някъде из базата мяучеше и фучеше котарак.

— Здравсти, Поп. Влез. Получи ли го?

— Да, няма проблеми. — Кели се отърси от дъждовните капки. Вътре фургонът беше топъл и уютен, чист и подреден. Капакът на вградената уредба беше свален, в музиката се примесваха атмосферни смущения, кафеварката на печката вече съскаше.

— Кафе?

— Благодаря, ще си наляя.

Кели му връчи документа и влезе в кухненския бокс. Книжата съдържаха набързо нахвърляни колони от цифри: температури, посоки на вятъра и силата му на всеки няколко хиляди стъпки, атмосферни налягания и утрешната прогноза.

— Кулата в Абадан каза, че е коригирано към днешна дата. Твърдят, че са включени всички данни на „Бритиш Еървейз“ за днес. Не изглежда толкова зле, а?

— Ако е вярно. — Прогнозата предвиждаше намаляване на валежите около полунощ и спадане на силата на вятъра. Руди усили музиката, Кели седна до него и снижи глас.

— Може да е добре за нас, но е зле за Ковис. И все пак ще трябва да заредим във въздуха, за да стигнем до Бахрейн. — Отпи с наслада от кафето си — горещо и силно, с лъжичка кондензирано мляко. — Какво би направил, ако беше на мястото на Анди?

— С трите бази на гърба ми бих... — чу се лек шум отвън. Руди стана и погледна през прозореца. Нищо. После отново мяученето на котарака, но по-близо. — Проклети котки, карат ме да потръпвам от страх.

— Аз обичам котките — засмя се Кели. — В къщи имаме три: Матю, Марк и Люк. Двете са сиамски, другата е на ивици. Бети казва, че момчетата я врънкали да вземе и Джон, че да ги закръглят на четири.

— Как е тя?

С днешния полет на „Бритиш Еървейз“ до Абадан беше пристигнал Шандор Петрофи за четвъртия 212, заедно с поща от Гавалан, изпратена по него поради неприятностите в Главната квартира в Абърдийн — първата им поща от седмици насам.

— Отлично, всъщност превъзходно — три седмици до термина. Моето момиче обикновено е като часовник. Ще се радвам да си бъде отново вкъщи, когато роди. — Кели цял засия. — Докторът казва, че според него този път най-после щяло да е момиче.

— Моите поздравления! Това е великолепно. — Всички знаеха, че Кели се надява на чудо, но седем момчета и едно момиче — това са много гърла за хранене. Руди си помисли колко му е трудно да издържа и да плаща училищните такси само на три деца и без ипотека на къщата — къщата беше оставена на жена му от баща ѝ, Бог да благослови дъртия безобразник. — Много гърла, не мога да си представя как се справяш.

— О, справям се, слава Богу. — Кели погледна към прогнозата и се намръщи. — Знаеш ли, ако бях на мястото на Анди, бих натиснал копчето и не бих отлагал.

— Ако зависеше от мен, аз бих зарязал и забравил цялата тази налудничавая идея. — Руди не повиши глас, а се наведе по-близо. — Знам, че може би компанията ще бъде закрыта и Анди може би ще го преживее тежко. Но ние всички можем да си намерим друга работа, дори по-добре платена, имаме семейства, за които трябва да мислим, а и всички тези нарушения са ми крайно неприятни. Как, по дяволите, ще се измъкнем? Невъзможно е. Ако ни...

Светлина от фарове на кола освети прозореца, приближаващият се шум от мощен двигател се усили, после замря отвън.

Руди се лепна на прозореца. Видя от колата да излиза Затаки с няколко Зелени ленти, а после Нумир, управителят на базата им, да идва от фургона на офиса с чадър.

— Scheiss — промърмори Руди отново, намали музиката, бързо огледа фургона за уличаващи доказателства и пъкна прогнозата в джоба си.

— Салаам, полковник — поздрави той, като отвори вратата. — Мен ли търсехте?

— Салаам, капитане, да, вас. — Затаки влезе в стаята, праметнал през рамо американски автомат. — Добър вечер — каза той. — Колко хеликоптера има тук сега, капитане?

— Четири 212 и... — започна Нумир.

— Попитах капитана — кипна Затаки, — не теб. Ако ми е необходима информация от теб, ще те попитам! Капитане?

— Четири 212 и два 206, полковник.

За техен ужас и особено за ужас на Нумир Затаки каза:

— Добре. Искам два 212 да се явят в „Иран-Тода“ утре в осем часа сутринта, за да работят по разпореждане на ага Уотанабе, тамошния шеф. От утре ще докладвате ежедневно. Познавате ли го?

— Ъ-ъ, да... веднъж имаха КАЗЕВАК и им помогнахме да се оправят. — Руди се опитваше да се овладее. — А те ще работят ли на празника, полковник?

— Да. Вие също.

— Но аятолахът каза... — почна пак Нумир.

— Той не е законът. Млъкни. — Затаки погледна Руди. — Бъдете там в осем сутринта.

Руди кимна.

— Да... добре. Мога ли, ъ-ъ, мога ли да ви предлага кафе, полковник?

— Благодаря. — Затаки подпря автомата си на стената и седна до вградената маса с приковани върху Поп Кели очи. — Не съм ли ви срещал в Ковис?

— Да, да, срещали сме се — отвърна Кели. — Там е... там е обичайната ми база. Аз, ъ-ъ, докарах един 212. Аз съм Игнатиус Кели. — Той отново потъна в стола си срещу Затаки, също толкова скапан, колкото и Руди под пронизващия, втренчен поглед. — Нощ за риби, нали?

— Какво?

— Е, дъждът.

— А, да — съгласи се Затаки. Радваше се, че говорят на английски, с което попълваше познанията си на този език. Беше убеден, че иранците, които могат да общуват на този интернационален език и имат образование, ще бъдат търсени после, независимо дали са молли, или не. След посещението в Ковис и вземането на хапчетата, предписани му от доктор Нът, той се чувствуваше много по-добре и заслепящото го главоболие беше намаляло. — Ще ти попречи ли дъждът да летиш утре?

— Не, не...

— Зависи — извика Руди от кухнята — дали фронтът ще се влоши, или ще се подобри. — После донесе подноса с две чаши, захар и кондензирано мляко, опитвайки се все още да се справи със сполетялата ги нова беда. — Моля, заповядайте, полковник. Що се отнася до „Иран-Тода“ — рече той предпазливо, — всичките ни хеликоптери са наети по договор с „Иран Ойл“ и тук за това отговаря ага Нумир. — Нумир кимна, понечи да каже нещо, но размисли. — Имаме договори с „Иран Ойл“.

Тишината стана по-плътна. Всички гледаха внимателно Затаки. Без да бърза, той сложи три препълнени лъжички захар в кафето си, разбърка го и отпи.

— Много е хубаво, капитане. Да, много хубаво и да, знам за „Иран Ойл“, но реших, че „Иран-Тода“ има предимство пред „Иран Ойл“ сега-засега и утре вие ще доставите два 212 на „Иран-Тода“ в осем часа сутринта.

Руди хвърли поглед към управителя на базата, който избягваше очите му.

— Но... добре, да предположим, че с „Иран Ойл“ всичко е наред, то...

— Наред е — каза Затаки на Нумир. — Нали, ага?

— Да, да, ага — кимна покорно Нумир. — Аз, разбира се, ще информирам районната главна квартира за вашите... вашите забележителни указания.

— Добре. Значи всичко е уредено. Добре.

„Не е уредено“ — искаше да изкрещи ужасеният Руди.

— Мога ли да попитам колко, ъ-ъ, колко ще ни плащате по новия договор? — попита той. Чувствуваше се като глупак.

Затаки нарами оръжието си и стана.

— Споразумението ще изготви „Иран-Тода“. Благодаря. Капитане, ще се върна тук след първата молитва утре. Вие ще летите с един от двата хеликоптера, а аз ще ви придружавам.

— Зашеметяваща идея, полковник — внезапно избухна Поп Кели и на Руди му се прииска да го убие. — Няма нужда да идвате преди, осем, за нас така ще е по-удобно — ще имаме достатъчно време, за да пристигнем там, да кажем, в осем и петнадесет. Чудесна идея да работим за „Иран-Тода“, направо зашеметяваща. Винаги сме искали този договор, просто не можем да ви се отблагодарим, полковник! Фантастично! Всъщност, Руди, би трябвало да вземем всичките четири хеликоптера и да информираме момчетата веднага, за да спестим време! Да, сър, ще ги зарадвам вместо вас! — Той се втурна навън.

Руди се пулеше след него вбесен.

Край летището на Ал Шаргаз: 8,01 вечерта.

Нощта беше красива и мека, изпълнена с благоухание на цветя. Гавалан и Петикин седяха на терасата на хотел „Оазис“, в самия край на пустинята. Пиеха бира преди вечеря, Гавалан пушеше тънка пура и се вираше в далечината, където небето, пурпурночерно и осеяно със звезди, се срещаше с още по-тъмната земя. Димът се виеше нагоре. Петикин се въртеше в шезлонга си.

— Така ми се иска да можех да направя нещо повече.

— Така ми се иска старият Мак да беше тук, бих му счупил проклетия врат — каза Гавалан и Петикин се засмя.

Няколко от гостите бяха вече в ресторанта зад тях, сред колосаните покривки и искрящите чаши, под високия таван с олющена боя. „Оазис“ беше стар и разнебитен, строен в стил ампир, бивша сграда на Британското дипломатическо представителство от времето, когато Англия е била единствената сила в Залива, държала в подчинение пиратите и поддържала мира. Музика, древна като комбото, долиташе иззад високите врати — пиано, виола и контрабас; две възрастни дами и господин с побеляла коса на пианото.

— Господи, това не е ли „Чу Чин Чоу“?

— Позна, Анди! — Петикин се обърна и видя между вечерящите Жан-Люк, който бърбеше с Ногър Лейн, Родригес и няколко други механици. Отпи от бирата си и забеляза, че чашата на Гавалан е празна. — Още една?

— Не, благодаря. — Гавалан зарея поглед в дима. — Смятам да намина към метеорологичната служба, а после да хвърля един поглед на офиса ни.

— Ще дойда с теб.

— Благодаря, Чарли, но защо не останеш за всеки случай, ако ни потърсят по телефона?

— Разбира се, както кажеш.

— Не ме чакай за вечеря, ще дойда за кафето. На връщане ще се отбия в болницата, за да видя Дюк. — Гавалан стана, мина през

ресторанта, поздравявайки хората си там, и влезе във фоайето, видяло и по-добри дни.

— Мистър Гавалан! Извинете ме, ефенди, но ви търсят по телефона. — Мъжът на рецепцията посочи телефонната кабина отстрани. Тя беше тапицирана с червен плюш, но нямаше климатична инсталация и не осигуряваше уединение.

— Ало? Тук е Гавалан — каза той.

— Здравсти, шефе, тук е Лиз Чен... само да докладвам, че ни се обадиха за двете партии от Люксембург и че ще пристигнат късно. — „Партии от Люксембург“ беше кодовото наименование на двата товарни самолета 747, които той беше поръчал. — Не могат да пристигнат в петък — гарантират едва за неделя, 16 часа.

Гавалан беше обезсърчен. Тези, които правеха чартърите, го бяха предупредили, че графикът им е много претоварен и е възможно двадесет и четири часово закъснение. Беше му много трудно да уреди самолетите. Очевидно беше, че не можеше да се обърне към никоя от авиокомпаниите, поддържащи редовни линии, обслужващи Залива или Иран, и трябваше да изтъква мъгляви причини за чартърите и техните товари.

— Веднага се връщай при тях и се опитай да уредиш по-ранна дата. Ще бъде по-безопасно, ако пристигнат в събота, много по-безопасно. Какво има още?

— „Импириъл Еър“ предложиха да поемат полетите на новите ни X-63.

— Кажете им да се гръмнат. Друго?

— „Екс Текс“ са ревизирали офертата си за новите договори за Саудитска Арабия, Сингапур и Нигерия и са ги намалили с десет процента.

— Потвърди офертата с телекс. Уреди ми обяд с тузарите в Ню Йорк във вторник. Друго?

— Имам списъка с номерата на частите, който искаше.

— Добре, почакай. — Гавалан извади тефтерчето, което винаги носеше със себе си, и намери страницата, която търсеше. Там бяха написани сегашните ирански регистрационни знаци на останалите им десет 212, всички започващи с EP, означаващо Иран, после H за хеликоптер и накрая последните две букви. — Готова ли си? Почвай.

— AV, RV, KI...

Докато му ги четеше, той записваше буквите в колонката от другата страна. За всеки случай не записваше новата пълна регистрация — „G“, означаващо Великобритания, и „H“ за хеликоптер, а само двете нови букви. После ѝ повтори списъка за по-сигурно.

— Благодаря, записах всичко. Ще ти позвъня за останалото довечера, Лиз. Обади се на Морийн и ѝ кажи, че всичко е наред.

— Добре, шефе. Преди половин час се обади сър Иън, пожелава ви късмет.

— О, страхотно! — Гавалан безуспешно се бе опитвал да се свърже с него през цялото време, докато беше в Абърдийн. — Къде е той? Остави ли някакъв номер?

— Да. Той е в Токио: 73-73-84. Каза, че ще остане там малко и ако го изпуснете, ще се обади утре. Каза също, че ще се върне до две седмици и би искал да ви види.

— Още по-добре. Каза ли за какво?

— Петрол, за китайските лампи — каза секретарката му загадъчно.

Интересът на Гавалан се засили.

— Чудесно. Уреди ми среща с него колкото е възможно по-скоро. Ще ти се обадя по-късно, Лиз. Трябва да действам по задачите.

— Добре. Искам само да ви напомня, че утре е рожденият ден на Скот.

— Боже Господи, бях забравил. Благодаря ти, Лиз. Ще говорим по-късно. — Той затвори, щастлив, че е получил вест от Иън Дънрос, благославяйки телефонната система на Ал Шаргаз и преките телефонни връзки, после набра номера. В Токио беше пет часа напред. Точно след един през нощта.

— Да? — обади се сънено женски глас.

— Добър вечер. Извинявайте, че се обаждам толкова късно, но ми съобщиха да се обадя на сър Иън Дънрос. Тук е Андрю Гавалан.

— А, да. Иън го няма в момента и няма да се върне до утре, толкова съжалявам. Може би към десет часа. Можете ли да оставите телефонния си номер, мистър Гавалан?

Разочарован, Гавалан ѝ го даде.

— Има ли друг номер, на който да го потърся?

— Съжалявам, но няма.

— Ако обичате, помолете го да ми се обади, по което и да е време. — Той ѝ благодари отново и затвори замислено.

Отвън го чакаше взетата под наем кола. Той се качи и подкара към портала на летището.

Над главата му един 707 захождаше за кацане с включени светлини. Светлините на крилата и опашката премигнаха.

— Добър вечер, мистър Гавалан — каза Сибълс, служителят в метеорологичната служба. Той беше англичанин, дребен, слаб, сух човечец, прекарал десет години в Залива. — Заповядайте. — Подаде му дългото копие на прогнозата за времето. — Тук времето през следващите няколко дни ще бъде променливо. — Той му даде още три страници. — Ленгех, Ковис и Бандар-е Делам.

— А последният ред какво е?

— Всичко е едно и също, десет-петнадесет възела вятър, неколкостотин фута долна граница на облаците — извинявам се, просто не мога да свикна с метричната система — около сто метра долна граница. Времето постепенно се подобрява. През следващите няколко дни вятърът би трябвало да се нормализира в безобиден северозападен. От полунощ нататък предвиждаме слаб дъжд, обширна ниска облачност и мъгла над по-голямата част от Залива, югоизточен вятър със скорост около двадесет възела, придружен от повсеместни гръмотевични бури, турбуленции тук-там. — Той вдигна поглед и се усмихна: — Искам да кажа вихрушки.

Стомахът на Гавалан се обърна, въпреки че думата беше произнесена съвсем обикновено и Сибълс не беше посветен в тайната. „Поне мисля, че не е“ — помисли си той. Това беше второто странно съвпадение за деня. Другото беше един американец, който обядваше на съседната маса с някакъв шаргазец и чието име не бе доловил. „Желая ви успех утре“ — беше казал мъжът добродушно с приятна усмивка, когато тръгваше.

— Моля?

— Да ви се представя — Глен Уесон, от „Уесон Ойл Маркетинг“, а вие сте Андрю Гавалан, нали? Чухме, че вие и вашите хора организирате... „надбягване с камили“ в оазиса Дез-ал утре, нали така?

— Не ние, мистър Уесон. Ние не се занимаваме много с камили.

— Наистина ли? Би трябвало да опитате, да, сър, много е забавно. Както и да е, желая ви успех.

Би могло да е и случайно съвпадение. Надбягванията с камили бяха развлечение за чужденците тук, весело и шумно развлечение, а Дез-ал беше любимо място за ислямския уикенд.

— Благодаря, мистър Сибълс, до утре. — Той сложи прогнозата в джоба си, слезе по стълбите в крайното фоайе и се отправи към офиса, който беше изолиран настрани. „Нито категорично «да», нито категорично «не» — мислеше си той. — В събота е по-сигурно, отколкото утре. Плащаш си парите и си теглиш късмета. Не мога да го отлагам повече.“

— Какво ще решиш? — беше го попитала жена му Морийн на тръгване завчера призори. Абърдийн беше почти наводнен от изливащия се порой.

— Не знам, девойче. Мак има добър нюх, той ще ми помогне.

И сега Мак го няма! Мак е пощурял, Мак лети без медицинско, Мак е удобно вързан в Ковис и няма друг изход, освен „Вихрушка“. Ерики е Бог знае къде, а бедният стар Дюк е бесен, че са го свалили от графика, но имаше страхотен късмет, че дойде тук. Доктор Нът беше прав. Рентгеновата снимка показва, че няколко парчета от костта са пробили левия му дроб, а около половин дузина други застрашават артерията. Той погледна към часовника във фоайето. Осем и двадесет и седем — вече трябва да е излязъл от упойката.

„Трябва скоро да взема решение. Заедно с Чарли Петикин трябва скоро да реша.“ Той мина през вратата с надпис: „Вход забранен“, и тръгна по коридора с двойно остъклени прозорци по цялата му дължина. На перона 707 следваше водещата кола към стоянката, надписът на колата беше на английски и фарси. Няколко четиридесетместни витлови „Фокервулфа“ бяха стройно паркирани в редица наблизко, един джамбо на „Пан Ам“, част от обичайната евакуация в Техеран, и половин дузина частни реактивни самолети, между които и техният 125. „Иска ми се да е събота — помисли си той. — А може би не.“

На вратата на служебния им апартамент пишеше: „С-Г Хеликоптьрс, Шейк Ейвиейшън“.

— Здравсти, Скот.

— Здравсти, татко. — Скот се ухили. Беше дежурен сам и седеше пред радиостанцията с книга в скута и с превръзка на дясната си ръка. — Нищо ново, освен това, че ти поръчаха да се обадиш на Нюбъри вкъщи. Да го избира ли?

— Един момент, благодаря. — Гавалан му подаде метеорологичния доклад. Скот го разгледа набързо. Телефонът иззвъня. Без да спре да чете, той го вдигна.

— „С-Г“? — Заслуша се за момент. — Кой? О, да. Не, няма го, съжалявам. Да, ще му предам. Дочуване. — Той остави слушалката и въздъхна. — Новото момиче на Джони Хог, Александра — Мануела я нарича „Горещата каша“, защото е сигурна, че той ще си изгори човката. — Гавалан се засмя. Скот вдигна поглед от доклада. — Просто не знам. Може да стане много добре, но ако вятърът се засили, може да стане напечено. В събота е по-добре от петък.

Сините му очи бяха вперени в баща му, който се взираше през прозореца. Пътниците слизаха от реактивния самолет.

— Съгласен съм — каза Гавалан уклончиво. — Има нещо... — Той спря, тъй като радиостанцията оживя:

— Ал Шаргаз, тук е Техеран, кабинетът на директора, чувате ли ме?

— Тук е Ал Шаргаз, кабинет на директора, чуваме ви не много ясно, но силно, продължавайте — отвърна Скот.

— Директорът Сиамаки иска да говори с мистър Гавалан незабавно.

Гавалан поклати глава и прошепна:

— Няма ме.

— Мога ли аз да приема съобщението, кабинет на директора? — каза Скот в микрофона. — Малко е късно, но ще се свържа с него, щом стане възможно.

Очакване. Атмосферни смущения. После ненавистният за Гавалан арогантен глас.

— Тук е управляващият директор Сиамаки. Кажете на Гавалан да ми се обади довечера. Ще бъда тук до десет и тридесет тази вечер или по всяко време след девет утре. Непременно! Разбрано?

— Ясно, кабинет на директора — каза Скот мило. — Прието. Край!

— Гаден глупак — промърмори Гавалан. — Какво, по дяволите, прави в кабинета по това време на нощта?

— Сигурно слухти, а ако възнамерява да „работи“ и в Светия ден — това е доста подозрително, нали?

— Мак каза, че ще изчисти сейфа от важни материали и ще изхвърли своя и резервния ключ в канавката. Обзалагам се, че тези педерастии имат копия — каза Гавалан раздражено. — Трябва да чакам до утре за удоволствието да си побъбря с него. Скот, има ли някакъв начин да го хванем, че подслушва разговорите ни?

— Не, не и ако използваме честотите на нашата компания, а те са всичко, което имаме.

Баща му кимна.

— Когато дойде Джони, напомни му да бъде утре на разположение да излети по всяко време. — Част от плана на „Вихрушка“ беше да се използва 125 като височинен УКВ ретранслатор за връзка с онези хеликоптери, които бяха оборудвани единствено с УКВ. — От седем часа нататък.

— Значи стартът е утре?

— Още не. — Гавалан вдигна телефона и избра. — Мистър Нюбъри, моля, мистър Гавалан отговаря на обаждането му. — Роджър Нюбъри беше служител в Британското консулство, който им беше помогнал много, улеснявайки получаването на разрешителните. — Здравей, Роджър, липсвал съм ти? Извинявай, не вечеряш, нали?

— Не. Радвам се, че се обади. Имам да ти съобща две неща. Първо, малко лоши новини — току-що чухме, че Джордж Толбът е бил убит.

— Мили Боже, как е станала?

— Боя се, че е доста гнило, просто инцидент. Бил в един ресторант, където били и няколко високопоставени аятоласи. Пластична бомба на терористи е хвърлила във въздуха цялата постройка и него заедно с нея, вчера на обед.

— Ужасно!

— Да. С него е бил капитан Рос. Той също е ранен. Мисля, че го познаваш, нали?

— Да, да, срещал съм го. Той помогна на съпругата на един от нашите пилоти да се измъкне от бъркотията в Табриз. Хубав млад мъж. Лошо ли е ранен?

— Не знам, всичко е малко объркано, но нашето посолство в Техеран вчера е уредило да го настанят в кувейтската международна болница, утре ще имам точен доклад и ще те осведомя. Сега, ти питаше дали можем да открием местонахождението на вашия капитан Ерики Йоконен... — Пауза и шумолене на хартия. Гавалан стискаше палци. — Тази вечер получихме телекс от нашия човек в Техеран, точно преди да тръгна от офиса. „В отговор на Ваше запитване относно капитан Ерики Йоконен Ви уведомяваме, че смятаме, че той се е измъкнал от похитителите си и сега заедно с жена си е в двореца на Хаким хан. Очакваме нов доклад утре, щом тези сведения се потвърдят.“

— Имаш пред вид Абдула хан, нали, Роджър? — Гавалан развълнувано покри с ръка микрофона и прошепна на Скот: — Ерики е спасен!

— Фантастично! — отвърна Скот, чудејки се каква е лошата новина.

— Телексът определено гласи Хаким хан — каза Нюбъри.

— Няма значение. Слава Богу, че е жив и здрав. — „И благодаря на Бога, че още едно голямо препятствие по пътя на «Вихрушка» е преодоляно!“ — Можеш ли да му предадеш едно съобщение от мен?

— Мога да опитам. Ела утре. Не мога да гарантирам, че ще стигне до него, положението в Азербайджан е доста неясно. Но, разбира се, можем да опитаме.

— Просто не знам как да ти се отблагодаря, Роджър беше много любезно от твоя страна, че ме осведоми. Ужасно съжалявам за Толбът и младия Рос. Ако има нещо, което мога да направя, за да помогна на Рос, кажи ми, моля те.

— Да, да, ще ти кажа. Между другото, думичката се знае — небрежно подметна Нюбъри.

— Моля?

— Да кажем, „Турбуленция“ — каза деликатно Нюбъри.

За момент Гавалан онемя, после се съвзе.

— О-о?

— Изглежда, че някой си мистър Касиги е искал да обслужвате от вчера „Иран-Тода“ и ти си му казал, че няма да можеш да му дадеш отговор до тридесет дни. Така че ъ-ъ... събрахме две и две и заедно с всички слухове ударихме в целта. Думичката се знае.

Гавалан се опиташе да запази хладнокръвие.

— Това, че не можем да обслужваме „Иран-Тода“, си е чисто делови въпрос, Роджър, нищо повече. Да се оперира, където и да било в Иран сега е дяволски трудно, знаеш го. Не мога да се занимавам допълнително и с бизнеса на Касиги.

— Наистина ли? — Тонът на Нюбъри беше унищожителен. После добави остро: — Ако това, което чуваме, е вярно, ние категорично, много категорично ви съветваме да не го правите.

— Сигурно не ме съветваш да подкрепям „Иран-Тода“, когато цял Иран се разпада, нали? — Гавалан беше непреклонен.

Отново пауза. Въздишка. И после:

— Добре, не бива да те задържам, Анди. Може би ще обядваме заедно? В събота.

— Да, благодаря. Бих, бих искал — Гавалан затвори.

— Кое беше лошото? — попита Скот.

Гавалан му разказа за Толбът и Рос, а после и за „Турбуленцията“.

— Твърде близко е до „Вихрушка“, за да е шега.

— А какво е това за Касиги?

— Искаше два 212 от Бандар-е Делама веднага да започнат да обслужват „Иран-Тода“. Трябваше да се запъна.

Срещата им беше кратка и безцеремонна:

— Извинете, мистър Касиги, невъзможно е да ви обслужваме тази или следващата седмица. Не бих могъл да го обсъждам дори и за следващите тридесет дни.

— Моят президент би оценил това много високо. Разбира се, вие го познавате?

— Да, да, познавам го и ако можех да помогна, бих го направил. Извинете, но е просто невъзможно.

— Но тогава... можете да предложите някаква алтернатива? Аз трябва да получа хеликоптери.

— Какво ще кажете за някоя японска компания?

— Няма такива. Има ли... има ли някой друг, който да ми помогне?

— Не ми е известно. „Гърни“ никога няма да се върнат, но може би познават някого. — Беше му дал телефонния им номер и обърканият японец се беше втурнал да урежда нещо...

Гавалан погледна към сина си.

— Ужасен срам, но нищо не можех да направя, за да му помогна.

— Ако се знае думичката... — Скот издърпа вратовръзката през главата си. — Щом се знае думичката — знае се. И за това е още по-важно да се натисне копчето.

— Или да отменим цялата операция. Мисля да се отбия да видя Дюк. Намери ме, ако някой се обади. Ногър ли ще поеме дежурството от теб?

— Да. В полунощ. Жан-Люк още има резервация за ранния полет за Бахрейн, а Петикин — за Кувейт, потвърдил съм ги. — Скот го наблюдаваше.

Гавалан не отговори на неизречения въпрос.

— Добре си направил. — Той видя усмивката на сина си и кимването и сърцето му внезапно се изпълни с любов, загриженост, гордост и страх за него, примесени със собствените му надежди за бъдещето, което зависеше от способността му да измъкне всички от иранското тресавище. С изненада се чу да казва:

— Замислял ли си се да се откажеш от летенето, момчето ми?

— А?

Гавалан се усмихна на изненадата на сина си. Но сега, когато вече го беше казал, реши да продължи.

— Това е част от дългосрочен план, засягащ теб и семейството. Само между нас казано, всъщност имам два. Разбира се, и двата зависят от това, дали ще успеем да се задържим в бизнеса, или не. Първият е: ти зарязваш летенето и отиваш в Хонконг за две години, за да изучиш бизнеса на „Струан“, после в Абърдийн за около година, след което отново в Хонконг, където ще се установиш. Вторият е да отидеш на преквалификационен курс за Х-63 в Щатите за шест месеца, може би за година, да изучиш бизнеса, а после — в Северно море за един сезон. След това в Хонконг.

— Винаги завършва с Хонконг?

— Да. Много скоро Китай ще се отвори за петролни проучвания и Иън и аз искаме „Струан“ да са готови с цялостното хеликоптерно обслужване, сонди, пълното оборудване и въобще цялостната дейност. — Той се усмихна странно. „Петрол за лампите в Китай“ беше кодовото наименование на тайния план на Иън Дънрос, в който Линбар Струан не участвуваше. — Новата компания ще се казва „Еър

Струан“ и нейният район на действия и сфера на отговорности ще бъде Китай, моретата на Китай и целият китайски басейн. Окончателното ни решение е ти да я оглавиш.

— Там няма особено големи възможности — каза Скот с престолено безразличие. — Мислиш ли, че „Струан“ има бъдеще? — А после пусна усмивката си.

— Всичко това е само между нас. На Линбар не сме казали нищо.

Скот се намръщи.

— Ще одобри ли той моето отиване там, присъединяването ми към „Струан“ и работата по всичко това?

— Той мрази мен, Скот, не теб. Няма нищо против срещите ти с неговата племенница, нали?

— Още не. Не се е противопоставил — поне засега.

— Сроковете са добри и ние трябва да имаме план за бъдещето — за семейството. Ти си на най-подходящата възраст и мисля, че би могъл да го направиш. — Очите на Гавалан светнаха. — Ти си наполовина Иън Дънрос, ти си пряк потомък на Дърк Струан и поради това имаш задължения, които са над и вън от собственото ти аз. Ти и сестра ти наследихте дяловете на майка ви, ти ще влезеш във Вътрешния съвет, ако си достатъчно умен. Това влечуго Линбар все ще трябва да се пенсионира някой ден — даже и той не е в състояние да съсипе напълно „Нубъл Хаус“. Какво ще кажеш за моя план?

— Бих искал да го обмисля, татко.

„Какво има да му мислиш, момчето ми“ — помисли си Гавалан.

— Лека нощ, Скот, може да се отбия пак по-късно. — Той внимателно го потупа по здравото рамо и излезе. „Скот няма да ме провали“ — помисли си той с гордост.

В просторната зала на митницата и имиграционната служба се прецеждаха пътници, други чакаха багажа си. Таблото за пристигащите самолети съобщаваше, че полет 52 на „Гълф Еър“ от Маскат, столицата на Оман, е пристигнал навреме и ще продължи след петнадесет минути за Абу Даби, Бахрейн и Кувейт. Щандът за вестници беше още отворен и той го обиколи, за да види какво има. Посегна за лондонския „Таймс“, но забеляза заглавието: „Министър-председателят Калаган изказва похвала за трудови успехи“ и се отказа. „За какво ми е притрябвало това“ — помисли си той. После видя

Джени Макайвър. Тя седеше сама, близо до изхода за качване, с малък куфар до себе си.

— Здравей, Джени. Какво правиш тук?

Тя му се усмихна мило.

— Отивам в Кувейт.

Той също се усмихна ласкаво.

— Защо, по дяволите?

— Защото имам нужда от почивка.

— Не ставай смешна. Копчето още не е натиснато и, във всеки случай, няма какво да правиш там. Ще пречиш. Ще бъдеш много по-добре и по-свободна, ако чакаш тук. Джени, за Бога, бъди разумна.

Безжизнената ѝ усмивка дори не трепна.

— Свърши ли?

— Да.

— Аз съм разумна, най-разумният човек, когото познаваш. Дънкан Макайвър не е разумен. Той е най-заблуденият, най-жалкият глупак, когото някога съм срещала, и ще отида в Кувейт. — Всичко това беше казано с олимпийско спокойствие.

Гавалан благоразумно смени тактиката.

— Защо просто не ми каза, че ще отидеш, вместо да се измъкваш по такъв начин? Щях да се тревожа до смърт, като разбях, че те няма.

— Ако те бях питала, щеше да ме принудиш да остана. Помолих Мануела да ти каже по-късно кога ще излетя, името на хотела и телефонния номер. Но се радвам, че си тук, Анди. Можеш да ме изпратиш, мразя да се изпращам сама — о, много добре разбираш какво имам предвид!

Той забеляза колко е бледа.

— Добре ли си, Джени?

— О, да. Аз просто... е, просто трябва да ида там, трябва да ида, не мога да стоя тук, а и нали част от всичко това беше моя идея, аз също нося отговорност и не искам нищо, нищо да се провали.

— Няма да се провали — увери я Гавалан и двамата чукнаха на дървената седалка. После той я хвана под ръка. — Всичко ще бъде наред. Слушай, има една добра новина. — Той ѝ каза за Ерики.

— О, това е чудесно. Хаким хан? — Джени се порови в паметта си. — Това не беше ли братът на Азадех, онзи, който живееше в... сети

се де, аз забравих... някакво място близо до Турция. Не се ли казваше Хаким?

— Тогава може би телекът е бил верен и „Хаким хан“ не е случайно. Това е великолепно за тях.

— Да. Разправяха, че баща им бил ужасен старец. — Тя вдигна поглед към него. — Решил ли си вече? Ако е утре?

— Не, все още не, не окончателно.

— Ами времето?

Той й каза.

— То няма да бъде решаващото — каквото и да е — каза тя.

— Бих искал Мак да е тук. Той би решил най-мъдро в ситуация като тази — въздъхна Гавалан.

— Не по-мъдро от теб, Анди. — Говорителят повика пътниците за полет 52 и те погледнаха към таблото за заминаващите. Станаха.

— Не мога да ти гарантирам, но при тези условия Мак би решил да го направи утре.

— А? Откъде знаеш?

— Познавам Дънкан. Довиждане, скъпи Анди. — Тя бързо го целуна и не погледна назад.

Той изчака, докато тя не се изгуби от погледа му. После дълбоко замислен излезе навън, без да забележи Глен Уесон, който стоеше до щанда за вестници и прибираше писалката си.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПЕТЪК
2 МАРТ 1979 Г.

60

Ал Шаргаз — хотел „Оазис“: 5,37 сутринта.

Гавалан стоеше до прозореца, вече облечен. Беше още тъмно, само на изток небето започваше да просветлява. На половин миля от него откъм брега се носеше мъгла на парцали и изчезваше бързо към пустинята. Небето беше зловещо безоблачно на изток, но наблизобавно се трупаха облаци. От прозореца се виждаше по-голямата част от летището. Светлините на пистата бяха запалени, един малък реактивен самолет вече рулираше за излитане, а вятърът, обърнал се от юг, носеше миризмата на керосин. На вратата се почука.

— Влез! А, добро утро, Жан-Люк, добро утро, Чарли.

— Добро утро, Анди. Трябва да тръгваме, ако искаме да хванем нашия полет — каза Петикин, като нервно сливаше думите. Той летеше до Кувейт, Жан-Люк — до Бахрейн.

— Къде е Родригес?

— Чака долу.

— Тогава най-добре тръгвайте. — Гавалан беше доволен от спокойния си глас. Петикин се зарадва, Жан-Люк промърмори: „Merde“. — С твое позволение, Чарли, предлагам да натиснем копчето в седем нула нула по плана — ако някоя от базите не дръпне щепсела преди това. В такъв случай ще опитаме утре пак. Съгласни ли сте?

— Съгласни. Някой да се е обаждал?

— Още не.

— Е, излитаме в широката синева. — Петикин едва сдържаше вълнението си. — Хайде, Жан-Люк!

Веждите на Жан-Люк скочиха нагоре.

— Мон Диеу, настъпи часът на скаутите! — рече той и се запъти към вратата. — Анди, новините за Ерики са чудесни, но как ще се

измъкне?

— Не зная. Първото, което ще направя, е да се видя с Нюбъри в консулския отдел и да се опитам да му изпратя съобщение да се измъква през Турция. И двамата ми се обадете, щом кацнете. След шест часа ще бъда в офиса. До скоро.

Затвори вратата след тях. Системата беше задействана. Освен ако някоя от базите не отменеше операцията.

Ленгех: 5,49 сутринта.

Слабата утринна светлина едва проникваше през облаците. Облечен в шлифер, Скрагър вървеше бавно през ръмъция дъжд и локвите към кухнята, в която светеше единствената светлина в базата. Вятърът се мъчеше да му отнесе фуражката, хвърляше в лицето му ситни капчици.

За негова изненада Вили вече беше в кухнята, седеше до печката и пиеше кафе.

— Добро утро, Скраг. Кафе? Тъкмо го направих. — Той посочи с глава към ъгъла.

Един от Зелените ленти се беше свил на пода и спеше дълбоко до топлатата печка. Скрагър кимна и съблече шлифера.

— За мене чай, синко. Рано си станал. Къде е готвачът?

Вили вдигна рамене и постави чайника на печката:

— Закъснява. Реших да закуся рано. Ще си приготвя няколко бъркани яйца. Да ти направя ли и на тебе?

Скрагър изведнъж почувствува, че е страшно гладен.

— Става! За мене четири и две препечени филийки, пък ще обядвам нещо по-леко. Имаме ли хляб? — Погледна към Вили, който отваряше хладилника. Три хляба, много яйца и масло. — Аха, добре! Не мога да ям яйца без препечени филийки с масло. Вкусът им е друг. — Той погледна часовника си.

— Вятърът се е обърнал почти от юг и стига до тридесет възела.

— Носът ми подсказва, че ще отслабне.

— На мене и задникът ми подсказва, че ще отслабне, но пак си е гаден.

— Бъди спокоен, приятелю — засмя се Скрагър.

— Ще съм много по-спокоен с паспорта в джоба.

— Съвсем правилно, аз също — но планът си остава. — Когато снощи се прибра от сержанта, Воси и Вили го чакаха. Далече от любопитни уши той им разказа какво беше станало.

— По-добре да предупредим Анди — каза веднага Воси и Вили се съгласи. — Може би ще трябва да се откажем.

— Не — отвърна Скрагър. — Ето как виждам нещата: ако Анди не се обади за „Вихрушка“ сутринта, разполагам с цял ден, за да взема паспортите ни. Ако се обади, това ще стане точно в седем нула нула. Значи имам достатъчно време, за да стигна до участъка в седем и тридесет и да се върна до осем. Докато ме няма, вие задействате плана.

— Господи, Скраг, ще из...

— Ед, ще ме изслушаш ли? Ще тръгнем при всички случаи, но ще заобиколим Ал Шаргаз, където знаем, че ще си имаме неприятности, и кацаме в Бахрейн — там познавам началника на пристанището. Оставяме се на милостта му — може дори да ни се случи „авария“ на брега. Междувременно, щом се измъкнем от иранското небе, се обаждаме по радиото в Ал Шаргаз някой да ни посрещне и да ни плати гаранцията. Това е най-доброто, което мога да измисля, и така поне сме осигурени и в двата случая.

„Наистина е най-доброто“ — помисли си той, докато гледеше как Вили се суети край печката. Маслото в тигана започваше да цвърчи. — Нали щяхме да ги ядем бъркани?

— Така се бъркат. — Гласът на Вили беше напрегнат.

— Много добре знаеш, че не — рязко каза Скрагър. — Трябва да сложиш вода или мляко и...

— Слушай бе — сопна се Вили, — ако не ги искаш... Извинявай, не исках да се репча, Скраг. Извинявай.

— И аз съм прекалено нервен, приятелю. Няма проблеми.

— Те, ъ-ъ, така ги прави майка ми. Слагаш яйцата, без да ги бъркаш, белтъците се изпържват и тогава светкавично слагаш малко мляко и ги бъркаш. Така белтъците остават бели, а жълтъците — жълти... — Вили усети, че не може да спре. Беше спал лошо, сънува кошмари, имаше лошо предчувствие, а сега, на сутринта, не се чувстваше по-добре.

В ъгъла мъжът със зелената лента се размърда, миризмата на маслото стигна до носа му и той се прозя, кимна им сънливо, намести

се по-удобно и отново заспа.

Чайникът кипна и Скрагър си направи чай, после погледна часовника си. Беше пет и петдесет и шест. Вратата се отвори и влезе Веси, изгърсвайки дъждовните капки от чадъра си.

— Здравсти, Скраг! Ей, Вили, дай кафе и две немного изпържени, а за гарнитура бекон и пръжки.

— Да ти приседне дано!

Всички се засмяха. Напрежението си казваше думата. Скрагър пак погледна часовника си. „Престани! Престани! — заповяда си той. — Трябва да си спокоен, тогава и те ще са спокойни.“ Личеше си, че и двамата са готови да избухнат.

Ковис: 6,24 сутринта.

Макайвър и Локхарт бяха в кулата и гледаха дъжда и надвисналите облаци. И двамата бяха с летателни костюми. Макайвър седеше пред радиостанцията, Локхарт беше застанал до прозореца. Не бяха запалили лампите — светеха само червените и зелените светлинки на апаратурата. Не се чуваше никакъв звук, само приятното бръмчене и не толкова приятното свирене на вятъра в счупените прозорци и тракането на антенните стойки.

Локхарт погледна ветромера. Двадесет и пет взела, на пориви до тридесет, от юг-югозапад. При хангара двама механици миеха и без това чистите 212, а също и 206, който Макайвър беше докарал от Техеран. В кухнята светеше. Бяха останали само няколко от кухненските работници, Макайвър беше казал на служителите и работниците да не идват в петък. След шока от бързата екзекуция на Есвандиари „за корупция“ не им трябваше втора покана, за да си тръгнат.

Локхарт погледна часовника си. Секундната стрелка се движеше безкрайно бавно. Отдолу мина камион. Още един. Вече беше точно шест и половина.

— Сиера Едно, тук Ленгех. — Скрагър се обаждаше по плана. Макайвър въздъхна облекчено. Локхарт се навъси още повече.

— Ленгех, тук Сиера Едно, чувам те на пет и пет. — Гласът на Скот от Ал Шаргаз беше ясен, без смущения. Сиера Едно беше кодът

за офиса на летището в Ал Шаргаз, Гавалан не искаше да привлича излишно внимание към шейхството.

Макайвър превключи на предаване.

— Сиера Едно, тук Ковис.

— Ковис, тук Сиера Едно, вие сте на пет и четири.

— Сиера Едно, тук Бандар-е Делама. — И двамата чуха, че гласът на Руди трепери.

— Бандар-е Делама, тук Сиера Едно, вие сте на пет и две.

След това станцията млъкна. Чуваше се само пращенето на статичното електричество. Макайвър изтри дланите си.

— Дотук добре. — Кафето му беше изстинало и имаше ужасен вкус, но той го допи.

— Руди. Беше малко напрегнат, нали? — попита Локхарт.

— Сигурен съм, че и моят глас е напрегнат. А и на Скраг. — Макайвър го погледна загрижено.

Локхарт не отвърна на погледа му, отиде и включи електрическия чайник. На бюрото имаше четири телефона — два вътрешни и два директни. Въпреки твърдостта си Локхарт провери единия от директните телефони, после другия. И двата още не работеха. „Мъртви от дни. Мъртви като мен. Няма как да се свържа с Шаразад, няма поща.“

— В Ал Шаргаз има канадски консул — дрезгаво изрече Макайвър. — Оттам могат да те свържат с Техеран.

— Сигурно.

Порив на вятъра разтърси картоните на счупените прозорци. Локхарт не обръщаше внимание на това, което ставаше отвън, мислеше си за Шаразад, надяваше се тя да дойде при него. Да дойде, но за какво? Чайникът засвири. Той го гледаше. Откакто напусна апартамента, беше заключил съзнанието си за бъдещето. През нощта то се върна отново, колкото и да се опитваше да му попречи.

От базата се чу първият призив на мюезина:

— Елате на молитва, елате при свършенството, молитвата е по-добра от съня...

Бандар-е Делама: 6,38 сутринта.

Подгизнало утро, лек дъжд, по-слаб вятър от вчера. Руди Луц, Шандор Петрофи и Поп Кели седяха в караваната на Руди на тъмно и пиеха кафе. Марк Дюбоа стоеше пред вратата, за да пази от подслушвачи. Никъде в базата не се виждаха светлини. Руди погледна часовника си.

— За Бога, надявам се да е днес.

— Или днес, или никога. — Кели беше много мрачен. — Обади се, Руди!

— Още една минута.

Руди виждаше през прозореца търбуха на хангара и техните 212. Нито една от машините нямаше резервоари за далечни полети. Някъде в тъмното Фоулър Джойнс и тримата механици тихо товареха последните туби с резервно гориво, довършваха приготовленията, които бяха започнали предпазливо снощи, докато пилотите отвличаха вниманието на Нумир и постовете. Преди да си легнат и четиримата поотделно си бяха направили изчисления за далечината на полета. Разликите бяха от порядъка на десет морски мили.

— Ако вятърът се задържи с тази сила, всички сме в проклетото море — рече тихо Шандор. Трудно се чуваше поради музиката, но без нея не беше сигурно — Фоулър Джойнс беше забелязал Нумир да се навърта край караваната.

— Да — съгласи се Марк Дюбоа, — не стигат около десет километра.

— Може би да се откажем от Бахрейн и да се отклоним към Кувейт, а, Руди?

— Не, Шандор, трябва да оставим Кувейт открит за Ковис. Шест хеликоптера с иранска регистрация, и шестте да се насочат там? Ще се побъркат. Представяш ли си?

— Къде, по дяволите, са новите регистрационни номера, които ни обещаха? — попита Кели. Напрежението му растеше с всеки миг.

— Ще ни посрещнат. Чарли Петикин отива в Кувейт, Жан-Люк — в Бахрейн.

— Mon Dieu, това си е лошият ни късмет — каза с отвращение Дюбоа. — Жан-Люк винаги закъснява, винаги. Тези Pied Noirs, те мислят като араби.

— Ако Жан-Люк се издъни този път — закани се Шандор, — ще стане на кайма. Слушайте, за горивото. Може би ще успеем да вземем

допълнително от „Иран-Тода“. Ще изглеждаме страшно подозрително, натоварени с толкова бензин само за да стигнем дотам.

— Обади се, Руди! Време е.

— Окей, окей! — Руди пое дълбоко дъх и взе микрофона. — Сиера Едно, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? Тук...

Щабът в Ал Шаргаз: 6,40 сутринта.

— ... Бандар-е Делама, чувате ли ме?

Гавалан седеше пред станцията заедно със Скот. Ногър Лейн се беше опрял на едно бюро зад тях, Мануела седеше на другия стол. Всички бяха напрегнати, вперили поглед във високоговорителя, всички мислеха, че обаждането със сигурност означава неприятности, тъй като „Вихрушка“ изискваше радиомълчание преди седем нула нула и по време на самото бягство, освен при авария.

— Бандар-е Делама. Тук Сиера Едно — гърлено изрече Скот. — Вие сте на пет и две, говорете.

— Не знам какви са плановете ви за деня, но ние имаме някои планирани полети за тази сутрин и искаме да ги изтеглим напред. Одобрявате ли?

— Изчакайте една минута — каза Скот.

— Проклятие — промърмори Гавалан. — Важно е всички бази да тръгнат едновременно. — Станцията отново пропука.

— Сиера Едно, тук Ленгех. — Гласът на Скрагър бе много по-силен и ясен, и по-рязък. — Ние също имаме полети, но колкото по-късно, толкова по-добре. Как е времето при вас?

— Изчакайте минута, Ленгех — Скот погледна към Гавалан, изчакваше.

— Повикай Ковис — нареди Гавалан и всички се поотпуснаха. — Първо ще проверим, при тях.

— Ковис, тук Сиера Едно, чувате ли ме? — Тишина. — Ковис, тук Сиера Едно, чувате ли ме?

— Тук Ковис, говорете. — Гласът на Макайвър беше напрегнат и се чуваше на пресекулки.

— Разбрахте ли?

— Да. Предпочитам твърдата прогноза по плана.

— Това решава въпроса. — Гавалан взе микрофона. — Сиера Едно, до всички бази, времето при нас е променливо. Ще ви дадем твърда прогноза в седем нула нула.

— Разбрано. — Скрагър беше щастлив.

— Разбрано. — Руди се беше засегнал.

— Разбрано. — В гласа на Макайвър се чувстваше облекчение.

Радиостанцията отново млъкна.

— По-добре да се придържаме към плана. Не искам да тревожим излишно въздушния контрол или пък онзи досадник Сиамаки да ни създава повече трудности от обикновено. Руди би могъл да отмени, ако има нещо спешно, все още има време. — Гавалан говореше, без да се обръща специално към никого. Стана и се протегна, после отново седна. Чуваше се пращането на статично електричество. Прослушваха и аварийния канал 121,5. Самолетът на „Пан Ам“ излетя и прозорците задрънчаха.

Мануела се размърда на стола, не се чувстваше на мястото си, нищо че Гавалан беше казал: „Мануела, ти също слушай, ти единствена от нас говориш фарси.“ Времето не я притискаше толкова. Мъжът ѝ беше в безопасност, ранен, но в безопасност, и сърцето ѝ пееше от радост за щастливия късмет, който го бе измъкнал от смъртоносния водовъртеж. „Точно така е, миличък“ — му беше казала тя снощи в болницата.

— Може би, но без помощта на Хусаин щях още да съм в Ковис.

„Ако не беше този молла, изобщо нямаше да те ранят“ — помисли си тя, но не го каза, не искаше да го вълнува.

— Да ти донеса ли нещо, мили?

— Нова глава!

— След малко ще ти донесат хапче. Лекарят каза, че след шест седмици ще можеш да летиш и че си як като бик.

— Чувствам се като смачкано пиле.

Тя се беше засмяла.

Остави мислите си да се носят без притеснение, не беше нужно да се измъчва от чакането като другите, особено Джени. Оставаха две минути. Пращане. Пръстите на Гавалан барабаняха. Излетя някакъв частен реактивен самолет, тя виждаше и друг самолет в заход към пистата с цветовете на „Алitalia“. Дали това не беше полетът, с който Паула се връща от Техеран?

Минутната стрелка на часовника докосна 12 и Гавалан взе микрофона.

— Сиера Едно до всички бази: прогнозата ни е уточнена и очакваме подобряване на времето, но внимавайте за малки вихрушки. Разбрахте ли ме?

— Сиера Едно, тук Ленгех. — В гласа на Скрагър се долавяше оживление. — Разбрано, и ще внимаваме за вихрушки. Край.

— Сиера Едно, тук Бандар-е Делама, разбрано, и ще внимаваме за вихрушки. Край.

Тишина. Секундите течаха. Гавалан несъзнателно прехапа долната си устна. Изчака, след това превключи на предаване:

— Ковис, чувате ли ме?

Ковис: 7,04 сутринта.

Макайвър и Локхарт бяха вперили поглед в станцията. Почти едновременно погледнаха часовниците си.

— За днес е отменено — промърмори Локхарт, изпотен от облекчение, и си помисли: „Отлагане на присъдата с още един ден. Може би телефоните ще проработят, може би днес ще говоря с нея...“

— Все пак трябва да се обадят, това е част от плана, при всички случаи ще се обадят.

Макайвър изключи и включи отново. Всички лампи изгаснаха, а също и скалите.

— По дяволите! — изруга той и включи на предаване. — Сиера Едно, тук Ковис, чувате ли ме? — Мълчание. Той повтори още потривожно: — Сиера Едно, тук Ковис, чувате ли ме?

Мълчание.

— Какво им става? — процеди през зъби Локхарт.

— Ленгех, тук Ковис, чувате ли ме? — Никакъв отговор. Изведнъж Макайвър се сети, скочи и изтича до прозореца. Главният кабел към антената висеше свободно и се мятеше от вятъра. Проклинайки, Макайвър отвори рязко вратата към покрива и излезе на студа. Пръстите му бяха силни, но гайките бяха много ръждясали и не мърдаха. Видя, че запоеният кабелен пръстен е прояден от ръждата и се е счупил. — Проклетия...

— Дръж. — Локхарт беше до него и му подаваше клещите.

— Благодаря. — Макайвър започна да изстъргва ръждата. Дъждът още не беше спрял, но и двамата не го усещаха. Някъде далеч проехтя гръмотевица. Над Загрос блеснаха светкавици, по-голямата част от планината беше закрыта от облаци. Докато работеше, Макайвър набързо разказа на Локхарт как Вазари бе оправял кабела. — Когато дойдох сутринта, направих едно рутинно обаждане и разбрах, че работи, чувахме се ясно в шест и тридесет, в шест и четиридесет също. Сигурно след това вятърът е изтръгнал кабела... — Клещите му се изплъзнаха, той си поряза пръста и изруга.

— Дай на мене.

— Не, няма нищо. Само секунда.

Локхарт се върна в кулата. Седем и седем минути. Още беше тихо. По-нататък, във въздушната база, се движеха няколко камиона, но никакви самолети. Долу при хангара двамата им механици продължаваха да бърникат нещо по хеликоптерите, както беше по план. Фреди Еър беше при тях. В този момент той видя Вазари с колелото по вътрешния път. Сърцето му подскочи:

— Мак, Вазари идва от базата.

— Спри го. Кажу ми каквото щещ, но го спри. — Локхарт се спусна по стълбите. Сърцето на Макайвър биеше до пръсване. — Хайде, за Бога — каза той и се наруга, че не бе проверил кабела. Проверявай, проверявай и пак проверявай, сигурността не е авария, тя се планира!

Клещите отново изпуснаха. Той ги стисна пак и гайките вече се завъртяха по болта. Едната страна вече беше затегната. За секунда се изкуши да рискува, но предпазливостта надви нетърпението му и той затегна и другата. Дръпна кабела за проверка. Затегнат. Забърза обратно, от него се лееше пот. Седем и шестнадесет минути.

За миг сърцето му спря. „Хайде, Макайвър, за Бога!“ Пое си дълбоко дъх и това помогна.

— Сиера Едно, тук Ковис, чувате ли ме?

— Ковис, Сиера Едно, говорете — веднага се чу разтревоженият глас на Скот.

— Имате ли някаква информация за времето за нас?

Изведнъж долетя гласът на Гавалан, още по-разтревожен:

— Ковис, изпратихме следното съобщение точно в седем нула нула: прогнозата ни е уточнена и очакваме подобряване на времето, но внимавайте за малки вихрушки. Разбрахте ли ме?

— Разбрано — въздъхна Макайвър, — и ще внимаваме за малки вихрушки. Другите приеха ли?

— Потвърждавам, да...

Щабът в Ал Шаргаз.

— ... повтарям: да — повтори Гавалан в микрофона. — Какво стана?

— Няма проблеми — чу се отново гласът на Макайвър. Сигналът беше слаб. — Ще се видим скоро, край.

Радиото пак млъкна. В стаята изведнъж избухнаха радостни възгласи, Скот прегърна баща си и изохка от болката, която прониза рамото му, но в бъркотията никой не забеляза. Мануела целуна Гавалан и каза:

— Отивам да се обадя в болницата, Анди, връщам се след секунда. И хукна.

Ногър подскачаше от радост нагоре-надолу, а Гавалан рече щастливо:

— Мисля, че всички, които не са пилоти, заслужават по голяма бутилка бира!

Ковис.

Макайвър изключи апарата и се отпусна на стола. Идваше на себе си. Чувствуваше се странно замаян, ръцете му тежаха. „Няма значение, тръгваме!“ — рече си той. В кулата беше тиха, само вятърът клатеше със скърцане вратата, която беше оставил отворена в бързината. Затвори я и видя, че дъждът е спрял. Облаците все още помрачаваха небето. Забеляза, че пръстът му продължава да кърви. До станцията имаше хартиени салфетки, той откъсна парче от една и го уви грубо около раната. Ръцете му трепереха. Импулсивно излезе и коленичи до кабела. Напрегна всички сили, за да го изтръгне. След

това провери отново кулата, избърса потта от челото си и слезе по стълбите.

Локхарт и Вазари бяха в офиса на Есвандиари. Вазари беше небръснат и мърляв, във въздуха се носеше някакво любопитно напрежение. „Няма време да се безпокоя за това — помисли си Макайвър. — Скраг и Руди са вече във въздуха.“

— Добро утро, сержанте — поздрави любезно Макайвър, чувствайки внимателния поглед на Локхарт. — Мислех си, че днес съм ви освободил — нямаме важни полети.

— Да, капитане, така е, но аз, ъ-ъ, не можах да заспя и... Не се чувствам в безопасност в базата. — Вазари забеляза зачервеното лице на Макайвър и грубата хартиена превръзка. — Добре ли сте?

— Да, всичко е наред, просто си порязах пръста на счупения прозорец. — Макайвър погледна Локхарт, който се потеше не по-малко от него. — По-добре да тръгваме, Том. Сержанте, ще правим наземни изпитания на 212. — Видя острия поглед на Локхарт.

— Слушам, сър. Ще информирам базата — каза Вазари.

— Не е необходимо. — За миг Макайвър се почуди, после се сети какво да му каже. — Във ваш интерес е, щом сте тук, да се подготвите за посещението на министър Киа.

— Какво? — Кръвта се дръпна от лицето на сержанта.

— Трябва скоро да пристигне за обратния полет до Техеран. Нали вие бяхте единственият свидетел срещу него и горкия перко Есвандиари?

— Да, но аз ги чух — избухна Вазари. Трябваше да се оправдае. — Киа е копеле и лъжец, както и Перкото, и замисляха престъпление. Забравихте ли, че той нареди да набият Еър? Можеха да го убият, забравихте ли това? Всичко, което казах за Есвандиари и Киа, е вярно, вярно е.

— Сигурен съм, че е така. Вярвам ви. Но Киа ще бъде дяволски обезпокоен, ако ви види, нали? Служителите — също, те бяха много ядосани. Положително ще ви издадат. Може би ще успее да отклони Киа — каза Макайвър, за да го предразположи, надяваше се да го задържи на тяхна страна, — а може би не. На ваше място бих се разкарал. Не се мотайте наоколо. Хайде, Том. — Макайвър се обърна да тръгне, но Вазари застана на пътя му.

— Не забравяйте, че аз предотвратих кървавата баня, като казах, че товарът на Шандор се е изместил. Ако не бях аз, щеше да е мъртъв, ако не бях аз, щяха да изправят всички ви пред някой комитет... трябва да ми помогнете... — По лицето му вече течаха сълзи. — Трябва да ми помогнете...

— Ще направя каквото мога — каза Макайвър и излезе. Жал му беше за Вазари. С мъка се сдържа да не изтича при другите, виждаше тревогата им. Локхарт го настигна.

— „Вихрушка“ ли? — попита той. Едва успяваше да върви в крак с Макайвър.

— Да, Анди натисна копчето по план. Скраг и Руди са приели и вероятно вече са на път. — Думите излитаха от устата на Макайвър една през друга. Не забеляза внезапното отчаяние на Локхарт. Вече бяха стигнали при Еър и механиците. — Вихрушка! — дрезгаво извика той и гласът му прозвуча като бойна тръба.

— Чудесно. — Гласът на Фреди Еър беше спокоен, за разлика от другите той сдържаха възбудата си. — Защо се забавихме? Какво стана?

— Ще ти кажа по-късно. Пускай двигателите и да тръгваме! — Макайвър се насочи към първия 212, Еър — към втория. Механиците вече скачаха в кабините. В този момент една служебна кола с полковник Чангиз и няколко войници зави в двора и спря пред офиса. Всички войници бяха с автомати и зелени ленти на ръкавите.

— А, капитане, вие ли ще летите с министър Киа за Техеран? — Чангиз изглеждаше объркан и ядосан.

— Да, да, аз. В десет, в десет маса.

— Получих съобщение, че иска да изтегли пътуването си по-рано — в осем часа, но вие няма да заминавате преди десет, за колкото е разрешението ви. Ясно?

— Да, но...

— Щях да ви се обадя, но телефоните ви пак не работят, а и радиото ви нещо не е наред. Не поддържате ли оборудването си? Работеше, след това прекъсна. — Полковникът погледна към трите хеликоптера, наредени един до друг, и тръгна към тях. — Не знаех, че днес имате служебни полети.

— Само наземни изпитания на едната машина, а на другата трябва да се провери апаратурата за смяната на екипа на сонда Абу Сал

утре, полковник — рече бързо Макайвър и добави, за да отклони вниманието му: — Какъв е проблемът с министър Киа?

— Няма проблеми — отвърна Чангиз раздражено, после погледна часовника си и реши да не проверява хеликоптерите. — Накарайте някой да ви оправи радиото, а вие елате с мене. Молла Хусаин иска да ви види. Ще се върнем навреме.

— С удоволствие ще докарам капитан Макайвър след малко — почна Локхарт. — Тук има някои неща, които той трябва...

— Хусаин иска да види капитан Макайвър, не вас — веднага! Вие се занимайте с радиото! — Полковникът нареди на хората си да го чакат, седна зад кормилото и посочи на Макайвър да седне до него. Невъзмутим, Макайвър се подчини. Чангиз подкара, а шофьорът му тръгна към офиса. Войниците се пръснаха, занадничаха в хеликоптерите. И двата 212 бяха натъпкани с последните важни резервни части, натоварени предната вечер. Като се опитваха да изглеждат безгрижни, механиците затвориха вратите на кабините и започнаха да ги лъскат.

Еър и Локхарт гледаха след заминаващата кола.

— Ами сега какво? — попита Еър.

— Не знам. Не можем да тръгнем без него. — На Локхарт му се гадеше.

Бандар-е Делама: 7,26 сутринта.

Четирите 212 бяха изкарани от хангара и готови за излитане. Фоулър Джойнс и другите трима механици се мотаеха в задната част на кабините и чакаха нетърпеливо. Тежките четиридесет-галонови варели с резервно гориво бяха завързани по местата им. Имаше и много кашони с резервни части. Куфарите бяха завити с брезент.

— Айде бе, тяхната мила ма... — изпсува Фоулър и изтри потта си. Въздухът в кабината беше наситен с керосинови изпарения.

През отворената врата на кабината виждаше Руди, Шандор и Поп Кели, които още чакаха в хангара. Всичко беше готово по плана, липсваше само последният пилот, Дюбоа. Закъсняваше с десет минути и никой не знаеше дали управителят на базата Нумир или някой от Зелените ленти не го е спрял. В този момент видя Дюбоа да излиза и

едва не припадна. С галско безразличие Дюбоа беше понесъл куфара си, а шлифера си беше праметнал през ръка. Докато минаваше покрай офиса, на прозореца се появи Нумир.

— Да тръгваме — изграчи Руди и влезе в кабината колкото можеше по-спокойно, щракна колана и натисна „Пуск двигатели“. Шандор го последва. Поп Кели включи секунда след тях, роторите им набираха скорост. Без да бърза, Дюбоа метна куфара си на Фоулър, постави внимателно шлифера върху един кашон и седна на пилотската седалка. Включи веднага, без изобщо да закопчава колана или да прави проверки. Фоулър ругаеше несвързано. Двигателите чудесно набираха обороти и Дюбоа си тананикаше някаква песничка, намести слушалките си и сега вече, когато всичко беше готово, закопча колана. Не видя как Нумир изтича от офиса.

— Къде отивате? — крещеше Нумир на Руди през страничния прозорец.

— „Иран-Тода“, пише го в документите — Руди продължаваше процедурата по пуск. Стрелките навлизаха в зеления сектор.

— Но не сте искали разрешение за „пуск на двигателите“ от Абадан и...

— Днес е Свещен ден, ага, можеш да го направиш вместо нас.

— Това е ваша работа! — извика ядосано Нумир. — Трябва да изчакате Затаки. Трябва да изчакате полков...

— Точно така, искам да съм сигурен, че хеликоптерът ми ще бъде готов, щом той пристигне — много е важно да остане доволен, нали?

— Да, но защо Дюбоа носеше куфар?

— А, нали ги знаете французите — отвърна Руди първото, което му дойде на ума. — Много държат на дрехите, а той е сигурен, че ще го базират в „Иран-Тода“ и си носи резервна униформа. — Палецът му застана над превключвателя на лоста за управление. „Недей — заповяда си той — не бъди нетърпелив, всички знаят какво да правят, не бъди нетърпелив.“

В този момент през праха зад Нумир Руди видя как камионът на зелените бавно влиза през главния портал и спира. Не се чуваше от шума на двигателите. Но не беше Затаки, само обикновени зелени гвардейци, които слязоха и застанаха на групичка, наблюдавайки с

любопитство хеликоптерите. Никога досега четири машини не бяха стартирали едновременно.

— Готов съм, mon vieux — чу той гласа на Дюбоа в слушалките, след това се обади Поп Кели, след него — Шандор. Руди превключи на предаване и каза в микрофона: — Давай! — Наведе се към прозореца и направи знак на Нумир: — Няма нужда и останалите да чакат, аз ще чакам.

— Но заповедта ви е да се движите в група и разрешението... — Гласът на управителя на базата беше заглушен от включените на пълна мощност двигатели. Процедурата на аварийно излитане по плана, която пилотите тайно бяха договорили предната вечер, вървеше нормално. Дюбоа излетя надясно, Шандор — наляво, Кели — право напред: пръснаха се като ято бекасини. За секунди бяха във въздуха и надалече, летяха ниско над земята. Лицето на Нумир стана мораво: — Нали ви се каза...

— Това е за твоята безопасност, ага, опитваме се да те предпазим — надвика Руди воя на двигателите и му махна с ръка да се приближи. Всички стрелки вече бяха в зелените сектори. — Така е по-добре, ага, така ще свършим работата и няма да има проблеми. Трябва да предпазим и тебе, и „Иран Ойл“. — Чу в слушалките тревожния глас на Дюбоа, който наруши задължителното радиомълчание:

— Някаква кола е почти пред портала!

В този миг и Руди я видя и позна Затаки на предната седалка. Включи двигателите на максимална мощност.

— Ага, ще го вдигна на няколко метра, броячът на оборотите ми подскача...

Нумир викаше нещо, но думите му се изгубиха в шума. Затаки беше на по-малко от сто метра. Руди усети как роторите ухапаха въздуха, машината се издигна. За миг изглеждаше, че Нумир ще скочи на ската, но той се сниши и се дръпна встрани, ската го закачи и той падна. Руди набра инерция и бавно се отдалечи. Останалите бяха заели позиция над блатото. Приблужи се към тях, поклати хеликоптера настрани, вдигна палец и поведе полета към Персийския залив, на четири мили от тях.

Нумир се изправи. Задавяше се от ярост. Колата на Затаки спря до него.

— Какво става, за Бога? — викна побеснял Затаки и скочи от колата. Хеликоптерите вече изчезваха в мъглата и шумът на двигателите заглъхваше. — Трябваше да ме чакат!

— Зная, зная, полковник, казах им, но те... те просто излетяха и... — Юмрукът го удари в лицето, Нумир извика и падна. Останалите зелени гледаха безразлично, свикнали с такива избухвания. Един вдигна Нумир и го плесна, за да се свести.

Затаки ругаеше към небето и когато гневният му изблик премина, нареди:

— Вземете това камилско лайно и ме последвайте. — Профуча край отворения хангар и видя двата 206 в задната му част, около тях имаше резервни части, един вентилатор сушеше прясно боядисани места — грижливият камуфлаж на Руди, който трябваше да им даде още няколко минути преднина. — Ще накарам тия кучета да съжбяват, че не са ме изчакали — промърмори Затаки. Главата пак го болеше.

Ритна вратата на офиса и изтича до радиопредавателя:

— Нумир, веднага ме свържи с тях!

— Но Джахан, нашия радиооператор, го няма още, а аз...

— Действай!

Ужасен, Нумир включи радиото. Устата му кървеше.

— Базата вика капитан Луц! — изфъфли той, изчака, след това повтори й добави: — Спешно!

В хеликоптерите.

Бяха само на три метра над блатистата местност и на неколкостотин метра от летището, когато ядосаният глас на Затаки наруши тишината:

— Всички хеликоптери да се върнат в базата, да се върнат в базата! Върнете се!

Руди регулира малко мощността на двигателя и баланса. Видя как Марк Дюбоа в най-близкия хеликоптер му маха, а после показва среден пръст на слушалките. Руди се усмихна и направи същото, след това усети, че по лицето му тече пот.

— ВСИЧКИ ХЕЛИКОПТЕРИ ДА СЕ ВЪРНАТ! ВСИЧКИ...

На летището.

— ... ХЕЛИКОПТЕРИ ДА СЕ ВЪРНАТ — крещеше Затаки в микрофона. — ВСИЧКИ ХЕЛИКОПТЕРИ ДА СЕ ВЪРНАТ!

В отговор се чу само пращенето на статично електричество. Затаки рязко тупна микрофона на масата.

— Свържи ме с кулата в Абадан! БЪРЗО! — извика той и ужасеният Нумир, с кръв по брадата, превключи каналите. След шестото повикване, този път на фарси, се свърза.

— Тук е кулата в Абадан, слушаме ви, ага — долетя нечий глас.

Затаки изтръгна микрофона от ръката му.

— Говори полковник Затаки от Революционния комитет на Абадан — каза той на фарси. — Обаждам се от летище Бандар-е Делама.

— Мир вам, полковник — Гласът беше изпълнен с уважение. — Какво можем да направим за вас?

— Четири от нашите хеликоптери излетяха без разрешение, отиват към „Иран-Тода“. Върнете ги веднага.

— Един момент, моля. — Чуваха се приглушени гласове. Затаки чакаше, по лицето му бяха избили петна. Чакаше и чакаше, след това се чу: — Сигурен ли сте, ага? Не ги виждаме на екрана на радара.

— Разбира се, че съм сигурен. Върнете ги!

Отново се чуха приглушени гласове, отново чакаха. Затаки щеше да се пръсне. После някакъв глас каза на фарси:

— Нарежда се на четирите хеликоптера, които са излетели от Бандар-е Делама, да се върнат в базата си. Моля, потвърдете, че се връщате. — Съобщението беше предадено неумело, след това повторено. — Може би радиото им не работи, ага, Бог да ви благослови — добави гласът.

— Продължавайте да ги викате! Летят ниско и се насочват към „Иран-Тода“!

Пак се чуха приглушени гласове, после пак нещо на фарси като преди и изведнъж се намеси някакъв глас с американски акцент:

— Окей, аз ги поемам! Говори контролна кула Абадан. Хеликоптери по направление 090 градуса, чувате ли ме?

Кабината на Дюбоа.

Посоката му по компаса беше 091 градуса. В слушалките отново се чу резкият глас:

— Тук контролна кула Абадан, хеликоптери по направление 090 градуса на една миля от брега, чувате ли ме? — Пауза. — Контролна кула Абадан, хеликоптери по направление 090, превключете на канал 121,9... чувате ли ме? — Това беше аварийният канал, който всички летателни апарати трябваше да прослушват автоматично. — Хеликоптери по направление 090 градуса, на една миля от брега, върнете се в базата. Чувате ли ме?

Дюбоа виждаше през мъглата как брегът бързо се приближава, беше на по-малко от половин миля, но летяха много ниско и се съмняваше, че ги виждат на радара. Погледна наляво. Руди посочи към слушалките и след това вдигна пръст към устните си да запазят мълчание. Марк вдигна палец и предаде съобщението на Шандор, който летеше вдясно, обърна се и видя Фоулър Джойнс да идва от кабината, за да седне до него. Посочи му резервните слушалки, които висяха над седалката. Гласът вече беше по-нервен:

— Всички хеликоптери по направление от Бандар-е Делама към „Иран-Тода“, върнете се в базата! Чувате ли ме?

Фоулър вече имаше връзка с него чрез слушалките и каза в интеркома:

— Да се запуши ефирът дано!

Гласът се обади отново и усмивките им изчезнаха:

— Контролна кула Абадан вика полковник Затаки. Чувате ли ме?

— Да, говорете.

— Доловихме за миг следа на радара, може би нищо не е, но би могло да бъде хеликоптер или хеликоптери в плътна група по направление 090... — Предаването заглъхна. — ... това ще ги отведе направо към...

На летището.

— ... „Иран-Тода“. Да не искат разрешение за пуск на двигателите и да не поддържат радиовръзка, са сериозни нарушения. Моля, дайте ни позивните им и имената на пилотите. Радиото на „Иран-Тода“ още не работи, иначе щяхме да се свържем с тях. Предлагам да изпратите някой там да арестува пилотите и да ги доведе веднага във „Въздушен контрол“ в Абадан, да отговарят за нарушаване на въздушните разпоредби. Чувате ли ме?

— Да... да, разбирам. Благодаря. Един момент. — Затаки бутна микрофона в ръцете на Нумир. — Отивам в „Иран-Тода“! Ако се върнат, докато ме няма, арестувайте ги! Съобщете на „Въздушен контрол“ каквото искат да знаят! — Той изфуча навън, като остави трима души с автомати в базата.

— Контролна кула Абадан — започна Нумир, — тук Бандар-е Делама: HVV, HGU, HKL, HXS, и четирите са 212. Пилоти Руди Луц, Марк Дюбоа...

В кабината на Поп Кели.

— ... Шандор Петрофи и Игнейшъс Кели, преведени от „Иран Ойл“ със заповед на полковник Затаки в „Иран-Тода“.

— Благодаря, Бандар-е Делама, дръжте ни в течение.

Кели погледна надясно и ентусиазирано вдигна палец на Руди, който прие сигнала...

Кабината на Руди.

... и го предаде на Дюбоа, който също прие. После отново се взря в мъглата.

Плътено групирани хеликоптери бяха почти над бреговата линия. „Иран-Тода“ беше вляво от тях, на около половин миля, но Руди не я виждаше поради мъглата. Той ускори малко, за да излезе напред, след това зави и вместо на юг се насочи на изток. При това положение курсът им целенасочено минаваше точно над инсталацията и той увеличи височината само малко, колкото да минат над постройките. Комплексът беше под тях, но той знаеше, че хората на земята са

разбрали за тях от внезапния вой на двигателите при появяването им. Когато преминаха, той отново се сниши и задържа на този курс, сега се насочи към сушата в продължение на малко повече от десет мили. Земята тук беше пуста, наоколо нямаше села. Според плана им той отново зави на юг към морето.

Видимостта изведнъж започна да се влошава. Тук долу, на височина пет-шест метра, видимостта беше едва четвърт миля, на места границата между небето и морето се размиваше и релефът изобщо не се различаваше. Някъде напред, на около шестдесет мили, беше остров Харг с изключително мощния си радар, а след още двеста и двадесет мили първата суша — Бахрейн. Поне два часа полет, а с този вятър дори повече — югоизточният вятър от тридесет и пет възела беше преминал в относително постоянен насрещен вятър със скорост двадесет възела.

Над вълните беше опасно, но само така можеха да се изплъзнат под радара, ако някой следеше екрана, и да избегнат прехващащите изстребители, ако ги изпратят след тях.

Руди мръдна лоста, разклати хеликоптера, след това докосна за миг бутона на предавателя.

— Делта четири, делта четири — каза ясно той кода за Ал Шаргаз, който означаваше, че и четирите хеликоптера от Бандар-е Делам са в безопасност и напускат брега. Видя Дюбоа да сочи нагоре — искаше да се издигнат по-високо. Поклати глава, посочи напред и надолу — нареждаше им да останат ниско и да се придържат към плана. Те послушно се разгърнаха, заедно напуснаха сушата и навлязоха в сгъстяващата се мъгла.

Ал-Шаргаз, офисът на С-Г.

Гавалан говореше развълнуван по телефона с болницата.

— Свържете ме с капитан Старк, моля ви... Ало, Дюк, обажда се Анди, исках само да ти кажа, че получихме „делта четири“ от Руди преди минута, нали е чудесно?

— Чудесно, страхотно! Фантастично! Четири се измъкнаха, остават пет!

— Да, но са шест, не забравяй Ерики...

Ленгех: 8,04 сутринта.

Скрагър още чакаше в преддверието на полицейския участък. Седеше тъжно на една дървена пейка пред жандармерийския капрал, който го гледаше отвисоко иззад бюрото, разположено зад преграда на височината на гърдите.

Скрагър отново погледна часовника си. Беше пристигнал в седем и двадесет, в случай че канцеларията отвори рано, но капралът дойде чак в осем без петнадесет, посочи му учтиво пейката и го покани да чака. Най-дългото чакане в живота му.

„Руди и момчетата от Ковис сигурно вече летят — помисли си той унило. — И ние щяхме да излетим, ако не бяха тези проклети паспорти. Още една минута и край. Не смея повече да чакам — не смея, ще ни трябва цял час да се измъкнем, а сигурно някъде между трите бази ще има издънка, все ще се намери някой досадник, който да задава въпроси и да тръгне да се обажда. А пък и онова влечуго Сиамаки.“ Снощи Скрагър бе прослушал раздразнените повиквания на Сиамаки до Гавалан в Ал Шаргаз и до Макайвър в Ковис, който му каза, че щял да го чака днес на летището в Техеран.

„Проклето влечуго! Все пак, изглежда, че постъпих добре, като не се обадох на Анди да отмени операцията. По дяволите, нашият път е най-лесен и ако бях отложил «Вихрушка» за утре, щеше да възникне нещо друго или при нас, или при някой от останалите и Мак нямаше да може да избегне днес полета до Техеран с проклетия Киа. Не мога да рискувам така, просто не мога. Мак беше нервен като пред първи полет.“

Вратата се отвори и той видя двама жандарми, които влачеха някакъв пребит младеж с разпокъсани мръсни дрехи.

— Какъв е този? — попита капралът.

— Крадец. Хванахме го да краде, капрал, крадеше ориз на пазара Ишмаел, глупакът му с глупак. Хванахме го по време на патрула, тъкмо преди да се съмне.

— Такава е била Божията воля. Сложете го във втора килия. — После капралът извика към младежа на фарси. Скрагър, който не разбираше езика, се стресна: — Кучи син! Как може да си толкова глупав да те хванат? Не знаеш ли, че вече не ти се полага само бой! Колко пъти трябва да ви се казва? Сега важи ислямският закон. Ислямският закон!

— Аз... бях гладен... моята...

Единият от жандармите разтърси грубо ужасения младеж и той изстена.

— Гладът не е извинение! И аз съм гладен, семействата ни са гладни, всички са гладни, разбира се, че сме гладни! — И го изнесоха от стаята.

Капралът пак го наруга. Съжаляваше го. После погледна Скрагър, кимна му и продължи работата си. Колко глупаво беше чужденците да са тук на Свещен ден, но ако този старец иска да чака сержанта цял ден и цяла нощ, да си чака.

Писалката му шумно скърцаше и Скрагър стисна зъби. Беше осем и единадесет минути. Навъсеният Скрагър се надигна и благодари престорено на капрала, който учтиво го помоли да остане. След това тръгна към вратата и едва не се сблъска с Кешеми.

— О, прощавай, приятел! Салаам, ага Кешеми, салаам.

— Салаам, ага. — Кешеми забеляза облекчението и нетърпението на Скрагър, язвително му посочи да чака и се приближи до бюрото. Проницателният му поглед разбираше ясно чувствата на капрала. — Здравей, Ахмед, Бог да ти даде мир.

— И на ваше превъзходителство, сержант Кешеми.

— Какви са проблемите днес? Знам какво иска чужденецът.

— Имаше още едно ислямско-марксистко събрание почти в полунощ близо до доковете. Един муджахидин беше убит, прибрахме други седем в килиите — лесно беше, засадата стана добре благодарение на Бога, а Зелените ленти ни помогнаха. Какво ще правим с тях?

— Ще следваме новите разпоредби — рече търпеливо Кешеми. — Ще изправим арестуваните пред Революционния комитет, като дойдат утре сутринта. Друго? — Капралът му разказа за младежа. — Същото важи и за него — да се остави да го хванат кучият му син! —

Кешеми влезе зад преградата, отиде до сейфа, извади ключа и го отвори.

— Слава на Бога, мислех, че ключът се е загубил — каза капралът.

— Беше, но Лафти го намери. Тази сутрин отидох у тях. Беше в джоба му. — Паспортите бяха върху кутиите с патрони. Той ги извади на бюрото, провери ги внимателно, подписа разрешителното от името на Хомейни, провери ги отново. — Заповядайте, пилот ага — той ги подаде на Скрагър.

— Mamnoon am, agha, khoda haefez. (Благодаря, ваше превъзходителство, довиждане.)

— Khoda haefez, agha. — Сержант Кешеми разгърси подадената му ръка и загледа замислено как Скрагър си тръгва. Видя през прозореца, че подкара забързано. Прекалено забързано. — Ахмед, имаме ли бензин в колата?

— Вчера имаше, ваше превъзходителство.

Летището на Бандар-е Делама: 8,18 сутринта.

Нумир тичаше като обезумял от един фургон на механиците към друг, но всичките бяха празни. Втурна се обратно към канцеларията си. Джахан, радистът, го погледна стреснато.

— Отишли са си! Всички са си отишли — пилоти, механици... и повечето от нещата им също ги няма! — изпелтечи Нумир. Лицето му още бе зачервено от удара на Затаки. — Кучи синове!

— Но... нали отидоха само до „Иран-Тода“, ваше пре...

— Казвам ти, че са избягали, и то с нашите хеликоптери!

— Но двата 206 са в хангарите, видях ги, а един вентилатор суши боята. Негово превъзходителство Руди няма да остави включен вентилатор, та...

— За Бога, казвам ти, че са си отишли! Джахан, мъж на средна възраст с очила, включи радиото.

— Капитан Руди, тук е базата, чувате ли ме?

Кабината на Руди.

И Руди, и неговият механик Фейгънуич чуха ясно повикването.

— Базата вика капитан Руди, чувате ли ме?

Руди мръдна малко настройката и отново се отпусна, погледна вляво и вдясно. Видя, че Кели сочи към слушалките и вдига два пръста — даваше му знак. Показа му, че е разбрал. След миг веселото му настроение помръкна. Чу се:

— Техеран, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Пилотите застинаха. Нямахте отговор. — Ковис, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Никакъв отговор. — Ленгех, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

— Бандар-е Делама, тук Ленгех, чуваме ви на пет без две, говорете.

Последва поток от думи на фарси. Руди не разбираше нищо. След това двамата радисти разговаряха известно време помежду си. След кратка пауза Джахан каза на английски:

— Техеран, тук Бандар-е Делама чувате ли ме? — Пращене. Той повтори повикването. Пращене. След това: — Ковис, чувате ли ме? — И отново тишина.

— Засега — промърмори Руди.

— Какво беше това, капитане? — попита, Фейгънуич.

— Засякоха ни. Няма и петнайсет минути, откакто излетяхме, и ни засякоха! — Навсякъде около тях имаше бази на изтребители, а пред тях беше голямата, модерна база на Харг. Не се и съмняваше, че ако ги открият, ще ги свалят. И съвсем правилно. Въпреки че сега бяха в пълна безопасност ниско над вълните, където видимостта беше едва четвърт миля, скоро мъглата щеше да се разсее и те щяха да бъдат безпомощни. Отново се чу гласът на Джахан.

— Техеран, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Пращене. — Ковис, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

Никакъв отговор.

Руди изруга наум. Джахан беше добър радист, упорит, и щеше да продължава да вика, докато Ковис или Техеран не се обадят. А после? „Това си е техен проблем, не мой. Моята работа е да си измъкна четворката в безопасност, за това трябва да се безпокоя. Трябва да си изведа четворката в безопасност.“

Вълните бяха на четири-пет метра под тях, още нямаха бели гребени, но бяха сиви и гадни, а вятърът не беше отслабнал. Погледна

към Кели и размаха хоризонтално ръка — сигнал да се разгърнат и да не се опитват да поддържат визуална връзка, ако видимостта се влоши. Кели прие. Предаде по-нататък на Дюбоа, който предаде на Шандор най-вдясно и се зае да изстиска максималното от машината с най-малък разход на гориво, вперил поглед в белотата отпред. Скоро щяха да излязат над истинските морски дълбини.

Ленгех, летището: 8,31 сутринта.

— Божичко, Скраг, помислихме, че си арестуван — възкликна Воси. Двата с Вили пресрещнаха колата му, прималели от облекчение, зад тях напиреха тримата механици. — Какво стана?

— Взех паспортите, така че да тръгваме.

— Имаме проблем. — Лицето на Воси беше побеляло.

Скрагър се намръщи. Още беше потен от чакането и пътуването обратно.

— Сега пък какво?

— Али Паш е тук. Говори по радиостанцията. Дойде както обикновено и се опитахме да го отпратим, но той не искаше да си тръгне и...

— А през последните пет минути, Скраг — намеси се нетърпеливо Вили, — през последните пет или десет минути той се държи странно, за Бога, и...

— Скраг, все едно, че са му го натикали в задника! Никога не съм го виждал та... — Воси спря. Али Паш излезе на верандата пред радиокабината на офиса и нетърпеливо махна на Скрагър с ръка.

— Идвам веднага, Али — извика Скрагър. После прошепна на Бенсън, главния механик: — Ти и твоите момчета готови ли сте?

— Тъй вярно, сър. — Бенсън беше дребен, жилав и нервен. — Взех вашите неща във фургона малко преди да дойде Али Паш. Офейкваме ли?

— Почакайте, докато вляза в офиса. Всичко на...

— Имаме „Делта четири“, Скраг — каза Вили. — От останалите — нищо.

— Всички да чакат, докато дам сигнал. — Скрагър си пое дълбоко дъх и тръгна, поздравявайки Зелените ленти, край които

минаваше. — Салаам, Али Паш, добър ден — рече той и забеляза нервността и безпокойството на младежа. — Нали ви освободих днес?

— Ага, случи се не...

— Само секунда, синко! — Скрагър се обърна и с престорена раздразнителност извика: — Бенсън, казах ти: ако искате да ходите на пикник с Дрю, вървете, но да се върнете до два часа, иначе мислете му! Какво чакате, по дяволите? Нали трябва да правите наземни изпитания?!

— Да, Скраг, извинявай, Скраг!

Едва не се засмя, като видя как Бенсън и американският механик Дрю скачат в стария фургон и заминават, а Воси и Вили покорно тръгват към кабините си. Олекна му, когато най-последно влезе в офиса и остави куфарчето с паспортите на бюрото си.

— Е, какъв е проблемът?

— Вие ни напускате, ага — изненада го младежът.

— Ами, ние, ъ-ъ, ние не заминаваме — започна Скрагър. — Просто правим наземни изпи...

— Да, но си отивате, знам! Утре... утре няма смяна на екипите и защо са ви куфари — видях ага Бенсън с куфари — и защо са изписани всички резервни части, и всички пилоти и механици... — По лицето на младежа потекоха сълзи. — ... вярно е.

— Слушай синко, ти си се разстроил. Иди почивай днес.

— Но вие си отивате като онези от Бандар-е Делама, отивате си днес, а с нас какво ще стане?

Думите му бяха заглушени от порой на фарси от радиото. Младежът избърса сълзите си и докосна копчето за предаване, отговори на фарси, след това добави на английски:

— Готовност едно — после отчаяно се обърна към Скрагър: — Това беше ага Джахан, повтори пак онова, което каза преди десет минути. Техните четири 212 са изчезнали, ага. Отишли са си, ага. Излетели са в седем и тридесет и две за „Иран-Тода“, но не са кацнали там, просто са продължили в морето.

Скрагър седна на стола си, мъчеше се да изглежда спокоен. Радиото отново проработи, вече на английски:

— Техеран, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

— Вика Техеран през пет минути, и Ковис, но няма отговор... — От очите на младежа отново потекоха сълзи. — От Ковис също ли са

си отишли вече, ага? В Техеран няма ли ваши хора? Какво ще правим, като си идете? — На рампата първият 212 шумно заработи, вторият го последва веднага. — Ага — продължи разтревожен Али Паш, — първо трябва да искаме разрешение за „пуск на двигателите“ от Киш.

— Не е необходимо да ги безпокоим в почивния им ден, това не е полет, просто изпитания — отвърна Скрагър. Включи връзката с машините и потърка брадата си. Чувствуваше се омърсен и виновен. Харесваше Али Паш и това, което младежът казваше, беше вярно. Когато си отиде, нямаше да има работа, а за хора като Али Паш съществуваше само Иран и само Бог знаеше какво щеше да стане тука. Чу се гласът на Вили:

— Скраг, броячът на оборотите ми се дига.

Скрагър взе микрофона.

— Изведи го до зелевата градина и направи изпитания. — Градината беше район на около пет мили навътре в сушата, далече от града, където изпитваха двигателите и можеха да тренират аварийни процедури. — Остани там, Вили. Ако има проблеми, обади ми се. Винаги мога да взема Бенсън, ако е необходимо някакво регулиране. Как е при тебе, Ед?

— Чудно, направо чудно. Скраг, ако нямаш нищо против, бих искал да потренирам аварийно изключване на двигателите, скоро трябва да се явявам за подновяване на разрешителното — Вили може да ме наблюдава, а?

— Окей. Обадете се след час. — Скраг отиде до прозореца, доволен, че остава с гръб към Али Паш и към тъжните му, обвиняващи очи. Двата хеликоптера излетяха и се насочиха към вътрешността на сушата. В офиса беше по-задушно от обикновено. Скрагър отвори прозореца. Али Паш седеше унил до радиото. — Защо не идеш да си почиваш, момче?

— Трябва да отговоря на Бандар-е Делама. Какво да им кажа, ага?

— Какво те попита Джахан?

— Каза, че ага Нумир искал да знае дали съм забелязал нещо странно, дали тук не е станало нещо странно: да се изписват резервни части, хеликоптерите да са излетели, къде са пилотите и механиците.

— Е, тук не става нищо странно. — Скрагър го наблюдаваше. — Аз съм тук, механиците отидоха на пикник, Ед и Вили правят рутинни проверки. Рутинни. Нали така? — Не откъсваше поглед от младежа,

искаше той да мине на тяхна страна. Нямахте как да го убеди, нямаште какво да му предложи, нямаште пишкеш, освен... — Ти одобряваш ли това, което става тука, синко? — попита той внимателно. — Искам да кажа, това, което бъдещето ти предлага?

— Бъдеще? Моето бъдеще е в компанията. Ако... ако вие си тръгнете, тогава... тогава няма да имам работа, няма да... не мога да си позволя... Няма, не мога да си позволя, аз съм единствен син...

— Ако искаш да заминеш, синко, ще имаш работа и бъдеще. Ако искаш. Извън Иран. Гарантирано.

Младежът зяпна срещу него — изведнъж бе разбрал какво му предлага Скрагър.

— Но... какво е гарантирано, ага? Живот във вашия Запад, аз самичък? Ами близките ми, семейството, бъдещата ми годеница?

— Не мога да ти отговоря на това, Али Паш — рече Скрагър. Гледаше часовника си и усещаше как времето тече. Станцията присветваше и тихо бръмчеше. Той беше готов да се пребори с младежа, който бе по-висок от него, по-едър, по-млад с може би тридесет и пет години, а после да повреди радиото и да хукне. „Съжалявам, синко, но по един или друг начин ще трябва да ни съдействаш.“ Приближи се небрежно, зае по-добра позиция. — Както казвате вие, Иншаллах — усмихна се той предразполагащо и се приготви.

Когато чу тези думи от устата на любезния, странен възрастен мъж, когото толкова уважаваше, Али Паш усети как го облива вълна от топлина.

— Това е моят дом, ага, моята земя — рече простичко той. — Имамът си е имам и се подчинява само на Бога. Бъдещето си е бъдеще и е в ръцете на Бога. Миналото също си е минало.

И преди Скрагър да успее да го спре, Али Паш повика Бандар-е Делам и заговори на фарси в микрофона. Разговорът беше кратък, след това Али изведнъж прекъсна връзката и вдигна очи към Скрагър.

— Не ви обвинявам, че си отивате. Благодаря ви, ага, за... за миналото. — След това с подчертано отмерени движения изключи радиото, извади един прекъсвач и го сложи в джоба си. — Казах му, че ние... приключваме за днес.

— Благодаря, синко — въздъхна Скрагър. Вратата се отвори. Беше Кешеми.

— Искам да инспектирам базата — каза той.

Щабът в Ал Шаргаз.

— ... а после, Анди, радистът на Ленгех — Али Паш, каза на Джахан: „Не, тука няма нищо странно“ — разказваше Мануела — и добави някак си рязко: „Приключвам за днес. Трябва да ходя на молитва.“ Нумир го повика веднага, искаше да изчака няколко минути, но нямаше отговор.

— Рязко? — попита Гавалан. Скот и Ногър слушаха внимателно. — Как рязко?

— Сякаш му е писнало или пък са му опрели пистолет до главата — не е обичайно един иранец да е толкова рязък — добави с безпокойство Мануела. — Сигурно просто си въобразявам, Анди.

— Значи ли това, че Скрагър е още там, или не? Скот и Ногър се намръщиха, ужасени от тази мисъл. Мануела нервно се размърда.

— Ако беше там, щеше да отговори лично, за да ни извести! Аз поне бих го направил. Може би... — Телефонът иззвъня и Скот вдигна слушалката: — С-Г. О, здрасти, Чарли, задръж така. — Подаде слушалката на баща си. — От Кувейт...

— Ало, Чарли. Всичко наред ли е?

— Да, благодаря. Аз съм на летището в Кувейт, обаждам се от офиса на Патрик в „Гърни“. — Въпреки че двете компании си съперничеха по целия свят, отношенията им бяха много приятелски. — Какво ново?

— Делта четири, все още нищо друго. Ще позвъня веднага щом Жан-Люк се обади от Бахрейн — той е при Деларне в „Гълф Ер де Франс“, ако го търсиш. Джени с тебе ли е?

— Не, върна се в хотела, но аз съм готов, щом пристигнат Мак и останалите.

— Каза ли на Патрик, Чарли? — попита го тихо Гавалан и чу пресиления му смях.

— Смешна работа, Анди! На тукашния човек на „Бритиш Еървейз“, на двама други и на Патрик им е дошла щурата идея, че сме замислили нещо — нещо като да се измитаме. Представяш ли си?

— Не избързвай, Чарли, придържай се към плана — въздъхна Гавалан. Това означаваше да мълчи, докато хеликоптерите от Ковис не навлязат в системата за въздушен контрол на Кувейт, след това да се довери на Патрик. — Ще се обадя, щом науча нещо. Дочуване. А, чакай малко, съвсем забравих. Помниш ли Рос, Джон Рос?

— Как бих могъл да забравя? Защо?

— Чух, че е в Международната болница в Кувейт. Вижте как е, след като се оправите, моля те!

— Разбира се, Анди, веднага. Какво му е?

— Не знам. Обади се, ако имаш някакви новини. Дочуване. — И затвори телефона. Още една въздишка. — В Кувейт се е разчуло.

— Господи, щом там зна... — Звънът на телефона прекъсна Скот. — Ало? Момент. Господин Нюбъри, татко.

Гавалан пое слушалката.

— Добро утро, Роджър, как са нещата?

— А. Ами, аз, ъ-ъ, точно това исках да те питам. Как са нещата? Неофициално, разбира се.

— Добре, добре — отговори неангажиращо Гавалан. — Ще бъдеш ли в офиса си през целия ден? Ще намина, но ще се обадя, преди да тръгна.

— Да, моля те, мини. Ще бъда тук до обяд. Уикендът е дълъг, нали знаеш. Моля те, обади се веднага след като, ъ-ъ, чуеш нещо — неофициално. Веднага. Доста сме загрижени и... ами, ще го обсъдим, като дойдеш. Довиждане.

— Един момент. Чухте ли нещо за младия Рос?

— Да, да. Съжалявам, но доколкото разбирам, е ранен лошо, не очакват да оживее. Жалко, но е така. Ще те видя преди обед. Довиждане.

Гавалан остави слушалката. Всички го гледаха.

— Какво не е наред? — попита Мануела.

— Очевидно... изглежда, младият Рос е ранен лошо, няма да оживее.

— Каква гадост! Боже, не е честно... — промърмори Ногър. Той им беше разказал за Рос, за това как бе спасил живота им и живота на Азадех.

Мануела се прекръсти и отправи гореща молба към Мадоната да го запази, след това отново и отново я помоли да върне всички мъже

невредими, всички, без пристрастия, и Азадех, и Шаразад, и да бъде мир, моля те, моля те, моля те...

— Татко, каза, ли ти Нюбъри какво е станало?

Гавалан поклати глава. Всъщност не го чу. Мислеше си за Рос. Той беше на едни години със Скот, по-твърд и здрав, по-опитен, а сега... „Горкото момче! Може би ще прескочи трапа... Боже, дано го прескочи! Какво да правим? Продължаваме, само това ни остава. Азадех ще бъде потресена, горкото момиче. Ерики също, дължи живота ѝ на него.“

— Връщам се веднага — той излезе и се запъти към другия офис, откъдето можеше да се обади на Нюбъри на спокойствие.

Ногър стоеше до прозореца, гледаше към летището, но не виждаше нищо. Виждаше обещания фанатичен убиец на Табриз Едно, вдигнал високо отрязаната глава, виещ като вълк към небето — ангелът на внезапната смърт, който се превърна в дарител на живот за него, Арбъри, Дибъл и най-вече за Азадех. „Боже, ако си Бог, спаси го, както той спаси нас...“

— Техеран, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

— Точно на петата минута — промърмори Скот. — Джухан не пропуска нито секунда. Сиамаки нали каза, че ще бъде в офиса точно след девет?

— Да, така каза. — Всички погледнаха към часовника. Беше осем и петдесет и четири.

Летището в Ленгех: 9,01 сутринта.

Кешеми стоеше в хангара и гледаше двата 206, които бяха вътре. Скрагър и Али Паш го наблюдаваха нервно. За миг един слънчев лъч проби надвисналите облаци и блесна по повърхността на 212 на площадката на петдесетина метра от тях. До хеликоптера чакаше очукана полицейска кола, а до нея стоеше шофьорът ѝ — капрал Ахмед.

— Летял ли си с някой от тези, почитаеми Паш? — попита Кешеми.

— С 206? Да, почитаеми сержанте — отвърна Али Паш с най-любезната си усмивка. — Капитанът понякога взема мене или другия

радист, когато не сме на смяна. — Съжаляваше много, че дяволът го бе домъкнал тук днес, повече съжаляваше, защото вече бе неизбежно въвличен в предателство — предателство, защото бе нарушил правилата, лъжеше полицията, не бе съобщил за странните неща, които ставаха. — Капитанът ще ви вземе винаги когато пожелаете — каза той любезно. Цялото му същество се бе концентрирало върху това да се измъкне от тресавището, в което го бяха завлекли дяволът и капитанът.

— Днес ще може ли?

Али Паш за малко да се разкрие пред внимателния му поглед.

— Разбира се, ако помолите капитана, разбира се, ага. Искате ли да го помоля?

Кешеми не каза нищо, просто излезе навън, без да го е грижа за Зелените ленти — половин дузина от тях го наблюдаваха с любопитство. Обърна се към Скрагър направо на фарси:

— Къде са днес всички, ага?

Али Паш превеждаше, но променяше думите, правейки ги да звучат по-добре и по-приемливо. Обясни, че тъй като днес е Свещен ден, без търговски полети, иранските служители правилно са били освободени, капитанът е наредил на хеликоптерите да отидат в определените райони за изпитания, а на останалите механици е разрешил да отидат на пикник, и че самият той си тръгва, за да иде в джамията веднага след като негово превъзходителство сержантът свърши работата си.

Скрагър бе съвсем объркан. Не разбираше фарси и му беше крайно неприятно, че ситуацията е извън негов контрол, но нямаше избор. Животът му и този на неговите хора бяха в ръцете на Али Паш.

— Негово превъзходителство пита какво планирате за останалата част на деня?

— Дяволски добър въпрос — промърмори Скрагър. После се сети за семейния девиз: „Могат да те обесят за едно агне, за една овца, така че по-добре вземи цялото проклето стадо“ — девиз, предаден на поколенията от неговия прародител, изселен в Австралия с доживотна присъда в началото на деветнадесети век. — Кажете ми, моля те, щом свърши, че отивам до зелената градина да проверя Ед Воси. Разрешителното му изтича и трябва да се поднови.

Гледаше и чакаше. Кешеми зададе въпрос, Али Паш отговори, а той през цялото време се чудеше какво да прави, ако Кешеми каже: „Добре, и аз идвам.“

— Негово превъзходителство пита дали бихте били така любезен да дадете на полицията малко бензин?

— Какво?

— Иска малко бензин, капитане. Иска да вземе назаем малко бензин.

— О! О, разбира се, разбира се, ага. — За миг Скрагър се изпълни с надежда. „Полека, синко — помисли си той. — Зелевата градина не е чак толкова далече и Кешеми не може да иска бензина, за да изпрати там колата, а той да полети с мене.“ — Хайде, Али Паш, ела да ми помогнеш — рече той. Не искаше да го оставя сам с Кешеми и го поведе към колонката. Махна с ръка към полицейската кола. Ветреният конус играеше на вятъра. Видя как облаците над тях се трупат, имаше и дъждовни, движеха се бързо, тласкани от насрещен вятър. Тук, долу, вятърът все още беше югоизточен, въпреки че се променяше откъм юг. „За нас е добре, но ще бъде проклет насрещен вятър за останалите“ — помисли мрачно той.

В хеликоптерите, приближаващи към остров Киш: 9,07 сутринта.

Четирите хеликоптера на Руди бяха на видимо разстояние един от друг, по-близо отпреди, летяха спокойно непосредствено над вълните. Видимостта беше между двеста метра и половин миля. Всички пилоти пестяха горивото, стремяха се към оптимален режим и Руди отново се наведе напред, за да почука по стъклото на индикатора за бензина. Стрелката леко потрепна и остана пак точно под половината на резервоара.

— Няма проблеми, Руди, работи добре — каза Фейгънуич по интеркома. — Имаме достатъчно време, за да дозаредим, нали? Движим се навреме и по разписание, нали така?

— Да. — Все пак Руди изчисли наново разстоянието и както винаги стигна до същия резултат: достатъчно, за да стигнат до

Бахрейн, но недостатъчно за задължителното резервно количество гориво съгласно разпоредбите.

— Техеран, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Чу се отново гласът на Джахан в слушалките. Дразнеше го със своята настойчивост. За миг се изкуши да го изключи, но се отказа, защото беше твърде опас...

— Бандар-е Делама, тук Техеран. Приемаме ви на пет без четири, говорете!

Последва поток от думи на фарси. Руди долови „Сиамаки“ на няколко пъти, но почти нищо друго, тъй като двамата радисти говореха непрекъснато, а след това разпозна гласа на Сиамаки — раздразнен, арогантен и вече много ядосан:

— Изчакай така, Бандар-е Делама! Ал Шаргаз, тук Техеран, чувате ли ме? — После още по-ядосано: — Ал Шаргаз, говори директор Сиамаки, чувате ли? — Без отговор. Повикването беше повторено още по-гневно, след това отново последва порой на фарси.

— ОТПРЕД! Внимавай! — изведнъж изкрепя Фейгънуич.

Огромен танкер, дълъг почти четвърт миля, изникна пред тях в мъглата. Те бяха като джуджета пред него, а той внимателно плаваше към своето иракско пристанище, надул сирената за мъгла. Руди разбра, че е в капан: нямаше време да се издигне, нямаше място да избяга вляво или вдясно — щеше да се блъсне в другите, затова предприе аварийно спиране. Отляво Кели наклони опасно машината и едва мина покрай кърмата; Шандор, най-отдясно, мина безопасно пред носа. Дюбоа не беше в безопасност, но моментално даде максимална мощност, лостът — надясно и назад: издигаше се в прекалено стръмен завой нагоре, остър, остър, остър завой — 50-60-70-80 градуса; носът летеше към него, няма да успее, Божичко, няма да успее... Лостът — назад, гравитацията ги притисна с Фоулър към седалките, планширът на кораба се носеше право към тях... Изведнъж те с рев се понесоха на милиметри над предната палуба, ужасеният екипаж се пръсна. Когато бяха вече в безопасност, Дюбоа зави на сто и осемдесет градуса, за да се върне при Руди, с плахата надежда, че Руди е успял да смекчи удара и се е спасил в морето.

Руди беше дръпнал лоста назад, носът на хеликоптера беше вирнат нагоре, без газ, скоростта намаляваше; носът още малко нагоре — нямаше време да се моли, носът още по-нагоре — бордът на

танкера все по-близо и по-близо; носът още по-нагоре — предупредителният сигнал за спадане на скоростта виеше, няма да успее, сигналят пищеше, всеки миг щяха да се сгромолясат в морето — танкерът беше само на метри от тях; Руди виждаше нитовете, люковете, ръждата, обелената боя, приближаваше се, но по-бавно, по-бавно... Твърде късно, твърде късно, но може би достатъчно, за да смекчи удара. Сега право надолу, лостът напред, пълна мощност за миг, за да смекчи ужасния удар... Изведнъж машината увисна на метър и половина над вълните, шумолящите витла се въртяха само на сантиметри от борда на танкера, който плавно минаваше край тях. Руди се отдръпна някак си метър назад, после още един, и увисна във въздуха.

Успя да фокусира погледа си. На мостика виждаше офицерите, които се бяха облецили срещу тях, повечето размахваха ядосано юмруци. Един мъж с почервеняло лице вече бе намерил мегафон и крещеше: „Идиот такъв!“, но те не го чуваха. Кърмата мина край тях, следата се пенеше, пръски посипаха стъклата. Пътят напред беше чист.

— Аз... май ще напълня гацит. — Омаломощен, Фейгънуич пропълзя в кабината.

„Можеш да го направиш и заради мене“ — помисли си Руди, но нямаше сили да го изрече. Коленете му трепереха, зъбите му тракаха. „Внимателно“ — промърмори той наум, след това даде газ, набра височина и скоро беше в пълна безопасност. Останалите не се виждаха. След това забеляза Кели — връщаше се, търсеше го. Кели също го видя и заклати машината от щастие, изравни се с него и вдигна палец. За да спести на останалите жизненоважно гориво и да не идват да търсят парчета, Руди доближи устни до микрофона и изсъска през зъби:

— Точка-точка-точка-тире, точка-точка-точка-тире, точка-точка-точка-тире. — Това беше тайният им код, който си бяха уговорили, и означаваше всеки да се насочи самостоятелно към Бахрейн. Известяваше ги, че е в безопасност. Чу как Шандор потвърждава със същия уговорен морзов код, след това Дюбоа се спусна до него от мъглата, добави малко имитация на смущения и бързо се отдалечи. Пои Кели обаче поклати глава — показваше, че предпочита да остане до него. Той посочи напред.

В слушалките отново се чу:

— Ал Шаргаз, говори ага Сиамаки от Техеран, чувате ли ме? —
Пак нещо на фарси. — Ал Шаргаз...

Щабът в Ал Шаргаз.

— ... Тук ага Сиамаки... — И отново фарси. Пръстите на Гавалан барабанеха по бюрото. Външно той бе спокоен, но отвътре — не. Не успя да се свърже с Петикин, преди да тръгне за болницата, и не можеше да направи нищо, за да накара Сиамаки и Нумир да млъкнат. Скот регулира малко силата на звука, намали словоизлиянията — двамата с Ногър се преструваха, че са равнодушни. Мануела дрезгаво рече:

— Вбесен е, Анди.

Ленгех: 9,26 сутринта.

Скрагър наливаше бензин с маркуча в полицейската кола. Пяната преля и го изпръска. Той измърмори някакво проклетие, отпусна ръчката и постави маркуча обратно върху колонката. Двама от Зелените ленти стояха наблизко и го гледаха внимателно. Капралът зави капачката на резервоара. Кешеми каза нещо на Али Паш.

— Негово превъзходителство пита дали не бихте му дали няколко туби по пет галона за резерва, капитане? Пълни, разбира се.

— Разбира се, защо не? Колко иска?

— Казва, че може да вземе три в багажника и две вътре. Пет.

— Пет да бъдат.

Скрагър намери туби и ги напълни, после натовариха полицейската кола. „Така е като «Молотов» коктейл“ — помисли си той. Бързо се трупаха буреносни облаци. В планините блесна светкавица.

— Кажи му, че ще е по-добре да не пуши в колата.

— Негово превъзходителство ви благодарим.

— Винаги съм на негово разположение. — От планините долетя грохотът на гръмотевица. Отново блеснаха светкавици. Скрагър наблюдаваше как Кешеми бавно оглежда лагера. Двамата от Зелените

ленти чакаха. Неколцина други клечаха на завет и гледаха безучастно. Не издържаше повече. — Е, ага, аз по-добре да тръгвам — каза той и посочи хеликоптера, после вдигна ръка към небето. — Окей?

— Окей? Какво окей, ага? — Кешеми го погледна странно.

— Да тръгвам. Сега. — Скрагър направи жест с ръка, имитирайки отлитане. Усмивката му беше замръзнала. — Мамнун ам, кода хафез. Благодаря, довиждане. — Той протегна ръка на Кешеми.

Сержантът погледна втренчено ръката, после него, острият му поглед го пронизваше.

— Окей — каза той. — Довиждане, ага. — И стисна здраво ръката му.

По лицето на Скрагър се стичаше пот и той се насили да не я изтрие.

— Мамнун ам. Кода хафез, ага. — Кимна и на Али Паш, искаше да се сбогува за последно и с него, но реши да не предизвиква късмета си, така че само го потупа по рамото. — До скоро, синко. Щастливи дни.

— Меко кацане, ага. — Али Паш гледаше как Скрагър се качи в кабината и се издигна и му махна, докато отлиташе. Скрагър също му махна в отговор и видя очите му.

— Ако ми позволите, моля да ме извините, почитаеми сержант, ще заключа и ще вървя в джамията — каза Али Паш.

Кешеми кимна и се обърна отново към отлитащия хеликоптер. „Колко са ясни — мислеше си той, — старият пилот и този млад глупак. Толкова е лесно да разбереш мислите на хората, ако си търпелив и търсиш следи. Много е опасно да излиташ незаконно. Още по-опасно е да помагаш на чужденци да отлетят незаконно, а ти да останеш. Лудост! Колко са странни хората! Велик е Аллах!“

Един младеж от Зелените ленти с АК-47 се приближи и погледна многозначително към тубите с бензин в колата. Кешеми не каза нищо, само му кимна. Младежът кимна в отговор, погледът му беше твърд. После арогантно се отдалечи към останалите.

Сержантът седна на мястото на шофьора. „Прокажени кучи синове“ — помисли той язвително, — „вие още не сте законът в Ленгех, слава на Бога!“

— Време е да вървим, Ахмед, време е да вървим — каза той.

Докато капралът седнаше до него, Кешеми видя как хеликоптерът се издига над възвишението и изчезва. „Все още е толкова лесно да те хвана, старче — рече си той замислено. — Толкова е лесно да се алармира мрежата, нашите телефони работят, а ние имаме пряка връзка с базата на изстребителите в Киш. Достатъчни ли са няколко галона пишкеш за свободата ти? Още не съм решил.“

— Ще те оставя в участъка, Ахмед, след това съм свободен до утре. Ще задържа колата за днес.

Кешеми натисна съединителя. „Може би трябваше да отидем с чужденците — лесно щях да ги принудя да ни вземат, семейството ми и мене, но това би означавало да живеем от другата страна на нашия Персийски залив, да живеем сред араби. Никога не съм обичал арабите, никога не съм им имал доверие. Не, моят план е по-добър. Кротичко надолу по стария крайбрежен път цял ден и цяла нощ, след това с кораба на братовчеда до Пакистан, с много резервен бензин за пишкеш. Много от нашите хора вече са там. Ще уредя добър живот за жена ми и сина ми, и за малката Сусан, докато с Божията помощ можем отново да се върнем у дома. Сега тук има твърде много омраза, твърде много години минаха в служба на шаха. Добри години. Като шах той беше добър за нас, винаги ни плащаше.“

Северно от Ленгех: 9,32 сутринта.

Зелевата градина беше на десет километра североизточно от базата, сред запустяла, гола скалиста област в подножието на планините. Двамата хеликоптера бяха един до друг, двигателите тихо работеха. Ед Воси стоеше до прозореца на кабината на Вили.

— Драйфа ми се, Вили.

— И на мене. — Вили намести леко слушалките на главата си. ВЧ беше включено, но според плана не биваше да се използва, освен в случай на авария. Само трябваше да се прослушва.

— Чуваш ли нещо, Вили?

— Не, само пукане.

— Гадост. Сигурно сериозно е загазил. Още една минута и отивам да проверя, Вили.

— Ще идем заедно. — Вили наблюдаваше светкавиците над хълмовете, видимостта беше около миля, а облаците — черни и се приближаваха. — Денят не е подходящ за разходки, Ед.

— Не е.

Внезапно лицето на Вили светна и той посочи напред:

— Ето го!

Машината на Скрагър се приближаваше, без да бърза, на около двеста метра. Воси хукна към кабината си и скочи вътре. В слушалките чу:

— Как ти е оборотомерът, Вили?

— Не е добре, Скраг — радостно рече Вили. Следваше плана, в случай че някой ги подслушва. — Помолих Ед да го погледне, но и той не е сигурен — на него радиото не му работи.

— Ще кацна да се посъвещаваме. Скрагър вика базата, чувате ли ме? — Нямаше отговор. — Скрагър вика базата, ще бъдем на земята за известно време.

Пак никакъв отговор.

Вили вдигна палец към Воси. И двамата дадоха газ, съсредоточиха вниманието си към Скрагър, който се приближаваше, подхождайки внимателно за кацане. Почти над земята Скрагър спря снишаването и поведе полета към брега. Бяха силно възбудени. Воси крещеше от радост, дори Вили се усмихваше.

— Божичко!...

Скрагър мина над билото и се спусна от другата страна. Вече се виждаха брегът и малкият фургон на скалистия бряг над вълните. Сърцето му подскочи. На мястото, където трябваше да кацне, имаше трима козари със стадо кози. Петдесет метра по-нагоре по брега имаше някаква кола и хора, играеха деца. Никога преди не бяха виждали никого там. Навътре в морето плаваше малка моторна лодка. Можеше да е рибарска, можеше да е някой от редовните патрули срещу контрабандисти или бегълци, защото тук, където Оман и пиратският бряг бяха толкова близо, открай време се проявяваше голяма бдителност.

„Вече не можем да променяме нищо“ — помисли си той. Сърцето му биеше силно. Забеляза, че Бенсън и другите двама механици го видяха, скочиха във фургона и подкараха към мястото, където трябваше да кацне. Зад него Вили и Воси бяха намалили газта,

за да му дадат време. Без колебание той се спусна бързо, козите се пръснаха, козарите и онези на пикника се вцепениха. В мига, в който ските му опряха земята, той извика:

— Хайде!

Механиците нямаха нужда от подкана. Бенсън се втурна към вратата на кабината и я отвори, затича се обратно да помогне на другите двама, които бяха отключили задната врата на фургона. Заедно извадиха куфари, чанти и багаж и започнаха да товарят — кабината и без това беше натъпкана с резервни части. Скрагър се огледа и видя, че Вили и Воси са увиснали неподвижно над тях.

— Дотук добре — изрече той гласно и се съсредоточи върху зяпачите, които бяха преодолели изненадата си и се приближаваха. Все още нямаше истинска опасност. Въпреки това той провери дали пистолетът му е готов, просто за всеки случай, и му се прииска механиците да побързат, безпокоеше се да не би полицейската кола да се появи забързана по пътя. Втори товар. После още един, после последния... И тримата механици бяха потни, двама вече се качиха в кабината, тръшнаха вратата. Бенсън тупна на предната седалка до него, изруга и тръгна да излиза:

— Забравих да заключа фургона...

— Да върви по дяволите, тръгваме. — Скрагър даде газ и се издигна, Бенсън заключи вратата и си сложи колана. Летяха над вълните в мъглата на залива. Скрагър погледна вляво и вдясно. Вили и Воси бяха застанали плътно на двата му фланга и му се прищя да може да съобщи „Лима Три“ на Гавалан. „Няма значение, ще стигнем за нула време.“

Подминаха първите сонди и малко му олекна. „Съжалявам, че оставих така Али Паш — помисли си той, — съжалявам, че оставих Жорж дьо Плеси и неговите момчета, съжалявам, че оставих двата 206, съжалявам, че си тръгвам. Е, направих каквото можах. Оставих препоръки и обещания за работа, когато се върнем, ако се върнем, за Али Паш и останалите в горното чекмедже на администратора заедно с всичките си пари.“

Провери курса, насочи се на югозапад към Сири, все едно че са в редовен полет, ако ги следят с радар. Близо до Сири щеше да завие на югоизток към Ал Шаргаз и целта. „Всичко е добре“ — помисли си той и докосна заешката лапа, която му бе дала Нел за късмет преди толкова

много години. Минаха край още една сонда отляво — Сири Шест. Електрическата буря пукаше в слушалките му. Изведнъж ясно и силно се чу:

— Ей, Скрагър, ти и les gars не сте ли ниско, n'est pas?

Беше Франсоа Менанж, ръководителят на сондата, която току-що подминаха, и той прокле бдителността му. За да му запуши устата, включи на предаване:

— Трай, Франсоа, тихо, а! Тренираме. Не вдигай шум, братче!

Сега вече гласът се смееше:

— Bien sur, но сте луди да тренирате ниско в ден като днешния. Adieu.

Потта отново потече по лицето му. Още четири сонди, преди да може да завие към открито море.

Минаха през първата линия на бурята. Вятърът ги блъскаше, дъждът тропаше шумно по прозорците, обливаше ги, заслепяваха ги светкавици. Вили и Воси бяха плътно на местата си и той бе доволен, че лети с тях. „Сто пъти си помислих, че Кешеми ще каже: «Ела с мене», и ще ме вкара в затвора. Но не го направи и сега сме тук, а след малко повече от час и половина ще сме в безопасност и Иран ще бъде само спомен.“

Щабът на въздушна база Ковис: 9,46 сутринта.

— Разкажете ми още за министър Киа, капитане. — Моллата Хусаин седеше зад бюрото в канцеларията на командира на базата. Вратата се пазеше от гвардеец със зелена лента и сурово лице.

— Казах ви всичко, което знам — отвърна изтощен Макайвър.

— Тогава разкажете ми, моля ви, за капитан Старк. — Беше учтив, настойчив, не бързаше, сякаш имаше на разположение цял ден и цяла нощ, и целия утрешен ден.

— Разказах ви и за него, ага. Разказвах ви и за двамата почти два часа. Уморен съм и няма нищо повече за разказване. — Макайвър стана от стола, протегна се и отново седна. Нямахме смисъл да се опитва да излиза. Опита веднъж и зеленият мълчаливо го върна. — Освен ако нямате предвид нещо конкретно, нямам какво друго да добавя.

Не се беше изненадал, че моллата разпитва за Киа, и му беше разказал отново и отново как преди няколко седмици Киа изведнъж, просто ей така, бе направен директор, за беглите си контакти с него през последните няколко седмици, но не и за чековете за швейцарските банки, които бяха проправили пътя на 125 и 212 да се измъкнат. „Проклет да съм, ако изиграя такъв номер на Киа.“

За Киа беше разбираемо, но защо Дюк Старк? Къде е ходил на училище, какво яде, от колко време е женен, една жена ли има или повече, от колко време е в компанията, католик ли е или протестант — за всичко и всички, и после разказвай отново. Ненаситен беше. И винаги даваше един и същ тих, уклончив отговор на въпроса му защо.

— Защото той ме интересува, капитане.

Макайвър погледна през прозореца. Малки пръски дъжд. Ниски облаци. Далечни гръмотевици. Щеше да има възходящи течения и няколко истински вихрушки в буреносните облаци на изток — голямо прикритие за бягството през Залива. Какво ли става със Скраг, Руди и техните момчета? — Тази мисъл отново изплува в съзнанието му. Направи усилие да я отложи за по-късно, както и умората и тревогата

си, и това какво, по дяволите, ще прави, когато свърши този разпит. Ако свърши. „Внимавай! Концентрирай се! Ще направиш грешка, ако мисълта ти не е сто процента тук, и тогава всички сте загубени.“

Знаеше, че резервите му са почти изчерпани. На всичкото отгоре през нощта беше спал лошо. Тревожеше го и огромната мъка на Локхарт по Шаразад. На Том му беше трудно да приеме истината, а той не можеше да му каже „Том, стари приятелю, нали така и така щяхте да се разделите? Тя е мюсюлманка, тя е богата, а ти никога няма да бъдеш, наследството ѝ е сигурно, а твоето никакво го няма, семейството ѝ е връзката с живота, а твоето не, тя може да остане, ти не можеш, защото мечът на възмездието винаги ще виси над главата ти, по дяволите!“ „Толкова е тъжно — помисли си той. — Изобщо имат ли някакъв шанс? По времето на шаха — може би. А при твърдостта на новите? Какво щях да направя, ако бях на негово място?“

Напрегна се да спре обърканите си мисли. Чувстваше как очите на моллата се впиват в неговите. Не бе отместил поглед от него, откакто Чангиз го доведе и си отиде.

А, да, проклетият полковник Чангиз. В колата по пътя насам и докато чакаха, той също питаше. Но неговите въпроси целяха само да установят колко често лети 125 за Ковис, колко Зелени ленти са разположени в тяхната част на базата, кога са пристигнали, колко са постоянно в базата и дали обкръжават и пазят самолета през цялото време, докато е на земята. Разпитът беше непринуден, полковникът не запита за нищо, което би показало повече от обикновен интерес, но Макайвър беше сигурен, че истинската причина бе да си състави маршрут за бягство — ако стане необходимо. Капанът беше предложената сделка: „Дори в една революция стават грешки, капитане. Повече от всякога са необходими приятели на високо място.“ Тъжно, но вярно. Почеша ме по гърба, иначе ще те одера. Моллата стана.

— Ще ви откарам.

— О, много добре, благодаря. — Макайвър предпазливо изгледа Хусаин. Кафяво-черните очи под гъстите вежди не издаваха нищо, кожата над високите скули бе опъната. Странно, хубаво лице, прикриващо дух с огромна решителност. За добро или за зло?

В радиокулата: 9,58 сутринта.

Вазари бе приклепнал до вратата на покрива и още чакаше. Когато Макайвър и Локхарт го оставиха в офиса, той се разкъсваше между желанието да избяга и желанието да остане, после дойдоха Чангиз и войниците от ВВС, почти едновременно с тях Павуд с други служители, така че той се спотаи горе, без да го видят, и оттогава се криеше. Точно преди осем пристигна Киа с такси.

От наблюдателния си пункт видя как Киа бе обхванат от пристъп на ярост, задето Макайвър не го чака до хеликоптера, готов за отлитане. Зелените ленти му предадоха нарежданията на Чангиз. Киа шумно протестира. Последва вдигане на рамене и Киа нахлу в сградата, заявявайки на висок глас, че ще се обади по телефона на Чангиз и веднага ще потърси по радиото Техеран, но Локхарт го пресрещна на стълбите и му каза, че телефоните не работят, радиото е повредено, а техник щял да дойде чак утре. „Съжалявам, господин министре, нищо не можем да направим — освен ако не искате да отидете лично до щаба — го чу да казва Вазари. — Сигурен съм, че капитан Макайвър няма да се забави, моллата Хусаин го повика.“ — Изведнъж почти цялата бомбастична напереност на Киа се стопи и това го зарадва, но не облекчи мъчителното му безпокойство и той остана на вятъра и на студа отчаян, покрусен и нещастен.

Временната му безопасност с нищо не успокои тревогата, страха и подозренията му във връзка с поведението на Киа днес и утре отново пред комитета — „необходимо е да се явите за допълнителен разпит“... „И защо тия копелета Локхарт и Макайвър бяха толкова нервни, а? И защо излъгаха оня кучи син, изменника Чангиз, за смяна на екипа на сонда Абу Сал? Никаква проклета смяна не е необходима там, освен ако не са дали такава нареждане през нощта. Защо сме останали само с трима пилоти и двама механици, когато в понеделник започва толкова много работа, защо са изписани толкова много резервни части? О, Господи, измъкни ме оттук, по дяволите.“

Беше толкова студено и така духаше, че той се върна вътре, но остави вратата откритата, за да може бързо да излезе. Погледна предпазливо през прозорците и пролуките между дъските. Ако внимаваше, можеше да огледа по-голямата част от базата, без да го видят. Еър, Локхарт и механиците бяха до хеликоптерите. Главният

портал беше добре пазен от Зелени ленти. Оттатък в базата не се виждаше никакво движение. Побиха го тръпки. Носеха се слухове, че комитетът ще прави нова чистка и че тъкмо той е начело на списъка им, защото е свидетелствал против Есвандиари и министър Киа. „Кълна се в Пророка, чух, че искат да те видят утре. Рискувал си живота си, като си говорил така. Не знаеш ли, че първото правило за оцеляване тук от четири хиляди години насам е да си държиш езика зад зъбите и очите затворени за делата на онези горе, иначе много скоро главата ти ще бъде лишена от тях? Разбира се, че онези горе са корумпирани, някога да е било по-различно?“

Вазари изпъшка: беше безпомощен в този водовъртеж и почти сломен. Откакто Затаки го бе пребил толкова зле — счупен нос (вече не можеше да диша като хората), четири избити зъба и почти постоянно главоболие — духът му го беше напуснал, а също и куражът. Никога преди не бяха го били. Перкото и Киа били виновни! И какво от това? Какво от това? Какво ти влиза в работата? А сега и глупостта ти ще те унищожи.

По бузите му потекоха сълзи, „Господи, Господи, помогни, помогни ми...“ Внезапно в главата му проблесна „повредено“ и той се хвана за това. Каква повреда? Нали вчера радиото работеше?

Той избърса сълзите. Без да вдига шум, се плъзна към бюрото и включи тихо радиото, задържайки силата на звука на абсолютен минимум. Всичко изглеждаше наред. Провери скалите. Имаше доста смущения, но никакъв говор. Беше необичайно никой да не разговаря на честотата на компанията, някой някъде сигурно предаваше. Не смееше да усили звука, затова бръкна в едно чекмедже и извади слушалки, включи ги и така прекъсна високоговорителя. Сега можеше да усили звука колкото си иска. Интересно. Пак нищо. Внимателно превключи от канала на компанията на други канали. Нищо. Мина на СВЧ. Нищо, никъде. Пак на ВЧ. Не се хващаше дори рутинната записана прогноза за времето, която още се излъчваше от Техеран.

Беше добър радист, добре обучен и бързо откри неизправността. Един поглед през процепа на вратата към покрива потвърди, че кабелът е прекъснат. „Кучият му син! — помисли той. — Как, по дяволите, не забелязах, когато бях навън?“

Изключи внимателно и използва отново навън, а когато стигна основата на мачтата и видя, че кабелът е срязан, но ръждата по края е

била скоро почистена, го обзе гняв. След това вълнение. „Тия копелета — изруга той. — Тия лицемерни копелета Макайвър и Локхарт. Сигурно са слушали и предавали, когато дойдох. Какво са намислили, по дяволите?“

Бързо възстанови връзката. Включи ВЧ и ушите му моментално се изпълниха с фарси на честотата на компанията: щабът в Техеран говореше с Бандар-е Делама, после повика Ал Шаргаз и Ленгех и него в Ковис, ставаше дума за четири хеликоптера, които отивали не там, където трябва. „Иран-Тода“? Не беше от техните бази.

— Ковис, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? Позна гласа на Джахан от Бандар-е Делама. Пръстът му посегна автоматично към превключвателя, после спря. Засега нямаше нужда да отговаря. Честотата на компанията се изпълни с гласове: Нумир и Джахан от Бандар-е Делама и Гелани в Техеран, а Сиамаки крещеше и беснееше.

— Кучият му син — промърмори Вазари след няколко минути. Всичко си дойде на мястото.

В хеликоптерите близо до Сири: 10,05 сутринта.

Остров Сири беше на миля пред тях, но Скрагър и неговият екип трябваше да подминат още три сонди, преди да завият на югоизток към линията на международната граница. „Като минно поле“ — помисли Скрагър. Дотук беше безопасно, без повече изненади. Всички стрелки бяха в зелените сектори, двигателите пееха сладко. Механикът му Бенсън седеше до него и се взираше във вълните, които летяха непосредствено под тях. В слушалките се чуваше пращането на статично електричество. От време на време минаващите отгоре самолети от международните полети съобщаваха координатите си на радара в Киш, който бе контролният пункт в района, и получаваха веднага отговор.

— Киш ще ни забележи, Скраг — обади се по интеркома Бенсън.

— Ние сме под радара им. Не се притеснявай.

— Притеснявам се. А ти?

Скрагър кимна. Киш беше пред тях, на около петнадесетина мили вдясно. Воси и Вили бяха от двете му страни и той вдигна палец — отвърнаха му, Воси с ентузиазъм.

— Още двадесет минути и минаваме границата — рече Скрагър.
— Щом я пресечем, се вдигаме на двеста.

— Добре. Времето се оправя, Скраг — каза Бенсън. Облачната покривка над тях бе чувствително изтъняла, но видимостта беше почти същата. Все пак и двамата видяха навреме насочващия се в открито море тежко натоварен танкер. Скрагър и Вили направиха широк завой зад кърмата, но Воси демонстративно се издигна над танкера, а после увисна до него.

Изведнъж в слушалките се чу:

— Говори Киш. Контрол. Нисколетящият хеликоптер по курс 225, съобщете височината и целта на полета си.

Скрагър поклати машината встрани, за да привлече вниманието на Вили и Воси, след това посочи на югозапад и им махна натам — това беше заповед да останат ниско и да се отделят от него. Видя нежеланието им, но посочи пак рязко с пръст на югозапад, махна за сбогом и се издигна, оставяйки ги на повърхността на морето.

— А сега, Бенсън, дръж се здраво за топките — рече той и започна да предава. Движеше микрофона напред-назад, симулирайки лош сигнал: — Киш, тук хеликоптер HVX от Ленгех, насочвам се към Сири Девет с резервни части, курс 225. Стори ми се, че видях една преобърнатата арабска гемия, но беше грешка. — Сири Девет беше най-далечната сонда, която обикновено обслужваха, непосредствено преди границата между Иран и Емирствата, все още бе в строеж и не бе оборудвана със СВЧ като останалите. — Връщам се на двеста метра.

— Хеликоптер HVX, чувам ви на пет и две, предаването ви е с прекъсвания. Поддържайте курса и съобщете, когато се издигнете на двеста метра. Потвърдете, че в Ленгех сте информирани за новите задължителни разпоредби за искане разрешение за „пуск двигатели“: — Гласът на оператора с американски акцент се чуваше на пет и пет, ясен и отчетлив.

— Съжалявам, Киш, днес е първият ми ден на работа. — Скрагър видя как Вили и Вос изчезват в мъглата. — Трябва ли да искам разрешение за пуск на двигателите от Сири Девет, след като кацна. Ще бъда там поне един час. — Скрагър избърса една капка пот. От Киш имаха право да му наредят да кацне най-напред там, за да го скастрият, че е нарушил разпоредбите.

— Прието. Изчакайте.

— Ами сега, Скраг? — обади се разтревожен Бенсън в интеркома.

— Ще се посъвещават малко.

— А ние какво ще направим?

— Зависи от това какво ще направят те — усмихна се Скрагър и превключи на предаване.

— Киш, NVX на двеста.

— Тук Киш. Поддържайте курса и посоката.

— NVX, прието. — Отново тишина. Скрагър преценяваше възможностите, опасността го забавляваше: — Това е по-хубаво от редовен полет, нали, синко?

— Честно казано, не. Ако мога да докопам Воси, ще го удуша.

— Станалото — станало — вдигна рамене Скрагър. — Може би сме били на радара, откакто сме тръгнали. Може би Кешем е съобщил за нас. — Започна да си подсвирква беззвучно. Вече бяха подминали остров Сири, а сонда Сири Девет беше на пет километра пред тях. — Киш, тук NVX — каза Скрагър, продължавайки да мести микрофона. — Слизам от двеста на подход към Сири Девет.

— NVX, не кацай, поддържай двеста и задръж. Предаването ти е с прекъсвания, на пет и две.

— Тук NVX. Киш, моля повторете, в предаването ви има смущения. Повтарям, слизам от двеста на подход към Сири Девет — повтори бавно Скрагър, като продължаваше да симулира лошо предаване. Пак се усмихна на Бенсън. — Този трик го научих в Кралските въздушни сили, синко.

— NVX, тук Киш. Казах: поддържайте двеста и чакайте така.

— Киш, започва да друса и мъглата се сгъстява. Слизам от двеста през сто и осемдесет, ще се обадя при кацането и по-късно, за да искам „пуск двигатели“. Благодаря и приятен ден! — добави той и се помоли наум.

— NVX, предаването ви е със смущения. Прекратете кацането на Сири Девет. Завийте на 310 градуса, поддържайте двеста и се явете незабавно в Киш.

Бенсън пребледня. Скрагър се оригна.

— Повторете, Киш. Чувам ви на пет и едно.

— Повтарям, преустановете кацането в Сири Девет. Завийте на 310 градуса и се явете направо в Киш. — Операторът говореше бавно.

— Прието, Киш. Разбрано, да кацнем на Сири Девет и след това да се явим в Киш. Минавам през сто за подход на малка височина. Благодаря и приятен ден.

— Киш, тук полет JAL 664 от Делхи — включи се някой в разговора. — Над вас съм на десет хиляди и двеста, посока Кувейт по курс 300. Чувате ли ме?

— JAL 664, Киш. Поддържайте курса и височината. Свържете се с Кувейт на 118,8, приятен ден.

Скрагър се взря в мъглата. Вече виждаше полуизградената сонда. До един от опорните стълбове бе привързана работна баржа. Всички стрелки на уредите бяха в зелените сектори и — я, чакай малко, на двигател номер едно температурата се бе покачила, налягането на маслото бе спаднало. Бенсън също го бе забелязал. Почука по стъклото, наведе се към уреда. Стрелката за налягането на маслото мръдна малко нагоре, после отново се върна: температурата беше няколко градуса над нормалното — нямаше време да се безпокоят за това сега, трябваше да се приготвят! Екипът на площадката ги чу и ги забеляза, спряха да работят и се махнаха от добре очертаната площадка за хеликоптери. На петнадесет метра над сондата Скрагър каза:

— Киш, NVX каца. Приятен ден.

— NVX. Явете се направо в Киш след това. Поискайте „пуск двигатели“. Повтарям, явете се направо в Киш — Чуваше се съвсем ясно. — Чувате ли ме?

Скрагър нито отвърна, нито кацна. Просто на метър от площадката увисна във въздуха и махна на хората долу. Те го познаха и решиха, че това е само тренировъчен полет за запознаване на нов пилот с обекта — постоянен навик на Скрагър. Той им махна за последен път и полетя напред, спусна се красиво надолу от сондата, плъзна се над морето и бързо се насочи на югозапад.

Въздушна база Ковис: 10,21 сутринта.

Моллата Хусаин спря колата пред административната сграда. Макайвър слезе и каза:

— Благодаря.

Не знаеше какво да очаква — Хусаин бе мълчал, откакто излязоха от канцеларията. Локхарт, Еър и останалите бяха при хеликоптерите. Киа излезе важно, спря се, като видя моллата, после слезе по стъпалата.

— Добро утро, почитаеми Хусаин, моите поздравления, приятно ми е да ви видя. — Използваше министерски глас за почетен гост, но не равен с него, после се обърна рязко към Макайвър на английски: — Трябва да тръгваме веднага.

— Да, ага. Трябват ми само няколко минути да организирам нещата. — „Слава Богу, че не съм Киа“ — помисли си той, докато се отдалечаваше. Стомахът го присви. — Здравсти, Том.

— Добре ли си, Мак?

— Да. — И добави тихо: — Ще трябва да действаме по инстинкт. Не знам какво е намислил моллата. Трябва да изчакаме да видим какво ще прави с Киа, не знам дали Киа е загазил или не. Щом разберем, можем да тръгваме. — Сниши гласа си още повече. — Ще трябва да взема Киа — освен ако Хусаин не го прибере. Планирам да го взема за известно време, само да минем зад хълмовете, извън СВЧ обхвата. Ще се престоря, че има някаква авария, и ще кацна. Щом Киа излезе от кабината да се успокои, ще излетя и ще се видим на мястото на срещата.

— Не, Мак. По-добре ме остави аз да го направя. Не познаваш района, а тези пясъчни дюни си приличат като близнаци. По-добре е аз да го взема.

— Помислих си за това, но тогава трябва да взема един от механиците без разрешително. По-скоро бих рискувал Киа, отколкото някого от тях. Освен това може да се изкушиш да отлетиш за Техеран. Чак дотам. А?

— По-добре е да го изоставя някъде и да се срещнем на мястото. По-безопасно е.

Макайвър поклати глава. Гадно му беше, че измъчва приятеля си.

— Ти би тръгнал, нали?

Последва странна пауза, после Локхарт каза:

— Докато те чаках, ако можех да излетя, щях да го взема на борда и да ме няма. — Усмихна се криво. — Войниците казаха — в никакъв случай. Трябвало да чакаме. По-добре внимавай с тях, Мак, някои говорят английски. Какво стана с тебе?

— Хусаин просто ме разпитва за Киа и за Дюк.

Локхарт се втренчи в него.

— За Дюк? За какво?

— Всичко за него. Като го попитах защо, той ми отвърна само: „Защото ме интересува.“

Локхарт потръпна.

— Мак, мисля, че е най-добре аз да взема Киа. Можеш да не намериш мястото на срещата. Ти лети заедно с Фреди. Аз ще тръгна пръв и ще ви чакам.

— Съжалявам, Том, не мога да поема такъв риск. Ти заминаваш. На твое място бих направил същото, а рискът да върви по дяволите. Но не мога да те пусна да се върнеш. Да се върнеш сега, би било катастрофа. Катастрофа за тебе — сигурен съм, Том, — както и за останалите. Такава е истината.

— По дяволите истината — отвърна горчиво Локхарт. — Добре, но, за Бога, в момента, в който кацнем в Кувейт, аз си вземам полагаемия месец отпуска или си подавам оставката от С-Г, както искаш. Още първата секунда.

— Справедливо е, но ще стане в Ал Шаргаз. Трябва да заредим в Кувейт и да излетим оттам колкото е възможно по-бързо — ако имаме късмет да стигнем дотам и ако ни разрешат да излетим.

— Не. За мене Кувейт е крайният пункт.

— Както искаш — рече Макайвър вече по-твърдо. — Но ще се постарая да не намериш самолет за Техеран, Абадан или където и да е в Иран.

— Копеле мръсно! — Локхарт се ядоса, че Макайвър така лесно разгада намеренията му. — Проклет да си!

— Да, съжалявам. От Ал Шаргаз ще помогна с всичко, каквото мо... — Макайвър спря, защото Локхарт промърмори някаква ругатня. Обърна се. Киа и Хусаин още разговаряха до колата. — Какво има?

— В кулата.

Макайвър погледна нагоре и видя Вазари, прикрит зад един от запушените с дъски прозорци. Явно им даваше знак да се приближат. Докато го гледаха, Вазари отново ги подкани с жест, после се дръпна.

— Да пукне дано! — възкликна Локхарт. — Проверих кулата веднага след като ти тръгна, да не би да се е вмъкнал там. Нямаше го. Помислих, че е офейкал. — Лицето му почервения от яд. — Всъщност

не се качих чак догоре, така че би могъл да се скрие на покрива. Кучият му син! Сигурно през цялото време е бил там.

— Господи! Може би е открил скъсания кабел! — стресна се Макайвър.

— Ти стой тук. — Локхарт се намръщи. — Ако се опита да ни прави номера, ще го убия. — И тръгна.

— Чакай, и аз ще дойда. Фреди! — викна Макайвър. — Връщаме се след малко.

На минаване покрай Хусаин и Киа Макайвър подхвърли:

— Ще искам разрешение за излитане, господин министър. След пет минути?

— Иншаллах — изрече скептично моллата, преди Киа да успее да отговори.

Киа се обърна рязко към Макайвър:

— Капитане, нали не сте забравили, че трябва да бъда в Техеран за важно съвещание в седем часа довечера? Добре. — И им обърна гръб, продължавайки разговора с Хусаин. — Та какво казвахте, ваше превъзходителство?

Двамата пилоти влязоха в офиса. Беше им накипяло от грубостта на Киа. Подминаха Павуд и останалите служители и се насочиха към стълбата за кулата.

В кулата нямаше никого. Видяха, че вратата към покрива е откряната и чуха как Вазари прошепна:

— Насам.

Беше отвън, клекнал до стената.

— Знам какво сте намислили. — Вазари не мърдаше от мястото си. — Радиото не е повредено. — Той едва сдържаше вълнението си. — Четири хеликоптера са излетели от Бандар-е Делама и са изчезнали. Вашият управителен директор Сиамаки квичи, като че ли го колят, защото не може да се свърже с Ленгех, с нас или с Ал Шаргаз и Гавалан — те просто си траят, нали така? А?

— Какво общо има това с нас? — попита напрегнато Локхарт.

— Всичко, разбира се. Всичко, защото всичко съвпада. Нумир от Бандар-е Делама казва, че всички чужденци са си отишли, не е останал никой. Сиамаки казва същото за Техеран, дори съобщи на Нумир, че вашият прислужник, капитан Макайвър, вашият прислужник е казал,

че повечето от личните ви вещи и на някой си капитан Петикин ги няма в апартамента.

— Това беше предпазна мярка, докато Петикин е в отпуск, а мене ме няма. Много кражби стават напоследък. — Макайвър вдигна рамене и отиде да включи радиото.

— Не се обаждайте още. Моля ви. Слушайте, за Бога, слушайте, умолявам ви... не можете да спрете истината. Вашите 212 и пилотите са изчезнали от Бандар-е Делам. Ленгех мълчи, така че и там е същото. Техеран са затворили, същото е. Само тука остава, а вие сте готови. — Имаше нещо странно в гласа на Вазари и те не разбираха какво е. — Аз няма да ви издам, искам да ви помогна. Кълна се, че искам да ви помогна.

— Да ни помогнеш за какво?

— Да избягате.

— И защо трябва да правиш това, дори и да е вярно? — попита ядосано Локхарт.

— Прави бяхте да не ми вярвате преди, капитане, но кълна се пред Бога, че сега можете да ми вярвате, сега съм наред, преди не бях, но сега съм, и вие сте единствената ми надежда да се измъкна. Утре трябва да се явя пред комитета и... погледнете ме, за Бога! — избухна той. — Аз съм смазан и ако не намеря добър доктор, ще си остана съсипан за цял живот, а може и да умра — тук нещо ме притиска, адски ме боли. — Вазари докосна горната част на счупения си нос. — Откакто това копеле Затаки ме би, главата ме боли и бях откачил, така беше, знам го, но още мога да помогна. Мога да ви прикрия оттук, ако ме вземете с вас. Само ме пуснете да се промъкна на последния хеликоптер — кълна се, че ще ви помогна. — Очите му се напълниха със сълзи. Двамата го гледаха втренчено.

Макайвър включи СВЧ:

— Кулата в Ковис, проба на ИНС, проба. Последва дълга пауза, след това се чу глас със силен английски акцент:

— Кулата слуша, ИНС, чуваме ви на пет и пет.

— Благодаря. Струва ми се, че отстранихме повредата. Чартърният ни полет на 206 за Техеран е след десет минути, а имаме също и сутрешен полет до сондите Четиридесета, Абу Сал и Горди с резервни части.

— Окей. Обадете се, когато излетите. Вашите от Бандар-е Делама се опитваха да се свържат с вас.

Макайвър почувствува, че пак започва да се поти.

— Благодаря, Ковис. Приятен ден. — Погледна Локхарт и включи. ВЧ. Веднага чуха гласа на Джахан на фарси и Локхарт започна да превежда:

— Джахан казва, че последните данни за полета им са, че са ги видели на североизток, навътре от брега... че Затаки... — За момент гласът му потрепери — ... и че Затаки е наредил на четирите хеликоптера да обслужват „Иран-Тода“, трябва вече да са в „Иран-Тода“, и той щял да се обади или да изпрати съобщение... — След това Макайвър разпозна Сиамаки. Локхарт се потеше. — Сиамаки казва, че половин-един час няма да предава, но ще се обади, като се върне, и да се опитват да се свържат с нас и Ал Шаргаз... Джахан потвърди, че ще изчака, и ако има някакви новини, ще се обади.

Известно време станцията само пращеше. После се чу гласът на Джахан на английски:

— Ковис, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

— Щом от кулата са слушали всичко това, защо не сме вече в пандиза? — промърмори Локхарт.

— Днес е петък, няма причина да прослушват честотата на компанията. — Вазари избърса сълзите си, вече се владееше. — Екипът в петък е само от стажанти — няма полети, нищо не става, комитетът уволни всички офицери от радара и петима от сержантите — изпратиха ги в лагера. — Той потръпна и продължи забързано: — Може би едно от момчетата е хванало Бандар-е Делама един-два пъти. Е, Бандар-е Делама са изгубили връзка с някакви техни хеликоптери и какво от това, те са чужденци и такива работи стават винаги. Но, капитане, ако не затворите Бандар и Техеран, те ще... някой ще се ядоса. — Извади мръсна носна кърпа и избърса струйка кръв от носа си. — Ако превключите на другия канал, ще сте в безопасност, кулата не го слуша.

— Сигурен ли си? — погледна го Макайвър.

— Разбира се! Вижте, защо не... — Той се спря. Чуваха се приближаващи стъпки. Вазари безшумно се измъкна обратно в скривалището си на покрива. Киа затропа по стъпалата.

— Защо се бавите, капитане?

— Ами... чакам потвърждение на разрешението, господин министър. Съжалявам, казаха ми да чакам. Нищо не мога да направя.

— Разбира се, че можеш! Можем да излетим! Веднага! Омръзна ми да ча...

— И на мен ми омръзна, но не искам да ме гръмнат. — Не се сдържа Макайвър. — Ще чакате! Ще чакате! Разбрахте ли? Ще чакате, по дяволите, и ако не се държите по-добре, ще отменя цялото пътуване и ще спомена на моллата Хусаин за някои и други пишкеши, които бях забравил по време на разпита. Сега се махайте, по дяволите.

Очакваха, че Киа ще избухне, но той размисли и си отиде. Макайвър потърка с ръка гърдите си, проклинайки се, че не се бе сдържал. После завъртя палец към покрива и прошепна:

— Том, ами тоя?

— Не можем да го оставим. Ще ни издаде веднага. — Локхарт се озърна. Вазари стоеше на прага.

— Кълна се, че ще помогна — прошепна той отчаяно. — Слушайте, когато излетите с Киа, какво смятате да правите с него, да го изхвърлите ли, а? — Макайвър не отговори, все още не беше сигурен. — Божичко, капитане, трябва да ми повярвате! Вижте, обадете се на Бандар-е Делама по резервната линия и съдвчете Нумир, както направихте с онова копеле. Кажете му, че сте наредили на всички хеликоптери да дойдат тук. Това ще успокои нещата за час-два.

Макайвър погледна Локхарт.

— Защо не? — възкликна разгорещено Локхарт. — По дяволите, това е добра идея, после излиташ с Киа и... и Фреди може да тръгва. Аз ще изчакам тук и...

— И после какво, Том? — попита Макайвър. Вазари се приближи, превключи на резервния канал и бързо се обърна към Локхарт:

— Вие се помотайте малко, капитане, а когато капитан Макайвър тръгне и Еър напусне района, кажете на Нумир, че сте сигурен, че неговите четири хеликоптера тъкмо са изключили ВЧ: не е необходимо да го използват и са минали на СВЧ. Това ви дава извинение да излетите и да се поразходите, после право към резервното гориво. — Забеляза погледите им. — Господи, капитане, и децата знаят, че не можете да пресечете залива само с един резервоар, така че сигурно някъде сте си скрили гориво. На брега или на някоя от сондите.

Макайвър мое дълбоко въздух и натисна копчето за предаване:
— Бандар-е Делама, опитваме се да се свържем с вас от часове и...

— Джахан, свържи ме с ага Нумир — каза рязко Макайвър. Нумир веднага се обади, но преди директорът на „Иран Ойл“ да се впусне в тирада, Макайвър го пресрещна със своята: — Къде са ми четирите хеликоптера? Защо ги няма още? Какво става там? И как така действате толкова неефективно, та не знаете, че съм наредил на хеликоптерите и личния състав да се явят тук...

Ал Шаргаз, офисът на С-Г.

— ... и защо не можете да запомните, че след края на седмицата екипажите трябва да се сменят в Бандар-е Делама? — Гласът на Макайвър се чуваше слабо, но ясно. Гавалан, Скот и Мануела бяха вперили очи във високоговорителя, слисани, че Макайвър все още е в Ковис — означаваше ли това, че Локхарт, Еър и останалите също са там?

— Търся ви цяла сутрин, капитане — обади се Нумир, неговият глас се чуваше по-слабо. — Вие сте наредили на нашите хеликоптери да отлетят за Ковис? Но защо? И защо не съм бил информиран? Тази сутрин те трябваше да отидат до „Иран-Тода“, но не са кацнали изобщо и са изчезнали! Ага Сиамаки също се опитва да се свърже с вас.

— Имаше повреда в нашето ВЧ. Аз наредих на моите хеликоптери да дойдат в Ковис. Не съм одобрявал изобщо полет до „Иран-Тода“, нищо не знам за „Иран-Тода“, така че този въпрос е приключен. И престани да вдигаш врява за нищо!

— Но това са наши хеликоптери и всички са заминали, всички — механици, пилоти и...

— Наредих всички да дойдат, тъй като предстои разследване. Повтарям, много съм недоволен от работата ви. И ще докладвам в този смисъл на „Иран Ойл“! Сега престани с обажданията.

В офиса бяха в шок. Това, че Макайвър беше още в Ковис, бе катастрофа. Операцията вървеше много зле. Беше десет и дванадесет минути, а Руди и неговите три машини още не се бяха появили в

Бахрейн, „... но ние не знаем какъв е насрещният вятър, татко — бе казал Скот, — или колко време ще им отнеме да заредят в движение. Може да закъснеят с четиридесет и пет минути и въпреки това всичко друго е наред — ще пристигнат в Бахрейн, да речем, към единадесет — единадесет и четвърт.“ Всички обаче знаеха, че сигурно нямат толкова гориво на борда.

Още нямаше нищо от Скраг и неговите два хеликоптера, но това можеше да се очаква — те нямаха ВЧ в машините. Полетът им до Ал Шаргаз би трябвало да трае около час и половина. Ако бяха тръгнали примерно в седем и тридесет и се бяха измъкнали без произшествия към седем и четиридесет и пет, би трябвало да се очакват към девет и четвърт при всички случаи. „Няма защо да се безпокоиш, Мануела — бе казал Анди, — ти знаеш какво значи насрещен вятър, а ние не знаем кога всъщност са излетели.“

Толкова неща можеха да се объркат. Господи, колко е гадно да чакаш. Гавалан се почувствува много стар. Вдигна слушалката и набра Бахрейн.

— „Гълф Ер де Франс“? Моля ви, Жан-Люк Сесон! Жан-Люк, има ли нещо?

— Не, Анди. Току-що се обадох на кулата, но в системата няма нищо. Pas probleme. Руди ще пести гориво. От кулата ще ми се обадят веднага щом ги зърнат. Нещо за другите?

— Току-що разбрахме, че Мак е още в Ковис. — Гавалан чу ахване, последваха нецензурни изрази. — Съгласен съм. Ще ти се обадя. — Набра Кувейт. — Чарли, Джени при тебе ли е?

— Не, в хотела е. Анди, аз...

— Току-що чухме, че Мак е още в Ковис и...

— Боже Господи, какво е станало?

— Не знам, още предава. Ще се обадя пак, когато имам нещо определено. Не се обаждай още на Джени. Чао.

Отново гадното чакане, после ВЧ оживя:

— Техеран, тук Ковис, капитан Макайвър. Говорете.

— Ковис, тук Техеран, викаме ви цяла сутрин. Ага Сиамаки се опитваше да се свърже с вас. Той ще се върне след около час. Моля, потвърдете, че сте наредили на четирите 212 да отлетят за Ковис.

— Техеран, тук Ковис. Бандар-е Делама, слушайте и вие. — Макайвър говореше по-бавно и по-ясно, но беше много ядосан. —

Потвърждавам, че всички мои 212 — повтарям, всички мои 212 — са под мой контрол. Всички. Няма да мога да говоря с ага Сиамаки, тъй като имам разрешение да излетия отук за Техеран с министър Киа след пет минути, но ще очаквам ага Сиамаки да посрещне 206 на международното летище в Техеран. След няколко минути изключваме за ремонт — по нареждане на властите — и ще работим само по правилата за визуален полет. За ваша информация, капитан Еър отлита след пет минути с резервни части за сонда Абу Сал, а капитан Локхарт остава в готовност за посрещане на 212 от Бандар-е Деламама съгласно плана. Разбрахте ли, Техеран?

— Потвърждавам, капитан Макайвър, но можете ли да ми ка...

— Разбра ли, Нумир — прекъсна го Макайвър, — или си безполезен от всякога?

— Да, но настоявам да ни инфор...

— Омръзнаха ми тези глупости. Аз съм управляващ директор на това предприятие и докато работим в Иран, така ще бъде — просто, директно и без фасони. Ковис изключва за ремонт по нареждане на полковник Чангиз и ще ви се обадим, щом включим отново. Останете на този канал, но да бъде чист за изпитания. Всичко ще се прави според плана. Край!

В този миг вратата се отвори и влезе Старк, а след него една разтревожена млада медицинска сестра. Мануела се смая. Гавалан скочи и му помогна да седне. Гърдите на Старк бяха целите бинтовани. Беше по долнище на пижама и широка хавлия.

— Добре съм, Анди — рече Старк. — Ти как си, миличка?

— Конроу, луд ли си?

— Не. Анди, кажи какво става!

— Наистина не мога да поема отго... — почна сестрата, но Старк търпеливо я прекъсна:

— Обещавам, само два-три часа, и ще внимавам много. Мануела, ще я отведеш до колата, нали, миличка? — И я погледна с онзи особен поглед между съпрузи, който не търпи възражение. Тя стана веднага и изведе сестрата. Когато излязоха, Старк рече: — Съжалявам, Анди, не издържах. Какво става?

Ковис: 10,48 преди обед.

Макайвър слезе по стълбите на кулата. Чувствуваше се гадно, сякаш му бяха извадили вътрешностите, и не бе сигурен дали ще успее да стигне до 206, камо ли да осъществи останалата част от плана. „Ще успееш — рече си той. — Стегни се.“

Моллата Хусаин още говореше с Киа, облегнат на колата му, с праметнат през рамото „Калашников“.

— Готови сме, господин министър — каза Макайвър. — Естествено, ако нямате нищо против, почитаеми Хусаин.

— Не, да бъде Божията воля — отвърна Хусаин със странна усмивка и любезно подаде ръка. — Довиждане, министър Киа.

— Довиждане, ваше преподобие. — Киа се завъртя и тръгна бързо към хеликоптера.

— Довиждане, почитаеми. — Макайвър подаде неловко ръка на моллата.

Хусаин се обърна, за да види как Киа влиза в кабината. На лицето му отново се появи странната усмивка.

— Писано е: „Божията мелница мели бавно, но сигурно.“ Нали така, капитане?

— Да. Но защо ми казвате това?

— Като подарък на сбогуване. Можете да го кажете на вашия приятел Киа, като кацнете в Техеран.

— Той не ми е приятел, тогава защо?

— Вие сте мъдър, че не го считате за приятел. Кога ще се видите отново с капитан Старк?

— Не зная. Скоро, надявам се. — Макайвър забеляза, че моллата погледна отново към Киа, и безпокойството му нарасна. — Защо?

— Бих искал да го видя скоро. — Хусаин свали автомата от рамото си, седна в колата и замина със Зелените ленти.

— Капитане! — Беше Павуд. Трепереше и беше разтревожен.

— Да, Павуд, една минутка. Фреди! — Макайвър махна на Еър и той се затича към него. — Да, Павуд?

— Моля ви, защо 212 са натоварени с резервни части и багаж, и не...

— Смяна на екипите — отвърна веднага Макайвър и се престори, че не забелязва как Еър се ококори. — Чакам четири 212 от Бандар-е Делам. Най-добре е да пригответе стаи за екипажите.

Четирима пилоти и четирима механици. Трябва да пристигнат след около два часа.

— Но нямаме нареждане, нито причина за...

— Действайте! — Напрежението на Макайвър отново взе връх. — Аз съм дал нарежданията. Аз! Аз лично! Аз наредих на моите 212 да дойдат тук! Фреди, какво чакаш, по дяволите? Тръгвай с твоите части.

— Тъй вярно. А вие?

— Аз вземам Киа, Локхарт поема ръководството, докато се върна. Тръгвай. Не, стой, идвам с тебе. Павуд, какво чакаш, по дяволите? Капитан Локхарт страшно ще се ядоса, ако не си готов навреме. — Макайвър тръгна с Еър, като се молеше да е успял да накара Павуд да повярва.

— Мак, какво става, по дяволите?

— Почакай, докато стигнем при останалите. — Когато спряха до машините, Макайвър застана с гръб към Павуд, който още стоеше на стъпалата, и набързо му разказа всичко. — Ще се видим на брега.

— Добре ли си, Мак? — попита Еър, силно обезпокоен от цвета на лицето му.

— Разбира се, че съм добре. Излитай!

Край Бахрейн: 10,59 преди обед.

Руди и Поп Кели продължаваха да се борят в тандем с насрещния вятър, щадейки двигателите — бензиномерите показваха, че резервоарите са празни, червените предупредителни лампи светеха. Преди половин час и двамата спряха и увиснаха над морето. Механиците отвориха вратите на кабините и навеждайки се навън, отвориха капаците на резервоарите. След това развиха маркучите, пъгнаха ги в отворите и се върнаха в кабините. С помощта на импровизираните помип с мъка изпомпаха първо единия от четиридесетгалоновите варели до дъно, след това и втория. Никой от тях не бе зареждал преди по този начин във въздуха. Когато свършиха, и двамата повърнаха. Но операцията беше успешна.

Мъглата още беше гъста, морето се надигаше тежко под поривите на вятъра и след като едва се разминаха с танкера, всичко бе

рутинно летяха напред, търсеха оптимална мощност, регулираха оборотите, отново регулираха и се молеха. Руди не бе виждал Дюбоа или Шандор. Един от двигателите му се закашля, но се оправя почти веднага.

Фейгънуич трепна.

— Още колко ни остава?

— Твърде много. — Руди включи СВЧ предавателя и наруши радиомълчанието: — Поп, превключи на ВЧ и прослушай — изрече той бързо и отново превключи: — Сиера Едно, тук Делта Едно, чувате ли ме?

— Високо и ясно, Делта Едно — отвърна веднага гласът на Скот. — Говорете.

— Намирам се край Бостън — кодът им за Бахрейн — височина двеста, курс 185, горивото е на привършване. Делта Две е с мене, Три и Четири летят самостоятелно.

— Добре дошли от Британия в слънчевите страни, G-НТХХ и G-НЈZI, повтарям G-НТХХ и G-НЈZI! Жан-Люк ви очаква. Още нямаме новини от Делта Три и Четири.

— НТХХ и НЈZI! — Руди веднага прие новите им английски обозначения. — А какво става с Лима Три и Кило Две? — Лима означаваше трите хеликоптера от Ленгех, а Кило — двата от Ковис.

— Все още нямаме новини, освен че Кило Две е още на място. — Руди и Поп Кели бяха шокирани. После чуха.

— Тук щабът в Техеран, Ал Шаргаз, чувате ли?

Последва веднага гласът на Сиамаки: — Тук Сиамаки, кой говори по този канал? Кой е Кило Две и Лима Три? Кой е Сиера Едно?

Силният глас на Скот го прекъсна:

— Не се притеснявай НТХХ, някакъв глупак използва канала ни. Обадете се по телефона, като кацнете — добави той, за да ги предупреди да не говорят излишно.

— НТХХ, пред нас пясъчни плитчини — обади се напрегнато Поп Кели.

— Виждам ги. Сиера Едно, тук НТХХ, вече сме почти на брега...

Единият от двигателите пак се задави, по-лошо от преди, но се съвзе, стрелките на оборотомера се въртяха като пияни. След това Руди през мъглата видя брега, издадена в морето земя, след това плажа и разбра точно къде са.

— Поп, ти говори с кулата. Сиера Едно, кажи на Жан Люк, че съм...

Щабът в Ал Шаргаз.

Гавалан вече набираще Бахрейн, а от високоговорителя Руди забързано продължи:

— ... на североизточния край на плажа Абу Сабх, източно... — последва пращане и после тишина.

— „Гълф Ер де Франс“? — Гавалан се свърза. — Моля ви, Жан-Люк. Жан-Люк, обажда се Анди. Руди и Поп са... Изчакай Едно...

Ясно се чу гласът на Кели:

— Сиера Едно, снижавам се след Делта Едно, той изключи двигателите...

— Тук Техеран, кой е изключил и къде? Кой говори по този канал? Тук Техеран, кой гово...

На брега на Бахрейн.

Плажът беше с хубав бял пясък, но точно тук почти нямаше хора. Навътре в морето имаше много яхти и увеселителни корабчета, ята сърфисти се носеха в лекия бриз, денят бе спокоен. Хотел „Старбрейк“ беше по-нагоре по брега, ослепително бял, с палми и градини, по терасите и плажа се виждаха многоцветните точки на сенниците. Машината на Руди излетя бързо от омарата над водата, роторите се въртяха, двигателите кашляха и вече не помагаша. Линията на снижение не му даваше възможност за избор, но той бе благодарен, че ще кацне на земята, а не в морето. Брегът се носеше към тях и той избра точно къде да кацне — до един самотен сенник, малко нагоре по брега към пътя. Използваше вятъра, за да се приближи, стабилизира машината, после дръпна общия лост за управление и измени ъгъла на витлата, за да вдигне за миг и омекоти падането, плъзна се напред няколко метра по неравната повърхност, наклони се малко, но не толкова, че да се удари, и бяха в безопасност.

— По дяволите... — ахна Фейгънуич. Отново дишаше, сърцето му проработи.

Руди започна да изключва приборите. Тишината беше зловеща. Сега вече ръцете и коленете му трепереха. По-нагоре по плажа и терасите хората бяха станали и ги гледаха. В този момент Фейгънуич пак ахна и го изплаши. Той се обърна и също ахна.

Под самотния сенник тя бе с тъмни очила и почти нищо друго — без горнище на банския и почти без долнище, руса и красива; беше се подпряла на лакът и ги гледаше. Стана, без да бърза, и си сложи нещо, което минаваше за горна част на бански.

— Божичко... — Фейгънуич нямаше думи. Руди махна с ръка и извика дрезгаво:

— Извинявайте, свърших горивото.

Тя се засмя и в този миг Кели се спусна от небето и развали всичко. И двамата го наругаха, а струята от роторите му изпъна сенника и дългата ѝ коса, издуха кърпата ѝ и пръсна пясък. Сега вече и Кели я видя, отдръпна се любезно, за да не духа към нея, приближи се към пътя и разсеян като другите, кацна до тях.

Международно летище Бахрейн: 11,13 преди обед.

Жан-Люк и механикът Род Родригес излязоха на бегот от сградата и се насочиха по пистата към една малка цистерна с обозначенията на „Гълф Ер де Франс“ — GAdeF, която бяха уредили под наем. Летището бе оживено, модерният терминал и сградите край него бяха великолепни, блестящо бели. Реактивни самолети на различни нации товареха или разтоварваха, току-що кацаше един джъмбо на JAL.

— Оп у ва, да вървим — каза Жан-Люк.

— Разбира се, Саид. — Шофьорът засили звука на интеркома и с едно плавно движение запали двигателя, включи на скорост и потеглиха. Беше слаб палестинец-християнин с тъмни очила и гащеризон с маркировката на компанията. — Къде трябва да отидем?

— Знаеш ли къде е плажът Абу Сабх?

— О, да, Саид.

— Два от нашите хеликоптери са кацнали там без гориво. Да вървим!

— Смятайте, че вече сме там! — Шофьорът бързо смени скоростите и подкара бързо. От високоговорителя на интеркома се чу:

— Алфа Четири?

Той взе микрофона и продължи да кара важно с една ръка.

— Тук Алфа Четири.

— Свържете ме с капитан Сесон.

Жан-Люк позна гласа на Матиас Деларне, директора на „Гълф Ер де Франс“ за Бахрейн — стар приятел от дните във френските ВВС и Алжир.

— Тук Жан-Люк, стари приятелю — заговори той на френски.

Деларне отвърна бързо, също на френски:

— От кулата се обадиха да ми кажат, че още един хеликоптер е навлязъл в системата по очаквания курс, Дюбоа или Петрофи, а? От кулата се опитват да се свържат с него, но още нямат връзка.

— Само един ли? — Жан-Люк изведнъж се разтревожи.

— Да. Движи на правилен заход по правилата за визуален полет към хеликоптерна площадка 16. Проблемът, който обсъждахме, а?

— Да. — Жан-Люк бе казал на приятеля си какво всъщност става и за проблема с регистрационните знаци. — Матиас, предай от мое име на кулата, че това е G-НТТЕ в транзитен полет. — НТТЕ беше третият от определените му опознавателни знаци. — Ще изпратя Родригес да се оправи с Руди и Кели. Ние ще поемем Дюбоа или Шандор — ти и аз. Донеси резервния комплект. Къде ще се срещнем?

— Господи, Жан-Люк, след тази работа ще трябва да се запишем в Чуждестранния легион. Чакай ме пред офиса.

Жан-Люк прие и окачи микрофона.

— Спри тук! — Камионът спря моментално. Родригес и Жан-Люк едва не излетяха през предното стъкло. — Род, знаеш какво да правиш. — Той скочи навън. — Давай!

— Слушай, аз предпочитам да ходя пе... — Останалите думи се изгубиха. Жан-Люк затича обратно, а камионът потегли рязко със свирене на гуми през портала и по пътя към морето.

Ковис, в кулата: 11,17 преди обед.

Локхарт и Вазари наблюдаваха как 206 на Макайвър се издига към планината Загрос.

— Ковис, тук НОС — предаде Макайвър. — Вече излизам от системата ви. Приятен ден.

— НОС, тук Ковис. Приятен ден — отвърна Вазари. От високоговорителя на ВЧ се разнесе глас на фарси:

— Бандар-е Делама, тук Техеран, обадиха ли се вече от Ковис?

— Няма нищо. Ал Шаргаз, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Пращане на статично електричество, после повикването се повтори, — и отново тишина.

— Смятате ли, че капитан Еър вече е на мястото на срещата ви? — попита Вазари и избърса лицето си. Отчаяно се мъчеше да бъде от полза. Не беше трудно да усети, че Локхарт не го харесва, нито пък недоверието му. — А?

Локхарт само вдигна рамене. Мислеше си за Техеран и какво да прави. Бе казал на Макайвър да изпрати двамата механици с Еър:

— Просто в случай, че ме хванат, Мак, или че Вазари ни е разкрил или издал.

— Не прави глупости, Том! И да не вземеш да идеш в Техеран с 212, със или без Вазари.

— Няма начин да се промъкна в Техеран, без да алармирам цялата система и да проваля „Вихрушка“. Ще трябва да презареждам и ще ме спрат.

„Има ли начин?“ — питаше се той. Забеляза, че Вазари го гледа.

— Какво?

— Капитан Макайвър ще ви даде ли знак, ще се обади ли, като остави Киа? — Локхарт само го гледаше и Вазари мрачно продължи: — По дяволите, не разбирате ли? Каквото и да кажете, ще го направя. Вие сте единствената ми надежда да се измъкна...

Двамата почувстваха, че някой ги гледа, и се обърнаха рязко. Павуд надничаше иззад перилата на стълбите.

— Така значи! — рече той тихо. — Да бъде Божията воля. И двамата сте заловени в предателство.

Локхарт направи крачка към него.

— Какво те тревожи? — започна той с пресъхнало гърло. — Няма нищо...

— Заловени сте. Ти и този предател! Всички бягате, измъквате се с нашите хеликоптери!

— Предател, а? — изсъска Вазари и лицето му се сгърчи. — Я си качи тук комунистическия задник! Знам всичко за тебе и другарите ти от Туде!

— Глупости! — Павуд пребледня. — Ти си заловен, ти си...

— Ти си предател, гадно комунистическо копеле! Капрал Али Федаги ми е съквартирант и комисар на базата, и твой шеф. Всичко знам за тебе — той се опита да ме привлече в партията преди месеци. Дигай си задника насам! — Павуд се поколеба и Вазари го предупреди: — Ако не дойдеш, обаждам се на комитета и изгърмявате — и ти, и Федаги, заедно с Мохамед Берари и дузина други, за които не ми пука... — Пръстите му докоснаха копчето на предавателя.

— Не — въздъхна Павуд и разтреперан се качи на площадката.

За миг никой не помръдна, после Вазари грабна хленчещия, вцепенен мъж и го събори в един ъгъл, стисна някакъв гаечен ключ и замахна да му счупи главата. Локхарт успя навреме да го хване за ръката.

— Защо ме спиращ, за Бога? — Вазари се тресеше от страх. — Ще ни издаде!

— Няма нужда... няма нужда от това. — За момент гърлото му се стегна. — Имай търпение. Слушай, Павуд, ако си мълчиш, и ние ще мълчим.

— Кълна се в Бога, разбира се, че...

— Не можеш да им имаш доверие на тия копелета — просъска Вазари.

— Така е — рече Локхарт. — Бързо! Напиши го! Бързо! Всички имена, които помниш. Бързо — в три екземпляра! — Локхарт му пъкна химикалката в ръката. Вазари се поколеба, после грабна бележника и започна да пише. Локхарт се приближи към Павуд, който се присви, молейки за милост. — Млъкни и слушай, Павуд. Ще се разберем така: ти не казваш нищо и ние не казваме нищо.

— За Бога, разбира се, че няма да кажа нищо, ага, не съм ли служил вярно на компанията толкова години, не съм ли...

— Лъжец — прекъсна го Вазари и добави за ужас на Локхарт: — Чух те как ти и другите лъжете и мамите, и се лигавите за Мануела Старк, надничате през прозореца й нощем.

— Лъжи, само лъжи, не му вяр...

— Млъквай, копеле! — наруга го Вазари.

Павуд се подчини, вцепенен от злобата му, и пак се сви в ъгъла. Локхарт прибра един от листовете в джоба си.

— Задръж втория, сержант. Дръж и ти! — обърна се той към Павуд и бутна третия в лицето му. Павуд се опита да се отдръпне, но не можа, и когато му пъхнаха листа в ръката, изохка и го пусна, сякаш бе запален. — Ако ни спрат, обещавам ти пред Бога, че това ще попадне, в първия срещнат от Зелените ленти, а не забравяй, че и двамата говорим фарси и познавам Хусаин! Разбра ли? — Павуд кимна вдървено. Локхарт се наведе, взе листа и го пъхна в джоба му. — Седни там! — посочи той един стол в ъгъла и избърса потните си длани в панталона. После включи СВЧ и взе микрофона. — Ковис вика пристигащите хеликоптери от Бандар-е Делама, чувате ли ме? — Локхарт почака, след това повтори повикването. После превключи: — Кулата, тук базата, чувате ли ме?

След кратка пауза някакъв отегчен глас със силен акцент отвърна:

— Да, чуваме ви.

— Очакваме четири пристигащи хеликоптера от Бандар-е Делама, които имат само СВЧ. Ще излетя и ще се опитам да се свържа с тях. Изключвам, докато се върна. Окей?

— Окей.

Локхарт изключи. От ВЧ се чу:

— Ковис, тук Техеран, чувате ли ме?

— Какво ще го правим? — попита Локхарт. И двамата погледнаха към Павуд, който сякаш се смали.

Пронизващата болка зад очите на Вазари бе по-силна от всякога. „Ще трябва да убия Павуд, това е единственият начин да докажа на Локхарт, че съм на негова страна.“

— Аз ще се оправя с него, — каза той и стана.

— Не — спря го Локхарт. — Павуд, за днес приключваш. Слизаш долу, казваш на другите, че си болен, и си отиваш вкъщи. Не казваш нищо друго и си тръгваш веднага. Оттук можем да те виждаме и да те чуваме. Ако ни предадеш, в името на Господ Бог ти и всички хора от този списък също ще бъдете предадени.

— Закълнете се, че... че вие... — думите заваляха една след друга. — Нали се заклевате, че няма да кажете на никого, нали?

— Излизай и си върви вкъщи! От тебе зависи, не от нас! Хайде, изчезвай! — Проследиха го с поглед как излиза, олюлявайки се. А когато го видяха да върти бавно педалите на колелото си по пътя, и двамата се почувстваха малко по-спокойни.

— Трябваше да го убием... трябваше, капитане. Аз щях да го направя.

— И така е безопасно и... ами, и да го бяхме убили, това нямаше да реши нищо. — „Нито пък ще ми помогне за Шаразад“ — помисли си Локхарт.

От ВЧ отново се чу досадното:

— Ковис, тук Бандар-е Делама, чувате ли ме?

— Опасно е да оставяме тия копелета да предават, капитане. Кулата ще ги чуе, колкото и неопитни и неумели да са.

Локхарт се замисли, после го погледна.

— Сержант, обади се за миг по ВЧ, престори се, че си някой радиотехник, на когото му е писнало да му провалят почивния ден. Кажете им на фарси да млъкват, да освободят канала ни, докато направим ремонта, и че идиотът Локхарт е излетял да се свърже с четирите хеликоптера по СВЧ, че може би някой от тях е аварирал и другите са кацнали с него. Окей?

— Готово! — Вазари го направи идеално. Когато изключи, стисна главата си с ръце, болката го заслепяваше. После погледна Локхарт: — Сега вярвате ли ми?

— Да.

— И мога да дойда с вас? Честно?

— Да. — Локхарт му протегна ръка. — Благодаря за помощта. — Извади високочестотния кристал от станцията, повреди го и го постави обратно, след това извади прекъсвача на СВЧ и го сложи в джоба си. — Хайде.

Долу в офиса се спря за малко.

— Ще излитам — каза той на тримата чиновници, които го изгледаха странно. — Ще се опитам да се свържа с хеликоптерите от Бандар-е Делама по СВЧ. — Тримата не отвърнаха нищо, но Локхарт усети, че те също знаят тайната. Обърна се към Вазари: — Ще се видим утре, сержант.

— Надявам се, нямате нищо против да си ходя. Главата ме боли адски.

— До утре. — Локхарт се забави в офиса, та Вазари да има достатъчно време да се престори, че си отива, а всъщност да заобиколи хангара и да се промъкне в хеликоптера. „Щом излезеш оттук, ще трябва да се оправяш сам — му бе казал. — Няма да проверявам кабината, направо излитам.“

— Господ да помага на всички ни, капитане — бе отговорил Вазари.

Летището в Бахрейн: 11,28 преди обед.

Жан-Люк и Матиас Деларне бяха застанали до едно комби близо до хеликоптерната площадка и наблюдаваха пристигацията 212, засенчили очи срещу слънцето. Все още не можеха да разпознаят пилота. Матиас беше нисък и набит, с тъмна вълниста коса и половин лице — другата половина бе лошо обгорена при скок с парашут от запален самолет на алжирската граница.

— Дюбоа е — рече той.

— Не, грешиш. Шандор е. — Жан-Люк махна, за да му посочи да кацне направо на вятъра. В момента, в който ските докоснаха земята, Матиас се втурна под роторите към лявата врата на кабината, без да обръща внимание на Шандор, който му викаше нещо. Носеше голяма четка и кутия бързосъхнеща бяла самолетна боя и бързо замаза иранските регистрационни букви точно под прозореца на вратата. Жан-Люк наложи шаблона, който бяха приготвили, нанесе черна боя с четката си и след това внимателно го отлепи. Сега вече хеликоптерът беше G-NXXI и напълно легален.

Междувременно Матиас отиде до опашката и изличи, а след това мина отдолу, за да направи същото и от другата страна. Шандор едва успя да дръпне ръката си от вратата — Жан-Люк нанесе и второто G-NXXI.

— Voila! — Жан-Люк върна материалите си на Матиас и той ги занесе в комбито, за да ги скрие под една мушама. Жан-Люк разтърси ръката на Шандор и му разказа за Руди и Кели, после попита за Дюбоа.

— Не зная, приятелю — каза Шандор. — След като едва не се блъснахме в танкера, Руди ни махна да се насочваме насам самостоятелно. След това вече не видях никого. Минах на минимален разход, залепих се за вълните и се молах. Последните минути летях с празен резервоар. Предупредителните лампи светеха... ужас! Ами другите?

— Руди и Кели кацнаха на плажа Абу Сабх, Род Родригес ще се погрижи за тях. Все още нищо от Скраг, Вили или Воси, а Мак е още в

Ковис.

— Божичко!

— Oui, заедно с Фреди и Том Локхарт, или поне бяха преди десет-петнадесет минути. — Жан-Люк се обърна към Матиас, който идваше към тях. — На канала на кулата ли си?

— Да, няма проблеми.

— Матиас Деларне — Шандор. Джонсън, нашият механик.

Поздравиха се и си стиснаха ръце.

— Как пътувахте. Merde, по-добре не ми казвайте. — В същия момент Матиас видя приближаващата кола. — Неприятности — предупреди той.

— Остани в кабината, Шандор — нареди Жан-Люк. — Джонсън, върни се вътре.

Колата бе с надпис „служебна“ и спря на двадесетина метра успоредно на хеликоптера. От нея слезоха двама бахрейнци — униформен капитан от Имиграционната служба и офицер от кулата. Офицерът беше с широк развят бял дишдаш и покривало на главата, закрепено с усукано черно въже. Матиас отиде да ги посрещне.

— Добро утро, Саид Юсуф, Саид Бин Ахмед. Това е капитан Сесон.

— Добро утро — отвърнаха любезно и двамата и продължиха да оглеждат хеликоптера. — А пилота?

— Капитан Петрофи. Господин Джонсън, механикът, е в кабината. — На Жан-Люк му призля. Новата боя блестеше на слънцето, а старата — не, и от двата ъгъла в долната част на буквата I се бяха проточили черни струйки. Изчака неизбежната забележка, последвана от неизбежния въпрос:

— Кой е последният отправен пункт?

— Басра, Ирак — отговори безгрижно той. Това беше най-близкото възможно място. Беше толкова лесно обаче да се провери там, а и не беше необходимо — само да минат пет метра напред и да прокарат пръст по новата боя, щяха да открият отдолу старите букви. Матиас бе не по-малко смутен. „Лесно му е на Жан-Люк — помисли си той. — Не живее тук, не му се налага да работи тук.“

— Колко време ще остане G-HXXI, капитане? — попита офицерът от Имиграционната служба. Беше гладко обръснат, с тъжни очи.

Жан-Люк и Матиас изпъшкаха вътрешно, като чуха как натърти върху буквите.

— Трябва да замине веднага за Ал Шаргаз, саид — отговори Матиас, — за Ал Шаргаз, веднага, веднага щом зареди. Също и останалите, които, ъ-ъ, свършиха горивото.

— Много лошо са планирали, за да останат без гориво — въздъхна Бин Ахмед. — Къде им е задължителният резерв за тридесет минути?

— Ами, ъ-ъ, предполагам поради насрещния вятър, саид.

— Днес е силен, вярно. — Бин Ахмед погледна към залива, видимостта беше около миля. — Един 212 тук, два на плажа ни и четвъртият... четвъртият някъде там. — Тъмните очи отново се спряха на Жан-Люк. — Може би пилотът се е върнал обратно... в отправния пункт?

Жан-Люк се усмихна с най-очарователната си усмивка:

— Не зная, саид Бин Ахмед — отвърна внимателно той. Искаше да свършат с играта на котка и мишка, да заредят и да полетят за половин час назад, за да го потърсят.

Двамата бахрейнци погледнаха отново хеликоптера. Роторът вече бе спрял. Перките трепереха леко от вятъра. Бин Ахмед извади небрежно един телекс.

— Току-що получихме това от Техеран, Матиас, за някакви изчезнали хеликоптери — каза той любезно. — От Въздушния контрол на Иран. Пише: „Моля, следете за наши хеликоптери, които бяха изнесени незаконно от Бандар-е Делам. Моля, задръжте ги, арестувайте лицата на борда, информирайте най-близкото ни посолство, което ще уреди незабавното депортиране на престъпниците и репатрирането на нашето оборудване.“ — Той се усмихна отново и му го подаде. — Любопитно, а?

— Много — отговори Матиас. Прочете го, опули се и го върна.

— Капитан Сесон, били ли сте в Иран?

— Да, бил съм.

— Ужасно е. Толкова много смърт, целият този смут, всички тези убийства. Мюсюлмани убиват мюсюлмани. Персия винаги е била различна, създаваща неприятности за другите, които живеят в Залива. Нарича нашия залив Персийски, като че ли ние, от тази страна, не съществуваме — каза сухо Бин Ахмед. — А нима шахът не заяви, че

нашият остров е ирански само защото преди три века персийците са ни завладели за няколко години, нас, които винаги сме били независими?

— Да, но той, ъ-ъ, той се отказа от претенциите си.

— А, да, да, така е — и окупира нефтените острови Тумс и Абу Муса. Персийските управници са много хегемонистични, много особени, които и да са, откъдето и да идват. Светотатство е моллите и аятоласите да стоят между човек и Бога. Нали?

— Те, ъ-ъ, те си имат свой начин на живот — съгласи се Жан-Люк, — а другите народи — друг.

Бин Ахмед погледна към задната част на комбито. Жан-Люк видя, че изпод мушамата се подава част от дръжката на четката.

— Много опасни времена настъпиха в залива. Много опасни. Съветите са настроени против Бога, приближават се с всеки ден от север, още по-настроени против Бога марксистите има на юг в Йемен, вѝоръжават се всеки ден, всички погледи са насочени към нас и нашето богатство — и исляма. Само ислямът стои между тях и световното господство.

„Ами Франция и, разбира се, Америка?“ — искаше да каже Матиас, но отвърна:

— Ислямът ще издържи. Както и държавите от Залива, ако са бдителни.

— С Божията помощ, съгласен съм. — Бин Ахмед кимна и се усмихна на Жан-Люк. — Тук, на нашия остров, трябва да бъдем много бдителни спрямо всички, които искат да ни създадат неприятности. Нали?

Жан-Люк кимна. С мъка се сдържаше да не гледа към телекса. Щом като в Бахрейн имаха такъв телекс, значи е бил изпратен до всяка кула от тази страна на Залива.

— С Божията помощ ще успеем.

Офицерът от Имиграционната служба кимна любезно.

— Капитане, бих искал да видя документите на пилота и на механика. И тях самите. Моля ви.

— Разбира се, веднага. — Жан-Люк отиде при Шандор. — Техеран им е изпратил телекс да следят за ирански регистрации — прошепна той бързо и лицето на Шандор посивя. — Не се паникѝосвай, mon vieux, само покажи паспортите на офицера от

Имиграцията, не проявявай инициатива, ти също, Джонсън, и не забравяйте, че сте G-NXXI от Басра.

— Господи! — рече дрезгаво Шандор. — Би трябвало да имаме изходни печати от Ирак, а аз на почти всяка страница имам печати от Иран.

— Значи си бил в Иран. Какво толкова? Почни да се молиш, топ brave. Хайде.

Офицерът от Имиграционната служба взе американския паспорт. Педантично огледа снимката, сравни я с Шандор, който с отмаляла ръка свали тъмните си очила, след това му го върна, без да прелиства останалите страници, и взе британския паспорт на Джонсън. Отново педантично изгледа само снимката. Бин Ахмед направи крачка към хеликоптера. Джонсън бе оставил вратата на кабината отворена.

— Какво носите?

— Резервни части — отговориха в хор Шандор, Джонсън и Жан-Люк.

— Ще трябва да минете през митницата.

— Но той е в транзитен полет, саид Юсуф — вметна любезно Матиас, — и ще отлети веднага щом зареди. Може би ще му разрешите да подпише транзитен формуляр, като гарантира, че няма да разтоварва нищо и че не носи оръжие, наркотици или муниципии. — Той се поколеба. — Аз също бих гарантирал, ако това би било от полза.

— Вашето присъствие винаги е от полза, саид Матиас — отвърна Юсуф. На пистата беше горещо и прашно, той извади носна кърпа и издуха носа си, след това отиде при Бин Ахмед, който още държеше паспорта на Джонсън. — Предполагам, че за британски хеликоптер в транзитен полет ще е възможно, дори за другите два на брега. Нали?

— Защо не? — Служителят от кулата се обърна с гръб към хеликоптера. — Когато пристигнат другите два, ще ги уредим направо тук, саид капитан Сесон. Вие ги посрещнете с цистерната, а ние ще разрешим полета до Ал Шаргаз веднага щом заредят. — Той погледна отново към морето, тъмните му очи бяха загрижени. — А четвъртият, когато пристигне? Той, предполагам, също е с британска регистрация?

— Да, да, точно така — се чу да казва Жан-Люк и му съобщи новата регистрация. — С... с ваше позволение, трите хеликоптера ще се върнат назад по маршрута за около половин час и след това ще продължат за Ал Шаргаз. — „Струва си да опитат“ — помисли си той

и любезно се сбогува с двамата бахрейнци. Не вярваше на чудото, че им се е разминало.

„Дали защото слънцето им светеше в очите, или защото не искаха да видят? Не зная, не зная, но благословена да е Мадоната за това, че пак се погрижи за нас.“

— Жан-Люк, по-добре се обади на Гавалан за телекса — каза Матиас.

В морето до Ал Шаргаз.

Скрагър и Бенсън бяха вперили погледи в приборите за маслото и налягането на двигател номер едно. Предупредителните лампи светеха, стрелката на температурния датчик бе на максимум, в най-горната част на червеното, стрелката за налягането на маслото бе почти на нула. Летяха на двеста метра, времето беше хубаво, но с лека мъгла. Международната граница при Сири и Абу Муса бе точно зад гърба им, а Ал Шаргаз — право напред. В слушалките си чуваха кулата на пет и три, която насочваше трафика.

— Ще го изключа, Бенсън.

— Да, не искам да се запали.

Шумът отслабна и машината се снижи с тридесетина метра, но когато Скрагър увеличи мощността на двигател номер две и направи корекциите, височината се запази. И двамата се безпокояха за другия двигател.

— Няма причина да прави така, Скраг, абсолютно никаква. Лично го проверих преди няколко дни. Как сме?

— Добре. Вече сме близо.

— Има ли къде да кацнем в случай на авария? — Бенсън бе много неспокоен. — Пясъчни плитчини? Сонда?

— Разбира се, разбира се, че има. Много места — излъга Скрагър. Очите и ушите му се напрягаха да доловят опасността, но не я откриваха. — Чуваш ли нещо?

— Не... не, нищо. По дяволите, чувам всеки прегрят зъбец.

— И аз — изсмя се Скрагър.

— Не трябва ли да се обадим на Ал Шаргаз?

— Има достатъчно време, синко. Чакам Воси или Вили. — Продължаваха да летят напред и всяко леко завихряне, всяка промяна, макар и с един децибел в шума на двигателя или трепване на някоя стрелка ги караше да се потят още повече.

— Колко още ни остава, Скраг? — Бенсън обичаше двигателите, но мразеше да лети, особено с хеликоптери. Ризата му бе лепкава и студена.

В този миг чува в слушалките си гласа на Вили:

— Ал Шаргаз, тук EP-NBV, приближавам с EP-HGF на височина двеста, курс 140 градуса. Време на пристигане след дванадесет минути.

Скрагър изпъшка и затаи дъх — Вили автоматично бе дал пълните ирански позивни, а се бяха разбрали да опитат да минат само с последните три букви. Подчертано английският глас на диспечера бе висок и отсечен:

— Хеликоптерът, който вика Ал Шаргаз, разбрахме, че сте в транзитен полет по курс 140 градуса и, ъ-ъ, предаването ви има смущения. Моля, потвърдете дали сте, ъ-ъ, G-HYUR и G-HFEE? Повтарям, Голф Хотел Янки Янки Ромео и Голф Хотел Фокстрот Ехо Ехо?

— Очакват ни! — извика от радост Скрагър. Щеше да се пръсне от вълнение.

Гласът на Вили бе колеблив и Скрагър усети как вдига температура:

— Ал Шаргаз, тук... тук G-HY... UR...

В този момент Воси го прекъсна възбудено:

— Ал Шаргаз, тук Голф Хотел Фокстрот Ехо Ехо и Голф Хотел Янки Янки Ромео, чувам ви високо и ясно, ще бъдем при вас след десет минути, разрешете кацане на северната площадка, моля информирайте С-Г.

— Естествено, G-HFEE — отвърна диспечерът и Скрагър просто видя облекчението му. — Имате разрешение за северната площадка и се обадете на С-Г на 117.7. Добре дошли! Добре дошли в Ал Шаргаз, поддържайте същия курс и височина.

— Слушам, сър! Тъй вярно, 117.7 — отговори Воси. Скрагър веднага превключи на същия канал и го чу пак: — Сиера Едно, тук HFEE и HYUR, чувате ли ме?

— Високо и съвсем ясно, добре дошли всички, но къде е Голф Хотел Сиера Виктор Танго?

Офисът в Ал Шаргаз.

— Идва след нас, Сиера Едно — отговори Воси. Гавалан, Скот, Ногър и Старк слушаха по СВЧ на честотата на компанията, честотата на кулата също се прослушваше, всички много добре съзнаваха, че всяко предаване може да се подслуша, особено тяхното ВЧ — от Сиамаки в Техеран и Нумир в Бандар-е Делама.

— Идва на няколко минути след нас, той, ъ-ъ, ни нареди да летим самостоятелно. — Воси явно внимаваше какво ще каже. — Ние, ъ-ъ, не знаем какво стана. — В този миг Скрагър го прекъсна и всички усетиха радостта в гласа му: — Тук G-HSVT, по петите ви съм, така че разчиствайте терена...

В стаята избухнаха радостни възгласи, Гавалан избърса челото си и замаян от облекчение, промърмори:

— Слава Богу! После вдигна палец към Ногър: — Тръгвай, Ногър!

Ликуващ, младежът тръгна и едва не събори Мануела, която с вкаменено лице идваше от коридора с поднос студени напитки.

— Скраг, Вили и Ед кацат след малко — извика той на бегом, вече от другия край на коридора.

— О-о, чудесно! — Тя побърза да влезе в стаята. — Не е ли... — тя спря. Скрагър тъкмо казваше:

— ... съм на един двигател, така че ще поискам разрешение да кацна направо, най-добре пригответе една пожарна, за всеки случай.

Веднага се чу гласът на Вили:

— Ед, направи завой на 180 градуса и се върни при Скраг, за да го придружиш до летището. Как си с горивото?

— Имам много. Тръгвам.

— Скраг, тук Вили. Аз ще се погрижа за разрешение за кацане направо. Как си с горивото?

— Имам много. HSVT, а? Това е много по-добре от HASVD! — Чуха смеха му и Мануела се почувствува по-добре.

Напрежението от тази сутрин, усилието, с което сдържаше сълзите си, ѝ бяха дошли твърде много. Чуваше безтелесните гласове от толкова далеч, и все пак толкова близо; всички те бяха свързани с хора, които харесваше или обичаше, или мразеше — тези на врага. „Защото са врагове — бе казала тя ожесточено преди няколко минути и едва не се разплака, защото чудесните им приятели Марк Дюбоа и Фоулър бяха изчезнали, изчезнали, изчезнали и, о, Боже, би могъл да бъде Конроу и тогава може би... — Джахан е враг! Сиамаки, Нумир, всички те са врагове.“ А Гавалан бе казал кротко: „Не, не са, Мануела, не истински, те просто си вършат работата...“ Но тази кротост само я предизвика, вбеси я, засили безпокойството ѝ от това, че Старк бе тук, а не в леглото в болницата — операцията бе направена едва снощи, и тя избухна: „Това е игра! За всички вас «Вихрушка» е игра, само една проклетата игра! Вие сте просто тайфа момчета, които си играят на войници и мечтаят за слава и ти... и ти...“ И изтича навън, отиде в дамската тоалетна и се разплака. После бурята отмина и тя се ядоса на себе си за това, че е изпуснала нервите си, напомни си, че мъжете са глупави и инфантилни и никога няма да се променят. След това си издуха носа, оправи си грима и косата и отиде да вземе напитките.

Мануела тихо остави подноса. Никой не я забеляза.

Старк говореше по телефона с Надземен контрол — обясняваше им какво трябва да се направи. Скот беше на СВЧ:

— Ще се погрижим за всичко, Скраг.

— Сиера Едно. Как вървят нещата? — попита Скрагър. — Вашите Делти и Кило?

Скот погледна към Гавалан. Гавалан се наведе напред и каза бавно:

— Делта Три е добре, Кило Две... Кило Две са още на място, в известен смисъл.

Високоговорителите мълчаха. На честотата на кулата се чуваше как английският диспечер дава разрешение на някакви пристигащи полети. Працене на статично електричество.

— Потвърдете Делта Три. — Гласът на Скрагър бе променен.

— Потвърждавам Делта Три — отвърна Гавалан, все още шокиран от новините за Дюбоа и телекса в Бахрейн, за който Жан-Люк им съобщи по телефона преди няколко минути; очакваше всеки момент да избухнат в собствената им кула, а и в Кувейт. На Жан-Люк

бе казал: „Морската спасителна команда? По-добре да дадем сигнал за бедствие.“

— Ние сме спасителната команда, Анди. Други няма. Шандор вече отлетя да го търси. Щом заредят, Руди и Поп също отиват — разработих им план за претърсване по сектори, след това ще се насочат право към Ал Шаргаз, както и Шандор. Не можем да се мотаем тук. Моп Диеу, не можеш да си представиш как ни се размина! Ако е на повърхността, ще го намерят — има сто пясъчни плитчини, където може да кацне.

— Няма ли да повлияе това на радиуса на полета им?

— Ще се оправят, Анди. Марк не е подал сигнал за бедствие, така че сигурно е станало внезапно или пък радиото му е отказало, или пък най-вероятно е кацнал някъде. Има цял куп добри възможности: би могъл да кацне на някоя сонда за гориво, ако е паднал в морето, би могъл да го прибере някой кораб — цял куп такива неща... Не забравяй, че радиомълчанието бе едно от най-важните неща. Не се притеснявай, *mon cher ami*.

— Много се притеснявам.

— Нещо за останалите?

— Още нищо...

„Още нищо“ — помисли си той и отвътре го заболя.

— Кой е Делта Четири? — Въпросът бе зададен от Вили.

— Френският ни приятел и Фоулър — отговори сухо Гавалан. Не знаеше кой би могъл да подслушва. — Пълен доклад, като кацнеш.

— Разбрано. — Пращене, след това: — Ед, как си?

— За чудо и приказ, Вили. Качвам се на триста, всичко е наред. Ей, Скраг, какви са ти курсът и височината?

— 142, на двеста, и ако си отвориш очите и погледнеш към два часа, ще ме видиш, защото аз те виждам.

За миг настъпи тишина.

— Скраг, пак успя!

Гавалан се изправи да се протегне и видя Мануела:

— Как е, мила?

Тя се усмихна колебливо и му предложи една бутилка.

— Заповядай. Заслужаваш една бира и едно извинение.

— Без извинения, никакви. Ти беше права. — Той я прегърна и отпи с удоволствие. — Божичко, колко е хубаво! Благодаря, Мануела.

— Ами аз, миличка? — попита Старк.

— От мен, Конроу Старк, ще получиш само вода и шамар, защото между ушите ти има само мускули. — Тя отвори бутилка минерална вода и му я подаде, но очите ѝ бяха усмихнати и тя леко отпусна ръка върху него. Беше изпълнена с обич.

— Благодаря ти, мила — рече Старк, спокоен, че тя е тук, в безопасност, и другите са в безопасност, въпреки че Дюбоа и Фоулър още бяха в неизвестност и имаше още толкова много въпроси. Рамото и гърдите го боляха много и все повече му се гадеше, болката пулсираше в главата му. Доктор Нът му беше дал болкоуспокояващо и каза, че то щяло да го държи два часа: „Ще те държи до обед, Дюк, не повече, а може би и по-малко. По-добре да се прибереш като Пепеляшка по обяд, иначе ще ти стане много неприятно... Имам предвид, че може и да кръвнеш.“ Той погледна през рамото на Мануела към часовника: дванадесет и четири минути.

— Конроу, моля те, миличък, няма ли да си легнеш?

Погледът му се промени.

— Нека да е след четири минути? — рече той тихо. Тя се изчерви, после се засмя, заби леко нокти във врата му и измърка като котка.

— Говоря сериозно, мили, не мислиш ли...

— И аз говоря сериозно.

Вратата се отвори и влезе доктор Нът.

— Време е за лягане, Дюк! Кажу ми лека нощ като добро момче!

— Здравсти, докторе. — Старк послушно се надигна, първия път не успя, едва прикри неуспеха си и се изправи, проклинайки наум. — Скот, имаме ли уоки-токи или радио с честотите на кулата?

— Разбира се, разбира се, че имаме. — Скот бръкна в едно странично чекмедже и му подаде малкото радио. — Ще държим връзка. Имаш ли телефон до леглото?

— Да. До скоро, мила — не, добре съм, ти остани за всеки случай, може да говорят на фарси. Благодаря. — В този момент погледът му се спря на нещо през прозореца. — Ей, я вижте!

За момент забравиха всичките си грижи. Остър като игла, несравним, с отпуснат нос за излитане, по пистата рулираше „Конкорд“, изпълняващ полет от Лондон за Бахрейн. При скорост 2500

километра в час, на височина 20 000 метра полетът от седем хиляди и сто километра траеше три часа и шестнадесет минути.

— Най-красивата птица на света — каза Старк, докато си тръгваше.

— Много бих искала поне веднъж да полетя с него — въздъхна Мануела.

— Така трябва да се пътува — рече сухо Скот. — Чух, че спират този полет от догодина, вярно ли е? — Вниманието му бе ангажирано главно с това да следи разговорите между Вили, Скрагър и Воси, там засега нямаше проблеми. От мястото си виждаше камиона с Ногър, механиците, боята и шаблоните, който бързо се движеше към хеликоптерната площадка отгатык пистата. Там вече стоеше в готовност пожарна кола.

— Проклети идиоти! — каза с горчивина Гавалан. — Това шибано правителство не си знае интереса. Французите са същите. Трябва просто да отпишат разходите за изследвания и разработка — в действителност те са отписани — и при това положение самолетът ще си бъде съвсем добър бизнес за определени маршрути, при това безценен. От Лос Анжелос до Япония естествено, до Австралия, Буенос Айрес — също... някой видя ли вече нашите птички?

— Кулата има по-добър изглед, татко. — Скот пусна честотата на, кулата.

— „Конкорд“ 001, вие сте следващият за излитане. Bon voyage — говореше диспечерът. — Когато се издигнете, свържете се с Багдад на 119,9.

— Благодаря, на 119,9. — „Конкорд“ се движеше гордо, абсолютно уверен, че всички го гледат.

— Господи, струва си да го погледа човек.

— Кулата, тук „Конкорд“ 001. За какво е пожарната?

— Очакваме три хеликоптера на северната площадка, единият е на един двигател...

— ... Искате ли да ги отклоним, докато излетите? — попита диспечерът от контролната кула. Казваше се Синклер, англичанин, бивш офицер от английските ВВС като мнозина от диспечерите на работа в залива.

— Не, благодаря, просто попитах.

Синклер — нисък, набит, оплешивяващ мъж, седеше на въртящия се стол зад ниско бюро с панорамен изглед към летището. На врата му висеше мощен бинокъл. Той го вдигна към очите си и го фокусира. Вече се виждаха трите хеликоптера, построили се във формата на буква V. Той бе разположил този с повредения двигател на върха на V — знаеше, че това е Скрагър, но се преструваше, че не знае нищо. Кулата около него бе изпълнена с първокласно радарно и комуникационно оборудване, телекси, трима стажанти от Шаргаз и един диспечер, също от Шаргаз. Диспечерът се беше съсредоточил върху екрана на радара, разполагаше другите шест самолета, които в момента бяха в системата.

Без да откъсва поглед от хеликоптерите през бинокъла, Синклер включи копчето за предаване.

— HSVT, тук кулата, как върви?

— Кулата, тук HSVT. — Гласът на Скрагър бе ясен и прецизен. — Няма проблеми. Всички индикатори на зелено. Виждам, че „Конкорд“ се приближава за излитане — искате ли да изчакам, или да избързам?

— HSVT, продължавайте захода при максимална безопасност. „Конкорд“, заемете позиция и чакайте. — Синклер се обърна към един от стажантите на Надземния контрол: — Мохамед, щом кацне хеликоптерът, ти го предавам, става ли?

— Да, саид.

— Имаш ли връзка с пожарната?

— Не, саид.

— Тогава веднага се свържи! Това е твое задължение. — Младежът започна да се извинява. — Не се безпокой, направил си грешка, минало е, действай сега!

Синклер регулира малко фокуса. Скрагър бе на петнадесет метра височина, заходът беше идеален.

— Мохамед, кажи на пожарната да действа. Хайде, за Бога, тия лекета трябва да са готови с пяната. — Синклер чу как младият диспечер ругае пожарникарите, видя ги как излизат и се нареждат, приготвяйки маркучите си. Отново насочи бинокъла към „Конкорд“, който чакаше търпеливо в средата на пистата, готов за излитане, далече от всякаква опасност, дори и трите хеликоптера да хвъркнеха във въздуха. Задържането на „Конкорд“ за тридесет секунди при шанс

едно на милион, че турбулентността след него може да предизвика някаква случайна вихрушка, която да свали повредения хеликоптер, бе малка цена. „Вихрушка. Всемогъщи Боже!“

От два дни по летището се носеше слух, че С-Г ще организира нелегално изтегляне от Иран. Бинокълът му пак се насочи към хеликоптера на Скрагър. Ските му докоснаха пистата. Пожарникарите се приближиха. Немаше пожар.

— „Конкорд“ 001, имате разрешение за излитане — каза той спокойно. — HFEE и HYUR, кацнете, когато ви е удобно. Пан Ам 116, имате разрешение за кацане, писта 32, вятър двадесет възела по курс 160.

Зад него изтрака телекс. Той се спря за миг да погледа как излита „Конкорд“, възхищавайки се на силата му и ъгъла на издигане, после отново насочи поглед към Скрагър, като нарочно не забеляза малките фигурки, които се наведоха под роторите с шаблони и боя. Ногър Лейн, който по нареждане на Гавалан го беше предупредил неофициално какво става, въпреки че той отдавна знаеше, махаше на пожарната да се отдалечи. Скрагър се беше превил от едната страна и повръщаше, а другият — той предположи, че е вторият пилот, пикаеше с огромна струя. Останалите два хеликоптера кацнаха на площадките си. Бояджиите ги наобиколиха. Какво ли правеха?

— Добре — промърмори той. — Няма пожар, няма фасони, няма за какво да се смърди.

— Саид Синклер, може би трябва да прочетете този телекс.

— А? — Той погледна разсеяно към младежа, който се опитваше неловко да погледне с резервния бинокъл към хеликоптерите. Един поглед върху телекса бе достатъчен. — Мохамед, използвал ли си някога бинокъл наопаки? — попита той.

— Саид? — Младежът изглеждаше озадачен. Синклер взе бинокъла му, разфокусира го и му го върна обърнат наопаки.

— Насочи го към хеликоптерите и ми кажи какво виждаш?

На младия човек му бе необходимо известно време, за да попаднат хеликоптерите в полезрението му.

— Толкова са далече, че едва ги различавам.

— Интересно. Ето, седни на моя стол за малко. — Младежът се подчини, изпълнен с гордост. — Сега повикай „Конкорд“ и поискай доклад за местоположението им.

Останалите стажанти бяха изпълнени със завист, забравили всичко останало. Пръстите на Мохамед трепереха от вълнение, когато хвана предавателя.

— „Конкорд“, тук... тук кулата в Бахрейн, моля вашия доклад за местоположението.

— Кулата, 001 на 11300, качвам се на 20 000, скорост 2500 километра в час, курс 290, напускам района ви.

— Благодаря, „Конкорд“, приятен ден... о, обадете се на Багдад на 119,9, приятен ден! — завърши той, сияейки, и сега вече, в подходящия момент, Синклер вдигна телекса и се намръщи.

— Ирански хеликоптери? — Той подаде на младежа резервния бинокъл. — Виждаш ли тук някакви ирански хеликоптери?

Младежът разгледа много внимателно трите новопристигнали непознати машини и поклати глава.

— Не, саид, тези са британски, другите, които са тук, са на Шаргаз.

— Точно така. — Синклер все още бе намръщен. Беше забелязал, че Скрагър продължава да клечи на земята, Лейн и останалите стояха около него. Нещо не беше наред. — Мохамед, изпрати лекар и линейка при британските хеликоптери, на бегом. — После вдигна телефона и набра: — Господин Гавалан, птичките ви кацнаха и са в безопасност. Когато имате време, бихте ли се отбили до кулата? — Каза го по онзи особено безучастен, сдържан начин, който може да бъде разбран само от друг англичанин и означава „спешно“.

В офиса на С-Г.

— Ще дойда веднага, господин Синклер. Благодаря — отвърна Гавалан.

Скот забеляза изражението му.

— Пак ли неприятности, татко?

— Не зная. Извикайте ме, ако стане нещо. — Гавалан се спря на вратата. — По дяволите, забравих за Нюбъри. Обадете му се и разберете дали е на разположение днес следобед. Ще отида при него къщи, където и да е, уговорете каквото можете. Ако иска да знае какво става, кажете му само: „Засега шест от седем, един очакваме и

двама предстои да тръгнат.“ — И забързано излезе, добавяйки на тръгване: — Чао, Мануела. Скот, потърси пак Чарли и открий къде, по дяволите, е отишъл.

— Окей.

Скот и Мануела останаха сами. Рамото го болеше и му пречеше все повече и повече. Бе забелязал, че тя е потисната.

— Дюбоа ще се появи, ще видиш — каза той. Искаше гласът му да прозвучи уверено и да скрие собствените му опасения, че са се изгубили. — А и нищо не може да убие стария Фоулър.

— О, надявам се, че е така — отвърна тя и едва не се заплака. Бе забелязала как съпругът ѝ се олюля и до болка разбираше колко му е зле. Скоро трябваше да тръгва за болницата, а фарсито да върви по дяволите. — Чакането ме измъчва.

— Само още няколко часа, Мануела, още две птички и пет човека. После можем да празнуваме — каза Скот, надявайки се на чудо, и си помисли: „После напряжението ще отслабне и Стария отново ще се усмихва и ще живее хиляда години.“

„Господи, да се откажа от летенето? Обичам да летя и не искам работа на бюро. В Хонконг през част от годината ще бъде добре, но Линбар? Не мога да се справя с Линбар! Старият ще трябва да се занимае с него — иначе съм загубен...“

Старият, досаден въпрос изскочи в мислите му: какво щях да нравя, ако го нямаше Стария? Студена тръпка премина през тялото му. „Не ако, а когато, все някой ден ще се случи. Би могло да бъде всеки ден. Ето примерно Джордан, Толбът, или Дюк, или аз. Няколко милиметра разстояние и си мъртъв — или жив. Божията воля? Карма? Джос? Не зная и няма значение! Сигурен съм само, че откакто ме раниха, съм друг, целият ми живот е различен, увереността ми, че нищо не би могло да ме засегне, изчезна завинаги и на нейно място остана само една проклета леденостудена увереност, че съм съвсем смъртен. Боже Господи! Така ли става винаги? Чудя се дали и Дюк се чувства по същия начин?“

Погледна към Мануела. Тя го гледеше втренчено.

— Извинявай, не те чух. — Той започна да набира номера на Нюбъри.

— Попитах не са ли три птици и осем човека? Забравяш Ерики и Азадех, девет, ако броиш и Шаразад.

Техеран, домът на Бакраван: 1,14 по обед.

Шаразад стоеше гола пред високото огледало в банята си и разглеждаше корема си. Опитваше се да открие дали вече не е станал по-закръглен. Сутринта бе забелязала, че гърдите ѝ като че ли са напрегнати, а зърната им по-чувствителни. „Не се тревожи — беше се засмяла жената на Мешанг. — Скоро ще заприличаш на балон и все ще плачеш, че никога няма да можеш да облечеш дрехите си и че изглеждаш много грозна! Не се безпокой, ще си влезеш в дрехите и няма да си грозна.“

Днес Шаразад бе много щастлива. Мотаеше се, гримасничеше срещу огледалото, наведе се по-близо към него, за да види дали няма бръчки, огледа се първо от едната страна, после и от другата, с вдигната коса и със спусната, събрана на кок или на една страна. Беше напълно удовлетворена от това, което видя. Белезите избледняваха. Тялото ѝ изсъхна напълно след банята и тя се напудри и облече бельото си.

— О, принцесо, още ли не си готова? — втурна се в стаята Джари. — Негово превъзходителство брат ти ще се върне всеки момент от обед и цялата къща се бои, че пак ще е ядосан. О, моля те, побързай, не бихме искали да се вълнува, нали така...

Като някакъв автомат тя извади запушалката на ваната и започна да оправя. През цялото време мърмореше, правеше фасони и подканяше Шаразад. Шаразад се облече бързо. Чорапи — от месеци вече не се продаваха чорапогащници, дори на черна борса, сутиен не беше необходим. Топла рокля от син кашмир от Париж, в комплект със сако с къси ръкави и висока яка. Едно бързо прокарване на четката и естествено вълнистата ѝ коса бе изрядна, съвсем леко червило, една линия, сенки около очите — и беше готова.

— Но, принцесо, знаеш, че брат ти не обича грим!

— О, но аз няма да излизам, а Мешанг не е... — Шаразад щеше да каже „баща ми“, но се спря, не искаше да го казва или да си спомня за трагедията. „Татко е в рая“ — рече си тя твърдо. До деня на оплакването му — четиридесетият ден след смъртта му, имаше още

двадесет и пет дни, а дотогава, когато щеше да има плач и ридания, и разкъсване на дрехи, трябваше да продължат да живеят. И да обичат!

Не беше питала Джари какво бе станало в кафенето в деня, когато я изпрати да му каже, че съпругът ѝ се е върнал и че това, което не бе започвало, свърши. „Къде ли е, ще продължи ли да ме навестява в сънищата ми?“

Долу настъпи някаква бъркотия и те разбраха, че Мешанг е дошъл. Тя се огледа за последен път и отиде да го посрещне.

След вечерта на сблъсъка му с Локхарт Мешанг се бе върнал отново в дома при семейството си. Къщата бе много голяма, Шаразад бе запазила стаите си и се радваше, че снаха ѝ и трите ѝ деца прогонваха потискащата тишина и меланхолията, които я бяха завладели. Сега майка ѝ се бе уединила в нейното си крило, дори се хранеше там, обслужвана само от своята прислужничка, през по-голямата част от деня се молеше и плачеше. Никога не излизаше, никога не канеше някой от тях. „Оставете ме на мира! Оставете ме на мира!“ — само това проплакваше през заключената врата.

Когато Мешанг бе вкъщи, всички от семейството гледаха да го прилъжат и приласкаят. „Не се безпокой — бе казала снаха ѝ. — Той ще се подчини съвсем скоро. Мисли си, че съм забравила как ме унижи и ме удари, и се осмелява да се показва с младата курва, с която го изкуши онзи злобен кучи син Киа! О, не се безпокой, мила Шаразад, аз ще си отмъстя — беше непростимо да се отнесе така с тебе и... твоя съпруг. Скоро пак можем да пътуваме... Париж, Лондон, дори Ню Йорк, съмнявам се дали ще има време да дойде с нас, и тогава, ах, тогава така ще се забавляваме, ще носим прозрачни дрехи и ще имаме по петдесетина ухажори!“

„Не знам за Ню Йорк — да се поставиш в такава опасност от Сатаната“ — бе отвърнала Шаразад. Но тайно в сърцето си потръпна от вълнение при тази мисъл. „Ще отида в Ню Йорк със сина си — обеща си тя. — Томи ще бъде там. Скоро ще се върнем към нормалния живот, моллите ще изгубят властта си над Хомейни, дано Бог отвори очите му, техният контрол над Зелените ленти ще бъде премахнат, Революционният комитет ще бъде разпуснат, ще имаме истинско, честно избрано демократично ислямско правителство с министър-председател Базарган, негов водач от Бога, правата на жените няма да бъдат отнемани никога вече, Туде вече няма да бъде забранена, а ще

работи за всички и в страната ще има мир — точно както той каза, че ще стане.

«Радвам се, че съм тази, която съм» — помисли си Шаразад.

— Здравей, мили Мешанг, изглеждаш чудесно днес, но толкова уморен. О, не бива да работиш толкова много заради нас! Чакай, нека ти наляя още лимонов сок и вода, точно както го обичаш.

— Благодаря. — Мешанг се беше излегнал на килимите, подпрян на възглавници, без обувки, и вече ядеше. Беше приготвен малък мангал за изпичане на шиш кебап, а край него имаше двадесет-тридесет чинии с хорищ, ориз, зеленчуци, пресни и захаросани плодове. Зара покани Шаразад да седне на килима до нея.

— Как се чувстваш днес?

— Чудесно, никак не ми е лошо.

— На Зара ѝ беше лошо през цялото време и повръщаше, не като нормална жена. — Лицето на Мешанг помрачня. — Да се надяваме, че ти си нормална, но си толкова слаба... Иншаллах.

Двете жени се усмигнаха, прикривайки отвращението си. Разбираха се една друга.

— Горката — каза Шаразад. — Как мина сутринта ти, Мешанг? Сигурно е ужасно трудно да имаш толкова много работа, да се грижиш за всички нас.

— Трудно е, защото съм заобиколен от глупаци, скъпа сестро. Ако имаш способни служители, подготвени като мене, всичко би било толкова лесно. — «И много по-лесно, ако не беше подлъгала баща ни, измами го, провали се с първия си съпруг и ни опозори с избора си на втори. Толкова терзания си ми причинила, скъпа сестро, ти, с твоето охтичаво лице и тяло, и с глупостта си — на мене, който работех непрекъснато, за да те спася от самата тебе. Слава на Бога, че усилията ми дадоха такива плодове!»

— Сигурно ти е ужасно трудно, Мешанг, аз не бих знаела откъде да започна — рече жена му и си помисли: «Работата се върши лесно, ако знаеш къде са ключовете, банковите сметки и документите на длъжниците... и всички тайни. Не искам да имаме равенство или да гласуваме, защото тогава просто ще трябва да ви изхвърлим и да заемем най-добрите длъжности.»

Тлъстият агнешки хорищ и препеченият златист ориз бяха чудесни, с ароматни подправки — точно както ги обичаше, и Мешанг

ядеше с удоволствие. «Не бива да ям прекалено много. Не бива да се уморявам много, преди да ида при малката следобед. Никога не бих си помислил, че една зинаат може да бъде толкова сочна, нито че може да стиска така здраво. Ако забременее, ще се ожения за нея, а Зара да пукне!»

Хвърли поглед към жена си. Тя веднага спря да яде, усмихна му се и му подаде салфетка да избърше мазнината и капките супа от брадата си.

— Благодаря — рече той любезно и пак се съсредоточи върху чинията си. «Като оправя малката, ще поспя един час и ще се върна на работа. Ех, това куче Киа да се беше върнал, имаме много да си поговорим, много неща да планираме. А Шаразад ще...»

— Мешанг, миличък, чу ли слуха, че генералите били решили да направят преврат — попита жена му — и че армията била готова да вземе властта?

— Разбира се, за това се говори по цялата чаршия. — Мешанг потръпна от безпокойство. Беше се застраховал възможно най-добре, в случай че е вярно. — Синът на Мохамед златаря се кълне, че братовчед му, който е телефонист в щаба на армията, чул, че изчаквали, за да дадат възможност на американската специална част да се приближи, и че превратът щял да бъде подкрепен с въздушен десант.

— Парашутисти? — Двете жени бяха шокирани. — Тогава трябва веднага да заминем, Мешанг — възкликна Зара. — В Техеран няма да е безопасно, по-добре да идем в нашата къща на Каспийско море и да изчакаме войната да свърши. Кога можеш да тръгнеш? Ще започна да пригот...

— Каква къща на Каспийско море! Нямаме къща на Каспийско море! — отвърна раздражено Мешанг. — Нали я конфискуваха с всичката ни собственост, за която сме работили поколения наред? Бог да прокълне крадците! Какво ли не направихме за революцията и моллите през толкова поколения! — Лицето му почервения. По брадата му покапа храна. — А сега...

— Прости ми, ти си прав, миличък Мешанг, ти си прав както винаги. Прости ми, говорих, без да мисля. Както винаги си прав, но ако нямаш нищо против, бихме могли да идем при чичо ми, ага Мадри, те имат свободна вила на брега, можем да останем там и можем да тръгнем утре...

— Утре? Не ставай смешна! Смяташ ли, че не съм получил достатъчно предупреждения? — Мешанг избърса брадата си, успокоен донякъде от унижителното ѝ извинение, а Шаразад си помисли колко щастлива е била с двамата си съпрузи, които никога не бяха се отнасяли лошо с нея, нито пък ѝ бяха викали. «Как ли е Томи в Ковис или където и да е? Горкият Томи, ако можем да напусна дома си и семейството си и да отида в изгнание завинаги!»

— Разбира се, че ние, търговците, сме предупредени! — повтори Мешанг. — Да не сме празноглави глупаци!

— Да, да, разбира се, мили Мешанг — рече успокоително Зара. — Извинявай, исках само да кажа, че се тревожа за безопасността ти и исках да бъда подготвена. — «Колкото и да е противен — помисли си тя, — той е единствената ни защита срещу моллите и отвратителните им Зелени ленти.» — Вярваш ли, че ще има преврат?

— Иншаллах — отвърна той и се оригна. «Каквото и да стане, ще съм подготвен, с Божията помощ. Във всички случаи, който и да победи, ще има нужда от нас, търговците. Винаги са имали нужда от нас и винаги ще имат — можем да бъдем модерни, като който и да е чужденец, и по-умни, поне някои от нас, да не говоря за себе си. Кучият му син Пакнури, дано той и предците му идат в ада, че ни докараха дотук!

Каспийско море? При чичо ѝ Мадри е добра идея, идеално. И аз бих се сетил за това след малко. Зара може да е спаружена и нейната зинаат да е суха като летен прах, но тя е добра майка и съветите ѝ, ако не обръщаш внимание на отвратителното ѝ настроение, са винаги мъдри.»

— Другият слух е, че славният ни бивш министър-председател Бахтияр още се крие в Техеран под защитата и покрива на стария си приятел и колега министър-председателя Базарган — каза Мешанг.

— Ако зелените го хванат там... — ахна Зара.

— Базарган е безполезен. Жалко. Вече никой не му се подчинява и не го слуша. Революционният комитет ще екзекутира и двамата, ако ги хванат.

Шаразад трепереше.

— Джари каза, че тази сутрин на пазара разправяли, че негово превъзходителство Базарган вече бил подал оставка.

— Не е вярно — рече рязко Мешанг и им каза за друг слух, сякаш той беше някаква интимна тайна. — Мой приятел, близък до Базарган, ми каза, че той предложил оставката си на Хомейни, но имамят не я приел и му казал да си стои на мястото. — Той подаде чинията си на Зара да му сипе още. — Стига толкова хорищ, дай ориз.

Тя му сложи и той залапа отново, въпреки че беше почти преял. Най-интересният слух днес, предаван в пълна тайна от ухо на ухо, бе, че имамят бил близо до смъртта, или по естествени причини, или отровен от комунистически агитатори от Туде или муджахидини или ЦРУ, и че, нещо по-лошо — безброй съветски войски чакали на границата да минат отново в Азербайджан, а после към Техеран, веднага щом той умре.

«Очакват ни само смърт и нещастия, ако това е вярно — помисли си той. — Не, това няма да се случи, не може да се случи. Американците няма никога да оставят Съветите да ни завладеят, не могат да допуснат те да контролират Ормузкия проток — дори Картър ще разбере това! Не. Но да се надяваме, че първата част на слуха е вярна, че имамят бързо ще иде в рая.»

— Да бъде Божията воля — рече той набожно, махна на слугите да излязат и когато останаха сами, насочи цялото си внимание към сестра си. — Шаразад, разводът ти е уреден, остават само формалностите.

— О — възкликна тя и изведнъж застана нащрек. Мразеше брат си за това, че нарушава спокойствието ѝ. Главата ѝ забръмча: Не искам да се развеждам, Мешанг можеше да ни даде пари от всичките си швейцарски сметки и да не се държи така гадно с Томи, и можехме да заминем — не бъди глупава, не можеш да заминеш без документи и да идеш в изгнание, а Томи те остави, решението бе негово. Да, но Томи каза, че ще е само за месец, нали, че ще чака един месец. За един месец могат да станат много неща.“

— Разводът ти не е проблем. Нито пък да се омъжиш отново.

Тя го погледна изумена, безмълвна.

— Да, уговорих зестрата, много по-добра е, отколкото очаквах... — Понечи да каже: „за два пъти разведена жена с дете на неверник“, но тя му бе сестра, а партията беше чудесна, и не каза нищо. — Сватбата ще бъде следващата седмица, а той ти се възхищава от години. Негово превъзходителство Фаразан.

За миг двете жени не повярваха на ушите си. Шаразад почувства как я облива гореща вълна. Обърка се. Кейван Фаразан бе от богатата търговска фамилия, двадесет и осем годишен, красив, неотдавна се бе върнал от Кеймбридж, винаги бяха приятели с него. — Но... но аз мислех, че Кейван ще се же...

— Не Кейван — отвърна Мешанг, раздразнен от глупостта ѝ. — Всеки знае, че Кейван ще се сгодява. Дарануш! Негово превъзходителство Дарануш Фаразан.

Шаразад се вцепени. Зара ахна и се опита да прикрие неволния си жест. Дарануш беше бащата, овдовял наскоро, втората му жена бе умряла при раждане като първата. Беше много богат, държеше монопола за събиране на боклука в целия район на пазара.

— Не... не е възможно — промълви тя.

— О, да, възможно е — каза Мешанг, почти сияещ от удоволствие, без изобщо да я разбере. — Аз самият не повярвах, когато той повдигна въпроса, след като чул за развода ти. С неговите богатства и връзки двамата ставаме най-влиятелните хора на пазара, заедно ще...

— Но той е отвратителен, дребен и стар, стар, плешив и грозен, и харесва момчета, и всички знаят, че е педер... — избухна Шаразад.

— И всички знаят, че си два пъти разведена, използвана, че носиш дете от чужденец! — кресна Мешанг. — Че ходиш на демонстрации и не се подчиняваш, че главата ти е пълна със западни глупости и си тъпа! — В яда си той блъсна няколко чинии. — Не разбираш ли какво съм направил за тебе? Той е един от най-богатите мъже на пазара. Убедих го да те приеме — спасява се честта ти, а ти се...

— Но, Мешанг...

— Не разбираш ли, неблагодарна кучко! — изрева той. — Той дори се съгласи да осинови детето ти! В името на Бога, какво повече искаш?

Мешанг бе почти посинял, тресеше се от гняв, размахваше свит юмрук пред лицето на Шаразад, Зара гледаше втренчено ту него, ту нея, ужасена от неговия бяс, а той продължаваше да кресци.

Шаразад не чуваше нищо, не виждаше нищо — само онова, което Мешанг бе решил за нея: да прекара останалата част от живота си, свързана с това дребно човече, прицел на хилядите шеги на

чаршията, което вонеше на урина! Да я опложда веднъж годишно, за да роди и да живее, и пак да роди, докато умре при раждане или след него — като другите му две жени. Девет деца от първата, седем от втората. Беше обречена. Нищо не можеше да направи. Принцеса Лайняна, докато умре.

Нищо.

Нищо, освен да умре веднага, не чрез самоубийство, защото тогава раят ще бъде забранен за нея и ще бъде прокълната в ада. Не самоубийство. Никога. Никога самоубийство — но смърт в изпълнение на Божието дело, смърт с Божието име на уста.

Но какво дело?

Базата в Ковис: 1,47 по обед.

Полковник Чангиз, моллата Хусаин и няколко от Зелените ленти изскочиха от колата. Те се пръснаха да претърсват базата, а полковникът и Хусаин забързаха към сградата на офиса.

Двамата чиновници, останали там, бяха ужасени от внезапното появяване на полковника:

— Да... да, ваше превъзходителство?

— Къде са всички? — развика се Чангиз. — А?

— Бог знае, че ние нищо не знаем, ваше превъзходителство, освен че негово превъзходителство капитан Еър замина с резервни части за сондата Абу Сал, а негово превъзходителство капитан Макайвър с почитаемия министър Киа за Техеран, а негово превъзходителство капитан Локхарт отиде да търси пристигащите хеликоптери и...

— Какви пристигащи хеликоптери?

— Четирите 212, които капитан Макайвър е наредил да дойдат тука от Бандар-е Делама с пилоти и друг персонал, и ние... ние се приготвяме да... ги приемем. — Чиновникът, чието име беше Ишмаел, се сви под пронизващия поглед на моллата. — Бог ми е свидетел, капитанът излетя сам да ги търси, тъй като те нямат ВЧ, а със СВЧ от въздуха може би ще успее да се свърже с тях.

Чангиз се обърна с облекчение към Хусаин:

— Ако всичките 212 идват тука, паниката е била безпричинна. — Той избърса челото си. — Кога трябва да пристигнат?

— Предполагам скоро, ваше превъзходителство — отвърна Ишмаел.

— Колко чужденци има сега в базата?

— Аз... аз не знам, ваше превъзходителство, ние... ние бяхме много заети и...

В офиса се втурна един от Зелените ленти:

— Не можахме да открием никакъв чужденец, ваше преподобие — обърна се той към Хусаин. — Единият от готвачите каза, че

последните двама механици тръгнаха с големите хеликоптери тази сутрин. Иранските работници чули, че в неделя или понеделник пристигат нови екипи.

— В събота, ваши превъзходителства, казаха ни утре, ваши превъзходителства — намеси се Ишмаел. — Но на борда на идващите четири машини има механици и пилоти, както и друг персонал, така каза негово превъзходителство Макайвър. Механици ли ви трябва?

— В някои от стаите — продължи човекът от Зелените ленти — неверниците, изглежда, са си събрали багажа набързо, но в хангарите са останали три хеликоптера.

— Какви са? — обърна се Чангиз към Ишмаел.

— Един... не, два 206 и един френски „Алует“.

— Къде е Павуд?

— Беше болен, ваше превъзходителство господин полковник, стана му лошо точно след обедната молитва и си отиде вкъщи. Нали така, Али? — попита той другия чиновник.

— Да, да, беше зле и си тръгна. Каза, че ще се върне утре... — Думите му заглъхнаха.

— Капитан Макайвър ли е наредил на четирите 212 да дойдат тука от Бандар-е Делам?

— Да, да, ваше превъзходителство, така каза на негово превъзходителство Павуд. Чух го точно така да казва: с пилотите и другия персонал, нали така, Али?

— Да, пред Аллаха се кълна, ваше превъзходителство господин полковник.

— Добре, достатъчно. — Полковникът се обърна към Хусаин: — Ще се свържем с Локхарт по радиото. — После попита чиновника: — Сержант Вазари в кулата ли е?

— Не, ваше превъзходителство, той се върна в базата тъкмо преди капитан Локхарт да излети да търси четирите 212-ки, които трябва да при...

— Стига! — Полковник Чангиз помисли малко и каза грубо на младежа от Зелените ленти: — Ей, ти! Капралът да дойде веднага в кулата.

Младият гвардеец пламна от този тон и погледна Хусаин, който хладно рече:

— Полковникът искаше да каже: „Моля, намери капрал Боргали и го доведи бързо в кулата.“

— Не исках да бъда неуч... — разфуча се Чангиз.

— Разбира се. — Хусаин тръгна важно по коридора към стълбата, която водеше до кулата. Доста смирен, Чангиз го последва.

Преди половин час във въздушната база се бе получил телекс от Въздушен контрол — Техеран, с който искаха да се извърши незабавна проверка на чужденците от ИНС и на хеликоптерите в Ковис: „... беше съобщено за четири изчезнали хеликоптера от базата в Бандар-е Делама от Управителния директор на ИНС Сиамаки, който смята, че може би са излетели нелегално от Иран за някоя от държавите в Залива.“

Чангиз бе извикан веднага от дежурния, който вече бе занесъл телекса на Хусаин и на комитета. Комитетът заседаваше в базата, продължаваше ревностно разследването на ислямската надеждност на всички офицери и войници, както и на престъпления, извършени срещу Бога в името на шаха. На Чангиз му се догади. Комитетът беше безмилостен. Засега никой бивш поддръжник на шаха не бе успял да се спаси. И въпреки че той бе комендант, назначен от комитета с одобрението на Хусаин, потвърждението от всевластния Революционен комитет още не беше пристигнало. Чангиз знаеше, че докато това не стане, той е още подсъден. А нали бе положил лична клетва за вярност към шаха като всички от въоръжените сили?

В кулата видя, че Хусаин гледа втренчено оборудването.

— Можете ли да работите с радиото, полковник? — попита моллата. Робата му беше стара, но чиста, тюрбанът — бял и изпран, но също вехт.

— Не, ваше превъзходителство, затова изпратих за Боргали. — Капрал Боргали се изкачи по стъпалата, като вземаше по две наведнъж, и застана мирно. — СВЧ и ВЧ — нареди полковникът.

— Слушам! — Боргали включи апаратурата. Нищо. Направи бързо проверка и откри повредения кристал, както и че прекъсвачът на СВЧ липсва. — Съжалявам, господин полковник, това оборудване не работи.

— Искаш да кажеш, че е саботирано? — тихо попита Хусаин и погледна Чангиз.

Чангиз се вцепени. „Господ да изгори всички чужденци, мислеше си той отчаяно. — Ако е нарочен саботаж..., тогава това е

доказателство, че са избягали и са взели хеликоптерите ни. Това куче Макайвър сигурно е знаел, че ще го направят тази сутрин, когато го питах за 125.“

Пронизаха го ледени иглички. Сега няма 125, няма скрит път за бягство, няма шанс да вземе Локхарт или някой от другите пилоти като заложник с някакво измислено обвинение, а после тайно да спазари бягството му срещу едно място за себе си, ако е необходимо. Вътрешностите му се обърнаха. „Ами ако комитетът открие, че жена ми и семейството ми са вече в Багдад, а не, както се предполага, в Абадан, където умира горката ми майка?“ Дяволите от кошмарите му се подиграваха, викаха истината: „Каква майка? Майка ти е мъртва от седем или осем години! Планирал си да избягаш, виновен си за престъпления срещу Бога, имама и революцията...“

— Полковник — рече Хусаин със същия хладен тон, — щом радиото е саботирано, не следва ли, че капитан Локхарт не търси другите хеликоптери, ами е избягал, и че Макайвър е излъгал за нареждането останалите 212 да дойдат тук?

— Да... да, ваше превъзходителство, да, така е и...

— И тогава следва също, че са избягали незаконно и че са взели два хеликоптера отгук незаконно, без да се броят четирите от Бандар-е Делама!

— Да... да, това също би било вярно.

— Да бъде Божията воля, но вие сте отговорен.

— Но ваше превъзходителство сигурно разбира, че не е възможно да се предвиди една тайна, незаконна операция като... — Видя погледа на моллата, разбра го и думите му заглъхнаха.

— Значи са ви изиграли?

— Чужденците са кучи синове, които непрекъснато лъжат и мамят... — Чангиз се спря от мисълта, която изпълни съзнанието му. Грабна телефона, но той не работеше. Изруга. Със съвсем друг тон заговори бързо: — Ваше превъзходителство, един 212 не може да прелети Залива без дозареждане, не е възможно, а Макайвър трябва да дозарежи, за да стигне до Техеран с Киа — ще трябва да дозарежи, така че можем да ги хванем. — После се обърна към Боргали: — Веднага се върни в нашата кула и разбери къде по график трябва да дозарежи 206, който има разрешение за Техеран с Макайвър и министър Киа. Кажи на дежурния офицер да вдигне базата по тревога и да арестува пилота,

да задържи хеликоптера и да изпрати министър Киа за Техеран... с кола. — Погледна към Хусаин. — Съгласен ли сте, ваше превъзходителство? — Хусаин кимна. — Добре. Тръгвай!

Капралът се втурна надолу по стъпалата.

В кулата беше студено, вятърът фучеше. За миг в прозорците блисна дъжд, после спря. Хусаин не го забеляза. Не откъсваше поглед от Чангиз.

— Ще хванем това куче, ваше превъзходителство. Министър Киа ще ни благодари.

Хусаин не се усмихна. Той вече бе уредил комитет за посрещане на Киа на летището в Техеран и ако Киа не успееше да обясни всички странности в поведението си, скоро правителството щеше да остане с един корумпиран министър по-малко.

— Може би Киа участва в заговора и бяга от Иран с Макайвър, помислихте ли за това, полковник?

— Министър Киа? Мислите ли? — зяпна полковникът.

— А вие?

— Господи, ами... разбира се, че е възможно, щом така мислите — отвърна предпазливо Чангиз, опитвайки се като никога да бъде предпазлив. — Никога не съм го срещал. Вие познавате Киа по-добре от мене, ваше превъзходителство, вие го разпитвахте пред комитета. — „И го оправдахте“ — помисли си той със злобно задоволство. — Като хванем Макайвър, можем да го използваме като заложник, за да върнем останалите. Ще го хванем, ваше превъзходителство...

Хусаин видя страха, изписан върху лицето на полковника, и се зачуди за какво ли е виновен този човек и дали не е участник в плана за бягство, който за него бе очевиден след разпита на Старк вчера и на Макайвър тази сутрин.

„И след като е бил очевиден, защо го запазихте в тайна и защо не го предотвратихте?“ — така щеше да попита някой от повисшестоящите в религията.

„Заради Старк, ваше високопреосвещенство. Защото наистина вярвам, че по някакъв начин този човек, въпреки че е неверник, е инструмент на Бога и е защитен от Бога. На три пъти той попречи на силите на злото да ме изпратят в благословения мир на рая. Заради него очите ми се отвориха за истината на Божията воля, че не трябва повече да се стремя към мъченичество, а да остана на земния път и да

стана неумолим бич на Бог и имама, срещу враговете на исляма и неговите врагове.“

„А останалите? Защо допусна те да избягат?“

„Ислямът няма нужда нито от чужденци, нито от хеликоптерите им. Ако Иран има нужда от хеликоптери, в Исфахан има още хиляди.“

Хусаин бе напълно сигурен, че е прав, така прав, както грешеше този прошахски, проамерикански полковник-изменник.

— И така, полковник, ами двата 212, и тях ли ще ги хванете? Как?

Чангиз отиде до картата на стената. И двамата бяха изиграни, но той бе комендант и отговорен, ако моллата искаше да го направи отговорен. Но не биваше да забравя, че това е същият молла, сключил сделка през нощта на първата атака срещу базата, същият, който се бе сприятелил с американеца Старк и с отвратителния маниак Затаки от Абадан. „А нали аз съм поддръжник на имама и на революцията? Нали правилно предадох базата на войниците на Бога?“

„Иншаллах. Съсредоточи се върху чужденците. Ако успееш да ги хванеш, дори един от тях, ще си в безопасност и този молла и неговите зелени главорези няма да могат да ти направят нищо.“

На картата бяха начертани няколко стандартни маршрута на полети от Ковис до различни нефтени площадки и сонди в Залива.

— Това куче чиновникът каза резервни части за Абу Сал — промърмори той. — Ако бях на тяхно място, къде бих дозаредил? — Пръстът му се заби в сондите. — На някоя от тези, ваше превъзходителство — рече той възбудено. — Ето къде ще дозаредят.

— На сондите има ли резервно гориво?

— О, да, за спешни случаи.

— И как ще ги хванете?

— С изстребители.

На брега, на мястото на срещата: 2,07 по обед.

Двата 212 бяха кацнали на пустия, неравен бряг под лекия дъжд. Фреди Еър и Локхарт седяха унило в едната от кабините, вратата беше отворена, а двамата им механици и Базари седяха в другата. Всички бяха уморени от пренасянето на големите неудобни

четиридесетгалонови варели с гориво и изпомпването им в резервоарите. Сигурно бяха поставили рекорд за зареждане на 212, както и за товарене и закрепване на резервни части за аварийни случаи. Фреди Еър бе пристигнал към единадесет и половина, Локхарт — малко след дванадесет. Отне им половин час да заредят и оттогава чакаха.

— Ще чакаме още половин час — каза Локхарт.

— Боже, все едно че разполагаме с всичкото време на света.

— Глупаво е и двамата да чакаме, по-безопасно е вие да тръгнете отделно — Колко пъти трябва да го повтарям? Вземи всички, а аз ще чакам.

— Когато Мак дойде, можем всички да тръг...

— По дяволите, вземи механиците и Вазари, а аз ще чакам. Ако Мак беше тук и чакахте мене, той щеше да каже същото. За Бога, престани да се правиш на герой и излитай.

— Не. Съжалявам, но ще чакам, докато дойде и той, или тръгваме и двамата.

Локхарт вдигна рамене. Настроението му бе мрачно като небето над тях. Веднага след като пристигнаха, бе развил предложения от Макайвър план: „Фреди, Мак излезе спокойно от системата на Ковис към единадесет и тридесет. Да речем, че лети още половин час в радиуса на обхвата им, а след това още максимум половин час, за да имитира авария, да кацне и да се отърве от Киа, максимум един час, за да стигне дотук, абсолютният максимум в краен случай означава, че ще бъде тук към един и половина. Хващам се на бас, че ще бъде тук към един, един и петнадесет.“

Но вече минаваше два, а Мак още го нямаше, а може би и изобщо нямаше да дойде — сигурно беше станал някакъв провал. Той огледа облаците, търсейки отговори във времето, обмисляше отново планове и контрапланове. Празните варели бяха подредени на купчина, имаше още пет пълни. Варелите бяха докарани тук по време на редовни полети до сондите и бяха скрити под мушамы, замаскирани с пясък и водорасли. Навътре в морето едва се виждаше някаква сонда, издигната на опорите си високо над водата.

Не бе имал никакви проблеми по време на полета от Ковис дотук. Веднага след като излетяха и нямаше вече никаква опасност, Вазари изпълзя напред. „По-добре се крий, докато навлезем в Залива“

— му бе казал Локхарт. Обаче, когато кацнаха, на Вазари му стана много лошо, той промени решението си и разказа на останалите какво се бе случило. Вазари вече се беше оправил и беше приет. Все още обаче го гледаха с подозрение.

Брегът вонеше на гнила риба и водорасли. Постоянният вятър със скорост около тридесет възела разтърсваше витлата на роторите и продължаваше да духа в обратна посока на маршрута им за бягство към Кувейт. Мрачните облаци над главите им се бяха снижили вече до шестдесет метра. Това обаче не правеше впечатление на Локхарт. Мислите му все повече го теглеха на север, към Техеран и Шаразад, докато слухът му се напрягаше да чуе през вятъра и вълните шума на 206. „Хайде, Мак — молеше се той. — Хайде, не ме изоставяй. Хайде, Мак, не ме изоставяй...“

И в този миг го чу. Изчака няколко секунди, за да се увери, и изскочи от кабината. Беше отворил леко уста, за да го чува по-добре и да се ориентира за посоката. После и Еър излезе от унеса си и застана до него, и двамата се взираха в мрачното небе, вече го чуваха, шумът на двигателя ставаше все по-силен, отмина към морето и Локхарт изруга:

— Пропусна ни!

— СВЧ? — попита Еър.

Адски е опасно... още не... ще мине още веднъж, прекалено добър е, за да не го направи.

Зачакаха отново. Шумът от двигателите заглъхваше, заглъхваше, после се задържа на едно ниво, усили се. Хеликоптерът отново мина над тях и ги пропусна, започна да заглъхва и пак се върна. Шумът на двигателите нарастваше все повече, после машината изскочи от мъглата половин миля по-нагоре по брега, забеляза ги и започна да се приближава. Без съмнение това беше техен хеликоптер, пилотът беше Макайвър и беше сам. Посрещнаха го с радостни възгласи.

В кабината на 206.

Макайвър откри много трудно мястото на срещата. Калната равнина изглеждаше еднаква навсякъде, бреговата линия — еднообразна, условията бяха лоши. После се сети за неработещата

сонда край брега и излезе над морето, за да я открие и използва като ориентир.

— Слава Богу — промърмори той и въздъхна, когато ските опряха здраво на земята. Стомахът го болеше и ужасно му се пикаеше. Отвори веднага вратата на кабината и прекъсна въпросите им:

— Извинявайте, трябва да се изпикая. Фреди, изключи вместо мене, моля те.

Локхарт, който беше по-близо, отвърна:

— Аз ще свърша това, Мак.

— Благодаря. — Макайвър бе разкопчал колана си, измъкна се навън и изтича под перките към най-близката дюна. Когато пак беше в състояние да говори, се обърна и видя, че Еър го чака, а останалите са до хеликоптера.

— Щеше да ми се пръсне мехурът.

— Знам как е.

Макайвър се изтръска, вдигна ципа и забеляза Вазари.

— Какво, по дяволите, прави тоя тука?

— Том решил, че е най-добре да го вземе, по-безопасно е, отколкото да го остави, а и той помогна. По-добре да тръгваме, Мак, всички сме заредили. Какво ще правим с 206?

— Ще трябва да го оставим. — Хеликоптерът не беше оборудван с резервоари за далечни полети, а щеше да им отнеме твърде много време, за да пригодят система за зареждане в полет. Дори и тогава насрещният вятър би предизвикал преразход и пътуването не би било възможно.

— Мислех си да го оставим на сондата — посочи Макайвър към морето. — Надявах се, че ще можем да се върнем и да го вземем, но това са празни надежди. Няма достатъчно място, за да кацнат едновременно и той, и 212, който да ме вземе. Много жалко, но е така.

— Имаше ли проблеми с Киа?

— Не. Беше малко досаден и... — Той се обърна рязко. Зад него Локхарт бе дал газ на 206 и машината вече се издигаше. — За Бога, Том... — изрева Макайвър и се втурна към хеликоптера, но Локхарт се отдръпваше все по-бързо и се издигна на пет-шест метра. — Тооом!

Локхарт се наведе през прозореца на кабината и извика:

— Не ме чакайте, Мак!

— Но ти си почти без гориво...

— Засега има много! — Ще изчакам да тръгнете и ще дозаредя. Ще се видим в Ал Шаргаз!

— Какво му става? — попита Еър.

— Шаразад — отвърна Макайвър и се наруга, че бе забравил. — Сигурно е имал поне петдесетина плана как да вземе машината. — После събра длани около устата си и извика: — Том, ще провалиш „Вихрушка“, за Бога! Трябва да дойдеш с нас!

— Няма да допусна да ме вземат за заложник, Мак! Никога! Залагам собствената си глава, не твоята... решението е мое, за Бога. Тръгвайте вече!

Макайвър помисли за секунда и извика:

— Сега кацни, ще те заредим, ще ти спестим неприятностите.

Локхарт поклати глава и посочи към 212.

— Връщам се за Шаразад — извика той. — Не се опитвай да ме спреш или да ме чакаш... това си е моята глава, не твоята... Меко кацане. — Махна им и се отдръпна на безопасно разстояние надолу по брега, обърна се по вятъра с лице към тях и кацна. Двигателите обаче продължиха да работят, готови веднага да го издигнат.

— Няма начин да го принудим — промърмори Макайвър. Ядосваше се на себе си, че Том го бе сварил неподготвен.

— Можем... можем да изчакаме, докато му свърши горивото — рече Еър.

— Том е твърде умен, за да се остави да го хванем. — Макайвър погледна часовника си едва ли не в паника. — Какви проклети глупаци сме и двамата. — Видя, че останалите го гледат.

— Какво ще правим, Мак? — попита Еър. Макайвър се опита да избистри мисълта си. „Ти си водачът. Решавай. Страшно сме закъснели. Том е взел решение след всичко, което казах. Това си е негово право. Съжалявам, но това означава, че остава сам. Сега помисли за останалите. Ерики би трябвало да е добре. Руди, Скрагър и момчетата им са в безопасност, да приемем, че е така, така че се качвай в машината и започвай следващия етап.“

Изпъшка наум. Мисълта, че трябва да лети с 212 до Кувейт на малка височина и да пести горивото през следващите два часа и половина, почти го съкруши.

— По дяволите — промърмори той. Останалите продължаваха да го гледат и чакаха. — Том се връща, за да вземе жена си — оставяме

го.

— Но ако го хванат, това няма ли да провали „Вихрушка“? — попита Еър.

— Не. Том действа самостоятелно. Чухте какво каза. Ние тръгваме за Кувейт, както е по плана. Всички се качват в машината на Фреди, аз вземам хеликоптера на Локхарт. Тръгвайте всички, ще летим ниско и близо един до друг. Радиомълчание, докато преминем границата. — Макайвър се обърна и закрачи към хеликоптера. Останалите се спогледаха с безпокойство. Всички бяха забелязали колко е блед и знаеха, че му трябва лекарството. Кайл, нисичкият жилав механик, тръгна след него.

— Мак, няма смисъл да летиш сам, идвам с тебе.

— Благодаря, но не. Всички в машината на Фреди! Хайде, тръгвайте!

— Мак, ще ида да говоря с Том — рече Еър. — Трябва да е откачил. Ще го убедя да дойде до Ку...

— Няма да можеш. Ако беше Джени, и аз щях да откача. Качвайте се всички! — В този миг брегът потъна в грохота на два реактивни изстребителя, които преминаваха звуковата бариера на малка височина! Тишината след тях бе страхотна.

— Господи — потръпна Вазари. — Капитане, ако искате, аз бих дошъл с вас.

— Не, всички с Фреди. Предпочитам да летя сам.

— Това, че не разрешавате, за мене няма значение — вдигна рамене Вазари. — Иншаллах! Аз ще следя радиото. — Той вдигна палец към небето. — Тия копелета не говорят английски. — Той се качи в хеликоптера и седна на лявата седалка.

— Това е добра идея, Мак — каза Еър.

— Добре. Ще летим близо един до друг и ниско, както е по план. Фреди, ако с някой от нас стане нещо, другият продължава. — Еър го погледна и той отвърна: — Искам да кажа, каквото и да стане. — Макайвър погледна за последен път към Локхарт, махна отново и се качи в хеликоптера. Радваше се много, че няма да е сам. — Благодаря — каза той на Вазари. — Не зная какво ще стане в Кувейт, сержанте, но ще помогна, доколкото мога. — Затегна колана и натисна бутона „пуск“ на първи двигател.

— Разбира се. Благодаря. По дяволите, аз нямам какво да губя, главата ми се пръска, изпих всички аспирина от медицинските комплекти... Какво стана с Киа?

Макайвър регулира силата на звука в слушалките си, натисна „пуск“ на втория двигател и му разказа, докато проверяваше резервоарите и инструментите.

— Наложих се да направя аварията малко по-късно, отколкото бях планирал. Кацнах на около миля от едно село, но всичко мина добре, прекалено добре, онзи гад припадна и не можах да го измъкна от кабината. Беше се някак си усукал в коланите на седалката и не можах да го откача. Нямах дори един тъп нож, за да срежа коланите. Опитах по всякакъв начин, бутях, дърпах, но ключалката бе блокирала и трябваше да го изчакам да се свести. Докато чаках, изнесох багажа му и го оставих близо до пътя, да си го намери. Когато се свести, се оказа адски трудно да го накарам да слезе. — Пръстите на Макайвър минаваха прецизно от един превключвател на друг. — Накрая се престорих, че е станал пожар и изскочих, а него го оставих вътре. Това му подейства и той по някакъв начин успя да освободи ключалката и хукна да бяга. Бях оставил двигателите да работят, което е много опасно, но трябваше да рискувам, и щом той се отдалечи, се втурнах обратно и излетях. Одрасках един-два камъка, но няма проблеми...

Сърцето му биеше силно, гърлото му беше пресъхнало. Киа се мъчеше да докопа дръжката на вратата, беснееше, увиснал с един крак на ската. Макайвър се страхуваше, че ще трябва да кацне отново. За щастие нервите на Киа не издържаха, той се пусна и падна от няколкото стъпки височина, на които се бяха издигнали, а Макайвър вече беше свободен и летеше. Направи един кръг, за да се увери, че Киа е добре, и когато го видя за последен път, той размахваше юмрук, почервенял от ярост. После пое курс към брега, ниско над разлюлените дървета и скалите. И въпреки че беше в безопасност, силното тупкане в гърдите му не престана. Гадеше му се и започнаха да го обливат горещи вълни.

„Това е просто от напрежението през последната седмица — си рече мрачно той. — Просто от напрежението и от напъните да измъкна тази гадина от кабината, както и цялата тревога около «Вихрушка» и големия страх по време на разпита при моллата.“

Летя няколко минути. Киа остана далеч назад. Макайвър трудно се концентрираше. Болката се усили. Той не виждаше показанията на уредите. Изведнъж почувствува силен пристъп на гадене и едва не изгуби управлението, затова реши да кацне и да си почине малко. Беше все още в подножието на планината, наоколо имаше само скали, групички дървета и сняг, облаците бяха ниско и почти прозрачни. С полузамъглено съзнание той избра първото възможно плато и кацна. Кацането не беше добро и това го изплаши повече от всичко. Наблизо имаше някакъв поток, отчасти замръзнал, водата се пенеше надолу по скалите и сякаш го викаше. Болката вече беше много силна, той изключи двигателите, тръгна, залитайки, към потока, легна на снега и отпи няколко големи глътки. Шокът от студеното го накара да повърне и когато спазъмът отмина, той изми устата си и отпи малко. Водата и студеният въздух му помогнаха. Изтри с шепа сняг врата и слепоочията си и се почувствува още по-добре. Почти му мина, той се изправи с мъка и леко замаян успя да стигне до кабината и да седне на седалката.

Кабината беше топла и уютна, и позната, обгърна го отвсякъде. Макайвър автоматично закопча колана. Тишината изпълни слуха и мислите му. Чуваха се само вятърът и водата, никакви двигатели, разговори или електрически смущения, само лекият вятър и водата. Спокойствие. Клепачите му бяха по-тежки от всякога. Той ги затвори. И заспа.

Сънят му беше дълбок, само половин час, но много добър. Когато се събуди, беше като нов — без болка, без притеснение, само леко замаян, сякаш бе сънувал болката. Протегна се с удоволствие. Чу се почукване на метал в метала. Той се огледа. Един младеж от племената, яхнал дребен планински кон, го наблюдаваше мълчаливо. В калъфа на седлото му имаше пушка, а на гърба му — още една с патрондаш.

Двамата се гледаха втренчено, после младежът се усмихна и платото сякаш се озари от слънце:

— Салаам, ага.

— Салаам, ага. — Макайвър се усмихна в отговор, и изненадан, че изобщо не се страхува, някак си предразположен от дивата красота на младежа. — Лотфан бефарма'ид шома ки хастид? — Това беше една от малкото му заучени фрази: „Мога ли да попитам кой сте?“

— Ага Мохамед Руд Кахани. — После младежът каза някакви думи, които Макайвър не разбра, и завърши пак с усмивка: — Кашкай.

— А, кашкай — кимна Макайвър. Момчето беше от едно от номадските племена, пръснати из Загрос. Посочи към себе си: — Ага Макайвър — и добави още една заучена фраза: — Мота асеф ам, ман забан шома ра кхууб нами данам. (Съжалявам, не говоря вашия език.)

— Иншаллах. Америка?

— Англия. Англичанин. — Гледаше себе си и другия някак отстрани. Хеликоптер и кон, пилот и човек от племената — между тях се простираше цяла бездна, но нямаше заплаха нито от страна на единия, нито от страна на другия. — Съжалявам, вече трябва да вървя — рече той на английски и направи пародийна имитация с ръце сякаш лети. — Кода хафез, довиждане, Ага Мохамед Кашкай.

Младежът кимна и вдигна ръка за поздрав.

— Кода хафез, ага.

Откара коня си на безопасно разстояние, застана там и го загледа. Когато двигателите достигнаха необходимата мощност, Макайвър махна веднъж и отлетя. През целия път до мястото на срещата си мислеше за младия човек. Нямаше причина да не ме застреля, или може би причина да ме застреля? Сънувах ли го, сънувах ли болката? Не, не сънувах болката. Сърдечен инфаркт ли беше?

Сега, когато бе готов да тръгне за Кувейт, въпросът за пръв път изникна пред него. Безпокойството му се върна и той погледна Вазари, който се взираше печално през страничния прозорец към морето. „Опасно ли е да се лети с мене сега — запита се Макайвър. — Ако съм имал един инфаркт, дори и слаб, бих могъл да получа и втори, така че рискувам и неговия живот, освен своя, нали? Не мисля така. Имам само високо кръвно налягане, а то е под контрол, вземам две хапчета на ден и нямам проблеми. Не мога да изоставя един 212 само защото Том е полудял. Уморен съм, но всичко е наред, а Кувейт е само на два часа. Бих бил по-щастлив, ако не се налагаше да летя. Господи, никога не съм си мислил, че ще се почувствам така. Старият Скраг може да продължи да лети, но аз приключвам завинаги.“

Вслушваше се в шума на двигателите. Вече бяха готови за излитане, не беше необходимо да проверява уредите. През дъждовните пръски на стъклото видя Еър с вдигнат палец, също готов. Надолу по брега се виждаше Локхарт в 206. „Бедният Том. Хващам се на бас, че в

момента ругае и ни подканя да побързаме, няма търпение да зареди и да се отпрати на север към новата си съдба. Надявам се да успее — той поне ще има попътен вятър.“

— Да включа ли СВЧ? — попита Вазари и го откъсна от мислите му. — Ще го настроя на честотата на военните.

— Добре. — Макайвър се усмихна на Вазари, доволен, че си има компания.

Слушалките му се изпълниха със смущения, след това се чуха гласове на фарси. Базари послуша известно време и каза дрезгаво:

— Изтребителите говорят с Ковис. Единият от тях каза: „В името на Бога, как да намерим два хеликоптера в това бласто от кучешки лайна?“

— Няма да ги намерят, не и ако зависи от мене. — Макайвър се опита да говори уверено, независимо от обзелото го предчувствие. Привлече вниманието на Еър, посочи нагоре към изтребителите и направи знак през гърлото си. После посочи за последен път към Залива и вдигна палец. Погледна към часовника си: два и двадесет и една.

— Тръгваме, сержант — каза той и даде пълна газ. — Следваща спирка Кувейт. Предполагам час на пристигане шестнадесет и четиридесет или накъде там.

Летището в Кувейт: 2,56 следобед.

Джени и Чарли Петикин седяха в открития ресторант на горния етаж на блестящия новооткрит терминал. Беше великолепен слънчев ден без вятър. Яркожълти покривки и чадъри, всички ядяха и пиеха с наслада и удоволствие. Освен те двамата. Джени едва докосна салатата си, Петикин ровичкаше в ориза с къри.

— Чарли — рече изведнъж Джени, — мисля да изпия едно мартини с водка в края на краищата.

— Добра идея. — Петикин махна на келнера и даде поръчката. И той би се присъединил към нея, но очакваше да смени или да се редува с Локхарт или Еър по време на следващия етап надолу по брега до остров Джелет. Щяха да спрат поне веднъж, а може би два пъти за

дозареждане, преди да стигнат до Ал Шаргаз. Проклет да е този тъп вятър. — Още малко, Джени.

„О, за Бога, колко пъти трябва да го повтаряш“ — насмалко да изкрещи Джени, гадеше ѝ се от чакане. Стоически продължи да се прави на спокойна.

— Още малко, Чарли. Сигурно всеки момент вече. — Погледите им се отправиха към морето. Далечният морски пейзаж бе потънал в омара, видимостта беше лоша, но те щяха да узнаят веднага щом хеликоптерите влязат в обхвата на кувейтския радар. Представителят на „Импириъл Еър“ чакаше в кулата.

„Колко малко е малко?“ — запита се тя, опитвайки се да прониже с поглед омарата: цялата ѝ енергия изтичаше натам: търсеше Дънкан, изпращаше молитви, надежда и сила, които може би му бяха необходими. Онова, което Гавалан каза сутринта, не ѝ помогна.

— Защо, за Бога ще лети с Киа, Анди? Обратно до Техеран? Какво означава това? — беше възкликнала тя.

— Не зная, Джени. Предавам ти думите му. Ние го разтълкувахме, че Фреди е бил изпратен преди това до мястото на срещата за зареждане. Мак излетя с Киа — или ще го заведе до мястото на срещата, или ще го остави някъде по пътя. Том задържа нещата, за да даде на останалите малко време, после и той ще отиде на срещата. Първоначалното обаждане на Мак беше в десет и четиридесет и две. Дай им време до единадесет, за да излетят с Фреди. После още един час до мястото на срещата и да заредят, добави два часа и половина за полета и трябва да пристигнат в Кувейт най-рано към два и половина. В зависимост от това колко ще чакат на мястото на срещата, може да пристигнат по всяко време след това...

Тя видя, че келнерът носи питието ѝ. На подноса имаше преносим телефон.

— Търсят ви по телефона, капитан Петикин — каза келнерът и постави чашата пред нея. Петикин изтегли, антената и доближи телефона до ухото си. — Ало? О, здравей, Анди. — Тя наблюдаваше лицето му. — Не... не, не още... О!... — Той слуша внимателно известно време, само понякога изсумтяваше и кимваше, по изражението му нищо не можеше да се разбере и Джени се зачуди дали това, което Гавалан казва, не би трябвало да го чуе и тя. — Да, разбира се... Не... Да, всичко е осигурено, доколкото можахме... Да, да, тя е...

добре, чакай малко. — Той ѝ подаде телефона. — Иска да ти каже здрасти.

— Ало, Анди, какво ново?

— Просто се обаждам, Джени. Не се тревожи за Мак и останалите — никой не знае колко е трябвало да чакат на мястото на срещата.

— Добре съм, Анди. Не се тревожи за мене. Ами останалите?

— Руди, Поп Кели и Шандор са на път от Бахрейн, заредили са в Абу Даби и имаме връзка с тях, Джон Хог е свързочната ни станция. Очакваме ги тук след двадесет минути. Скраг е добре, с Ед и Вили няма проблеми. Дюк спи, а Мануела е тук. Иска да ти се обади... — след миг се чу гласът на Мануела:

— Здравсти, скъпа, как си? Само не ми казвай, че си чудесно!

— Чудесно съм. — Джени се усмихна неохотно. — Добре ли е Дюк?

— Спи като бебе, не че бебетата спят спокойно през цялото време. Исках само да ти кажа, че и ние се притесняваме. Давам ти пак Анди.

— Ало, Джени. Джони Хог сигурно вече е във вашия район и също ще слуша. Ще поддържаме връзка. Мога ли да говоря пак с Чарли?

— Разбира се. Но какво става с Марк Дюбоа и Фоулър?

Пауза.

— Още нищо. Надяваме се, че са ги прибрали. Руди, Шандор и Поп се върнаха и ги търсиха, докато можаха. Няма следи от катастрофа, а и в тези води има много кораби и платформи. Очакваме ги с нетърпение.

— Сега, кажи ми, какво трябва да знае Чарли, но не и аз. — Тя се намръщи срещу мълчанието на телефона, после чу как Гавалан въздъхна.

— И ти можеш да го знаеш, Джени. Добре. Попитях Чарли, дали не е пристигнал някакъв телекс от Иран, като този, който получихме тук, в Дубай и Бахрейн. Опитвам се да използвам всички връзки, които мога, чрез Нюбъри и посолството ни в Кувейт, в случай че стане фал, въпреки че Нюбъри каза да не очакваме много — Кувейт е много близо до Иран, не иска да обиди Хомейни и е ужасен, че може да му изпратят или да допуснат няколко експортни фундаменталисти да раздвижат

кувейтските шиити. Казах на Чарли, че се опитвам да се свържа с родителите на Рос в Непал и с неговия полк. Това е всичко. — Гласът му вече беше по-приятелски — Не исках да те разстройвам повече от необходимото. Окей?

— Да, благодаря, да, аз... аз съм добре. Благодаря, Анди. — Тя подаде обратно телефона и погледна чашата си. Тя се беше изпотила. Капчици влага се стичаха надолу. „Като сълзите по бузите ми“ — помисли си тя и стана: — Връщам се след секунда.

Петикин тъжно гледаше след нея. Изслуша последните инструкции на Гавалан и каза:

— Да, да, разбира се. Не се безпокой, Анди, ще се погрижа за... ще се погрижа за Рос и ще се обадя веднага след като се появят на екрана. Това за Дюбоа и Фулър е ужасно, ще трябва просто да си мислим само добри неща и да се надяваме. А за останалите е чудесно. Чао.

Когато намери Рос, бе потресен. Веднага след обаждането на Гавалан тази сутрин се бе втурнал към болницата. Днес беше петък и обслужващият персонал бе сведен до минимум — на рецепцията имаше само един дежурен и той говореше само арабски. Мъжът се усмихна, вдигна рамене и каза: „Букра“ — утре. Но Петикин настояваше и накрая човекът разбра какво иска и се обади по телефона. След доста време дойде един санитар и му направи знак да го последва. Тръгнаха по коридорите, после минаха през някаква врата и пред тях се озова Рос — гол върху една дисекционна маса.

Не смъртта накара Петикин да се почувствува разкъсан отвътре, а внезапността, пълната голота, привидното оскверняване и премахването и на последната частица достойнство. Този човек, толкова фин в живота, бе изоставен като леш. На една друга маса имаше чаршафи. Петикин взе един и го покри и от това сякаш му стана по-добре.

Трябваше му повече от час, за да открие отделението, където бе лежал Рос, да намери една сестра, която говореше английски, и да стигне до доктора, който го беше лекувал.

— Толкова много съжалявам, толкова много съжалявам, господине — каза докторът на лош английски. — Младежът беше докаран вчера в кома. Имаше счупен череп и подозирахме, че има и увреждане на мозъка. Казаха ни, че било от бомба на терористи. И

двете тъпанчета бяха спукани и имаше много по-малки рани и натъртвания. Направихме му рентгенова снимка, разбира се, но освен да му превържем черепа, не можехме да направим нищо друго. Просто трябваше да чакаме. Нямаше вътрешни увреждания или кръвоизлив. Умря днес призори. Утрото беше красиво днес, нали? Аз подписах смъртния акт, искате ли копие? Дадохме един на английското посолство заедно с вещите му.

— Той... той дойде ли в съзнание, преди да умре?

— Не зная. Беше в реанимацията и сестрата... нека да проверя. — Докторът старателно прегледа списъците си и намери името ѝ. — Сивин Тахола. А, да. Тъй като беше англичанин, я прикрепихме към него.

Сестрата беше възрастна жена, част от скитническото множество на Средния Изток, което не познава предците си, смесица от много националности. Лицето ѝ беше грозно и с петна от шарка, но тя беше добра, гласът и бе нежен и успокояващ, ръцете — топли.

— Той не дойде в съзнание, ефенди — каза тя на английски, — поне не напълно.

— Каза ли нещо специално, нещо, което сте разбрали, изобщо нещо?

— Разбрах много, ефенди, и нищо. — Старата жена се замисли за момент. — Повечето от това, което каза, беше просто бълнуване, духът му се страхуваше от онова, от което не бива да се страхува, искаше онова, което не можеше да получи. Промърморваше: „азадех“ — азадех означава „роден свободен“ на фарси, но е и женско име. Понякога промърморваше някакво име като „Ерри“ или „Екки“, после „Кукри“ и после пак „азадех“. Духът му беше спокоен, макар и не съвсем, но той не плака, както правят някои, нито пък извика, когато наближи прага.

— Имаше ли още нещо? Каквото и да е?

Пръстите ѝ си играеха с часовника, закачен на ревера ѝ.

— От време на време китките като че ли го боляха и когато го погалвах, се успокояваше. През нощта говори на език, който никога преди не съм чувала. Аз говоря английски, малко френски и много арабски диалекти, много. Но такъв език не съм чувала никога. Говореше го някак си ритмично, смесен с бълнувания и „азадех“, понякога думи като... — Тя сбърчи напрегнато чело. — Като „полк“,

„еделвайс“, „планини“ или „планинска земя“, а понякога, а, да, думи като „гуенг“ и „тенци“. От време на време някакво име: „Рози“ или „Розова планина“ — може би не е било име, а само някакво място, но то, изглежда, го натъжаваше. — Старите ѝ очи бяха просълзени. — Видяла съм много смърт, ефенди, много, винаги различна, винаги една и съща. Но той умря в мир и прекрачи прага без болка. Последният миг беше само една голяма въздишка — мисля, че отиде в рая, ако християните отиват в рая, и е намерил своята Азадех...

Табриз, дворецът на хана: 3,40 следобед.

Азадех вървеше бавно по коридора към Голямата зала, където щеше да се срещне с брат си. Гърбът още я болеше от експлозията на гранатата вчера. „Мили Боже, едва вчера ли беше, когато хората от племената и Ерики едва не ни убиха? — помисли тя. — Сякаш минаха хиляда дни, цяла светлинна година, откакто татко умря.“

„Беше в друг живот. Нищо добро нямаше в този живот, освен мама и Ерики, и Хаким, Ерики и... и Джони. Живот на омраза, убийства, терор и лудост, лудост да живеем като парии, Хаким и аз, заобиколени от зло, лудост на барикадата при Казвин и онзи зъл муджахидин с тлъстото лице, размазан върху колата, сплескан като муха, лудостта на спасението ни от Чарли и човека от КГБ, как му беше името, а, да, Ракоци — Ракоци едва не ни уби всичките, лудостта при Абу Мард, която промени живота ми завинаги, лудостта в базата, където сме имали толкова хубави моменти, Ерики и аз, където Джони уби толкова много хора, толкова бързо и толкова жестоко...“

Снощи бе разказала всичко на Ерики, почти всичко. В базата той... той се превърна в убиващо животно. Не си спомням много, само проблясъци, как му дадох гранатата в селото, гледах го как се втурна в базата... гранати, картечници, един от мъжете носеше кукри, после Джони държеше отрязаната му глава и виеше като вълк... Сега знам, че кукрито е било на Гуенг. Джони ми каза в Техеран.

— Не говори нищо повече сега, остави останалото за утре, мила. Заспивай, сега си в безопасност.

— Не. Страхувам се да заспя, дори сега в прегръдките ти, дори при всички хубави новини за Хаким. Когато заспивам, се връщам обратно в селото, обратно в Абу Мард и моллата е там, проклет от Бога, и каландарът, и касапинът с неговия нож...

— Вече няма нито село, нито молла, аз бях там. Нито каландар, нито касапин. Ахмед ми разказа за селото, поне част от онова, което се е случило там.

— Ходил си в селото?

— Да, днес следобед, докато почивахте. Взех една кола и отидох там. Сега е само куп изгорели останки. И по-добре — зловещо каза Ерики.

Азадех спря в коридора и се облегна на стената, докато треперенето ѝ премина. Толкова много смърт, убийства и ужас. Вчера, когато излезе на стъпалата на двореца и видя Ерики в кабината с подуто лице и небръснат, когато видя кръвта да капе от ръкава му, а Ахмед да се свива до него, тя почувствува как умира и после, когато го видя да излиза, да се изправя и да тръгва към нея... краката ѝ се подкосиха, а той я взе в ръцете си и тя отново се върна към живота и ужасът се изля заедно със сълзите ѝ: „О, Ерики, о, Ерики, толкова се страхувах, толкова се...“

Той я отнесе в Голямата зала, а там беше докторът с Хаким, Робърт Армстронг и полковник Хашеми Фазир. Един куршум бе откъснал част от лявото ухо на Ерики, друг бе одраскал ръката му. Докторът обгори раните и ги превърза, инжектира му серум против тетанус и пеницилин, страхуваше се повече от инфекцията, отколкото от загубата на кръв. „Иншаллах, но не мога нищо повече да направя, капитане. Вие сте силен, пулсът е добър, някой пластичен хирург може да оправи ухото ви, слухът ви не е засегнат, слава на Бога! Само се пазете от инфекцията...“

— Какво стана, Ерики? — попита Хаким.

— Откарах ги на север в планините, а Ахмед беше невнимателен — вината не беше негова, стана му лошо от летенето — и преди да разберем какво става, Баязид опря пистолет до главата му, а друг от племето опря един в моята и Баязид каза: „Карай към селото, след това можете да си вървите.“ „Нали даде свещена клетва, че няма да ме нараниш?“ — попитах аз. „Заклех се да не те нараня и няма да те нараня, но моята клетва си е моя, а не и на моите хора“ — отвърна Баязид, а човекът, който беше опрял пистолет в главата ми, се засмя и извика: „Подчини се на нашия шейх или, за Бога, така ще те заболи, че ще молиш за смърт!“

— Трябваше да се сетя — изруга Хаким. — Трябваше всички да ги обвържа с клетва. Трябваше да се сетя!

— Нямаше да помогне. Както и да е, вината е изцяло моя: аз ги доведох тук и почти провалих всичко. Не мога да ви кажа колко съжалявам, но това беше единственият начин да се върна и мислех, че

ще намеря Абдула хан. Изобщо не помислих, че онзи майкоебец може да хвърли граната.

— Благодарение на Божията воля двамата с Азадех не сме ранени. Откъде да знаеш, че Абдула хан е мъртъв или че половината от вашия откуп е платена? Продължавай. Разкажи какво стана. — Азадех усети непозната нотка в гласа на Хаким. „Хаким се е променил — помисли си тя. — Вече не мога да разбера какво си мисли, както порано. Преди да стане хан, наистина хан, можех, но сега не мога. Той все още е любимият ми брат, но непознат. Толкова много се е променил, толкова бързо. И аз се промених. И Ерики, Боже, колко много! Джони не се е променил...“

Ерики продължи:

— Да ги откарам беше единственият начин да ги махна от двореца без повече неприятности или убийства. Ако Баязид не беше настоял, бих го предложил аз — всеки друг начин би бил опасен за теб и Азадех. Трябваше да заложа на това, че по някакъв начин ще удържат на клетвата. Но каквото и да станеше, въпросът беше или те, или аз; знаех го, и те го знаеха, защото аз бях единственият, който знаеше кои са и къде живеят, и че отмъщението за един хан е сериозно. Каквото и да направех — да ги изоставя по средата на пътя или да отида до селото, никога нямаше да ме пуснат. И как биха могли — въпросът беше селото или аз, а техният единствен Бог би гласувал за селото и за тях, без значение за какво са се договорили или какво са се заклели!

— Това е въпрос, на който само Бог може да отговори.

— Моите богове, древните богове, не обичат да бъдат използвани като оправдание, не обичат клетви в тяхно име. Те не одобряват такива неща, всъщност дори ги забраняват. — Азадех усети горчивината в думите му и го докосна нежно. Той я хвана за ръката. — Вече съм добре, Азадех.

— Какво стана после, Ерики? — попита Хаким.

— Казах на Баязид, че няма достатъчно бензин, и се опитах да го вразумя, а той само изрече: „Да бъде Божията воля“, опря пистолета в рамото на Ахмед и натисна спусъка. „Карай към селото! Следващият куршум ще бъде в корема му.“ Ахмед изгуби съзнание и Баязид се пресегна през него за автомата, който бе паднал на пода на кабината, под седалката, но не успя да го вземе. Аз бях със закопчан колан, Ахмед също, а те не, така че развъртях машината така, както никога не

бих помислил, че може да издържи един хеликоптер, после пикирах и кацнах. Кацнах лошо — помислих, че съм счупил ската, но после видях, че само съм я огънал. Веднага щом спряхме, грабнах автомата и ножа и убих тези, които бяха в съзнание и ми посягаха, обезоръжих припадналите и изхвърлих всички от кабината. После се върнах.

— Ей така — попита Армстронг. — Четиринадесет души?

— Петима с Баязид. Другите... — Азадех бе поставила ръката си на рамото му и почувствува как той сви рамене и потрепери. — Другите ги оставих.

— Къде? — попита Хашеми Фазир. — Можете ли да опишете къде, капитане?

Ерики описа мястото точно и полковникът изпрати хората си да ги намерят.

Ерики бръкна в джоба си и извади скъпоценните камъни за откупа. Подаде ги на Хаким хан.

— А сега бих желал да поговоря с жена си, ако не възразявате. Ще ви разкажа останалото по-късно.

После двамата отидоха в тяхната стая, а той не каза нищо повече, само я държеше нежно в прегръдките си. Присъствието ѝ успокои терзанията му. Скоро заспа. Тя едва мигна — веднага се озова в селото и в паника побягна оттам. Остана мълчаливо известно време в прегръдките на мъжа си, след това се премести на едно кресло и задряма, доволна, че е при него. Той спа, без да сънува, докато се мръкна, и после се събуди.

— Първо баня, след това бръснене, а после малко водка и след това ще говорим — каза Ерики. — Никога не съм те виждал толкова красива и никога не съм те обичал толкова, и съжалявам, съжалявам, че ревнувах — не, Азадех, не казвай нищо. После искам да ми разкажеш всичко.

Призори тя завърши разказа си — толкова, колкото изобщо щеше да му каже, и той също завърши своя разказ. Ерики не скри нищо: нито ревността си, нито убийствения бяс и радостта от битката, нито сълзите, които проля в планината, когато видя зверските осакатявания, които бе нанесъл на хората от племето. „Те... те се отнесоха добре с мене в селото си, а откупът е дървен обичай. Ако Абдула не беше убил техния пратеник... може би това щеше да помогне, може би, а може би

не. Но това не извинява убийствата. Чувствам, че съм чудовище! Ти си се омъжила за луд, Азадех. Аз съм опасен.“

— Не, не, не си, разбира се, че не си.

— В името на всичките ми богове, убих двадесет или повече души за по-малко от десетина дни, а никога преди не съм убивал, само онези убийци, онези, които се втурнаха тук да убият баща ти, преди да се оженим. Извън Иран никога не съм убивал, никога не съм наранявал някого. Участвал съм в много сбивания, с нож или без нож, но никога сериозни. Никога. Ако този каландар и селото ги имаше още, бих ги изгорил, без да се замисля. Разбирам твоя Джони в базата и благодаря на всички богове, че са го довели да те защити и го проклинам за това, че отне спокойствието ми, защото знам, че цял живот не мога да му се отплатя. Не мога да понеса убийствата и не мога да понеса него. Не мога, не мога, поне още не.

— Няма значение, няма значение, Ерики. Имаме време. Сега сме в безопасност, ти си в безопасност, мили, и аз, и Хаким. Виж зората. Нали е красива? Виж, Ерики, вече е нов ден, толкова красив, нов живот! В безопасност сме, Ерики!

В Голямата зала: 3,45 следобед.

Хаким хан беше сам с Хашеми Фазир. Преди половин час Хашеми бе пристигнал неканен. Извини се за внезапното посещение и му подаде един телекс.

— Реших, че е по-добре да видите това веднага, Ваше височество.

Телексът гласеше:

„СПЕШНО. До полковник Фазир, Вътрешно разузнаване, Табриз. Арестувайте Ерики Йоконен, съпруг на Нейно височество Азадех Горгон, за престъпления срещу държавата, за участие в заговор за въздушно пиратство, отвличане и държавна измяна. Оковете го и го изпратете веднага в щаба.

Директор (подпис)

САВАМА, Техеран.“

Хаким хан освободи охраната си.

— Не разбирам, полковник. Моля, обяснете.

— Щом го дешифрирах, позвъних за допълнителни подробности, Ваше височество. Изглежда, че миналата година хеликоптерната компания С-Г е продала известен брой хеликоптери на ИНС и...

— Не разбирам.

— Извинете, на „Иран Хеликоптьрс Къмпани“, иранска компания, която се явява настоящият работодател на капитан Йоконен. Десет хеликоптера 212, включително и неговият, а днес и останалите девет, оценени на девет милиона долара, са били откраднати и са излетели нелегално от Иран с пилоти на ИНС — САВАМА предполага към някоя от държавите в Залива.

— Дори и така да е, това не засяга Ерики — каза студено Хаким хан. — Той не е направил нищо лошо.

— Не знаем това със сигурност, Ваше височество. От САВАМА казват, че може би е знаел за заговора, той сигурно е бил планиран от доста време, защото са засегнати три бази — Ленгех, Бандар-е Делама и Ковис, както и Главното управление в Техеран. В САВАМА са много, много раздразнени, защото големи количества ценни ирански резервни части също били откъснати. Дори...

— Съобщено от кого?

— От управляващия директор на компанията ИНС Сиамаки. Още по-сериозно е, че целият чуждестранен персонал — пилоти, механици и администратори, също са изчезнали. Всички. Така че очевидно е било заговор. Изглежда, че вчера е имало може би двадесетина в цял Иран, миналата седмица — четиридесет, днес — нито един. В Иран не е останал нито един чужденец от С-Г, по-точно от „Иран Хеликоптьрс Къмпани“. Освен капитан Йоконен.

Изводът за важността на Ерики изведнъж изскочи в ума на Хаким и той се наруга за това, че бе допуснал да се изпише на лицето му, защото Хашеми радостно възкликна:

— А, да, явно и вие го разбрахте! От САВАМА ми казаха, че дори ако капитанът е невинен по отношение участието в заговора, той е важно средство, с което да бъдат убедени водачите и престъпниците Гавалан и Макайвър — а определено и британското правителство е

участвало в измяната — да върнат нашите хеликоптери, нашите резервни части, да платят голямо обезщетение, да се върнат в Иран и да бъдат съдени за престъпления срещу исляма.

Хаким хан се намести неспокойно на възглавниците си. Болката в гърба му се усили. Искаше да изкрещи от гняв, защото и болката, и терзанията го измъчваха, а пък щом като се изправеше и изпитваше болка, травмата сигурно щеше да му остане за цял живот. „Не мисли сега за това“ — помисли си мрачно той, — „а се заеми с този опасен кучи син, който е седнал тук като изкусен търговец на ценни килими, изложил стоката си в очакване да започне пазарлъка. Ако искам да купувам. За да откупя Ерики от капана, ще трябва да дам на това куче личен пишкеш, който да бъде ценен за него, не за САВАМА, проклети да бъдат от Бога с всичките си имена. Но какво? Поне Пьотър Олег Мжитрик. Бих могъл да го предам на Хашеми, без да ми мигне окото, ако дойде, когато и да дойде. Ще дойде. Вчера Ахмед изпрати да го повикат от мое име — как ли е Ахмед, дали операцията му е минала добре? Надявам се да не умре този глупак, бих могъл да го използвам още известно време. Какъв глупак! Да го хванат неподготвен, какъв глупак! Да, той е глупак, но това куче не е. С Мжитрик като подарък и още помощ в Азербайджан, и обещание за бъдещо приятелство мога да откупя Ерики от капана. А защо? Защото Азадех го обича? За съжаление тя е сестра на хана на всички Горгони, а това е проблем на хана, не проблем на брата. Ерики представлява опасност за мене и за нея. Той е опасен човек, ръцете му са изцапани с кръв. Хората от племената, кюрди или не, ще търсят отмъщение — вероятно. Той от край време е бил лоша партия за нея, въпреки че ѝ носеше много радост, още я прави щастлива — но нямат деца — а сега не може да остане в Иран. Невъзможно е. Няма начин да остане. Не мога да му откупя две години протекция, а Азадех се закле пред Бога да остане тук поне две години. Колко хитро от страна на баща ми да ми даде власт над нея. Ако откупя Ерики от капана, тя не може да тръгне с него. За две години могат да се случат много раздели. Но ако той не е добър за нея, защо да го откупвам? Защо да не ги оставя да вземат Ерики, за да спрат една измяна? Защото е измяна да се краде нашата собственост.“

— Това е твърде сериозен въпрос, за да ви отговоря веднага — каза той.

— Вие няма за какво да отговаряте, Ваше височество. Само капитан Йоконен. Доколкото разбирам, той е още тук.

— Докторът му нареди да почива.

— Може би ще изпратите да го повикат, Ваше височество.

— Разбира се. Но такъв важен и образован човек като вас разбира, че съществуват правила на честта и гостоприемството в Азербайджан и в моето племе. Той е мой зет и дори в САВАМА разбират какво означава семейната чест. — И двамата знаеха, че това е само начален гамбит на предстоящите деликатни преговори — деликатни, защото никой от тях не искаше гневът на САВАМА да се стовари върху главите им, никой не знаеше още докъде може да стигне или дори дали е необходима тайна сделка. — Предполагам мнозина знаят за тази... тази измяна?

— Тук, в Табриз, само аз, Ваше височество. Засега — добави веднага Хашеми, като за по-удобно забрави Армстронг, на когото сутринта бе предложил фалшивия телекс. „Няма начин този кучи син Хаким да разкрие измамата, Робърт“ — бе казал той, доволен от собствената си хитрост. — „Ще трябва да се пазари. Ще спазарим финландеца за Мжитрик без никакви разходи за нас. Щом получим това, което искаме, ще ликвидираме този кръвожаден маниак финландеца, а дотогава ще го държим изкъсо.“

— Ами ако Хаким хан не се съгласи, не иска или не може да предаде Мжитрик?

— Ако не иска да се пазари, ще хванем Ерики и така. Скоро сигурно ще изтече информация за „Вихрушка“ и мога да използвам Ерики за всякакви отстъпки — той е зложник за хеликоптери на стойност поне девет милиона долара... или може би ще го спазаря с хората от племената като предложение за мир... Фактът, че е финландец, ще помогне. Мога да го свържа с Ракоци и КГБ и да причиня на руснаците всякакви неприятности, дори на ЦРУ, нали? Дори на МИ-6!

— ЦРУ нищо не ти е направило. Нито пък МИ-6.

— Иншаллах! Не се бъркай в това, Робърт. Ерики и ханът са вътрешен ирански въпрос. Не си залагай главата, не се бъркай. С финландеца мога да получа важни отстъпки. — „Но важни само за мене Робърт, не за САВАМА — каза си Хашеми и се усмихна вътрешно. — Утре или вдругиден ще се върнем в Техеран и моят

убиец ще те последва в нощта, и — пуф — ще те духне като свещ.“ — Ще го предаде — отбеляза той спокойно.

— Ако Хаким предаде Ерики, любимата му сестра ще го прокълне и няма да го остави на мира до края на живота му. Тя би се качила и на кладата заради него.

— Може и да ѝ се наложи.

Хашеми си спомни как се бе зарадвал тогава, а сега беше дори още по-добре. Забелязваше безпокойството на Хаким хан и бе сигурен, че го е хванал в капан.

— Ваше височество, разбирате, че трябва да отговоря на този телекс бързо.

Хаким хан реши да направи компромис.

— Измяната и заговорът не бива да остават без наказание. Трябва да се откриват, където и да са. Изпратих съобщение за предателя, който искахте. Спешно.

— Аха. Колко време ще бъде необходимо на Мжитрик да отговори?

— Вие знаете по-добре от мене. Нали така?

Хашеми усети резкия тон и се наруга за това, че се бе подвел.

— Бих се изненадал, ако не отговорят много бързо на Ваше височество — отговори той подчертано любезно. — Много бързо.

— Кога?

— В срок от двадесет и четири часа, Ваше височество. Лично или чрез куриер.

Забеляза как младият хан се размърда болезнено и се помъчи да реши дали да забави, или да продължи натиска си, сигурен беше, че болката е истинска. Докторът му бе дал подробна диагноза на вероятните наранявания на хана и на сестра му. За всеки случай той бе наредил на доктора да даде на Ерики силно приспивателно тази вечер, за всеки случай, ако реши да избяга.

— Двадесет и четири часа изтичат в седем тази вечер, полковник.

— В Табриз има да се правят толкова много неща, Ваше височество, съгласно вашия съвет от тази сутрин. Затова се съмнявам дали бих могъл да се занимавам с телекса преди това.

— Възнамерявате да унищожите щаба на левите муджахидини тази нощ?

„Да, Ваше височество, сега, когато имаме вашата гаранция, че няма да има реакция от страна на Туде“ — искаше да добави Хашеми, но не го направи. „Не бъди глупав. Този младеж не е толкова лицемерен като онова куче Абдула, да гори в ада дано. С този можеш да се справиш по-лесно — при положение, че имаш повече карти от него и не се страхуваш да покажеш зъбите си, когато е необходимо.“

— Би било жалко, ако капитанът не е на разположение за... за разпит тази вечер.

Очите на Хаким хан се свиха. Тази заплаха беше излишна. „Като че ли не разбирам, кучи сине.“

— Съгласен съм. — На вратата се почука и той каза: — Влез.

Азадех застана на прага.

— Извинете, че ви прекъсвам, Ваше височество, но ми казахте да ви напомня половин час, преди да стане време да отидете в болницата за снимките. Мир вам, полковник.

— Нека Божият мир бъде с вас, Ваше височество. — „Радвам се, че тази красота скоро ще попадне под чадор — помисли си Хашеми. — Тя би изкушила и сатаната, да не говорим за мръсните неграмотни отрепки на Иран.“ Той погледна отново хана. — Трябва да вървя, Ваше височество.

— Моля, върнете се в седем, полковник. Ако имам някакви новини преди това, ще изпратя да ви повикат.

— Благодаря, Ваше височество.

Азадех затвори вратата след него.

— Как се чувстваш, мили Хаким?

— Уморен. Много боли.

— И при мене е така. Трябва ли да се срещаш с полковника по-късно?

— Да. Няма значение. Как е Ерики?

— Спи. — Тя се радваше. — Ние тримата имаме такъв голям късмет!

В центъра на Табриз: 4,06 следобед.

Робърт Армстронг провери как работи малкият автоматичен пистолет. Лицето му беше напълно безизразно.

— Какво ще правиш? — попита Хенли. Пистолетът никак не му харесваше. Той също беше англичанин, но много по-нисък, със засукани мустаци и очила. Седеше зад бюрото в разхвърляния мръсен офис под един портрет на кралица Елизабет.

— По-добре не питай. Но не се безпокой, аз съм ченге, нали знаеш? Това е само за всеки случай, да не ме нападне някой злодей. Ще можеш ли да предадеш съобщението на Йоконен?

— Не мога да отида без покана в двореца. Какъв предлог да измисля, по дяволите? — вдигна вежди Хенли. — Какво да кажа на Хаким хан? Ужасно съжалявам, братче, но трябва да говоря със зет ти, за да измъкна един приятел от Иран с частен хеликоптер. — Той смени шеговития тон. — Грещиш за полковника, Робърт. Няма никакви доказателства, че полковникът е отговорен за Толбът.

— И да имаше, нямаше да признаеш — отговори Армстронг. Ядосваше се на себе си, че избухна, когато Хенли му разказа за „нещастния случай“. Гласът му отново стана рязък. — Защо, по дяволите, чак днес ми каза, че са взривили Толбът? За Бога, това е станало преди два дни!

— Не аз определям политиката, аз просто нося съобщения, а и ние тъкмо научихме. Освен това беше трудно да те открием. Всички си мислеха, че си заминал, за последен път са те видели да се качваш на британски самолет за Ал Шаргаз. По дяволите, имаш заповед да напуснеш още преди седмица, а си все още тук, нямаш задача, доколкото знам, а каквото и да си решил да правиш, недей, просто бъди така любезен да се махнеш от Иран, защото, ако те пипнат и те докарат до третия етаж, много хора ще бъдат страшно ядосани.

— Ще се опитам да не ги разочаровам. — Армстронг стана и облече стария си шлифер с кожената яка. — До скоро.

— Кога?

— Когато реша, по дяволите. — Чертите му се изпънаха. — Не съм под твое подчинение и какво правя, кога идвам и кога си тръгвам, не зависи от тебе. Само се погрижи докладът ми да се пази в сейфа, докато намериш дипломатическа поща да го предадеш спешно в Лондон, и си дръж тъпата уста затворена.

— Обикновено не си толкова груб и докачлив. Какво става, Робърт?

Армстронг излезе и заслиза надолу по стълбите в студения ден. Небето беше покрито с облаци, май отново щеше да завали сняг. Тръгна по оживената улица. Минувачите и уличните търговци са преструваха, че не го забелязват — предполагаха, че е руснак, и предпазливо си гледаха собствената работа. Независимо че наблюдаваше дали не го следи някой, в ума си той прехвърляше различните възможности и средства да се справи с Хашеми. Нямаше време да се консултира с началството, а и не му се искаше. Те само биха поклатили глава: „Мили Боже, нашият добър стар приятел Хашеми? Да го разкараме само по подозрение, че е взривил Толбът? Първо ще ни трябват доказателства...“

„Но доказателства няма да има и те няма да повярват за екипите от Група Четири или за това, че Хашеми се мисли за нов Хасан ибн-ал-Сабах. Но аз знам. Нали Хашеми щеше да се пръсне от щастие при убийството на генерал Джана. Сега са му паднали по-големи риби. Като Пахмуди. Или целият Революционен комитет, които и да са — чудя се дали не ги е взел вече и тях на мушката? Чудя се дали няма да се захване със самия имам? Никой не знае. Но по един или друг начин ще плати за стария Толбът — след като пипнем Пьотър Олег Мжитрик. Без Хашеми нямам шанс да го пипна, а чрез него и тъпите предатели, които знаем, че действат в Уайтхол, шефовете на Филби, четвъртия, петия и шестия човек — в кабинета, МИ-5 или МИ-6! Или и в трите.“

Така се ядоса, че го заболя глава. Толкова много добри мъже бяха предадени. Докосването до пистолета го успокояваше. „Първо Мжитрик — помисли си той, — после Хашеми. Остава само да се види кога и къде.“

Бахрейн, международното летище: 4,24 следобед.

Жан-Люк говореше по телефона в офиса на Матиас:

— ... Не, Анди, и при нас няма нищо. — Погледна към Матиас, който слушаше, и мрачно насочи палец надолу.

— Чарли е извън кожата си — съобщи Гавалан. — Тъкмо говорих с него. Жалко, че не можем да направим, нищо, освен да чакаме. Същото положение е и при Дюбоа и Фоулър. — Жан-Люк усещаше умората в гласа на Гавалан.

— Дюбоа ще се появи — в края на краищата той е французин. Но както казах на Чарли, ако... когато — поправи се той бързо, — когато Том Локхарт и Фреди Еър кацнат, кажете им да заредят на Джелет и да не идват тука, освен ако няма някаква авария. Матиас лично е оставил резервното гориво на Джелет, така че там е сигурно. Анди, по-добре се обади на Чарли, за да добавиш и твоя авторитет, тъй като Бахрейн може да създаде трудности. Не искам да рискувам още една конфронтация, предупреждението им беше ясно, независимо дали летим с британска регистрация или не. Още не мога да разбера как успяхме да прокараме Руди, Шандор и Поп. Сигурен съм, че ще задържат всяка машина с иранска регистрация и екипажите, а следващия път ще проверяват боята и документите.

— Добре, ще му предам веднага. Жан-Люк, няма причина да се връщаш в Ал Шаргаз. Защо не отидеш направо в Лондон утре, а след това в Абърдийн? Назначавам те в Северно море, докато оправим нещата, става ли?

— Добра идея. Ще се явя в Абърдийн в понеделник — бързо се съгласи Жан-Люк, открадвайки си един свободен уикенд. „Mon Dieu, заслужавам си го“ — помисли си той и смени темата, за да не даде възможност на Гавалан да възрази. — Руди пристигна ли вече?

— Да, и тримата кацнаха и са в безопасност. И Воси и Вили. Скраг е добре. Ерики е извън опасност, Дюк се оправя бавно, но сигурно... Ако не бяха Дюбоа и Фоулър, Мак, Том и техните момчета... Божичко! Трябва да тръгвам, чао.

— Au revoir. — Жан-Люк се обърна към Матиас: — Merde, изпращат ме в Северно море.

— Merde.

— Какъв е вътрешният телефон на „Алиталия“?

— 22134. Защо?

— Ако ще да ангажирам и самия папа, но ще се кача на ранния полет за Рим утре с връзка за Ница. Имам нужда от Мари-Кристин, децата и малко прилична храна. Espere de cop на Северно море! — Той погледна разтревожено към часовника. — Espere de cop на това чакане! Къде са ни птичките от Ковис, а?

Край брега на Кувейт: 4,31 следобед.

Червената предупредителна лампа за горивото светна. Макайвър и Вазари, я видяха веднага и изругаха в един глас...

— Колко ни остава още, капитане?

— С този проклет вятър, не много. — Бяха само на два-три метра над вълните.

— Колко още трябва да летим?

— Не е далеч. — Макайвър беше изтощен, чувстваше се ужасно. Вятърът се беше усилил до почти тридесет и пет възела и той караше внимателно, опитвайки се да пести горивото, но на тази малка височина не можеше да направи много. Видимостта все още беше лоша, облаците над тях изтъняваха бързо с приближаването им към брега. Той погледна през прозореца към Еър, посочи таблото и даде знак с палец надолу. Еър кимна. Неговата лампичка още не беше светнала. И в този момент светна и тя.

— Майната му — рече Кайл, механикът на Еър. — След малко ще бъдем на открито и ще сме като мишени.

— Не се безпокой. Ако Мак не повика скоро Кувейт, аз ще ги извикам. — Еър се взря напред, стори му се, че мерна изстребителите над тях, но бяха само две птици. — Господи, помислих си, че...

— Тия копелета няма да посмеят да ни последват толкова далече, нали?

— Не зная.

Откакто излязоха над морето, си играеха на криеница с двата реактивни изстребителя. На лъча на остров Харг, когато щастливо се промъкваха през дъжда и мъглата, без да променят височината си над вълните, ги бяха забелязали: „Тук радарен контрол Харг. Хеликоптери в незаконен полет по курс 275 градуса, изкачете се на триста метра и чакайте, изкачете се на триста и чакайте.“

За миг изпаднаха в шок, после Макайвър махна на Еър да го последва, зави на деветдесет градуса на север от Харг и се спусна още по-ниско, към морето. След няколко минути слушалките им се изпълниха с реч на фарси от изстребителите и контролната кула.

— Дадоха им нашите координати, капитане — предупреди Вазари. — Наредиха им да подготвят ракетите за изстрелване... сега съобщават, че са готови...

— Говори Харг! Хеликоптерите незаконно по курс 270, качете се на триста и чакайте. Ако не се подчините, ще бъдете прехванати и свалени. Повтарям: ще бъдете прехванати и свалени.

Макайвър отмести ръка от колектора и потърка гърдите си. Болката се беше върнала. После упорито продължи по курса, а Вазари превеждаше откъслечно какво си приказваха в ефира: — ... Водачът казва: „Следвайте ме надолу...“ Сега един от ескадрилата казва: „Всички ракети са готови... как ще ги открием в тия лайна... забавям... не искам да ги изпуснем...“ Наземният диспечер казва: „Потвърдете, че ракетите са готови, потвърдете унищожаване на целта“... Господи, те потвърждават, че ракетите са готови и са на курс за сблъсък с нас!

В този миг двата изстребителя изскочиха насреща им от мъглата, но малко вдясно и на двадесетина метра над тях, профучаха и изчезнаха.

— Господи, дали ни видяха?

— Не зная, капитане, но тези копелета носят ракети с топлинно насочване.

Сърцето на Макайвър биеше бясно. Той направи знак и двамата с Еър спряха и увиснаха точно над вълните, за да заблудят преследвачите.

— За Бога, Вазари, кажи ми какво си говорят!

— Пилотите псуват... съобщават, че са на шестстотин метра, двеста възела... единият казва, че не вижда нищо, а горната част на облаците е на сто... морето не се вижда... Диспечерът казва да продължат към международната граница и да застанат между нея и пиратите... Божичко, пирати! Да застанат между тях и Кувейт... да видят дали облачната покривка не е по-тънка... да останат в засада на шестстотин...

„Какво да правим? — питаше се Макайвър. — Можем да подминем Кувейт и да се насочим направо към Джелет. Няма смисъл, при този вятър няма да стигнем. Не можем да се върнем. Остава Кувейт и да се надяваме, че ще им се изплъзнем.“

При международната граница облаците бяха толкова малко, че едва ги скриваха. Изстребителите обаче дебнеха някъде наблизо, търсеха прозорец или по-тънка облачна покривка, или пък плячката да реши, че е в безопасност, и да се изкачи на височина за заход. В

продължение на четвърт час военният канал бе потънал в мълчание. Вече се чуваха диспечерите от Кувейт.

— Ще спра единия двигател, за да пестя гориво — каза Макайвър.

— Да извикам ли Кувейт, капитане?

— Не, аз ще се обадя. След минутка. Ти по-добре иди отзад в кабината и се приготви да се скриеш. Виж дали няма някакви морски гащеризони в шкафчето. Използвай морско осигурително платнище. Изхвърли си униформата и си приготви един спасителен пояс, да ти е подръка.

— Ще паднем ли в морето? — Вазари беше пребледнял.

— Не. Само за камуфлаж, в случай че ни инспектират — излъга Макайвър. Не се надяваше да стигнат до брега. Гласът му беше спокоен, умът му беше спокоен, но крайниците му сякаш бяха налети с олово.

— Какъв е планът, след като кацнем, капитане?

— Ще играем според обстоятелствата. Имаш ли някакви документи?

— Само разрешителните ми за радиооператор, американско и иранско. И в двете пише, че съм от иранските ВВС.

— Крий се. Не знам какво ще стане, но да се надяваме, че ще ни се размине.

— Капитане, трябва да се издигнем по-високо, да излезем от тази мъгла, няма нужда да насилваме късмета си — рече Вазари. — Вече минахме границата. Сега сме в безопасност.

Макайвър погледна нагоре. Облаците и мъглата се разнасяха много бързо, сега вече едва ли можеха да ги скрият. Червената предупредителна светлина сякаш запълваше целия му хоризонт. Май беше по-добре да се издигнат. „Вазари е прав, няма смисъл да насилваме късмета си“ — помисли си той и каза: — Ще бъдем в безопасност чак когато сме на земята. Знаеш това, нали?

Кулата на летището в Кувейт: 4,38 следобед.

Голямата зала бе пълна със служители. Някои бяха британски диспечери, някои — кувейтски. С най-доброто съвременно

оборудване: телекси, телефони, ефективност. Вратата се отвори и влезе Чарли Петикин.

— Търсили сте ме, сър? — обърна се той разтревожено към дежурния диспечер, пълничък червендалест ирландец с двоен микрофон и единична слушалка на главата.

— Да, да, точно така, капитан Петикин — отвърна рязко диспечерът и безпокойството на Петикин изведнъж нарасна. — Казвам се Суини. — Използваше молив за стъкло вместо показалка. В периферията на радарния екран, на линията на двадесетте мили се виждаше малка светла точка. — Това е хеликоптер, вероятно два. Той или те тъкмо се появиха, още не са се обадили. Изглежда, ти чакаш два пристигащи, така ми казаха, транзит от Великобритания, така ли е?

— Да — отвърна Петикин. Доця му се да се развика от радост, че най-после един или и двата са в системата. При този курс сигурно идваха от Ковис. Същевременно осъзна ясно, че са още много далече от безопасността. — Точно така.

— Може би изобщо не са вашите. Да пребъде славата на Всевишния, но това е дяволски любопитен курс, да подхождат от изток, ако той или те са в транзит от Великобритания. — Петикин не реагира на внимателния поглед на Суини. — Все пак да речем, че са вашите. И какви ли са позивните им?

Безпокойството на Петикин нарасна още повече. Ако му дадеше новите британски регистрационни номера, а хеликоптерите се обадеха с иранската регистрация, както бяха длъжни да направят, щяха да загаят всички. Истинските букви на позивните щяха да се видят от кулата, когато хеликоптерите се приближат за кацане — нямаше начин диспечерите да не ги видят. Но ако дадеше на Суини иранските регистрации... това щеше да провали „Вихрушка“. „Това копеле се опитва да ме хване в капан“ — помисли си той и му се догади.

— Съжалявам — каза неуверено Чарли. — Не ги зная. Документацията ни не е от най-добрите. Съжалявам.

Телефонът на бюрото тихо измърка. Суини вдигна слушалката.

— А, да, да, господин командващ... Да... Не, не в момента... мислим, че са два... да, да, съгласен съм... не, сега е добре. От време на време изчезва... Да, да, много добре. — Затвори и отново се концентрира върху екрана.

Петикин също се втрени в него. Светлата точка, която означаваше толкова много, сякаш не се движеше.

Суини превключи на максимален обхват и картината на екрана показва вътрешността на Залива, на запад няколко мили до границата на Кувейт с Ирак, на северозапад до ирано-иракската граница... и двете бяха толкова наблизко.

— Далечният обхват не ни работеше известно време, иначе щяхме да ги видим по-рано — почна Суини. — Сега е добре, слава Богу. Там е пълно с бази на изтребители — подхвърли той разсеяно, моливът му посочи към иранската страна на водната граница — през Шат ел-Араб към Абадан. После се премести към залива на линията от Ковис към Кувейт и се спря над една светла точка. — Това са вашите хеликоптери, ако са два и ако са ваши. — Върхът на молива се придвижи малко на север към две други бързо движещи се точки. — Изтребители. Не са наши. Но са в нашия район. — Той вдигна поглед и Петикин потръпна. — Неканени и без разрешение, значи враждебни.

— Какво правят? — попита Чарли. Вече беше сигурен, че Суини си играе с него.

— Е, и ние бихме искали да знаем. — Гласът на Суини не беше приятелски. С молива си той посочи две други точки, които се отдалечаваха от военната писта на Кувейт. — Това са наши, които отиват да видят какво става. — После подаде на Петикин една слушалка и превключи предавателя си. — Тук Кувейт: приближаващ се хеликоптер или хеликоптери по курс 274 градуса, какви са позивните и височината ви?

Пращане на статично електричество. Повикването бе повторено търпеливо. После Петикин разпозна гласа на Макайвър:

— Кувейт, тук хеликоптер... тук хеликоптер Бостън Танго с хеликоптер Хотел Ехо в транзитен полет за Ал Шаргаз, издигаме се през сто и осемдесет към двеста. — Макайвър беше дал само последните две букви на иранската регистрация вместо всички букви, изисквани при първоначалното повикване, включително първите две ЕР за Иран.

За изненада на Чарли Суини прие обаждането:

— Хеликоптери Бостън Танго и Хотел Ехо, обадете се при външния маркер — нареди той и Петикин забеляза, че вниманието му е отклонено, насочено към двете враждебни точки, които сега се

приближаваха бързо към хеликоптерите. Следеше ги с молива си по стъклото. — Те са точно зад тях — промърмори той. — На десет мили зад тях.

В слушалките се чу гласът на Макайвър:

— Кувейт, моля потвърдете външен маркер. Искаме директно кацане, горивото ни е малко.

— Разрешавам директно, обадете се при външен маркер.

Петикин усети твърдостта в гласа му и едва потисна въздишката си. Суини започна да си тананика нещо. Старшият диспечер, кувейтец, стана тихо от бюрото си, дойде и застана зад тях.

Наблюдаваха криволичетата покрай брега следа, виждаха светлите точки не като точки, а като два враждебни изстребителя, виждаха и двата по-бавни кувейтски прехващана, които все още бяха далече, а двата хеликоптера бяха безпомощни между тях. Приближаваха. Изстребителите почти се сляха с хеликоптерите, след това се отдръпнаха и се отдалечиха, насочиха се на изток, обратно през Залива. За миг и тримата мъже затаиха дъх. На ракетите им трябваше време, за да стигнат до целта. Секундите течаха. Точките на хеликоптерите останаха. Точките на кувейтските прехващани останаха, приближаваха се към хеликоптерите, после и те се обърнаха назад към дома. Суини веднага превключи на техния канал и се заслуша. Вдигна поглед към старшия диспечер и му каза нещо на арабски.

— Иншаллах — каза кувейтецът, кимна леко на Петикин и излезе от залата.

— Нашите прехващани съобщиха, че не са видели нищо — съобщи Суини с безразличен глас. — Освен два хеликоптера 212. Не са видели нищо. — Превключи отново на редовната честота. Обаждаха се самолети, насочвани за излитане или кацане: после превключи радара на близкия обхват. Хеликоптерите вече се бяха разделили на две точки, все още доста навътре в морето. Приближаването им изглеждаше безкрайно бавно в сравнение със следите на пристигащите или заминаващите самолети.

— До всички! — Гласът на Макайвър заглуши останалите разговори. — Кувейт, тук хеликоптер ВТ и НЕ, до всички! И двете ни предупредителни лампи светят, нямаме гориво. До всички! Аварийно повикване, искаме разрешение за кацане.

— Разрешавам ви да кацнете на хеликоптерната площадка на Месали Бийч точно пред вас, близо до хотела. Ще ги предупредим и ще ви изпратим гориво. Чувате ли ме? — каза Суини.

— Прието, Кувейт, благодаря ви. Зная хотела. Моля, информирайте капитан Петикин.

— Прието, веднага. — Суини вдигна слушалката и съобщи на хеликоптера за морски спасителни операции да бъде в готовност да излети веднага, изпрати една пожарна до хотела, след това протегна ръка да вземе слушалките на Петикин, погледна към вратата и му направи знак да се приближи. — Слушай ме сега — изсъска той тихо. — Ти ще ги посрещнеш и заредиш, ще ги прекараш през митницата и имиграционната служба, ако можеш, и ги махай по дяволите от Кувейт, или и ти, и те, и вашите високомерни „важни“ приятели ще се озовете в затвора като едното нищо! Света Богородице, как смеете да застрашавате Кувейт с вашите откачени авантюри при тия ирански фанатици, които с удоволствие биха натиснали спусъка, и да карате честните хора да си рискуват работата за такива като вас! Ако някой от вашите хеликоптери беше свален... само дяволският ви късмет предотврати международен инцидент. — Той бръкна в джоба си, измъкна някакъв лист и го пхна в ръцете на Петикин, който бе поразен от внезапната му злъч. — Прочети го и го хвърли в тоалетната.

Суини обърна гръб и отново вдигна телефона. Отмалял, Петикин излезе навън. Когато бе в безопасност, погледна към листа. Беше телекс. Онзи телекс. От Техеран. Не фотокопие. Оригиналът.

„Боже Господи! Дали Суини го е засякъл и скрил заради нас? Но нали каза: «Ще ги прекараш през митницата и имиграционната служба, ако можеш?»

Хотел «Месали Бийч».

Малката цистерна с Джени и Петикин отби от крайбрежния път в огромната градина на хотела, окъпана от дъждовалните машини. Площадката беше доста на запад от широкия паркинг. Пожарната кола вече чакаше. Джени и Петикин скочиха от кабината, Петикин държеше късовълново уоки-токи. Заоглеждаха омарата към морето.

— Мак, чуваш ли ме?

Чуваха двигателите, но още не виждаха машините. После Макайвър се обади:

— На пет без две, Чарли... — Чу се силно пращане... — Само че... Фреди, ти кацай на площадката, аз ще кацна отстрани. — Отново пращане.

— Ето ги! — извика Джени. Хеликоптерите изплуваха от омарата на по-малко от двеста метра. «О, Господи, помогни им да стигнат...»

— Виждаме те, Мак, пожарната е готова, няма проблеми. — Но Петикин знаеше, че доста са загазили. Нямаше как да сменят буквите, прекалено много хора гледаха. Един двигател се задави, но не разбраха кой. После пак.

— Имайте готовност долу, кацам на площадката — сухо се обади Еър.

Видяха как лявата машина леко се отклони и започна да губи височина, опитваше се преодолее разстоянието с прекъсващ двигател. Пожарникарите се приготвиха. Макайвър упорито поддържаше курса, запазваше височината, за да има по-добра възможност, ако и неговите двигатели прекъснат.

— Мамка му — промърмори неволно Петикин, като видя, че Еър се приближава бързо, твърде бързо... но успя да закове машината точно в центъра, в безопасност. И Макайвър вече се приближаваше за аварийно кацане — защо за Бога летеше сам, и къде, по дяволите, беше Том Локхарт? Вече беше твърде близо, нямаше място за маневриране, никой не дишаше, ските докоснаха земята и в същия миг двигателите млъкнаха.

Пожарникарите имаха радиовръзка с летището и съобщиха, че аварийното кацане е приключило, после започнаха да прибират нещата си. Петикин разтърси ръката на Макайвър, спусна се към Еър. Джени застана пред отворената врата на Макайвър. Цялата сияеше.

— Здравей, Дънкан — рече тя, придържайки с ръка косата си над очите. — Как беше пътуването?

— Най-лошото през живота ми, Джен — отвърна той и се опита да се усмихне. Все още не беше на себе си. — Всъщност не искам вече никога да летя, не и сам, така че ме спирай! Ще продължавам да проверявам Скраг — но само веднъж в годината!

Тя се засмя и го прегърна неловко, понечи да го пусне, но той се държеше за нея — обичаше я и му беше толкова хубаво да я види, и да бъде отново на земята, а пътникът му да е в безопасност, машината да е в безопасност, че му се доплака.

— Ти наред ли си, миличко?

Сълзите ѝ се отприщиха. От месеци, а може би и от години, не я беше наричал така. Прегърна го още по-силно.

— Видя ли какво направи! — Намери кърпичката си и го пусна, после го целуна леко. — Заслужаваш едно уиски със сода. Две големи! — За пръв път забеляза колко е блед. — Добре ли си, мили?

— Да. Мисля, че да. Малко съм раздрусан. — Макайвър погледна към Петикин, който се смееше и говореше възбудено с Еър. Шофьорът на цистерната вече наливаше гориво в резервоарите. Зад тях се виждаше някаква служебна кола, която се спускаше от шосето. — Ами другите, какво стана с тях?

— Всички са в безопасност, с изключение на Марк Дюбоа и Фоулър Джойнс. Все още ги няма. — Разказа му каквото знаеше за Старк, Гавалан и Скрагър, Руди и неговите хора. — Фантастичната новина е, че Нюбъри, човек от консулството в Ал Шаргаз, е получил съобщение от Табриз, че Ерики и Азадех са в безопасност в дома на баща ѝ, но, изглежда, че баща ѝ е мъртъв и сега брат ѝ е хан.

— Божичко, това е чудесно! Тогава успяхме, успяхме, Джен!

— Да, да, успяхме! По дяволите този вятър! — Тя отмахна един кичур коса от очите си. — Анди, Чарли и останалите смятат, че Дюбоа има добри шан... — Тя се сепна, щастието ѝ се изпари, изведнъж разбра кое не бе наред. Обърна се рязко и погледна към другата машина. — А Том? Къде е Том Локхарт?

Южно от Техеран: 5,10 следобед.

Изоставеният нефтен кладенец и бензиностанцията бяха в пустите хълмове на сто и петдесет километра от Техеран. Хеликоптерът на Локхарт беше до помпата за гориво и той бе изпомпал горивото на ръка, вече почти приключваше.

Това беше пътна бензиностанция за хеликоптерите, които обслужваха района, част от големия северен тръбопровод, и в

нормални времена приютяваше ирански технически екип за поддръжка. В една груба барака бяха поставени няколко легла за преспиване, в случай че някой бъде застигнат от внезапните бури, които бяха типични за областта. Първоначалните британски собственици на площадката я бяха нарекли «Д'Арси 1908» в памет на англичанина, който пръв бе открил нефт в Иран през тази година. Сега беше собственост на «Иран Ойл», но те бяха запазили името и резервоарите се поддържаха пълни.

«И слава Богу!» — помисли си отново Локхарт, уморен от помпането. Преди да излети насам, бе завързал два празни петдесетгалонови варела на задната седалка, в случай че «Д'Арси 1908» е отворена, и направи временна помпа. На брега беше останало достатъчно гориво, за да долеят догоре на излизане от Иран, а Шаразад можеше да помпа по време на полета.

— Сега вече имаме шанс — рече той на глас. Знаеше къде да кацне безопасно и как да се промъкне в Техеран.

Отново беше уверен, правеше планове и контрапланове — какво да каже на Мешанг, какво да избягва, какво да каже на Шаразад и как да избягат. Трябваше да има някакъв начин тя да получи полагащото ѝ се наследство, достатъчно, за да ѝ даде сигурността, от която има нужда...

Петролът преля от пълните до ръба резервоари и той се наруга заради невниманието си, затвори ги внимателно и избърса прелялото. Вече беше готов, варелите на задната седалка бяха пълни и помпата беше на мястото си.

В една от бараките намери няколко консерви телешко и лакомо изгълта едната — не беше възможно да се храни и да лети, освен ако не управляваше с лявата ръка, а той бе от доста време в Иран, за да направи такова нещо. После взе бутилката бира, която бе оставил в снега да се охлади, и отпи на малки глътки. В един от варелите имаше вода. Той счупи леда и плисна лицето си, за да се освежи, но не посмя да пие от нея. Избърса се. Наболата му брада драскаше и той отново изруга, искаше да изглежда възможно най-добре пред нея. Спомни си летателната чанта и самобръсначките. Една от тях работеше с батерии. Намери я.

— Можеш да се обръснеш в Техеран — каза той на отражението си в стъклото на кабината. Нямаше търпение да продължи пътя си.

Последен поглед наоколо. Сняг и скали, нищо повече. В далечината беше пътят Кум — Техеран. Небето бе покрито с облаци, но те бяха нависоко. Далече над него се виеха някакви птици. «Лешояди. Хищници някакви» — помисли си той, докато закопчаваше колана.

Техеран, в дома на Бакраван: 5,15 следобед.

Вратата във високия зид се отвори и излязоха две жени с чадори и забулени лица — Шаразад и Джари. Бяха неузнаваеми. Джари затвори вратата и забърза след Шаразад, която се отдалечи сред тълпата.

— Принцесо, чакай... няма защо да бързаш...

Шаразад обаче не забави крачка, докато не зави зад ъгъла. Чак тогава спря и зачака нетърпеливо.

— Джари, сега те оставям — каза ѝ тя, без да ѝ даде време да я прекъсне. — Не си отивай вкъщи, а ме чакай в кафенето, знаеш кое, в шест и тридесет, изчакай ме, ако закъснея.

— Но, принцесо... — едва промълви Джари, — но негово преподобие Мешанг... казахте му, че отиваме до доктора и не...

— В кафенето към шест и тридесет, шест и тридесет до седем, Джари! — Шаразад забърза надолу по улицата, пресече опасно движението, за да се отърве от прислужницата си, която тръгна след нея, кривна в някаква пряка, после в друга и скоро бе свободна. — Няма да се омъжа за този ужасен човек, няма, няма, няма! — рече тя високо.

Подигравките започнаха още следобед, въпреки че Мешанг бе съобщил за голямото зло едва на обед. Най-добрата ѝ приятелка бе дошла преди час да я пита дали слуховете са верни, дали Шаразад ще се омъжи за някой от семейство Фаразан: «Говорят по цялата чаршия, мила Шаразад, дойдох веднага да те поздравя.»

— Сега, когато се развеждам, брат ми има много планове — отвърна тя небрежно. — Има много кандидати.

— Разбира се, но има слух, че зестрата вече е договорена с Фаразан.

— О? За пръв път чувам. Какви лъжци са хората!

— Съгласна съм, ужасно е. А пък разни зловни клюкарки твърдят, че сватбата щяла да бъде другата седмица и твоят... и евентуалният ти съпруг ликувал, че е надхитрил Мешанг за зестрата.

— Някой да надхитри Мешанг? Това трябва да е лъжа!

— Знаех си, че слуховете са лъжливи! Знаех си! Как би могла да се омъжиш за старата диария Дарануш, Шах на лайната? Как би могла!
— Приятелката ѝ се разсмя гръмогласно. — Горкичката, какво ли ще стане с тебе?

— Какво значение има? — бе извикал Мешанг насреща ѝ. — Те само завиждат! Сватбата ще се състои и тази вечер ще го приемем на вечеря.

«Може би ще го приема, а може би не» — помисли си тя, кипнала от гняв. — Може би вечерята няма да бъде такава, каквато очакват.“

Огледа се отново, за да се ориентира, коленете ѝ се подгъваха. Отиваше в апартамента на неговия приятел, недалеч от тук. Там щеше да намери тайния ключ в нишата долу и да влезе, да погледне под килима в спалнята и да вдигне дъската, както го бе видяла да прави. После да извади пистолета и гранатата. Благодареше на Бога за чадора — с него можеше да скрие и тях, и себе си, после щеше внимателно да постави дъската и килима на мястото им и да се върне вкъщи. Вече почти се задушаваше от възмущение. „Ибрахим ще се гордее с мене: да вляза в битка за Бога, да се жертвам за Бога. Нали и той отиде на юг да се жертва в битка със злото по същия начин? Разбира се, че Бог ще му прости левичарските глупости.

Колко умно от негова страна да ми покаже как се маха предпазителят, как се зарежда пистолетът и се държи гранатата, как да дръпна халката и да я хвърля срещу враговете на исляма с викове «Бог е велик! Бог е велик...» После да се втурна срещу тях, да стрелям срещу тях и да се издигна в рая, ако мога тази вечер, най-късно утре, целият град гъмжи от слухове, че левичарите в Университета са започнали очаквания си бунт. Ние ще ги смажем, синът ми и аз, ще ги смажем, войници на Бога и Пророка, слава на името му, ще ги смажем! Бог е велик! Бог е велик... Просто дърпаш халката, броиш до четири и я хвърляш, помня точно всичко, което ми каза.“

Кувейт, хеликоптерната площадка на хотел „Месали“: 5,35 следобед.

Макайвър и Петикин наблюдаваха двамата мъже от имиграционната служба и митницата: единият проверяваше безразлично документите на хеликоптера, другият оглеждаше кабината. Засега проверките им бяха продължителни, но повърхностни. Бяха събрали всички паспорти и документи, но само хвърлиха поглед върху тях и попитаха Макайвър за мнението му относно сегашното положение в Иран. Все още не бяха попитали направо откъде идват хеликоптерите. „Сигурно всеки момент ще попитат“ — мислеха си Макайвър и Петикин и чакаха с присвити стомаси.

Макайвър си бе помислил да остави Вазари да се крие, но реши да не поема такъв риск.

— Съжалявам, сержант, ще трябва да рискуваш.

— Кой е той? — попита веднага мъжът от имиграционната служба: страхът и външният вид на Вазари го издаваха веднага.

— Оператор на радиото и радара — отговори небрежно Макайвър.

Служителят се обърна и остави Вазари да се поти в тежкия, непромокаем найлонов гащеризон с наполовина вдигнат цип.

— Значи, капитане, смятате, че ще има преврат в Техеран, военен преврат?

— Не зная — отвърна Макайвър. — Слуховете са плъзнали като скакалци. Според английските вестници е възможно, много възможно, казват, освен това, че Иран е обхванат от някаква лудост, като терора по време на френската или руската революция, и след това. Мога ли да извикам механиците да проверят всичко, докато чакаме?

— Разбира се. — Служителят изчака, докато Макайвър даде нареждания, и после продължи: — Да се надяваме, че лудостта няма да се разпростре през Залива, а? Никой не иска неприятности от тази страна на Ислямския залив. — Той наблегна на последните две думи. Всички държави от Залива мразеха името Персийски залив. — Това е Ислямски залив, нали?

— Да, да, прав сте.

— Всички карти трябва да се променят. Заливът си е залив, ислямът си е ислям, не принадлежи само на сектата на шиитите.

Макайвър не каза нищо, предпазливостта и безпокойството му нарастваха. В Кувейт и в повечето от държавите в Залива имаше много шиити. Много. Обикновено това бяха бедните. Управляващите, шейховете, обикновено бяха сунити.

— Капитане! — повика го митническият служител, застанал до вратата на кабината. Еър и Вазари бяха получили нареждане да чакат на сянка, встрани от хеликоптерите, докато инспекцията приключи. Механиците се занимаваха с наземни проверки. — Носите ли някакви оръжия?

— Не, господине, само задължителния ракетен пистолет съгласно разпоредбите.

— Някаква контрабанда?

— Не. Само резервни части. — Все обичайните безкрайни въпроси, които ще бъдат повторени веднага след като ги допуснат на летището. Накрая служителят му благодари и му направи знак да се отдалечи. Мъжът от имиграционната служба се беше върнал в колата си с паспортите им. Радиопредавателят бе включен и Макайвър чуваше ясно наземния контрол. Видя как служителят се почеса замислено по брадата, после вдигна микрофона и заговори нещо на арабски. Това засили тревогата му. Джени седеше на сянка наблизо и той отиде при нея.

— Упорит е — прошепна тя. — Как върви?

— За Бога, ще ми се да ни пуснат вече — отговори раздражено Макайвър. — Ще трябва да издържим още един час на летището и да пукна, ако знам какво да правя.

— Чарли каза ли...

— Капитане! — Служителят от имиграцията ги викаше с Петикин при колата. — Значи сте в транзитен полет, така ли?

— Да. До Ал Шаргаз. С ваше разрешение бихме тръгнали веднага — каза Макайвър. — Ще отидем до летището да попълним плана за полета и ще отлетим колкото се може по-бързо. Така добре ли е?

— Закъде казахте, че летите транзитно?

— Ал Шаргаз през Бахрейн за гориво. — На Макайвър му приляваше с всяка изминала минута. Всеки служител от летището би

трябвало да знае, че трябва да дозаредят преди Бахрейн дори и без този вятър, а всички летища по пътя бяха саудитски, така че трябваше да попълни план за полет с кацане в Саудитска Арабия. В Бахрейн, Абу Даби и Ал Шаргаз бяха получили един и същи телекс. В Кувейт — също, и дори и да е бил скрит тук тайно от някой доброжелател, по каквато и да е причина, същото не би било вярно за саудитските летища. Макайвър забеляза как мъжът гледа буквите на иранската регистрация под прозорците на кабината. Бяха пристигнали с иранска регистрация, ще трябва да попълни план за полета и да замине със същите букви.

За тяхна изненада служителят бръкна в жабката на колата и извади пачка формуляри.

— Наредете... Ще приема полетния ви план тук и ще ви дам разрешение за директен полет до Бахрейн, така че можете да тръгнете веднага. Можете да ми платите съответната такса за кацането и ще ви подпечатам и паспортите. Няма да е необходимо да ходите до летището.

— Какво?

— Ще приема плана ви сега и можете да заминете направо оттук. Моля, попълнете го. — Той подаде формуляра на Макайвър. Наистина беше съответният формуляр. — Когато сте готов, подпишете го и ми го върнете. — В колата кръжаха няколко мухи, които го дразнеха, и той махна с ръка да ги отпъди. После вдигна микрофона на радиото, изчака многозначително, докато Макайвър и Петикин се отдалечат, и заговори нещо тихо.

Те отидоха и се опряха на камиона. Не можеха да повярват.

— Господи, Мак, мислиш ли, че знаят и просто ни пускат?

— Не знам какво да мисля. Да не губим време, Чарли. — Макайвър пхна формуляра в ръцете му и каза по-раздразнено, отколкото искаше: Просто попълни плана, преди да е променил решението си: до Ал Шаргаз. Ако ни се случи авария на Джелет, това си е наш проблем. За Бога, действай и да се вдигаме колкото е възможно по-бързо.

— Разбира се. Веднага.

— Ти няма да управляваш, нали, Дънкан? — попита Джени.

— Не, Чарли ще управлява.

Петикин се замисли за момент и извади един ключ и парите си.

— Джени, това е ключът от стаята ми. Моля те, събери ми нещата, няма нищо важно, плати сметката и вземи следващия самолет, Бидъл ще ти осигури предимство.

— Ами паспорта и разрешителното ти? — попита тя.

— Винаги си ги нося. Умирам от страх да не ги загубя. Нося и една стодоларова банкнота — никога не знаеш кога ще ти потрябва бакшиш.

— Считай, че е направено. — Тя бутна тъмните очила на носа си и се усмихна на съпруга си. — А ти какво ще правиш, Дънкан?

Макайвър въздъхна дълбоко, без да се усети.

— Ще трябва да продължа, Джен. Не смея да остана тук — съмнявам се дали ще ми разрешат. Те ужасно се страхуват да не размътят нещата и искат да ни видят гърбовете. Очевидно е, нали — някой да е чувал за разрешение, издавано на плажа? Ние сме една проклета неприятност и заплаха за държавата. Разбира се, че е така. Това е истината! Направи както казва Чарли, Джен. Ще заредим на Джелет, там ще сменим регистрациите и да се надяваме на най-доброто. — Носиш ли шаблоните, Чарли?

— Четки, боя, всичко — отвърна Петикин, без да спре попълването на формулярите. — Ами Вазари?

— Той е член на екипажа, докато някой не повдигне въпроса. Запиши го като радиооператор. Това не е лъжа. Ако в Бахрейн не е проблем, то в Ал Шаргаз със сигурност ще бъде. Може би Анди ще измисли нещо.

— Добре. Член на екипажа. Значи това е.

— Добре. Джен, оттук до Джелет е лесно, до Бахрейн — също, и до Ал Шаргаз. Времето е хубаво, ще има луна, така че един нощен полет ще бъде чудесен.

— Направи както казва Чарли. Ще стигнеш там навреме, за да ни посрещнеш.

— Ако тръгвате веднага, ще ви трябва храна и няколко бутилки вода — рече тя. — Можем да вземем оттук. Аз ще взема, Чарли. Ела с мене, Дънкан, имаш нужда от едно питие.

— Налей ми едно в Ал Шаргаз, Джен.

— Непременно. Но ще ти наляя едно и сега. Ти няма да управляваш, а имаш нужда, а и аз имам нужда от едно. — Тя отиде при

служителя от имиграционната служба, за да вземе разрешение да купи сандвичи и да се обади по телефона.

— Ще се върна след секунда, Чарли. — Макайвър я последва във фоайето на хотела и отиде направо в тоалетната. Повърна и му беше необходимо доста време, за да се съвземе. Когато излезе, тя тъкмо приключваше телефонния разговор.

— Сандвичите ще дойдат всеки момент, пиетието ти е готово и поръчах телефонен разговор с Анди. — Тя го поведе към една масичка на разкошната тераса на бара. Очакваха ги три леденостудени чаши „Перие“ с резенчета лимон и двойно уиски без лед, точно както го обичаше. Той изпи първото „Перие“ на един дъх.

— Господи, имах нужда от такова нещо... — Погледна към уискито, но не го докосна. Отпи замислено от втората чаша минерална вода и погледна към нея. Когато бе изпил вече половината, каза: — Джен, мисля, че бих желал да дойдеш с мене.

Тя се изненада. После отвърна:

— Благодаря ти, Дънкан. И аз бих искала. Да, да, ще дойда.

— Ти така или иначе би дошла. — Бръчките по лицето му се свиха. — Нали?

Тя вдигна леко рамене, погледът ѝ падна върху уискито.

— Ти няма да управляваш, Дънкан. Уискито ще ти дойде добре. Ще ти успокои стомаха.

— Значи забеляза, а?

— Забелязах само, че си много уморен. По-уморен от всякога, но се справи чудесно, свърши страхотна работа и трябва да си починеш. Ти... сигурно си си взимал хапчетата и всички останали боклуци?

— А, да, но скоро ще ми трябва нова опаковка. Няма проблеми, но няколко пъти се почувствувах много гадно. Сега съм добре, Джен. Добре — добави той в отговор на внезапното ѝ безпокойство.

Тя знаеше, че не бива да настоява. Вече беше поканена и можеше да се поотпусне. Откакто бе кацнал, го наблюдаваше много внимателно и тревогата ѝ нарастваше. Поръча и аспириин със сандвичите, в чантата имаше „Веганин“ и тайния комплект, който ѝ беше дал доктор Нът.

— Как се почувствува, когато лети отново? Ама наистина?

— От Техеран до Ковис беше страхотно, останалата част не беше толкова добре. Последният етап изобщо не беше добре. — Мисълта за преследващите го изтребители и многократната близост на

катастрофата го накараха отново да усети вкуса на жлъчка в устата си. „Не мисли за това — заповяда си той, — това свърши! «Вихрушка» почти свърши, Ерики и Азадех са в безопасност, но Дюбоа и Фоулър? Какво, по дяволите, става с тях? Ами Том? Идваше ми направо да го удуса. Горкият нещастник!“

— Добре ли си, Дънкан?

— А, да, чудесно съм. Просто съм уморен — последните две седмици бяха доста напрегнати.

— Ами Том? Какво ще кажеш на Анди?

— Тъкмо си мислех за него. Ще трябва да му разкажа всичко.

— Това е страшен проблем за „Вихрушка“, нали?

— Той... той е сам, Джен. Може би ще успее да вземе Шаразад и да се измъкне. Ако го хванат... ще трябва да чакаме, за да видим какво ще стане, и да се надяваме — рече той. Но си мислеше: „Когато го хванат.“ Протегна ръка и я докосна, радваше се да бъде с нея, не искаше да я тревожи повече. „Толкова ѝ е трудно. Мисли, че ще умра.“

— Моля да ме извините, сахиб, мемсахиб, поръчката ви е отнесена в хеликоптера — каза келнерът.

Макайвър му подаде кредитната карта и той се отдалечи.

— А какво ще правим със сметката ти в хотела? И на Чарли? Ще трябва да се погрижим за това, преди да тръгнем.

— О, обадих се на господин Бидъл, докато беше в тоалетната — рече тя. — Помолих го да се погрижи за сметките ни и багажа, и всичко останало, ако не се обадя до един час. Чантата ми е при мене, паспортът и... защо се усмихваш?

— Нищо... нищо, Джен.

— Беше просто в случай, че поискаш да дойда. Помислих си... — Тя загледа мехурчетата в чашата. Вдигна отново леко рамене, погледна го и се усмихна съвсем щастлива: — Толкова се радвам, че ме помоли да дойда, Дънкан. Благодаря ти.

В предградията на Ал Шаргаз: 6,01 вечерта.

Гавалан слезе от колата и изкачи пъргаво стъпалата към входната врата на вилата в марокански стил.

— Господин Гавалан!

— А, здравейте, госпожа Нюбъри! — Той се отклони от пътя си и пристъпи към жената, която засаждаше някакво цвете до пътеката за колите. — Градината ви изглежда чудесно.

— Благодаря. Забавно е и ме поддържа във форма — отвърна Анджела Нюбъри. Беше висока тридесетгодишна жена с аристократичен акцент. — Роджър е на терасата и ви очаква. — Тя изтри с опакото на ръката потта от челото си, изцапа се. — Как вървят нещата?

— Чудесно — отвърна той, без да спомене нищо за Локхарт. — Засега девет от десет.

— О, страхотно! Какво облекчение! Моите поздравления. Всички бяхме толкова загрижени. Чудесно, но, за Бога, не казвайте на Роджър, че съм ви питала, ще припадне. Никой не бива да знае!

Той отвърна на усмивката ѝ и заобиколи къщата през прекрасните градини. Терасата бе разположена между дървета и цветни лехи, на нея имаше столове, маси, малък бар и телефон. Гавалан видя изражението на Роджър Нюбъри и радостта му помръкна.

— Какво има?

— Ти и твоята „Вихрушка“. Казах ясно, че това е необмислено. Как върви?

— Току-що научих, че двамата от Ковис са пристигнали в безопасност в Кувейт и са получили разрешение да излетят за Бахрейн без проблеми, така че стават девет от десет, ако броим и Ерики в Табриз. Дюбоа и Фоулър още не са се обадили, но се надяваме. Е, какъв е проблемът, Роджър?

— Страшно много ще имаме да плащаме из целия Залив. Техеран пици на умряло, а всичките ни офиси са вдигнати по тревога. Шефът и вашият предан Роджър Нюбъри, ескуайър, са любезно поканени в седем и тридесет да обяснят на господин министъра на външните работи защо изведнъж тук има такъв приток на хеликоптери, въпреки че са с британска регистрация, и колко дълго възнамеряват да останат. — Нюбъри, строен мъж с пясъчноруса коса, сини очи и дълъг нос, очевидно беше много раздражен. — Радвам се, че са девет от десет. Искаш ли нещо за пиене?

— Да, благодаря. Малко скоч със сода.

Нюбъри се зае да приготви питието.

— С шефа ще се радваме да узнаем какво ще ни предложиш да кажем.

Гавалан се замисли за момент.

— Хеликоптерите ще напуснат веднага щом успеем да ги натоварим.

— И кога ще е това? — Нюбъри му подаде чашата.

— Благодаря. Обещаха ни самолетите до осемнадесет часа в неделя. Ще работим цяла нощ и ще ги експедираме до понеделник сутринта.

— Не може ли по-рано? — Нюбъри беше шокиран.

— Беше поръчано за утре, но ме извозиха. Защо?

— Защото, стари приятелю, преди няколко минути изтече информация от приятелски, много сериозен източник на високо равнище, че ако хеликоптерите не бъдат прибрани преди залез-слънце утре, може да бъдат задържани.

Сега вече и Гавалан беше шокиран.

— Това не е възможно, не може да стане!

— Предлагам ти да бъдеш разумен и да го направиш възможно. Изпрати ги да отлетят за Оман или Дубай, или където и да е.

— Ако направим това... ако го направим, ще затънем още повече.

— Мисля, че повече не можете да затънете, старче.

— Според „източника“ утре след залез-слънце ще сте затънали до гуша. — Нюбъри въртеше питието си — лимонов коктейл. „Да върви всичко по дяволите — мислеше си той. — Независимо, че сме задължени да помагаме на важните търговски интереси, та да се спаси каквото може от иранската катастрофа, не бива да забравяме нито дългосрочната, нито краткосрочната перспектива. Не можем да излагаме на риск правителството на Нейно величество. Освен това ми съсипаха уикенда, би трябвало да си пия коктейла от водка и джин с Анджела, а стоя тука и сърбам тая помия.“ — Ще трябва да ги преместите.

— Не можете ли да го отложите с четиридесет и осем часа, да обясните, че корабите са поръчани, но ще стане в неделя?

— Не бих посмял дори да го предложа, Анди. Това ще означава да признаем, че сме виновни.

— Можете ли да ни издействувате транзитно разрешение за четиридесет и осем часа за Оман?

— Ще попитам шефа, но няма да разберем нищо до утре — намръщи се Нюбъри. — Вече е твърде късно, а и съм убеден, че искането ще бъде отхвърлено, и съвсем правилно. Доста сме обвързани с Иран, в края на краищата нали Иран помогна за укротяването на комунистическите бунтовници, подкрепяни от Йемен. Съмняваме се, че биха се съгласили да обидят един такъв добър приятел, колкото и да са недоволни от сегашната линия на фундаменталистите.

На Гавалан му призля.

— По-добре да видя дали мога да изтегля самолетите по-рано или да потърся алтернативи. Бих казал, че шансът ми е едно на петдесет. — Той допи питието си и стана. — Извинявай за неприятностите.

Нюбъри също стана.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна повече — каза той, и наистина съжаляваше. — Дръжте ме в течение, а и аз ще ви информирам своевременно.

— Разбира се. Момент, нали каза, че можете да изпратите съобщение до капитан Йоконен в Табриз?

— Със сигурност ще опитам. Какво да бъде?

— Просто от мое име, че трябва да, ъ-ъ, да тръгне колкото е възможно по-бързо, по най-късия път. Подпишете го: GHPLX, Гавалан.

Нюбъри записа, без да каже нищо.

— GHPLX?

— Да. — Гавалан бе сигурен, че Ерики ще разбере, че това е новата му британска регистрация. — Той не знае за, м-м, последните събития, така че, ако вашите хора могат да го информират насаме за причината да бърза, ще бъда много, много благодарен. Благодаря ти за помощта.

— Във ваш интерес е, а и в негов, да замине колкото е възможно по-бързо, със или без хеликоптера. С нищо не можем да му помогнем. Съжалявам, но такава е истината. — Нюбъри продължаваше да си играе с чашата. — Сега той представлява много голяма опасност за вас, нали така?

— Не мисля. Той е под протекцията на новия хан, неговия шурей. В по-голяма безопасност не би могъл да бъде — отговори Гавалан. Какво ли би казал Нюбъри, ако знаеше за Том Локхарт? — Ерики ще се справи. Той ще разбере. Благодаря ти още веднъж.

Табриз, международната болница: 6,24 вечерта.

Хаким хан влезе в личната си стая, следван от лекаря и човек от охраната. Сега вече ходеше с патерици и те го улесняваха, но когато се навеждаше или се опитваше да седне, не облекчаваха болката. Само болкоуспокоителните помагаха. Азадех чакаше долу, нейната рентгенова снимка бе по-добра от неговата, болката ѝ — по-слаба.

— Е, Ахмед, как се чувстваш?

Ахмед лежеше буден, гърдите и коремът му бяха превързани. Операцията за изваждане на куршума, заседнал в гърдите му, беше успешна. Куршумът в корема обаче беше направил много поразии, той бе загубил много кръв, а вътрешните кръвоизливи се бяха подновили. Но в момента, в който видя Хаким хан, той се опита да се надигне.

— Не мърдай, Ахмед — каза с мек глас Хаким хан. — Докторът каза, че се възстановяваш добре.

— Докторът е лъжец, Ваше височество.

Докторът се опита да каже нещо, но Хаким го прекъсна:

— Лъжец или не, оправяй се, Ахмед.

— Да, Ваше височество. С Божията помощ. А вие, вие добре ли сте?

— Ако рентгеновата снимка не лъже, имам само скъсани сухожилия — отвърна ханът и вдигна рамене. — Иншаллах.

— Благодаря ви... благодаря ви, че съм в личната ви стая, Ваше височество. Никога не съм бил... в такъв разкош.

— Това е само знак за моето признание за верността. — Хаким освободи с властен жест лекаря и охраната. Когато затвори вратата, се приближи към леглото. — Искал си да ме видиш, Ахмед?

— Да, Ваше височество, моля да ме извините, че не можах... не можах да дойда при вас. — Ахмед хриптеше, трудно му беше да говори. — Човекът от Тбилиси, когото искахте... руснакът... той изпрати съобщение за вас. То е... то е под чекмеджето... залепено е под чекмеджето. — Той посочи с усилие малкото бюро.

Възбудата на Хаким нарасна. Той опипа неловко под чекмеджето. Превръзките го затрудняваха и той се навеждаше с мъка. Намери малкото квадратче сгъната хартия и то се отлепи лесно.

— Кой го донесе и кога?

— Днес беше... по някое време днес... не съм сигурен, мисля, че следобед. Не зная. Човекът беше с докторска престилка и очила, но не беше доктор. Азербайджанец, може би турчин, не съм го виждал преди. Говореше турски, каза само: „Това е за Хаким хан от един приятел в Тбилиси. Разбра ли?“ Казах му, че разбирам, и той си тръгна така бързо, както бе дошъл. Дълго време си мислех, че съм го сънувал...

Съобщението бе написано на ръка с почерк, който Хаким не познаваше:

Много, много поздравления за наследството, пожелавам ти да живееш дълго и да твориш като твоя предшественик. Да, и бих желал да се срещнем спешно. Но тук, не там. Съжалявам. Когато си готов, за мен ще бъде чест да те приема — с пищно посрещане или тайно, както искаш. Трябва да бъдем приятели, има много неща, които трябва да направим, а ние имаме много общи интереси. Моля те, кажи на Робърт Армстронг и Хашеми Фазир, че Язернов е погребан в руското гробище в Джалех и очаква с нетърпение да ги види, когато е удобно.

Подпис нямаше.

Силно разочарован, ханът се върна до леглото и подаде листчето на Ахмед.

— Какво мислиш за това?

Ахмед нямаше сили да го вземе.

— Извинявайте, Ваше височество, моля ви, подръжете го, за да го прочета. — След като го прочете, той каза: — Това не е почеркът на Мжитрик. Аз... аз бих разпознал неговия почерк, но... мисля, че е вярно. Той би го предал на... на някой от подчинените си да го донесе тук.

— Кой е Язернов и какво означава това?

— Не зная. Това е код... това е кодова фраза, която те ще разберат.

— Това покана за среща ли е, или заплаха? Кое от двете?

— Не зная, Ваше височество. Предполагам сре... — Той се сгърчи от болка и изруга на собствения си език.

— Мжитрик знае ли, че последните два пъти попаднаха в засада? Знае ли, че Абдула хан го е предал?

— Не... не знае, Ваше височество. Казах ви, че е хитър и ханът, вашият баща, беше много... много внимателен в отношенията си с него. — Усилията, които полагаше, за да говори и да се концентрира, отнемаха силите му. — Този Мжитрик знае, че са във връзка с вас... Това, че и двамата са тук сега, не означава нищо, той има много шпиони. Вие сте хан и, разбира се... разбира се, знаете, че... че ви шпионират всякакви хора, повечето от тях лоши, които докладват на своите началници — повечето от тях още по-лоши. — На лицето му се изписа усмивка и Хаким се зачуди какво ли означава тя. — Но вие знаете как да скриете истинските си цели, Ваше височество. Никога... Абдула хан никога не се е съмнявал в това, колко сте умен, никога. Ако... ако познаваше една стотна от това, което сте в действителност... наистина нямаше да ви изгони, а щеше да ви направи... да ви направи наследник и главен съветник.

— Щеше да нареди да ме удушат. — Дори за частица от секундата Хаким хан не се изкуши да каже на Ахмед, че тъкмо той бе изпратил убийците, които Ерики бе избил, или за опита с отровата, който също се беше провалил. — Преди седмица той би наредил да ме осакатят и ти с радост щеше да го направиш.

Ахмед го погледна. Очите му бяха хлътнали дълбоко и смъртта вече надничаше в тях.

— Откъде знаете толкова много?

— Такава е Божията воля.

Животът му гаснеше. И двамата го знаеха.

— Полковник Фазир ми показа един телекс за Ерики. — Хаким разказа на Ахмед за съдържанието му. — Мжитрик не е в ръцете ми, за да се пазаря за него, поне не засега. Мога да дам Ерики на Фазир или да му помогна да избяга. И в двата случая сестра ми е задължена да остане тук и не може да тръгне с него. Какво ще ме посъветваш?

— За вас е по-безопасно да дадете неверника на полковника като пишкеш, а пред нея да се преструвате, че не можете да попречите с нищо на... на арестуването му. Всъщност то си е така, ако полковникът го иска. Неверникът... неверникът ще се съпротивлява и ще го убият. Тогава можете тайно да я обещаете на оня от Тбилиси... но никога не му я давайте, така ще контролирате... така можете да го контролирате... но се съмнявам.

— А ако неверникът „успее“ да избяга?

— Ако полковникът го допусне... ще иска да му се плати.

— С какво?

— С Мжитрик. Сега или някога... някога в бъдеще. Докато неверникът е жив, Ваше височество, тя никога няма да се разведе с него — забравете саботъора, той беше по друго време, — а когато двете години... отминат, тя ще тръгне с него, тоест ако... ако той я остави... засега тук. Съмнявам се дори дали Ваше височество... — Ахмед затвори очи, тялото му се разтресе.

— Какво стана с Баязид и бандитите? Ахмед!

Ахмед не го чу. Виждаше степите, просторните равнини на своята родина и на дедите му, морето от трева, откъдето идваха предците, препускаха до стремето на Чингис хан, а после до внука му Кубилай хан, и до брат му Хулагу хан, който бе навлязъл в Персия, за да издигне планини от черепите на своите врагове. „Ето тук, в златните земи, още от древни времена — помисли си Ахмед, — в тези земи на вино, топлина, богатство и чувствени жени с очи на кошути, възхвалявани от древни времена, като Азадех... Ах, вече никога няма да мога да я взема така, както трябва да бъде взета, влачена за косата като военна плячка, праметната на седлото, за да бъде хвърлена и укротена върху вълчи кожи...“ Някъде отдалече чу собствения си глас:

— Моля ви, Ваше височество, бих желал да ви помоля за една услуга... искам да ме погребат в собствената ми страна и по нашия обичай... — „Тогава ще мога да живея вечно с духовете на дедите ми“ — помисли си той. Прекрасната страна го зовеше.

— Ахмед, какво стана с Баязид и бандитите, когато кацнахте?

Ахмед с мъка дойде на себе си.

— Те не бяха кюрди, просто хора от племената, правеха се на кюрди, а неверникът ги уби всичките, смачка ги като въшки... Полудя и ги изби — с нож и автомат, с ръце, с крака, със зъби, всички, освен

Баязид, който поради клетвата си пред вас не искаше да застане срещу него.

— Остави го жив? — Хаким не можеше да повярва.

— Да, Бог да успокои душата му. Той... той пхна пистолет в ръката ми и хвана Баязид, и го тикна пред дулото и аз... — Гласът му заглъхна, зелените вълни на тревата го зовяха, стигаха отвъд хоризонта...

— Уби ли го?

— О, да! Гледах... гледах го в очите. — В гласа на Ахмед прозвуча гняв. — Кучият му... син стреля в гърба ми два пъти без чест, кучият му син, така че умря без чест и без... мъжественост, кучият му син — Безкръвните устни се усмигнаха, той затвори очи. Вече умираше, думите му едва се долавяха. — Аз си отмъстих.

— Ахмед — рече бързо Хаким, — има ли нещо, което не си ми казал, а трябва да зная?

— Нищо... — Той пак отвори очи и Хаким погледна в бездната им. — Няма... няма друг Бог, освен Бог и... — От устата му бликна струйка кръв. — ... аз те направих ха... — останалата част от думата си отиде с него.

Хаким потрепери пред изцъкления му поглед и извика:

— Докторе!

Докторът веднага влезе, последван от охраната, и затвори очите на Ахмед.

— Да бъде Божията воля. Какво да правим с тялото, Ваше височество?

— Каквото правите обикновено. — Хаким стисна патериците си и се отдалечи, следван от охраната. „Значи така, Ахмед — помисли си той, — значи вече си мъртъв, а аз съм сам, откъснат от миналото и незадължен никому. Направил си ме хан? Това ли искаше да кажеш? Знаеше ли, че и в тази стая има шпионки?“

По лицето му пробяга усмивка и замръзна. „А сега — полковник Фазир и Ерики, неверникът, както ти го нарече.“

В двореца: 6,48 вечерта.

В гаснещата светлина на деня Ерики внимателно залепваше една от дупките от куршуми в пластмасовия прозорец на хеликоптера с прозрачна лента. Трудно му беше с превръзката, но ръката му беше силна, а раната плитка, без признаци на инфекция. На ухото му имаше голяма превръзка, част от косата му беше обръсната, за да се избегне замърсяването, и той се възстановяваше бързо. Имаше добър апетит. Часовете, които бе прекарал в разговори с Азадех, го бяха поуспокоили.

„Да — мислеше си той, — но само донякъде, недостатъчно, за да ми простят убийствата и опасността, която представлявам. Така да бъде. Такъв са ме създали боговете и такъв съм си. Ами Рос? И защо Азадех държи кукрито все до себе си?“ „Това беше неговият подарък за тебе, Ерики, за теб и за мен.“ „Лош късмет е да се даде на мъж нож, без да вземеш пари за това веднага, просто символично. Като го срещна, ще му дам пари и ще приема подаръка му.“

Натисна отново копчето „Пуск“. Двигателят припали, задави се и заглъхна. „Ами Рос и Азадех?“

Седна на прага на кабината и погледна към небето. Небето не му отговори. Нито пък залезът. На запад облаците се бяха разкъсали, слънцето беше ниско зад тях и те изглеждаха заплашителни. Мюезините започнаха да призовават за молитва. Хората от охраната на портала се обърнаха към Мека и се просна на земята; същото направиха и всички в двореца, и работещите на полето, във фабриката за килими и в кошарите.

Ръката му несъзнателно посегна към ножа. Без да иска, погледът му провери дали автоматът е още до пилотската седалка — зареден, с пълен пълнител. В кабината бяха скрити и други оръжия, оръжия на хората от племето. Автомати „Калашников“ и пушки М-16. Не си спомняше да ги е вземал или да ги е крил, откри ги тази сутрин, когато започна да проверява за повреди и да чисти.

Превръзката на ухото му попречи да чуе приближаващата се кола и той се стресна, когато я видя на портала. Охраната на хана разпозна хората в нея и пропусна колата в просторния вътрешен двор близо до фонтана. Той отново натисна „Пуск“, двигателят отново припали за миг и разтърси целия хеликоптер, после спря.

— Добър вечер, капитане — поздравиха Хашеми Фазир и Армстронг, които бяха пристигнали с колата. — Как се чувствате днес?

— Добър вечер. Ако имам късмет, след около седмица ще бъда съвсем наред — отвърна любезно Ерики. Вниманието му бе изострено до краен предел.

— Пазачите казаха, че Техни височества още не са се върнали. Ханът ни очаква, ние сме тук по негова покана.

— В болницата са за рентгенови снимки. Отишли са, докато спях, така че сигурно няма да се забавят. — Ерики ги наблюдаваше. — Искате ли нещо за пиене? Има водка, уиски и чай, и кафе, разбира се.

— Благодаря, каквото имате — отвърна Хашеми. — Как е хеликоптерът ви?

— Болен е — отвърна Ерики с отвращение. — Опитвам се да го стартирам от една седмица. Ужасна седмица. — Ерики ги поведе по мраморните стъпала. — Радиоелектрониката съвсем се е объркала. Много ми трябва механик. Както знаете, нашата база е затворена и опитах да се свържа по телефона с Техеран, но телефоните пак не работят.

— Може би ще успея да ви намеря механик утре или вдругиден, от въздушната база.

— Бихте ли могли, полковник? — Ерики изведнъж се усмихна с благодарност. — Това би ми помогнало много. Добре би ми дошъл и пълен резервоар с гориво. Възможно ли е да го получа?

— Можете ли да долетите до летището?

— Не бих рискувал дори и да мога да запаля — много е опасно. Не бих рискувал. — Ерики поклати глава. — Механикът ще трябва да дойде тук. — Той ги поведе по коридора и отвори вратата към малкия салон на приземния етаж, който Абдула хан беше определил за гости немюсюлмани. Наричаха го Европейската стая. Барът беше добре зареден. Обикновено хладилникът беше винаги пълен с формички за лед, имаше газирана вода и най-различни безалкохолни напитки, както и шоколади и халва, която ханът обожаваше. — Аз ще пия водка — каза Ерики.

— За мен същото, моля — рече Армстронг.

Хашеми поиска нещо безалкохолно и се засмя:

— И аз ще пия водка, но чак като залезе слънцето.

Отдалече се чу призивът на мюезините.

— Prosit! — Ерики се чукна с Армстронг, после от любезност се чукна и с Хашеми и изпи питието си на една глътка. Наля си пак и каза

на Армстронг: — Заповядайте, началник.

Чуха някаква кола и погледнаха през прозореца. Беше ролс-ройсът.

— Извинете ме за минутка, ще кажа на Хаким хан, че сте тук. — Ерики излезе и поздрави Азадех и брат ѝ на стълбите. — Какво показаха рентгеновите снимки?

— И двамата нямаме нищо счупено. — Азадех беше щастлива, лицето ѝ беше безгрижно. — Как си ти, мили?

— Чудесно. Това са добри новини. Чудесно! — Усмихна се искрено на Хаким. — Толкова се радвам. Имате гости — полковникът и господин Армстронг. Настаних ги в Европейската стая. — Ерики забеляза, че Хаким е уморен. — Да им кажа ли да дойдат утре?

— Не, благодаря. Азадех, би ли им казала, че ще се забавя петнадесетина минути, но да се чувстват като у дома си. Ще се видим по-късно на вечеря. — Хаким забеляза как тя докосна Ерики и се усмихна, преди да тръгне. „Какъв късмет имат да се обичат толкова много и колко тъжно е това.“ — Ерики, Ахмед е мъртъв, не исках да ѝ го казвам още.

Ерики се натъжи.

— Вината е моя. Онзи мръсник Баязид го издебна.

— Такава е била Божията воля. Ела да поговорим. — Хаким тръгна по коридора към Голямата зала, опираше се на патериците. Охраната остана при вратата, откъдето не можеше да ги чуе. Хаким влезе в една ниша, остави патериците, обърна се към Мека, коленичи и изохка от болка. Опита се да се поклони, но не успя, насили се и пак не успя и трябваше да се задоволи само с напева на Шахадата. — Ерики, помогни ми, моля те!

Ерики го вдигна като дете.

— Може би е по-добре няколко дни да не го правиш.

— Да не се моля? — Хаким зяпна от учудване.

— Исках да кажа... може би Бог ще разбере, ако само си казваш молитвата и не коленичиш. Така гърбът ще те заболи още повече. Докторът каза ли какво е?

— Смята, че са скъсани сухожилия. Веднага щом намеря възможност, ще отида в Техеран с Азадех да ме види специалист. — Хаким взе патериците. — Благодаря. — Помисли малко и реши да

седне на стол вместо на обичайните възглавници, на които се облягаше, отпусна се върху него и нареди да донесат чай.

Ерики си мислеше за Азадех. Толкова малко време имаха.

— Най-добрият специалист в света за такива болки е Ги Бошам, в Лондон. Той ме оправи за пет минути, а докторите бяха казали, че ще трябва да бъда на екстензия три месеца или да ми обездвижат две стави. Хахим, не вярвай на онова, което казват обикновените доктори за гърба ти. Те в най-добрия случай могат да ти дадат болкоуспокояващи.

Вратата се отвори и един прислужник внесе чая. Хахим го освободи и отпрати охраната.

— Погрижете се да не ни безпокоят.

Чаят беше горещ, сладък и миришеше на мента. Пиеха го от малки сребърни чашки.

— Сега трябва да решим какво ще правиш. Не можеш да останеш тук.

— Съгласен съм — отвърна Ерики. Радваше се, че чакането свършва. — Зная, че съм... че съм затруднение за теб като хан.

— Част от споразумението на Азадех и моето с баща ни, за да ни бъдат върнати правата и да стана наследник, беше да положим клетва, че ще останем в Табриз, в Иран, за две години. Така че ти трябва да тръгнеш, а тя не може.

— Тя ми каза.

— Ясно е, че си в опасност дори и тук. Не мога да те защитавам пред полицията или правителството. Трябва да тръгнеш веднага, да излетиш от страната. След две години, когато и Азадех може да замине, тя ще дойде при теб.

— Не мога да отлея. Фазир каза, че щял да опита да ми намери механик утре, но не било сигурно. Обеща и гориво. Ако успея да се свържа с Макайвър в Техеран, той би могъл да прати някой дотук.

— Опита ли?

— Да, но телефоните още не работят. Щях да използвам ВЧ-то в нашата база, но офисът е съвсем разбит — когато се връщах, минах през базата, там е пълна каша, няма транспорт, няма варели с гориво. Като се свържа с Техеран, Макайвър може да изпрати механик да оправи машината. Може ли да остане тук, докато я оправят?

— Да. Разбира се. — Хаким си наля още малко чай, вече убеден, че Ерики не знае нищо за бягството на останалите пилоти и хеликоптерите. Но това не променяше нищо. — Няма никакви авиолинии до Табриз, иначе бих могъл да ти уредя полет. И все пак мисля, че трябва да тръгнеш веднага. Изложен си на голяма опасност, на непосредствена опасност.

— Сигурен ли си? — Ерики присви очи.

— Да.

— Каква?

— Не мога да ти кажа. Но е извън моя контрол, сериозна е, непосредствена, не засяга Азадех за момента, но би могла, ако не внимаваш. За да я предпазим, това трябва да си остане между нас. Ще ти дам кола — която поискаш от гаража. Мисля, че има около двадесет. Какво стана с твоя рейнджровър?

Ерики вдигна рамене, умът му работеше.

— Убийството на онзи муджахидин, който ни взе документите с Азадех, и на другите, дето ги гръмна Ракоци, е съвсем друг проблем.

— Бях забравил за Ракоци. Няма много време — настоя Хаким.

Ерики завъртя глава, за да отпусне мускулите на врата си и да премахне болката.

— Колко непосредствена е тази опасност, Хаким?

Хаким го погледна право в очите.

— Дотолкова непосредствена, че бих предложил да изчакаш докато се мръкне, да вземеш колата и да бягаш — измъкни се от Иран колкото можеш по-бързо — подчерта той. — Дотолкова непосредствена, че да знам, че ако не го направиш, Азадех ще има големи тревоги. И дотолкова, че не бива да й казваш нищо, преди да тръгнеш.

— Ще се закълнеш ли в това?

— Кълна се пред Бога, смятам, че е така. — Видя, че Ерики се намръщи, и зачака търпеливо. Харесваха му неговата честност и простота, но в крайна сметка те нямаха никакво значение. — Можеш ли да тръгнеш, без да й кажеш?

— Ако тръгна преди разсъмване, докато тя спи. Ако тръгна тази вечер, като се направя, че излизам и отивам до базата, тя ще ме чака и ако не се върна, ще стане много трудно — и за нея, и за тебе. Историята в селото я измъчва. Ще изпадне в истерия. По-разумно ще

бъде да тръгна тайно, тъкмо преди разсъмване. По това време тя ще спи — докторът ѝ даде приспивателни. Тя ще спи, а аз бих могъл да оставя бележка.

Хахим кимна доволен.

— Тогава е решено. — Не искаше и Азадех да пострада или да му създаде неприятности.

Ерики чу заключителната нотка и разбра вече без никакво съмнение, че ако остави жена си, ще я загуби завинаги.

В банята: 7,15 вечерта.

Азадех се потопи до шия в горещата вода. Банята беше с красиви плочки, петнадесет квадратни метра, на няколко нива — в единия край по-ниска, с платформи за почивка; горещата вода се подаваше от съседното помещение, където се намираше пещта. Беше топла и голяма, щастливо място с чудесни огледала. Косата на Азадех бе прибрана в тюрбан и тя си почиваше на една от наклонените облегалки с протегнати крака. Водата я успокояваше.

— О, толкова е хубаво, Мина — промърмори тя. Мина беше силна, красива жена, една от трите прислужнички на Азадех. Стоеше надвесена над нея във водата, само с една препаска на кръста, и нежно масажираше врата и раменете ѝ. В банята бяха само те двете — Хахим бе изпратил останалите членове на семейството в други къщи в Табриз „да се подготвят за Деня на оплакването на Абдула хан“. Това беше оправданието, но всички разбираха, че четиридесетте дни изчакване му бяха необходими, за да има време да огледа двореца на спокойствие и да преразпредели апартаментите по свое усмотрение. Само старата Хананъм не беше обезпокоена, и Айша с двете ѝ деца.

Без да нарушава спокойствието на Азадех, Мина я спусна в по-плитка вода на друга платформа, където Азадех можеше да легне в цял ръст, с удобно отпусната глава, така че да може да масажира гърдите, слабините, бедрата и краката ѝ и да я подготви за истинския масаж с масло, който следваше по-късно, когато топлата вода я отпуснеше съвсем.

— О, толкова е хубаво — отново рече Азадех. Мислеше си колко по-хубаво беше това от тяхната сауна — онази силна горещина и после

страхотното хвърляне в снега. Пламваше от съживителния шок, но той не беше така хубав като тази чувственост на парфюмираната вода и тихото отпускане, никакви шокове и, о, толкова е хубаво... но защо банята е селски площад и е толкова студено, ето ги касапина и фалшивия молла, и всички крещят: „Първо дясната му ръка... убийте с камъни блудницатааа!“ Тя извика без звук и заплака.

— О, заболя ли ви, Ваше височество, простете!

— Не, не ме заболя Мина, няма нищо, нищо, моля те, продължавай. — Отново усети успокояващите пръсти. Сърцето ѝ забави ударите си. „Надявам се скоро да мога да заспя без... без селото. Снощи с Ерики ми беше малко по-добре, в прегръдките му ми беше по-добре, просто да бъда до него. Може би тази нощ ще бъде още по-добре. Как ли е Джони? Сега сигурно вече пътува към вкъщи, към Непал в отпуска. Сега, когато Ерики се върна, аз съм отново в безопасност, докато съм с него, докато съм близо до него. Сама не съм... не съм в безопасност дори с Хаким. Вече не се чувствам в безопасност. Просто вече не се чувствам в безопасност.“

Вратата се отвори и влезе Айша. Лицето ѝ беше изпито от скръб, очите — изпълнени със страх, черният чадор я правеше да изглежда още по-съсхрена.

— Здравей, Айша, мила, какво има?

— Не зная. Светът изглежда странен, а аз нямам... нямам опора.

— Влез във ваната — рече Азадех. Стана ѝ жал за нея — изглеждаше толкова слаба и стара, крехка и беззащитна. „Трудно е да повярва човек, че е вдовица на баща ми, че има син и дъщеря, а е само на седемнадесет години.“ — Влез вътре, толкова е хубаво.

— Не, не, благодаря, аз... аз исках само да поговоря с тебе.

Айша погледна към Мина, после сведе очи и зачака. Преди два дни тя просто би изпратила да повикат Азадех, която щеше да дойде веднага, да се поклони, да коленичи и да чака заповедите ѝ, така както тя сега коленичеше като молителка. „Такава е Божията воля — мислеше си тя. — Ако не беше ужасът за бъдещето на децата ми, щях да викам от радост — няма да я има вече гадната миризма и разтърсващото хъркане, няма да я има вече смазващата тежест, пъшкането, гнева и хапането, отчаянието да постигне онова, което можеше, но рядко. «Твоя е вината, твоя, твоя...» Как така да е моя вината? Колко пъти го молах да ми покаже какво да направя, за да

помогна, и се опитвах, опитвах, опитвах, но беше толкова рядко; и после изведнъж тежестта я нямаше, започваше хъркането, а аз оставах будна да лежа в потта и вонята. О, колко пъти исках да умра!“

— Мина, остави ни сами, докато те повикам — рече Азадех. Прислужницата се подчини веднага. — Какво има, мила Айша?

— Страхувам се. — Момичето трепереше. — Страхувам се за сина си и дойдох да те помоля да го защитиш.

— Няма за какво да се боиш от Хаким хан или от мене, няма за какво — каза нежно Азадех. — Заклехме се пред Бога да ви пазим, твоя син и дъщеря ти, направихме го пред... пред твоя съпруг, нашия баща, и после пак, след смъртта му. Няма от какво да се страхуваш. От нищо.

— От всичко се страхувам — заекна момичето. — Вече не съм в безопасност, нито синът ми. Моля те, Азадех, не би ли могъл... не би ли могъл Хаким хан... готова съм да подпиша какъвто и да е документ, с който да му преотстъпя всички права, искам само да живея спокойно и синът ми да расте в мир.

— Мястото ти е при нас, Айша. Скоро ще видиш колко щастливи ще бъдем всички заедно — отвърна Азадех и си помисли: „Момичето е право да се страхува. Хаким никога няма да предаде ханството извън семейството си, ако има свои синове — трябва вече да се ожени, трябва да му помогна да си намери хубава жена.“ — Не се тревожи, Айша.

— Да не се тревожа? Ти си в безопасност сега, Азадех, ти, която допреди няколко дни живееше в ужас. Сега аз не съм в безопасност и аз живея в страх.

Азадех я наблюдаваше. Не можеше да направи нищо за нея. Животът на Айша беше решен. Тя беше вдовица на хан. Щеше да остане в двореца, наблюдавана и пазена и да живее колкото е възможно по-добре. Хаким нямаше да я остави да се омъжи повторно, не би могъл да я остави да се откаже от правата на сина, дадени с публичното завещание на умирация съпруг.

— Не се тревожи — повтори тя.

— Ето. — Айша извади дебел кафяв плик изпод чадора си. — Това е твое.

— Какво е това? — Ръцете на Азадех бяха мокри и тя не искаше да го пипа.

Момичето отвори плика и ѝ показа съдържанието му. Очите на Азадех се разшириха. Паспортът ѝ, личната карта и други документи, и тези на Ерики, всички неща, които им бяха откраднати от муджахидина на барикадата. Това се казва пишкеш.

— Откъде ги взе?

Момичето беше сигурно, че никой не ги подслушва, но все пак зашептя:

— Левичарският молла, онзи от селото, ги даде на Негово височество хана, на Абдула хан, преди две седмици, когато бяхте в Техеран... онзи молла от селото.

— Откъде ги е получил? — Азадех я гледаше и не можеше да повярва.

Момичето вдигна нервно рамене.

— Моллата знаеше всичко за барикадата и какво е станало там. Дойде тук, за да вземе... да му предадат твоя съпруг. Негово височество... — Тя се поколеба, после продължи шепнешком: — Негово височество му отказа, трябвало той да реши кога, отпрати го и задържа документите.

— Имаш ли други документи, Айша? Лични документи?

— Не твои или на съпруга ти. — Момичето отново потрепери. — Негово височество толкова ви мразеше всички. Искаше да унищожи съпруга ти, после искаше да те даде на руснака, а брат ти трябваше да бъде... кастриран. Има толкова неща, които зная и които биха могли да ти помогнат — на теб и на него, и толкова много, което не разбирам. Ахмед... пази се от него, Азадех.

— Да — рече бавно Азадех. — Татко ли изпрати моллата в селото?

— Не зная. Мисля, че той. Чух го как каза на руснака да се отърве от Махмуд — а, да, това беше името на лъжливия молла. Може би Негово височество го е изпратил там да тормози вас и саботьора, и го е изпратил на собствената му смърт, но Бог се намеси. Чух, че руснакът се съгласи да прати хора след тоя Махмуд.

— И откъде чу това? — попита непринудено Азадех. Айша нервно придърпа чадора си и коленичи на ръба на ваната.

— Това място е като пчелна пита, пълно е с дупки за подслушване и шпионки, Азадех. Той... Негово височество нямаше доверие никому, шпионираше всички, дори мен. Аз мисля, че трябва да

бъдем приятелки, съюзнички, ти и аз, ние сме беззащитни — дори и ти, а може би ти повече от всички нас, и ако не си помагаме една на друга, всички сме загубени. Аз мога да ти помогна, да те защитя. — По челото ѝ бяха избили капчици пот. — Само те моля да защитиш сина ми, моля те. А аз ще защитя теб.

— Разбира се, че трябва да бъдем приятелки — отвърна Азадех. Не вярваше, че я грози някаква заплаха, но бе заинтригувана да узнае тайните на двореца. — Ще ми покажеш ли тези тайни места, ще ми кажеш ли какво знаещ?

— О, да, да, ще то направя. — Лицето на момичето светна. — Ще ти покажа всичко и двете години ще минат бързо. Да, ще бъдем приятелки.

— Какви две години?

— Докато съпругът ти го няма, Азадех.

Азадех се изправи рязко, изпълнена с тревога.

— Отива ли си?

— Разбира се. — Айша впери поглед в нея. — Какво друго може да направи?

В Европейската стая.

Хашеми подаваше на Робърт Армстронг надрасканото съобщение от Мжитрик, което Хаким току-що му беше дал. Армстронг го погледна.

— Хашеми, съжалявам, но не мога да чета на турски.

— О, извинявай, забравих. — Хашеми го прочете на глас на английски. И двамата видяха разочарованието на Армстронг. — Следващият път ще го пипнем, Робърт. Иншаллах.

„Не се тревожете — помисли Армстронг. — И без това вероятността беше малка. Ще пипна Мжитрик друг път. Ще го пипна, ще те пипна и тебе, стари приятелю Хашеми, отвратително беше от твоя страна да убиеш Толбът. Защо го направи? Отмъщение, задето знаеше твърде много от тайните ти? С нищо не ти беше навредил, напротив, подаде ти много неща и изглади много от грешките ти. Отвратително! Ти не му даде никакъв шанс! Тогава защо аз да ти дам? Щом си уредя да напусна, с тебе е свършено. Сега вече няма причина

да отлагам, след като Мжитрик знае, че съм по следите му, а той ми се присмива от сигурно място. Може би началниците ще изпратят някой от Специалния отдел или специална група в Тбилиси, сега, когато вече знаем къде е — някой ще стигне до това копеле. Дори ако аз не...“

Мисълта му бе прекъсната от Хаким хан:

— Полковник, какво значи това за Язернов и гробището Джалех?

— Това е покана, Ваше височество — отговори Хашеми. — Язернов е посредник, когото Мжитрик използва от време на време, той е приемлив и за едните, и за другите, когато трябва да се обсъди нещо важно и за двете страни.

Армстронг едва не се засмя. Хашеми знаеше не по-зле от него, че това е обещание за лична вендета. Умно от страна на Мжитрик да използва името Язернов, а не Ракоци.

— Да се срещне веднага, щом е възможно, с Язернов! — каза Хашеми. — Мисля, Ваше височество, че ще е по-добре да се върнем в Техеран още утре.

— Да — отвърна Хаким. Докато се прибираха с Азадех с колата от болницата, беше решил, че единственият начин да се оправи със съобщението на Мжитрик и с тези двамата беше да постави въпроса ребром. — Кога ще се върнете в Табриз?

— Следващата седмица, ако нямате нищо напротив. Тогава можем да обсъдим как да примамим Мжитрик тук. С вашата помощ може да се направят много неща в Азербайджан. Току-що получихме доклад, че кюрдите са вдигнали открито въстание близо до Резайе, сега иракчаните ги снабдяват обилно с пари и оръжия — Бог да ги порази. Хомейни нареди на армията да ги смаже веднъж завинаги.

— Кюрдите? — Хаким се усмихна. — Дори и той, Бог да го пази, дори и той няма да направи това, не и веднъж завинаги.

— Този път може и да го направи, Ваше височество. Той има фанатици, които да изпрати срещу фанатици.

— Зелените ленти могат да се подчиняват на заповеди и да умират, но те не живеят в тези планини, те нямат издръжливостта на кюрдите, нито страстта им към земната свобода на път за рая.

— С ваше позволение ще предам съвета ви, Ваше височество.

— Ще заслужи ли съветът ми повече доверие от съвета на баща ми или на дядо ми? Те са давали същия съвет — рязко рече Хаким.

— Надявам се, Ваше височество. Надявам се...

Думите му бяха заглушени от двигателя на хеликоптера, който припали, задави се, задържа за миг и отново млъкна. През прозореца видяха как Ерики откачи един от капаците на двигателите и започна да се взира в сложните механизми. Хашеми се обърна отново към хана, който седеше с вдървен гръб на стола си. Тишината натежа, умовете на тримата мъже работеха трескаво, всеки от тях бе силен не по-малко от останалите, всеки от тях замисляше някакво насилие.

— Той не може да бъде арестуван в моя дом или на моя територия — започна внимателно Хакиим. — Въпреки че не знае нищо за телекса, той знае, че не може да остане в Табриз, дори в Иран, и че сестра ми не може да тръгне с него, дори не може да напуска Иран за две години. Знае, че трябва да тръгне веднага. Машината му не може да лети. Надявам се да избегне ареста.

— Ръцете ми са вързани, Ваше височество. — В гласа на Хашеми се долавяше извинение и искреност. — Мое задължение е да се подчинявам на закона на страната. — Той забеляза някакъв конец на ръкава си и разсеяно го махна. Армстронг веднага разбра сигнала. Това означаваше: „Трябва да поговорим насаме с този човек, той няма да говори пред вас. Намерете някакво извинение и ме чакайте отвън.“ — Наше задължение е да се подчиняваме на закона — повтори Хашеми с точно отмерена доза униение.

— Аз съм сигурен, съвсем сигурен, че той не е участвал в никакъв заговор, не знае нищо за бягството на останалите и бих желал да го оставите да си отиде в мир.

— Ще се радвам да информирам САВАМА за вашето желание.

— Ще се радвам да постъпите, както ви предложи.

— Ваше височество — рече Армстронг, — бихте ли ме извинили? Въпросът с капитана не ме засяга и не бих искал да се намесвам в държавни дела.

— Да, можете да си вървите. Кога ще получа доклада ви относно новите възможности за засилване на сигурността?

— Ще бъде в ръцете ви при завръщането на полковника.

— Вървете си с мир.

— Останете с мир, Ваше височество. — Армстронг излезе и се запъти по коридора към стълбите. „Хашеми ще го измъчи“ — помисли си той.

Вечерта беше ведра, въздухът приятно пощипваше, небето на запад имаше червеникав оттенък. Червено небе вечер — радост за овчаря, червено небе сутрин — предупреждение за овчаря.

— Добър вечер, капитане. Съвсем между нас да си остане, ако бракмата ви работеше, бих ви предложил едно бързо пътуване до границата.

— Защо? — присви очи Ерики.

Армстронг извади цигара.

— Климатът тук не е много здравословен, нали? — Сви длани около запалката си и щракна.

— Щом палите цигара при целия този бензин наоколо, и вашият климат, и моят няма да останат здравословни задълго. — Ерики натисна бутона. Двигателят започна да набира обороти идеално в продължение на двадесетина секунди, после се закашля и отново млъкна. Ерики изруга.

Армстронг кимна вежливо и се върна при колата си. Шофьорът му отвори вратата. Той се намести отзад, запали цигарата и смукна дълбоко. Не беше сигурен дали Ерики го е разбрал. Надяваше се. „Не мога да издам фалшивия телекс или че знам за «Вихрушка» — ще ме изправят пред най-близката стена за предателство спрямо Хашеми и хана, че съм си пъхал носа, където очевидно не ми е работа. Нали ме предупредиха. И ще са прави. Това е вътрешна политика.

Господи! До гуша ми дойде от всичко това. Имам нужда от почивка. Дълга почивка. Къде? Мога да се върна в Хонконг за седмица или две, да потърся старите приятели, малцината, които останаха, или може би да ида в Pays d'Enhaut, Високата страна, на ски. Не съм карал ски от години, а малко добра швейцарска кухня би ми дошла добре, roesti и вурст и хубаво кафе с гъста сметана и много вино. Много! Точно така ще направя. Първо Техеран, после приключване с Хашеми и излитам в свободните небеса. Може би ще се срещна с някоя хубава...

Такива като нас обаче не излизат на бял свят и не се променят. Какво, по дяволите, да правя сега и как да изкарам пари за в бъдеще, когато нямам никаква надежда за иранска пенсия, а пенсията ми от полицията в Хонконг от ден на ден струва все по-малко?“ ...

— А, Хашеми, как мина?

— Добре, Робърт. Шофьор, обратно в щаба. — Шофьорът даде газ през главния портал и подкара бързо по шосето към града. — Ерики ще се измъкне в малките часове, преди разсъмване. Ние ще го следваме, колкото си искаме, и след това го хващаме извън Табриз.

— С благословията на Хаким?

— Тайна благословия, явен гняв. Благодаря. — Хашеми прие цигарата, очевидно доволен от себе си. — Утре по това време финландецът едва ли ще е между живите.

— По предложение на Хаким? — Армстронг се чудеше каква ли е била сделката.

— Разбира се.

— Интересно. — Това не можеше да е идея на Хаким. Какво ли беше замислил Хашеми?

— Да, интересно. След като довечера видим сметката на муджахидините и се уверим, че този маниак, финландецът, е в капана, се връщаме в Техеран.

— Идеално.

Техеран, домът на Бакраван: 8,06 вечерта.

Шаразад сложи гранатата и пистолета в чантата си и я скри под някакви дрехи в чекмеджето на бюрото си. Вече беше избрала облеклото, което щеше да носи под чадора си по-късно — яке за ски, дебел пуловер и клин. Сега беше в бледозелена копринена рокля от Париж, която подчертаваше идеално фигурата ѝ и дългите ѝ крака. Гримът ѝ също беше идеален. Последна проверка на стаята и тя слезе долу, за да се присъедини към посрещането на Дарануш Фаразан, бъдещия ѝ съпруг.

— А, Шаразад!

Мешанг я пресрещна на вратата. Потеше се и прикриваше нервността си с престорено добро настроение, не знаеше какво да очаква от нея. Когато се върна от доктора, той започна да ѝ се кара, отправяше страшни заплахи, но за негова изненада тя само сведе поглед и примирено пророни: „Не казвай нищо повече, Мешанг. Бог е решил, моля да ме извиниш, ще ида да се преоблека.“ И ето я сега тук — все още изглеждаше примирена.

„И така трябва да бъде“ — помисли си той.

— Негово превъзходителство Фаразан умира от нетърпение да те поздрави. — Той я хвана за ръка и я поведе между двадесетината души в стаята, повечето негови близки приятели и съпругите им, Зара и някои от нейните приятелки, нито една приятелка на Шаразад. Тя се усмихна на онези, които познаваше, после насочи цялото си внимание към Дарануш Фаразан.

— Моите почитания, ваше превъзходителство — каза тя любезно и протегна ръка. За пръв път беше толкова близо до него. Той беше понисък от нея. Тя погледна надолу към няколкото боядисани кичури коса на грубото му теме, грубата му кожа и още по-грубите ръце, лошият му дъх я обви, малките му черни очички блестяха. — Мир вам.

— Моите почитания, Шаразад, и мир на този дом, но моля те, моля те, не ме наричай ваше превъзходителство. Колко... колко си красива.

— Благодаря — отвърна тя и отдръпна ръката си, усмихна се и застана до него, после се втурна да му донесе нещо безалкохолно, полата ѝ се развяваше, донесе чашата с възможно най-голяма грация, усмихвайки се на тъпите му любезности, поздравяваше другите гости, правеше се, че не забелязва втренчените им погледи и тайния присмех, но не прекаляваше с играта; мислите ѝ бяха съсредоточени върху бунта в университета, който вече беше започнал, и протестния поход, който беше забранен от Хомейни, но въпреки това щеше да се състои.

Зара я наблюдаваше от другия край на стаята, изненадана от промяната, но благодарна на Бога, че Шаразад е приела съдбата си и че ще се подчини, което ще направи живота на всички им по-лесен. „Какво друго би могла да направи? Нищо! А и аз не мога да направя нищо, освен да приема, че Мешанг си има четиринадесетгодишна курва, която вече се хвали, че скоро ще стане негова втора жена.“

— Зара!

— О! Да, Мешанг, мили.

— Вечерта е идеална, идеална. — Мешанг избърса челото си и взе безалкохолно питие от подноса, на който имаше и чаши с шампанско за онези, които искаха. — Доволен съм, че Шаразад се е вразумила, защото това е идеалната партия за нея, разбира се.

— Да, идеалната — съгласи се Зара. „Може би, би трябвало да е благодарна, че е дошъл сам, а не е довел някое от момчетата, с които се

забавлява — вярно е, наистина мирише на лайната, които продава.“ — Уредил си всичко идеално, мили Мешанг.

— Да. Да, така е. Всичко става точно така, както го планирах.

Близо до Джалех.

За да стигне до малката затревена писта, навремето собственост на беден аероклуб, която сега не се използваше, Локхарт заобиколи града на малка височина. Не искаше да попадне в обсега на някой радар. През целия път от „Д’Арси 1908“ радиото бе настроено на вълната на международното летище в Техеран, но ефирът бе тих, летището беше затворено за Свещения ден, не се разрешаваха полети. Той се бе погрижил да планира така, че да пристигне по залез-слънце. Когато изключи двигателите и чу мъезините, остана доволен. Дотук добре.

Вратата на хангара беше ръждясала. Трудно я отвори и вкара машината вътре. После затвори отново и пое дългия път пеша. Беше с пилотската униформа и ако го спряха, щеше да каже, че е летец от авиолиниите, че колата му се е повредила и че ще прекара вечерта при приятели.

Стигна предградията на Техеран. Улиците станаха все по-оживени, хората се прибираха вкъщи или идваха от джамиите, облеклото им беше безцветно, не се чуваше смях, усещаше се само мрачно предчувствие.

Нямаше много коли, само военни камиони, натъпкани със Зелени ленти. Нямаше войници или униформени полицаи. Регулировчиците бяха млади, също от зелените гвардейци. Градът се връщаше към реда. Не се срещаха жени в западни дрехи, само в чадори.

Чу зад гърба си няколко ругатни, не много. Няколко поздрава — пилотската униформа му даваше определен статут. По-навътре в града намери подходящо място, където да почака такси — близо до уличния пазар. Докато чакаше, си купи бутилка безалкохолно питие, отчупи един край от топъл пресен хляб и го задъвка. Нощният вятър се усили малко, но мангалите грееха весело и приканващо.

— Добър вечер. Вашите документи, моля.

Зелените бяха младежи, учтиви, с едва наболи бради. Локхарт им показа личната си карта, подпечатана и валидна, и те му я върнаха след известно обсъждане.

— Накъде отивате, ако можем да попитаме?

— Ходи приятели, близо чаршия — отвърна той на преднамерено развален фарси. — Кола чупи. Иншаллах.

Слушаше ги как си приказват, казваха, че пилотите са сигурни и че той е канадец. Не била ли Канада част от Големия Сатана? Не, не била.

— Мир вам — казаха младежите и се отдалечиха.

Той отиде до ъгъла и се загледа в движението, миризмата на града беше силна — бензин, подправки, гнили плодове, пикоч, миризма на тела и смърт. Острият му поглед забеляза едно такси, в което имаше само двама мъже отзад и един отпред. Беше на кръстовището, блокирано в момента от един завиващ камион. Без колебание Том се вмъкна между колите, избута някакъв мъж от пътя си, отвори задната врата и се напъха вътре, извинявайки се многословно на добър фарси, и помоли пътниците да му разрешат да пътува с тях. След няколко ругатни и известно пазарене шофьорът откри, че пазарът е точно по пътя, който бе договорил с другите, а те също бяха отделни пътници и също с мъка се бяха качили.

— С Божията помощ вашата спирка ще бъде втората, ваше превъзходителство.

„Успях — рече си Том възбудено, после в съзнанието му изплува друга мисъл: — Надявам се, че и другите са стигнали. Дюк и Скраг, Руди, всички, Фреди и добрият стар Мак.“

Бахрейн, международното летище: 8,50 вечерта.

Жан-Люк стоеше на площадката и наблюдаваше през бинокъла двете машини, които вече прелитаха края на пистата с мигащи навигационни светлини. Бяха получили разрешение за директно кацане и се приближаваха бързо. До него беше Матиас, също с бинокъл. Наблизо чакаха линейка и доктор, беше дошъл и Юсуф, служителят от имиграционната служба. Небето беше ясно, изпълнено със звезди, вечерта — хубава, с топъл приятен вятър.

Водещата машина зави леко и Жан-Люк можа да прочете регистрационните букви. G-UVX. Британски. „Слава Богу, имали са време на Джелет“ — помисли си той, разпозна Петикин в кабината и обърна бинокъла си към другия, хеликоптер. В него видя Еър и Кайл, механика.

Петикин кацна. Матиас и Жан-Люк се приближиха — Матиас откъм Петикин, а Жан-Люк откъм вратата на кабината. Жан-Люк отвори.

— Здравей, Джени, как е той?

— Струва ми се, че не диша. — Лицето ѝ беше бяло.

Жан-Люк мерна Макайвър, легнал на пода със спасителна жилетка, подложена под главата. Преди двадесет минути Петикин беше съобщил на контролната кула в Бахрейн, че човек от неговия екипаж, Макайвър, изглежда има сърдечен удар и поиска спешно да ги посрещнат с доктор и линейка. От кулата веднага им обещаха помощ.

Докторът мина бързо покрай него, качи се в кабината и коленичи до Макайвър. Един поглед му беше достатъчен, за да сложи инжекцията, която беше приготвил.

— Това ще го успокои бързо, а след няколко минути ще го закараме в болницата. — Извика на арабски на санитарите и те дойдоха на бегом. После помогна на Джени да слезе. Жан-Люк вече беше при тях. — Аз съм доктор Ланоар. Моля, кажете ми какво стана.

— Сърдечен удар ли е? — попита Джени.

— Да, да. Не е голям — отвърна докторът, опитвайки се да я успокои. Той беше половин французин, половин бахрейнец, много добър, и имаха късмет, че успяха да го намерят толкова бързо. Зад тях санитарите вече бяха сложили Макайвър на носилка и го изнасяха внимателно от хеликоптера.

— Той... съпругът ми внезапно изпъшка и някак си дрезгаво каза: „Не мога да дишам“, после се сви от болка и припадна. — Тя изтри потта от горната си устна и продължи със същия унил глас: — Помислих, че сигурно е сърдечен удар, а не знаех какво да правя, после си спомних какво ни каза доктор Нът на лекцията за съпругите, разхлабих яката на Дънкан и го сложихме на пода, после намерих... капсулите, които ни даде, сложих една под носа му и я счупих...

— Амониев нитрат?

— Да, да, това беше. Доктор Нът ни даде на всяка по две и ни каза да ги пазим на тайно място и как да ги използваме. Миришеше ужасно, но Дънкан изпъшка и почти се съвзе, но после пак изгуби съзнание. Все пак дишаше, някак си дишаше. В кабината почти не се чуваше и не се виждаше и по едно време ми се стори, че пак спря да диша и използвах и последната капсула, това като че ли го оправи пак.

Докторът наблюдаваше носилката и щом я поставиха в линейката, се обърна към Жан-Люк:

— Капитане, моля ви, доведете мадам Макайвър в болницата след половин час, ето картичката ми, те знаят къде да ме намерят.

— Не мислите ли, че... — започна бързо Джени, но докторът я прекъсна твърдо:

— Ще му помогнете повече, ако ни оставите половин час да си свършим работата. Вие сте направили каквото сте могли, спасили сте живота му. Така мисля. — И забързано се отдалечи.

Техеран, домът на Бакраван: 8,59 вечерта.

Зара стоеше до масата за вечеря и проверяваше за последен път дали всичко е готово. Чинии, прибори, салфетки от бял лен, купи с хорищ, различни видове месо и зеленчуци, пресен хляб и пресни плодове, сушени плодове и подправки. Оставаше да се донесе само оризът, а това щеше да стане, когато тя извикаше гостите на вечеря.

— Добре — каза тя на слугите и отиде в другата стая.

Гостите им продължаваха да разговарят, но тя забеляза, че Шаразад сега стои самичка близо до Дарануш, който оживено разговаряше с Мешанг. Тя прикри тъгата си и се приближи към нея.

— Мила, изглеждаш много уморена. Добре ли се чувстваш?

— Разбира се, че е добре — извика високо Мешанг.

— От вълнението е, Зара, просто от вълнението. — Шаразад се усмихна, но лицето ѝ беше много бледо.

После се обърна към Фаразан:

— Ако не възразявате, ваше превъзходителство Дарануш, тази вечер няма да остана за вечеря.

— Защо, какво има? — попита рязко Мешанг. — Болна ли си?

— О, не, мили братко, това е просто от вълнението. — Шаразад отново насочи вниманието си към дребния мъж. — Може би ще ми бъде разрешено да ви видя утре? Може би за вечеря утре вечер?

Преди Мешанг да успее да отговори вместо него, Дарануш отвърна:

— Разбира се, скъпа! — Наведе се и ѝ целуна ръка, при което тя трябваше да събере цялата си воля, за да не повърне. — Ще вечеряме утре. Може би вие и негово превъзходителство Мешанг, и Зара ще окажете чест на моя беден дом. — Той се ухили. Лицето му стана още по-гротескно. — На нашия беден дом.

— Благодаря, ценя високо поканата ви. Лека нощ и останете с мир.

— И вие също.

Тя се сбогува по същия учтив начин с брат си и Зара, после се обърна и ги остави. Дарануш я проследи с очи как се отдалечава, наблюдаваше полюляването на момчешките ѝ бедра и задника ѝ. „За Бога, погледни я — рече си той с копнеж, представяше си я гола да лудува за него. — Направих по-добра сделка, отколкото си мислех. За Бога, когато Мешанг предложи брака, бях убеден само от зестрата наред с обещанията за сътрудничество на пазара. И двете бяха значителни, и естествено така трябваше да бъде за една жена, бременна с дете от чужденец. Но сега, за Бога, мисля, че няма да е толкова трудно да легна с нея, да я накарам да ме обслужва така, както искам да бъда обслужван, и понякога да си правя свои деца. Кой знае, може и да стане както каза Мешанг: «Може би ще загуби детето, което носи.» Може би, може би.“

Той се почеса разсеяно, докато тя излизаше от стаята.

— Та докъде бяхме стигнали, Мешанг?

— Относно предложението ми за нова банка...

Шаразад затвори вратата и изтича леко нагоре по стълбите. Джари беше в стаята ѝ, дремеше в голямото кресло.

— О, принцесо, как...

— Ще си лягам, Джари. Можеш вече да си тръгваш и никой да не ме безпокои, Джари, никой, по каквата и да е причина. Ще говорим на закуска.

— Но, принцесо, аз ще спя на креслото и... Шаразад тропна раздражено с крак.

— Лека нощ! И никой да не ме безпокои! — Заклучи шумно вратата след прислужницата, ритна обувките си встрани и после съвсем тихо бързо се преоблече. А сега покривалото и чадора. Отвори внимателно плъзгащите се врати към балкона и излезе навън. Слезе по стълбите в градината във вътрешния двор, а оттам една пътека я изведе към задната врата. Тя дръпна двете резета. Пантите изскърцаха. После излезе, затвори вратата и забърза. Чадорът се издуваше след нея като голямо черно крило.

В приемната зала Зара погледна часовника си и се приближи към Мешанг.

— Мили, искаш ли вече да сервираме вечерята?

— След малко. Не виждаш ли, че негово превъзходителство и аз сме заети?

Зара въздъхна и се отдръпна да поговори с една приятелка, но се спря, защото видя, че портиерът влезе разтревожен, потърси Мешанг в залата, приближи се до него и му прошепна нещо. Кръвта се дръпна от лицето на Мешанг. Дарануш Фаразан ахна. Тя се втурна към тях.

— Но какво е станало?

Мешанг отвори уста, но не се чу никакъв звук. Във внезапната тишина уплашеният слуга каза:

— Дошли са Зелени ленти, ваше височество, Зелени ленти и... и един молла. Искат да видят негово превъзходителство веднага.

В настъпилата гробна тишина всички си спомниха за арестуването на Пакнури, призовката на Яред и всички останали арести, екзекуции и слухове за още терор, още комитети, затвори, изпълнени с приятели, клиенти и роднини. Дарануш едва не плю от гняв, че бе тук, в тази къща по това време, дощя му се да разкъса дрехите си, задето така глупаво се бе съгласил да се свърже с фамилията Бакраван, която вече беше прокълнатата заради лихварството на Яред — същото лихварство, за което имаха вина всички лихвари на пазара, но нали хванаха Яред! „Ах кучият му син, а аз се съгласих публично на този брак и се съгласих тайно да участвам в плановете му, плановете, които сега разбирам, о, Боже, защити ме, плановете, които са опасно модерни, опасно прозападни и очевидно против диктата и желанията на имама! По дяволите, трябва да има и заден изход от този дом на прокълнатите!“

Четирима зелени и моллата бяха в приемната, където ги беше поканил слугата, седяха с кръстосани крака, облежани на копринените възглавници; бяха събули обувките си до вратата. Младежите гледаха с широко отворени очи богатствата около тях; автоматите им лежах на килима. Моллата беше с фина роба и фин бял тюрбан — внушителен шестдесетгодишен мъж с бяла брада и гъсти тъмни вежди, силно лице и тъмни очи.

Вратата се отвори. Мешанг влезе неуверено в стаята, като автомат. Лицето му беше пепелявосиво, главата го болеше от ужас.

— Поздрави... поздрави, ваше превъзходителство...

— Поздрави. Вие ли сте негово превъзходителство Мешанг Бакраван? — Мешанг кимна безмълвно. — А, тогава още веднъж приежете моите поздрави и мир вам, ваше превъзходителство, моля да ме извините, че дойдох толкова късно, но аз съм молла Саяни и идвам

от комитета. Току-що разбрахме за негово превъзходителство Яред Бакраван и дойдох да ви кажа, че независимо, че такава е била волята на Бога, негово превъзходителство не е бил осъден съгласно закона, неправилно е бил разстрелян, имуществото неправилно е било иззето и ще бъде върнато веднага.

Мешанг го зяпна, не можеше да каже нищо.

— Ислямското правителство е задължено да спазва Божиите закони. — Моллата сбърчи вежди и продължи: — Бог знае, че не можем да контролираме всички усърдни последователи или простите зле ориентирани хора. Бог знае, че има някои, които в усърдието си правят грешки. И Бог знае също, че има мнозина, които използват революцията за зло, крият се зад името „патриот“, мнозина, които изопачават исляма за собствените си мръсни цели, мнозина, които не се подчиняват на Словото на Бога, мнозина, които кроят планове да ни компрометират, дори мнозина, които измамно носят тюрбан, мнозина, които не оценяват достойнството на тюрбана, дори някои аятолаци, дори те, но с Божията помощ ние ще разкъсаме техните тюрбани, ще прочистим исляма, ще смажем лошите, които и да са...

Мешанг не го чуваше. В ума му имаше само една мисъл: „Той... баща ми... аз получавам... получавам обратно имуществото ни!“

— Нашето ислямско правителство е правителство на Закона. Върховната власт принадлежи само на Бога. Законът на исляма има абсолютна власт над всички, включително и над ислямското правителство. Дори най-благородният Пророк, мир Нему, е бил подчинен на закона, който само Бог е разкривал и който е обяснен само с езика на Корана. — Моллата се изправи. — Такава е била Божията воля, но негово превъзходителство Яред Бакраван не е бил съден съобразно закона.

— Това... вярно ли е?

— Да, такава е Божията воля, ваше превъзходителство. Всичко ще ви бъде върнато. Нали вашият баща щедро ни подкрепяше? Как може да процъфтява ислямското правителство без помощта и подкрепата на пазара? Как може да съществуваме, ако не използваме пазарите за борба с враговете на исляма, враговете на Иран и неверниците...

Пред пазара.

Таксито спря на препълнения площад. Локхарт слезе и плати на шофьора. Двама бъдещи пътници, жена и мъж, се пребориха за мястото, което се освободи. Площадът беше пълен с хора, които влизаха или излизаха от джамията и пазара, обикаляха сергиите по улицата. Те почти не му обръщаха внимание — униформата и фуражката му осигуряваха свободно преминаване. Нощта беше хладна, небето бе покрито с облаци. Вятърът отново се бе усилил и се опитваше да загаси пламъчетата на газените лампи на уличните продавачи. От другата страна на площада се намираше улицата, на която беше домът на Бакраван. Том тръгна бързо, заобиколи ъгъла и отстъпи встрани, за да пропусне моллата Саяни и зелените, след това продължи.

Спря пред вратата във високия зид, пое си дълбоко въздух и почука силно. После почука пак. И пак. Чу стъпки, забеляза нечие око зад шпионката.

— Аз съм, негово превъзходителство капитан Локхарт — извика той щастливо.

Вратата се отвори.

— Добре дошли, ваше превъзходителство — каза портиерът. Още не се беше съвзел от шока от внезапното пристигане и заминаване на моллата и зелените, изпратени със смирени поклони лично от негово превъзходителство Гадняра, който в мига, в който вратата беше залостена, заподскача като луд, тупаше с крака по земята и после се втурна обратно в къщата. А ето сега ново привидение, за Бога, дошъл е неверникът, който някога беше женен за годеницата на негово превъзходителство Лайно.

Порив на вятъра раздуха изсъхналите листа в градината. При отворената главна врата се появи още един опулен слуга.

— Поздрави, ваше превъзходителство — промърмори той. — Ще... ще кажа на негово превъзходителство Мешанг, че сте пристигнали.

— Чакай! — Локхарт чуваше възбуденото бръмчене на гласовете от салона, дрънченето на чаши, смеха на хората. — Жена ми вътре ли е?

— Жена ви? — Слугата с мъка дойде на себе си. — Ъ-ъ, нейно височество, ваше превъзходителство капитане, си легна.

— Болна ли е? — разтревожи се Локхарт.

— Не изглеждаше болна, ваше превъзходителство, просто се прибра преди вечеря. Ще кажа на негово превъзходителство Мешанг, че...

— Не е необходимо да го безпокоиш, а и гостите му — прекъсна го Локхарт, доволен от възможността да я види първо насаме. — Ще я видя, после ще сляза и ще се представя по-късно.

Слугата погледа след него, докато той се качваше по стъпалата през две, изчака да се скрие от погледа му и хукна да търси Мешанг.

Локхарт мина по един коридор, после по друг. Насили се да ходи по-бавно, копнееше да види колко изненадана ще бъде тя и колко щастлива, а после щяха да отидат да видят Мешанг, а Мешанг щеше да изслуша плана. Най-после се озова пред вратата на стаята им и завъртя дръжката. Вратата не се отвори и той почука и я повика тихо:

— Шаразад, аз съм, Томи. — Нещо не беше наред. — Шаразад? — Изчака. Почука. Отново изчака. И пак почука, вече по-силно. — Шаразад!

— Ваше превъзходителство!

— А, здравей, Джари — рече той. Не забеляза, че тя трепери. — Шаразад, мила, отключи! Аз съм, Томи!

— Нейно височество каза да не я безпокоят.

— Но тя не е имала предвид мен. Разбира се, че не! Приспивателно ли е взела?

— О, не, ваше превъзходителство.

Локхарт насочи цялото си внимание към нея.

— От какво толкова те е страх?

— Мене? Не се страхувам, ваше превъзходителство. Защо трябва да се страхувам?

„Нещо не е наред“ — помисли си той. Обърна се нетърпеливо към вратата.

— Шаразад! — Чакане, чакане, чакане. — Това е смешно! — промърмори той. — Шаразад! — Преди да се усети какво прави, вече удряше по вратата. — Отвори вратата, за Бога!

— Какво правиш тук?

Беше Мешанг, освирепял от ярост. Локхарт видя Зара да се появява в другия край на коридора и спря.

— Добър... добър вечер, Мешанг — каза Том. Сърцето му биеше до пръсване. Опитваше се да бъде разумен и учтив — и защото, по дяволите, тя не отваря вратата, нещо не беше наред! — Върнах се да видя съпругата си.

— Тя не е твоя съпруга, тя е разведена, а сега се махай!

— Разбира се, че ми е съпруга! — Локхарт го гледаше неразбиращо.

— За Бога, тъп ли си? Тя беше твоя жена. Сега напусни дома ми!

— Ти си луд, не можеш да я разведеш просто така!

— Махай се!

— Разкарай се! — Локхарт отново заудря по вратата. — Шаразад!

Мешанг се завъртя към Зара.

— Върви и доведи няколко зелени! Хайде, върви и доведи няколко зелени! Те ще изхвърлят този луд оттук!

— Но, Мешанг, опасно е да ги въвличаме в наши...

— Повикай ги!

Локхарт избухна. Блъсна с рамо вратата. Тя се разтресе, но не поддаде и той вдигна крак и ритна с ток ключалката. Ключалката се счупи и вратата се отвори.

— Доведи зелените! — изкрещя Мешанг. — Не разбираш ли, че те сега са на наша страна, възстановиха ни... — Той също се втурна през вратата. Объркан видя, че стаята е празна, леглото е празно, банята е празна, нямаше къде другаде да бъде. Двамата с Локхарт се обърнаха към Джари, която стоеше на прага, вперила невярващ поглед в стаята, зад нея предпазливо се приближаваше Зара.

— Къде е тя? — изрева Мешанг.

— Не зная, ваше превъзходителство, оттук не е излизала, стаята ми е до нейната, а аз спя леко... — Мешанг я зашлеви през устата и Джари зави от болка, ударът я просна на пода.

— Къде е отишла?

— Не зная, ваше превъзходителство, мислех, че си е лег... — Мешанг я ритна и тя изпищя. — За Бога, не зная, не зная, не зная!

Локхарт отиде до плъзгащите се врати. Те се отвориха лесно, вече бяха отключени. Излезе на балкона и тръгна по стълбите към

задната врата. Върна се бавно, объркан. Мешанг и Зара го гледаха от балкона.

— Задната врата беше отключена. Сигурно е излязла през нея.

— Къде е отишла? — Мешанг беше почервенял от гняв, а Зара се обърна към Джари, която още стоеше коленичила в спалнята, стенеше и плачеше от страх и болка. — Млъквай, кучко, или ще те нашибам! Джари! Щом не знаеш къде е отишла, къде мислиш, че би могла да отиде?

— Не... не зная, ваше височество — изхлипа старата жена.

— Мислиии! — изкрещя Зара и я зашлеви.

— Не знааяя! — зави Джари. — През целия ден се държеше странно, ваши превъзходителства, странно, отпрати ме днес следобед и отиде някъде сама, аз я срещнах към седем часа и се върнахме заедно, но тя не каза нищо, нищо, нищо...

— За Бога, защо не ми каза? — извика Мешанг.

— Какво можех да ви кажа, ваше превъзходителство? Моля ви, не ме бийте пак, моля ви!

Мешанг седна на един стол. Рязката промяна от една крайност в друга, от пълния ужас, когато съобщиха за моллата и зелените, до пълната еуфория от отменянето на присъдата и възстановяването на правата му, до беса, който го обхвана като намери Локхарт тук, а Шаразад я нямаше, го изкара от релсите. Устата му се отваряше, но той не можеше да издаде никакъв звук. Гледаше как Локхарт разпитва Джари, но не разбираше думите.

Когато се беше втурнал в залата да съобщи със заекване благословените новини, всички се зарадваха, Зара се разплака от радост и го прегърна, останалите жени също, а мъжете топло стиснаха ръката му. Всички, освен Дарануш. Дарануш вече го нямаше. Беше избягал. През задната врата.

— Изнизал се е?

— Като пръдня от торба! — викна някой високо.

Всички се разсмяха, замаяни от собственото си облекчение, че вече не са в непосредствена опасност и няма да бъдат обвинени в съучастничество, и от съвсем неочакваното възстановяване на богатството и властта на Мешанг. Някой извика:

— Нали наистина няма да вземеш Дарануш Безстрашни за зет, Мешанг?

— Не, не, за Бога — отвърна той и изпи на един дъх чаша шампанско. — Как да му се доверя на такъв човек?

— Не му поверявай дори и кофа пикня! В името на Пророка, винаги съм си мислил, че на Мръсния Дарануш му плащат твърде много за неговите услуги. Пазарът трябва да анулира договора му!

Отново се чуха възторжени викове и общо съгласие, а Мешанг изпи втора чаша шампанско, злорадстваше от славните нови възможности, които се отваряха пред него: новият договор за боклука на пазара, който той като засегната страна щеше да получи, нов синдикат под негово ръководство за финансиране на правителството, и по-големи печалби, нови връзки с министри, по-важни от Али Киа — къде е този кучи син? — нови сделки в нефтените участия, монополи, с които да маневрира, нова партия за Шаразад — сега ще бъде толкова лесно, защото кой не би искал да бъде част от семейството му, най-важното семейство на пазара? „Сега няма нужда да се плаща огромна зестра, на която се съгласих само по принуда. Цялото ми имущество е върнато, имението на брега на Каспийско море, застроените улици в Джалех, апартаментите в северните предградия, земите, овощните градини, полетата и селата, всичко е върнато.“

После слугата срина въодушевлението му, като прошепна, че Локхарт се е върнал, вече е в къщата, вече е горе. Мешанг се втурна насам, а сега безпомощно гледаше как мъжът, когото мразеше толкова много, разпитва Джари, а Зара слуша внимателно.

Направи усилие да се съсредоточи.

— ... не съм сигурна, ваше превъзходителство, тя... — хлипаше Джари, — тя само... тя само ми каза, че младежът, който спасил живота ѝ по време на първия протест на жените, бил студент от университета.

— Срещала ли се е насаме с него?

— О, не, ваше превъзходителство, не, както казах, срещнахме го на похода и той ни покани да прием кафе и да си починем — продължи Джари. Беше ужасена, че са я хванали да лъже, но повече се ужасяваше от това да каже какво наистина се беше случило. „Бог да ни пази — молеше се тя. — Къде ли е отишла, къде?“

— Как беше името му, Джари?

— Не зная, ваше превъзходителство, като че ли беше Ибрахим или... или Ишмаел, не зная. Вече ви казах, той не значеше нищо.

Главата на Локхарт направо се пръскаше. Никакъв знак, нищо. Къде би могла да отиде? При приятелка? В университета? На друг протестен поход? „Не забравяй слуховете на пазара за нов бунт на студентите, тази вечер се очакват още взривове, походи и контрапоходи, зелените срещу левичарите, но всички походи, които не са устроени от имама, са забранени от комитета, а търпението на комитета свърши.“

— Джари, сети се! Трябва да ми помогнеш!

— Нашибайте я с камшика, тя знае! — рече гърлено Мешанг.

— Не зная, не зная... — проплака Джари.

— Млъквай, Джари! — Локхарт се обърна към Мешанг. Лицето му беше бледо, беше вбесен. — Не зная къде е тя, но зная защо: ти си предизвикал насила развода и кълна се пред Всевишния, че ако пострада по някакъв начин, както и да е, ти ще платиш за това!

— Ти я изостави! — изфуча Мешанг. — Ти я изостави без стотинка, заряза я и си разведен, ти...

— Запомни, ще си платиш! И ако ми попречиш да вляза в този дом, когато се върна или когато тя се върне, в името на Бога, това също ще се стовари на твоята глава! — Локхарт тръгна към плъзгащите се врати, беше на ръба на лудостта.

— Къде отиваш? — попита бързо Зара.

— Не зная... аз... в университета. Може би е отишла да се присъедини към някой нов поход, въпреки че защо да бяга, за да го направи... — Локхарт не смееше да изрече онова, от което истински се ужасяваше, че нейният бунт е толкова краен, че мислите ѝ са излезли от релсите и тя ще убие себе си — о, не самоубийство, но колко пъти в миналото бе казвала: „Никога не се тревожи за мен, Томи. Аз съм вярваща, винаги се опитвам да върша Божието дело и ако умра, вършейки Божието дело и с Божието име на уста, ще отида в рай.“

„Ами бъдещото ни дете? Една майка не би могла, не може... не може ли? Някоя като Шаразад?“

В стаята бе много тихо. Сякаш стоеше тук цяла вечност. После изведнъж цялата му същност се пренесе в нови води. Със странно ясен глас той изрече:

— Вие сте мои свидетели. Потвърждавам, че няма друг Бог, освен Бог и Мохамед е неговият пророк... Потвърждавам, че няма друг Бог, освен Бог и Мохамед е неговият пророк... — После за трети,

последен път каза същото. Сега вече беше направено и той се успокои. Видя как всички бяха вперили поглед в него. Вцепенени.

Мешанг наруши мълчанието, вече не беше разгневен.

— Аллах-ул акбар! Добре дошъл. Но да кажеш Шахадата не е достатъчно, не стига.

— Зная. Но това е началото.

Гледаха как изчезва в нощта, всички бяха заплениени от това, че са видели как е спасена една душа, един неверник се превръща в праведен. Толкова неочаквано. Всички бяха изпълнени с радост, с безкрайна радост.

— Бог е велик!

— Мешанг, това не променя ли всичко? — промърмори Зара.

— Да. И да, и не. Но сега той ще отиде в рая. Както Бог пожелае. — Изведнъж той се почувствува много уморен. Погледът му падна върху Джари и тя се разтрепери отново. — Джари — рече той със същото спокойствие, — ще бъдеш бита с камшик, докато не ми кажеш цялата истина, или ще отидеш в ада. Хайде, Зара, не бива да забравяме гостите си.

— Ами Шаразад?

— Да бъде Божията воля.

Близо до университета: 9,48 вечерта.

Шаразад излезе на главния път, където се събираха зелените и техните поддръжници. Хиляди. Огромното мнозинство бяха мъже. Всички въоръжени. Моллите ги командваха, призоваваха ги да спазват дисциплината, да не стрелят срещу левичарите, докато те не открият огън първи, да се опитат да ги разубедят от злото им: „Не забравяйте, че те са иранци, а не сатанински чужденци. Бог е велик... Бог е велик...“

— Добре дошла, дете — рече нежно един молла. — Мир на теб.

— Мир вам — отвърна тя. — Правим поход срещу противниците на Бога, нали?

— О, да, след малко, има много време.

— Имам пистолет — каза тя гордо и му го показа. — Бог е велик.

— Бог е велик. Но по-добре убийствата да спрат и заблудените да признаят Истината, да се откажат от своите ереси, да се подчинят на имама и да се върнат в исляма. — Старецът забеляза младостта и решителността ѝ и отначало се въодушеви, но после се натъжи. — По-добре убийствата да спрат, но ако онези нечестивци не престанат да се противопоставят на имама, Бог да му даде мир, тогава с неговата помощ ще ускорим пътя им към ада...

Табриз, двореца: 10,05 вечерта.

Тримата седяха пред огъня, пиеха кафе след вечеря и гледаха пламъците. Стаята беше малка, с пищни драперии, топла и уютна, а до вратата стоеше човек от охраната на Хаким. Но въпреки че се преструваха, между тях нямаше спокойствие нито сега, нито по време на вечерята. Пламъците привличаха вниманието им, всеки виждаше в тях различни картини. Ерики виждаше разклонението на пътя, все това разклонение: по единия път пламъците водеха към самота, по другия — към осъществяване на мечтите. Може би, а може би не. Азадех гледаше към бъдещето и се опитваше да не го види.

Хаким хан отвърна поглед от огъня и хвърли ръкавицата.

— Цяла вечер си някак разсеяна, Азадех — рече той.

— Да. Мисля, че всички сме така. — Усмивката ѝ не беше истинска. — Мислиш ли, че можем да си поговорим насаме, тримата?

— Разбира се. — Хаким направи знак на охраната. — Ще те повикам, ако имам нужда от тебе. — Мъжът се подчини и излезе. Настроението в стаята веднага се промени. Сега и тримата бяха противници, всички го съзнаваха, всички се пазеха и всички бяха готови. — Кажи, Азадех?

— Вярно ли е, че Ерики трябва да тръгне веднага?

— Да.

— Трябва да има някакво друго решение. Не мога да издържа две години без съпруга си.

— С Божията помощ времето ще мине бързо. — Хаким хан се изправи сковано, болката беше успокоена от кодеина.

— Не мога да издържа две години — повтори тя.

— Не можеш да нарушиш клетвата си.

— Той е прав, Азадех — намеси се Ерики. — Ти се закле доброволно, Хаким е хан и цената е... справедлива. Но всички тези убийства — трябва да замина, вината е моя, не твоя или на Хаким.

— Не си направил нищо лошо, нищо, беше принуден да защитаваш мен и себе си, това бяха отрепки, решени да ни убият, а що

се отнася до нападението... ти направи това, което си смятал за най-добро, нямало е как да знаеш, че откупът е платен отчасти или че татко е мъртъв... той не биваше да заповяда да убият пратеника.

— Това не променя нищо. Трябва да тръгна тази нощ. Можем да го приемем и да оставим нещата каквито са — рече Ерики, наблюдавайки Хахим. — Две години ще минат бързо.

— Ако останеш жив, мили. — Азадех се обърна към брат си, който отвърна на погледа ѝ. Усмивката му си остана същата, очите — същите.

Ерики погледна брата, после сестрата. Бяха толкова различни и все пак толкова си приличаха. „Какво я промени, защо тя ускори това, което не биваше да се ускорява?“

— Разбира се, че ще остана жив — рече той, външно спокоен.

От огнището падна един жив въглен и той се протегна, за да го хвърли пак вътре. Забеляза, че Азадех не беше отместила поглед от Хахим, нито пък той своя от нея. Същото спокойствие, същата любезна усмивка, същата твърдост.

— Да, Азадех? — попита Хахим.

— Някой молла би могъл да ме освободи от клетвата ми.

— Не е възможно. Нито молла, нито аз бих могъл да направя това, дори и имамът не би се съгласил.

— Аз мога да се освободя. Това е нещо между мен и Бог, аз мо...

— Не можеш, Азадех. Не можеш и няма да намериш спокойствие в душата си.

— Мога. Мога и душата ми ще остане спокойна.

— Не и ако искаш да останеш мюсюлманка.

— Да — рече просто тя. — Съгласна съм.

— Не знаеш какво говориш! — възкликна Хахим.

— О, знам, помислила съм дори за това. — Гласът ѝ беше безизразен. — Помислих и за това решение и смятам, че е приемливо. Няма да понеса две години раздяла, няма да понеса и опит да бъде убит съпругът ми, нито ще го простя.

Тя се облегна и за момент се разсея. Повдигаше ѝ се, но се радваше, че е поставила открито въпроса, макар същевременно да се боеше. Още веднъж благослови Айша за това, че я беше предупредила.

— Няма да допусна да се откажеш от исляма при каквито и да било обстоятелства — натърти Хахим.

Тя само погледна отново към пламъците.

Минното поле беше навсякъде около тях, всички мини можеха да избухнат всеки момент. Хаким концентрираше вниманието си върху нея, но сетивата му се опитваха да проникнат в Ерики, Носителя на Ножа. Знаеше, че той също чака, сега, когато проблемът се беше изправил срещу тях, той играеше друга игра. „Трябваше ли да освободя охраната?“ — запита се той, вбесен от заплахата на сестра си. Миризмата на опасност нахлу в ноздрите му.

— Каквото и да кажеш, Азадех, каквото и да опиташ, заради душата ти ще бъда принуден да предотвратя вероотстъпничеството — с всички средства. Това е немислимо.

— Тогава моля те, помогни ми. Ти си много мъдър. Ти си хан и ние сме преминали заедно през много неща. Умолявам те, отстрани заплахата за душата ми и за съпруга ми.

— Аз не заплашвам душата ти или съпруга ти. — Хаким погледна към Ерики. — Няма такова нещо.

— Каква е тази опасност, за която спомена? — попита Ерики.

— Не мога да ти кажа, Ерики — отвърна Хаким.

— Бихте ли ни извинили, Ваше височество? Трябва да се приготвим за заминаване. — Азадех стана, Ерики я последва.

— Трябва да останеш тук! — Хаким беше побеснял. — Ерики, би ли допуснал тя да се откаже от исляма, наследството си и възможността за вечен живот?

— Не, това не е част от моя план — отвърна той. И двамата го погледнаха втренчено, объркани. — Моля те, кажи ми каква е опасността, Хаким.

— Какъв план? Имаш план? За какво?

— Опасността. Първо ми кажи каква е опасността. Ислямът на Азадех е в безопасност, що се отнася до мен, кълна се в собствените си богове. Каква е опасността?

Хаким не мислеше да им каже, но сега бе потресен от упоритостта на сестра си, беше смаян, че е обмисляла да изпадне в крайна ерес, а откровеността на този странен човек съвсем го обърка. И той им разказа за телекса, за избягалите пилоти и хеликоптери, за разговора си с Хашеми. Забеляза, че Азадех бе не по-малко изненадана от Ерики, но изненадата ѝ не изглеждаше истинска. Сякаш едва ли не вече бе знаела..., но как би могла да узнае?

— Казах му, че не можеш да бъдеш арестуван в моя дом, на моя територия или в Табриз, че ще ти дам кола и се надявам да избегнеш ареста, както и че ще тръгнеш преди разсъмване — завърши Хахим.

Ерики беше потресен. Телексът променяше всичко.

— Значи ще ме чакат?

— Да. Но не казах на Хашеми, че имам друг план, че вече съм изпратил една кола в Табриз и че щом Азадех заспи, ще...

— Ти щеше да ме оставиш, Ерики? — Азадех бе ужасена. — Щеше да ме оставиш, без да ми кажеш, без да ме попиташ?

— Може би. Какво искаше да кажеш, Хахим? Моля те, довърши си думите.

— Щом Азадех заспи, мислех да те изведа тайно от двореца до Табриз, където е колата, и да те насоча към границата, турската граница. Имам приятели в Хвой и те щяха да ти помогнат да минеш границата с Божията помощ — добави автоматично Хахим, страшно облекчен, че бе предвидил да уреди този алтернативен план — за в случай че му потрябва. „И ето че се случи“ — помисли си той. — Ти имаш ли план?

— Да.

— Какъв е?

— Ако не ти хареса, Хахим хан, тогава какво?

— В такъв случай няма да го допусна и ще се опитам да го предотвратя.

— Бих предпочел да не рискувам твоето недоволство.

— Без моята помощ не можеш да тръгнеш.

— Бих желал твоята помощ, това е вярно. — Ерики вече не беше уверен. Сега вече Мак, Чарли и останалите ги нямаше — как, по дяволите, са успели да го направят толкова бързо? „Защо, дявол го взел, не го направиха, докато бяхме в Техеран, но слава на всички богове, че Хахим сега е хан и може да защити Азадех — ясно е какво ще направи САВАК с мене, ако ме хванат, когато ме хванат.“ — Ти беше прав за опасността. Мислиш ли, че мога да се измъкна, както ти каза?

— Хашеми остави двама полицаи на портала. Мисля, че можем да те изведем тайно — все ще успеем да отвлечем вниманието им — не зная дали има други надолу по пътя към града, но може би има, вероятно е, че ще има. Ако са бдителни и те засекат... Иншаллах!

— Ерики, те очакват да тръгнеш сам — обади се Азадех, — а полковникът се е съгласил да не те закача в Табриз. Ако се скрием в някой стар камион, ще ни трябва само малко късмет, за да се изплъзнем.

— Ти не можеш да тръгнеш — рече нетърпеливо Хаким, но тя не го чу.

Мисълта ѝ се върна към Рос и Гуенг и предишното бягство, и колко трудно им беше, въпреки че бяха обучени саботьори и бойци. „Горкият Гуенг.“ Прониза я хлад. „Пътят на север е също толкова труден като този на юг, толкова е лесно да ни устроят засада или да преградят пътя. Не е толкова далече до Хвой, а после от Хвой до границата, но това са хиляди мили във времето, а с болката в гърба ми... Съмнявам се дали бих могла да измина дори една миля.“

— Няма значение — промърмори тя. — Ще стигнем. С Божията помощ ще избягаме.

— В името на Бога и на пророка, ами клетвата ти, Азадех? — избухна Хаким.

Лицето ѝ вече беше съвсем бледо и тя стискаше пръсти, за да спре треперенето им.

— Моля те, прости ми, Хаким, казах ти. А ако нещо ми попречи да тръгна с Ерики сега или ако Ерики не ме вземе със себе си, ще избягам по някакъв начин, ще го направя, кълна се, кълна се! — Тя се обърна към Ерики: — Ако Мак и всички останали са избягали, биха могли да те използват за заложник.

— Зная. Трябва да напусна страната колкото мога по-бързо. Но ти трябва да останеш. Не можеш да се откажеш от религията си само заради тези две години, колкото и да мразя да те напускам.

— Том Локхарт би ли оставил Шаразад за две години?

— Не става въпрос за това — рече внимателно Ерики. — Ти не си Шаразад, ти си сестра на хан и си се заклела да останеш.

— Това е между мен и Бог. Томи не би оставил Шаразад — продължи упорито Азадех. — Шаразад също не би оставила своя Томи, тя го оби...

— Ерики, трябва да знам твоя план — прекъсна я студено Хаким.

— Съжалявам, в това отношение не мога да се доверя никому.

Ханът присви силно очи и трябваше де напрегне цялата си воля, за да не повика охраната.

— Значи стигнахме до задънена улица. Азадех, моля те, налей ми малко кафе. — Тя се подчини веднага. Той погледна огромния мъж, който стоеше с гръб към огъня. — Има ли още нещо?

— Моля те, реши, Хаким хан — каза Ерики. — Зная, че си мъдър човек и не бих ти навредил по никакъв начин, нито на Азадех.

Хаким взе кафето и ѝ благодари, гледаше огъня, претегляше и премерваше, искаше да разбере какво си е наумил Ерики, искаше всичко това да свърши и Ерики вече да си е отишъл, а Азадех да остане и да бъде както преди, мъдра, нежна, обичаща и послушна — и мюсюлманка. Той обаче я познаваше твърде добре и беше сигурен, че тя ще постъпи така, както се заклани, а я обичаше твърде много, за да допусне да осъществи закланата си.

— Може би това ще те удовлетвори, Ерики: кълна се в Бога, че ще ти помогна, при условие че твоят план не отхвърля клетвата на сестра ми, нито я принуждава да се откаже от вярата си, не я излага на опасност за душата ѝ или на политическа опасност... — Той се замисли за момент: — ... не наврежда на нея или на мен и има шанс за успех.

— Това няма да помогне — настръхна сърдито Азадех. — Как би могъл Ерики да...

— Азадех! — извика рязко Ерики. — Дръж се прилично! Замълчи. Ханът говори на мен, не на тебе. Искан да знае моя план, а не твоя.

— Съжалявам, моля да ме извините — рече тя веднага съвсем искрено. — Да, прав си. Извинявам се и на двама ви, моля да ме извините.

— Когато се оженихме, ти се закле да ми се подчиняваш. Това важи ли още? — попита той грубо, вбесен, че тя едва не провали плана му — нали видя как гневът изпълва погледа на Хаким, а той му трябваше спокоен, не раздразнен.

— Да, Ерики — отвърна тя веднага, все още в шок от думите на Хаким, защото те отрязваха всички пътища и оставяха само онзи, който тя бе избрала — а този избор я ужасяваше. — Да, безрезервно, при условие че не ме напуснеш.

— Без уговорки — да или не?

В ума ѝ се мярнаха картини от живота ѝ с Ерики, неговата нежност, любов, смях и всички добри неща, както и неговата мрачна

сила, която никога не бе я докосвала, но би се обърнала срещу всеки, който я заплашеше или се изправеше на пътя му — Абдула, Джони, дори Хаким — особено Хаким.

„Да, без уговорки — искаше да каже тя — но не и срещу Хаким, не и ако ме изоставиш.“ Очите му я пронизваха. За пръв път се страхуваше от него.

— Да, без уговорки — промълви тя. — Умолявам те, не ме изоставяй.

Ерики насочи вниманието си към Хаким:

— Приемам това, което каза, благодаря ти. — Той седна отново. Азадех се поколеба, после коленичи до него и сложи ръка на крака му, искаше да го чувствава, надяваше се така да отблъсне страха и яда към самата себе си затова, че избухна. „Сигурно полудявам — помисли си тя. — Бог да ми е на помощ...“

— Приемам правилата, които ти определи, Хаким хан — каза тихо Ерики. — Но дори и така, пак няма да ти кажа моя план... Чакай, чакай, чакай! Ти се закле, че ще помогнеш, ако не те изложи на риск, и аз няма да те изложи на риск. Вместо това — продължи той внимателно, — вместо това аз ще ти предложа един възможен изход, който би могъл да отговори на всички твои условия. — Ръката му несъзнателно започна да гали Азадех по косата и врата. Тя усети как се отпуска. Ерики наблюдаваше Хаким, и двамата бяха готови да избухнат. — Дотук добре ли е?

— Продължавай.

— Да предположим, че хеликоптерът ми е в идеално състояние, че аз съм се преструвал, че не мога да стартирам, за да отвлека вниманието на всички и за да ги накарам да свикнат с включването и спирането на двигателите; да речем, че съм излъгал за горивото и имам достатъчно за един час полет, напълно достатъчно, за да стигна до границата и...

— А имаш ли? — рече неволно Хаким. Тази идея откриваше много нови възможности.

— В този измислен разказ — да. — Ерики почувства как Азадех стисна коляното му, но се престори, че не забеляза. — Да речем, че след една-две минути, преди всички да си легнем, аз ти кажа, че искам да опитам пак да запаля. Да речем, че направя точно така, двигателите заработят и издържат достатъчно, за да се загреят, и след това отново

изключат. Никой няма да се разтревожи — Божа воля. Всички ще си помислят: оня, лудият, не оставя машината на мира, защо не престане и не ни остави да спим спокойно. После да речем, че включва двигателите, дам на пълна мощност и се издигна в небето. Хипотетично бих могъл да изчезна за секунди — при условие че охраната не стреля срещу мене и при условие че наоколо няма неприятели, Зелени ленти или въоръжени полицаи при портала или извън стените.

Хаким неволно въздъхна. Азадех леко помръдна. Копринената ѝ рокля прошумоля.

— Моля се тази измислица да стане истина — рече тя.

— Така би било хиляди пъти по-добре, отколкото с кола, десет хиляди пъти по-добре — каза Хаким. — Би ли могъл да преминеш цялото разстояние през нощта?

— Бих могъл, при условие че имам карта. Повечето пилоти, които са летели доста време в една област, си имат добра карта в главите. Но, разбира се, това е само измислица.

— Да, да, така е. Е, тогава дотук добре с твоя измислен план. Би могъл да избягаш по този начин, ако успееш да обезвредиш неприятелите във вътрешния двор. А сега хипотетично какво би станало със сестра ми?

— Жена ми не е включена в никакво бягство, истинско или хипотетично. Азадех няма избор: тя трябва да остане по собствена воля и да изчака двете години. — Ерики видя изненадата на Хаким и усети моменталния бунт на Азадех с пръстите си, но не позволи на ръката си да прекъсне своите ритмични движения по косата и врата ѝ — успокояваше я, приласкаваше я, и продължи спокойно: — Тя е задължена да изпълни клетвата си. Тя не може да замине. Никой, който я обича, а най-вече аз, не би допуснал тя да се откаже от исляма заради две години. Всъщност, Азадех, измислица или не, това е забранено. Разбра ли?

— Чух какво каза, съпруге — изрече тя през зъби. Толкова беше ядосана, че едва говореше и се проклинаше, задето бе паднала в капана му.

— Твоята клетва те обвързва за две години, след това можеш да заминеш свободно. Така е наредено!

Тя вдигна поглед към него и рече мрачно:

— Може би след две години няма да искам да замина.

Ерики отпусна голямата си ръка върху рамото ѝ, пръстите му леко обхващаха врата ѝ.

— Тогава, жено, ще се върна и ще те извлека за косата. — Каза го толкова тихо и с такава злоба, че я смрази. Тя моментално сведе поглед и се загледа в огъня, все още облежната на краката му. Той задържа ръката си на рамото ѝ. Азадех не се опита да я махне. Но той знаеше, че тя кипи от гняв, мрази го. И все пак знаеше, че трябваше да каже това, което каза.

— Моля да ме извините за момент — рече тя с леден глас.

Двамата мъже я изпратиха с поглед до вратата.

— Ще се подчини ли? — попита Хаким хан, когато останаха сами.

— Не — отвърна Ерики. — Само ако я заключиш, а дори и тогава... Не. Тя вече е решила.

— Никога, никога няма да допусна тя да наруши клетвата си и да се откаже от исляма, трябва да го разбереш, дори... дори ако трябва да я убия.

Ерики вдигна поглед към него.

— Ако тя пострада, ти си мъртъв — ако съм жив.

Северните предградия на Табриз: 10,36 вечерта.

Първата вълна Зелени ленти се втурна в мрака към вратата във високата стена, взриви ключалките и нахлу във вътрешната градина, стреляйки на всички страни. Хашеми и Робърт Армстронг бяха от другата страна на площада, на сравнително безопасно място в един паркиран камион. В уличката се криеха други мъже, готови да пресекат всякакви опити за бягство:

— Давай! — каза Хашеми по уоки-токито. Изведнъж противниковата страна на площада бе заляна от светлината на прожектори, монтирани на скрити камиони. Хората побягнаха, но полицията и зелените откриха огън и битката започна. — Хайде, Робърт — рече Хашеми и го поведе предпазливо напред.

Информаторите бяха донесли, че тази вечер тук щяло да има среща на високо равнище на ислямско-марксистки лидери и че

сградата е свързана със съседните чрез лабиринт от тайни врати и проходи. С помощта на Хаким хан Хашеми бе ускорил първото от поредицата нападения над широката лява опозиция, за да хване водачите и да ги накаже за назидание на останалите — и за свои си цели.

Първата група зелени бяха прочистили партера и атакуваха нагоре по стълбите, без да се прикриват. Защитниците преодолели вече изненадата си, отвърнаха, с не по-малко ожесточение. Бяха добре въоръжени и добре обучени.

Навън на площада бе настъпило затишие, никой от отбраняващите се не искаше да отговори на предизвикателството или да се присъедини към онези, които бяха притиснати безпомощно между колите, някои от които вече горяха. Улицата зад сградата беше зловещо тиха, полицията и зелените, добре прикрити зад колите си, бяха блокирали и двата изхода.

— Защо чакаме тука като смрадливи страхливи иракчани? — запита грубо един от Зелените ленти. — Защо не започнем битката с тях?

— Ще чакаш, защото така нареди полковникът — отвърна полицейският сержант. — Ще чакаш, защото можем да избием всички кучета без опасност за нас и...

— Не се подчинявам на никакъв кучешки полковник, само на Бог! Бог е велик! — С този вик младежът зареди пушката си и изскочи от засадата към задната врата на сградата. Други го последваха. Сержантът ги изруга и заповяда да се върнат, но думите му се изгубиха в залпа, който се изсипа върху младежите от малките прозорчета високо в стената и ги покоси.

Хашеми и останалите чуха стрелбата и решиха, че това е опит за излизане.

— Не могат да се измъкнат тия кучета, Робърт — извика ликуващо Хашеми. — Те са в капан! — Забеляза, че атаката на главната сграда е спряла. Натисна копчето на предавателя: — Втората вълна в сградата на щаба. — Веднага един молла и друга група младежи нададоха боен вик и се втурнаха през площада — Робърт Армстронг се ужаси от това, че Хашеми ги изпрати да минат през осветения площад — така бяха лесни мишени. — Не се бъркай, Робърт! За Бога, омръзна ми да се бъркаш — отвърна студено Хашеми,

когато той се опита да предложи как да организират нападението. — Задръж си съветите за себе си, това са вътрешни работи, ти нямаш нищо общо с тях!

— Но, Хашеми, не всички сгради отсреща са неприятелски или марксистки, сигурно има семейства, може би стотици невин...

— Мълчи, за Бога, или ще те считам за предател!

— Тогава оставам отзад. Отивам отзад да наблюдавам двореца.

— Казах, че ще участваш в нападението! Мислиш си, че само вие, британците, можете да се справите с няколко революционери? Ще стоиш до мен, за да мога да те виждам, но първо ми дай пистолета си!

— Но, Хашеми...

— Пистолета ти! В името на Пророка, вече не ти вярвам. Пистолета!

Така че той му го даде и Хашеми се успокои, отпусна се и се засмя на цялото премеждие. Но не му върна пистолета и Армстронг се чувствуваше разголен в нощта, боеше се, че по някакъв начин е бил предаден. Погледна към Фазир, забеляза отново странния му поглед и стиснатата му уста. В ъглите на устните му се беше събрала слюнка.

Силен огън отново привлече вниманието му към сградата. От горните прозорци стреляха с автомати срещу новата атака. Мнозина младежи бяха покосени, но някои успяха да се промъкнат вътре, сред тях беше и моллата, за да подкрепят останалите живи бойци. Заедно изтеглиха телата, които блокираха стълбите, и си пробиха път към следващия етаж.

На площада Хашеми бе приклепнал зад една кола, обзет от вълнение и от усещането си за власт.

— Изпратете още хора в сградата на щаба!

Никога преди не бе ръководил битка и дори не бе участвал в битка. Цялата му предишна работа бе тайна, прикрита, във всяка операция участваха само няколко души — дори на убийците си от Група Четири той само бе давал заповеди от сигурно място, чакаше ги в безопасност далече от мястото на действията им. С изключение на онзи случай, когато лично взриви бомбата в колата, която унищожи неговия противник от САВАМА генерал Джанан. „В името на Бога и Пророка — крещеше нещо в ума му, — за това съм бил роден: за битки и войни!“

— Обща атака! — извика той в уоки-токито, после се изправи и изрева с всички сили: — Обща атака!

От мрака на нощта изскочиха мъже и се втурнаха напред. Гранати полетяха безразборно над стените към градините и прозорците. Взривове, къмба дим, отново стрелба с пушки и автомати, отново взривове и след това гигантска експлозия в щаба на левите — взриви се някакъв склад за муниции и бензин, който разруши горния етаж и по-голямата част от фасадата. Горещата вълна развя дрехите на Хашеми, събори Армстронг, а Мжитрик, който ги наблюдаваше през бинокъл от безопасно разстояние през един прозорец на площада, ги видя ясно в светлината на прожекторите и реши, че моментът е идеален.

— Сега! — каза той на руски.

Снайперистът до него вече бе хванал целта в оптичския мерник и бе опрял цевта на пушката на перваза на прозореца. Той веднага притисна показалеца си над предпазителя, почувства пръста на Мжитрик на спусъка и започна да брои, както му беше наредено:

— Три... две... едно... огън! — Мжитрик натисна спусъка. И двамата видяха как куршумът дум-дум улучи Хашеми в кръста и го блъсна в колата пред него. После той се свлече в праха.

— Добре — промърмори мрачно Мжитрик. Съжеляваше само, че собствените му очи и ръце не са достатъчно добри, за да се справи лично с убийците на сина си.

— Три... две... едно... — Окулярът трепна. И двамата изругаха, защото Армстронг рязко се обърна, погледна за миг към тях, хвърли се между колите и изчезна зад една от тях.

— Той е близо до предното колело. Не може да избяга. Имай търпение — стреляй, когато можеш! — Мжитрик излезе от стаята и извика на турски надолу по стълбите към хората, които чакаха: — Вървете! — После се втурна обратно. В момента, в който влизаше, видя, че снайперистът стреля.

— Улучих го — викна той и изпсува. Мжитрик насочи бинокъла си, но не видя Армстронг.

— Къде е?

— Зад черната кола, подаде си за секунда главата отпред и аз го улучих.

— Уби ли го?

— Не, другарю генерал. Внимавах много, точно както наредихте.

— Сигурен ли си?

— Да, другарю генерал, улучих го в рамото, може би в гърдите.

Сградата на щаба вече гореше буйно, чуваше се само спорадична стрелба от съседните сгради, малцина се съпротивляваха, нападателите бяха много повече от защитниците, всички бяха обзети от някаква трескава бруталност. „Варвари — помисли си с презрение Мжитрик, после погледна отново към проснатото тяло на Хашеми, което се гърчеше в мръсотията. — Не умирай твърде бързо, мръсно!“

— Виждаш ли англичанина?

— Не, другарю генерал, но следя и двете страни.

В този момент Мжитрик видя да пристига раздрънкана линейка и няколко души с ленти на Червения кръст на ръцете разгърнаха носилки и започнаха да прибират ранените. Битката почти бе приключила. „Радвам се, че дойдох тази нощ“ — помисли си той. Гневът му още не се беше уталожил. Вчера, щом пристигна съобщението на Хаким хан, той реши лично да ръководи отмъщението. Едва прикритата „призовка“ и тайният доклад на Пахмуди за смъртта на сина му в ръцете на Хашеми и Армстронг го бяха вбесили. Лесно беше да уреди хеликоптер и да кацне снощи непосредствено до Табриз, лесно беше да организира контраатака и да направи засада на двамата убийци. Лесно беше да планира отмъщението си, което щеше да затвърди отношенията му с Пахмуди, като премахне неговия враг Хашеми Фазир вместо него и същевременно спести много бъдещи неприятности на неговите муджахидини и на Туде. И Армстронг, неуловимият агент на МИ-6, който отдавна трябваше да бъде премахнат. „Проклет да е този развратник, задето се явява като призрак след толкова много години.“

— Другарю генерал!

— Да, виждам ги. — Мжитрик наблюдаваше как хората от Червения кръст слагат Хашеми на една носилка и го носят към линейката. Други минаха зад колата. Кръстосаните линии на окуляра ги последваха. Възбудата на Мжитрик нарасна. Снайперистът чакаше търпеливо. Когато се появи отново, мъжете влачеха Армстронг помежду си.

— Нали ви казах, че го улучих това копеле — каза снайперистът.

В двореца: 11,04 вечерта.

Червените фосфоресциращи светлини за нощен полет на таблото с уредите мълчаливо оживяха. Пръстът на Ерики натисна „Пуск двигатели“. Турбините заработиха, закашляха се, отново заработиха. Той внимателно издърпа прекъсвачите, после ги вмъкна докрай. Двигателите започнаха истинско загряване.

Вътрешният двор бе осветен от прожектори, работещи на половин мощност. Азадех и Хаким хан, дебело облечени заради нощния студ, стояха извън обсега на въртящите се перки и го наблюдаваха. На около стотина метра, при портала, двама души от охраната и полицаите на Хашеми също гледаха, но с безразличие. Цигарите им просветваха в мрака. Двамата полицаи метнаха автоматите си на рамо и се приближиха.

Двигателите отново се задавиха и Хаким хан извика през шума:

— Ерики, стига за тази вечер!

Но Ерики не го чу. Хаким тръгна към портала, Азадех неохотно го последва. Той ходеше замислено и неловко и изруга, още не бе свикнал с патериците.

— Добър вечер, Ваше височество — поздравиха любезно полицаите.

— Добър вечер... Азадех — рече раздражено Хаким, — съпругът ти няма търпение, губи разсъдъка си. Какво му става? Смешно е да продължава да опитва. Какъв смисъл има, дори и да успее?

— Не зная, Ваше височество. — Лицето на Азадех изглеждаше бяло на бледата светлина, тя бе много неспокойна. — Той... след нападението той се държи много странно, много е трудно, трудно е да го разбере човек — той ме плаши.

— Нищо чудно! Той може да изплаши и дявола.

— Моля да ме извините, Ваше височество — каза Азадех, — но иначе... иначе той не е страшен.

Двамата полицаи учтиво си тръгнаха, но Хаким ги спря.

— Забелязали ли сте нещо различно в пилота?

— Много е ядосан, Ваше височество. От часове е ядосан. Видях го как веднъж ритна машината, но дали е различен, трудно може да се

каже. Никога не съм бил близо до него преди. — Капралът беше към четиридесетте и не искаше да си има неприятности. Другият полицай беше по-млад и още по-уплашен. Имаха заповед да наблюдават и да чакат, докато пилотът замине с кола или докато замине която и да е кола, но да не пречат на заминаването, а да се обадят веднага в щаба по радиото. И двамата разбираха колко опасно е положението им — ръката на хана на Горгоните беше много дълга. И двамата знаеха за слугите и хората от охраната на покойния хан, обвинени от него в предателство, които още гниеа в полицейските тъмници. Но знаеха и че вътрешното разузнаване също има дълги ръце.

— Кажи му да спре, Азадех, да спре двигателите.

— Никога преди не е бил толкова... не е бил толкова груб с мене, а тази вечер... — Очите ѝ се свиха от гняв. — Мисля, че няма да мога да му се подчиня.

— Ще се подчиниш!

— Когато е дори малко ядосан, нищо не мога да направя с него — промърмори тя.

Полицаяте забелязаха колко е бледа и я съжалиха, но съжالياха повече за себе си — бяха чули какво се е случило в планината. „Бог да ни пази от Носителя на Ножа! Какво ли ѝ е на принцесата да е омъжена за такъв варварин! Всички знаят, че е изпил кръвта на хората от племената, които е убил, че се кланя на горските духове противно на Божия закон и се въргаля гол в снега, като принуждава и нея да прави същото.“

Двигателите се задавиха и започнаха да заглъхват. Полицаяте видяха как Ерики изрева от яд и удари с огромния си юмрук стената на кабината. Алуминият се огъна от силата на удара му.

— Ваше височество, с ваше разрешение ще ида да си легна. Мисля да взема едно хапче за сън и се надявам, че утре ще е по-добър... — Думите ѝ заглъгнаха.

— Да. Вземи си хапче. Вземи си. Много добре. Боя се, че аз ще трябва да взема две, гърбът ужасно ме боли и не мога да спя без тях. Той е виновен! — добави сърдито Хаким. — Ако не беше той, сега нямаше да ме боли. — После се обърна към телохранителя си: — Извикай охраната от портала, искам да им дам инструкции. Хайде, Азадех.

Той се отдалечи с накуцване, а Азадех го последва послушна и потисната. Двигателите писнаха отново. Раздразнен, Хаким хан се обърна рязко към полицаите:

— Ако не спре до пет минути, наредете му от мое име да спре! Пет минути, за Бога!

Двамата мъже с безпокойство ги наблюдаваха как се отдалечават, телохранителят и хората от охраната на портала забързаха след тях по стъпалата.

— Ако Нейно височество не може да се справи с него, какво бихме могли да направим ние? — рече по-възрастният полицай.

— С Божията помощ двигателите ще продължат да вият, докато на варварина не му омръзне и не ги спре сам.

Светлините в двора угаснаха. След шест минути двигателите все още тръгваха и спираха.

— По-добре да изпълним нареждането. — Младият полицай беше много нервен. — Ханът каза пет минути. Закъсняваме.

— Бъди готов да избягаш и не го дразни излишно. Махни предпазителя. — Те се приближиха неспокойно. — Ей, пилоте! — Пилотът обаче беше още с гръб към тях и наполовина скрит в кабината. Кучият му син! Вече бяха по-близо, почти под въртящите се перки. — Пилоте! — извика високо капралът.

— Не може да те чуе. Кой може да чуе нещо в този вой? Върви напред, аз ще те прикривам.

Капралът кимна, повери душата си на Бога и се наведе, за да мине под свистящите перки.

— Пилоте! — Трябваше да отиде съвсем близо и да го докосне. — Сега вече пилотът се обърна, лицето му беше мрачно и той каза нещо на варварския си език. Капралът не го разбра. С пресилена усмивка и любезност той се обърна към него: — Моля ви, ваше превъзходителство, пилот ага, бихме счели за чест да спрете двигателите, Негово височество ханът нареди. — Забеляза неразбирация поглед и си спомни, че Носителят на Ножа не може да говори никакъв цивилизован език, затова повтори високо и бавно и започва с ръце. За негово огромно облекчение пилотът кимна с извинение, завъртя някакви ключове, двигателите забавиха ход и перките почти спряха.

„Слава на Бога! Ама много съм умен“ — помисли си капралът с облекчение.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство, пилот ага. Благодаря ви. — Много доволен от себе си, той надникна в кабината. Видя, че пилотът му прави някакви знаци, очевидно искаше да му се подмаже — и би могъл, за Бога, — като го кани да седне на мястото на пилота. Изпълнен с гордост, той наблюдаваше как варваринът учтиво се навежда към него в кабината и му сочи уредите.

Младият полицаи не можа да удържи на любопитството си и се приближи под все по-бавно въртящите се перки към вратата на кабината. Наведе се вътре, за да види по-добре, смаян от редиците превключватели и скалите, които светеха в тъмното.

— За Бога, господин капрал, виждали ли сте някога толкова много скали и ключове? Ама много ви отива да седите пред таблото!

— Цял живот съм мечтал да стана пилот — отвърна капралът. — И... — Той спря изненадан, думите му потънаха в заслепяващата червена мъгла, която изсмука дъха от дробовете му и го потопи в пълен мрак.

Ерики бе блъснал главата на младежа в главата на капрала, зашеметявайки и двамата. Роторите над него спряха. Той се огледа. В мрака не се забелязваше никакво движение, в двореца светеха само няколко лампи. Не усещаше чужд поглед или присъствие. Бързо прибра оръжията им зад седалката. Необходими му бяха само няколко секунди, за да пренесе двамата мъже в кабината и да ги сложи да легнат. Отвори насила устите им, натика им приспивателните, които бе откраднал от шкафчето на Азадех, и след това ги завърза. Пое си за миг дъх, преди да мине отпред и да провери дали всичко е готово за незабавно заминаване. После се върна отново при двамата. Не бяха помръднали. Облегна се на вратата, готов да ги накара да млъкнат отново, ако се наложи. Гърлото му беше пресъхнало. По лицето му се стичаше пот. Чакаше. Чу кучета и изтракване на верига. Тихо пригответи автомата. Обикалящият патрул от двама души с доберман-пинчери мина покрай двореца, но не се приближи към него. Ерики наблюдаваше двореца. На ръката му вече нямаше превръзка.

В северните предградия.

Раздрънканата, покрита с брезент линейка се друсаше по изровените улици. Отзад имаше двама санитарни и три носилки. На една от тях лежеше Хашеми и виеше. Слабините му бяха разкъсани.

— За Бога, дайте му морфин — изохка Армстронг, превъзможвайки собствената си болка. Той се беше проснал на носилката, облегал на друсачката се стена на линейката, притискаше плътно превръзката към раната в горната част на гърдите си и не усещаше как кръвта му изтича от дупката на гърба и попива в топката памук — един от санитарите я бе натъпкал направо през шлифера му. — Дайте му морфин. Бързо! — Той заруга на фарси и английски, мразеше ги заради глупостта им и грубостта им, все още беше в шок от внезапния удар на куршума и нападението изневиделица. Защо, защо, защо?

— Какво да правя, ваше превъзходителство? — чу се глас от мрака. — Нямаме никакъв морфин. Такава е Божията воля. — Санитарят включи фенерчето си и почти го заслепи, после го насочи към Хашеми и към третата носилка. Младежът на нея вече беше мъртъв. Армстронг видя, че дори не си бяха направили труда да затворят очите му. Хашеми отново хрипливо извика.

— Изгаси светлината, Ишмаел — каза другият санитар. — Искаш да ни застрелят ли?

Ишмаел се подчини, без да бърза. Колата отново потъна в мрак. Той запали цигара, задави се и се закашля, дръпна брезента за миг, за да се ориентира.

— Само още няколко минути, ако е рекъл Бог. — Наведе се и разтърси Хашеми, изтръгна го от спокойствието на безсъзнанието и го върна в будния ад. — Само още няколко минути, господин полковник. Не умирайте още рече той съчувствено. — Само още няколко минути и ще ви полекуват както трябва.

Едно от колелата хлътна в някаква дупка и всички политнаха настрана. Остра болка проряза Армстронг. После линейката най-после спря и той едва не се разплака от облекчение. Някакви мъже дръпнаха брезента отзад и се качиха. Груби ръце го хванаха за краката, смъкнаха го на една от носилките и го завързаха с коланите. През адската мъгла на болката той видя как отнасят носилката на Хашеми в нощта, после вдигнаха и него, болката беше твърде силна и той припадна.

Санитарите прекрачиха канавката, вмъкнаха се през вратата във високата стена в мръсния коридор, слязоха по някакви стълби и спряха в голямо мазе, осветено от газени лампи.

— Оставете го там! — нареди Мжитрик и посочи към втората маса. Хашеми вече лежеше на първата, също вързан за носилката. Мжитрик бавно разгледа раните на Армстронг, после на Хашеми. И двамата бяха още в безсъзнание.

— Добре — рече той. — Чакай ме горе, Ишмаел.

Ишмаел свали мръсната лента с червения кръст и я хвърли в един ъгъл при другите.

— Много от нашите хора загинаха в сградата. Съмнявам се дали някой се е спасил.

— Значи си постъпил разумно, като не си отишъл на събранието.

Ишмаел затропа нагоре по стълбите, за да се присъедини към приятелите си, които шумно се поздравяваха за успеха си — бяха хванали водача на врага и неговото послушно куче, чужденеца. Всички бяха верни, корави ислямски марксистки бойци, сред тях нямаше нито един санитар.

Мжитрик изчака, докато остана сам, после извади едно малко джобно ножче и го заби дълбоко в тялото на Хашеми. Остана доволен от силния писък. Когато писъкът заглъхна, той взе една кофа ледена вода и я плисна в лицето на полковника. Очите му се отвориха и ужасът и болката в тях го зарадваха още повече.

— Искали сте да ме видите, полковник? Вие убихте сина ми Фьодор. Аз съм генерал Пьотър Олег Мжитрик. — Той отново заби ножа. Лицето на Хашеми се изкриви от болка и той зави, крещеше и говореше несвързано, опитваше се да се измъкне от коланите.

— Това е за сина ми... и това е за сина ми... и това е за сина ми...

Сърцето на Хашеми беше здраво и той издържа доста време — молеше за милост, молеше за смърт, молеше единствения Бог за смърт и за отмъщение. Смъртта му беше ужасна.

За момент Мжитрик постоя надвесен над него, ноздрите му се бунтуваха срещу отвратителната миризма. Но не беше необходимо да си налага да си спомни какво бяха направили тези двамата със сина му, за да го докарат до третото ниво. Докладът на Пахмуди беше ясен.

— Хашеми Фазир, ти си получи заслуженото, лайнар такъв — каза той и плю в лицето му. После се обърна и застина. Армстронг беше дошъл в съзнание и го гледаше от носилката в другия край на мазето. Студени сиви очи. Безкръвно лице. Липсата на страх го изненада. „Това скоро ще се промени“ — помисли си той и приготви джобното ножче. Тогава забеляза, че дясната ръка на Армстронг се беше измъкнала от коланите, и преди да успее да направи нещо, Армстронг се пресегна към ревера на шлифера си, хвана върха му и доближи скритата в него капсула с цианкалий до устата си.

— Не мърдай!

Мжитрик беше твърде опитен, за да си помисли да се втурне към него — разстоянието беше твърде голямо. В страничния си джоб имаше автоматичен пистолет, но беше сигурен, че преди да успее да го извади, Армстронг ще счупи със зъби капсулата и трите секунди, които оставаха, едва ли биха стигнали за отмъщение. Единствената му надежда беше, че болката ще накара Армстронг да припадне или да загуби концентрация. Той се облегна на другата маса и го напсува.

Когато затягаха коланите на Армстронг на носилката в тъмната линейка, той инстинктивно бе стиснал мускулите си, за да си осигури достатъчно място да извади ръката си, в случай че болката стане твърде силна. В яката на ризата му имаше скрита друга капсула. Беше потреперал, докато Хашеми умираше, благодари на Бога за малкото време, което му даде възможност да освободи ръката си. Усилието беше ужасно. Но щом веднъж докосна капсулата, ужасът го напусна, а с него и голяма част от болката. Той се беше успокоил на прага на смъртта, където животът е толкова възвишен.

— Ние... ние сме професионалисти — изрече той. — Ние не сме убили твоя... твоя син. Той беше жив, когато... когато генерал Джанан го отведе при Пахмуди.

— Лъжец! — Мжитрик усети слабостта в гласа му, разбра, че няма да чака дълго и се приготви.

— Прочети официалните... официалните документи... САВАМА сигурно е изготвила някакъв доклад... и тези на проклетото ти КГБ.

— Смяташ, че съм такъв глупак, че можеш да ме настроиш срещу Пахмуди, преди да умреш?

— Прочети докладите, попитай и ще разбереш истината. Но вие, копелетата от КГБ, не обичате истината. Казвам ти, че беше жив,

когато го взеха от САВАМА.

Мжитрик беше объркан. Не би било нормално за професионалист като Армстронг — така или иначе близо до смъртта, да си губи времето и да предлага едно такова разследване, без да е сигурен в резултата.

— Къде са записите? — попита той. Гледаше англичанина внимателно, забеляза, че погледът му започва да се премрежва, умората от загубата на кръв натежаваше. — Къде са записите?

— Няма записи. Не... не и от третото ниво. — Силата на Армстронг отслабваше. Болката вече я нямаше — нямаше и време. Необходими му бяха все по-големи усилия, за да се концентрира. Записите обаче трябваше да бъдат запазени, едно копие вече беше в безопасност на път за Лондон заедно със специален доклад. — Синът ти беше смел и силен и не издаде нищо пред нас. Това... това, което Пахмуди е измъкнал... е измъкнал от него, не знам... главорезите на Пахмуди... или те, или вашите отрепки. Той беше ж... жив, когато вашите го взеха. Пахмуди разказа на Хашеми.

„Възможно е — помисли си смутен Мжитрик. — Тези неграмотни, противни копелета в Техеран объркваха операциите ни в Иран години наред, не разбираха шаха толкова време и провалиха работата ни от поколения насам.“

— Аз ще разбера. Кълна се в главата на сина си, че ще разбера, но това няма да ти помогне... другарю!

— Една услуга... една услуга за... за услуга. Ти ли премахна Роджър... Роджър Крос, а?

— Аз го уредих, да. — Мжитрик се засмя, доволен да го поизмъчи и да използва времето, докато чака. — А АМГ, помниш ли го? И Толбът, но казах на Пахмуди да използва този лайнар Фазир за 16а. — Забеляза, че студените сини очи се свиха, и се зачуди какво ли става зад тях.

Армстронг ровеше в паметта си. „АМГ? А, да, Алън Медфорд Грант: роден през 1905 година, доайен на агенти в контраразузнаването. През 1963 година като таен информатор на Иън Дънрос напипа къртицата в «Ноубъл Хаус». И още една в моя специален отдел, която се оказа най-добрият ми приятел.“

— Лъжец! АМГ загина при катастрофа през 1963 година.

— Беше нагласена. Имахме 16а за този предател от повече от година, и за жена му, японката.

— Той не беше женен.

— Вие, копелета, нищо не знаете. Специален отдел? Лайняни глави. Тя беше от японското разузнаване. Претърпя катастрофа същата година в Сидни.

Армстронг си позволи да се усмихне леко. Мотоциклетната „катастрофа“ с АМГ бе организирана от КГБ, но бе инсценирана от МИ-6. Смъртният акт беше истински, но за друг човек, а Алън Медфорд Грант все още работеше успешно, въпреки че бе с друго лице и под различно прикритие, което дори англичанинът не знаеше. Но жена? Японка? Дали това не бе още една димна завеса, или друга тайна?

Миналото привличаше Армстронг. Той се напрегна, за да върне мисълта си към това, което действително искаше да знае, да провери дали беше прав, или грешеше. Вече нямаше време за губене, никакво време.

— Кой е четвъртият човек? Нашият архипредател?

Въпросът увисна в мазето. Мжитрик се стресна, но след това се усмихна, защото Армстронг му даде ключа към психологическото отмъщение. Каза му името и видя шока. Името и на петия човек, дори на шестия.

— МИ-6 е пълно с наши агенти, също и МИ-5, повече от вашите профсъюзи. Тед Евърли е един от нашите, Бродхърст и лорд Грей — помниш ли го от Хонконг? Не само лейбъристи, въпреки че те са най-благодатната почва. Имена? — рече той злорадо, знаейки, че е в безопасност. — Виж в „Кой кой е“! Високите постове в банките, в Сити, в Министерството на външните работи — Хенли е един от нашите и аз вече имам копие от твоя доклад — чак до кабинетите, а може би дори и на „Даунинг Стрийт“. Имаме петстотин наши професионалисти във Великобритания, без да броим вашите собствени предатели. — Смахът му беше жесток.

— А Смедли-Тейлър?

— О, да, той също и... — Злорадството на Мжитрик внезапно секна и той настръхна в отбрана. — Откъде знаеш за него? Щом знаеш за него... А?

Армстронг беше доволен. Фьодор Ракоци не бе излъгал. Всички тези имена в записите вече бяха заминали, вече бяха на сигурно място, на Хенли никога не му вярваха, дори на Толбът. Беше доволен и тъжен, съжаляваше, че няма да бъде там, за да ги хване лично. Е, някой друг щеше да го направи. АМГ щеше да го направи.

Очите му трепнаха, ръката му се плъзна бавно от ревера. Мжитрик светкавично се втурна напред — движеше се много бързо за ръста си, и притисна ръката му между масата и крака си, откъсна ревера и сега вече Армстронг беше безсилен, изцяло в неговата власт.

— Събуди се, мръсник такъв! — извика руснакът възбудено и извади джобното ножче. — Откъде знаеш за Смедли?

Армстронг не отговори. Смъртта бе настъпила тихо. Мжитрик беше вбесен, сърцето му биеше до пръсване.

— Няма значение, той е мъртъв, няма смисъл да се губи време — промърмори той високо. Гадното копеле беше отишло в ада със знанието, че е бил инструмент на предатели, поне някои от тях. Но откъде знаеше за Смедли-Тейлър? „Да върви по дяволите! Ами ако казва истината за сина ми?“

В ъгъла на стаята имаше туба с газ. Той започна да я излива върху телата, ядът му постепенно стихваше.

— Ишмаел! — викна той нагоре по стълбите. Когато свърши с газта, захвърли тубата в ъгъла. Ишмаел слезе в мазето с още един човек. — Готови ли сте за тръгване? — попита ги Мжитрик.

— Да, с Божията помощ.

— И с нашата собствена — небрежно допълни Мжитрик. Избърса ръцете си, уморен, но доволен от свършеното през деня и нощта. Следваше само кратко пътуване до околностите на Табриз, до хеликоптера му. Един час, дори по-малко, до дачата в Тбилиси и Вертинска. „След няколко седмици ще дойде младото пале Хаким, със или без моя пишкеш — Азадех. Ако е без нея, ще му излезе скъпо.“ — Запалете огъня — нареди рязко той — и да тръгваме.

— Ето, другарю генерал! — Ишмаел весело му подхвърли кибрит. — Ваша привилегия е да довършите онова, което сте започнали.

— Добре — Мжитрик улови кибрита. Първата клечка не се запали. Нито втората. Най-после третата пламна. Той се отдръпна към стълбите и внимателно я хвърли. Пламъците лумнаха към тавана и

дървените рафтове. Внезапно Ишмаел с един ритник го запрати с главата напред и той се просна в края на огъня. Изпищя паникьосан и заудря по пламъците, завъртя се и запълзя по обгорените си ръце и крака към стълбите, спря за миг и заудря по кожените си ревери, кашляше и се давеше от кълбата черен дим и миризмата на горяща плът. Успя някак си да се изправи на крака. Първият куршум разби капачката на коляното му, той зави и отстъпи назад в огъня, вторият счупи другия му крак и го събори. Мжитрик заудря безпомощно пламъците, писъците му потънаха в нарастващия рев на ада и той се превърна във факла.

Ишмаел и другият мъж изтичаха нагоре по стълбите към първата площадка и едва не се сблъскаха с останалите, които се бяха втурнали надолу и сега стояха зяпнали и гледаха гърчещото се тяло на Мжитрик — пламъците бяха обхванали ботушите му.

— Защо го направи? — попита смаян един от тях.

— Моят брат стана жертва в къщата, а също и братовчед ти.

— Такава е била Божията воля, но, Ишмаел... другарят генерал? Бог да ни пази, нали той ни снабдяваше с пари, оръжия и експлозиви — защо го уби?

— Защо не? Този кучи син беше нахален и нагъл поклонник на Сатаната! Дори не беше човек на Книгата — рече с презрение Ишмаел. — Там, откъдето е дошъл, има още дузини такива, хиляди. Те имат нужда от нас, не ние от тях. Заслужаваше да умре. Нали дойде сам, за да ме изкуши? — Той плю към тялото. — Важните хора трябва да имат телохранители.

От мазето изригна огнен стълб и те бързо се оттеглиха. Огънят обхвана дървените стъпала, плъзна нагоре. На улицата всички се качиха на камиона, който вече не беше линейка. Ишмаел погледна към обгърнатата от пламъци къща и се разсмя гръмогласно:

— Сега това куче гори в ада! Дано всички неверници загинат също толкова бързо.

В двора на двореца.

Ерики се беше облегал на вратата на хеликоптера и видя как изгаснаха лампите в покоите на хана на втория етаж. Провери

внимателно двамата упоени полицаи, дълбоко заспали в кабината, и се успокои. Затвори тихо вратата, пхна ножа си под колана и взе автомата. С ловкостта на нощен ловец се промъкна безшумно към двореца. Охраната на хана при портала не го забеляза — защо им трябваше да го наблюдават? Ханът им беше дал ясни нареждания да оставят пилота на мира и да не го дразнят, сигурно скоро щеше да се умори да си играе с машината. „Ако вземе някоя кола, оставете го. Ако полицията иска да си има неприятности, това си е тяхна работа.“

— Да, ваше височество — бяха отвърнали и двамата, доволни, че няма да отговарят за Носителя на Ножа.

Ерики се промъкна през предната врата и по слабо осветения коридор, който водеше към стълбите за северното крило, доста далече от покоите на хана. Изкачи се безшумно по стълбите и тръгна по друг коридор. Видя лъч светлина под вратата на техния апартамент. Влезе без колебание в преддверието и затвори тихо вратата. В другия край на стаята се намираше вратата, която водеше към спалнята им. Отвори я и за своя изненада видя Мина, прислужничката, коленичила до леглото. Масажираше дълбоко заспалата Азадех.

— О, моля да ме извините — заекна тя, ужасена от него като всички слуги. — Не чух ваше превъзходителство. Нейно височество поиска... поиска да продължа, докато мога с... с масажа, и да остана да спя тук.

Лицето на Ерики беше като маска, петната от масло по бузите му и по залепената на ухото му превръзка го правеха да изглежда още по-опасен.

— Азадех!

— О, няма да я събудите, ваше превъзходителство, тя взе... тя взе две хапчета за сън и ме помоли да я извиня, ако вие...

— Облечи я! — изсъска той.

— Но, ваше превъзходителство! — Мина пребледня. Сърцето ѝ едва не спря, като видя, ножа в ръката му.

— Облечи я бързо и ако издадеш дори един звук, ще те разпоря. Хайде! — Тя грабна халата ѝ. — Не това, Мина! Топли дрехи, дрехи за ски — в името на всички богове, няма значение кои, но побързай! — Наблюдаваше я, застанал между нея и вратата, за да не може да избяга. На нощната масичка беше кукрито в ножница. Испита угризение и отвърна поглед от него. Когато се увери, че Мина му се подчинява, взе

чантата на Азадех от тоалетката. Всичките ѝ документи бяха вътре — лична карта, паспорт, шофьорска книжка, акт за раждане, всичко. „Добре — помисли си той и благослови Айша за подаръка. Азадех му бе казала за него преди вечеря и той благодари на древните си богове, че му бяха дали плана тази сутрин. — Ах, мила, нима си помисли, че наистина ще те изоставя?“

В чантата ѝ беше и малката копринена торбичка за бижута, която изглеждаше по-тежка от обикновено. Очите му се разшириха при вида на смарагдите и диамантите, перлените огърлици и обици, които бяха сега в нея. „Останалото от Нажуд — помисли си той, — онова, което Хаким използва за пазарлък с хората от племената и което върнах от Баязид.“ Видя в огледалото как Мина зяпа в богатството, което държеше в шепата си. Азадех бе неподвижна, почти облечена.

— Побързай! — скръцна със зъби Ерики.

Засадата на пътя под двореца.

Сержантът от полицията и шофьорът му се взираха от колата, която чакаше край пътя, към двореца на четиристотин метра от тях. Сержантът използваше бинокъл. Виждаха се само бледите светлини от външната страна на огромния портал, никаква следа нито от охраната, нито от неговите двама души.

— Карай нагоре — рече неспокойно сержантът. — За Бога, нещо не е наред! Или са заспали, или са мъртви. Карай бавно и тихо.

Посегна към патрондаша на седалката и пъкна един патрон в цевта на пушката си. Шофьорът даде газ и подкара по тъмния път.

При портала.

Бабак, единият от охраната, се беше облегал на една колона от вътрешната страна на масивната желязна врата, която бе затворена и залостена. Другият пазач се беше свил наблизко върху някакви чували и спеше дълбоко. През решетките на вратата се виждаше обграденият със сняг път, който се извиваше надолу към града. Зад празния фонтан

във вътрешния двор, на стотина метра, беше хеликоптерът. Леденият вятър леко помръдваше перките.

Той се прозя и затупа с крака, за да пропъди студа, после се изпика през решетките, като разсеяно движеше струйката насам-натам. Когато ханът ги освободи и се върнаха на поста си, откриха, че двамата полицаи ги няма. „Отишли са да изкрънкат малко храна или да спят — бе казал той. — Проклетата да е цялата полиция.“

Бабак се прозя. Очакваше с нетърпение зората, когато щеше да се освободи от дежурство за няколко часа. Трябваше само да пропусне колата на пилота през вратата преди разсъмване, после да заключи отново — и в леглото при едно топло тяло. Почеса се автоматично по чатала, усети как членът му се размърдва и се втвърдява. Отпусна се назад, бръкна в гащите си, очите му проверяваха дали тежкото резе е на мястото си и дали малката странична врата също е залостена. В този момент улови някакво движение с крайчеца на очите си. Погледна натам. Пилотът се измъкваше от една странична врата на двореца с някакъв голям вързоп през рамо, ръката му вече не беше превързана и носеше автомат. Бабак бързо се закопча, смъкна пушката от рамото си и се прикри. Ритна предпазливо другия пазач, който се събуди без звук.

— Погледни — прошепна той. — Аз си мислех, че пилотът още е в кабината.

С широко отворени очи проследиха как Ерики продължи да се движи в сянката, после изведнъж се спусна през откритото пространство към хеликоптера.

— Какво носи? Какъв е тоя вързоп?

— Прилича на килим, навит килим — прошепна другият. Чу се как Ерики отвори вратата на кабината.

— Но защо? Какво прави, в името на Бога? Светлината беше много слаба, но зрението и слухът им бяха силни. Чуха някаква кола да се приближава, но вниманието им бе привлечено от отварянето на вратата на хеликоптера от другата страна. Зачакаха с притаен дъх и го видяха как изхвърли две неща, които приличаха на вързопи, под корема на хеликоптера, после се наведе под опашката и се появи от тяхната страна. За момент остана така, гледаше към тях, но не ги виждаше, после отвори вратата на кабината и се качи вътре с автомата. Навитият килим бе подпрян на съседната седалка.

Двигателите изведнъж заработиха и двамата пазачи подскочиха.

— Бог да ни пази, какво да правим?

— Нищо — рече нервно Бабак. — Нищо. Ханът ни каза точно: „Оставете го на мира, каквото и да прави. Той е опасен“ — така ни каза, нали? „Когато пилотът вземе колата на разсъмване, оставете го да замине.“ — Сега вече трябваше да говори високо през нарастващия шум. — Няма да правим нищо.

— Но не ни каза, че пак ще пуска двигателите, ханът не каза това, нито че ще се промъква с навит килим.

— Прав си. Божа работа, но си прав. — Безпокойството им нарасна. Не бяха забравили за хората от охраната, затворени и бити с камшик от стария хан, за неподчинение или невнимание, както и за изгонените от новия. — Двигателите като че ли работят добре сега, как мислиш? — И двамата вдигнаха поглед към втория етаж, етажа на хана, където светнаха лампи, после рязко се обърнаха към полицейската кола, която зави и спря пред портала. Сержантът изскочи от колата с фенер в ръка.

— Какво става, за Бога? — извика сержантът. — Отворете вратата! Къде са хората ми?

Бабак се втурна към страничната врата и дръпна резето. В пилотската кабина ръцете на Ерики се движеха колкото бе възможно по-бързо, ранената ръка му пречеше. По лицето му се стичаше пот и се смесваше със струйка кръв от ухото — превръзката му се бе отлепила. Беше се задъхал от дългото тичане от северното крило с Азадех, увита в килима, упоена и безпомощна, и ругаеше стрелките, за да ги накара да се вдигнат по-бързо. Видя, че светнаха лампи в апартамента на Хаким и няколко глави надникнаха през прозорците. Преди да излезе с Азадех, внимателно удари Мина така, че само да изгуби съзнание — надяваше се, че не я е наранил — за да предпази и нея, и себе си, та тя да не вдигне тревога или да не бъде обвинена в съучастничество. После уви Азадех в килима и закачи кукритото на колана си.

— Хайде — изръмжа той на стрелките и мерна двамата мъже в полицейски униформи край портала. Изведнъж хеликоптерът бе облян от лъч светлина от фенера. Стомахът му се сви. Ерики грабна автомата, без да мисли пхна цевта през прозореца и натисна спусъка, насочил оръжието нагоре.

Четиримата мъже се пръснаха, за да търсят прикритие — куршумите рикошираха от мазилката на портала. В паниката

сержантът изтърва фенера, но преди това всички видяха двете сгърчени, неподвижни тела на капрала и другия полицай, проснати на земята и вероятно мъртви. Щом стрелбата спря, сержантът запълзя към колата за пушката си.

— Стреляйте, за Бога — извика шофьорът. Възбуден, Бабак натисна спусъка, но куршумите отидоха встрани. Шофьорът несъзнателно излезе на открито, за да прибере фенера. Нов ред на автомата от хеликоптера го накара да отскочи назад: — Кучи син!... — Тримата се скриха в безопасност. Още един ред завъртя фенера и го разби.

Ерики видя как планът му за бягство се проваля. Хеликоптерът беше безпомощна мишена на земята. Времето му бе свършило. За частица от секундата помисли да изключи. Стрелките бяха твърде ниско. После изпразни автомата срещу портала със зловец боен вик, блъсна газта докрай и нададе още един първобитен вой, който смрази кръвта на всички, които го чува. Двигателите заработиха на пълна мощност, запищяха от напрежение... той бутна лоста напред и вдигна машината на няколко сантиметра над земята. Хеликоптерът политна напред с вдигната опашка, ските застъргаха през вътрешния двор, машината отскочи нагоре, издигна се и отново се спусна, отново отскочи и вече бе във въздуха, но се клатеше силно. При портала шофьорът изтръгна оръжието от единия от пазачите, приближи се до колоната, видя как хеликоптерът се измъква и натисна спусъка.

На втория етаж на двореца Хаким се бе надвесил от прозореца на спалнята си, замаян от хапчетата за сън. До него стоеше Маргол, телохранителят му. Видяха как хеликоптерът едва не се блъсна в един малък дървен клозет, ските откъртиха част от покрива, после машината продължи да се издига с клатушкане. Зад стената бе полицейската кола, в светлината на фаровете се виждаше силуетът на сержанта. Хаким го видя да се цели и пожела да не улучи.

Ерики чу как куршумите издрънчаха в метала, помоли се да не са засегнали нищо важно и се спусна опасно встрани от откритата външна стена към пространството, през което можеше да се промъкне в безопасност зад двореца. При силния завой навитият килим с Азадех падна и затисна таблото. За миг Ерики се обърка, после с всичка сила я отблъсна встрани. Раната на ръката му се отвори.

Зави зад северното крило. Хеликоптерът все още беше само на няколко стъпки над земята. Насочи се към външната стена, към колибата, където се бяха крили Рос и Гуенг. Беше все почти над земята. Един заблуден куршум проби вратата му и попадна в таблото с уредите, пръскайки стъкла на всички страни.

Когато хеликоптерът изчезна от погледа на Хаким, той изкуцука през огромната спалня покрай веселите пламъци на огъня в камината и излезе в коридора, за да погледне през другите прозорци.

— Виждаш ли го? — попита той, задъхан от напрежение.

— Да, Ваше височество — отвърна Маргол и посочи възбудено: — Ето там!

Хеликоптерът бе просто тъмен силует на още по-тъмен фон, после се включиха прожекторите на двореца и Хаким видя как той едва прелита над стената, само на няколко сантиметра, и се спуска надолу. След няколко секунди се появи пак — набираше скорост и височина. В този момент Айша се втурна по коридора и завика истерично:

— Ваше височество, Ваше височество... Азадех я няма, няма я... този дявол я е отвлякъл, а Мина е ударена и е в безсъзнание...

Хаким не можеше да се съсредоточи. Клепачите му страшно тежаха. Сигурно беше от хапчето.

— Какви ги говориш?

— Азадех я няма, сестра ви я няма, увил я е в килим и я е отвлякъл, взел я е със себе си... — Тя спря уплашена, като видя изражението на Хаким — лицето му изглеждаше пепелявосиво на бледата светлина, очите му се затваряха — тя не знаеше, че взима ханчета за сън. — Отвлякъл я е!

— Но това... това не е възможно... не е въз...

— О, така е, отвлякъл я е и Мина е в безсъзнание! Хаким примига насреща ѝ и заекна:

— Вдигни тревога, Айша! Ако е отвлечена... за Бога, вдигни... вдигни тревога! Взех приспивателни и... Ще видим утре, за Бога, сега не мога, не и сега, но ще изпратя някой... в полицията... при зелените... ще разглася, ще има ханска награда за главата му! Маргол, помогни ми да се върна в стаята.

В края на коридора се събираха изплашени слуги и хора от охраната. Айша изтича просълзена при тях, разказа им какво се бе

случило и какво е наредил ханът.

Хаким с мъка се добра до леглото и легна. Беше изтощен.

— Маргол, кажи... кажи на охраната да арестува ония глупаци при портала. Как можаха да допуснат това?

— Сигурно не са били бдителни, Ваше височество. — Маргол беше сигурен, че са виновни, някой трябваше да бъде виновен, въпреки че той присъстваше, когато ханът им каза да не пречат на пилота. Даде съответните нареждания и се върна. — Добре ли сте, Ваше височество?

— Да, благодаря ти. Не излизай от стаята... събуди ме на разсъмване. Поддържай огъня и ме събуди на разсъмване.

Хаким с благодарност се предаде на съня, който така изкусително го привличаше. Гърбът вече не го болеше, мисълта му бе съсредоточена върху Азадех и Ерики. Когато тя излезе от малката стая и ги остави сами с Ерики, той си бе позволил да покаже мъката си: „Няма изход от капана, Ерики. В капана сме, всички ние: ти, Азадех, аз. Все още не мога да повярвам, че тя ще се откаже от исляма, същевременно съм убеден, че тя няма да се подчини нито на мен, нито на теб. Не желая да я нараня, но нямам избор, безсмъртната ѝ душа е по-важна от временния ѝ живот.“

— Бих могъл да спася душата ѝ, Хаким. С твоя помощ.

— Как? — Забеляза напрегнатостта на Ерики, лицето му бе сковано, погледът — странен.

— Като отстраня необходимостта тя да унищожи душата си.

— Как?

— Да речем, просто да предположим, че този луд пилот не е мюсюлманин, а варварин, и толкова обича жена си, че става още полуд и вместо просто да избяга сам, внезапно я приспива, отвлича я, излита с нея от страната против волята ѝ и отказва да я пусне да се върне. В повечето страни съпругът може... може да предприеме крайни мерки, за да задържи жена си, дори насила да изиска подчинението ѝ и да я обуздае. По този начин тя няма да е нарушила клетвата си, няма да е необходимо да се отказва от исляма, няма да бъде необходимо да я нараниш, а аз ще задържа жена си.

— Това е измама! — рече озадачен Хаким. — Това е измама.

— Не, това е измислица, хипотеза, всичко е само хипотетично, просто измислица, но пък отговаря на правилата, които ти си се заклел

да спазваш, и никой няма да повярва, че сестрата на Горгонския хан по своя воля ще наруши клетвата си и ще се откаже от исляма заради един варварин. Никой. Дори сега ти не си сигурен, че тя ще го направи, нали?

Хаким се опита да открие някакъв пропуск. Нямахме никакви пропуски и той се изненада. Това щеше да реши повечето от... щеше ли да реши всичко, ако се осъществи? Ако Ерики го направеше без нейно знание и помощ... Да я отвлече! Вярно, никой не би повярвал, че тя по своя воля ще наруши клетвата си. Отвлечена! „Мога публично да го заклеймя, а тайно да се радвам, ако искам тя да замине, а той да остане жив. Но трябва, това е единственият начин! За да спася душата й, трябва да спася него.“

Той за миг отвори очи в тишината на спалнята. По тавана играеха отблясъци от огъня. Видя в тях Ерики и Азадех. „Бог ще ми прости — помисли си той, докато заспиваше. — Но дали ще я видя пак някога?“

Техеран, близо до университета: 11,58 през нощта.

Шаразад стоеше в студения мрак до фалангата Зелени ленти, които задържаха масата скандиращи мюсюлмани. Бяха плътно един до друг и скандираха дружно „Аллаххх-ул акбаррр“ — жива бариера срещу две-три хиляди леви студенти и агитатори, които се приближаваха по улицата. Фенерчета и горящи факли, подпалени коли, оръжия, палки, просто тояги. Пръстите ѝ стискаха автоматичния пистолет в джоба, гранатата беше готова в другия джоб.

— Бог е велик! — изкрещя тя.

Враговете се приближаваха бързо и Шаразад видя свитите им юмруци, възбудата и от двете страни нарастваше, виковете ставаха подрезгави, нервите по-опънати, тревогата растеше... „Няма друг бог, освен Бог...“ Сега вече бяха толкова близо, че можеше да различи отделни лица. Изведнъж разбра, че те не са тълпа сатанински революционери, поне не всички, че повечето от тях са студенти, мъже и жени на нейната възраст; жените бяха смели и без чадори, викаха за правата на жените, правото на глас и всички разумни, дадени от Бога, трудно извоювани неща, които нямаше да се върнат никога.

Върна се назад към замайващата възбуда на Похода на жените — всички облечени в най-хубавите си дрехи, с разпуснати коси, свободни като косите си, боркини за свобода и справедливост за всички във великата им нова ислямска република, където тя и нейният бъдещ син и Томи щяха да живеят щастливо навеки. Пред нея отново се изправи фанатикът с размахания нож, който унищожи бъдещето, но това вече нямаше значение. Ибрахим го спря, Ибрахим, водачът на студентите, той беше там, за да я спаси. „О, Ибрахим, тук ли си тази вечер, водиш ли ги така, както водеше нас? Тук ли си, пак в борба за свобода и справедливост и права на жените, или падна жертва в Ковис, както искаше, убивайки твоя зъл двулик молла, който уби баща ти, така както беше убит и моят?“

„Но... но татко бе убит от мюсюлмани, не от левичари — помисли си тя объркано. — А имахът все още е непреклонен, иска

всичко да бъде както по времето на пророка... А Мешанг... А Томи бе принуден да замине. И принудителен развод, и принудителен брак с оня мръсен старец, и никакви права!“

— Какво правя тук? — възкликна тя в бъркотията. — Би трябвало да съм оттатък, при тях, би трябвало да съм оттатък при тях, а не тук... не, не, и оттатък не! Ами детето ми, бъдещият ми син, това е опасно за него и...

Някъде изгърмя пистолет, след него други, лудницата стана всеобща. Хората отпред се мъчеха да се оттеглят, отзад напиреха да се включат в боя. Около Шаразад бушуваше някакво безумно море. Усети как я смазват и я носят напред, краката ѝ едва докосваха земята. Някаква жена до нея изпищя и падна под краката на тълпата. Един старец се препъна и изчезна отдолу, мърморейки Шахадата, като едва не я повлече след себе си. Нечий лакът я удари в корема, тя извика от болка и страхът ѝ се превърна в ужас.

— Томиии! Помогни миии... — изпищя Шаразад.

Стотина метра по-напред Том Локхарт бе притиснат от студентите към витрината на един магазин, палтото му бе разкъсано, фуражката му я нямаше. Бе по-отчаян от всякога. Часове наред бе търсил сред групите студенти, надявайки се въпреки всичко да я намери — сигурен беше, че е някъде сред тях. Къде другаде би могла да отиде? Определено не, не и в апартамента на онзи студент, който Джари каза, че били срещнали. Онзи Ибрахим, който не означавал нищо. „По-добре да е там, отколкото тук — помисли той отчаяно. — О, Господи, нека я намеря.“

Край него минаха някакви жени, повечето в западни дрехи, с джинси и якета, и в този миг той я видя. Опита се да си проправи път, но пак се бе припознал, извини се и отново се дръпна встрани, а след него се чуха няколко ругатни. Помисли, че я вижда от другата страна на улицата, но отново бе сбъркал. Момичето носеше дрехи за ски, подобни на тези на Шаразад, беше със същата прическа и на нейната възраст. Но носеше марксистко-ислямско знаме и огорчен от разочарованието си, той го наруга, мразеше го заради глупостта му. Виковете и лозунгите се набиваха в ушите му, възбуждаха го, искаше му се да грабне една тояга и да избие злобата от главите им.

„О, Господи, помогни ми да я намеря!“

— Бог е велик — промърмори той и въпреки че страшно се тревожеше за Шаразад, сърцето му ликуваше. „Сега, когато съм мюсюлманин, всичко е различно. Сега те ще ме приемат, аз съм един от тях, мога да отида на хадж в Мека, мога да влизам във всяка джамия, цветът или расата не означават нищо за Бог. Само вярата. Вярвам в Бог и че Мохамед е бил пророк на Бога. Няма да бъда фундаменталист, нито шиит. Ще бъда ортодоксален сунит. Ще си намеря учител и ще науча арабски. Ще летя за «Иран Ойл» и за новия режим и ще бъдем щастливи, Шаразад и аз...“

Някой стреля наблизко, във въздуха лумнаха пламъци от горяща барикада от гуми, малки групи крещящи студенти се хвърлиха срещу редиците зелени, отново се стреля, цялата улица изригна в крещящи притискащи се тела, по-слабите бяха смазани отдолу. Някакви полудели младежи го повлякоха със себе си към мястото на боя.

На осемдесет метра от него Шаразад пищеше, бореше се за живота си, опитваше се с блъскане и удари да си пробие път встрани, където щеше да е в относителна безопасност. Чадорът ѝ беше разкъсан, фереджето изчезна. Беше натъртена и коремът я болеше. Хората около нея вече се бяха превърнали в тълпа, налитаха срещу противниците си, всеки за себе си, но всички заедно, като някакво огромно животно. Боят пламваше ту тук, ту там, никой не знаеше кой е приятел или враг, освен моллите и зелените, които викаха и се мъчеха да контролират безредието. Ислямската тълпа се поколеба за миг, после с пронизителен рев тръгна напред. Слабите паднаха и бяха смазани. Мъже, жени. Писъци и викове, и хаос, всеки призоваваше собствения си Бог.

Студентите отчаяно продължаваха да се борят, но бяха повлечени. Безмилостно. Мнозина паднаха. Стъпкаха ги. Останалите разкъсаха редиците си, започна разгромът и двете страни се смесиха.

Локхарт използва ръста и силата си, за да си пробие път, и застана между две коли, защитен от тях за момент. На няколко метра встрани видя малка крива уличка, която водеше към порутена джамия — там би могъл да намери убежище. Някъде напред избухна резервоарът на кола, пръснаха огромни пламъци. Щастливците умряха веднага, ранените запищяха. В светлината на пламъците му се стори, че я мерна, после някаква група бягащи младежи налетя върху него, в гърба му се стовари юмрук, изблъскаха го от пътя и той падна в

краката им. Шаразад бе само на тридесет метра. Косата ѝ беше разрошена, дрехите ѝ разкъсани, все още бе притисната от тълпата, влачена от неумолимата ѝ сила, продължаваше да пици, но никой не я чуваше и не се интересувахе от нея.

— Томиии... Помогни миии...

Тълпата за миг се раздели. Тя се втурна към пролуката и си проправи път към затворените, заключени магазини и паркираните коли. Безредието намаляваше. Ръцете се опитваха да разчистват пространство, изтриваха потта и мръсотията; мъжете започнаха да забелязват съседите си.

— Проклета комунистическа блудница — извика мъжът зад нея; очите му се бяха изцъклили от гняв.

— Не съм, не съм, аз съм мюсюлманка — извика тя, но ръцете му хванаха якето ѝ, дръпнаха ципа, ръката му потъна вътре и я хвана за гърдите.

— Блудница! Мюсюлманките не се показват, мюсюлманките носят ча...

— Загубих го! — Скъсаха ми го! — изпищя тя.

— Блудница! Проклета да си! Нашите жени носят чадор.

— Загубих го! — Скъсаха ми го! — изпищя тя отново и се опита да се откъсне. — Няма друг...

— Блудница! Курва! Сатана! — крещеше той, глух за думите ѝ, полудял, усещането на гърдата ѝ през копринената риза и фланелката допълнително го възпламеняваше. Пръстите му се забиха в коприната и я разкъсаха, той вече стискаше гърдата ѝ, с другата ръка я притискаше към себе си, за да я остави без дъх, а тя риташе и пищеше. Околните ги блъскаха или се опитваха да ги заобиколят, трудно беше да се види в мрака само на светлината на огньовете, не знаеха какво става — само че някой бе хванал някаква курва от левите тук, сред редовете на вярващите. „За Бога, тя не е от левите, чух я да вика за Имама...“ — извика някой, но викове отпред го заглушиха, някъде пак се сбиха и мъжете се забутаха напред, за да помогнат, други пък си пробиваха път с лакти назад — и онзи, който я беше познал, изруга.

Тя се бореше с нокти, с крака и зъби, дъхът му и мръсните думи я задушаваша. С последни усилия призова Бога за помощ, замахна нагоре, не улучи и се сети за пистолета. Стисна го в ръка, опря го в нападателя и натисна спусъка. Мъжът изпищя, куршумът разкъса

гениталиите му, той се строполи с вой. Изведнъж около нея настъпи тишина. Хората се отдръпнаха. Тя измъкна ръката си от джоба, продължаваше да държи пистолета. Някакъв мъж до нея го грабна.

Шаразад се взря с невидящ поглед в нападателя си, който се гърчеше и стенеше в праха.

— Бог е велик — промълви тя, после забеляза разкъсаните си дрехи и се загърна с якето, вдигна поглед и видя омразата около себе си. — Той ме нападна... Бог е велик, Бог е велик...

— Тя го казва само така, лъже, тя е от левите... — изпищя някаква жена.

— Вижте дрехите ѝ, тя не е от нашите...

Само на няколко метра Локхарт се надигаше от праха, главата го болеше, ушите му бучаха, едва виждаше и чуваше. С мъка се изправи и се запровира към пряката и безопасността. Други си бяха помислили същото и малката уличка вече бе задръстена. В този миг гласът ѝ, примесен с чужди викове, стигна до него и той се обърна.

Видя я в отчаяно положение, опряна на стената, а около нея тълпа; дрехите ѝ бяха разкъсани, ръкавът на якето отпран. Държеше граната. В този миг някакъв мъж тръгна към нея, тя дръпна халката и той замръзна, всички започнаха да се отдръпват. Локхарт проби кордона и се спусна към нея, хвана гранатата и я стисна.

— Оставете я на мира! — изрева той на фарси и застана пред нея, за да я защити. — Тя е мюсюлманка, кучи синове! Тя е мюсюлманка и моя съпруга! И аз съм мюсюлманин!

— Ти си чужденец, а тя е левичарка! — изкрещя един мъж.

Локхарт се спусна към него и юмрукът му, брониран с гранатата, разби челюстта му.

— Бог е велик — изрева Локхарт. Други подеха вика, а онези, които не му вярваха, не направиха нищо, страхуваха се от него, но повече се страхуваха от гранатата. Локхарт хвана Шаразад със свободната си ръка и я поведе, почти я понесе към първата редица, стиснал гранатата в ръката си. — Моля, пропуснете ни, Бог е велик, мир вам. — Първата редица се раздели, после и следващата и той мина напред, мърморейки: — Бог е велик... Мир вам. — Повтаряше го непрекъснато, докато излезе от кордона и тръгна по улицата, препъвайки се в мръсотията и дупките, блъскайки тук-там хора в тъмното. До джамията имаше няколко светлини. Той спря пред

чешмата и с една ръка плисна малко вода в лицето си, мислите му още се въртяха в безпорядък. — Господи — промърмори Том и се наплиска пак.

— О, Томиии! — извика Шаразад. Гласът ѝ беше далечен и непознат, на пресекулки. — Откъде дойде, откъде, о, аз... толкова се страхувах, толкова се страхувах.

— И аз — заекна той, думите излизаха с мъка от гърлото му. — Търся те от часове, мила. — Той я привлече към себе си. — Добре ли си?

— О, да, да. — Тя го прегърна здраво и зарови лице в рамото му.

Изведнъж се чу стрелба, виковете се усилиха. Той инстинктивно я притисна здраво, но усети, че тук нямаше опасност. Тълпите, които, минаваха край тях, едва се различаваха в полумрака, стрелбата се чуваше все по-далече и шумът на бунта намаляваше.

„Най-после сме в безопасност. Не, още не, ами гранатата — няма халка, за да я обезопасим, няма как да я обезопасим. — Над главата ѝ и над главите на минавачите видя една изгоряла сграда до джамията, от другата страна на малкия площад. — Мога да се отърва от нея там, без опасност“ — убеждаваше се той. Все още не мислеше ясно, държеше Шаразад в прегръдките си и набираше сили от нея. Тълпата бе нараснала и задръстваше пътя им. Докато не намалееха хората, щеше да е трудно и опасно да се изхвърли гранатата.

Том придърпа Шаразад към чешмата, където беше по-тъмно.

— Не се безпокой. Ще почакаме малко и после ще тръгнем. — Говореха на английски, тихо — толкова много имаха да си разказват, толкова много въпроси. — Сигурна ли си, че си добре?

— Да, о, да. Как ме намери? Как? Кога се върна? Как ме намери?

— Аз... пристигнах тази вечер и отидох в къщата, но тебе те нямаше. Шаразад, аз станах мюсюлманин — изрече той на един дъх.

Тя ахна.

— Но... нали беше само номер, да се измъкнем, от тях!

— Не, кълна се! Наистина. Кълна се. Казах Шахадата пред трима свидетели — Мешанг, Зара и Джари, и вярвам. Наистина вярвам. Сега вече всичко ще бъде наред.

Неверието ѝ изчезна, като видя радостта му. Той ѝ разказваше отново и отново какво се бе случило.

— О, това е чудесно, Томи — рече тя извън себе си от щастие и същевременно безкрайно сигурна, че за тях нищо няма да се промени. „Нищо няма да промени Мешанг — помисли си тя. — Мешанг ще намери начин да ни унищожи, независимо дали Томи е вярващ, или не. Нищо няма да се промени, разводът ще остане, бракът ще остане. Освен...“ Страхът ѝ изчезна. — Томи, можем ли да напуснем Техеран тази нощ? Можем ли да избягаме тази нощ, мили?

— Няма нужда, не и сега. Имам чудесни планове. Напуснах С-Г. Сега, когато съм мюсюлманин, мога да остана и да летя за „Иран Ойл“, не разбираш ли? — И двамата не забелязваха тълпите, които се бяха съгъстили, нетърпеливи да се приберат. — Няма нужда да се тревожиш, Шаразад.

Някой се препъна и се блъсна в него, после още един, тълпата се люшна към тях, застрашаваше малкото им убежище. Шаразад видя как Том отблъсна един човек и останалите започнаха да ругаят.

— Да си вървим вкъщи, съпруже — рече тя високо, на груб фарси. Искаше да го предупреди, стисна здраво ръката му и му прошепна: — Говори на фарси! — После малко по-високо: — Тук не е безопасно, ще можем да си поговорим по-добре вкъщи.

— Да, да, жено. По-добре да вървим вкъщи.

По-добре беше да вървят, така беше по-безопасно, Шаразад беше тук и утре щяха да решат, утре, а тази вечер щеше да има вана, сън и храна, и сън без никакви сънища, и само щастие.

— Ако искахме да заминем тайно тази нощ, бихме ли могли? Бихме ли могли, Томи?

Умората го надвиваше и той едва не ѝ се скара. Не разбираше ли какво ѝ бе казал току-що? Но сдържа гнева си и само отвърна:

— Сега не е необходимо да бягаме.

— Ти си напълно прав, съпруже, както винаги. Но бихме ли могли?

— Да, да, предполагам — рече той уморено и ѝ каза как. Спираха и тръгнаха отново с останалите пешеходци. Уличката се стесняваше все повече.

Шаразад сияеше. Беше съвсем сигурна, че ще го убеди. Утре ще заминат. „Утре сутринта ще събера бижутата си, ще се престоря пред Мешанг, че ще се срещнем с него на пазара по обед, но дотогава вече ще летим на юг с хеликоптера на Томи. Той може да долети до

държавите в Залива, до Канада, до където и да е, където можеш да бъдеш мюсюлманин, без да те заплашва нищо — така ми казаха, когато отидох в посолството. И скоро, след месец-два, ще се върнем у дома в Иран и ще живеем тук завинаги.“

Доволна, тя се притисна още по-силно до него. Скрити в тълпата и мрака, двамата вече не се страхуваха, бяха сигурни, че бъдещето им ще е чудесно. „Сега вече, когато е правоверен, той ще отиде в рая, Бог е велик, Бог е велик, и аз ще отида в рая, ще бъдем заедно, с Божиата помощ ще народим синове и дъщери. А после, когато остареем, ако той умре пръв, на четиридесетия ден аз ще се погрижа духът му да бъде почетен както подобава и после ще прокълна по-младата му жена или жени и техните деца, после ще си уредя работите и спокойно ще чакам да се присъединя към него — когато Бог повели.“

— О, толкова те обичам, Томи, и така съжалявам, че си имал толкова неприятности... неприятности заради мен...

Излязоха от тясната пряка на някаква по-широка улица. Тълпите бяха още по-гъсти, запълваха я цялата, но имаше някаква лекота във всички — мъже, жени, молли, Зелени ленти, млади и стари. Нощта бе прекарана добре и Божието дело бе свършено.

— Аллах-ул акбар! — извика някой и думите заехтяха отново и отново, повторени от хиляди гърла. Някъде зад тях една нетърпелива кола подскочи, блъсна няколко пешеходци, те се блъснаха в други, които пък блъснаха други сред ругатни и смях — изпопадаха като плочки на домино. Шаразад и Локхарт бяха сред падналите, но никой не пострада. Той я бе хванал здраво и смеейки се, двамата поседяха на земята за момент. Том все още здраво стискаше гранатата. Не чуха предупредителното й съскане — без да усети, при падането си той бе пуснал дръжката за миг, но това бе достатъчно. Един безкраен миг той ѝ се усмихваше и тя му се усмихваше.

— Бог е велик — рече тя радостно и той отвърна със същата увереност. И в същия миг умряха.

СЪБОТА 3 МАРТ 1979 Г.

70

Ал Шаргаз: 6,34 сутринта.

Слънчевият диск се показва иззад хоризонта и превърна черната пустиня в алено море, обогряйки и стария пристанищен град, и Залива зад него. Мюезините започнаха молитвата от високоговорителите на джамиите, но музиката на гласовете им не зарадва Гавалан и останалите служители на С-Г на верандата на хотел „Оазис“, където привършваха бързата си закуска.

— Действа ти на нервите, а, Скраг? — попита Гавалан.

— Точно така, приятел — отвърна Скрагър. Той, Руди Луц и Петикин бяха на масата на Гавалан, всички уморени и унили. Почти пълният успех на „Вихрушка“ се превръщаше в катастрофа. Дюбоа и Фоулър още ги нямаше, в Бахрейн Макайвър още не беше въвн от опасност. Том Локхарт остана в Техеран, Бог знае къде. Никакви новини за Ерики и Азадех. Предишната нощ повечето от тях не бяха спали. А днес по залез срокът изтичаше.

От мига, в който вчера започнаха да се приземяват хеликоптерите, всички бяха помагали да ги разглобят, сваляха роторите и опашките, за да ги качат на товарните самолети, когато пристигнат. Ако пристигнат. Снощи Роджър Нюбъри се върна от срещата с външния министър в двореца на Ал Шаргаз в лошо настроение: „Нищо не мога да направя, Анди. Министърът каза, че новият ирански представител или посланик го е помолил да направи с шейха лична инспекция на летището, защото видял осем или девет странни 212-ки и претендира, че това са «отвлечени» ирански машини. Министърът каза, че естествено Негово височество шейхът се е съгласил — как би могъл да откаже? Инспекцията ще бъде проведена при залез-слънце заедно с посланика, аз имам «сърдечна покана» като британски

представител за проверка на документите, а ако някои от тях се окажат подозрителни, приятелю, направо загазваме!“

Гавалан не мигна цяла нощ, опитвайки се да ускори пристигането на самолетите или да намери заместители от всеки международен източник, за който можа да се сети. Не успя. Настоящите му превозвачи в най-добрия случай можеха „евентуално“ да изтеглят пристигането към утре, неделя, по обед.

— Проклетници — промърмори той и си наля още кафе. — Когато ти трябва два 747, няма нито един, а обикновено само с едно обаждане можеш да събереш петдесет.

Петикин се тревожеше не по-малко и за Макайвър в болницата в Бахрейн.

Чак на обед щяха да научат доколко сериозен е бил сърдечният удар. „Pas de probleme — бе казал снощи Жан-Люк. — Разрешиха на Джени да остане в съседната стая в болницата, докторът е най-добрият в Бахрейн, и аз съм тук. Отложих полета си за вкъщи и ще чакам, но ми изпратете утре пари, за да платя сметките.“

Петикин си играеше с чашката за кафе, закуската му бе недокосната. Вчера цял ден и цяла нощ бе помагал да приготвят хеликоптерите и не бе имал никаква възможност да се види с Паула, а тази сутрин тя трябваше да излети отново за Техеран да евакуира италианци и щеше да се върне чак след два дни. Гавалан беше наредил всички участници във „Вихрушка“ незабавно да се оттеглят от района на Залива в очакване на проверка. „Трябва да внимаваме много — бе казал той на всички. — Засега всички трябва да заминат.“

— Прав си, Анди — каза по-късно Петикин. — Но Том и Ерики? Би трябвало да оставим някого тук, аз с удоволствие ще оста...

— За Бога, Чарли, стига — избухна Гавалан. — Да не мислиш, че не се тревожа за тях? А Фоулър и Дюбоа? Трябва да вършим нещата едно по едно. Всички, които не са необходими тук, трябва да заминат пред залез-слънце и ти си един от тях!

Беше към един през нощта в офиса и Петикин бе дошъл да смени Скот, който с помътнели очи дежуреше на ВЧ-то. Цяла нощ нямаше никакви обаждания. Към пет сутринта Ногър Лейн го бе сменил и той слезе да закуси. Гавалан, Руди и Скрагър вече бяха седнали.

— Нещо ново за самолетите, Анди?

— Не, Чарли, все още най-рано утре по обед — бе отвърнал Гавалан. — Сядай да пиеш кафе.

После дойде утрото и мюезините. А сега напевът им спря. Част от напрежението изчезна от верандата.

Скрагър си наля още една чаша чай — стомахът му още бе раздразнен. Отново сякаш студен вятър премина през корема му и той забърза към тоалетната. Спазъмът премина бързо, без почти никакви резултати, но нямаше кръв. Доктор Нът бе казал, че едва ли е дизентерия. „Просто пази малко диета няколко дни, Скраг. Утре ще получи резултатите от изследванията.“ Бе казал на доктора за кръвта в урината и за болката в стомаха през последните няколко дни. Ако беше скрил, щеше непростимо да изложи на допълнителна опасност и пътниците си, и хеликоптера.

— Скраг, най-добре ще е да останеш за няколко дни в болницата — предложи доктор Нът.

— Разкарай се, пръч такъв! Знаеш ли колко работа ме чака!

Когато се върна на масата, забеляза надвисналото униние. Мразеше го, но не можеше да предложи никакво разрешение. Оставаше само да се чака. Нямаше как да минат транзитно през Саудитска Арабия, Емирствата или Оман и никаква възможност да получат разрешение до няколко дни. Беше предложил на шега да сглобят отново хеликоптерите, да разберат кога е следващият британски супертанкер през Ормузкия проток, да излетят и да кацнат на него: „... просто ще отплуваме в синевата и ще слезем в Момбаса, или ще заобиколим Африка и ще слезем в Нигерия.“

— Ей, Скраг — възхити се Воси. — Това е страхотно! Едно пътуване по море ще ми дойде добре. Какво ще кажеш, Анди?

— Ще ни арестуват и ще ни пъхнат в дранголника, преди да завъртим роторите.

Скрагър седна и отпъди една муха. След изгрева слънцето вече не беше толкова червено и всички носеха тъмни очила, за да се предпазят от блясъка му.

Гавалан допи кафето си.

— Е, отивам в офиса да се опитам да направя нещо. Ако ви трябва, там съм. Кога ще свършите, Руди?

Руди отговаряше за подготовката на хеликоптерите.

— Сроктът ти беше днес на обед. Значи днес на обед. — Той допи последната глътка кафе и стана. — Време е да тръгваме, meine Kinder! — Чуха се одобрителни възклицания и останалите наставаха. Тръгнаха към колите, които ги чакаха отвън.

— Анди — рече Скрагър. — Ще дойда с тебе, ако нямаш нищо против.

— Добре, Скраг. Чарли, няма нужда да ходиш с екипа на Руди, тъй като изпреварваме графика. Защо не наминеш към офиса по-късно?

— Благодаря. — Петикин му се усмихна. Паула щеше да излезе от хотела си чак към десет. Щеше да има достатъчно време, за да се види с нея. И какво щеше да й каже? Той им махна за довиждане.

Гавалан подкара през портала. Летището още беше отчасти в сянка. Няколко реактивни самолета вече подгряваха двигателите си, навигационните светлини бяха запалени. Евакуацията от Иран все още бе на първа линия. Той погледна към Скрагър и забеляза болезнената му гримаса.

— Добре ли си?

— Разбира се, Анди. Само малко ме боли стомахът. Бях закъсал много в Нова Гвинея и оттогава винаги внимавам. Ако успея да си намеря малко от еликсира на доктор Колиз Браун, ще мога да тръгна! — „Еликсирът“ бе чудесна, силно ефективна тинктура, против дизентерията по време на Кримската война, изобретена от доктор Колиз Браун, хирург от английската армия. — Шест капки и няма никакви проблеми!

— Прав си, Скраг — отвърна разсеяно Гавалан. Чудеше се дали „Пан Ам Фрейтинг“ няма някой отложен полет. — Аз никога не пътувам без „Колиз“... чакай малко! — Лицето му изведнъж светна. — Спасителният ми комплект! Там има малко. Лиз винаги ми го пъха в куфара. Лекарството на Колиз Браун, тигров балсам, аспирина, един златен суверен и кутия сардини.

— Сардини ли?

— В случай, че огладнея. — Гавалан се радваше, че може да говори за странични неща и да не мисли за надвисналата катастрофа. — Лиз и аз имаме един приятел, запознахме се преди години в Хонконг — казва се Марлоу, писател е. Той винаги си носеше една

консерва за всеки случай, а ние с Лиз винаги му се смеехме. Това стана някакъв символ, който ни напомня какъв късмет всъщност имаме.

— Питър Марлоу? Онзи, който написа „Чанги“ — за лагера за военнопленници в Сингапур?

— Да. Познаваш ли го?

— Не. Но прочетох тази книга. Другите не, но тази я прочетох. — Скрагър изведнъж се сети за собствената си война срещу японците, а после за Касиги и „Иран-Тода“. Снощи бе звънял по хотелите, за да открие Касиги, и накрая успя — беше се регистрирал в „Интернационал“. Остави му съобщение, но той още не беше се обадил. „Може би е отвлечен от това, че го провалих — рече си той, — и задето не можем да му помогнем за «Иран-Тода». Не мисли за това! Бандар-е Делам и «Иран-Тода» сякаш бяха преди две години, а не само преди два дни. И така да е, ако не беше той, още щях да бъде прикован с белезници за онова проклето легло.“

— Жалко, че не всички си имаме кутия със сардини, Анди — каза той. — Всъщност ние забравяме късмета си, нали така? Виж какъв късмет имаме да се измъкнем от Ленгех. Ами Дюк? Скоро ще се оправи напълно. Само милиметър и щеше да бъде мъртъв, но не е. Същото е и със Скот. Ами „Вихрушка“! Всички момчета се измъкнаха, а и машините ни. Ерики е в безопасност. Мак ще се оправи, ще видиш! Дюбоа и Фоулър? Все някога ще се случи, но засега не е, доколкото знаем, така че можем да се надяваме. Том? Е, той сам си го избра, но ще се измъкне.

Близо до ирано-турската граница: 7,59 сутринта.

На хиляда и двеста километра на север Азадех прикриваше очи с ръка срещу изгряващото слънце. Беше видяла как нещо блесна в долината под тях. Дали бе отразена светлина от оръжие, или от сбруя? Тя приготи пушката и вдигна бинокъла. Зад нея Ерики лежеше проснат на одеялата в отворената кабина и спеше дълбоко. Лицето му беше бледо и бе загубил много кръв, но според нея беше добре. През бинокъла не видя нищо повече. Пейзажът долу бе покрит със сняг, тук-там имаше по някое дърво. Пусто. Нямахме села, нямахме дим. Денят беше хубав, но много студен. Нямахме облаци, а през нощта вятърът бе

стихнал. Тя бавно огледа долината. На няколко километра имаше село — не го бе забелязала преди.

Хеликоптерът беше кацнал на едно скалисто плато, сред извивките на планината. Снощи, след бягството от двореца, Ерики се беше загубил — случаен куршум бе разбил част от уредите. Боеше се да не свърши горивото и тъй като не можеше едновременно и да лети, и да спре изтичането на кръвта от ръката си, реши да рискува и да кацне, за да изчака утрото. Когато кацнаха, той измъкна килима от кабината и го разви. Азадех все още спеше спокойно. Превърза раната си, доколкото можа, и уви Азадех отново в килима, за да ѝ е топло, извади оръжията и се облегна на ската, за да пази. Но колкото и да се опитваше, не можа да задържи очите си отворени.

Събуди се изведнъж. Предутринното небе изсветляваше. Азадех бе все още сгушена в килима, но вече го наблюдаваше.

— Значи така. Ти си ме отвлякъл!

После престорената ѝ студенина изчезна и тя се промъкна в прегръдките му, целуваше го и му благодареше, че е разрешил така мъдро дилемата и за тримата, и му каза речта, която си беше репетирала:

— Знам, че една съпруга не може да направи много срещу съпруга си, Ерики — всъщност почти нищо. Дори в Иран, въпреки че сме цивилизовани, дори тук една жена е почти робиня, а имамът е съвсем наясно относно съпругеските задължения, и в Корана... в Корана и Шариата нейните права са съвсем ясни. Знам освен това, че съм омъжена за неверник, и открито се заклевам, че ще се опитвам да избягам поне веднъж на ден, за да се върна и да изпълня клетвата си. И въпреки че ще ме е страх и че знам, че ще ме хващаш всеки път и че ще ме държиш без пари, или че ще ме биеш и че ще трябва да се подчинявам на всичко, което наредиш, ще го направя. — Очите ѝ преливаха от щастливи сълзи. — Благодаря ти, мили, толкова се боях...

— Би ли го направила? Да се откажеш от своя Бог?

— О, Ерики, колко се молах Бог да те напъти.

— Би ли го направила?

— Сега няма нужда дори да мислим за немислимото, нали, моя любов?

— А — рече той разбиращо. — Значи си знаела, така ли? Знаела си, че ще постъпя така!

— Знам само, че съм твоя съпруга, обичам те, трябва да ти се подчинявам, ти ме отведе без моя помощ и против волята ми. Не е необходимо никога вече да го обсъждаме. Моля те!

Той я погледна замаян и объркан. Не можеше да разбере как така е толкова бодра и толкова лесно се е събудила след приспивателното. Приспивателното!

— Азадех, трябва да поспя поне един час спокойно. Съжалявам, не мога да продължа. Без поне един час да си почина не мога. Тук би трябвало да сме в безопасност. Ти пази, би трябвало да сме в безопасност.

— Къде сме?

— Все още в Иран, някъде близо до границата. — Той ѝ подаде заредения автомат — знаеше, че може да го използва. — Един от куршумите разби компаса. — Той тръгна към кабината, олюля се, примъкна някакви одеяла и легна. Заспа мигновено. Докато чакаше да се разсъмне, тя си мислеше за бъдещето и за миналото им. Трябваше да му обясни за Джони. „Колко е странен животът. Хиляди пъти си мислех, че ще се разпищя, увита в този гаден килим, докато се преструвах, че съм упоена. Като че ли съм толкова глупава да се упоя, при положение че може да се наложи да помогна да се отбраняваме! Толкова лесно беше да заблудя Мина и моя любим Ерики, и дори Хаким. Вече не го обичам. «Вечната ѝ душа е по-важна от преходното ѝ тяло!» Той би ме убил. Мен! Своята любима сестра! Но аз го надхитрих.“

Беше много доволна от себе си и от Айша, която ѝ обади шепнешком за тайните места за подслушване, така че когато излезе от стаята, преструвайки се на ядосана, и остави Хаким и Ерики сами, побърза да чуе какво си говорят. „О, Ерики, бях ужасена, че ти и Хаким няма да повярвате, че наистина ще наруша клетвата си, и се тревожех, че намеците, които ти правех цяла вечер, няма да помогнат за идеалния ти план. Но ти беше дори по-добър от мен, ти дори уреди и хеликоптера. О, колко хитър беше, и аз бях, заедно бяхме. Аз дори направих така, че ти да вземеш чантата ми и торбичката с бижутата от Нажуд, която измъкнах от Хаким, така че сега сме богати и в

безопасност, стига да успеем да се измъкнем от тази забравена от Бога страна.“

„Тя е забравена от Бога, мила моя“ — беше казал Рос, когато го видя за последен път в Техеран, точно преди да я напусне. Не можеше да понесе да се разделят, без да се сбогуват; бе отишла при Толбът да пита за него и после, след няколко часа той почука на вратата ѝ. Бяха сами в апартамента.

— Най-добре е да напуснеш Иран, Азадех — каза той. — Твоят любим Иран е съсипан. Тази революция е като всички останали: нова тирания заменя старата. Новите управници ще наложат своя закон, своята версия на Божия закон, така както шахът наложи своята. Вашите аятоласи ще живеят и умират като папи — някои добри, някои лоши, а някои зли. С времето светът ще стане малко по-добър, с вярата в човека, който изпитва нужда да хапе, да удря, да убива, да мъчи и изтезава ще, стане малко по-човешки и малко по-сдържан. Само хората объркват света, Азадех. И главно мъжете. Знаеш ли, че те обичам?

— Да. Ти го каза в селото. А ти знаеш ли, че те обичам?

— Да.

Толкова лесно беше да се върнат назад в утробата на времето, както когато бяха малки.

— Но ти вече не си малка, а аз съм тъжен, Азадех.

— Това ще мине, Джони — бе отвърнала тя, искайки той да е щастлив. — Ще премине, както ще преминат и тревогите на Иран. От векове сме имали ужасни времена, но те са преминавали. — Спомняше си как седяха заедно, вече не се докосваха, но бяха толкова близки.

После той се усмихна, вдигна ръка за своя поздрав — „Да не ти пука от нищо!“ — и тихо си отиде.

Отново нещо блесна в долината. Безпокойството ѝ се върна. Нещо мръдна между дърветата и тя ги видя.

— Ерики! — Той се събуди моментално. — Виж там. Двама мъже на коне. Приличат на хора от племената. — Тя му подаде бинокъла.

— Виждам ги. — Мъжете бяха въоръжени и препускаха в дъното на долината. Бяха облечени като планинци, прикриваха се там, където беше възможно. Ерики вдигна бинокъла до очите си. Видя как от време на време поглеждат нагоре към тях. — Вероятно виждат хеликоптера, но се съмнявам дали могат да видят нас.

— Насам ли идват?

— Може би. — През болката и умората си той усети страха в гласа ѝ. — Вероятно да. Ще стигнат за половин час. Имаме достатъчно време.

— Търсят ни. — Лицето ѝ бе пребледняло. Тя се сгуши в Ерики. — Хаким сигурно е вдигнал тревога навсякъде.

— Не би го направил. Той ми помогна.

— Това беше, за да избягаш. — Тя нервно огледа платото, дърветата и планината, после отново погледна двамата мъже. — Но щом вече си избягал, той ще действа като хан. Не познаваш Хаким, Ерики. Той е мой брат, но преди всичко е хан.

През бинокъла той видя полускритото край пътя село. Слънчевите лъчи проблясваха по телефонните жици. Безпокойството му нарасна.

— Може би са само селяни, любопитни да видят кои сме. Но няма да чакаме, за да разберем. — Той ѝ се усмихна уморено. — Гладна ли си?

— Да, но съм добре. — Тя забързано започна да сгъва килима, който бе много стар, безценен и един от любимите ѝ. — Повече съм жадна, отколкото гладна.

— И аз, но сега се чувствам по-добре. Сънят му помогна. — Погледът му обходи планините, сверявайки видяното с онова, което помнеше от картата. Погледна за последен път към мъжете, все още далече долу. За известно време бяха в безопасност, освен ако нямаше други наоколо. Той тръгна към кабината. Азадех набута килима отзад и затвори вратата. Забеляза в нея дупки от куршуми, които не бе виждала преди. В гората, много по-близо до тях, проблесна слънчево отражение, но никой от двамата не го видя.

Главата на Ерики го болеше, чувствуваше се слаб. Натисна пусковия бутон. Загряване — незабавно и точно. Бърза проверка на уредите. Оборотомерът беше разбит, нямаше компас, нямаше автоматичен засечник. Някои от уредите не му бяха нужни — шумът на двигателите щеше да му подсказе кога стрелките са навлезли в зеления сектор. Стрелките на резервоарите обаче бяха застинали на една четвърт. Нямаше време да проверява дали са в изправност и дали има други повреди, а дори и да имаше, какво би могъл да направи? „Всички богове — големи и малки, стари и нови, живи или мъртви,

или вие, които тепърва ще се родите, бъдете днес на моя страна, ще имам нужда от цялата помощ, която можете да ми дадете.“ Погледът му падна върху кукрито — смътно си спомняше, че го бе пхнал в джоба на седалката. Несъзнателно протегна ръка и го докосна. Допирът до него го опари.

Азадех побърза да се качи при него. Вихърът от роторите, които набираха скорост, я блъскаше и от това ѝ стана още по-студено. Тя седна и заключи вратата, отвърщайки очи от петната съсирена кръв по седалката и на пода. Усмивката ѝ застина, като видя замисления му, странен вид — ръката му почти стигаше до кукрито. Отново се зачуди защо го е взел.

— Добре ли си, Ерики? — попита тя, но той сякаш не я чу. „Иншаллах. По Божията воля той е жив, и аз съм жива, заедно сме и почти в безопасност. Но отсега аз трябва да поема товара и да се погрижа за нас. Той още не е моят Ерики нито на вид, нито по дух. Сякаш чувам лошите мисли, които се блъскат в главата му. Скоро злото отново ще надделее над доброто. Бог да ни пази.“ — Благодаря, Ерики — каза гласно тя и взе слушалките, които той ѝ подаде. Мислено се подготвяше за битка.

Той провери дали коланът ѝ е закопчан и регулира звука в слушалките.

— Чуваш ме добре, нали?

— О, да, мили. Благодаря.

Част от вниманието му бе насочено към шума на двигателите — трябваше да минат още една-две минути, преди да могат да излетят.

— Нямаме достатъчно гориво, за да стигнем до Ван, където е най-близкото летище в Турция — бих могъл да отида на юг до болницата в Резайех за гориво, но е твърде опасно. Ще карам малко на север. Видях натам едно село и път. Може би това е пътят Хвой-Ван.

— Добре, да побързаме, Ерики, тук не се чувствам в безопасност. Има ли някакви летища наблизо? Хаким сигурно е алармирал полицията, а те са съобщили на авиацията. Можем ли да излетим?

— Само още няколко секунди, двигателите са почти готови. — Той видя безпокойството и красотата ѝ и представата за нея и Джон Рос заедно отново изникна в ума му. Насила я отпъди. — Мисля, че има летища в граничния сектор. Ще летим докъдето можем. Според мен имаме достатъчно гориво, за да минем границата. — Ерики се

опита да изглежда безгрижен. — Може би ще успеем да намерим бензиностанция. Мислиш ли, че ще приемат кредитна карта?

Тя се засмя нервно и вдигна чантата си, увивайки дръжката около китката си.

— Няма нужда от кредитни карти, Ерики. Ние сме богати — ти си богат. Аз говоря турски и ако не мога с просия, купуване или подкуп да пробия път, да не съм от племето Горгони! Но къде ще отидем? В Истанбул? Отдавна ти трябва почивка, Ерики. В безопасност сме само благодарение на теб, ти направи всичко, помисли за всичко.

— Не, Азадех, ти го направи. — „Ти и Джон Рос“ — понечи да извика той и погледна отново към уредите, за да се овладее. „Но без Рос Азадех щеше да е мъртва и следователно и аз щях да съм мъртъв. Не мога обаче да живея с мисълта за вас двамата заедно. Сигурен съм, че ти ме оби...“

Невярващите му очи забелязаха конниците, които изскочиха от гората на триста метра от тях от двете им страни. Сред тях имаше полицаи. Спуснаха се в галоп през каменистата равнина, за да им пресекат пътя. Ушите му подсказаха, че двигателите са вече готови. Ръцете му дадоха изведнъж пълна газ. Времето сякаш спря. Бавно се отлепиха от земята. Нападателят сега биха могли да ги свалят много лесно — милиони години време, за да дръпнат юздите, да се прицелят и да стрелят — който и да е от тях. Ето, жандармът в средата, сержантът, извади своята М-16 от калъфа на седлото!

Времето изведнъж се върна с пълна скорост. Ерики наклони машината, завиваше ту на едната страна, ту на другата, очакваше всяка секунда да се окаже последна, после се спуснаха с рев в дефилето, почти докосваха дърветата.

— Не стреляйте! — извика сержантът на възбудените конници, които бяха спрели на ръба на пропастта, целеха се и стреляха, а конете им лудуваха. — В името на Бога! Казах ви, че ни е наредено да ги заловим, да спасим нея и да убием него! Не бива да убиваме и нея! — Те неохотно се подчиниха и когато стигна при тях, той видя, че хеликоптерът е доста надолу в долината. Извади уоки-токито и го включи: — Щаба. Говори сержант Зибри. Засадата не успя. Двигателите му работеха, преди да се приближим. Но го изгонихме от скривалището му.

— Накъде отиде?

— Зави на север към пътя Хвой-Ван.

— Видя ли Нейно височество?

— Да. Изглеждаше ужасена. Кажете на хана, че видяхме похитителя да я връзва за седалката и като че ли бе вързал и китките ѝ. Тя... — Сержантът възбудено продължи: — Хеликоптерът зави на изток, лети на около два или три километра южно от пътя.

— Добре. Много добре. Ще алармираме авиацията...

Техеран, щабът на вътрешното разузнаване: 9,54 сутринта.

Сюлейман ал Вайли от Група Четири взе телекса от полковника от САВАМА. Пръстите му трепереха.

Шефът на Вътрешното разузнаване полковник Хашеми Фазир е убит снощи, докато предвождаше смело атаката, срещу която бе превзет щаба на левите муджахидини, заедно с английския съветник Армстронг. Дватамата са били изгорени, когато предателите взривили сградата.

Шеф на полицията

Табриз.

Сюлейман още не бе преодолял уплахата си от внезапното повикване; беше ужасен, че този служител вече е намерил уличаващите документи за убийците от Група Четири в сейфа на Фазир — сейфът беше отворен и празен. „Моят господар не може да е бил толкова небрежен, не и в собствения си кабинет!“

— Иншаллах, ваше превъзходителство — рече той и върна телекса, потискайки гнева си. — Иншаллах. Вие ли сте новият ръководител на вътрешното разузнаване, ваше превъзходителство?

— Да. Какви бяха вашите задължения?

— Аз съм агент, ваше превъзходителство — каза Сюлейман. Подмазваше се, доколкото това се очакваше от него, без да обръща внимание на миналото време. Страхът започна да го напуска. Ако тези

кучета подозираха нещо, той нямаше да е още тук, а щеше да гърчи в някоя тъмница. Увереността му нарастваше. Тези тъпанари изобщо не заслужаваха да живеят. — Полковникът ми нареди да живея в Джалех, да си отварям очите и ушите и да надушвам комунисти. — Лицето му оставаше безизразно, но той презираше този слаб надут човек, който седеше зад бюрото на Фазир.

— От колко години работите?

— Три или четири години, не помня точно, ваше превъзходителство, пише го в картоната ми. Може и да са пет, не помня. Трябва да го има в картоната ми, ваше превъзходителство. Около четири години, и работя много, и ще ви служа предано.

— САВАМА поема Вътрешното разузнаване. Отсега нататък ще докладвате на мен. Искам копие от докладите ви, откакто сте започнали работа.

— Иншаллах, ваше превъзходителство, но аз почти не мога да пиша, пиша много лошо и негово превъзходителство Фазир никога не искаше писмени доклади — излъга невинно Сюлейман.

Зачака мълчаливо и запристъпва от крак на крак, правеше се на тъп. „И САВАК, и САВАМА — всички са лъжци и най-вероятно тъкмо те са уредили убийството на господаря ми. Проклети да са — тия кучета развалиха плана на господаря. Лишиха ме от идеалната ми работа! Идеалната ми работа с истински пари, истинска власт и истинско бъдеще. Тези кучета са крадци, те ми откраднаха бъдещето и сигурността. Сега нямам нито работа, нито определени врагове на Бога, които да убия. Няма бъдеще, няма сигурност, няма защи... освен... Освен ако не използвам ума и уменията си, за да продължа оттам, където беше спрял моят господар!

Копелета мръсни! Защо не? По Божията воля той е мъртъв, а аз съм жив, той е жертва, а аз не. Защо да не направя още екипи? Знам техниките на господаря и част от плана му. Още по-добре ще е да претърся къщата му и да опразня сейфа в мазето, за който той така и не разбра, че знам. Дори и жена му не знае за него. Сега, когато е мъртъв, би трябвало това да стане лесно. Да, и по-добре да го направя тази вечер, да стигна там пръв, преди тези презрени лайнари. Какви ли богатства би могъл да съдържа — трябва да съдържа! — този сейф? Пари, документи, списъци — господарят обичаше списъците, както кучето — лайна! Огън да ме гори, ако в този сейф няма списък на

останалите от Група Четири. Нали покойният ми господар се мислеше за днешния Ал Сабах! Защо да не бъда аз вместо него? С убийци, истински убийци, които вече не се боят от смъртта и се стремят да станат светци, което ще бъде техният гарантиран пропуск за рая...“

Едва не се изсмя на глас и се оригна, за да прикрие смеха си.

— Извинете, ваше превъзходителство, не съм добре, може ли да си вървя?

— Къде държеше полковник Фазир документите си?

— Документи ли, ваше превъзходителство? Да пукна, ваше превъзходителство, но какво би могъл да знае човек като мен за документи? Аз съм прост агент, докладвах му и той ме отпращаше най-често с ритник и ругатни — ще бъде страхотно да работя за човек като вас. — Той зачака търпеливо. „Какво би искал Фазир да направя сега? Определено да бъде отмъстено за него, което ясно означава да се премахне Пахмуди, който е отговорен за смъртта му, и това куче, което се осмелява да седи на бюрото му. Защо не? Но не и преди да изпразня истинския сейф.“ — Моля ви, мога ли да си вървя, ваше превъзходителство? Червата ми са препълнени, пък и страдам от оная, паразитната болест...

Полковникът с отвращение вдигна поглед от картоната, който не му говореше нищо. В сейфа нямаше никакви архиви, само пари. „Чудесен пишкеш за мене — помисли си той, — но къде са архивите му? Фазир не може да не е държал някъде архив. У дома си?“

— Да, можеш да вървиш — рече той раздражено, — но ми докладвай веднъж седмично. Лично. И не забравяй: ако не вършиш добра работа... Няма да държим на работа мързеливци.

— Да, ваше превъзходителство, разбира се, ваше превъзходителство, благодаря ви, ваше превъзходителство, ще направя всичко каквото мога, за Бог и за имама, но кога да ви докладвам?

— В деня след Свещения ден, всяка седмица. — Полковникът махна с ръка. Сюлейман се измъкна и си обеща, че преди следващия ден за доклад този полковник вече няма да го има. „Кучият му син, защо не? Властта ми вече стига до Бейрут и до Бахрейн.“

Бахрейн: 12,50 по обед.

На хиляда и сто километра на юг Бахрейн бе слънчев и спокоен, плажовете бяха пълни с почиващи за уикенда, сърфистите край брега се радваха на приятния вятър, около на терасата на хотела бяха насядали оскъдно облечени мъже и жени, които се припичаха на приятното пролетно слънце. Сред тях беше и Саяда Бертолин.

Върху бикините си беше облякла прозрачна плажна рокля, отпиваше лимонов сок и седеше сама. Масата беше разположена в сянката на един зелен чадър. Наблюдаваше безучастно плуващите и децата, които си играеха на плиткото — едно малко момче приличаше на нейния син. „Би било толкова хубаво да съм си отново вкъщи — помисли си тя, — да прегърна отново сина си и да, да, дори да видя отново мъжа си. Толкова дълго бях далеч от цивилизацията, от хубавата храна и приятните разговори, хубавото кафе, кроасаните и виното, от вестниците, радиото и телевизията и от всички чудесни неща, които приемаме като дадени. Но не и аз. Аз винаги съм ги ценяла и винаги съм работила за по-добър свят и справедливост в Близкия изток.“

Но сега? Радостта ѝ изчезна.

„Сега съм не само симпатизантка и куриерка на ООП, но и агент на ливанската християнска милиция, на техните израелски господари и техните господари от ЦРУ — слава Богу, имах късмет и чух те как си шепнат заедно, когато си мислеха, ме вече съм си тръгнала, след като получих заповедта им да се върна в Бейрут. Все още никакви имена, но достатъчно, за да се разбере произходът им. Кучета! Мръсни, зловни кучета! Християни! Предатели на Палестина! Трябва да си отмъстя. Смя ли да кажа на мъжа си, който ще съобщи на останалите в Съвета? Не смея. Те знаят твърде много.“

Обърна очи към морето и се стресна. Сред сърфистите разпозна Жан-Люк, който се носеше към брега, стъпил на нестабилната дъска, отпуснат елегантно срещу вятъра. В последната секунда той се изви по вятъра, скочи на пясъка и остави платното да падне. Тя се усмихна.

„Ах, Жан-Люк, Колко си влюбен в себе си! Признавам обаче, че имаш усет. В много неща си превъзходен — като готвач, като любовник — о, да, но само от време на време, не си достатъчно разнообразен и склонен към експерименти като нас от Изтока, които разбираме еротиката, и се занимаваш прекалено много със собствената си красота.“

— Признавам, че си красив — промърмори тя и се подмокри приятно при мисълта за него. „В леглото си над средното ниво, chérie, но не повече. Не си най-добрият. Първият ми съпруг беше най-добрият, може би защото бе пръв. После Тимур. Тимур беше уникален. Ах, Тимур, не се боя да мисля за теб сега, когато вече съм далеч от Техеран. Там не можех. Няма да те забравя, няма да забравя и какво направиха с теб. Един ден ще отмъстя на християнската милиция за теб.“

Погледът ѝ следеше Жан-Люк, тя се чудеше какво ли прави тук; бе въодушевена от присъствието му и се надяваше да я забележи, не искаше тя да направи първата крачка и да изкуши съдбата; бе готова да изчака, за да види какво ѝ е приготвила тя. Хвърли поглед към малкото си огледало, добави малко гланц на устните си и парфюм зад ушите. Отново зачака. Той тръгна нагоре по брега. Тя се престори, че се е загледала в чашата си, наблюдаваше отражението му в нея, остави всичко на шанса.

— Саяда! Mon Dieu, chérie! Какво правиш тук?

Тя се престори, че е изненадана, после той я целуна, тя усети солта на морето и аромата на плажно масло и пот, и реши, че в края на краищата следобедът ще бъде идеален.

— Току-що пристигнах, chérie. Пристигнах снощи от Техеран — отвърна тя задъхана, остави се желанието да я изпълни. — Чакам да ме включат в следобедния полет на „Мидъл Истърн“ за Бейрут утре. Ти какво правиш тук, това е сякаш чудо!

— Точно така, какъв късмет имаме! Но не можеш да летиш утре, утре е неделя. Утре ще си направим барбекю, омари и стриди!

Беше толкова уверен, истински французин, и чаровно убедителен, че тя си помисли: „Защо не? Бейрут може да почака. Аз чаках толкова много, един ден няма да е от значение.“

А той си мислеше: „Колко е хубаво! Уикендът ще бъде катастрофа, но този следобед ще има любов, а после сиеста. След това ще избира идеална вечеря, ще потанцуваме малко, ще се любим нежно и ще спим дълбоко, готови за още един чудесен ден утре.“

— Chérie, отчаян съм, но трябва да те оставя за около час — рече той с идеално отмерена тъжна нотка. — Ще обядваме тук — ти нали си отседнала в този хотел? Чудесно, аз също — стая 1623. Около един и тридесет, два без четвърт? Не се преобличай, изглеждаш чудесно.

C'est bon? — Той се наведе и я целуна, отпусна ръката си за миг на гърдите ѝ, усети тръпката и бе доволен.

В болницата: 1,16 по обед.

— Добър ден, доктор Ланоар. Как е капитан Макайвър, добре ли е? — попита Жан-Люк на френски.

Бащата на Антон Ланоар беше от Кан, майка му бе бахрейнка, дъщеря на неграмотен рибар, учила в Сорбоната, а той продължаваше да лови риба така, както бе правил винаги, все още живееше в колиба, нищо че бе мултимиллионер и собственик на петролни кладенци.

— По средата.

— Колко по средата?

Докторът разпери ръце. Беше хубав мъж, тридесет и няколко годишен, учил в Париж и Лондон, говореше три езика — арабски, френски и английски.

— Няма да знаем точно още няколко дни: трябва да направим още изследвания. Ще знаем дали е наистина добре, или зле, когато направим ангиограма след месец. Но засега капитан Макайвър реагира добре на лечението и няма болки.

— А ще се оправи ли?

— Ангина пекторис е нещо обикновено. Разбрах от жена му, че през последните няколко месеца е бил изложен на много силен стрес, а и през последните няколко дни се е занимавал с това ваше начинание, „Вихрушка“ — така че няма нищо чудно. Какъв кураж! Поздравявам го, и вас, и всички, които са взели участие. Същевременно бих препоръчал настоятелно всички пилоти и екипажи да получат два-три месеца отпуск.

— Бихте ли ми написали това, моля? — Жан-Люк засия. — Двата месеца отпуск ще бъдат с пълно заплащане и компенсация, нали? Като по болест?

— Разбира се. Всички сте свършили чудесна работа за вашата компания, рискували сте живота си и трябва да получите заслужената си награда! Чудя се как и други не са получили сърдечен удар. Двата месеца са за възстановяване, Жан-Люк, но е важно е да си направите основен преглед, преди да продължите да летите.

Жан-Люк се притесни.

— Всички ли можем да очакваме сърдечен удар?

— О, не, не, съвсем не — усмихна се Ланоар. — Но би било много разумно да се прегледате основно — просто за всеки случай. Виждате ли, ангина пекторис се предизвиква от внезапно блокиране на движението на кръвта. Ударът е същото, но става в мозъка. Артериите се запушват и край! Иншаллах. Може да стане всеки момент.

— Така ли? — Тревогата на Жан-Люк нарасна. Каква гадост! — Значи както си говорим, мога да получа сърдечен удар?

— О, да — любезно се усмихна докторът. — Познавах пациенти на тридесет-четиридесет години с напълно нормално кръвно налягане, нормален холестерол и нормални ЕКГ — електрокардиограми — и пуф! — Той направи изразителен жест с ръце. — За няколко часа — пуф!

— Пуф? Ей така? — Жан-Люк чак седна от притеснение.

— Аз не съм пилот, но предполагам, че летенето предизвиква значителен стрес, особено на места като Северно море. А стресът е може би най-големият причинител на ангината. При нея част от сърцето умира и...

— Господи, сърцето на стария Мак е умряло? — шокира се Жан-Люк.

— О, не, само част от него. Всеки път, когато имаш пристъп на ангина, колкото и да е слаб, някаква част е загубена завинаги. Мъртва. — Доктор Ланоар се усмихна. — Естествено можеш да караш доста дълго, преди да ти се свърши тъканта.

„Mon Dieu — помисли си с отвращение Жан-Люк, — това изобщо не ми харесва. Северно море? Дръжки! Ще подам молба да ме прехвърлят, преди още да съм стигнал там!“

— Колко време ще остане Мак в болницата?

— Четири или пет дни. Бих предложил днес да го оставим тук, а вие да дойдете утре. И не го претоварвайте. Трябва му поне един месец отпуск, а след това допълнителни изследвания.

— Какви са шансовете му?

— Един Господ знае.

Горе, на верандата на приятната стая с изглед към водната синева, Джени дремеше в едно кресло. Сутрешното издание на лондонския „Таймс“, донесено с ранния полет на „Бритиш Еървейз“,

бе отворено в скута ѝ. Макайвър лежеше удобно на чистото легло с колосани чаршафи. Морският бриз го докосна и той се събуди. „Вятърът се е обърнал — помисли си той. — Пак е от североизток, както обикновено. Това е добре.“ Той се премести, за да вижда по-добре Залива. Лекото му движение моментално събуди Джени. Тя сгъна вестника и стана.

— Как се чувстваш, миличък?

— Добре. Сега съм добре. Нямам болка. Симо съм малко уморен. Чух те, че говори нещо с доктора. Какво каза той?

— Всичко е наред. Ударът не е бил лош. Ще трябва да почиваш няколко дни, после един месец отпуск и после още някои изследвания — доста е обнадежден, защото не пушиш и си в чудесна форма, като се имат предвид обстоятелствата. — Джени застана до леглото. Беше срещу светлината и той не можеше да види лицето ѝ, но видя истината в него. — Няма да можеш да летиш повече. Като пилот — добави тя и се усмихна.

— Неприятно — рече той сухо. — Свърза ли се с Анди?

— Да. Обадох се снощи и тази сутрин и ще проверя пак след около час. Няма още нищо за Марк Дюбоа и Фоулър, но всички машини са в безопасност в Ал Шаргаз и ги разглобяват за товарене утре. Анди толкова се гордее с тебе — и Скраг също. Тази сутрин говорих и с него.

— Ще бъде хубаво да се видим със стария Скраг. — По лицето му пробяга лека усмивка. — Ти добре ли си?

— О, да. — Тя докосна рамото му. — Толкова се радвам, че си по-добре, наистина ме изплаши.

— Аз също се изплаших, Джен. — Той се усмихна, хвана ръката ѝ и каза дрезгаво: — Благодаря, госпожо Макайвър.

Тя сложи ръката му на бузата си, после се наведе и докосна с устни неговите, стоплени от обичта, изписана на лицето му.

— Толкова ме изплаши!

Той забеляза вестника.

— Днешен ли е, Джен?

— Да, мили.

— Имам чувството, че от години не съм виждал вестник. Какво ново?

— Обикновените неща. — Джени сгъна вестника и го сложи небрежно встрани, не искаше той да види онова, което четеше, за да не се разтревожи. — Срив на борсата в Хонконг. — „Това сигурно ще засегне «Струан» и онова копеле Линбар — помисли си тя, — но дали ще стигне ли до С-Г и Анди? Дънкан не може да направи нищо, така че няма значение.“ — Стачки, Калахан е объркал горката стара Британия повече от всякога. Казват, че може би ще предизвика преждевременни избори тази година, а ако го направи, Маги Тачър има добър шанс. Ще бъде чудесно, нали? За разнообразие някой разумен да застане начело.

— Защото е жена ли? — Той се усмихна кисело. — Все едно да пуснеш лисица в кокошарник. Боже Господи, жена министър-председател! Не знам как изобщо успя да измъкне ръководството от Хийт... Сигурно има железни гащи! Само да не се пречкаха проклетите либерали... — Гласът му заглъхна и тя видя, че той гледа към морето — преминаващите корабчета бяха много красиви.

Тя приседна тихо и зачака, искаше да го остави да заспи отново или да поговори малко, както решише. „Сигурно е по-добре, отколкото да се заяжда с либералите“ — помисли си Джени, отпусна се и загледа морето. Косата ѝ помръдваше от вятъра, който миришеше на морска сол. Беше приятно да седи ей така и да знае, че той вече е добре, че „реагира на лечението, не се тревожете, госпожо Макайвър.“ Лесно бе да се каже, но трудно да се направи.

„В живота ни ще настъпи огромна промяна, трябва да настъпи... Е, загубихме Иран и всичките си неща там, но повечето от тях бяха стари боклуци, които няма да ни липсват. Сега вече «Вихрушка» завърши — сигурно съм била луда, като я предложих, но всичко стана толкова добре! Повечето ни момчета са в безопасност — не мога да не мисля за Том и Марк, и Фоулър, и Ерики, и Азадех, или Шаразад, Бог да ги пази, — но най-доброто ни оборудване е спасено, и достойнството също, и ще продължим да работим, а нашият дял в С-Г все струва нещо. Няма да сме без пари, а това е направо Божа благословия. Чудя се колко ли ще можем да вземем за нашите акции? Все би трябвало да имаме някакъв дял. А какъв беше оня «срив на борсата»? Надявам се, че това не ни е провалило отново.“

„Би било хубаво да имаме пари, но не ме интересува, стига Дънкан да се оправи. Може би ще се пенсионира, а може би не.

Всъщност не бих искала да се пенсионира, това би го убило. Къде да идем да живеем? В Абърдийн? Или в Единбург, близо до Сара и Тревър, или в Лондон, при Хеймиш и Кати? Не и в Лондон, там е неприятно и не бива да живеем твърде близо до някое от децата. Не искам да им пречим, въпреки че би било хубаво да можем да наминаваме от време на време, дори да наглеждаме децата. Не искам да ставам досадна тъща за Тревър или дори за малката Кати — толкова мило момиче. Кати, Катлийн, Кати: Андрю и Кати, а понякога да ходим до Ейвисърд... Андрю и Морийн, и малката Електра. Не бих искала да съм сама, не искам Дънкан да...

Не искам да преживявам отново ужаса, гърмящия тракащ мрак, нищо не се вижда, двигателите вият, воня на бензин — Боже Господи, как издържат на този шум и тръскането часове наред — и през цялото време Дънкан дишаше тежко, не знаех дали е жив или мъртъв, на два пъти извиках: «Мъртъв е, мъртъв е», но никой не чуваше и нямаше кой да помогне, нямаше как, а милият Чарли летеше насам колкото може по-бързо, другият човек, иранският сержант — как му беше името, а, да, Вазари — Вазари беше добър, но от него нямаше полза. О, Господи, това беше ужасно, ужасно и продължи цяла вечност... Но сега всичко е наред и слава Богу, че бях там. Дънкан ще се оправи. Ще се оправи. Трябва да се оправи.

Какво ли ще стане с Вазари? Изглеждаше толкова изплашен, когато полицаите го отведоха. Аха, Жан-Люк нали каза, че чул, че вероятно ще го освободят под попечителството на Анди като политически изгнаник, ако Анди гарантира, че ще го изведе от Бахрейн и ще му намери работа?

Проклетата революция! Колко досадно, че не можах да се върна да си прибера някой неща. Там остана старият тиган, който никога не залепваше, и чайникът на баба, в който ставаше толкова хубав чай дори от пликчета и с водата на Техеран. Уф! Вода! Скоро вече няма да има нужда да клеча и да използвам вода вместо хубава, мека хартия. Уф! Дано да не ми се налага да клеча отново...“

— Защо се усмихваш, Джен?

— Моля? А, да, мислех си за това, че ми се налагаше да клеча, за всички онези скитници рано сутрин над канавките и шишетата им с вода, горките хора. Винаги, изглеждаше толкова ужасно и същевременно смешно. Горките хора. Вече няма да клечим, моето

момче, връщаме се у дома. — Тя забеляза как очите му се промениха и безпокойството ѝ се върна. — Това не е лошо, Дънкан. Да се върнем у дома. Няма да е лошо, обещавам.

Той кимна сякаш на себе си.

— Да почакаме и ще видим, Джен. Няма да решаваме още нищо. Няма нужда да решаваме какво ще правим след месец или два. Първо да се оправя и после ще решим. Не се тревожи, а?

— Вече не се тревожа.

— Добре, няма нужда да се тревожиш. — Морето отново привлече вниманието му. „Няма да прекарам останалата част от живота си в борба с проклетото английско време, това би било ужасно. Да се пенсионирам? Господи, ще трябва да измисля нещо. Ако трябва да спра да работя, ще полудея. Може би ще успея да си намеря някакво малко място край морето, за да прекарвам зимата в Испания или Южна Франция. Ще постъпя много лошо, ако оставя Джен да замръзне, да остарее и да се прегърби преди време — при този проклет, ужасен солен вятър от Северно море! Никога, за Бога. Ще имаме пари повече от достатъчно сега, след като «Вихрушка» успя. Девет от десет 212-ки! Чудесно! Не мога да мисля сега за Дюбоа или Фоулър, Том или Ерики, Азадех или Шаразад.“

Тревогата му се върна и той потръпна, тръпката засили тревогата, а тя предизвика още по-силно потръпване...

— За какво си мислиш, Дънкан?

— Мисля си, че денят е чудесен.

— Да, да, наистина.

— Би ли се свързала с Анди, Джен?

— Разбира се. — Тя вдигна слушалката и набра номера — знаеше, че за него ще е по-добре да поговори малко. — Ало? О, здравей Скот, как си, Джени се обажда. — Тя се заслуша и после рече: — Това е добре. Татко ти там ли е? — Отново се заслуша, после каза:

— Не, само му кажи, че съм се обаждала вместо Дънкан — той е добре и може да се свърже с него тук, на вътрешен 455. Просто иска да го чуе. Би ли помолил Анди да се обади, като се върне? Благодаря, Скот... Не, наистина е добре, кажи и на Чарли. Чао. — Тя замислено остави слушалката.

— Нищо ново. Анди е на международното летище със Скраг. Имат среща с оня жълтия — знаеш го, от „Иран-Тода“. Извинявай, не

бих му го казала в лицето, но такъв си е. Още не мога да им простя за онова, което направиха през войната.

— Знаеш ли, Джен, може би е време да простим. — Макайвър се намръщи. — Касиги определено помогна на Скраг. Тази история с „Греховете на бащите“ не оправя нещата. Може би трябва да започнем нова епоха. Това е, Джен, независимо дали ти харесва, или не. Идва нова епоха. А?

Тя видя усмивката му и едва не се разплака пак. „Не бива да плача, всичко ще бъде добре. Новата ера ще бъде добра и той ще се оправи, трябва да се оправи — о, Дънкан, толкова ме е страх!“

— Знаеш ли какво, моето момче — рече тя весело. — Когато се оправиш напълно, ще отидем на почивка в Япония и тогава ще видим.

— Дадено. Дори бихме, могли да посетим пак Хонконг. — Той хвана ръката ѝ и я стисна. И двамата скриха страха си от бъдещето, страха си един за друг.

Ал Шаргаз, хотел „Интернационал“: 1,55 по обед.

Касиги се промъкваше между заетите маси на безупречно подредената тераса над плувния басейн.

— Добър ден, господин Гавалан, добър ден, капитан Скраг. Много съжалявам, че закъснях.

— Моля ви се, господин Касиги, заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Касиги бе облечен в лек тропически костюм и на пръв поглед не му беше горещо, но не беше така. — Толкова съжалявам, мразя да закъснявам, но в Залива е почти невъзможно човек да пристигне навреме. Трябваше да дойда от Дубай, а движението... Мисля, че трябва да ви поздравя. Чух, че вашата „Вихрушка“ е успяла!

— Все още липсва един хеликоптер с двама души екипаж, но в крайна сметка имаме много голям успех — каза Гавалан, но не се радваха нито той, нито Скрагър. — Бихте ли желали да обядвате или нещо за пиене? — Срещата им за обед по молба на Касиги бе определена за 12,30 ч. По предварителна уговорка Гавалан и Скрагър не бяха изчакали и вече пиеха кафе.

— Бренди и минерална вода — голямо, моля, минералната вода отделно. Няма да обядвам, благодаря ви, не съм гладен — излъга любезно Касиги. Не искаше да изпада в неудобно положение, като се храни, след като те са свършили. Усмихна се на Скрагър. — И така! Радвам се да видя, че сте в безопасност и машините и екипажите са се измъкнали. Моите поздравления!

— Съжалявам, че трябваше да отбягвам въпросите ви, но... сега разбирате.

— В момента, в който чух, разбрах естествено. Наздраве! — Касиги изпи жадно минералната вода. — Сега, когато „Вихрушка“ вече не е пречка, господин Гавалан, може би ще ми помогнете да реша проблемите си с „Иран-Тода“?

— Бих желал, разбира се, но не мога. Съжалявам много, но не можем. Не е възможно. Просто не е възможно, сега това би трябвало да

е очевидно.

— Може би може да стане възможно. — Очите на Касиги не трепнаха. — Чух, че залез-слънце днес е окончателният последен срок, за да изнесете хеликоптерите си, или ще бъдат задържани.

Гавалан махна любезно с ръка.

— Да се надяваме, че това е само слух.

— Един от служителите в нашето посолство е информирал посланика ни, че е вече решено. Би било трагедия да изгубите всички хеликоптери след този успех.

— Вече е решено? Сигурен ли сте? — Стомахът на Гавалан се сви.

— Посланикът беше сигурен. — Касиги се усмихна победоносно. — Да речем, че бих могъл да удължа срока ви от залез-слънце днес до залез-слънце утре, бихте ли могли да решите проблемите ми с „Иран-Тода“?

Двамата мъже впериха поглед в него.

— Бихте ли могли да удължите срока ни, господин Касиги?

— Аз не, но нашият посланик може би, би могъл. Имам среща с него след един час. Ще го помоля — може би ще успее да повлияе на иранския посланик или на шейха, или и на двамата. — Касиги забеляза нескрития интерес на Гавалан и не каза нищо повече — беше твърде опитен рибар във водите на Запада, за да не усети, че примамката е налапана. — Длъжник съм на капитан Скрагър. Не съм забравил, че той ми спаси живота и се отклони, за да ме закара до Бандар-е Делам. Приятелите не бива да забравят приятелите си, нали така? На ниво посланик... може би, би могло да стане.

Японският посланик? Господи, само ако можеше да стане — сърцето на Гавалан туптеше с надежда при неочакваната възможност.

— Нашият не може да направи нищо, срещата ми с него го показва съвсем ясно. Бих приел с благодарност всякаква помощ, наистина. Мислите ли, че ще помогне?

— Ако иска, смятам, че ще може. — Касиги отпи от брeндитo. — Така както и вие можете да ни помогнете. Моят председател ме помоли да ви предам неговите поздравии и спомена вашия общ приятел, господин Иън Дънрос. — Забеляза реакцията в погледа на Гавалан и добави: — Вечеряли са заедно преди два дни.

— Ако мога да помогна... Какви по-точно са проблемите ви? — „И къде е капанът и какви ще са разходите — помисли си Гавалан, — и къде е Иън? Три пъти се опитах да се свържа с него и не успях.“

— Трябват ми три 212 и два 206 в „Иран-Тода“ колкото е възможно по-скоро, с договор за една година. Важно е инсталацията да бъде завършена и местният комитет ми е обещал пълното си съдействие, ако започнем веднага. Ако не започнем веднага, ще бъде катастрофа.

Снощи главният инженер Уотанабе в „Иран-Тода“ му бе изпратил шифрован телекс: „Шефът на комитета Затаки е като побесняла акула след отвличането на машините от С-Г. Неговият ултиматум: или подновяваме строителството веднага, за което трябва да имаме хеликоптери, или цялата инсталация ще бъде завладяна незабавно и национализирана, а «всички чужденци ще получат възмездие за измяната». Крайният срок е след молитвите при залез-слънце на четвърти, в неделя, когато трябва да се явя пред комитета. Моля, съобщете какво да правя.“

Спешните телефонни разговори с Осака и Токио през по-голямата част от нощта само вбесиха Касиги още повече. „Йоши, скъпи приятелю — бе казал неговият братовчед и съюзерен с унищожителна любезност, — консултирах се със Синдиката. Всички се съгласихме, че имаме късмет, че ти си на място. От теб зависи. Ние сме напълно уверени, че ти ще решиш тези проблеми — преди да заминеш.“

Съобщението бе съвсем ясно: решавай ги, или не се връщай.

Останалата част от нощта прекара, като се опитваше да намери начин да се измъкне от тази дилема. После на разсъмване се сети за една случайна забележка на японския посланик по повод новия ирански посланик, която му даваше евентуално средство да разреши въпроса с крайния срок на Гавалан и собствения си проблем.

— Ще бъда съвсем откровен и открит, господин Гавалан — продължи той и едва не се засмя на глас на тази толкова глупава, но и толкова необходима забележка при преговори със западници. — Трябва ми план до утре при залез-слънце и отговор до утре при залез-слънце.

— Защо дотогава, ако мога да попитам?

— Защото поех ангажимент спрямо един приятел и трябва да го уважа, което вие естествено разбирате — отвърна Касиги. — Така че и

двамата имаме един и същ краен срок. — Прецени, че е настъпил подходящият момент и засече, за да е сигурен, че куката се е закачила добре. — Ако можете да ми помогнете, ще ви бъде вечно благодарен. Разбира се, аз ще направя всичко, за да убедя моя посланик да ви помогне, така или иначе.

— Няма смисъл да ви предлагам някоя от нашите машини, те ще бъдат задържани моментално, няма смисъл да ви предлагам 206-ките, които изоставихме — те със сигурност ще бъдат също *hors de combat*. С-Г е изцяло вън от играта, както и „Бел“, „Гърни“ или която и да е от останалите компании. Бихте ли могли да намерите японски пилоти на хеликоптери?

— Не. Няма обучени. — „Още не“ — помисли Касиги. Беше го яд на Синдиката, че не е предвидил да обучи свои доверени хора за тази работа. — Персоналът трябва да бъде чуждестранен. Моят посланик може да уреди визите и така нататък, вие знаете, разбира се, че „Иран-Тода“ е национален обект — добави той и преувеличението хич не го смуги. „Скоро ще стане, когато цялата информация, с която разполагам, стигне в подходящи ръце.“ — Ами френски или немски екипажи?

Гавалан положи усилие да не мисли за това, че на ниво посланик би могъл да осигури безопасността на собствените си хора и хеликоптери, че тогава ще успее да се измъкне от капана на Линбар и ще бъде свободен, за да се занимае с хеликоптерите на „Импириъл“ в Северно море, кризата в Хонконг, ранното пенсиониране на Линбар и подготовката на Скот да поеме положението в бъдеще.

— Толкова много чудесни възможности — рече той неволно, но се прикри бързо и се концентрира върху разрешаването на проблема с „Иран-Тода“. — Проблемът има две страни. Първо, оборудване и резервни части: ако можете да осигурите акредитив при нашия обичаен месечен процент, който ще се подновява за времето, докато държите хеликоптерите — откъдето и да ги намеря, — с гаранция, че ако иранските власти ги задържат, вие ще поемете всички плащания по лизинга в долари извън Иран и ще възстановите средствата на собствениците в случай на тотална загуба, бих могъл да ги докарам до „Иран-Тода“ до... до една седмица.

— Нашите банкери са „Сумитомо“ — рече веднага Касиги. — Бих могъл да уредя среща с тях тук тази вечер. Това не представлява

проблем. Откъде ще намерите хеликоптери?

— От Германия или Франция — не мога да използвам британски или американски, същото важи и за пилотите. Може би от Франция е по-добре предвид нейната помощ за Хомейни. Бих могъл да ги намеря чрез мои приятели в „Аероспатиале“. Ами застраховка? Няма да е възможно да ви осигуря застраховка в Иран.

— Може би ще успее да уредя това от Япония.

— Добре. Би ми било неприятно да летя с незастраховани машини. След това... Скраг, да речем, че успеем да намерим хеликоптери, колко пилоти и механици ще ти трябват?

— Е, Анди, ако успееш да ги намериш, най-добре да имаш осем до десет пилоти в списъка и десет до четиринадесет механици, разположени извън Иран, но наблизо.

— Кой ще им плаща, господин Касиги? В каква валута и къде?

— В каквата валута пожелаят, където и да е и както и да е. При стандартни тарифи, нали?

— Мислех си, че ще предложите премия за опасност, като се има предвид какво представлява Иран.

— Не бихте ли могли да уредите всичко вместо мен, господин Гавалан: оборудването и хората за, да речем, десет процента допълнителна комисиона?

— Забравете за процентите, но не забравяйте, че за нашето участие не бива да се говори много. Бих предложил следното: операцията ви трябва да се контролира — материално-техническо снабдяване, резервни части и ремонти — от Кувейт или Бахрейн.

— Бахрейн би било по-добре, Анди — намеси се Скрагър.

— Кувейт е много по-близо — вметна Касиги.

— Да — отвърна Скрагър, — и затова е по-податлив на натиск от Иран и вълнения, предизвикани от Иран. Мисля, че тази страна на Залива ще понесе известни удари. Тук има твърде много шиити, обикновено бедни, и твърде много шейхове, които са сунити. И в близка, и в далечна перспектива по-добре е в Бахрейн.

— Тогава в Бахрейн — съгласи се Касиги. — Господин Гавалан, би ли могъл капитан Скрагър да предостави услугите си за една година да ръководи операцията — при положение че я реализираме — при заплата двойно по-голяма от сегашната му? — Забеляза как Скрагър присви очи и се зачуди дали не е отишъл твърде далеч, и затова добави

небрежно: — След като искам от вас да се откажете от първата си любов, приятелю, справедливо е да получите компенсация.

— Това е чудесно предложение, но... ами, не зная. Анди?

Гавалан се поколеба.

— Това означава, че ще трябва да напуснеш С-Г, Скраг, и да спреш да летиш. Не можеш да командваш пет машини и да летиш — а така или иначе не можеш изобщо да се върнеш в Иран, няма начин.

„Точно така. Да спра да летя? Значи и аз съм на кръстопът — помисли си Скрагър. — Не се опитвай да се преструваш, че лошият късмет на Мак не те накара да си помислиш да зарежеш всичко. И защо припаднах вчера? Доктор Нът каза, че било само от изтощение. Дръжки, никога през живота си не съм припадал и какво ли разбират докторите! Една година в Бахрейн? Това е по-добре, отколкото няколко месеца в Северно море, където все ще се опитвам да избегна следващия преглед. Да не летя? Божичко! Чакай малко, бих могъл да съм в течение и да поддържам формата си с малки местни полети за удоволствие.“

— Ще трябва да помисля за това, но благодаря за предложението, господин Касиги.

— Междувременно, господин Гавалан, бихте ли могли лично да организирате работата през първия месец?

— Да. Ако имаме известен късмет, до една седмица ще мога да събера достатъчно машини и екипажи, за да започнете, а останалите — след седмица-две на подновяеми тримесечни договори. Ако успеем да спазим крайния срок — добави Гавалан възможно най-деликатно.

— Точно в девет часа. Може би бихте могли да споменете пред вашия посланик, дори ако премине крайният срок тази вечер, че товарните ми самолети ще дойдат чак утре на обед и няма да съм в състояние да ги натоваря и да излетят преди залез-слънце утре.

— „Ниво посланик“ ще си остане между нас, нали?

— Разбира се. Имате думата ми. Скраг?

Касиги чу Скраг да казва същото и се зачуди както винаги, че западниците са толкова наивни да разчитат на нечия „дума“. Честна дума. Чия чест, каква чест? Нали е казано открай време, че споделяната тайна не е тайна и никога вече няма да бъде тайна? Като „Вихрушка“. Толкова лесно бе да я разкрие.

— Може да направим следния план: ще уредим финансите и акредитивите тази вечер, а вие започвате да уреждате хеликоптерите, резервните части и екипажите и как да ръководите операцията от Бахрейн, складовете и така нататък — всичко подлежи на потвърждение утре при залез-слънце. Ако сте успели да измъкнете оборудването си дотогава, гарантирате, че „Иран-Тода“ ще получи хеликоптерите си до една седмица.

— Изглеждате много уверен, че ще удължите крайния ни срок.

— Моят посланик може би ще успее. Ще ви позвъня и ще ви предам какво е казал веднага след срещата с него. Капитан Скрагър, ще може ли да проведете програма за обучение на японски пилоти?

— Лесно е, при условие че говорят английски и имат поне сто летателни часа на хеликоптер. Ще трябва да намеря един капитан за обучение и... — Скрагър спря. Изведнъж разбра, че това е идеалното решение. — Това е чудесна идея. Аз бих могъл да ги изпитвам. — „Мога да им издавам документите, а по този начин и аз ще мога да летя достатъчно. Идеално!“ — Той се ухили. — Вижте какво, приятелю, ако Анди може да го уреди, и аз съм вътре. — Той протегна ръка и Касиги я стисна.

— Благодаря. Идеално. И така, господин Гавалан, ще опитаме ли?

— Защо не? — Гавалан подаде ръка, усети желязното стискане на Касиги и за пръв път наистина повярва, че има някакъв шанс. „Касиги е умен. Много. Сега вече реализира стандартната работна процедура на съвременните японски компании: да се намерят чуждестранни експерти, които да обучат японския персонал на място или да създадат пазар в собствените си страни и след това на тяхно място идват обучените. Ние получаваме краткосрочната печалба, а те — дългосрочния пазар. С бизнеса ни правят това, което не успяха да ни направят през войната. Окончателно. И какво от това? Това е честна търговия. И ако Касиги и неговият посланик могат да ме измъкнат от катастрофата, за мен не е проблем да му помогна да се измъкне от неговата.“ — Ще опитаме.

— Благодаря. — Касиги за пръв път се усмихна истински. — Ще ви се обадя, щом получа някакви новини. — Той се поклони леко и си тръгна.

— Смяташ ли, че ще го направи, Анди? — попита с надежда Скрагър.

— Бога ми, не зная. — Гавалан махна на един келнер за сметката.

— А по-късно как ще се справиш с него?

Гавалан понечи да отговори и се спря. Бе забелязал Петикин и Паула на една маса до басейна, доближили глави един до друг.

— Мислех, че Паула трябваше да лети за Техеран тази сутрин.

— Така беше. Може би полетът е бил отменен или си е взела следобедчето — рече разсеяно Скрагър. Боеше се да не му забранят да лети.

— Какво?

— Така казваме в Австралия. Ако денят е хубав и някоя мацка изведнъж реши да не ходи следобед на работа, за да поплува или да се люби, или просто да помързелува, тя се обажда в службата през обедната почивка и казва, че се чувства направо ужасно. Болна. И трябва да полегне следобед. — Скрагър вдигна вежди. — Мацките там са доста сговорчиви понякога. Тази Паула е нещо друго — Чарли е хлътнал съвсем.

Гавалан забеляза удоволствието, изписано на лицата им в сянката на чадъра. Двамата не обръщаха внимание на нищо наоколо. Той се тревожеше за Дюбоа, Ерики и останалите, но беше прочел и статиите в сутрешните вестници за внезапния срив на борсата в Хонконг: „Много от големите компании начело със «Струан», «Ротуел-Горнт», «Пар-Конъв Чайна» са загубили тридесет процента и повече от стойността си през деня, като целият пазар е тръгнал надолу и краят не се вижда. Изявлението на Тайпана, господин Линбар Струан, че това е само сезонно колебание, бе саркастично отхвърлено от правителството и неговите съперници.“ По-сензационно настроените вестници изобилстваха с широко разпространени слухове за вътрешни сделки на Голямата четворка и манипулации с продажби на къси позиции за смъкване на рекордно високите цени. „Сигурно за това не мога да се свържа с Иън. Дали е отишъл в Хонконг? Проклетият Линбар! Балансът му тази година ще бъде на червено от горе и до долу.“

С усилие пропъди тази мисъл. Видя как Петикин сложи ръката си върху ръката на Паула. Тя не я отдръпна.

— Мислиш ли, че ще постави въпроса, Скраг?

— Ако не го направи, ще е балама.

— Съгласен съм. — Гавалан въздъхна и стана. — Скраг, няма да чакам, ти подпиши сметката, после иди и викни Чарли, кажи му, че съжалявам, но трябва да дойде при мен в офиса след един час, след това е свободен чак до вечерта, после намери Вили и Руди, аз ще се обадя на Жан-Люк, и всички заедно ще съберем онова, което му трябва на Касиги, ако може да осъществи плана. Не им казвай защо, просто кажи, че е спешно и да си стискат устата като комар задника.

Той тръгна, но някой го повика и го спря. Беше американецът Уесън, който любезно стана от масата си и му подаде ръка.

— Имате ли време за едно питие и да поседим малко?

— О, здравейте, господин Уесън, благодаря, но, ъ-ъ, може ли да го отложим за друг път? Малко бързам.

— По дяволите, да! Когато кажете. — Уесън се ухили насреща му и се наведе към него, снижи гласа си до добродушен, заговорнически шепот и Гавалан за пръв път забеляза малкия слухов апарат в лявото му ухо. — Исках само да ви поздравя — как само духнахте от тези типове!

— Ние, ъ-ъ, просто имаме късмет. Съжалявам, трябва да бързам. Чао.

— Разбира се, до скоро. — Замислен, Уесън взе писалката си и я сложи в джоба. „Значи Касиги ще се опита да измъкне Гавалан — помисли си той, докато вървеше бавно към фоайето. — Не бих се сетил за него. Майната му, новият режим няма да се съгласи да съдейства. Касиги сигурно е откачил, в «Иран-Тода» е бъркотия, и, по дяволите, дори и да започнат сега, ще минат години, преди тази инсталация да заработи, а всички знаят, че кранчето за нефта на Иран ще остане затворено, Япония ще загуби седемдесет процента от енергийните си доставки, световните цени сигурно пак ще скочат, още инфлация... Япония е единственият ни съюзник в Тихия океан и горките копелета ще бъдат притиснати.

Господи, сега, когато работата на Гавалан в Ленгех е приключена, няма ли това да застраши цялото поле на Сири? Как ще работи дьо Плеси в Сири без хеликоптерно осигуряване? Посланик, а? Интересно. Как ще стане това? Кой какво ще направи и за кого? И колко от това да разкажа на Арон? Всичко, това копеле ще разбере всичко по детайлите, ако изобщо някой може да го разбере.“

Той мина през фойето да се качи в колата си и не забеляза Касиги в една телефонна кабина встрани.

— ... напълно съм съгласен, Ишии сан — говореше почтително на японски Касиги. По челото му бе избила пот. — Моля, информирайте негово превъзходителство, че ще получим оборудване и екипажи, сигурен съм, ако можете, да уредите останалото. — Стараеше се гласът му да не звучи нервно.

— А, така ли? Отлично — отвърна Ишии от посолството. — Ще информирам веднага негово превъзходителство. А какво става с иранския посланик? Обади ли ви се?

Сякаш земята се продъни под Касиги.

— Не е ли приел поканата?

— Не, съжалявам много, още не, а вече е почти три часът. Много обезпокоително. Моля, елате на срещата, както се договорихме. Благодаря ви, Касиги сан.

— Благодаря ви, Ишии сан — отвърна той, а му се искаше да изкрещи. Затвори внимателно телефона.

В прохладния въздух на фойето, където работеше климатична инсталация, се почувствува по-добре и се приближи към рецепцията. Взе оставените за него съобщения — две от Хиро Тода да се обади, — качи се в стаята си и заключи вратата. Смачка съобщенията на топка, хвърли ги в тоалетната и се изпика върху тях.

— Скъпи тъпи братовчедо Хиро — рече той високо на японски, — ако ти снася тъпата глава, което трябва да направя, за да отърва своята — и добави поток нецензурни английски думи, защото в японския нямаше такива, — твоето семейство ще бъде задължено на моето в продължение на осем поколения за всички неприятности, които си ми причинил.

Пусна водата в тоалетната, съблече се и взе душ, после легна гол на леглото на хладния бриз. Искеше да събере енергия, да възстанови спокойствието си и да се приготви за срещата.

Случайната забележка на японския посланик, с която започна целия замисъл, бе направена пред Роджър Нюбъри на приема в британското посолство преди два дни. Посланикът бе споменал, че новият ирански посланик оплаква затварянето на „Иран-Тода“, която би дала на новата ислямска република огромна икономическа власт в целия регион на Залива.

— Казва се Абадани, с университетско образование, завършил е икономика, фундаменталист е естествено, но не краен. Доста е млад и не много опитен, но е служител от кариерата, говори добър английски и беше в посолството в Кабул...

По това време тези забележки не говореха почти нищо на Касиги. После се случи „Вихрушка“. Телексите от Техеран бяха разпратени из целия Залив и бяха последвани от слухове за искане на Абадани за инспекция на хеликоптерите на Гавалан; инспекцията бе определена за тази вечер и очевидно щеше да докаже, че те са били с иранска регистрация: „...а това, Касиги сан, ще предизвика международен инцидент“ — му бе казал Ишии късно снощи, — „защото сега ще бъдат намесени и Кувейт, Саудитска Арабия и Бахрейн, а това, мога да те уверя, ще се опитат да избегнат всички, и най-вече нашият шейх.“

Сутринта той бе отишъл да се види с Абадани и му бе обяснил за Затаки и започването на строителството отново, като добави съвсем поверително, че японското правителство преразглежда статута на „Иран-Тода“, за да стане национален обект и да поеме цялото финансиране в бъдеще, и че със съдействието на негово превъзходителство Абадани той също би могъл да започне отново работа в Бандар-е Делама. Незабавно.

— Национален обект? Слава на Бога! Ако вашето правителство застане официално зад него, това ще реши завинаги всички финансови въпроси. Слава на Бога. Какво мога да направя? Каквото и да е!

— За да започна незабавно, ми трябва хеликоптери, чуждестранни пилоти и екипажи. Единственият начин да ги набавя бързо е чрез „С-Г Хеликоптьрс“ и господин Гава...

Абадани избухна. След като изслуша учтиво и с привидно съгласие тирадата за въздушното пиратство и враговете на Иран, Касиги невъзмутимо продължи атаката.

— Напълно сте прав, ваше превъзходителство — каза той, — но трябва да избирам между риска да предизвикам вашето недоволство и неизпълнението на дълга ми към вашата велика страна. Изборът ни е прост: ако не намеря хеликоптери, не мога да започна отново. Опитах при „Гърни“ и при други без успех и сега знам, че мога да намеря бързо хеликоптери само чрез този ужасен човек — разбира се, само за няколко месеца, докато попълним дупката и уредя японски персонал.

Ако не започна веднага, това ще ускори действията на онзи Затаки — уверявам ви, че той и неговият абадански комитет са взели закона в свои ръце, и той ще осъществи заплахата си. Това ще шокира и ще постави в неудобно положение моето правителство и ще го накара да забави осъществяването на цялото финансиране на националния обект и тогава... — Той вдигна рамене. — Тогава моето правителство ще нареди да се изостави „Иран-Тода“ и да се започне строителство на нов нефтохимически завод на някое сигурно място като Саудитска Арабия, Кувейт или Ирак.

— Сигурно място? Ирак? Тези крадци? Саудитска Арабия или Кувейт? За Бога, това са западнали шейхства и техните народи скоро ще се разбунтуват. Опасно е да се опитвате да правите дългосрочен бизнес с шейхствата, много е опасно. Те не се подчиняват на Божия закон. А Иран — сега да. Иран сега е уравновесен. Имамът, Бог да го дари с мир, ни спаси. Той нареди да тече нефт. Сигурно има някакъв друг начин да се намерят хеликоптери и екипажи! Гавалан и неговите пирати отмъкнаха имуществото ни. Не мога да помагам на пирати да избягат. Вие искате ли пиратите да избягат?

— Опазил ме Бог, не бих предложил такова нещо. Ние естествено не знаем, че те са пирати, ваше превъзходителство. Чух, че това са само лоши слухове, разпространявани от други врагове, които искат Иран да страда още повече. Дори и да е така, бихте ли приравнили девет използвани хеликоптера към три милиарда и сто милиона долара, които са вече вложени, и още един милиард и сто милиона, които моето правителство би могло да бъде убедено да вложи?

— Да. Пиратството си е пиратство, законът си е закон, шейхът се съгласи да направим проверка, истината си е истина. Иншаллах.

— Напълно съм съгласен, ваше превъзходителство, но нали знаете, че истината е относителна, едно отлагане до утре след залез-слънце ще бъде в полза на националните интереси... — Той успя да съдържи ругатнята си и бързо коригира грешката: — В интересите на имама и вашата ислямска държава.

— Божията истина не е относителна.

— Да, да, разбира се — отвърна Касиги, външно спокоен, но вътрешно скърцаше със зъби. „Как може човек да се оправи с тези идиоти, които използват вярата си за прикритие и прибягват към

«Бог» всеки път, когато искат да прекъснат линията на логическото мислене? Всичките са луди, ограничени! Не могат да разберат като нас, японците, че трябва да си толерантен към вярата на другите и че животът започва от нищо и свършва в нищото, а раят и адът, и бог са просто опиумен дим от ненормален мозък — докато не бъде доказано обратното!“ — Разбира се, че сте прав, ваше превъзходителство. Но това няма да са негови хеликоптери или екипажи — трябва ми само неговите временни връзки. — Отегчен, той изчакваше и придумваше, и накрая изигра предпоследния си коз: — Сигурен съм, че шейхът и външният министър ще го приемат за огромна услуга, ако отложите проверката за утре, за да могат да дойдат на специалния прием на моя посланик тази вечер в осем.

— Прием ли, господин Касиги?

— Да, неочакван, но изключително важен. Зная, че вие сте поканен като важен гост. — Касиги снижи гласа си още повече: — Моля ви, не споменавайте, че сте узнали, но, между нас казано, нашето правителство търси дългосрочни договори за нефт, които могат да се окажат страхотно изгодни за вас, ако Иран продължи да ни снабдява. Това би било идеален момент да...

— Дългосрочни договори? Съгласен съм, че договорите, подписани от шаха, не струват, едностранни са и трябва да отпаднат. Но ние ценим Япония като клиент. Япония никога не се е опитвала да ни експлоатира. Сигурен съм, че вашият посланик няма да има нищо против да отложи приема с един час, до след инспекцията. Шейхът, външният министър, Нюбъри и аз бихме могли да дойдем направо от летището.

Касиги не беше сигурен докъде би могъл да настоява. „Ах ти, тъпанар такъв — помисли си той, — ако не отложиш инспекцията, аз ще си отмъстя, защото ще ме накарате да извърша единствения грях, който признаваме: неуспех.“ — Щастие е, че Иран е така добре представен тук във ваше лице.

— Разбира се, че ще дойда на приема, господин Касиги, след инспекцията.

Касиги елегантно изигра последната си карта:

— Имам чувството, ваше превъзходителство, че скоро ще бъдете поканен лично в моята страна, за да се срещнете с най-важните, най-важните ръководители там, защото вие разбирате, естествено, колко

важна е вашата ислямска страна за Япония, и да огледате съоръжения, които биха били ценни за Иран.

— Ние... ние наистина имаме нужда от истински приятели — отвърна Абадани.

Касиги го наблюдаваше внимателно, но не забеляза никаква реакция — погледът му бе все така безмилостен и твърд.

— В тези тревожни времена е важно човек да търси приятелите, нали така? Човек никога не знае кога може да се окаже в беда, нали?

— Това е в Божиите ръце. Само той знае. — Последва дълга пауза и после Абадани каза: — Да бъде Божията воля. Ще помисля над това, което ми казахте.

Сега, в самотата на хотелската си стая, Касиги бе много изплашен. „Единственото важно нещо е да се грижиш за себе си. Независимо колко си умен или внимателен, никога не знаеш кога ще те сполети беда, който и да си. Ако има богове, ги има само за да ни мъчат.“

Турция, близо до границата: 4,23 следобед.

Сутринта бяха кацнали точно край селото, на километър в територията на Турция. Ерики би предпочел да иде по-навътре, на по-безопасно място, но резервоарите на хеликоптера бяха празни. Отново ги бяха засекли и им направиха засада, този път с два изстребителя и два бойни хеликоптера „Хюи“, и трябваше да им бяга четвърт час, преди да успее да се спусне отгatyк границата. Двата „Хюи“ не посмяха да го последват, но останаха да кръжат от другата страна.

— Не им обръщай внимание, Азадех — каза той радостно. — Сега сме в безопасност.

Но не бяха. Селяните ги заобиколиха, пристигна полиция. Четирима мъже, един сержант и още трима, всички в смачкани и не по мярка униформи, с револвери. Сержантът носеше тъмни очила, за да се предпази от блясъка на снега. Нито един от тях не говореше английски. Азадех ги поздрави според плана, който бяха измислили с Ерики, и обясни, че Ерики — финландски поданик, е бил нает от британска компания по договор с „Иран Тимбър“, а по време на азербайджанските бунтове и боевете край Табриз животът му е бил

заплашен от левите, и че тя, неговата съпруга, също е била заплашена, затова са избягали.

— А, ефенди е финландец, а вие сте иранка?

— Финландка по брак, сержант ефенди, иранка по рождение. Ето документите ни. — Тя му подаде финландския си паспорт, в който не бе посочен покойният ѝ баща Абдула хан. — Може ли да се обадим по телефона, моля? Ще платим, разбира се. Съпругът ми би желал да се обади в нашето посолство и на работодателя си в Ал Шаргаз.

— А, Ал Шаргаз. — Сержантът кимна любезно. Беше набит, добре избръснат, но дори и така синьо-черното на брадата му избиваше през златистата му кожа. — Къде е това?

Тя му каза, осъзнавайки как изглеждат двамата с Ерики. Ерики — с мръсна кървава превръзка на ръката и груба лепенка на раненото ухо, тя — със сплъстена коса и мръсни дрехи и лице. Двата „Хюи“ продължаваха да кръжат в небето. Сержантът ги наблюдаваше замислено.

— Защо са се осмелили да изпратят изстребители в нашето въздушно пространство и хеликоптери да ви гонят?

— Божия воля, сержант ефенди. Оттатък границата сега стават много странни неща.

— Как са нещата оттатък границата?

Той посочи на подчинените си хеликоптера и заслуша внимателно. Тримата полицаи се приближиха и надникнаха в кабината. Дупки от куршуми, изсъхнала кръв, разбити уреди. Един от тях отвори вратата, видя автоматите, видя и още дупки от куршуми.

— Господин сержант!

Сержантът го чу, но изчака учтиво Азадех да свърши. Селяните слушаха с широко отворени очи, никоя от жените не носеше чадор, нито фередже. Полицаят посочи една от грубите селски колиби.

— Моля, изчакайте там, на топло.

Денят бе студен, земята покрита със сняг, който отразяваше слънцето и блестеше. Сержантът бавно огледа кабината. Взе кукрито, извади го наполовина от ножницата, после го пъкна обратно и махна на Азадех и Ерики да се приближат.

— Как ще обясните наличието на оръжието, ефенди?

Азадех смутено преведе въпроса на Ерики.

— Кажи му, че са ги оставили хора от племената, които са се опитвали да отвлечат хеликоптера.

— А, от племената — каза сержантът. — Изненадан съм, че са ви оставили да отлетите с такова богатство. Как ще ми го обясните?

— Кажи му, че лоялистите са ги избили, а аз съм успял да избягам.

— Лоялисти, ефенди? Какви лоялисти?

— Полиция. Полицията в Табриз — отвърна Ерики. Съзнаваше с безпокойство, че всеки въпрос ги завлича все по-навътре в подвижните пясъци. — Попитай го дали мога да използвам телефона, Азадех.

— Телефон? Разбира се. Всяко нещо с времето си. — Сержантът погледна за момент кръжащите хеликоптери. После обърна отново строгите си кафяви очи към Ерики. — Радвам се, че полицаите са били лоялни. Полицията има дълг към държавата и към народа, длъжна е да спазва закона. Контрабандата на оръжие е нарушение на закона. Бягството от полицията, която пази закона, е престъпление. Нали така?

— Да, но ние не сме контрабандисти на оръжие, сержант ефенди, нито бягаме от полицията, която пази закона — отвърна Азадех, още по-уплашена.

Границата беше близо, толкова близо. За нея последната част от бягството им бе ужасна. Очевидно Хаким бе вдигнал тревога в пограничния район: само той имаше властта да уреди толкова бързо да ги засекат и на земята, и във въздуха.

— Въроръжени ли сте? — попита учтиво сержантът.

— Само един нож.

— Бихте ли ми го дали, моля? — Сержантът го взе. — Моля, последвайте ме.

Отидоха в полицейския участък — малка тухлена сграда с килии и няколко канцеларии и телефони близо до джамията на малкия селски площад.

— През последните няколко месеца много бежанци от всякакви националности минаха по нашите пътища — иранци, англичани, европейци, американци, много азербайджанци, много — но нито един руснак. — Той се засмя на шегата си. — Много бежанци, богати, бедни, добри, лоши, сред тях много престъпници. Някои бяха върнати, някои продължиха. Иншаллах. Моля, почакайте там.

„Гам“ беше не килия, а някаква стая с няколко стола и маса, с решетки на прозорците, много мухи и никакъв изход. Но беше топло и относително чисто.

— Може ли да получим някаква храна и нещо за пиене и да се обадим по телефона? — попита Азадех. — Можем да платим, сержант ефенди.

— Ще поръчам от гостилницата. Храната е добра и не е скъпа.

— Съпругът ми пита дали може да използва телефона.

— Разбира се. Когато му дойде времето.

Това бе станало сутринта, а сега бе късен следобед. Междувременно храната пристигна — ориз и овнешко задушено, ръчен хляб и турско кафе. Тя плати с риали и не й взеха повече от необходимото. Сержантът им позволи да използват смърдящата дупка в тоалетната навън, вода от някакъв казан и един стар леген, за да се измият. Нямахме медикаменти, само йод. Ерики почисти раните си, доколкото можа, скърцаше със зъби от рязката болка, все още бе слаб и изтощен. После седна на един стол, сложи краката си на друг и задряма. Азадех седеше до него. От време на време вратата се отваряше, влизаше по някой полицай и пак излизаше.

— Мамка му — промърмори Ерики. — Как можем да избягаме?

Тя бе нежна, стоеше до него, затворила собствения си страх зад желязна врата. „Трябва да го подкрепям“ — мислеше си тя непрекъснато. Сега се чувстваше по-добре, косата ѝ бе сресана и спусната, лицето ѝ — измито, кашмиреният пуловер — почистен. Чуваше през вратата приглушени разговори, понякога иззвъняваше телефон, по пътя минаваха коли и камиони — от и към границата, бръмчаха мухи. Умората я надви и тя заспиваше от време на време, сънуваше лоши сънища: шум на двигатели, стрелба и Хаким — на кон като казак, ги нападаше; двамата с Ерики бяха заровени до шия в земята, копитата минаваха на косъм над тях; после бяха някак си свободни, бягаха към границата, която бе цяло поле от гъста бодлива тел, изведнъж между тях и безопасността се появиа лъжливият молла Махмуд и касапинът и...

Вратата се отвори. И двамата се стреснаха и се събудиха. Пред тях стоеше майор в безупречна униформа, гледаше заплашително, а от двете му страни бяха застанали сержантът и още един полицай. Майорът беше висок, със строго лице.

— Вашите документи, моля — обърна се той към Азадех.

— Аз... аз ги дадох на сержанта, майор ефенди.

— Дали сте му финландски паспорт. Иранските ви документи. — Майорът протегна ръка. Тя се бавеше. Сержантът изведнъж пристъпи напред, грабна чантата ѝ и изсипа съдържанието ѝ на масата. В същото време полицаят пристъпи към Ерики с ръка на револвера в откопчания кобур и му махна да иде в ъгъла. Майорът обърса праха от един стол и седна, взе иранската ѝ лична карта от сержанта, прочете я внимателно, после погледна нещата на масата. Отвори торбичката с бижутата. Очите му се разшириха.

— Откъде взехте тези неща?

— Те са мои. Наследство от родителите ми. — Азадех бе изплашена, не знаеше какво или колко знае той, а бе забелязала как очите му минаха по тялото ѝ. Ерики също го бе забелязал. — Може ли съпругът ми да използва телефона? Той ис...

— Когато му дойде времето! Казано ви беше много пъти. Когато му дойде времето означава, когато му дойде времето. — Майорът затвори чантата и я постави на масата пред себе си. Очите му се спряха на гърдите ѝ. — Съпругът ви не говори ли турски?

— Не, не говори, майор ефенди.

Офицерът се обърна към Ерики и каза на добър английски:

— От Табриз има издадена заповед за арестуването ви за опит за убийство и отвличане.

Азадех пребледня. Ерики съдържа паниката си, доколкото можа.

— Отвличане на кого, господине?

Майорът за миг се раздражни.

— Не се опитвайте да си играете с мен. На тази госпожа, Азадех, сестра на Хаким, хана на Горгоните.

— Тя е моя съпруга. Как може съп...

— Знам, че е ваша съпруга, и по-добре ми кажете истината, за Бога. В заповедта се казва, че сте я отвлекли против волята ѝ и сте отлетели с ирански хеликоптер. Азадех отвори уста, но майорът рязко я прекъсна: — Попитах него, не вас. Е?

— Беше без нейно съгласие, а хеликоптерът е британски, не ирански.

Майорът го изгледа втренчено и се обърна към Азадех.

— Е?

— Беше... беше без мое съгласие... — Думите ѝ заглъхнаха.

— Е?

На Азадех ѝ прилоша. Заболя я главата, беше отчаяна. Турските полицаи бяха известни със своята непреклонност, голяма лична власт и твърдост.

— Моля ви, майор ефенди, бихме ли могли да поговорим насаме, да ви обясня насаме?

— Ние сме насаме, госпожо — отвърна рязко майорът. После, забелязвайки страданието ѝ и понеже оценяваше красотата ѝ, добави: — Когато говорим на английски, а не на турски, сме насаме. Е?

Със запъване, като подбираше внимателно думите си, тя му разказа за клетвата пред Абдула хан, за Хаким и дилемата си как не можеше да тръгне, не можеше и да остане, и как Ерики благодарение на собствената си воля и мъдрост бе прерязал Гордиевия възел. По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Да, беше без мое съгласие, но в известен смисъл беше със съгласието на брат ми, който помогна на Ери...

— Ако е било със съгласието на Хаким хан, тогава защо е обявил огромна награда за главата на този човек, жив или мъртъв? — попита майорът. Не ѝ вярваше. — И заповедта е издадена от негово име, като с нея се изисква незабавно екстрадиране, ако е необходимо.

Тя бе толкова шокирана, че едва не припадна. Без да мисли, Ерики тръгна към нея, но револверът опря в корема му.

— Исках само да ѝ помогна — изпъшка той.

— Тогава останете на мястото си! — Офицерът добави на турски: — Не го убивайте. — После продължи на английски: — Е, госпожа Азадех? Защо?

Тя не можа да отговори. Отвори уста, но не можа да издаде никакъв звук.

— Какво друго би могъл да направи един хан, майоре? — рече вместо нея Ерики. — Засегната е честта на хана, авторитетът му. Публично трябва да постъпи по този начин, нали, независимо какво е одобрил насаме?

— Може би, но определено не толкова бързо, не, не толкова бързо, не и да вдига по тревога изстребители и хеликоптери — защо би го направил, след като иска да избягате? Цяло чудо е, че не са ви принудили да кацнете, че не са ви свалили при всички тези дупки от

куршуми. Това ми звучи като куп лъжи, може би толкова я е страх от вас, че е готова да каже каквото и да е. Сега, за така нареченото ви бягство от двореца: какво точно се случи?

Безпомощен, Ерики му разказа. „Нищо повече не може да се направи — помисли той. — Кажи му истината и се надявай.“ Вниманието му бе насочено към Азадех, виждаше как я завладява пълен ужас. Разбира се, Хаким би реагирал по този начин, разбира се, жив или мъртъв — нали във вените му тече силната кръв на предците му?

— А оръжията?

И отново Ерики разказа всичко точно: как бе принуден да лети с агента на КГБ, за шейх Баязид, за отвличането, откупа, нападението на двореца, как трябваше да лети обратно с тях, а те нарушиха клетвите си и той трябваше да ги убие по някакъв начин.

— Колко души?

— Не помня точно. Половин дузина, може би повече.

— Харесва ви да убивате, а?

— Не, майоре, мразя го, но, моля ви, повярвайте ми, попаднахме в тази история, без да искаме, искаме само да ни пуснете да си вървим, моля ви, нека се обадя в моето посолство... те могат да поръчителстват за нас... ние не представляваме заплаха за никого.

Майорът само го гледаше.

— Не съм съгласен. Историята ви изглежда твърде нагласена. Търсят ви за отвличане и опит за убийство. Моля, вървете със сержанта — каза той и го повтори на турски. Ерики не помръдна, юмруците му се свиха, за малко щеше да избухне. Сержантът веднага извади револвера си и двамата с полицаия тръгнаха застрашително към него.

— В тази страна неподчинението на полицията е много сериозно нарушение — грубо рече майорът. — Вървете със сержанта! Вървете.

Азадех се опита да каже нещо, но не можа. Ерики отблъсна ръката на сержанта, овладя безсилната си паника и гняв и се опита да се усмихне, за да я окуражи.

— Няма нищо — промърмори той и последва сержанта.

Паниката и ужасът почти бяха надвили Азадех.

Пръстите и коленете й вече трепереха, но толкова много искаше да стои спокойна, да бъде спокойна, знаеше, че е беззащитна, а

майорът седеше срещу нея и я гледаше, бяха само двамата в стаята. „Иншаллах!“ — помисли си тя и го погледна с омраза.

— Няма от какво да се боите — рече той. Погледът му беше особен. После се пресегна и взе торбичката с бижутата. — За сигурно — добави той с изтънял глас, излезе, затвори вратата и тръгна по коридора.

Килията в края на коридора бе малка и мръсна, по-скоро клетка, отколкото стая. Вътре имаше легло, мъничкото прозорче бе преградено с решетки, на един огромен болт в стената висяха вериги, в ъгъла имаше смърдяща кофа. Сержантът тръшна вратата и я заключи след Ерики. Майорът каза през решетките:

— Помнете, че „спокойствието“ на госпожа Азадех зависи от вашето покорство. — И си отиде.

Останал сам, Ерики закрачи из клетката, оглеждайки вратата, ключалката, решетките, пода, тавана, стените, веригите — нямаше изход.

Ал Шаргаз, летището: 5,40 следобед.

На хиляда и петстотин километра на югоизток, от другата страна на Залива, Гавалан бе в главния офис и чакаше нетърпеливо до телефона. Оставаше един час до залез-слънце. Вече бе получил обещание за един 212 от една парижка компания и за два 206 от един приятел в „Аероспатиале“ на разумни цени. Скот беше в другия офис, прослушваше ВЧ-то, а Петикин — на другия телефон. Руди, Вили Ньорхтрайтер и Скрагър бяха в хотела на други телефони, търсеха евентуални екипажи и уреждаха материално-техническото снабдяване в Бахрейн. Все още никаква вест от Касиги.

Телефонът иззвъня. Гавалан грабна слушалката, надяваше се на някакво чудо за новини за Дюбоа и Фоулър, или да се обади Касиги.

— Ало?

— Анди, обажда се Руди. Имаме трима пилоти от „Луфттранспортгезелшафт“ и обещават и двама механици. Десет процента над нормалното, един месец полети, два месеца почивка. Задръж така... звънят по другата линия, ще ти се обадя пак, чао.

Гавалан отбеляза това в бележника си, от безпокойство чак го заболя сърцето и това го подсети за Макайвър. Беше говорил с него, но не му бе споменал нищо за проблемите с крайния срок, не искаше да го тревожи допълнително. Само обеща, че щом хеликоптерите заминат в безопасност, ще хване следващия полет за Бахрейн, за да го види. „Няма за какво да се безпокоиш, Мак, не мога да ти се отблагодаря, на теб и Джени, за всичко, което направихте...“

През прозореца се виждаше залязващото слънце. Летището бе оживено. Кацаше един самолет на „Алitalia“ и това му напомни за Петикин и Паула — все още не бе имал възможност да попита Чарли как вървят нещата между тях. В далечния край на пистата за товарните самолети неговите осем 212 изглеждаха съсипани, приличаха на скелети без роторите и валовете, механиците все още прибираха някои от тях. Къде, по дяволите, беше Касиги? Беше опитал няколко пъти да се свърже с него в хотела, но той бе излязъл и никой не знаеше къде е и кога ще се върне.

Вратата се отвори.

— Татко — каза Скот, — Линбар Струан се обажда по нашия телефон.

— Кажи му да върви на майната си... Не! — бързо отвърна Гавалан. — Просто му кажи, че все още съм навън, но си сигурен, че ще му се обадя в момента, в който се върна. — И добави цял поток китайски ругатни. Скот побърза да затвори. Телефонът отново иззвъня. — Гавалан.

— Андрю, обажда се Роджър Нюбъри, как си?

— Здравей, Роджър, какво ново? — Гавалан започна да се поти.

— Крайният срок все още е залез-слънце. Иранецът настоя да мине отгук и да ме вземе, така че съм в готовност. Ще отидем заедно да се срещнем с шейха на летището. Ще пристигнем няколко минути по-рано, после тримата ще идем в товарната зона да чакаме негова светлост.

— Ами приемът при японския посланик?

— Предполага се, че всички ще идем след инспекцията — един Господ знае какво ще стане тогава, но... е, не е наша работа да мислим. Съжалявам за всичко това, но ръцете ни са вързани. До скоро. Чао.

Гавалан му благодари, затвори телефона и избърса челото си.

Отново телефонът. Касиги? Той вдигна слушалката.

— Ало?

— Анди? Аз съм — Иън Дънрос.

— Господи, Иън. — Грижете на Гавалан изчезнаха. — Толкова се радвам да те чуя, опитах се да се свържа с теб на няколко пъти.

— Да, съжалявам, но нямах възможност. Как върви?

Гавалан предпазливо му разказа. Също и за Касиги.

— Имаме около час до залез-слънце.

— Това е една от причините да ти се обадя. Дяволски лош късмет с Дюбоа, Фулър и Макайвър, стискам палци. Локхарт май го е загазил, но така е, когато става въпрос за любов. — Гавалан чу въздишката му, но не знаеше как да я изтълкува. — Помниш ли Хиро Тода, „Тода Шипинг“?

— Разбира се, Иън.

— Хиро ми разказа за Касиги и проблема им с „Иран-Тода“. Изпаднали са в страхотно затруднение, така че, моля те, направи всичко, всичко, каквото можеш, за да им помогнеш.

— Ясно. Работя по това цял ден. Тода каза ли ти за идеята на Касиги за техния посланик?

— Да. Хиро се обади лично, каза, че имат голямо желание да помогнат, но това е ирански проблем и, честно казано, не очакват много, тъй като иранците ще бъдат напълно в правата си. — По лицето на Гавалан се изписа ужас. — Помогни им с всичко, с което можеш. Ако превземат „Иран-Тода“... е, между нас да си остане... — Дънрос премина за миг на шанхайски диалект: — Коремът на една благородна компания ще бъде разпран. — После продължи на английски. — Но между нас да си остане.

Въпреки че Гавалан бе почти забравил шанхайския, той го разбра и направо очите му се събраха. Нямаше никаква представа, че това засяга и „Струан“ — Касиги дори не бе намекнал нищо.

— Касиги ще получи хеликоптерите и екипажите си, дори да пропусне и крайния срок и да ни задържат.

— Да се надяваме, че няма да ви арестуват. Аха! Чете ли във вестниците за срива на борсата в Хонконг?

— Да.

— По-голям е, отколкото пишат. Някой играе много груба игра и са притиснали Линбар до стената. Ако измъкнеш 212-ките и

продължиш да работиш, все пак ще трябва да откажеш хеликоптерите Х-63.

Гавалан чак се изпоти.

— Но Иън, с тях ще мога да направя пробив срещу „Импириъл“, като предлага на клиентите по-добро обслужване и по-голяма безопасност и...

— Съгласен съм, стари приятелю. Но ако не можем да платим за тях, няма да ги получиш. Съжалявам, но така стоят нещата. Борсата е полудяла, по-лошо е от когато и да било, кърви чак до Япония и не можем да си позволим и Тода да се провали.

— Може би ще имаме късмет. Няма да загубя Х-63. Между другото, чу ли, че Линбар дава на Доходоносния място във Вътрешния съвет?

— Да. Интересна идея. — Каза го безизразно и Гавалан не усети нито одобрение, нито неодобрение. — Научих по други канали за техните впечатления от срещата. Ако днес успееш, смяташ ли да бъдеш в Лондон в понеделник?

— Да. Ще знам с положителност или днес при залез-слънце, или утре по същото време. Ако всичко мине добре, ще се отбия да видя Мак в Бахрейн, после продължавам за Лондон. Защо?

— Бих искал да отложиш Лондон и да се срещнем в Хонконг. Изникна нещо страшно интересно за Нобунага Мори, другия свидетел, освен Доходоносния Чой на смъртта на Дейвид Макструан. Нобунага изгорял преди два дни в дома си в Каназава — това е в провинцията близо до Токио — при доста странни обстоятелства. В днешната поща получих едно много интересно писмо. Не мога да говоря за това по телефона, но е страшно, дяволски интересно.

Гавалан затаи дъх.

— Тогава Дейвид... Не е било нещастен случай?

— Ще трябва да изчакаме и да разберем, Анди, докато се срещнем, било в Токио или Лондон, колкото е възможно по-скоро. Между другото, Хиро и аз планирахме да останем в Каназава през нощта, когато е умрял Нобунага, но не успяхме в последния момент.

— Господи, имали сте късмет!

— Да. Е, трябва да свършвам. Мога ли да направя нещо за теб?

— Нищо, освен ако не можеш да удължиш срока до неделя вечер.

— Продължавам да работя по въпроса, не се бой. Страшно съжалявам за Дюбоа, Фоулър и Макайвър... можеш да оставяш съобщения на този телефон в Токио до понеделник...

Сбогуваха се. Гавалан продължи да гледа втренчено телефона. Влезе Скот с новини за евентуални пилоти и хеликоптери, но той почти, не го чуваше. „Убийство ли е било в края на краищата? Господи! Проклет да е Линбар с неговите номера и лошите инвестиции. На всяка цена трябва да се сдобия с тези X-63, трябва.“

Телефонът отново извънтя. Връзката беше лоша и говорещият отсреща имаше силен акцент:

— Международен разговор за ваша сметка, за ефенди Гавалан.

Сърцето му трепна. Ерики?

— Аз съм ефенди Гавалан, приемам разговора. Бихте ли говорили по-високо, моля, едва ви чувам. Кой се обажда?

— Един момент, моля... — Докато чакаше нетърпеливо, погледна към портала на пистата, през който щяха да влязат шейхът и останалите, ако Касиги не успееше да отложи инспекцията. Дъхът му почти секна, като видя една голяма лимузина с шаргазко знаме на бронята да се приближава, но колата отмина сред облак прах и един глас в другия край на линията, който едва се чуваше, рече:

— Анди, аз съм Марк, Марк Дюбоа...

— Марк? Марк Дюбоа? — заекна той и едва не изпусна слушалката, притисна с ръка другото си ухо, за да чува по-добре. — Боже Господи! Марк? Добре ли си, къде сте, по дяволите? Фоулър добре ли е? Къде сте? — Нищо не разбра от отговора. Трябваше да се напругне, за да го чуе. — Повтори!

— На Кор ал Амая... — Кор ал Амая беше огромната, дълга половин миля иракска дълбоководна нефтена платформа-терминал на другия край на Залива, до устието на Шат-ел-Араб, който разделяше Ирак и Иран, на около петстотин мили на североизток. — Чуваш ли ме, Анди? Кор ал Амая...

На платформата Кор ал Амая.

Марк Дюбоа също бе притиснал с една ръка ухото си и се мъчеше да не крещи по телефона. Телефонът беше в офиса на

директора на платформата, вътре и навън беше пълно с иракчани и чужденци, които можеха да го чуят.

— Телефонът не е личен... vous comprenez?

— Ясно, но за Бога, какво стана? Прибра ли ви някой?

Дюбоа се огледа дали не го подслушват и каза внимателно:

— Не, mon vieux, свършваше ми горивото и voilà, от мъглата се появява един танкер и аз кацам на него, идеално, разбира се. И двамата сме добре, Фоулър и аз. Pas de probleme! Какво става с останалите — с Руди, Шандор и Поп?

— Всички са тук, в Ал Шаргаз, всички, вашата група, на Скраг, Мак, Фреди, въпреки че Мак в момента е в Бахрейн. След като и вие сте на сигурно място, резултатът от „Вихрушка“ е десет от десет Ерики и Азадех са в безопасност в Табриз, въпреки че... — Гавалан щеше да каже, че Том е рискувал живота си да остане в Иран. Но нито той, нито Дюбоа можеха да направят нещо и затова каза радостно: — Чудесно е, че сте в безопасност, Марк. Можеш ли да работиш?

— Разбира се, аз, въ-въ, само ми трябва гориво и инструкции.

— Марк, сега си с британска регистрация... задръж секунда... регистрацията ти е G-NKVC. Заличи старите номера и си сложи новите. Излезе ни солено и бившите ни домакини посипаха целия Залив с телекси, с които искат правителствата да ни арестуват. Не слизай никъде на брега.

Доброто настроение на Дюбоа изчезна.

— Голф Хотел Кило Виктор Чарли, записах. Анди, le bon Dieu е с нас, защото танкерът плава под либерийски флаг, а капитанът е англичанин. Едно от първите неща, които поисках, беше кутия с боя, боя... разбра ли?

— Ясно, направо чудесно. Продължавай!

— Тъй като корабът плаваше към Ирак, реших, че ще е най-добре да си мълчим и да останем на него, докато се свържем с вас, и...

— През полуотворената врата Дюбоа забеляза, че иракският директор се приближава, и продължи много по-високо и с леко променен глас:

— Тази задача е идеална, господин Гавалан, и се радвам да ви съобщя, че капитанът е много доволен.

— Окей, Марк, аз ще задавам въпросите. Кога трябва да завърши товаренето на кораба и кое е първото пристанище, в което ще спрем?

— Вероятно утре. — Той кимна любезно на иракчанина, който седна зад бюрото си. — Трябва да пристигнем в Амстердам както е по график. — И двамата трудно се чуваха.

— Мислиш ли, че ще можеш да останеш на кораба за цялото пътуване? Естествено ние ще поемем разходите.

— Не виждам защо не. Мисля, че този експеримент ще се превърне в постоянна работа. Капитанът реши, че удобството си струва — да стои на котва край брега, но, когато пожелае, да може да направи кратко посещение на сушата — честно казано обаче, собствениците са направили грешка, като са поръчали 212. Един 206 би бил много по-добре. Мисля, че ще искат отстъпка. — Чу как Гавалан се засмя и това го зарадва. — Най-добре да освобождавам телефона, просто исках да те чуя. Фоулър изпраща сърдечни поздравии ако е възможно, ще ви се обадя от кораба, когато минаваме край вас.

— Ако имаме късмет, няма да сме тук. Утре товарим и заминаваме. Не се безпокой, ще следя танкера ви през целия път до дома. След като минете през Ормузкия проток и напуснете водите на Залива, помолете капитана да се свърже по радиото или телекса с нас в Абърдийн. Става ли? Прехвърлям всички в Северно море, докато подредим нещата. О, сигурно нямаш пари, просто подписвай за всичко, а аз ще възстановя сумите на капитана. Как се казва?

— Тависток, Брайън Тависток.

— Разбрано. Марк, нямаш представа колко съм щастлив.

— И аз. А *bientot*. — Дюбоа затвори телефона и благодари на директора.

— За мен бе удоволствие, капитане — отвърна замислен той. — Всички големи танкери ли ще имат собствено хеликоптерно осигуряване?

— Не зная, господине. За някои би било разумно. Не е ли така?

Директорът леко се усмихна. Беше висок мъж на средна възраст, бе учил в Америка.

— Един ирански патрулен кораб наблюдава танкера ви от техни териториални води. Любопитно, а?

— Да.

— За щастие те си стоят в техни води, ние — в наши. Иранците мислят, че притежават Арабския залив, нас, Шат и водите на Тигър и Ефрат чак до изворите им — почти три хиляди километра.

— Толкова дълга ли е Ефрат? — попита Дюбоа. Предпазливостта му нарастваше.

— Да. Тя се ражда в Турция. Били ли сте преди в Ирак?

— Не, господине. За съжаление. Може би при следващото ми пътуване.

— Багдад е велик, древен, модерен — такъв е и целият Ирак, заслужава си да се посети. Имаме девет милиарда метрични тона доказани нефтени запаси и два пъти по толкова, които чакат да бъдат открити. Ние сме много по-ценни от Иран. Франция би трябвало да подкрепя нас, не Израел.

— Господине, аз съм обикновен пилот — рече Дюбоа. — Не се занимавам с политика.

— За нас това е невъзможно. Политиката е живот — ние сме открили това с мъки. Тук е дори Райската градина — знаете ли, че тук от шестдесет хиляди години живеят хора? Райската градина е само на стотина километра: там, където се сливат Тигър и Ефрат. Нашите хора са открили огъня, изобретили са колелото, математиката, писмеността, виното, градинарството, земеделието... тук са били Висящите градини на Вавилон. Шехерезада е разказвала приказките си на халифа Харун ал-Рашид, с когото може да се сравнява само вашият Карл Велики, тук са били и най-могъщите древни цивилизации — Вавилон и Асирия. Дори Потопът е започнал тук. Надживели сме шумери, гърци, римляни, араби, турци, англичани и перси — той сякаш изплю думата. — Ще продължим да ги надживяваме.

Дюбоа кимна отегчен. Капитан Тависток го бе предупредил: „Ние сме в иракски води, платформата е иракска територия, млади човече. От момента, в който напуснете танкера, вие сте сам, нямам никаква юрисдикция, разбирате ли?“

— Искам само да се обадя по телефона. Налага се.

— А как ще слезете в Ал Шаргаз на връщане?

— Няма да има никакви проблеми — каза Дюбоа съвсем спокойно. И защо да има? Аз съм французин.

Когато направи принудителното кацане на палубата, трябваше да разкаже на капитана за „Вихрушка“ и причините за нея. Трависток само изсумтя. „Нищо не знам за това, млади човече. Не си ми казал. Първо по-добре боядисай иранската регистрация и напиши G, с каквото искаш след него — ще наредя на корабния бояджия да

помогне. Що се отнася до мен, ти си еднократен експеримент, който собствениците са ми пробутали — качил си се в Кейптаун, изобщо не ми харесваш и почти не разговаряме. Така става ли? — Капитанът се усмихна. — Радвам се, че си на борда. Аз бях на патрулен катер по време на войната, действахме из целия Ламанш — жена ми е от Ил де Уесан, близо до Брест — от време на време се промъквахме дотам за вино и бренди точно като пиратските ми предци. Абе във всеки англичанин се крие пират. Добре дошъл на борда.“

Сега Дюбоа чакаше и наблюдаваше иракския директор.

— Ще мога ли да използвам пак телефона утре, преди да заминем?

— Разбира се. Не ни забравяйте. Всичко е започнало тук — и тук ще свърши. Салаам! — Директорът се усмихна странно и подаде ръка. — Щастливи кацания.

— Благодаря, до скоро.

Дюбоа излезе и се спусна по стълбите на палубата, нямаше търпение да се върне на танкера. На неколкостотин метра на север видя иранския патрулен кораб — малка фрегата, която се поклащаше на вълните.

— *Espere de son* — промърмори той и тръгна, главата му бръмчеше от мисли.

Трябваша му почти петнадесет минути, за да стигне на кораба. Фоулър го чакаше и той му каза добрите новини.

— Чудесно е, че с момчетата всичко е наред, но чак до Амстердам в тази стара кофа! — сърдито изруга Фоулър.

Дюбоа го заряза, отиде на носа и се облегна на планшира.

„Всички са в безопасност! Изобщо не си представях, че всички ще успеем, никога — помисли си той радостно. — Какъв фантастичен късмет! Анди и Руди ще си помислят, че е благодарение на плана, но не е така. Това си беше късмет. Или Господ. Господ докара танкера точно на минутата. Майната му, и този път бяхме на косъм, но се размина и няма нужда да мисля за това. Сега какво? Ако не налетим на лошо време или тази стара кофа не потъне, ще бъде страхотно да прекараме две-три седмици, без да правим нищо, само да мислим, да ядем, да спим и да поиграем малко бридж, пак да спим, да мислим и да планираме. После Абърдийн и Северно море, ще се смеем с Жан-Люк, Том Локхарт и Дюк, и останалите момчета и после заминаваме...“

заминаваме накъде? Време е да се ожена. Майната му, още не искам да се женя. Аз съм само на тридесет години и досега все съм се отървавал. Просто ще е лош късмет да срещна някоя парижанка с ажурно бельо и тя да използва хитрините си, та да лапна по нея и да ме съсипе! Животът е твърде хубав, прекалено хубав, а чуването е прекрасно нещо!“

Обърна се и погледна на запад. Слънцето, замъглено от мръсния въздух, се спускаше към хоризонта на сушата — сив, плосък и скучен. „Ще ми се да съм в Ал Шаргаз, при момчетата.“

Ал Шаргаз, международната болница: 6,01 вечерта.

Старк седеше на верандата на втория етаж и също гледаше залязващото слънце, но тук то беше красиво над спокойно море, под безоблачно небе, а широката слънчева пътека го караше да примижава срещу отразената светлина, въпреки че беше с тъмни очила. Беше по долнище на пижама, гърдите му бяха превързани и се оправяха добре и въпреки че още беше слаб, се опитваше да мисли и планира. Имаше толкова много неща, за които да мисли — и ако успеят да измъкнат машините, и ако не успеят. В стаята зад него Мануела бърбореше на някаква смесица от испански и тексаски с майка си и баща си в далечния Лубок. Той вече бе разговарял с тях, а също с родителите си и с децата — Билиджо, малкия Конроу и Сарита: „И-и, тате, кога се връщаш вкъщи? Имам си ново конче, училището е страхотно и днеска е по-горещо, и изядох цяла чиния от двойните люти чушки!“

Старк се усмихна леко, но не успя да се изтръгне от своя океан от опасения. Колко бяха далече един от друг и всичко бе чуждо, навсякъде, дори и в Англия. А сега следваше Абърдийн и Северно море. „Аз нямам нищо против един или два месеца, но това не е за мен, нито за децата или Мануела. Ясно е, че децата искат да са в Тексас, да са у дома, а сега вече и Мануела иска същото. Толкова много неща се случиха, страшни неща, толкова много наведнъж. Тя е права, но, по дяволите, не знам къде искам да отида, нито какво искам да правя. Трябва да продължа да летя, така съм научен, искам да продължа да летя. Къде? Не в Северно море или Нигерия, където са основните райони на Анди сега. Може би в някое от малките

предприятия в Южна Америка, Индонезия, Малая или Борнео? Бих искал да остана с него, ако мога, но децата, училището и Мануела?

Може би да зарежа задграничната работа и да се върна в Щатите? Не, твърде дълго бях извън страната, твърде отдавна съм тук.“

Погледът му стигаше над стария град в далечината на пустинята. Спомни си времето, когато прекрачваше прага на пустинята през нощта, понякога с Мануела, понякога сам, ходеше там просто за да слуша. Да слуша какво? Тишината, нощта или как звездите се викат една друга? Нищото? „Ти слушаш Бога“ — бе казал моллата Хусаин. — „Как може един неверник да прави това? Ти слушаш Бога.“

— Ти го казваш, молла, не аз.

„Странен човек, спаси ми живота, аз спасих неговия, едва не умрях заради него, после пак бях спасен, после всички ни освободиха в Ковис — по дяволите, той знаеше, че напускаме Ковис окончателно, сигурен съм. Защо ни пусна, нас — Големия Сатана? И защо все ми повтаряше да ида и да видя Хомейни? Имамът не е прав, изобщо не е прав.“

„Ами всичко това, дето става с мен?“

„Той е някъде там, нещото в пустинята, което съществува за мен. Окончателното спокойствие. Абсолютът. То е само за мен — не за децата или Мануела, или за родителите ми, или някого другиго — само за мен... Не мога да го обясня на никого и най-вече на Мануела, както не мога да обясня и това, което се случи в джамията в Ковис или на разпита.

По дяволите, по-добре да се измъквам, иначе съм загубен. Простотата на исляма прави всичко да изглежда толкова просто и ясно, и по-добро, и все пак...

Аз съм Конроу Старк, тексасец, пилот на хеликоптер със страхотна жена и страхотни деца и това би трябвало да е достатъчно за Бога, нали така?“

Разтревожен, той погледна отново към стария град. Минаретата и стените вече почервеняваха от залязващото слънце. Отвъд града бе пустинята, а отвъд нея — Мека. Знаеше, че това е пътят към Мека, защото бе видял персонала в болницата, докторите и сестрите и други да коленичат за молитва, обърнати натам. Мануела излезе отново на

верандата и разсея мислите му, седна до него и отчасти го върна към реалността.

— Изпращат много целувки и питат кога се връщаме у дома. Би било хубаво да отидем, не мислиш ли, Конроу? — Видя как той кимна разсеяно, не беше при нея. Погледна натам, накъдето гледаше той, но не видя нищо особено. Само залязващото слънце. По дяволите!... Тя скри загрижеността си. Той оздравяваше чудесно, но не беше същият. „Не се тревожи, Мануела — бе казал доктор Нът, — това е вероятно от шока, че за пръв път е улучен от куршум, първия път винаги е малко травматизиращо. От това е, а и Дюбоа, Том, Ерики, и цялото чакане и тревоги в неизвестност — всички сме настръхнали, ти, аз, всички, но още не знаем от какво — това засяга всички ни по различен начин.“

Премаляваше ѝ от тревога. За да я прикрие, тя се облегна на парапета и се загледа към морето и лодките.

— Докато спеше, намерих доктор Нът. Той каза, че може да те изпишат след няколко дни, утре, ако е наистина важно, но трябва да почиваш един-два месеца. На закуска Ногър ми каза, че се носи слух, че всички ще получим поне един месец отпуск, платен, не е ли чудесно? С него и с отпуска по болест ще имаме много време и ще можем да отидем у дома, а?

— Разбира се. Ще бъде чудесно.

Тя се поколеба, после се обърна и го погледна.

— Какво те тревожи, Конроу?

— Не съм сигурен, мила. Чувствам се добре. Не е от гърдите ми. Не зная.

— Доктор Нът каза, че известно време ще се чувстваш доста странно, мили, а Анди каза, че има голям шанс да няма инспекция, а самолетите определено ще дойдат утре по обед, нищо друго не можем да направим, и ти не можеш да направиш нищо... — Телефонът в стаята иззвъня и тя отиде да го вдигне, като продължи да говори: — ... никой от нас не може да направи нищо повече от това, което правим. Ако успеем да се измъкнем, ние и нашите хеликоптери, знам, че Анди ще намери хеликоптери и екипажи за Касиги и тогава... Ало? О, здравей, мили...

Старк чу внезапното ахване и тишината, сърцето му се сви, после вълнението ѝ избухна и тя извика към него:

— Обажда се Анди, Конроу, Анди, обадил му се е Марк Дюбоа, той е в Ирак на някакъв кораб, той и Фоулър, кацнали са принудително без проблеми на някакъв танкер и сега са в Ирак и в безопасност... О, Анди, това е чудесно! Какво? О, разбира се, той е добре и аз ще... ами Касиги?... Чакай ма... да, но... разбира се. — Тя затвори телефона и се върна бързо при него. — Все още нищо от Касиги, Анди каза, че бързал и щял да се обади пак. О, Конроу... — Тя коленичи до него и го прегърна, но много внимателно, от щастие от очите ѝ потекоха сълзи. — Толкова се тревожех за Марк и Фоулър, толкова се боях, че са...

— И аз... и аз. — Той чувствуваше как бие сърцето ѝ, чувствуваше и своето и сякаш част от тежестта върху душата му изчезна. Притисна я със здравата си ръка и промърмори задавено:

— По дяволите! Хайде, Касиги... хайде, Касиги...

Щабът в Ал Шаргаз, международното летище: 6,18 вечерта.

Гавалан стоеше до прозореца на офиса и гледаше как официалната кола на Нюбъри с малкото трепкащо английско знамение влиза през портала. Колата мина бързо по пътя и спря пред сградата. Вътре имаше шофьор без униформа и двама души отзад. Гавалан замислено поклати глава. Плисна шепа студена вода от чешмата на лицето си и се избърса.

Вратата се отвори. Влезе Скот с Чарли Петикин. И двамата бяха пребледнели.

— Не се безпокойте — рече Гавалан, — влизайте. — Върна се отново до прозореца. Мъчеше се да изглежда спокоен. Слънцето беше почти над хоризонта. — Няма смисъл да чакаме тук, ще слезем да ги посрещнем. — Той решително ги поведе по коридора. — Чудесно е за Марк и Фоулър, нали?

— Чудесно — отвърна Скот. Гласът му беше безизразен въпреки решителността му. Десет от десет, татко. По-добре от това не може. Десет от десет.

Минаха по коридора и излязоха във фойето.

— Как е Паула, Чарли?

— О, тя... тя е добре, Анди. — Петикин бе смаян от хладнокръвието на Гавалан, завиждаше му. — Тя... тя излетя за

Техеран преди час, мисля, че ще се върне чак в понеделник, а може би и утре. — „Проклетата да е тази «Вихрушка» — помисли си той, — тя провали всичко. Знам, че страхливецът никога не печели, но какво да направя? Ако ни измъкнат хеликоптерите, С-Г затъва, няма работа, няма пенсия, а аз нямам почти никакви спестявания. Аз съм много по-стар от нея и... майната му на всичко! По някакъв си гаден, тъп начин се радвам — сега не бих могъл да проваля живота ѝ, а тя би била луда да каже «да».“ — Паула е чудесна, Анди.

— Тя е хубаво момиче.

Фойето бе пълно. Минаха през него и излязоха от хладния въздух на климатичната инсталация в топлината на залеза на стъпалата пред входа. Изненадан, Гавалан се спря. Всички от контингента на С-Г бяха тук: Скрагър, Воси, Вили, Руди, Пои Кели, Шандор, Фреди Еър и всички останали, и всички механици. Всички бяха застинали неподвижно и гледаха приближаващата се кола. Тя спря пред тях.

От нея слезе Нюбъри.

— Здравей, Андрю — рече той, но в този момент всички се вцепениха, защото до него застана не иранецът, а сияещият Касиги. Нюбъри каза озадачено: — Всъщност не разбирам какво става, но посланикът, иранският посланик, отмени инспекцията в последния момент, шейхът също, а господин Касиги ми се обади да отида на японския прием, така че тази вечер няма да има никаква инспекция...

Гавалан радостно възкликна, всички затупаха Касиги по раменете, благодаряха му, говореха, смееха се, бутаха се.

— И утре няма да има инспекция, дори ако трябва да го отвлечем... — каза Касиги. Всички отново се разсмяха и завикаха радостно, Скрагър затанцува някакъв моряшки танц.

— Ура за Касиги!

Гавалан си проби път до японеца, прегърна го здраво и викна над цялата лудница:

— Има Бог! Ще получите част от машините си след три дни, останалите в края на седмицата... — После добави несвързано: — Боже Господи, в последната секунда! Боже Господи, трябва да кажа на Мак, на Дюк и на останалите... аз черпя...

Касиги гледаше след него, докато той бързо се отдалечи. После се усмихна.

В болницата: 6,32 вечерта.

Разтреперан и сияещ от щастие, Старк затвори телефона и се върна на верандата.

— Дявол да го вземе, Мануела, дявол да го вземе, успяхме, няма да има инспекция! „Вихрушка“ успя! Анди не знае как го е направил Касиги, но го е направил и... дявол да го вземе! — Той я прегърна и се облегна на парапета. — „Вихрушка“ успя, сега сме в безопасност, сега ще се измъкнем и можем да правим планове. Дявол да го вземе! Кучият му син Касиги успя! Аллах-ул акбар — добави той триумфиращо, без да мисли.

Слънцето докосна хоризонта. Един мюезин се обади откъм града, само един, гласът му бе несравним, подканващ. Звукът изпълни слуха му и цялото му същество и той се заслуша, забравил всичко останало. Облекчението и радостта се смесиха с думите, подканата и безкрая — и той я остави. Тя го чакаше безпомощна, сама. Очакваше го в залеза на слънцето, боеше се за него, тъгуваше за него, усещаше, че се решава бъдещето. Чакаше така, както само една жена може да чака.

Призивът спря. Сега беше много тихо, всичко бе замряло. Очите му видяха стария град с цялото му древно великолепие, пустинята зад него, безкрая отвъд хоризонта, видяха го такъв, какъвто е. Старк чу звука на излитащ реактивен самолет и призива на морските птици. После мекото „път-път-път“ на хеликоптер отнякъде и реши.

— Теб — рече той на фарси, — теб обичам аз.

— Теб обичам аз завинаги — промърмори тя почти разплакана. После го чу да въздиша и разбра, че отново са заедно.

— Време е да си вървим у дома, мила. — Той я взе в прегръдките си. — Време е всички да си вървим у дома.

— У дома е там, където си ти — отвърна тя и вече не се страхуваше.

Хотел „Оазис“: 11,52 вечерта.

Телефонът издрънча неприятно в тъмното и изтръгна Гавалан от дълбокия сън. Той опипа наоколо, запали нощната лампа.

— Ало?

— Ало, Андрю, обажда се Робърт Нюбъри. Извинявай, че се обаждам толкова късно, но...

— О, няма нищо, нали ти казах, че можеш да се обадиш до полунощ. Как мина? — Нюбъри бе обещал да се обади и да му каже какво е станало на приема. Обикновено Гавалан не си лягаше по това време, но тази вечер се извини, остави ги да празнуват след десет часа и за секунди бе заспал. — Какво ще правим утре?

— С удоволствие мога да ти съобщя, че негово превъзходителство Абадани прие поканата на шейха да ловуват през деня със соколи в оазиса Ал Сал, така че перспективата изглежда добра, той ще бъде изолиран през целия ден. Лично аз му нямам доверие, Андрю, и определено ти препоръчваме да изтеглиш хеликоптерите и хората си колкото е възможно по-бързо и по-дискретно и да приключиш операциите тук за един-два месеца, докато не ти се обадим. Става ли?

— Да, чудесни новини. Благодаря. — Гавалан се отпусна назад. Беше нов човек; леглото го изкушаваше, сънят го приканваше. — Вече съм планирал да спра работата за известно време — рече той със страхотна прозявка. — Всички са потвърдили, преди залез-слънце. — Усети нервността в гласа на Нюбъри, но го отдаде на вълнението, потисна още една прозявка и добави: — Скрагър и аз ще сме последни — ние вземаме самолета за Бахрейн с Касиги, за да видим Макайвър.

— Добре. Как, по дяволите, успяхте с Абадани не знам и не искам да знам, но сваляме колективната си шапка пред вас. Сега, ъ-ъ, неприятно ми е да съобщавам лоши новини наред с добрите, но току-що получих телекс от Хенли от Табриз.

— Неприятности? — Сънят изчезна.

— Боя се, че е така. Звучи странно, но ето какво пише. — Прощумоля хартия, после се чу: — Хенли пише: „Научихме, че вчера или снощи е имало някакво нападение срещу Хаким хан, предполага се, че е намесен и капитан Йоконен. Снощи той е избягал към турската граница със своя хеликоптер, като е взел жена си Азадех против волята ѝ. Издадена е заповед от името на Хаким хан за арестуването му за опит за убийство и отвличане. В момента в Табриз се водят големи

боеве между враждуващи фракции и това затруднява точните доклади. Ще ви изпратим подробности, щом получим информация.“ Това е всичко. Учудващо, нали? — Мълчание. — Андрю? Чуваш ли ме?

— Да... да, чувам те. Просто... просто се опитвам да си събера мислите. Нали не е възможно да има грешка?

— Съмнявам се. Изпратих спешен сигнал за повече подробности. Утре може би ще получим нещо. Предлагам да се свържеш с финландския посланик в Лондон и да го предупредиш. Телефонът на посолството е 01-766-8888. Съжалявам.

Гавалан му благодари и замаян затвори телефона.

НЕДЕЛЯ
4 МАРТ 1979 Г.

72

В турското село: 10,20 сутринта.

Азадех се стресна и се събуди. За момент не можа да си спомни къде е, после очертанятията на предметите в стаята станаха по-ясни — малка сива стая с два прозореца, твърд сламеник на леглото, чисти, но груби чаршафи и одеяла — и тя си спомни, че това е селският хотел и снощи при залез-слънце, въпреки протестите ѝ и нежеланието да остави Ерики, тя бе ескортирана дотук от майора и един полицай. Майорът отхвърли извиненията ѝ и настоя да вечеря с нея в малкия ресторант, който се опразни веднага, щом влязоха.

— Разбира се, че трябва да ядете нещо, за да поддържате силите си. Седнете, моля. Ще поръчам същото, което ядете вие, и за вашия съпруг и ще наредя да му го изпратят. Искате ли?

— Да, моля — отвърна тя също на турски и седна, разбирайки загатнатата заплаха, а кожата ѝ настръхна. — Мога да платя.

— Както желаете — пълните му устни помръднаха в лека усмивка.

— Благодаря ви, майор ефенди. Кога ще можем да заминем със съпруга ми?

— Ще обсъдим това с вас утре, не тази вечер. — Той направи знак на полицая да застане на пост до вратата. — Сега ще говорим на английски — каза той и предложи сребърната си табакера.

— Не, благодаря. Не пуша. Кога ще мога да си получа обратно бижутата, майор ефенди?

Той си избра цигара и започна да почуква края ѝ по табакерата. Гледаше я.

— Веднага, щом бъде безопасно. Казвам се Абдул Икаил. Постоянната ми работа е във Ван и отговарям за целия район покрай

тукашната граница. — Той щракна запалката си и издуха дима, без да откъсва очи от нея. — Били ли сте във Ван преди?

— Не, не съм.

— Това е едно малко, сънливо място. Беше — поправи се той. — Преди вашата революция, въпреки че на границата винаги е трудно. — Дръпна отново силно от цигарата. — И от двете страни има нежелани хора, които искат да пресекат границата или да бягат. Контрабандисти, наркотрафиканти, търговци на оръжие, крадци, всякакви боклуци.

Каза го небрежно, разделяйки думите с тънки струйки дим. В малкото помещение въздухът бе тежък, миришеше на престоляло ядене, на хора и на евтин тютюн. Азадех усети, че следва нещо лошо. Пръстите ѝ започнаха да си играят с презрамката на чантата.

— Били ли сте в Истанбул? — попита той.

— Да. Да, веднъж, за няколко дни, когато бях малка. Отидох с баща ми, той имаше работа там, а аз... мен ме качиха на самолет, за да ида на училище в Швейцария.

— Никога не съм бил в Швейцария. Веднъж ходих в Рим на екскурзия. И в Бон на полицейски курс, и на още един в Лондон, но никога в Швейцария.

Известно време той пушеше, потънал в мисли, после загаси цигарата в един нацърбен пепелник и направи знак на собственика на хотела, който стоеше унило до вратата, очаквайки поръчката му. Храната беше проста, но добра и сервирана с подчертано, нервно смирение, което още повече я смути. Очевидно селото не беше свикнало с такова височайше присъствие.

— Не се страхувайте, госпожо Азадех, не ви заплашва нищо — каза ѝ той, сякаш четеше мислите ѝ. — Дори напротив. Радвам се, че имам възможност да разговарям с вас, рядко човек с вашия... с вашия произход минава оттук. — През цялата вечеря той търпеливо и учтиво я разпитваше за Азербайджан и Хаким хан, не каза почти нищо за себе си, отказваше да говори за Ерики или за това какво ще стане. — Каквото ще стане, ще стане. Моля, разкажете ми пак вашата история.

— Аз... аз вече ви я разказах, майор ефенди. Това е истина, не е история. Казах ви истината, както и съпругът ми.

— Разбира се — каза той. Ядеше с апетит. — Моля, разкажете ми я отново.

И тя отново я разказа. Страхуваше се, разбираше погледа му и желанието в него, въпреки че той остана все така коректен и внимателен.

— Това е истината — приключи тя. Почти не се бе докоснала до храната пред себе си, апетитът ѝ беше изчезнал. — Не сме извършили никакво престъпление, съпругът ми само защити себе си и мен — пред Бога.

— За съжаление Бог не може да свидетелства във ваша полза. Разбира се, във вашия случай аз приемам това, което казвате и в което вярвате. За щастие ние тук сме по-съвременни, ние не сме фундаменталисти, има разделение между исляма и държавата, няма самоназначили се хора, които да се вмъкват между нас и Бог, и ние просто искаме да запазим нашия начин на живот такъв, какъвто го искаме, и да попречим да ни натикат в гърлото вярата или закона на други хора. — Той спря и се заслуша внимателно. На идване в здрача бяха чули далечна стрелба и тежки минохвъргачки. Сега в тишината на ресторанта ги чува отново. — Вероятно кюрдите отбраняват домовете си в планините. — Устните му се свиха с отвращение. — Чухме, че Хомейни изпраща армията ви и Зелените ленти срещу тях.

— Значи още една грешка — каза тя. — Поне така казва брат ми.

— Съгласен съм. Моето семейство е кюрдско. — Той стана. — През цялата нощ пред вратата ви ще има полицаи. За ваша защита — добави той със същата странна полуусмивка, която силно я смущаваше. — За ваша защита. Моля ви, стойте в стаята си, докато аз... аз дойда да ви взема или изпратя за вас. Вашето съгласие помага на съпруга ви. Спете спокойно.

Тя отиде в стаята си, видя, че на вратата няма нито ключалка, нито резе, и подпря един стол под дръжката. Стаята беше студена, водата в каната — ледена. Тя се изми, избърса, помоли се, добави специална молитва за Ерики и седна на леглото.

Извади много внимателно петнадесет сантиметровата стоманена губерка, скрита в подплатата на чантата ѝ, и я разгледа за секунда. Върхът бе много остър, ухото малко, но достатъчно, за да може да го хване здраво и да мушка. Заби губерката в долната част на възглавницата, както ѝ бе показал Рос: „Така тя няма да е опасна за тебе — бе казал той с усмивка — и противникът няма да я забележи, а

ти можеш лесно да я измъкнеш. Едно хубаво младо момиче като тебе трябва винаги да е въоръжено, за всеки случай.“

— Но, Джони, аз никога не бих могла да... никога!

— Ще можеш, когато — ако! — някога се наложи, и трябва да бъдеш подготвена за това. И щом си въоръжена, знай как да използваш оръжието, каквото и да е то, и приеми, че може да ти се наложи да убиеш, за да се защитиш. Тогава никога, никога няма да се страхуваш. — През онези красиви месеци в планините той ѝ бе показал как да я използва. — Само два сантиметра там, където трябва, са повече от достатъчни, достатъчно смъртоносни... — Оттогава тя винаги я носеше със себе си, но никога преди не ѝ се беше налагало да я използва, дори в селото. „Селото! Остави селото на нощта, не на деня.“

Пръстите ѝ докоснаха ухото на иглата. „Може би тази нощ — помисли си Азадех. Иншаллах! Ами Ерики? Иншаллах!“ Това я подсети как Ерики казваше: „Иншаллах е добро оправдание, Азадех, чудесно оправдание, но Бог, както и да се казва, от време на време има нужда да му помага някоя земна ръка.“

„Да. Обещавам ти, че съм готова, Ерики. Утре е утре и аз ще помогна, мили мой. Ще те измъкна някак си.“

Успокоена, тя духна свещта, сви се под чаршафите и завивките, все още облечена с пуловера и клина. През прозореца влизаше лунна светлина. Скоро се стопли. Топлината, изтощението и младостта я поведоха към сън без сънища.

През нощта изведнъж се събуди. Дръжката на вратата тихо се въртеше. Ръката ѝ докосна иглата и замря, очите ѝ наблюдаваха вратата. Дръжката се завъртя докрай, вратата помръдна, но не поддаде, подпряна здраво от стола, и изскърца под натиска. След малко дръжката се върна тихо в първоначално положение.

Отново тишина. Нито стъпки, нито дишане. И дръжката не помръдна отново. Тя се усмихна. Джони ѝ беше показал също как да постави стола. „Ах, мили мой, надявам се да намериш щастиято, което търсиш“ — помисли си Азадех и заспа отново с лице към вратата.

Вече беше будна и отпочинала и знаеше, че е много по-силна от вчера, по-подготвена за битката, която скоро щеше да започне. „Да, за Бога“ — рече си тя, чудейки се какво я бе събудило. Шум от коли и улични продавачи? Не, не това. На вратата отново се почука.

— Кой е, моля?

— Майор Икаил.

— Един момент. — Тя обу ботушите си, опъна пуловера и си оправи косата. Ловко отмести стола. — Добро утро, майор ефенди.

Той погледна стола и се позасмя.

— Разумно сте постъпили, като сте блокирали вратата. Не го правете пак, поне не без разрешение. — После я огледа внимателно. — Изглеждате отпочинала. Добре. Поръчах ви кафе и топъл хляб. Какво друго бихте желали?

— Просто да ни оставите да си вървим, съпругът ми и аз.

— Така ли? — Той влезе в стаята и затвори вратата, взе стола и седна с гръб към светлината, която струеше през прозореца. — С ваше съдействие това може да се уреди.

Когато той влезе в стаята, тя, без да бие на очи, се бе отдръпнала и сега седна на края на леглото, ръката ѝ бе на сантиметри от възглавницата.

— Какво съдействие, майор ефенди?

— Би било разумно да избегнем конфронтацията — каза той някак си странно. — Ако съдействате... и се върнете в Табриз по собствена воля тази вечер, съпругът ви ще остане задържан тази вечер, а утре ще бъде изпратен в Истанбул.

— Изпратен къде в Истанбул? — чу тя гласа си.

— Първо в затвора, с оглед на сигурността, където неговият посланик ще може да го посети и ако такава е Божията воля, ще бъде освободен.

— Защо трябва да бъде изпращан в затвора? Не е направил ни...

— Има награда за главата му. Жив или мъртъв. — Майорът леко се усмихна. — Необходима му е защита — има дузини ваши сънародници в селото и наблизо, които умират от глад. Не се ли нуждаете и вие от защита? Нима не сте идеалната жертва за отвличане, нима ханът няма да откупи единствената си сестра веднага и щедро? А?

— С радост ще се върна, ако това ще помогне на съпруга ми — отвърна тя веднага. — Но ако се върна, каква... каква гаранция имам, че съпругът ми ще бъде защитен и изпратен в Истанбул, майор ефенди?

— Никаква. — Той стана и се надвеси над нея. — Алтернативата е, ако не съдействате по ваша собствена воля, да бъдете изпратена до границата днес, а той... той ще трябва да се опира на съдбата си.

Тя не стана и не отдръпна ръката си от възглавницата. Нито погледна към него. „Бих го направила с радост, но щом си отида, Ерики ще остане беззащитен. Да съдействам? Означава ли това да легна с този мъж по собствена воля?“

— Как трябва да съдействам? Какво искате да направя? — попита тя и се ядоса, защото гласът ѝ бе много неуверен.

Той се засмя ехидно:

— Да направите това, което всички жени намират за трудно: да бъдат послушни и да правят това, което им се каже, без да спорят, и да престанат да се правят на умни. — Обърна се на пети. — Ще останете тук в хотела. Аз ще се върна по-късно. Надявам се дотогава да сте готова... да ми дадете правилен отговор. — И излезе.

„Ако се опита да ме изнасили, ще го убия — помисли тя. — Не мога да легна с него. Съпругът ми никога няма да ми прости, а и аз няма да си простя, защото и двамата знаем, че това няма да гарантира неговата свобода или моята, дори и така да беше, той не би могъл да живее с тази мисъл и ще иска да си отмъсти. Нито пък аз бих се примирила със себе си.“

Стана и се приближи до прозореца, погледна навън към оживеното село и покритите със сняг планини. Границата беше съвсем наблизо.

— Единственият шанс за Ерики е аз да се върна — промърмори тя. — Но аз не мога, не без разрешението на майора. А дори и тогава...

В полицейския участък: 11,58 по обед.

Ерики дръпна и долният край на средния железен прът се изтръгна. По пода се посипа цимент. Той го набути бързо обратно в дупката, погледна през вратата по коридора. Не се виждаше никакъв пазач. Натъпка бързо малките парченца цимент и мазилка около основата, за да я замаскира. Беше дърпал желязото почти цяла нощ, без да го изпуска — както куче не би изпуснало кокал. Сега имаше оръжие и лост, за да огъне останалите пръчки.

„Ще ми трябва половин час, не повече“ — помисли си той и седна доволен на леглото. Снощи, след като бяха донесли храната, полицаите го бяха оставили сам, уверени в здравината на решетките. Тази сутрин му донесоха кафе с гаден вкус и парче черен хляб и го гледаха, без да разбират, когато попита за майора и жена си. Не знаеше как е на турски „майор“, нито името на офицера, но когато посочи с жест ревера си и имитира ранга му, те го разбраха и само вдигнаха рамене. Казаха нещо на турски, но той не разбра, и си отидоха. Сержантът не се появи повече.

„Всеки от нас знае какво да прави — помисли той. — Азадех и аз, всеки от нас е изложен на риск, всеки ще направи всичко възможно. Но ако я докоснат или наранят, никакъв Бог няма да помогне на този, който я е докоснал, докато съм жив. Кълна се.“

Вратата в края на коридора се отвори и пред килията застана майорът.

— Добро утро — поздрави той. Ноздрите му се свиха от лошата миризма.

— Добро утро, майоре. Къде е жена ми, моля, и кога ще ни пуснете да си вървим?

— Съпругата ви е в селото, в пълна безопасност, отпочинала. Видях я лично. — Майорът го изгледа замислено, забеляза мръсотията по ръцете му, погледна внимателно ключалката, решетките на прозореца, пода и тавана. — Нейната сигурност и отношението към нея зависят от вас. Разбирате ли?

— Да, да, разбирам. И като старши полицейски служител тук ще ви държа отговорен за нея.

— Добре — засмя се ехидно майорът, после усмивката му изчезна. — Изглежда, че е най-добре да избегнем конфронтацията. Ако съдействате, ще останете тук тази вечер, а утре ще ви изпратят под стража в Истанбул, където вашият посланик може да ви види, ако иска, за да ви съдят за престъпленията, в които ви обвиняват, или да бъдете екстрадиран.

Ерики отхвърли мисълта за собствените си проблеми.

— Доведох съпругата си тук против волята ѝ. Тя не е направила нищо лошо, трябва да си отиде у дома. Можете ли да ѝ осигурите ескорт?

— Това зависи от вашето съдействие.

— Ще я помоля да се върне. Ще настоявам, ако имате предвид това.

— Тя би могла да бъде изпратена обратно — каза майорът. Явно го дразнеше. — О, да. Но, разбира се, възможно е по пътя към границата или дори от хотела да бъде „отвлечена“ отново, този път от бандити, ирански бандити, лоши бандити, да бъде държана в планините един-два месеца и евентуално да бъде предадена срещу откуп на хана.

— Какво искате да направя? — Лицето на Ерики бе станало пепелявосиво.

— Недалеч отук е железопътната линия. Тази нощ биха могли тайно да ви изведат и да ви откарат в Истанбул. Обвиненията срещу вас биха могли да бъдат отменени. Ще можете да получите добра работа, да летите и обучавате наши летци в продължение на две години. В замяна вие се съгласявате да станете наш таен агент, предоставяте ни информация за Азербайджан, по-специално за онзи руснак, когото споменахте — Мжитрик, информация за Хаким хан: къде и как живее, как може човек да влезе в двореца и всичко останало, което ви поискат.

— А съпругата ми?

— Тя остава във Ван по собствена воля като залог за вашето поведение... за един-два месеца. След това ще може да се присъедини към вас, където и да сте.

— При условие че бъде ескортирана обратно до Хаким хан днес, в безопасност, невредима и бъде доказано пред мен, че е в безопасност и невредима, ще направя каквото искате.

— Или сте съгласен, или не — рече нетърпеливо майорът. — Не съм дошъл тук да се пазаря с вас!

— Моля ви, тя няма нищо общо с някакви мои престъпления. Моля ви, пуснете я. Моля ви.

— Да не мислите, че сме глупаци? Съгласен ли сте, или не?

— Да! Но първо искам тя да е в безопасност. Първо!

— Може би първо искате да гледате как я пребиват? Първо.

Ерики се опита да го сграбчи през решетките, цялата врата се разтнесе от удара. Но майорът стоеше извън обсега му и се изсмия на голямата ръка, която безсилно се мъчеше да го хване. Беше преценил разстоянието точно. Имаше твърде голям опит, та да се остави да го

изненадат, беше твърде опитен следовател и знаеше как да дразни, да заплашва и да изкушава, как да се подиграва и преувеличава, и да използва страха и ужаса на затворника, как да усуква истините, за да проникне през завесата от неизбежни лъжи и полуистини, за да стигне до истинската истина.

Неговите началници го бяха оставили сам да реши какво да прави с тези двамата. Той вече бе решил. Без да бърза, извади револвера си и го насочи в лицето на Ерики. И дръпна ударника. Ерики не се отдръпна, само държеше решетките с огромните си ръце и дишаше тежко.

— Добре — каза спокойно майорът и прибра револвера. — Бяхте предупреден, че вашето поведение определя отношението към нея. — И си тръгна. Когато остана сам, Ерики се опита да откъсне вратата от пантите ѝ. Вратата изстена, но устоя.

Ал Шаргаз, международното летище: 4,39 следобед.

Седнал зад волана на колата си, Гавалан наблюдаваше как люкът на товарния самолет 747 се затваря зад половината 212-ки, сандъците с резерви части и роторите. Пилотите и механиците трескаво товареха втория самолет. Оставаше да се натоварят само още един корпус, дузина сандъци и купища куфари.

— По график сме, Анди — каза Руди, който ръководеше товаренето, преструвайки се, че не забелязва колко е преbledнял приятелят му. — Половин час.

— Добре. — Гавалан му подаде някакви документи. — Ето разрешенията всички механици да заминат с него.

— А пилоти?

— Не. Всички пилоти са с полет на „Бритиш Еървейз“. Но се погрижи до шест и десет довечера всички да са в Имиграционната служба. „Бритиш Еървейз“ не може да забавя полета. Погрижи се всички да са там, Руди. Трябва да се качат на този полет, аз гарантирах за това.

— Не се безпокой. А Дюк и Мануела?

— Те вече заминаха. Доктор Нът тръгна с тях, така че всичко е наред. Аз... това май е всичко. — На Гавалан му бе трудно да мисли.

— Ти и Скраг все още ли сте с полета в осемнадесет и тридесет и пет за Бахрейн?

— Да. Жан-Люк ще ни посрещне. Вземаме и Касиги, за да организираме работата му и да го подготвим за машините за „Иран-Тода“. Аз съм последен.

— Ще се видим в Абърдийн. — Руди стисна здраво ръката му и хукна. Гавалан настъпи съединителя, включи със стържене на скорост и изруга, после подкара обратно към офиса.

— Има ли нещо, Скраг?

— Не, не, още не, приятелю. Касиги се обади. Казах му, че работата е опечена, дадох му регистрационните номера на хеликоптерите, имената на пилотите и механиците. Той имал резервация за нашия полет за Кувейт тази вечер, после щял да пътува с кола до Абадан, после до „Иран-Тода“. — Скрагър бе не по-малко учуден от останалите от вида на Гавалан. — Анди, осигурил си се срещу всякакви възможности.

— Дали? Съмнявам се, Скраг. Не можах да измъкна Ерики и Азадех. — През нощта, до много късно по лондонско време, Гавалан бе въртял на всички важни хора, за които се бе сетил. Финландският посланик бе шокиран: „Но това е невъзможно! Наш сънародник не би могъл да се забърка в такава история. Невъзможно! Къде ще бъдете утре по това време?“ Гавалан му каза, след това дълго наблюдава как нощта се превръща в ден. Нямахте как да се свърже с Хаким хан, освен чрез Нюбъри, а Нюбъри вече го правеше. — Гадна работа, Скраг, но това е положението. — Вдигна сковано слушалката, пак я остави. — Изнесохте ли се всички от хотела?

— Да. Касиги ще ни чака на портала. Изпратих всичките ни куфари на терминала за регистрация на багажа. Можем да останем тук до последния момент и да идем направо там.

Гавалан гледеше втренчено към летището. Оживен, нормален, спокоен ден.

— Не знам какво да правя, Скраг. Просто вече не знам какво да правя.

В полицейския участък в турското село: 5,18 следобед.

— ... както кажете, ефенди. Вие ли ще уредите необходимото? — говореше почтително майорът по телефона. Седеше зад единственото бюро в малката мръсна канцелария, а сержантът стоеше наблизко, на бюрото бяха поставени кукрито и ножът на Ерики. — ... Добре. Да... да, съгласен съм. Салаам. — Той затвори телефона, запали цигара и стана. — Ще бъда в хотела.

— Да, ефенди. — Очите на сержанта блестяха развеселени, но той внимаваше това да не проличи на лицето му. Гледаше как майорът оправи куртката си, приглади коса и си сложи феса, завиждаше му за чина и властта. Телефонът извъня. — Полицията?... О, здравейте, сержант. — Слушаше с нарастващо удивление. — Но... да... да, много добре. — Остави безизразно слушалката върху вилката. — Беше... беше сержант Курбел от границата, майор ефенди. Пристига камион на иранските ВВС със Зелени ленти и един молла, идват да вземат хеликоптера, затворника и жената и да ги закарат в Ир...

— За Бога, кой допуска неприятели през границата, без да е бил упълномощен? — избухна майорът. — Има постоянна заповед относно моллите и революционерите!

— Не зная, ефенди — отвърна сержантът, изплашен от внезапния му гняв. — Курбел каза само, че размахват някакви официални документи и настояват... Всички знаят за иранския хеликоптер, така че той ги е пропуснал да влязат.

— Въръжени ли са?

— Не каза, ефенди.

— Събери хората си, всички, с автомати.

— Но... ами затворника?

— Зарежи го! — каза майорът, изруга и излезе.

Край селото: 5,32 следобед.

Камионът на иранските ВВС беше с двойно предаване. Отби от пътя, който не бе нещо повече от пътека, мина по снега, смени скоростта и се насочи към хеликоптера. Полицаят на пост се запъти да го посрещне.

Половин дузина въръжени младежи със зелени ленти наскочаха от камиона, а след тях — трима невъръжени униформени от

иранските ВВС и един молла. Моллата свали автомата „Калашников“ от рамото си.

— Салаам. Дойдохме, за да влезем във владение на нашето имущество в името на имама и народа — каза важно моллата. — Къде са похитителят и жената?

— Аз... не зная нищо. — Полицаят се обърка. Имаше ясна заповед: „Стой на пост и пази никой да не се приближава, докато не ти кажат нещо друго.“ — Най-добре ще е първо да идете до полицейския участък и да попитате там. — Видя единия от авиаторите да отваря вратата и да наднича в кабината, другите двама развиваха маркучи за зареждане. — Ей, вие тримата, нямате право да се приближавате до хеликоптера без разрешение!

Моллата се изпречи пред него.

— Ето пълномощията ни! — Размаха някакви хартии пред лицето на полицаия и го смути още повече, защото той не можеше да чете.

— Най-добре първо да идете в участъка... — заекна той, после с облекчение видя, че колата на участъка се носи към тях по пътя от селото. Тя зави в снега, занесе няколко метра и спря. Майорът, сержантът и двама полицаи слязоха с автомати в ръце. Заобиколен от зелените, моллата тръгна към тях, без да се плаши.

— Кой сте вие? — попита грубо майорът.

— Молла Али Миандири от комитета на Хвой. Дойдохме да влезем във владение на нашето имущество, похитителя и жената в името на имама и народа.

— Жена? Имате предвид Нейно височество сестрата на Хахим хан?

— Да. Нея.

— „Имам“? Имам кой?

— Имам Хомейни, мир нему.

— А, аятолах Хомейни — каза майорът, засегнат от титлата. — И кой „народ“?

По същия груб начин моллата бутна хартиите в лицето му.

— Народът на Иран. Ето пълномощията ни.

Майорът взе листовите, разгледа ги внимателно. Бяха два, надраскани набързо на фарси. Сержантът и неговите двама души се

бяха разгърнали и заобиколили камиона с автомати в ръце. Моллата и зелените ги гледаха презрително.

— Защо не са изготвени в съответната правна форма? — попита майорът. — Къде са полицейският печат и подписът на шефа на полицията в Хвой?

— Не ни трябват. Подписани са от комитета.

— Какъв комитет? Нищо не знам за комитети.

— Революционният комитет на Хвой има пълномощия в тази област и над полицията.

— Тази област? Тази област е Турция!

— Искам да кажа пълномощия над областта до границата.

— Пълномощия от кого? Къде са пълномощията ви? Покажете ми ги!

През младежите сякаш премина ток.

— Моллата ви ги показва — каза войнствено един от тях. — Комитетът подписа документа.

— Кой го е подписал? Вие ли?

— Аз го подписах — отвърна моллата. — Законно е. Съвсем законно. Комитетът е властта. — Видя, че авиаторите го гледат втренчено. — Какво чакате? Зареждайте хеликоптера!

Преди майорът да успее да каже нещо, единият от тях рече почтително:

— Извинете, ваше преподобие, таблото е разбито, някои от уредите са счупени. Не можем да летим, преди да направим пълна проверка. Ще бъде по-безопасно да...

— Неверникът е летял безопасно чак от Табриз през нощта и през деня, кацнал е безопасно, защо вие да не можете да летите през деня?

— Просто ще бъде по-сигурно да го прегледаме, преди да летим, ваше преподобие.

— По-сигурно? Защо по-сигурно? — намеси се грубо един от зелените и тръгна към него. — Ние сме в ръцете на Бога и вършим Божието дело. Искате ли да забавите Божието дело и да оставите хеликоптера тук?

— Разбира се, че не, разби...

— Тогава се подчини на моллата и го зареди! Веднага!

— Да, да, разбира се — рече примирено пилотът. — Както желаете.

Тримата побързаха да изпълнят нареждането. Майорът беше шокиран, като видя, че пилотът — капитан от ВВС, допуска така лесно да бъде смачкан от младия нахалник, който сега го гледаше с безизразен, предизвикателен поглед.

— Комитетът има юрисдикция над полицията, ага — говореше моллата. — Полицаяте служеха на сатанинския шах и са заподозрени. Къде са похитителят и... сестрата на хана?

— Къде са пълномощията ви да минавате границата й да питате каквото и да било? — Направи се на ядосан майорът.

— В името на Бога, това са достатъчни пълномощия! — Моллата заби пръст в документите. Един от младежите зареди оръжието си.

— Недей — предупреди го майорът. — Ако натиснете само един спусък на наша територия, армията ни ще мине през границата и ще изгори всичко оттук до Табриз!

— Ако е такава Божията воля! — Моллата му отвърна със същия втрещен поглед, тъмните му очи и черната брада подчертаваха решителността му. Той презираше майора и разпуснатия режим, който представляваше пред него този човек с униформата си. Война сега или по-късно — за него бе все едно, той бе в ръцете на Бога и вършеше Божието дело, а словото на имама щеше да ги отведе до победа — през всички граници. Но сега не беше време за война, имаше много неща да се направят в Хвой, трябваше да смачкат левите, да потушат бунтовете, да унищожат враговете на имама и затова в тези планини всеки хеликоптер бе безценен.

— Аз... аз искам да влезем във владение на нашето имущество — рече той по-спокойно и посочи към маркировката. — Ето нашата регистрация, това доказва, че е наша собственост. Хеликоптерът е бил откраднат от Иран — трябва да знаете, че не е имал разрешение да напусне Иран, юридически е все още наша собственост. Заповедта — той посочи листовите в ръката на майора, — заповедта е законна, пилотът е отвлякъл жената, така че ще вземем и тях. Моля.

Майорът бе в капан. Не би могъл в никакъв случай да предаде финландеца и жена му на някакви незаконни лица на основание на незаконен лист хартия — това би било грубо неизпълнение на дълга и щеше да му струва главата. Ако моллата прибегнеше до сила, той

трябваше да се съпротивлява и да защити полицейския участък, но за това хората му очевидно бяха малко, явно беше, че няма да удържи на сблъсъка. Беше убеден и че моллата и зелените са готови да умрат, а той — не.

Реши да блъфира.

— Похитителят и госпожа Азадех бяха изпратени тази сутрин във Ван. За да ги екстрадирате, трябва да се отнесете до щаба на армията, не до мене. Поради... поради важността на сестрата на хана армията ги взе и двамата.

Лицето на моллата замръзна. Един от зелените рече мрачно:

— Откъде да знаем, че това не е лъжа?

Майорът се завъртя към него, младежът отскочи назад, зелените зад камиона вдигнаха автоматите, невъоръжените авиатори слисани се хвърлиха на земята. Майорът беше хванал револвера си.

— Спрете! — извика моллата. Подчиниха му се, дори и майорът, който се ядоса на себе си, че бе допуснал гордостта и рефлексите да надделеят над самодисциплината му. Моллата се замисли за момент за възможностите. После каза:

— Ще отнесем въпроса във Ван. Да, точно така ще направим. Но не днес. Днес ще вземем имуществото си и ще си вървим. — Стоеше леко разкрячен, с автомат на рамо, безкрайно уверен.

Майорът се помъчи да скрие облекчението си. За него и за началниците му хеликоптерът нямаше никаква стойност, беше просто глупава пречка.

— Съгласен съм, че маркировката е ваша — рече той рязко. — Що се отнася до собствеността, не зная. Ако подпишете разписка, в която оставите открит въпроса за собствеността, можете да го вземете и да тръгвате.

— Ще подпиша разписка за нашия хеликоптер.

Майорът написа условията си на гърба на заповедта.

Моллата се обърна и се скара на авиаторите, които забързано прибраха маркучите, а пилотът застана отново до кабината и започна да чисти снега.

— Готов ли сте, пилоте?

— Всеки момент, ваше преподобие.

— Ето — каза майорът на моллата и му подаде листа.

С едва прикрит присмех моллата го подписа, без да го чете, и пак попита:

— Готов ли сте вече, пилоте?

— Да, ваше преподобие, да. — Младият капитан погледна майора и майорът видя — или си помисли, че видя, — мъката в очите му и неизказаната молба за убежище, което не можеше да му даде. — Мога ли да включвам?

— Включвай — рече заповеднически моллата. — Включвай, разбира се. — Двигателите запяха сладката си песен, роторите набираха скорост. — Али и Абрим, вие се върнете в базата с камиона.

Двамата послушно се качиха при шофьора. Моллата им направи знак да тръгват и махна на останалите да се качат в хеликоптера. Роторите разсичаха въздуха. Той изчака, докато всички се качат, после свали автомата, седна до пилота и затвори вратата.

Двигателите набираха мощност, издигането бе непохватно. Сержантът вдигна ядосано автомата.

— Мога да разкарам тия фъшкии от небето, майоре.

— Да, да, бихме могли. — Майорът извади табакерата си. — Но ще оставим това на Бога. Може би той ще го направи вместо нас. — Щракна запалката с трепереща ръка, вдъхна дима и се загледа след отдалечаващия се хеликоптер и камиона. — На тези кучета трябва да им се даде един добър урок по възпитание. — Той отиде при колата и се качи. — Остави ме в хотела.

В хотела.

Азадех се беше навела през прозореца, оглеждаше небето. Бе чула, че хеликоптерът излита, и бе изпълнена с невъзможната надежда, че Ерики е успял да избяга по някакъв начин. „О, Господи, дано да е вярно...“

Селяните също гледаха към небето и тя видя хеликоптера — доста далеч, на път към границата. Стомахът ѝ се преобърна. „Дали е заменил своята свобода за моята? О, Ерики...“

После видя полицейската кола да пристига на площада. Спря пред хотела, майорът слезе, оправяйки униформата си. Кръвта се дръпна от лицето ѝ. Тя решително затвори прозореца и седна на стола

с лице към вратата, близо до възглавницата. Чакаше. Чакаше. Стъпки. Вратата се отвори.

— Последвайте ме — каза той. — Моля.

— Какво? — За миг тя не можа да разбере.

— Последвайте ме. Моля.

— Защо? — попита тя с подозрение. Очакваше някакъв капан и не искаше да напусне близостта на скритата игла. — Какво става? Съпругът ми ли лети с хеликоптера? Той се връща? Обратно ли го изпратихте? — Усети как смелостта ѝ я напуска, тревогата ѝ, че Ерики се е предал в замяна на нейната безопасност, я подлудяваше. — Той ли лети?

— Не, вашият съпруг е в полицейския участък. Дойдоха иранци за хеликоптера, за него и за вас. — Сега, когато кризата бе отминала, майорът се чувствуваше много добре. — Хеликоптерът бе с иранска регистрация, не е имал разрешение да напуска Иран и затова те все още имаха права върху него. А сега — последвайте ме.

— Къде?

— Мисля, че бихте искали да видите съпруга си. — Харесваше му да я гледа, харесваше му опасността, чудеше се къде ли е тайното ѝ оръжие. Такива жени винаги имат по някакво оръжие или отрова, някаква смърт дебне непредпазливия изнасилвач. Лесно можеш да ги надвиеш, ако си готов, ако следиш ръцете им и не си заспал. — Е?

— Има... има ли иранци в полицейския участък?

— Не. Това е Турция, не е Иран, не ви чакат чужденци. Елате, няма от какво да се боите.

— Аз... Идвам. Веднага.

— Да. Да, веднага — каза той. — Не ви трябва чантата, само якето. Побързайте, преди да съм променил решението си. — Видя, че тя побесня и го досмеша. Но този път тя се подчини, кипеше отвътре, но облече якето си и слезе по стълбите, мразейки безпомощността си. Преминаха площада един до друг, проследени от безброй погледи. В участъка влязоха в същата стая като преди. — Моля, почакайте тук.

После затвори вратата и отиде в канцеларията. Сержантът му подаде слушалката.

— На телефона е капитан Таназак, ефенди, дежурният офицер на граничния пункт.

— Капитане? Майор Икаил. Границата е затворена за всички молли и зелени до второ нареждане. Арестувайте сержанта, който е пропуснал един камион преди два часа и го изпратете във Ван, вгорчете му живота. Камионът се връща към вас. Наредете да го изтормозят двадесет часа, и хората в него. Що се отнася до вас, вие подлежите на военен съд затова, че не сте осигурили постоянни инструкции за преминаването на въоръжени лица! — Той затвори телефона и погледна часовника си. — Колата готова ли е, сержант?

— Да, ефенди.

— Добре. — Майорът излезе и тръгна по коридора към килията, сержантът вървеше след него. Ерики не стана. Само очите му помръднаха. — Сега, господин пилот, ако сте спокоен и се владеете, и не правите повече глупости, ще доведе жена ви да ви види.

Гласът на Ерики бе дрезгав.

— Ако вие или някой друг я докосне, кълна се, че ще ви убия, ще ви разкъсам на парчета.

— Съгласен съм, че е трудно човек да има такава жена. По-добре да има грозна, отколкото такава като нея — освен ако не я държи в харем. Сега, искате ли да я видите, или не?

— Какво трябва да направя?

Раздразнен, майорът отвърна:

— Да бъдете спокоен, да се владеете и да не правите повече глупости. — И каза на сержанта на турски: — Иди я доведи.

Мисълта на Ерики очакваше някаква катастрофа или измама. После я видя в края на коридора, и че беше невредима, и едва не заплака от облекчение, както и тя.

— О, Ерики...

— Слушайте ме и двамата — рече рязко майорът. — Въпреки че ни причинихте доста неудобства и притеснения, реших, че и двамата казвате истината. Ще бъдете изпратени веднага с охрана за Истанбул, дискретно, и ще бъдете предадени на вашия посланик, също дискретно... за да бъдете изгонени. Съвсем дискретно.

Те го гледаха втрещени.

— Ще ни освободите? — рече тя, държейки се за решетките.

— Веднага. Очакваме също да бъдете дискретни и това е част от сделката. Ще трябва да дадете официално писменото си съгласие. Дискретност. Това означава да не изтича информация, да не се хвалите

публично или другояче с бягството си или приключенията си. Съгласни ли сте?

— О, да, да, разбира се! — отвърна Азадех. — Но нали няма, няма никакъв номер?

— Не.

— Но... но защо? Защо след... защо ни пускате? — Ерики търсеше думи, все още не му вярваше.

— Защото подложих и двама ви на изпитание, и двамата издържахте изпитанията, не сте извършили постъпки, които бихме определили като престъпления — вашите клетви са между вас и Бог и не са подчинени на никой съд — и за ваше щастие заповедта за задържането ви бе незаконна, и следователно неприемлива... Комитет! Промърмори той с отвращение, после забеляза как се гледат. За миг го обзе страхопочитание. И завист.

Интересно, че Хаким хан бе допуснал комитетът да издаде заповедта и да я подпише, а не полицията, която би уредила легално екстрадиране. Той направи знак на сержанта.

— Пусни го. Вас двамата ще ви чакам в канцеларията. Не забравяйте, че трябва да ви върна бижутата. И двата ножа.

И си тръгна.

Вратата на килията се отвори шумно. Сержантът се поколеба, после си тръгна. Нито Ерики, нито Азадех го забелязаха, не забелязваха и мръсотията в килията гледаха се един друг, тя отвън, все още с ръце на решетките, той отвътре, също стиснал железата. Не помръдваха. Само се усмихваха.

— Иншаллах? — рече тя.

— Защо не? — И тогава, все още объркан от освобождаването им от този честен човек, когото само допреди малко би разкъсал на части като олицетворение на злото, Ерики си спомни какво бе казал майорът за харема и колко желана е тя. И въпреки желанието си да не развали чудото на доброто, изтърси: — Азадех, бих искал да оставим всичко лошо тук. Можем ли? Какво стана с Джон Рос?

Усмивката ѝ не се промени. Тя знаеше, че са на ръба на бездната. Скочи уверено в нея, радваше се на възможността.

— Много отдавна, още когато те залюбих, аз ти казах, че съм го познавала, когато бях много млада. — Гласът ѝ бе нежен въпреки тревогата ѝ. — В селото и в базата той ми спаси живота. Когато го

срещна отново, ако го срещна, ще му се усмихна и ще бъде щастлива. Моля те и ти да направиш същото. Миналото е минало и трябва да остане в миналото.

„Приеми го и приеми и него, Ерики, сега и завинаги — повеляваше му тя, — или нашият брак ще свърши бързо не по моя воля, а защото ти ще се лишиш от мъжеството си, ще направиш живота си непоносим и няма да ме искаш край себе си. Тогава аз ще се върна в Табриз и ще започна нов живот, тъжно е, защото е вярно, но така реших да постъпя. Няма да ти напомням за обещанието, което ми даде, преди да се оженим, не искам да те унижавам — но колко лошо от твоя страна да забравиш! Прощавам ти само защото те обичам. О, Господи, мъжете са толкова странни, толкова е трудно да ги разбереш, моля те, напомни му веднага за клетвата му!“

— Ерики — прошепна тя, — нека миналото остане в миналото. Моля те! — Очите ѝ молеха така, както могат да молят само очите на жена.

Но той отбягваше погледа ѝ, смазан от собствената си глупост и ревност. „Азадех е права — крещеше умът му. — Това е минало. Азадех ми разказа за него честно и аз ѝ обещах по своя воля, че ще мога да живея с това, а той ѝ спаси живота. Тя е права, но дори и така да е, сигурен съм, че го обича!“

Измъчен, той я погледна в очите, в главата му се затръшна някаква врата, той я заключи и хвърли ключа. Обхвана го старата топлина, пречисти го.

— Права си и аз съм съгласен! Права си! Обичам те — теб и Финландия, завинаги! — Той я прегърна, вдигна я и я целуна, и тя отвърна на целувката му, после го прегърна, а той, по-щастлив от всякога, я понесе без усилие по коридора. — Дали имат сауна в Истанбул, дали ще ни разрешат да се обадим по телефона, само веднъж, мислиш ли, че...

Но тя не го слушаше. Усмихваше се.

Бахрейн, международната болница: 6,03 вечерта.

Телефонът иззвъня приглушено в спалнята на Мак и събуди Джени от приятния ѝ унес на верандата. Мак дремеше на сянка във

фотьойла до нея. Тя стана, без да вдига шум, не искаше да го събуди, и вдигна слушалката.

— Стаята на капитан Макайвър — рече тихо тя.

— О, извинете, че ви безпокоя, свободен ли е капитан Макайвър? Обажда се помощникът на господин Нюбъри от Ал Шаргаз.

— Съжалявам, той спи, обажда се госпожа Макайвър, мога ли да приема някакво съобщение за него?

Гласът се поколеба.

— Може би да го помолите да ми се обади. Аз съм Бертрам Джоунс.

— Ако е важно, по-добре кажете на мен.

Отново колебание, после се чу:

— Много добре. Благодаря ви. Става въпрос за един телекс от щаба ни в Техеран за него. Пише: „Моля, информирайте капитан Д. Макайвър, управителен директор на ИНС, че един от неговите пилоти, Томас Локхарт, и съпругата му са загинали при нещастен случай по време на демонстрация.“ — Гласът леко се усили. — Съжалявам за лошата новина, госпожо Макайвър.

— Ня... няма нищо. Благодаря ви. Ще се погрижа моят... моят съпруг да научи. Благодаря. — Тя затвори тихо телефона. Видя се в огледалото. Лицето ѝ беше безцветно, разголило мъката си.

„О, Господи, не мога да допусна Дънкан да ме види или да разбере, той ще...“

— Кой беше, Джен? — попита Макайвър сънено.

— Ня... няма нищо, миличък. Спи.

— Резултатите от изследванията са добри, нали? Резултатите бяха отлични.

— Чудесни... връщам се след секунда. — Тя отиде в банята, затвори вратата и написка лицето си. „Не мога да му кажа, просто не мога... трябва да го предпазя. Да се обадя ли на Анди? — Погледна часовника си. — Не мога, Анди вече трябва да е на летището. Ще... ще изчакам, докато пристигне, точно така ще направя... Ще ида да го посрещна с Жан-Люк и... дотогава няма да правя нищо... О, Господи! О, Господи, горкият Томи, горката Шаразад... горките, милите...“

Сълзите потекоха от очите ѝ и тя завъртя кранчетата, за да заглуши хлипанията си. Когато се върна на верандата, Макайвър спеше доволен. Тя седна и се загледа в залеза, но не го виждаше.

Ал Шаргаз, международното летище, на залез-слънце.

Руди Луц, Скрагър и всички останали чакаха на изходната бариера и поглеждаха неспокойно към оживеното фоайе. Пристигащите и заминаващите пътници сновяха насам-натам.

— Последно повикване за полет 532 на „Бритиш Еървейз“ за Рим и Лондон. Моля, всички пътници да се явят на гишето.

През огромните прозорци виждаха слънцето, което бе почти на хоризонта. Всички бяха нервни.

— Анди трябваше да задържи Джони и 125-ицата за подсигуряване, за Бога — промърмори нервно Руди.

— Трябваше да ги изпрати в Нигерия — защити го Скот. — Но пък нямаше избор, Руди. — Видя, че Руди не го слуша, сви рамене и каза разсеяно на Скрагър: — Наистина ли ще се откажеш от летенето, Скраг?

Набръчканото старо лице се смръщи.

— За една година, само за една година. — Бахрейн е чудесно място за мене, Касиги е готин, а аз няма съвсем да се откажа от летенето, о, не, драги. Не мога, синко, настръхвам само като си го помисля.

— И аз. Скраг, ако беше на моите години, би ли... — Той спря, тъй като един раздражен служител мина през охраната, приближи се към Руди и каза нервно: — Капитан Луц, това е наистина последното ви повикване! Машината вече закъснява с пет минути. Не можем да я задържаме повече! Или качете останалата част от групата си, или ще тръгнем без вас!

— Добре — каза Руди. — Скраг, кажи на Анди, че сме чакали докато можем. Ако Чарли не успее, хвърли го в Gottverdämsticker арест! Проклети да са „Алitalia“, задето подраниха! Всички да се качват. — Той подаде бордната си карта на една привлекателна стюардеса, мина през бариерата и застана от другата страна, проверяваше ги, докато минаваха: Фреди Еър, Поп Кели, Вили, Ед Воси, Шандор, Ногър Лейн. Скот бе последен, мотаеше се до последния момент, после викна:

— Ей, Скраг, много здраве на Стареца!

— Дадено, приятел. — Скрагър му махна, проследи го с поглед, докато се изгуби в охраняваната зона, после се обърна и се запъти към своя изход на другия край на терминала. Касиги вече чакаше там. Ухили се — видя Петикин да тича през тълпата, ръка за ръка с Паула, Гавалан едва ги настигаше. Петикин прегърна набързо Паула и се спусна към бариерата.

— За Бога, Чарли...

— Не ме бави, Скраг, и без това трябваше да чакам Анди — отвърна Чарли почти без дъх. Подаде бордната си карта, изпрати въздушна целувка на Паула, мина през бариерата и изчезна.

— Какво се мъти, малката? — попита Скраг. Паула също беше без дъх, но сияеше. Пъхна ръка под неговата и леко го прегърна.

— Чарли ме покани да прекарам отпуската му с него, саго, в Южна Африка. Аз имам роднини близо до Кейптаун, сестра ми и семейството ѝ, така че си рекох: защо не?

— Защо не, наистина! Значи ли това, че...

— Извинявай, Скраг! — извика Гавалан. Пухтеше, но се бе подмладил поне с двадесет години. — Извинявай, говорих по телефона половин час, май че сме изгубили проклетия договор с „Екс Текс“ в Саудитска Арабия и част от договорите за Северно море, но да вървят по дяволите! — Имам страхотни новини! — Още десет години изчезнаха от лицето му. Зад гърба му слънцето докосна хоризонта. — Ерики се обади, когато вече бях на прага, — в безопасност е, и Азадех също, в безопасност са в Турция и...

— Ура! — надвика го Скрагър, а от дъното на чакалнята до охраняемата зона се чуха радостните възгласи на останалите, Петикин им бе казал новината.

— ... и после ми се обади един приятел от Япония. Колко време имаме?

— Много, двадесет минути. Защо?

— За малко изпусна Скот, праща ти много здраве.

Гавалан се усмихна.

— Добре. Благодаря. — Вече дишаше нормално. — Ще те настигна, Скраг. Изчакай ме, Паула, само минутка. — Приблужи се към гишетото. — Добър вечер. Бихте ли ми казали кога е следващият ви полет от Бахрейн за Хонконг?

Служителят зачука по клавишите на компютъра.

— В двадесет и три и четиридесет и две довечера, саид.

— Отлично. — Гавалан извади билета си. — Отменете резервацията ми за „Бритиш Еървейз“ за Лондон тази вечер и направете резервация за... — Високоговорителите оживяха и го заглушиха с всепроникващия призив за молитва. Летището моментално затихна.

А високо горе в широките простори на планината Загрос, на осемстотин километра на север, Хусаин Ковиси слезе от коня си и помогна на малкия си син да накара камилата да коленичи. Върху черната си роба носеше овчи кашкайски кожух, беше с бял тюрбан и на гърба му висеше „Калашников“. И двамата бяха сериозни, лицето на момчето бе подпухнало от сълзи. Заедно вързаха животните, постлаха молитвените си килимчета, обърнаха се с лице към Мека и започнаха молитвата. Около тях свиреше студен вятър, навяваше сняг от високите пресни. Небето беше забулено, имаше само един тесен син процеп. Облаците вещаеха бури и сняг.

Свършиха молитвата.

— Тази вечер ще направим лагера тук, синко.

— Да, татко. — Малкото момче послушно помогна да разтоварят, по бузите му отново потекоха сълзи. Вчера бе умряла майка му. — Татко, мама ще бъде ли в рая, когато стигнем там?

— Не зная, синко. Мисля, че ще бъде. — Хусаин се насилваше да не показва мъката си. Раждането бе дълго и жестоко, не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне, освен да държи ръката ѝ и да се моли да бъдат запазени и тя и детето, а акушерката да е опитна. Акушерката беше опитна, но детето бе мъртвородено, кръвенето не спираше и предопределеното се случи.

„Иншаллах“ — бе казал той. Но този път това не му помогна. Погребя я, и мъртвороденото дете също. Отиде при братовчед си, който беше и молла, даде на него и на жена му двамата си малки синове, за да ги отгледат, даде му и мястото си в джамията, докато богомолците изберат друг вместо него. После заедно с момчето обърнаха гръб на Ковис.

— Утре ще бъдем долу в равнините, синко. Ще бъде по-топло.

— Много съм гладен, татко — рече момчето.

— И аз, сине — отвърна той тихо. — Някога да е било иначе?

— Ще станем ли скоро светци?

— Когато Бог реши.

Момчето бе на шест години и бе открило, че му е трудно да разбере много неща, но не и това. „Когато Бог реши, отиваме в рая, където е топло и зелено, където има повече храна, отколкото можеш да изядеш, и студена чиста вода за пиене. Ами...“

— Има ли нужници в рая? — попита то с тънкия си слаб глас, докато се гушеше в баща си, за да се стопли.

Хусаин го прегърна.

— Не, синко, май няма. Нито нужници, нито нуждата от тях. — Той продължи непохватно да чисти оръжието си с намаслено парцалче. — Няма нужда от нужници.

— И е хубаво, татко, хубаво е, нали? Защо тръгнахме от къщи? Къде отиваме?

— Първо на северозапад, надалеч, сине. Имамът спаси Иран, но мюсюлманите от север, юг, изток и запад са заобиколени от врагове. Те имат нужда от помощ и напътствия, и от Словото.

— Имамът, Бог мир да му даде, той ли те е изпратил?

— Не, синко. Той не нарежда нищо, той само насочва. Аз отивам да върша Божието дело свободно, по свой избор, човек е свободен да избира какво да прави. — Видя как малкото момче се намръщи и го прегърна леко, с обич. — Сега ние сме войници на Бога.

— А, добре. Аз ще бъда добър войник. Ще ми кажеш ли пак защо остави онези поклонници на дявола да си вървят, онези на нашата база, и ги остави да вземат летящите ни машини?

— Заради водача, капитана — каза търпеливо Хусаин. — Мисля, че той бе оръдие на Бога, той ми отвори очите за посланието на Бога... че трябва да търся живот, а не мъченичество, да оставя времето на мъченичеството на Бога. И освен това, защото той ми даде едно непобедимо оръжие срещу враговете на Исляма — християните и евреите: знанието, че те считат живота на отделния човек за неприкосновен.

Малкото момче потисна прозявката си.

— Какво означава неприкосновен?

— Те вярват, че животът на отделния човек е безценен, на всеки човек. Ние знаем, че целият живот идва от Бога, принадлежи на Бога, връща се при Бога и всеки живот има стойност само ако се върши Божието дело. Разбираш ли, сине?

— Мисля, че да — отвърна момчето. Вече бе много уморено. — Ако вършим Божието дело, ще идем в рая, а раят е вечен.

— Да, сине. Като използва онова, на което ни научи пилота, един вярващ може да стъпи на врата на десет милиона. Ние ще разнесем това слово, ти и аз... — Хусаин бе много доволен, че целта му бе ясна. „Странно — помисли си той, — че тъкмо Старк ми показва пътя.“ — Ние не сме нито от Изтока, нито от Запада, само от исляма. Разбираш ли, сине?

Но отговор нямаше. Малкото момче бе заспало дълбоко. Хусаин го гушна, загледан в умиращото слънце. Изчезна и последният лъч.

— Бог е велик — рече той на планините и на небето, и на нощта. — Няма друг Бог, освен Бог...

Издание:

Джеймс Клавел. Вихрушка. Том II

Американска. Първо издание

Издателска къща „Ведрина“, София, 1993

Редактор: Иван Тотоманов

Коректори: Лили Анастасова, Анели Ръждева-Векилска

Технически редактор: Душка Кордова

First published in Great Britain in 1986

by Hodder and Stoughton Limited

Whirlwind

© 1986 by James Clavell

© Галина Димитрова, Георги Стойчев, Йосиф Леви —
преводачи, 1993

© Петър Станимиров — художник, 1993

Формат: 84/108/32

Печатница ДФ „БАЛКАНПРЕС“ — София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.